

CHU HẠO HUY

Người dịch: Hương Ly

Tiểu thuyết trinh thám

BẢN THÔNG BÁO TỬ VONG

Khúc ly biệt 1

Khiêu chiến với trí tuệ của bạn!

NHÀ XUẤT BẢN
VĂN HỌC

Khúc Ly Biệt

Tác giả : **Chu Hạo Huy**

Bộ sách: **Bản thông báo tử vong (tập 4)**

Thể loại: **Kinh dị, Tiểu thuyết, Trinh thám, Văn học phương Đông**

Hình thức: **Bìa Mềm**

Giá bìa: **125.000 đ**

Công ty phát hành: **Cổ Nguyệt Books**

Nhà xuất bản: **NXB Văn Học**

Trọng lượng vận chuyển: **550 g**

Kích thước: **14.5 x 20.5 cm**

Số trang: **520**

Ngày xuất bản: 09/2014

Đánh máy: meo_samy92, Niệm Lam

Nguồn: luv-ebook.com, niemlam.wordpress.com

Ebook: **Đào Tiểu Vũ eBook** - <http://www.dtv-ebook.com>

Ebook được website **Đào Tiểu Vũ** hoàn thành với mục đích phi thương mại, nhằm chia sẻ với những bạn ở xa hoặc không có điều kiện mua sách, khi sao lưu xin ghi rõ nguồn.

Trong điều kiện có thể bạn hãy mua sách để ủng hộ nhà xuất bản và tác giả.

Mục lục

Tác giả : **Chu Hạo Huy**

Giới thiệu:

Phần Dẫn

Chương 1 Vào Ngục

Chương 2 Mưa Gió Bão Bùng

Chương 3 Đối Đầu Trong Phòng Giam

Chương 4 A Hoa Phản Đòn

Chương 5: Chiếc bút chì mất tích

Chương 6: Hoa lan kế

Chương 7: Cái chết của Tiểu Thuận

Giới thiệu:

Muốn chiến thắng được tên sát thủ trí tuệ tuyệt đỉnh không để lộ một chút sơ hở nào, anh buộc phải điên cuồng hơn hẳn! Phàm những ai nhận được Bản thông báo tử vong đều bị tên sát thủ thần bí tàn sát đúng như thời gian đã báo trước. Cho dù nạn nhân đã báo cảnh sát, cảnh sát dốc lực lượng hùng hậu thiên la địa võng, đồng thời theo sát bên cạnh nạn nhân để bảo vệ. Dưới tầng tầng lớp lớp mai phục như vậy, tên sát thủ thần bí vẫn có thể giết chết được đối phương một cách vô cùng dễ dàng như trở bàn tay! Tất cả những vụ giết chóc đều ở ngay trước mắt cảnh sát, đợt vây bắt lần nào của cảnh sát cũng đều bị thất bại thảm hại.

Thế nhưng không ai hay biết được thân phận thật sự của tên sát thủ thần bí, lần nào sự bố trí tỉ mỉ cẩn trọng của cảnh sát cũng đều nằm trong kế hoạch của hắn, đây là một cuộc đối đầu đọ trí vô cùng đặc sắc. Thủ pháp gây án dường như hoàn mỹ không chút khiếm khuyết, liệu có tồn tại sơ hở nào để có thể phá án được hay không?

Một cuộc thi đấu hấp dẫn, chắc chắn cần phải có đối thủ hùng mạnh. Anh muốn giết tôi, tôi cũng muốn giết anh - Đây chính là câu chuyện giữa cảnh sát và sát thủ! Những tội nhân thoát khỏi sự khống chế của pháp luật, đều sẽ phải đón nhận sự trừng phạt của Eumenides. Và người đàn ông đi ngược lại pháp luật này, anh ta quyết không bao giờ để mình phải chịu sự phán xét của pháp luật...

BẢN THÔNG BÁO TỬ VONG - Trí tuệ đỉnh cao!

Chỉ nghe qua cái tên Bản thông báo tử vong đã đem lại cho người đọc một cảm giác vừa hãi hùng vừa kích động vừa tò mò, cũng đồng thời khơi gợi nhiều liên tưởng. Và khi cầm cuốn sách lên đọc, bạn như bị cuốn vào trong câu chuyện không thể nào dứt ra được, suy ngẫm tư duy theo tình tiết mạnh mẽ mỗi câu chuyện, để tìm hiểu khám phá được vụ án, đồng thời không khỏi khâm phục tài năng của cả sát thủ lẫn cảnh sát. Cuốn sách này không hổ danh được khen ngợi là tội phạm có chỉ số IQ cao nhất. Bạn thử tưởng tượng xem, một tên sát thủ đứng ở phía đối lập với cảnh sát nhưng lại có cùng lý tưởng với cảnh sát, đó là giết chết những kẻ tội phạm mà pháp luật không trừng trị được, tức là hắn ta cũng hướng tới chính nghĩa.

Không chỉ dừng lại ở đó, tên hung thủ còn “cao tay” đến độ, trước khi thực thi án tử hình với ai đó, hắn sẽ gửi Bản thông báo tử vong đến cho chính kẻ đó và còn không quên thông báo luôn cho phía cảnh sát. Dưới vòng vây trùng trùng điệp điệp của cảnh sát, hắn vẫn giết hại được nạn nhân và trốn thoát thành công. Cả những vụ thích sát vô cùng khó khăn nguy hiểm, một nhiệm vụ tưởng như bất khả thi nhưng cuối cùng vẫn thành công, khiến cho cảnh sát bao phen khốn đốn. Thứ gọi là kế trong kế đã được trình diễn đẹp mắt trong nội dung tác phẩm!

Tên sát thủ lấy tên là Eumuenides (nữ thần báo thù), hắn là ai, hắn từ đâu đến, và vì sao hắn lại lựa chọn làm sát thủ? Ẩn giấu bên trong là những câu chuyện, những vụ án ra sao? Cùng với mạch chảy của câu chuyện, đầu óc chúng ta cũng vận hành hết sức để suy ngẫm tìm ra lời giải đáp cho những câu hỏi đó.

Tác phẩm trinh thám đặc sắc này hứa hẹn mang đến cho độc giả nhiều cung bậc cảm xúc trong lúc đọc: vừa hiếu kỳ, vừa lôi cuốn, vừa kích động, vừa phải suy ngẫm và trầm trồ thán phục. Tuy là dòng tiểu thuyết trinh thám, song không phải chỉ có máu me và giết chóc, mà chứa đựng trong đó có rất nhiều tình cảm và đức tính cao đẹp thiêng liêng của con người: tình yêu, tình bạn, tình chiến hữu, sự hy sinh, lòng chính nghĩa, hướng thiện...

Cuốn sách đầy bất ngờ và kịch tính, có lẽ sẽ không phù hợp với những bạn đọc “lười” suy ngẫm. Và bây giờ, mời các bạn hãy lật giở những trang sách để bước vào cuộc chiến cân não so tài đấu sức đầy căng thẳng gay cấn giữa Eumuenides và cảnh sát cực kỳ hấp dẫn này nhé! Theo thông tin tác giả cung cấp, bộ sách này gồm 5 tập, đang trong quá trình quay phim truyền hình dài 25 tập, hẳn sẽ là một bộ phim hấp dẫn nhận được sự yêu mến nồng nhiệt của bạn xem truyền hình!

Phản Dẫn

Khung cảnh trang nhã, món ăn tinh tế, đây chính là điểm nổi bật của nhà hàng Lục Dương Xuân. Nhưng lúc này đây, hai điểm đặc sắc này lại chỉ có thể được làm nền, làm nền cho âm nhạc.

Cô gái dịu dàng kéo dây đàn, như thể đang khống chế dòng chảy kỳ diệu của suối nguồn, thứ âm nhạc du dương đó cứ thế tuôn trào từ suối nguồn này ra, chậm chậm thấm sâu vào từng góc trong cả sảnh ăn của nhà hàng. Tiết tấu bản nhạc sâu lắng chậm rãi, mang theo thật nhiều tâm trạng bi thương, giống như chính cõi lòng người biểu diễn lúc này đây.

Cho dù là vị thực khách thô lỗ nhất, cũng khó có thể không bị khúc nhạc này lay động, họ nghiêng tai lắng nghe, thậm chí không dám nhai mạnh những món ăn ngon đã đưa vào trong miệng. Đồng thời, tâm tư của họ cũng bay lượn theo từng nốt nhạc, ai nấy tự chìm đắm vào những kỷ niệm xưa cũ buồn thương của mình.

Đây chính là âm nhạc, một thứ ngôn ngữ kỳ diệu có thể vượt qua mọi rào cản để giao hòa.

Và không còn nghi ngờ gì nữa, người bị lún sâu nhất vào thứ ngôn ngữ này, chính là người biểu diễn. Cô cẩn nhẹ vào bờ môi mềm mại, nhắm nghiền đôi mắt, như thể muốn dồn tất cả mọi cảm quan trong cơ thể hòa cùng từng dây đàn mỏng manh đó.

Khúc ly biệt!

Đây vốn là khúc nhạc dương cầm nổi tiếng của Chopin, trước đây, cô rất ít khi biểu diễn bản nhạc này. Bởi vì cô cảm thấy bản nhạc dương cầm sau khi bị biến tấu thành nhạc violin, thì ít nhiều sẽ làm mất đi âm vị của nó.

Bây giờ cô biết, suy nghĩ của mình không thật đúng, nếu như bạn thực sự hiểu được bản nhạc này, sự khác biệt về thanh cụ sao có thể hạn chế sự bày tỏ của người biểu diễn được chứ?

Sau khi bản nhạc này kết thúc, cả nhà hàng chợt trầm mặc giây lát. Tiếp đó lác đác vang lên tiếng vỗ tay, rồi mọi người lập tức cùng phụ họa theo.

Tiếng vỗ tay càng lúc càng vang dội, nhưng cô gái thì vẫn đứng đững. Cô chỉ trầm mặc ngồi im, như thể đang ngăn người, lại có vẻ như đang chờ đợi điều gì.

Lúc này đây, trong trái tim cô, tất cả tiếng vỗ tay trên thế giới này cũng đều không thể sánh bằng được một bó hoa ly toát ra mùi hương thơm ngát.

Hồi lâu sau, tiếng vỗ tay dần dần lắng xuống, người nhân viên phục vụ bước lên sân khấu, anh ta khẽ đỡ lấy cánh tay phải của cô gái, đồng thời khẽ khuyên nhủ: "Đi thôi ... người đó hôm nay cũng vẫn không đến ... "

Cô gái bất lực mở mắt. Đôi mắt cô vừa to vừa đen, nhưng lại không hề có sắc thái sinh động nào. Cô hướng đôi mắt này về một góc đặc biệt nào đó trong nhà hàng, trên khuôn mặt đọng đầy nỗi bi thương và bản khoăn mơ màng ...

Chương 1 Vào Ngục

9 giờ 37 phút ngày 27 tháng 2 năm 2003.

Đây là một quán cafe rất sang trọng trong tỉnh thành, bởi vì vừa mới đến thời gian mở cửa kinh doanh, cho nên trong khu phục vụ chỉ có duy nhất một người khách đang ngồi.

Đây là một nam giới chừng 30 tuổi, anh ta cao khoảng 1m70, thân hình hơi gầy yếu, trên khuôn mặt nhợt nhạt đeo một cặp kính viền đen rất to, toát ra khí chất thư sinh. Anh ta mặc một chiếc áo khoác bông dài, trong ngày đầu xuân ấm áp thế này thì có vẻ không được phù hợp, bên dưới chiếc áo khoác là một chiếc quần bò bạc thếp, mặc vào trông mềm mại, vừa nhìn là đã biết hàng vừa rẻ tiền.

Cách ăn mặc của người nam giới này rõ ràng rất không ăn nhập với bầu không khí sang trọng và trang nhã của quán cafe, chính anh ta hình như cũng nhận thức ra được điều này, cho nên đặc biệt chọn lựa vị trí ẩn khuất nhất ở trong góc, thần thái cũng có vẻ né tránh, bộ dạng sợ sệt và xấu hổ.

Nữ nhân viên phục vụ bê khay đến trước mặt người nam giới, giơ quyển menu và hỏi: "Anh muốn gọi thứ gì vậy?"

"Không, tạm thời không cần ... " Người nam giới xua tay, sau đó lại vội vàng giải thích, "Tôi vẫn còn đang ... còn đang đợi bạn."

Nữ nhân viên gật đầu, nói: "Vâng."

Sau đó cô lại cầm cốc nước chanh đặt xuống dưới bàn.

Người nam giới vội vàng gạt cốc nước, nói lại lần nữa: "Tôi đang đợi bạn, tạm thời chưa cần thứ này."

Nữ nhân viên phục vụ mỉm cười lịch sự, giải thích: "Thứ này miễn phí."

"Ồ ... " Người nam giới thở phào, anh ta dùng hai tay nâng cốc nước chanh đó lên, nói lời cảm ơn, sau đó đưa lên miệng và dè dặt uống một ngụm.

Nữ nhân viên trong lòng cảm thấy rất buồn cười, nghĩ bụng đây chắc hẳn là một người đàn ông nghèo kiệt xác cả ngày chỉ biết ngồi lì ở trong

phòng, đến nơi đây, chắc là buổi hẹn gặp mặt với bạn nữ chat trên mạng thì phải? Trong túi chẳng có mấy đồng, nhưng lại muốn tỏ vẻ lịch lãm cao sang, người khách như thế này cũng không phải là ít, nhưng một kẻ "ngốc nghếch" đến độ ngay cả nước chanh cũng không dám uống thế này, thì đúng là lần đầu tiên gặp đấy.

Về sau, diễn biến sự việc gần như đã chứng thực sự suy đoán của cô gái.

Khoảng mười phút sau, vị khách thứ hai của ngày hôm nay đã đến quán. Đây là một cô gái xinh đẹp ăn mặc thời trang, chừng 26, 27 tuổi, chính là độ tuổi mặn mà quyến rũ nhất. Sau khi bước vào cửa, cô ta bèn nhìn khắp quán một lượt, rõ ràng là đang tìm người. Cô ta nhanh chóng nhìn thấy người đàn ông đó đang thu mình trong góc, và anh ta cũng đồng thời vẫy tay về phía cô ta.

Nhìn bộ dạng chẳng có chút thể diện gì của đối phương, cô gái không kìm được nhíu mày. Nhưng cô vẫn bước về phía người đàn ông đó, xem ra giữa hai người này đúng là có một buổi hò hẹn, một buổi hò hẹn sượng sùng.

Sau khi cô gái ngồi xuống, nhân viên phục vụ lại cầm menu bước tới, cô gái không để cho cô nhân viên mở miệng đã tranh nói trước: "Chúng tôi chỉ ngồi một lát thôi, không cần phục vụ."

Cô nhân viên phục vụ đáp lại một tiếng, trước khi rời khỏi đó bèn liếc nhìn người nam giới với ánh mắt đồng tình: rõ ràng anh chàng này không thể nào tán tỉnh được cô gái xinh đẹp đó rồi, người ta tỏ ra chán ghét anh ta như vậy kia mà.

Đúng lúc này lại có khách bước vào trong quán, đó là hai người đàn ông ăn mặc giống như doanh nhân, một người ngoài 40 tuổi, một người hơn 20 tuổi. Sau khi họ nhìn một lượt, bèn ngồi đối diện nhau ở vị trí gần cửa. Nữ nhân viên phục vụ vội vàng bước tới đón những người khách mới, bỏ mặc đôi nam nữ kỳ lạ ở góc vắng lặng.

Cô gái lạnh lùng nhìn người đàn ông đối diện, không nói lời nào.

Người đàn ông hình như lại hơi ngẩn người, anh ta cứ trơ mắt đón lấy ánh mắt của người phụ nữ, không biết đang nghĩ gì. Hồi lâu sau anh ta mới cười đau khổ, rầu rầu lên tiếng hỏi: "Cô chắc chắn là rất hận tôi, có phải vậy không?"

Người phụ nữ "hừ" một tiếng: "Điều này mà còn cần phải hỏi sao?"

"Tôi cũng không muốn mọi việc thành ra thế này, là cô ép tôi!" Người nam giới đột nhiên trở nên kích động, anh ta hình như muốn giải thích gì đó, nhưng lại càng giống như muốn phát tiết nỗi căm phẫn đang bị dồn nén ở trong lòng.

"Anh hét gì mà hét?!" Người phụ nữ trừng mắt nhìn người đàn ông một cái, anh ta hình như có vẻ sợ cô ta, bèn hậm hực nuốt nước bọt, không dám nói thêm gì nữa.

"Được rồi, bây giờ có nói những thứ này thì có ý nghĩa gì chứ?" Người phụ nữ lúc này rướn mào, giọng nói trở nên dịu dàng hơn nhiều, cô ta nhìn người đàn ông hỏi: "Anh đã đem tất cả bức ảnh đến rồi chứ?"

Người nam giới gật đầu, anh ta vỗ vỗ vào túi áo khoác, đồng thời hỏi ngược lại đối phương: "Còn cô thì sao? Tiền đã đem đến chưa?"

Người phụ nữ nhìn người nam giới với nét mặt bất lực, như thể muốn cười nhưng lại cười không nổi: "Anh thực sự cho rằng tôi sẽ đem tiền đến cho anh sao?"

Người nam giới chột ngẩn người: "Cô có ý gì vậy? Chẳng phải chúng ta đã nói rõ rồi sao?"

"Anh thật là ngây thơ quá!" Người phụ nữ cười khẩy nói, đồng thời cô ta cũng đứng dậy, động tác có vẻ như muốn rời khỏi đó.

Người nam giới cũng vội vàng đứng dậy theo, giữ chặt cánh tay người phụ nữ: "Không được đi!"

"Anh làm gì thế?!" Người phụ nữ bức bối hét lên, "Bỏ tay của anh ra!"

"Đưa tiền cho tôi!" Người đàn ông hạ giọng gầm lên. Có thể nhận ra, tâm trạng anh ta cũng vô cùng kích động, nhưng lại sợ động tĩnh ở đây sẽ khiến cho những người khác chú ý.

Người phụ nữ lại không buồn để tâm đến điều này, vừa giãy giụa vừa hét lên: "Thả tôi ra!" Giọng cô ta vang vọng cả quán cafe.

Người nữ nhân viên phục vụ ở quầy mở tròng mắt nhìn về phía đó, nhất thời không biết nên giải quyết sự tranh chấp giữa hai vị khách thế nào. Còn hai người nam giới ăn mặc như doanh nhân ngồi ở gần cửa lại lập tức đứng dậy, người trước người sau tiến về vị trí đôi nam nữ ở trong góc đó.

Khóe mắt người phụ nữ lướt thấy hình ảnh này, cô ta đột nhiên ngừng phản kháng, quay người nói với người nam giới bằng giọng giễu cợt: "Muốn tiền phải không? Bây giờ anh đi mà đòi cảnh sát!"

Người nam giới ngẩng đầu nhìn thấy hai người lạ càng lúc càng bước lại gần, anh ta đột nhiên hiểu ra điều gì đó, sắc mặt càng trở nên nhợt nhạt hơn, đôi môi cũng bất giác không kìm được mà run rẩy.

"Cô đang ép tôi ... cô đang ép tôi ... " Anh ta tuyệt vọng lẩm nhẩm.

Người phụ nữ tỉnh bơ nhếch mép lên, bộ dạng chế giễu.

"Chúng tôi là cảnh sát." Người đàn ông trung niên đi trước lúc này cũng chỉ còn cách vài bước chân, anh ta giơ thẻ cảnh sát của mình ra, ra lệnh: "Thả cô ấy ra!"

Người nam giới nghiêng rằng, anh ta không những không buông tay, ngược lại còn kéo người phụ nữ vào sâu trong góc. Trông thân hình anh ta gầy nhỏ như vậy, nhưng lại có thể bộc phát ra một sức mạnh khiến người ta phải kinh ngạc, người phụ nữ đó bị anh ta kéo dúm dụi, va vào lật đổ chiếc bàn trước mặt, đồng thời phát ra tiếng kêu thét kinh hoàng.

"Buông tay ra!" Người cảnh sát trung niên lại lần nữa hét lên, tràn đầy uy lực.

Người nam giới lại càng dồn sức hơn, bẻ quặt cánh tay người phụ nữ ra phía sau lưng, đồng thời cánh tay trái của anh ta vung lên, không biết từ đâu mà lại lôi ra được một con dao nhọn, kề sát cổ người phụ nữ.

"Lùi lại phía sau! Các người lùi lại phía sau cho tôi!" Anh ta điên cuồng gào thét, gân xanh trên trán nổi hằn lên.

Sự thay đổi đột ngột này hoàn toàn nằm ngoài dự liệu của tất cả mọi người. Hai người cảnh sát vội vàng dừng bước, còn người phụ nữ thì run rẩy sợ hãi, sự ngạo mạn ban đầu trong khoảnh khắc biến mất tăm mất dạng.

"Anh chớ có kích động." Người cảnh sát trung niên bắt đầu khuyên giải bằng giọng nói nhẹ nhàng, "Có gì từ từ nói, hãy đặt dao xuống trước đi."

Nhưng tâm trạng của người nam giới đã trở nên khó có thể khống chế được, bàn tay nắm lấy con dao của anh ta đang kề sát cổ người phụ nữ, giọng nói khàn đặc còn mang theo âm mũi. "Là cô ép tôi, là cô ép tôi ... cô hại cho tôi thê thảm quá!"

Rõ ràng anh ta nói với người phụ nữ đáng thương đó, nhưng cô ta lại không thể nào trả lời được, bởi vì cô ta bị thít cổ quá chặt, lúc này mặt cô ta đã đỏ lựng, ngay cả đến việc thở cũng trở nên khó khăn.

"Không có ai ép anh cả ... " Người cảnh sát giơ bàn tay về phía trước, dường như hành động này có thể giúp đỡ về an ủi tâm trạng của đối phương, "Anh có yêu cầu gì thì cứ đưa ra, mọi việc đều dễ dàng thương lượng."

"Tôi cần tiền. Trả tiền lại cho tôi, trả tiền lại cho tôi!" Người nam giới căng thẳng và điên loạn.

"Tiền là chuyện nhỏ." Người cảnh sát liếm môi, "Anh hãy đặt dao xuống trước đi, tất cả mọi chuyện đều có thể thương lượng được mà."

"Thương lượng gì chứ? Các anh đến để bắt tôi, các người đã thông đồng với nhau, các người muốn hại tôi!"

Cảnh sát bất lực lắc đầu, mềm không xong, anh bèn phải thể hiện chút áp lực trong lời nói: "Đúng vậy, hôm nay chúng tôi đặc biệt đến đây là vì anh. Anh có biết không, chúng tôi đã theo dõi anh từ lâu rồi! Nhưng sự việc này vốn dĩ cùng lắm cũng chỉ là tình tiết lừa đảo tổng tiền, nhưng nếu như anh còn không đặt dao xuống, vậy thì sẽ trở thành bắt giữ con tin, là hình thức cướp bóc mang tính bạo lực, tính chất hoàn toàn không giống nhau!"

"Lừa đảo tổng tiền? Khốn khiếp!" Tâm trạng của người nam giới càng kích động hơn, "Các người vốn dĩ là một bọn, tránh ra, hãy tránh ra cho tôi!" Anh ta đổi một bàn tay khác để bóp chặt cổ người phụ nữ, huơ huơ mũi dao nhọn về phía cảnh sát.

Cảnh sát lùi lại một bước, đồng thời giơ tay ra đẩy người đồng nghiệp ở phía sau lưng: "Cậu hãy ra trước đi."

Người cảnh sát trẻ hiếu úy, nói với người nhân viên phục vụ đang đứng gần người bên cạnh: "Đi nào, mọi người đều ra ngoài cả thôi." Thế là một đoàn người bèn chen lấn nhau bước ra ngoài cửa, người cảnh sát trẻ nhân cơ hội rút ra một chiếc máy bộ đàm, ghé đến bên miệng hạ giọng nói: "Trong quán cafe Hồng Đảo ở đường Tùng Tử Bắc xảy ra một vụ bắt giữ con tin, xin được tăng viện, xin được tăng viện!"

"Anh cũng đi rangeloài!" Người nam giới cầm dao chỉ vào người cảnh sát trung niên, hét lên, đồng thời ánh mắt của anh ta cũng bị hành động khác thường của người cảnh sát trẻ thu hút, không kìm được nhúu mày đầy lo lắng, hành động cũng vì thế mà chững lại.

Đây có lẽ chỉ là một khoảnh khắc thoáng lướt qua, nhưng đối với những người có kinh nghiệm trải qua nhiều trận chiến thì đã đủ rồi. Người cảnh sát trung niên đột nhiên lao về phía trước, hai tay kiềm chặt cánh tay của người nam giới và bẻ vặn, con dao nhọn liền rơi xuống đất. Tiếp đến, anh lập tức bẻ quặt tay người nam giới ra sau lưng, hất cả cơ thể gây yếu của anh ta ngã nhào xuống đất.

Người phụ nữ lấy lại được sự tự do kêu lên kinh hãi một tiếng, hồn bay phách lạc lao nhanh ra khỏi cửa quán cafe.

Người cảnh sát trẻ từ cửa quay trở lại, cậu trợn trừng mắt: tình thế ở trong phòng thay đổi quá đột ngột, hình như khiến cậu khó có thể chấp nhận được.

Hồi lâu sau, cậu mới thẫn thờ lẩm bẩm: "Đội trưởng La, anh ... anh cũng nhanh quá thì phải, tôi vừa mới gọi xin tiếp viện."

"Hãy mau hủy yêu cầu đi ... nhân lúc họ còn chưa xuất phát."

Người được gọi là đội trưởng La - chính là đội trưởng đội Cảnh sát Hình sự tỉnh thành La Phi, anh vừa nói, nhưng động tác vẫn không hề dừng

lại, nhanh chóng bẻ quặt hai tay của người nam giới đó về phía sau, dùng còng sắt khóa lại.

Người nam giới ra sức vặn vẹo cơ thể giống như con côn trùng vừa chui ra khỏi bùn đất, nhưng đến khi anh ta nhận thức ra được rằng dù mình có giãy giụa thế nào cũng vô ích, bèn bắt đầu đập trán xuống dưới nền nhà, đồng thời phát ra tiếng gầm gừ đáng sợ giống như con dã thú.

"Anh làm gì thế?!" La Phi cũng giật mình kinh ngạc, anh vội vàng túm lấy cổ áo của người đàn ông đó, ngăn cản hành vi ngược đãi bản thân của đối phương.

Người nam giới kêu lên "A ... a" cuối cùng cũng triệt để từ bỏ sự kháng cự. Nhưng đột nhiên, anh ta lại lớn tiếng khóc thảm thiết, nước mắt nước mũi cũng trào ra.

La Phi và người đồng nghiệp của mình trao đổi ánh mắt với nhau, hai người đều cảm thấy mơ hồ khó hiểu. Họ rất hiếm khi nhìn thấy một người nam giới trưởng thành lại có thể gào khóc thảm thiết như thế này, cứ như thể tất cả những nỗi bi thương trên thế giới này đều dồn lên người anh ta, máu huyết khắp cơ thể anh ta đều bị ép thành nước mắt trào ra ...

Một tháng sau.

Đã là thời tiết mùa xuân hoa nở ấm áp, ánh sáng mặt trời rạng rỡ chiếu rọi xuống trái đất, mang đến thứ cảm giác mọi vật đều trở nên mượt mà. Nhưng cho dù cùng chung dưới một bầu trời xanh, cũng vẫn có những nơi ánh sáng không thể nào rọi chiếu tới được.

Thứ che khuất ánh sáng chính là một bức tường vây quanh cao sừng sững. Bức tường được xây dựng nên từ những phiến đá nửa mét vuông, vững chắc, lạnh giá, nguy nga. Và tấm lưới điện được bố trí ở trên đầu tường đang lấp lánh thứ ánh sáng âm u dưới ánh mặt trời. Bức tường này

đã hoàn toàn cách ly sắc xuân rạng rỡ ở bên ngoài, phía bên trong lại là một vùng đất cô quạnh và vô cùng lạnh giá.

Bên ngoài bức tường là khu vực ngoại ô hoang vắng, xung quanh chỉ nhìn thấy một vùng đất rộng lớn, có rất ít nhà dân sinh sống. Lúc này đây có một chiếc xe cảnh sát màu lam trắng đang từ từ đi trên con đường nhỏ ở giữa đồng ruộng, cuối cùng dừng lại phía chính nam của bức tường vây đó.

Một người cảnh sát vũ trang bước từ ghế phụ lái của chiếc xe xuống, tay cầm một tập công văn đi về phía bên trong bức tường, nhanh chóng nhìn thấy một cánh cổng sắt nặng nề chặn trước mặt anh ta, bên cạnh cổng sắt treo một tấm biển lớn: Trại giam số 1 thành phố A.

Người cảnh sát vũ trang đưa công văn cho người canh vệ canh giữ ngoài cửa, canh vệ thoáng đọc lướt qua bèn chỉ dẫn họ tiến vào một cánh cổng phụ ở gần đó. Khoảng mười phút sau, cánh cổng sắt từ từ mở ra, người cảnh sát vũ trang bước từ phía trong bức tường ra bên ngoài, rồi lại ngồi lên chiếc ghế phụ trên ô tô. Lúc lên xe, anh nói: "Đã làm xong thủ tục rồi, đưa đến khu giam giữ tội phạm nghiêm trọng ở trung đội 4."

"Vâng." Người lái xe vừa đáp lời vừa quay đầu liếc nhìn thùng xe ở phía sau, trong ánh mắt lộ ra thần sắc đan xen giữa sự đồng tình và vui mừng trước tai họa của người khác. Sau đó anh ta gạt cần số khởi động xe, chiếc xe tiến vào trong bức tường. Phía đằng sau xe truyền tới một tiếng "choang" nặng nề, cánh cổng sắt lớn đóng chặt, một lần nữa ngăn cách hoàn toàn với ánh mặt trời phía bên ngoài bức tường.

Trong thùng xe, hai người cảnh sát vũ trang được trang bị vũ khí đang áp tải tám phạm nhân. Những phạm nhân đều cạo trọc, ai nấy đều mang còng tay xích chân, chia thành hai hàng ngồi đối diện nhau. Nghe thấy tiếng cổng sắt đóng lại, một người thanh niên đeo kính trong số đó bèn ngơ ngác ngược đầu lên, liếc nhìn ra bên ngoài cửa xe.

"Nhìn gì mà nhìn!Cúi đầu xuống!" Giọng nói quát nạt nghiêm khắc của người cảnh sát vũ trang lập tức vang lên, người thanh niên vội vàng lại cúi đầu như trước, nét mặt vô cùng hoảng sợ.

Phía sau bức tường vây chính là một quần thể kiến trúc tầng tầng lớp lớp. Người tài xế hình như rất quen thuộc với địa hình nơi đây, cứ thế thông thạo đi xuyên qua những tòa kiến trúc ở đây. Sau khi lái xe rời khỏi khu kiến trúc, xe chở phạm nhân lại một lần nữa đi qua một nông trường rộng lớn và mấy dãy nhà mái bằng một tầng trông giống như công xưởng, cuối cùng dừng lại trước một tòa nhà lớn đứng cô độc một mình.

Nói đây là một tòa nhà lớn, nhưng lại mang đến cho người ta thứ cảm giác kỳ lạ. Cả tòa nhà đều là màu trắng xám lờ mờ, màu sắc đơn điệu khiến người ta chán ghét, phong cách kiến trúc thì lại là hình vuông cứng nhắc, trên bức tường bên ngoài không chỉ không có bất cứ trang trí nào, ngay cả cửa sổ cũng vô cùng ít ỏi. Hơn nữa diện tích mỗi cánh cửa đều rất nhỏ, trên ô cửa sổ ở tầng cao nhất cũng lắp rất nhiều những lan can sắt dày đặc.

Điểm kỳ quái nhất chính là, tòa nhà này hoàn toàn không có ban công, do vậy tòa nhà này nhìn từ bên ngoài vào trông giống như một chiếc hộp kín mít, hoặc là có thể nói, trông giống như một ngôi mộ âm u lạnh lẽo không lồ.

Trước tòa nhà có ba người cai ngục đang đứng đợi. Nhìn thấy xe chở phạm nhân dừng hẳn, họ bèn đi đến phía buồng lái để nghênh đón. Người cảnh sát vũ trang dẫn đầu xuống xe, chào hỏi thân mật với ba người cai ngục. Còn phía trong xe lại vang lên giọng nói của người áp giải tù nhân: "Hãy tự mở còng ra, cầm lấy túi đồ của mình, xếp hàng xuống xe!"

Người nhân viên áp giải vừa lên tiếng bèn mở cửa sau của thùng xe, còn mình thì nhảy xuống trước, sau đó ném một chùm chìa khóa xuống chân các phạm nhân. Các phạm nhân làm theo lời yêu cầu, sau khi tự mình

mở còng tay xích chân, bèn ôm lấy túi đồ của mình xếp thành một hàng xuống xe và đứng ngay ngắn.

Người thanh niên đeo kính nhìn thấy ngôi mộ trắng nhợt trước mắt đó, gần người không biết đang nghĩ gì. Thân hình anh ta gầy yếu, đứng xen vào giữa những tên phạm nhân hung dữ cao lớn béo mập trông càng yếu ớt.

Một lúc sau, tầm nhìn của người thanh niên từ từ di chuyển khắp xung quanh, cuối cùng chăm chú nhìn vào một nơi nào đó ở trên cao khoảng hơn một trăm mét. Đó rõ ràng là một trạm quan sát, người trên trạm quan sát đang nhìn chăm chăm vào những "vị khách" mới đến này, khẩu súng hiện ra dưới ánh mặt trời đang lấp lánh những tia sáng âm u lạnh lẽo.

Người thanh niên như thế bị ánh sáng lạnh lẽo đó làm cho đau nhói, thật không ngờ bất giác run rẩy.

Ở phía đầu kia của chiếc xe chở tù nhân, hai nhóm cảnh sát sau khi hàn huyền thì bắt đầu chào tạm biệt. Khi những người cảnh sát vũ trang lái xe đi, những người cai ngục liền đến trước mặt các phạm nhân.

Người cai ngục đứng ở giữa rõ ràng chính là người đứng đầu trong ba người này. Anh ta chừng 37, 38 tuổi, dáng người không cao, nhưng thân hình rắn rỏi, toát ra khí chất giỏi giang, tinh tường. Qua tướng mạo có thể thấy, anh ta không thể nói là đẹp trai, nhưng cũng không phải là xấu, thế nhưng đôi mắt của anh ta thì lại để lại cho người ấn tượng vô cùng sâu sắc.

Đó là một đôi mắt hổ dữ tợn, nhãn cầu sáng rực rất có thần, khóe mắt xếch lên, toát ra sự uy nghiêm và nhanh nhạy sắc bén. Giờ đây anh ta đang dùng đôi mắt này để quét một lượt cả đoàn người, nơi mà ánh mắt anh ta chạm tới, cho dù phạm nhân có hung dữ tà ác đến đâu cũng không tránh được cúi đầu, không dám nhìn thẳng vào mắt anh ta.

Điều này khiến anh ta cảm thấy hài lòng, thế là anh ta lạnh lùng nói một câu: "Xếp hàng ngay ngắn, đi theo tôi."

Nói xong, bèn bước đi trước. Hai thuộc hạ của anh ta cũng tự động tản sang hai bên, giám sát hành động của các phạm nhân.

Không có ai dám khinh suất, cả ba người phạm nhân xếp hàng ngay ngắn, đi theo những người cai ngục vào bên trong tòa nhà. Cửa vào của tòa nhà nằm ở góc phía đông nam, có một cánh cửa trượt bằng sắt. Đi qua cánh cửa này, lại rẽ hai lần ở trong hành lang nhỏ hẹp, rồi mới chính thức tiến vào trong tòa nhà, và ở đây thật không ngờ lại có một thứ cảm giác như bừng sáng.

Trước mắt mọi người xuất hiện một đại sảnh dài và hẹp, diện tích khoảng bằng ba sân bóng rổ xếp liên kề nhau. Phòng giám sát trong tòa nhà được xây dựng bao quanh đại sảnh, có tất cả bốn tầng, bên ngoài phòng giám sát ở mỗi tầng đều có một dãy hành lang hoặc là ban công.

Gọi là ban công có lẽ cũng không phù hợp, bởi vì những "ban công" này hoàn toàn bị khép kín ở trong tòa nhà, cho dù là cả năm cũng không nhìn thấy trăng sao hay ánh mặt trời.

Đại sảnh ở tầng 1 hướng chính đông, trên tường treo một chiếc đồng hồ điện tử, hiển thị là 16 giờ 25 phút, lúc này đây bên ngoài phòng, chắc ánh sáng mặt trời vẫn đang chiếu sáng khắp cả thế giới, nhưng ở trong tòa nhà này thì lại cảm giác giống như ban đêm, bắt buộc phải nhờ vào những bóng đèn điện để duy trì độ sáng ở trong phòng.

Từng khuôn mặt xuất hiện ở trước cửa phòng giam, nhìn ra ngoài qua ô cửa sắt. Những người này đều là khách thường xuyên của khu vực giam giữ tội phạm nghiêm trọng, và những "người mới" ở phía dưới tầng lúc này đây thì lại trở thành cảnh tượng hay ho, mới mẻ trong mắt họ. Có người huýt sáo, có người reo hò, còn có người thì lại hét khẩu lệnh "một hai một" cho những người mới tiến lên phía trước.

Người nam giới đeo kính nhìn cái thế giới hoàn toàn xa lạ này, bước chân như thể không nghe theo sự khống chế chột chậm lại.

"Yên lặng!" Người cai ngục dẫn đầu chột hét lên một tiếng, đợi sau khi kết thúc sự ồn ào huyên náo, anh ta bèn ra lệnh cho những người mới đến xếp thành một hàng ở giữa đại sảnh, sau đó lại ra lệnh tiếp: "Hãy đặt túi đồ của mình xuống dưới đất và mở ra, áo khoác ngoài cũng đều cởi hết ra."

Các phạm nhân chấp hành mệnh lệnh một cách máy móc, sau khi mở túi đồ ra bèn bắt đầu cởi đồ. Người nam giới đeo kính sau khi cởi áo khoác và quần dài, động tác không tránh được có chút do dự.

"Lẳng nhăng gì thế? Cởi tiếp." Một người cai ngục trẻ tuổi đi lên trước quát mắng một câu, trong tay anh ta cầm một chiếc dùi cui điện, hươ hươ lên vẻ uy hiếp.

Ở tầng 3 có người phát ra tiếng cười kỳ quái: "Ha ha, tên nhóc đó còn xấu hổ nữa kìa."

Mặt người nam giới đeo kính đỏ lựng lên vì cố kìm nén, rõ ràng là vô cùng sượng sùng. Anh ta nhìn đồng bọn xung quanh, tất cả đều đã cởi hết chỉ để lại một chiếc quần xịp. Anh ta cũng đành phải bất lực liếm môi, đành cởi hết đồ bó sát người mặc để giữ ấm, gần như hoàn toàn trần truồng mà cố gắng chịu đựng đủ các loại ánh mắt xấc xược. Người cai ngục trẻ đi lên trước cầm dùi cui gậy gậy các túi đồ và quần áo, đồng thời kiểm tra xem có vật cấm hay không, còn phạm nhân ở trong phòng giam thì lại bắt đầu sôi nổi hào hứng phát biểu bình luận về cơ thể của những người mới đến.

"Ôi, tên nhóc đeo kính trắng đấy, giống như lũ đàn bà con gái ấy."

"Ừ, phải kiểm tra kỹ xem, không khéo lại là đứa lương tính."

Người nam giới đeo kính cho rớt người lại, hận một nỗi mình không thể giống như con nhím cuộn tròn lại.

Những người quan sát sau khi cười rộ lên bèn chĩa mũi dùi về hướng khác.

"Nhìn cái người đứng thứ hai kia kìa, hình xăm trên người cũng đẹp đấy chứ."

"Ừ, con chim ưng xăm cũng khá đấy."

"Khá cái khi mọc, cái đầu nhỏ như đầu rùa, để tao ra tay mới ngon lành được."

Người đang bị nói đến chính là một gã thân hình cao lớn vạm vỡ, mặt béo phình, vừa nhìn là biết quen thói ngang tàng. Gã không thể chịu nổi những lời sỉ nhục này, lập tức quay sang hét lên một câu về phía phát ra tiếng nói: "Đồ nhãi nhép mà cứ đợi chết đi!"

Kẻ khiêu chiến cười "hi hi", không cảm xúc, xung quanh chợt vang lên những tiếng khịt tẩn mạn. Gã xăm trổ cảm thấy mình đã chiếm được thế thượng phong, bèn vênh vác ngẩng đầu lên, ngạo mạn nhìn xung quanh.

Nhưng bầu không khí này lại trở nên vô cùng quái dị, những tiếng vang đều dần dần yên tĩnh lại, toát ra sự yên tĩnh nặng nề như côi chết. Gã xăm trổ buồn bực thu ánh mắt lại, đột nhiên trái tim chợt nhói lên, như thể bị dao đánh lửa làm bỏng vậy.

Người cai ngục dẫn đầu đó đang dùng ánh mắt rừng rực nhìn chằm chằm vào gã. Gã xăm trổ thấy hơi hoảng sợ, vội vàng né tránh ánh mắt, nhưng gã lại không cam tâm bỗng chốc trở nên mất mặt, cái cổ vẫn ngoan cường dựng thẳng.

"Các anh vẫn còn chưa biết tôi thì phải?"

Ánh mắt của người cai ngục vẫn dừng lại trên khuôn mặt gã xăm trổ, nhưng khẩu khí cách nói thì lại đang nói với tất cả những người mới đến.

Mọi người đều không nói gì, chỉ có một vài người lắc đầu. Người cai ngục mặt lạnh tanh, tự trả lời: "Tôi họ Trương, gọi là Trương Hải Phong, là trung đội trưởng của trung đội 4. Nhưng các anh chỉ cần gọi tôi là quản giáo Trương - đã nhớ chưa?"

Lần này nhóm người mới đến đều lần lượt trả lời: "Nhớ rồi." Nhưng giọng nói không đồng loạt.

Trương Hải Phong chẳng buồn để tâm, anh ta liền đưa ra câu hỏi thứ hai: "Đây là nơi nào?"

Câu hỏi này quá đơn giản, ngược lại lại không có ai dám tùy tiện trả lời.

Trương Hải Phong bèn đi lên mấy bước, ánh mắt nhìn thẳng vào gã xăm trổ đó. Và mỗi bước đi của anh ta hình như đều đang giẫm đạp khí thế của gã xăm trổ, cuối cùng gã cũng từ từ cúi đầu xuống.

Trương Hải Phong đi thẳng đến chỗ mà gã xăm trổ cúi mặt xuống, rồi mới chịu dừng bước. Anh ta vắt tay sau lưng, ghé sát miệng vào bên tai đối phương, lại hỏi lần nữa: "Đây là nơi nào?"

Trương Hải Phong thả phớn gã xăm trổ đó khá nhiều, khi anh ta nói thậm chí còn phải khẽ kiễng chân lên. Nhưng khí thế của anh ta hoàn toàn áp đảo đối phương, gã xăm trổ run rẩy lùi lại phía sau né tránh, đồng thời há miệng trả lời: "Trại giam."

Trương Hải Phong cười hi hi, giọng cười đó vô cùng kỳ quái, không nhận ra được là đang vui hay là phẫn nộ. Gã xăm trổ không hiểu đầu đuôi ra sao, cũng chỉ có thể cười theo một cách ngốc nghếch. Nhưng tiếng cười

của hắn vừa thoát ra khỏi miệng đã chợt biến đổi giọng điệu, trở thành tiếng kêu thảm thiết giống như quỷ khóc sói tru.

Những người ở bên cạnh gã đều bị tiếng kêu thảm thiết này làm cho giật nảy mình. Đặc biệt là người nam giới đeo kính đó, tỏ rõ sự bàng hoàng kinh hãi. Khi nhìn kỹ lại, thì thấy bàn tay vắt sau lưng của Trương Hải Phong đã gơ lên phía trước, chiếc dùi cui trong tay đang chọc vào dưới nách của gã xăm trổ. Gã co giật mấy cái như thể bị trúng gió, sau đó bèn cuộn người như con tôm ngã vật xuống đất.

"Trại giam? Thì ramày cho rằng đây chỉ là trại giam?" Trương Hải Phong lạnh lùng trừng mắt nhìn người nam giới xăm trổ, nói: "Thảo nào mà mày dám hỗn xược như thế."

Người nam giới xăm trổ thở dốc, nhưng lại không thể nào lên tiếng, luồng điện mạnh đã khiến cho cơ thịt co giật, khiến hơi thở của hắn trở nên vô cùng khó nhọc.

Trương Hải Phong đi đến đá hắn mấy cái, hét lên: "Đứng dậy, đứng vững!"

Người nam giới xăm trổ không dám chống đối, gắng gượng bò dậy, sắc mặt nhợt nhạt.

Trương Hải Phong mặc kệ hắn, quay sang bước mấy bước trước mặt những người mới đến, đồng thời nói tiếp về câu hỏi vừa nãy: "Tôi nói cho các anh biết đây là nơi nào - đây là trung đội 4, là khu vực giam giữ tội phạm nghiêm trọng! Các anh đến đây, chứng tỏ các anh đều đã từng phạm rất nhiều tội danh. Đối với những loại người như các anh, tôi rất thích thú dùng những thủ đoạn tàn khốc nhất để trừng phạt."

Giọng Trương Hải Phong không lớn nhưng lại rất uy nghiêm đầy sức mạnh, và chiếc dùi cui trong tay anh ta cũng vẫn đang hướng ra ngoài, phía đầu dùi cui đang kêu lép lép. Anh ta đi đến đâu, những phạm nhân

ở vị trí tương ứng đều hiện ra thần sắc sợ sệt, chỉ sợ tay của anh ta khê vung một chút, thì mình đã nếm đủ đòn rồi.

Trương Hải Phong dừng bước trước mặt người nam giới đeo kính, nhìn chằm chằm vào đối phương một lúc, người nam giới đeo kính sợ hãi cắn môi, không dám thở mạnh. Bộ dạng sợ sệt của đối phương hình như khiến cho tâm trạng của Trương Hải Phong tốt hơn một chút. Thế là người quản giáo đó khê tắt công tắc đèn còi, thay đổi ngữ khí, lại nói tiếp: "Đương nhiên, chính phủ đã giao các anh vào tay tôi, không phải là để tôi trừng phạt các anh, mà là để tôi cứu vớt các anh, để cho các anh biết được đâu là con đường lầm lạc mà quay trở về, bắt đầu lại từ đầu. Chính phủ đã rất dụng tâm, nhưng các anh chưa chắc đã có thể hiểu được. Nhưng không hiểu cũng không sao cả, các anh ở đây chỉ cần nhớ hai chữ: phục tùng! Tôi bảo các anh làm gì, thì các anh làm nấy, tôi không cho các anh làm, thì các anh hãy cụp đuôi vào, ngoan ngoãn mà ngồi yên! Đã hiểu rõ chưa?"

Mọi người đều vội vàng đồng thanh: "Nghe hiểu rõ rồi!". Chỉ có gã xăm trổ đó vẫn chưa hồi phục lại trong nỗi kinh hoàng sau khi bị kích điện, miệng động đậy, nhưng lại không phát ra tiếng.

Trương Hải Phong nhíu mày, giơ tay ra chỉ, nói: "Tôi thấy cái đầu hăn không được nhanh nhẹn, các cậu hãy giúp hăn tỉnh táo lại."

Một người cai ngục khác bèn bước lên phía trước, chiếc đèn còi trong tay anh ta đang kêu lép bép lại một lần nữa chọc vào phần eo người nam giới xăm trổ. Gã gào một tiếng rồi ngã vật xuống đất.

Người cai ngục quỳ xuống, chiếc đèn còi cứ thế đuổi theo cơ thể đang lăn lộn, như thể một đứa bé tinh nghịch dùng cây gậy gõ để trêu chọc một con sâu khổng lồ. Người nam giới xăm trổ vừa né tránh một cách vô ích, vừa dùng giọng nói đã biến thành hét lên: "Nghe hiểu rõ rồi! Nghe hiểu rõ rồi!"

Trương Hải Phong phắt tay sau lưng đứng ở bên cạnh, mặc cho những âm thanh nhói tai đó giầy vò màng nhĩ của mọi người. Đúng nửa phút sau, anh ta cuối cùng mới xua tay, để cho thuộc hạ của mình dừng hành động.

Gã xăm trở méo xệch miệng, nước mắt nước mũi tuôn chảy. Nhưng lần này gã đã ngoan ngoãn hơn, không đợi quản giáo nhắc nhở đã gắng hết sức lực để bò dậy, đứng thẳng người ở trong hàng. Con chim ưng xăm trên lưng gã bây giờ đã dính đầy bụi, trở thành một con chim sẻ dính đầy bụi đất.

Ánh mắt Trương Hải Phong lướt nhìn qua đây về khinh mạn, lại nói: "Tôi biết loại người các anh, ở bên ngoài đều là những kẻ ngang tàng tinh tướng, muốn lập quy tắc cho các anh e rằng cũng không dễ. Không sao cả, các anh muốn ngang tàng thế nào thì cứ ngang tàng ... "

"Không dám ngang tàng, chúng tôi nhất định sẽ nghe theo sự chỉ huy của quản giáo, quyết không dám làm cho quản giáo nổi giận." Kẻ muốn lấy lòng là một người đã khá nhiều tuổi, có đôi mắt rất gian xảo như phường trộm cướp, vừa nhìn là đã biết là một tên gian xảo lóc đời chốn giang hồ.

"Tức giận?" Trương Hải Phong bật cười, anh ta đi mấy bước về phía ông già đó, hỏi: "Ông cho rằng vừa rồi là tôi tức giận sao?"

Ông già cũng thật biết cách ứng biến, lập tức cười nói: "Không phải không phải ... ngài đại nhân đại lượng, chắc chắn không so đo với bọn tiểu tốt chúng tôi."

"Tôi nói cho ông biết, tôi không những không tức giận, mà ngược lại còn rất vui. Tôi nói: các anh muốn ngang tàng thế nào thì cứ ngang tàng như thế, đây chính là câu nói thật lòng ... " Trương Hải Phong nheo mắt nhìn chăm chăm vào ông già đó, kéo dài giọng, "Ông có biết vì sao không?"

Ông già ngẩn người, nheo mắt lại, nhưng không biết nên trả lời thế nào.

"Bởi vì tôi không muốn để cho chiếc dùi cui trong tay mình được nhàn rỗi!"

Trương Hải Phong đột nhiên cất cao giọng, dùng ánh mắt sắc nhọn nhìn lướt qua những phạm nhân vừa mới đến này, "Tôi ngày nào cũng ở trong khu nhà ngục giống như ngôi mộ này, hàng ngày chịu đựng các phạm nhân tù tội, tất cả điều này đều là do các anh ban cho cả đấy! Bọn người đê tiện các anh, tôi hận một nỗi không thể nào kích điện hết cho các anh chết đi sống lại! Nhưng đáng tiếc là quy định của trại giam không cho phép tôi tùy tiện trừng phạt các anh, tôi có thể làm thế nào được chứ? Tôi chỉ có thể hy vọng các anh cứ hết sức mà tùy tiện làm bừa, như vậy thì tôi mới có đầy đủ lý do để tận hưởng nỗi đau khổ của các anh - giống như vừa lúc này vậy."

Trong lúc nói, Trương Hải Phong lại bước đến trước mặt gã xăm trổ đó, dùng dùi cui khẽ gõ vào vai đối phương: "Tôi phải cảm ơn anh. Anh có biết không, rất nhiều sự việc đều giống như nghiện thuốc phiện vậy, sẽ bị mắc nghiện. Cảm ơn anh, hôm nay khiến cho tôi được thỏa thuê một trận."

Gã xăm trổ nuốt nước bọt, hình như muốn cười, nhưng nụ cười đó thực sự còn xấu xí hơn cả khóc.

Trương Hải Phong thì lại lộ ra thần sắc hài lòng, anh ta xua tay về phía thuộc hạ của mình: "Được rồi, đưa chúng về phòng đi."

Dưới sự chỉ huy của người cai ngục, những phạm nhân vẫn đang kinh hồn sợ hãi ôm lấy túi đồ và quần áo của mình, xếp thành một hàng đi về hướng phòng giam. Khi người nam giới đeo kính đi qua bên cạnh Trương Hải Phong, người quản giáo liền gọi anh ta lại.

"Anh tên là gì?"

"Hàng Văn Trị."Người nam giới đeo kính quay sang, lập tức trả lời.

"Ừm ... "

Trương Hải Phong trầm ngâm giây lát, "Tôi biết việc của anh - nhưng đã đến đây, cần phải tuân thủ quy tắc ở đây. Hiện giờ anh là một phạm nhân, giống như những phạm nhân khác, không có bất cứ điểm đặc biệt nào, anh có hiểu không?"

Hàng Văn Trị trả lời: "Hiểu rồi", nhưng giọng nói lại vô cùng chua chát.

"Hiểu rồi thì tốt."Trương Hải Phong xua tay, "Mau bám theo đội đi."

Cả nhóm người đi đến khu vực phòng giam, mỗi lần dừng lại, bên có một phạm nhân bị đưa vào trong một phòng giam nào đó. Hàng Văn Trị hy vọng sớm đến lượt mình, bởi vì chỉ mặc mỗi một chiếc quần xịp đi đi lại lại dưới con mắt của hàng trăm người thực sự rất sượng sùng. Nhưng sự thực lại không như người ta mong đợi, Hàng Văn Trị lại bị sắp xếp cuối cùng, cho đến tận khi lên đến tầng 4, hai người cai ngục mới dừng lại ở ngã rẽ phía đông nam. Một người cai ngục mở cánh cửa sắt ở trong phòng giam gần nhất, hất cằm, nói: "Vào đi."

Hàng Văn Trị nhìn biển số trên cánh cửa sắt: 424, sau đó bèn ủ dột bước vào trong căn phòng đó. Ánh sáng trong phòng lờ mờ, anh ta cố gắng mở to mắt để điều chỉnh thị lực của mình.

Cánh cửa sắt phía sau lưng lại được khóa lại, đồng thời có một giọng nói phát ra: "Tên nhóc này yếu ớt, các anh đừng có bắt nạt anh ta."

"Quản giáo Châu, anh hãy yên tâm." Trong phòng có người lên tiếng cười trả lời, "Chúng tôi không dám gây thêm phiền phức cho chính phủ đâu."

Đôi mắt Hàng Văn Trị lúc này đây cũng dần dần có thể nhìn rõ được mọi thứ xung quanh, nhận ra đây là một gian phòng nhỏ rộng hơn mười mét

vuông, khi vừa vào cửa, bên tay trái là một nhà vệ sinh đơn sơ, mùi hôi thối xộc thẳng vào mũi, bên phải là một chiếc giường tầng sắt, phía giường trên có một người đang nằm, còn giường dưới thì trống không.

"Thằng Mắt Kiếng, đó chính là giường của mày." Người vừa rồi lên tiếng chỉ vào chiếc giường trống nói, còn chính y thì đang nằm ở dưới trong chiếc giường phía bên trong, đối diện y còn có một chiếc giường, ở giường tầng dưới đang có ba người ngồi ngay ngắn.

Hàng Văn Trị nở nụ cười thân thiện, đồng thời trong lòng cũng thầm tính toán: ba chiếc giường đôi - sáu người, xem ra phòng giam này bây giờ đã "đủ thành viên" rồi. Anh ta đặt túi đồ xuống, sau đó ngồi trên giường cầm lấy quần mặc vào.

"Mẹ mày, cho mày mặc quần áo à?" Một người ngồi ở chiếc giường phía trong chửi một câu tục tĩu. Đây là một anh chàng rất trẻ, có vẻ như còn chưa đến 20 tuổi. Mặc dù khuôn mặt non nớt, nhưng khi cậu ta nói lại rướn mày nhe răng.

Động tác của Hàng Văn Trị bị dừng lại, chiếc quần đang cầm trong tay, mặc cũng không được mà không mặc cũng không xong.

"Mày đến đây!" Người đàn ông lúc đầu lên tiếng vẫy tay về phía Hàng Văn Trị, nhìn tư thế nằm điềm nhiên thoải mái của y, hình như y chính là đại ca trong phòng giam này.

Hàng Văn Trị bèn đặt chiếc quần xuống giường, để trần bước đến trước mặt người nam giới đó. Liền nhìn thấy đối phương khoảng 40 tuổi, dáng người thấp nhưng vạm vỡ, trên má trái có một vết sẹo dao chém, gương mặt vô cùng hung hãn.

Mặt sẹo nhìn Hàng Văn Trị một lượt từ trên xuống dưới, như thể muốn nhìn xuyên thấu anh ta vậy. Anh ta đành bất lực và sượng sùng cúi đầu.

"Mẹ mày chứ, cậ mà?" Tên tiểu lưu manh đột nhiên từ phía sau nhảy tới, đập bốp vào đầu Hàng Văn Trị một cái, "Còn không gọi anh Bình à?"

Hàng Văn Trị quay lại, thần sắc có phần hơi phần nộ. Tên tiểu lưu manh lập tức trừng mắt: "Thế nào, muốn gây sự à?"

"Hi, thằng nhóc này cũng biết nổi nóng kia đấy, không thử nghĩ xem đây là nơi nào." Một người nam giới ngồi ở trên chiếc giường đối diện cười khẩy nói, nghe giọng nói thì đây chính là người lúc trước đã khích bác gã xăm trổ. Hàng Văn Trị nhận thức ra được rằng mình không thể nói thêm điều gì nữa, chỉ có thể nhẫn nhịn gọi người nam giới thấp khỏe vạm vỡ: "Anh Bình."

Anh Bình hừ một tiếng, coi như đáp lời, sau đó hỏi: "Mày tên là gì?"

"Hàng Văn Trị."

"Ừm, con người rất nhỏ nhả, cái tên cũng rất nhỏ nhả." Anh Bình lại liếc nhìn anh ta một cái, "Là người có văn hóa chứ? Chẳng có chút lễ phép gì cả, mày cho dù có đến nhà người khác làm khách, chẳng phải cũng phải chào hỏi chủ nhà một tiếng sao?"

"Vâng, anh Bình." Hàng Văn Trị cũng nhận luôn, rồi quay sang nhìn ba người ngồi đối diện, "Em vừa mới đến, không hiểu rõ quy tắc, xin các vị đại ca bao hàm."

Lúc này anh Bình chỉ vào ba người đó và lần lượt giới thiệu: "Đây là Hắc Tử, đây là A Sơn, đây là Tiểu Thuận." Mỗi lần y giới thiệu một người, Hàng Văn Trị bèn gọi theo anh Hắc Tử, anh Sơn, anh Thuận. Hắc Tử và A Sơn đều mới ngoài 30 tuổi, cơ thể Hắc Tử cao lớn vạm vỡ, A Sơn thì răn rỏi, hai người này gọi "anh" thì vẫn được, chỉ có điều tên lưu manh "Tiểu Thuận" còn rất trẻ, mình lại cũng phải gọi "anh", trong lòng Hàng

Văn Trị ít nhiều cũng cảm thấy bức bối khó chịu. Nhưng đã đến nơi này rồi, còn có thể giảng giải đạo lý gì chứ?

Người nam giới nằm ở giường trên kê sát cửa chẳng hề ngồi dậy, Hàng Văn Trị đang do dự, không biết liệu có cần phải đi đến để chào hỏi không. Anh Bình nhận ra suy nghĩ của anh ta, bữu môi nói: "Nó đang ngủ, mặc kệ nó." Còn Hắc Tử thì lại "hừ hừ" một tiếng, hình như có tâm trạng bất mãn đối với người đó.

"Ôi ôi, sắp đến giờ cơm rồi nhỉ?" Anh Bình chợt hít hà một hơi, ngồi dậy.

Y nói vậy, những người khác đều ngửi thấy hương thơm của thức ăn. Tâm trạng của Hắc Tử tốt hơn nhiều, hưng phấn xoa tay nói: "Hôm nay chắc là tôi có thêm thức ăn rồi nhỉ?"

"Yên tâm đi, chắc chắn là có phần của mày." A Sơn cười nói, "Lão Trương lòng lang dạ sói, nhưng nói lời vẫn biết giữ lời. Chỉ riêng biểu hiện hôm nay của mày, chắc chắn là có thịt ăn rồi."

Tiểu Thuận cũng phụ họa theo: "Câu nói đó của anh Hắc Tử thật tuyệt. Ha ha, tôi vừa nghĩ đến là thấy buồn cười rồi."

Hắc Tử đặc ý nói về khoa trương: "Lời nói chỉ là một vế thôi, điều quan trọng nhất chính là đôi mắt tinh tường. Nhóm phạm nhân mới ngày hôm nay, toàn bọn nhát chết. Tôi vừa nhìn đã nhận ra ngay chỉ có tên xăm trổ đó là có vẻ khiêu khích được. Thế nào, đã bị tôi cướp giải độc đắc rồi phải không?"

Hàng Văn Trị dần dần nghe hiểu ra ý tứ trong đó. Thì ra khi vừa mới vào ngục, những lời khiêu khích của các phạm nhân cũ thật không ngờ lại được tiến hành dưới sự cho phép của Trương Hải Phong, mục đích của việc này không cần nói cũng hiểu được: chính là muốn tìm ra cái người dễ "gây sự" nhất trong đám phạm nhân mới, sau đó giết gà dọa khỉ, để ra oai với những người khác. Chỉ đáng thương cho gã xăm trổ đó, đến tận bây giờ vẫn chẳng hay biết gì.

Thấy mấy người này trò chuyện vui vẻ, Hàng Văn Trị bèn thận trọng quay trở lại vị trí giường của mình. Lần này thì không thấy nghe ai trách mắng anh ta nữa, anh ta vội vàng tranh thủ thời gian mặc quần áo, coi như cũng đã thoát khỏi tình cảnh sượng sùng.

Đột nhiên nghe thấy tiếng cọt két ở trên đỉnh đầu, tiếp đó cảm thấy hoa mắt, phía trước giường xuất hiện thêm một bóng người, thì ra người nam giới nằm giường trên cũng nhảy xuống. Hàng Văn Trị bèn vội vàng đứng dậy, muốn chào hỏi nhưng lại không biết nên xưng hô thế nào.

"Mới đến à?" Người nam giới đó lên tiếng hỏi trước. Nhưng lại nhìn thấy người này chỉ mới ngoài 20 tuổi, chiều cao trên 1m80, sống mũi cao, mắt to, gương mặt vuông vức, đúng là một nam tử khôi ngô tuấn tú hiếm có ở trong ngục.

Hàng Văn Trị gật đầu thật mạnh, đồng thời cũng nói ra tên của mình: "Tôi tên Hàng Văn Trị."

"Tôi tên Đỗ Minh Cường." Người nam giới khôi ngô tuấn tú uể oải vươn vai, như thể vẫn còn chưa ngủ đủ vậy.

"Ồ, anh Cường ... "

"Cái gì mà anh với chả em, tôi già như vậy sao?" Đỗ Minh Cường cười hi ha cắt ngang lời đối phương, giơ tay lên lấy một hộp cơm từ trên đầu giường, nói: "Xe cơm sắp đi đến cửa rồi, mấy ông anh còn không mau chờ để lấy sao?"

"Tao coi như cũng phục mày thật đấy." Anh Bình "hi" một tiếng nói, "Ăn ngon ngủ kỹ, mày đây chẳng phải là ngồi tù, mày là đang vào ở trong viện điều dưỡng đấy chứ?"

"Chắc là tuổi lợn." Hắc Tử làm bầm một tiếng, giọng điệu giễu cợt.

Đỗ Minh Cường lúc lắc đầu, bật cười nói: "Lợn thì có gì không hay chứ? Có mấy người có thể sống vui vẻ hơn lợn? Anh nói có đúng không, anh Trị?"

Hàng Văn Trị ngấn người, giây lát rồi mới phản ứng lại, hiểu được đối phương đang trêu đùa mình, nên cũng cười theo mấy tiếng.

Hắc Tử bữu môi: "Tốt gì chứ? Chỉ là con vật bị chọc tiết mà thôi."

Câu nói này lộ ra sự khiêu chiến rõ nét. Trong phòng giam nhỏ bé chợt yên tĩnh hẳn, A Sơn và Tiểu Thuận đều nhìn Đỗ Minh Cường như thể đang đợi phản ứng của hắn. Anh Bình thì lại tỉnh bơ lúc lắc ngón tay mình, tỏ ra thái độ không buồn để tâm.

Đỗ Minh Cường lại cười hi hi, giả vờ như không nghe thấy vậy. Hắn từ tốn bước vào nhà vệ sinh đối diện, giây lát sau, vang lên tiếng nước tiểu chảy vào trong mặt nước phá vỡ sự yên lặng, đồng thời còn có một tiếng thở phào cảm khái: "Ôi, thoải mái quá."

"Tên khốn này ... " Tiểu Thuận không kìm được lén bật cười, A Sơn ở bên cạnh thì lại chau mày lắc đầu. Hắc Tử cảm thấy mình đã bị sỉ nhục, đột nhiên đứng dậy, bộ dạng như thể đang sắp bùng nổ.

Anh Bình ngược đầu lên, trừng mắt nhìn Hắc Tử một cái. Gã đành thở hắt ra, hậm hực ngồi trở lại.

Rõ ràng, anh chàng có tên Đỗ Minh Cường này và mấy người anh Bình không cùng một hội. Hắc Tử thì muốn cố ý gây sự, nhưng không biết vì sao anh Bình lại ngăn cản.

Trong lúc mọi người đang nói, chiếc xe chở đồ ăn đã đi đến cửa phòng 424.

Người phụ trách đưa cơm là hai phạm nhân tù chung thân luống tuổi, ngoài ra còn có một người quản giáo đi theo giám sát.

Quản giáo mở cánh cửa sắt phòng giam, Tiểu Thuận lập tức nhảy chân sáo ra ngoài, trên tay cầm mấy hộp cơm liền, còn anh Bình, A Sơn và Hắc Tử lại ngồi im không nhúc nhích, xem ra Tiểu Thuận chỉ là chân sai vặt trước mặt mấy người này.

Người đưa cơm lần lượt xới cơm vào từng hộp cơm, sau đó cho thêm một muôi thức ăn. Tiểu Thuận vội vàng đưa những hộp cơm đã lấy xong vào trong phòng, khi còn thừa lại hộp cơm cuối cùng, cậu ta đặc biệt nhấn mạnh một câu: "Quản giáo, hộp cơm này là của Hắc Tử."

Quản giáo hất cằm về phía phạm nhân phụ trách lấy cơm, sau đó ông ta bèn lấy ra một hộp cơm đặt vào tay Tiểu Thuận.

"Thịt xào ớt chuông." Quản giáo liếc nhìn Hắc Tử đang ở trong phòng, "Đội trưởng Trương thưởng cho anh đấy."

"Cảm ơn quản giáo! Cảm ơn chính phủ!" Hắc Tử vui mừng hân hoan trả lời. Tiểu Thuận ngúng nguẩy bê hộp cơm đó đưa đến trước mặt mấy vị đại ca.

"Ôi, thơm quá!" Đỗ Minh Cường thò đầu ra khỏi nhà vệ sinh như thể bị mùi hương bịt chặt mũi vậy. Hắc Tử kẹp hộp cơm ở dưới nách, hai tay vẫn đang bận bịu ở phần thắt lưng quần.

"Thịt lợn có thể không thơm được sao?" Hắc Tử vẫn cố tình gợi lại đề tài liên quan đến "lợn", đồng thời gã cũng đẩy hộp thức ăn đó cho anh Bình, "Anh Bình, anh ăn trước đi."

Anh Bình giơ đũa lên và hân nửa hộp, sau đó mới xua tay: "Đều là của chúng mày cả đấy."

Hắc Tử, A Sơn và TiểuThuận bèn cầm nửa hộp thịt và chia nhau, trong số đó thì phần nhiều nhất đương nhiên là thuộc về Hắc Tử, Tiểu Thuận xếp cuối cùng, thức ăn chỉ được chia cho một chút ít ỏi.

"Còn có ai chưa lấycơm? Nhanh lên!" Quán giáo đứng ở ngoài cửa thúc giục. Hàng Văn Trị nhường đường cho Đỗ Minh Cường, "Anh lấy trước đi."

Đỗ Minh Cường cười nói: "Chúng ta chẳng được ăn thịt, có gì mà phải khách khí chứ?" Vừa nói vừa lấy cơm, ngồi xuống giường của Hàng Văn Trị. Hàng Văn Trị cuối cùng cũng đi đến trước chiếc xe chở đồ ăn, xới đồ ăn của mình. Cơm có màu xám, trong một muôi thức ăn chỉ nhìn thấy rau cải thảo và bún miến, khó có thể tìm thấy một chút đồ mặn.

Thức ăn như vậy đươngnhiên không thể nói là ngon được, cộng thêm với tâm trạng nặng nề của Hàng Văn Trị, cho nên chỉ ăn một chút đã chẳng muốn ăn nữa rồi. Đỗ Minh Cường ngồi bên cạnh thì lại có bộ dạng khác hoàn toàn, ăn ngẫu nhiên, mới mấy phút đã ăn xong phần của mình. Nhìn thấy Hàng Văn Trị đang rầu rầu bê hộp cơm, hắn liền ghé tới hỏi: "Sao vậy? Nuốt không trôi à?"

Hàng Văn Trị thở dài,tìm lý do cho mình: "Tôi không đói."

"Vừa mới vào đầunhư vậy cả, mấy hôm sau là ổn thôi." Đỗ Minh Cường nói với vẻ rất có kinh nghiệm, đồng thời hắn giơ hộp cơm của mình ra, "Ăn không hết thì cho tôi, đừng lãng phí."

Hàng Văn Trị bèn sẻ phầnlớn số cơm còn lại trong hộp vào hộp cơm của đối phương. Đỗ Minh Cường lại bắt đầu ăn hùng hục, không chê bần, cũng không cảm thấy no tức bụng. Sau khi ăn xong đợt này, hắn đi vào nhà vệ sinh rửa qua loa cái mặt, rồi quay người trèo lên giường trên của mình.

"Này, Mắt Kiếng, lại đây!" Người nói chính là Tiểu Thuận, phía bọn họ hình như cũng ăn xong rồi.

Hàng Văn Trị đi đến, Tiểu Thuận chỉ mấy hộp cơm trống không trước mặt mấy người: "Mau đi rửa những chiếc hộp này đi!"

Nhìn thấy bộ dạng nhưra lệnh của đối phương, là ai thì cũng khó tránh được cảm giác bức bối phẫn nộ. Cái tên tiểu tử đó chẳng qua cũng chỉ là kẻ ức hiếp kẻ yếu và nịnh bợ kẻ mạnh mà thôi. Nhưng Hàng Văn Trị bất luận thế nào cũng không muốn gây sự ở chốn này, anh ta cố gắng kìm nén sự bất mãn trong lòng, thu những hộp cơm đó lại, lặng lẽ đi vào nhà vệ sinh. Giọng cười hài lòng mãn nguyện của Tiểu Thuận vang lên sau lưng anh ta: "Hi hi, có tên nhóc này, sau này tôi coi như là có thể được nhàn hạ rồi."

Đi vào nhà vệ sinh, lại nhìn thấy hộp cơm của Đỗ Minh Cường vứt trong bồn rửa. Hàng Văn Trị bèn tiện tay rửa luôn, sau khi lau khô bèn đưa đến đầu giường của đối phương. Nhưng ý tốt của anh ta chưa chắc Đỗ Minh Cường đã biết, bởi vì hắn đã nằm im trên giường, trong mũi phát ra tiếng thở khe khẽ.

Đúng là tuổi lợn thật. Hàng Văn Trị không kìm lòng được thầm bình luận một câu. Tiếp đến anh ta bèn lần lượt đưa hộp cơm đã rửa sạch đến cho anh Bình và những người khác, đương nhiên tương tự cũng không nhận được lấy nửa câu cảm ơn.

Ánh mắt của Tiểu Thuận vẫn luôn dõi theo Hàng Văn Trị, trên mặt lộ ra nụ cười đắc tiện. Nhìn thấy công việc lẽ ra thuộc về mình đều đã được đối phương làm xong, Tiểu Thuận bèn ghé đầu vào giường đối diện, hỏi một câu thăm dò: "Anh Bình, có xét xử luôn không ạ?"

Anh Bình giơ tay vỗ vào trán Tiểu Thuận một cái, nói: "Vội gì chứ! Tao cũng phải tiêu cơm một chút chứ!"

Tiểu Thuận xoa trán, bộ dạng rất cụt hứng, anh Bình nắc một cái, lại nói: "Úp mặt vào tường trước."

Hàng Văn Trị mặc dù nghe không hiểu được những người này đang nói gì, nhưng biết rằng kiểu gì cũng sẽ có liên quan tới mình. Trong lúc đang băn khoăn suy ngẫm, Hắc Tử đã quay lại hét lên với anh ta một tiếng: "Nói mày đấy, úp mặt vào tường!"

Hàng Văn Trị chớp mắt, không hiểu thế nào. Tiểu Thuận lập tức nhảy đến hét lên: "Mày ngốc à? Không hiểu tiếng người à? Lên giường ngồi úp mặt vào tường, suy ngẫm về tội danh, chờ đợi xét xử."

Hàng Văn Trị ngoan ngoãn dạ thưa, cởi giày ra và ngồi lên giường. Tiểu Thuận ở bên cạnh chỉ đạo động tác: "Mặt úp sát vào tường, ngồi phải thẳng lưng ưỡn ngực hóp bụng thẳng đầu, không được liếc ngang liếc dọc."

Tư thế này ban đầu còn được, lâu dần Hàng Văn Trị không thể nào chịu đựng thêm được nữa, lưng mỗi chân đau đã đành, mắt kính cũng bị mồ hôi làm trơn tuột, tuột xuống hai cánh mũi. Khi lén nhìn anh Bình và mọi người, thì lại thấy bọn họ đang ngồi lại với nhau để đánh bài, như thể đã quên hẳn mình rồi.

Hàng Văn Trị than thầm trong lòng, nhưng lại không dám chậm trễ. Nhờ may có chỗ nào không phải khiến cho lũ người này bực bội, thế thì chắc chắn sẽ phải chịu đựng sự giày vò lớn hơn nữa.

Cứ ngồi như vậy suốt ba tiếng đồng hồ, đến lúc khoảng 9 giờ, trong khu phòng giam vang lên tiếng chuông điện. Anh Bình và mọi người bèn thu bộ bài lại, ai nấy đều đi vào nhà vệ sinh để đi tiểu và đánh răng rửa mặt, qua cuộc đối thoại của bọn họ, Hàng Văn Trị phán đoán: chắc là đã đến thời gian tắt đèn đi ngủ rồi.

Đợi lũ người này lên giường đi ngủ, thì chắc là mình sẽ được giải thoát nhỉ?

Hàng Văn Trị tự an ủi mình. Thế nhưng hiện thực thì lại không đơn giản giống như anh ta nghĩ.

Hai mươi phút sau, đèn trong phòng giam đã tắt, chỉ có ánh trăng soi từ bên ngoài qua ô cửa sổ nhỏ ở phía trên cao hơn hai mét, mang lại cho phòng giam một lớp ánh sáng mờ lung.

"Được rồi, bắt đầu xử." Chợt nghe anh Bình nói một câu, sau đó Hắc Tử hét lên: "Mắt Kiếng, không được ngồi thế, đến đây!"

Hàng Văn Trị leo từ trên giường xuống, tập tễnh bước đến vị trí giữa hai chiếc giường. Bởi vì thời gian bị ngồi gập chân quá lâu, cẳng chân của anh ta đã bị tê cứng mất đi cảm giác.

"Ngồi xổm xuống." Tiểu Thuận giơ một ngón tay ra như thể ra lệnh cho chó mèo vậy. Phản ứng của Hàng Văn Trị hơi chậm trễ, cẳng khớp đầu gối phía chân phải đã bị ai đó đá cho một cái, anh ta ngã nhào, suýt chút nữa quỵ sụp xuống dưới đất. Quay lại nhìn, thì ra người đá anh ta chính là A Sơn - người đàn ông gầy còm. Trên mặt người này luôn mang theo nét mặt nham hiểm, khiến cho người ta không lạnh mà run.

Hàng Văn Trị cắn răng ngồi xổm xuống, phần đùi vừa mới được hoạt động linh hoạt một chút lại truyền tới thứ cảm giác đau đớn căng tức.

Anh Bình độc chiếm một chiếc giường, ngồi duỗi hai chân với vẻ rất thoải mái. Thấy bộ dạng Hàng Văn Trị là người thật thà chịu ức hiếp, y ngược lại lại cảm thấy vô vị, bèn hỏi tỉnh bơ: "Xử bao nhiêu năm thế?"

"Chung thân." Hàng Văn Trị trả lời giọng khàn khàn, trong giọng nói toát ra tâm trạng ủ dột và bất mãn.

"Ồ, giỏi đấy!" Tinh thần của anh Bình phấn chấn hơn, "Nói xem, phạm tội gì?"

Lần này Hàng Văn Trị đáp lại bằng sự im lặng.

"Nói đi!" Hắc Tử trừng mắt hét lên.

Lúc này Hàng Văn Trị mới lắc đầu, như thể chợt bừng tỉnh, nói: "Tôi không phạm tội."

"Rắm thôi!" Hắc Tử đá vào mông Hàng Văn Trị "Không phạm tội mà con mẹ mày lại có thể ở đây à?"

Hàng Văn Trị thẳng người đón cú đập đó, sau đó quay lại trừng mắt nhìn Hắc Tử, Hắc Tử bèn nổi nóng, giơ một ngón tay vào mũi đối phương:

"Mẹ mày, muốn đấu với tao à?"

Ánh mắt Hàng Văn Trị liền sụp xuống, nhưng miệng vẫn không nhận thua: "Tôi không phạm tội gì, tôi bị oan."

"Oan?" Hắc Tử phát ra một tràng cười quái dị, ngược nhìn sang bên giường đối diện "Anh Bình, nó nói nó bị oan."

Anh Bình cười khẩy một tiếng, vết sẹo trên mặt lay động trong ánh đêm: "Vậy thì mấy người anh em này phải thương lượng để giúp chú mày sửa lại án sai ... "

Hàng Văn Trị nghe ra sự ác ý trong lời nói của đối phương, bèn cúi đầu không lên tiếng, tỏ ra thái độ tin hay không thì tùy.

"Anh Bình, em cũng bị oan, ông lớn phải làm chủ cho em." Tiểu Thuận nói giọng the thé, học theo chất giọng ở trên sân khấu diễn kịch. Hắc Tử giờ nắm đấm lên, bộ dạng như muốn tấn cho Hàng Văn Trị: "Mày là thằng khốn."

"Đừng làm ồn nữa ... "A Sơn lạnh lùng ném ra một câu "Nghe anh Bình nói." Trong phòng giam lập tức im ắng trở lại, xem ra cái người tên A Sơn này mặc dù không mấy khi lên tiếng, nhưng khi nói ra thì vẫn có chút trọng lượng.

Anh Bình thì lại đang lúc lắc mấy ngón tay thô kệch ngăn ngùn của y, một lúc sau mới nói: "Đã vào đến đây thì phải chấp nhận số phận, cái gì mà oan ức với không oan ức, nói cho ai nghe chứ? Mẹ kiếp, vào tù còn kêu oan, lúc trước đã làm những gì? Có gan phạm tội không có gan nhận tội à? Tao hỏi lại mày một lần, gây ra chuyện gì mà lại vào đây?"

Anh Bình đã lên tiếng, tiếp tục giả vờ câm đã không được nữa rồi. Hàng Văn Trị đành phải một lần nữa thử thuyết phục đối phương: "Tôi thực sự bị oan, tôi bị một con đàn bà hãm hại."

"Mẹ kiếp!" Anh Bình chợt thay đổi sắc mặt, "Bị đàn bà hãm hại à? Mày có phải là gây ra hoa án không?"

Hoa án chính là cưỡng bức phụ nữ, là một tội danh nhục nhã ê chề nhất ở trong ngục, Hắc Tử vừa nghe anh Bình nói câu này, lập tức đá Hàng Văn Trị ngã nhào xuống đất: "Tao thấy mày cứ lặp ba lặp bốn không chịu mở miệng, thì ra là hoa án!"

"Không, không phải ... "Hàng Văn Trị vội vàng phân bua.

"Còn không phải à? Nhìn thằng nhóc mày đây trông đàn bà như thế, tao đã đoán ra từ sớm rồi." Tiểu Thuận tỏ ra bộ dạng của kẻ nói vuốt đuôi, đảo tròn con ngươi mắt hai vòng rồi phân tích, "Còn bị xử tù chung thân, mày chắc là hãm hại trẻ vị thành niên rồi."

"Thằng khốn, không phải là người!" Hắc Tử càng nói càng bức bối, liên tục đá vào người Hàng Văn Trị. Hàng Văn Trị vừa lăn lộn né tránh, vừa phản bác; "Không, tôi thực sự bị oan ... " Nhưng Tiểu Thuận và A Sơn

nhanh chóng tham gia đội chiến, anh ta lăn đến đâu thì đều bị những đôi chân chạy theo tới đó, đá cho anh ta nói không trọn lời.

Xuất phát từ bản năng tự vệ, Hàng Văn Trị cuộn tròn người lại, hai tay loạng quạng chắn trước ngực, thỉnh thoảng cũng túm chặt được một cẳng chân. Vừa vặn đúng lúc này phía sau gáy của anh ta lại bị đập mạnh một cái, anh ta quá đau đớn, lăn một vòng, kéo chủ nhân của chiếc chân đó xuống khỏi giường.

"Còn dám đánh lại!" Chủ nhân của chiếc cẳng chân bị ôm đó chính là Tiểu Thuận, cậu ta bực bội giãy giụa, nhưng cả hai chân nhanh chóng bị ôm chặt và ngã ngối bệt xuống dưới đất.

"Muốn điên à!" Anh Bình giận dữ chửi một câu, đi đến đá vào eo Hàng Văn Trị một đá, anh ta lập tức cong người như con tôm, hai cánh tay kẹp dưới nách không thể nhúc nhích được nữa.

Tiểu Thuận lồm cồm bò dậy, lại bồi thêm mấy cú đá để phát tiết. Hàng Văn Trị chỉ rên hừ hừ, không có sức để chống đỡ lại nữa.

"Không nhận ra thằng ôn con này cũng gớm đấy." Hắc Tử cũng đứng dậy bồi thêm mấy cú đá, sau đó hỏi "Anh Bình, bây giờ xử lý như thế nào?"

Anh Bình dựa vào đầu giường, không biết lôi từ đâu ra được một điều thuốc rồi châm thuốc. Y liếc nhìn Hàng Văn Trị đang ở dưới đất, nhả ra luồng khói tròn nói: "Đã là hoa án, vậy thì hãy tắm cho nó đi."

Hắc Tử đáp lời: "Được thôi!" A Sơn và Tiểu Thuận cũng hiểu ý, ba người khiêng Hàng Văn Trị lên đi về hướng nhà vệ sinh.

Mạn sườn Hàng Văn Trị sau khi dính một cú đá của anh Bình hồi lâu mới từ từ định thần lại. Gắng gượng mở mắt ra nhìn, chỉ nhìn thấy mình đã bị ném xuống sàn nhà vệ sinh lạnh giá, Hắc Tử và A Sơn ấn chặt người anh ta, Tiểu Thuận thò tay vào thắt lưng để cởi quần của anh ta.

"Các người làm gì vậy?" Hàng Văn Trị bức bối vì bị làm nhục, vận vẹo cơ thể, hét lên. Nhưng anh ta sao có thể đấu chọi lại được với ba tên hung đồ cùng hợp lực chứ? Tất cả mọi sự giãy giụa đều chỉ là vô ích. Tiểu Thuận kéo được quần của anh ta tụt ra.

Hàng Văn Trị cảm thấy phần dưới lạnh ngắt, biết rằng bộ phận kín đáo nhất của mình đã bị lộ ra trước mặt mọi người. Mặc dù đều là đàn ông, nhưng hành động làm nhục cùng cực này khiến người ta không thể nào chịu đựng nổi, anh ta không còn nghĩ được đến điều gì khác được nữa, bắt đầu lớn tiếng chửi bới: "Lũ khốn chúng mày! Đồ lưu manh!"

Anh Bình ở bên ngoài phòng vệ sinh chau mày: "Nói nhỏ thôi, đừng có kéo quần giáo đến đây."

A Sơn tiện tay lấy giẻ lau bẩn thủ nhét vào mồm Hàng Văn Trị, tiếng chửi bới của anh ta biến thành những tiếng "u u" trầm đục.

"Ai bảo thằng nhóc mày đây không thật thà! Hôm nay mấy anh đây sẽ giúp mày tắm rửa sạch sẽ để mày được làm lại cuộc đời." Tiểu Thuận vừa nói, vừa túm một nhúm bột xà phòng cạnh bể nước, cứ thế chà xát. Hàng Văn Trị cảm nhận sự đau đớn bỏng rát từ hạ bộ của mình, vừa kinh hãi vừa bức bối, hai chân đạp loạn xạ. Tiểu Thuận không để phòng bị đá lộn nhào.

Hắc Tử hất cằm về phía A Sơn nói: "Mày đến đó ôm chặt lấy chân nó." Còn gã nhét hai tay xuống dưới nách của Hàng Văn Trị, bẻ quặt hai tay của đối phương, khống chế nửa thân trên của anh ta. A Sơn nhân lúc Hàng Văn Trị đang nghỉ lấy sức, ôm chầm lấy hai chân của anh ta, ấn chặt xuống dưới đất.

Tiểu Thuận không còn phải lo lắng gì nữa, cậu ta chạy đến bên bể nước, tìm kiếm thứ gì đó giữa đồng cốc súc miệng.

"Lấy của tao, củatao mới dùng, lông cứng!" Hắc Tử cười nham hiểm nói.

Tiểu Thuận liền nói"được", đợi đến khi cậu ta quay người lại, trong tay liền xuất hiện một chiếc bàn chải đánh răng. Hàng Văn Trị thấp thoáng đoán ra được điều gì đó, anh ta vô cùng kinh hãi trợn trừng mắt nhìn, trong mồm phát ra những tiếng kêu khóc trầm đục.

Cơn đau đón bồng ráttrào dâng cùng với nỗi nhục nhã đủ để khiến người ta sục đổ, Hàng Văn Trị cắn chặt miếng giẻ trong miệng, hai hàng nước mắt tuôn trào ra khỏi khóe mắt.

Sự giày vò đau đón vèthể xác như vậy khiến Hàng Văn Trị hoàn toàn mất đi khái niệm về thời gian, anh ta cảm thấy mình đã trải qua cả một thế kỷ dài đằng dặc, cho đến tận khi ở cửa nhà vệ sinh vang lên một tiếng làu bàu: "Chúng mày đang bày trò gì thế chứ?"

Tiểu Thuận dừng tay,nhìn về phía sau, người lên tiếng là Đỗ Minh Cường, hăn mở ra đôi mắt ngái ngủ, như thể vừa mới bị làm cho tỉnh giấc.

"Liên quan gì đếnmày? Cút sang một bên!" Hắc Tử hạ giọng, nhưng ngữ khí thì vô cùng hung dữ.

Đỗ Minh Cường vẫn tỉnhbơ không hề sợ hãi: "Sao lại không liên quan gì đến tao? Ngày mai vẫn còn phải đi làm sớm đấy, chúng mày có còn để cho tao ngủ không?"

"Thằng cha này, cõtình phải không?" Hắc Tử từ sớm đã nhìn đối phương rất ngứa mắt, lúc này đây cũng không nhẫn nại thêm được, lao nhanh đến trước mặt đối phương, giơ tay ra hung hăng đẩy mạnh.

Đỗ Minh Cường bị đẩy loạngchoạng, phải chống tay vào tường hăn mới miễn cưỡng đứng lại được, đồng thời kêu lên: "Ôi, sao mày lại tùy tiện đánh người thế?"

Hắc Tử đang định lao đến, thì lại nghe thấy người ở trong phòng lên tiếng: "Cũng được rồi, đi ngủ thôi."

Người nói câu đó chính là anh Bình, Hắc Tử cũng không dám trái ý. Đúng lúc này trong nhà vệ sinh chợt vang lên tiếng động, Hắc Tử còn chưa kịp quay người lại đã bị ai đó đâm vào, định thần lại nhìn, thì ra là Hàng Văn Trị đã giằng thoát khỏi sự khống chế, đang liều mình lao về phía cửa sắt phòng giam.

"Mau bắt lấy nó!" Anh Bình từ trên giường nhảy bật xuống, Hắc Tử như người tỉnh khỏi giấc mộng, muốn ngăn chặn nhưng sao có thể kịp được chứ? Hàng Văn Trị đã lao đến cánh cửa, giẻ bịt miệng cũng đã lấy được ra, anh ta túm chặt lấy hai song cửa sắt, cố gắng thò đầu ra ngoài cửa, đồng thời dồn hết sức gào thét lên: "Cứu tôi với! Cứu tôi với!"

Âm thanh gào thét này mang theo giọng nghen ngào, trong màn đêm nghe cứ như tiếng ma quỷ gào thét. Những phạm nhân trong khu vực phòng giam vừa mới nằm xuống bèn ồn ào xông xáo, có người phàn nàn, có người chửi bới, có người hò hét theo, vô cùng lộn xộn.

"Thằng khốn, quay lại!" Hắc Tử vội lao đến bóp cổ Hàng Văn Trị, ra sức kéo anh ta quay trở vào. Dây thanh đối của Hàng Văn Trị bị thít chặt, tiếng kêu cứu cũng bị bóp nghẹt. Nhưng hai tay anh ta vẫn túm chặt vào song cửa như gọng kìm, khó có thể kéo đi được.

Tiểu Thuận và A Sơn lúc này cũng lao ra bên ngoài nhà vệ sinh, nhìn thấy cảnh tượng này, A Sơn hạ giọng nói: "Đừng giằng co với nó nữa, mau lên giường!" Tiểu Thuận không hề do dự, leo thẳng lên giường ở vị trí phía bên trên của giường anh Bình. Lúc đang leo lên thì bị anh Bình đạp cho một cái.

"Chỉ có mày là chạy nhanh, bà nội nó chứ, ba đứa mà không giữ được một thằng thư sinh!" Anh Bình hậm hực chửi một câu, cú đá đó của y

đúng vào giữa quần Tiểu Thuận, Tiểu Thuận đau điếng, nhưng lại không dám phản bác, chỉ có thể chau mày ủ rũ chui vào giường.

Hắc Tử biết không thể kéo được Hàng Văn Trị, cũng đành bỏ cuộc, buông tay ra và chạy về vị trí giường của mình, gã và A Sơn cùng chung một chiếc giường tầng, A Sơn ở tầng trên, Hắc Tử thì chiếm cứ giường dưới tương đối thoải mái.

Hàng Văn Trị đã không còn bị hạn chế bèn càng ra sức kêu gào. Đỗ Minh Cường đứng gần đó lắc đầu nở nụ cười khổ não, rồi cũng trèo lên vị trí giường của mình. Gần như lúc hắt lên trên giường, ánh đèn ở trong khu vực trại giam đột nhiên rực sáng, chiếu rọi cả trong và ngoài phòng giam sáng như ban ngày. Anh Bình và mọi người, lần lượt ngồi dậy ở trên giường, tỏ ra thần thái mơ màng vô tội nhìn về vị trí máy quay camera giám sát phòng giam ở phía trên cánh cửa sắt.

Ánh đèn khiến cho tâm trạng căng thẳng của Hàng Văn Trị cũng được dịu lại, anh ta ngừng gào thét, tiếp đó lại nhận ra mình vẫn đang chưa mặc lại quần áo, vội vàng cúi người nhặt quần lên.

"Phòng giam 424 có chuyện gì thế?" Tiếng quát nghiêm khắc nhanh chóng vang lên trong khu vực trại giam, Hàng Văn Trị ngơ ngác ngẩng đầu, tìm kiếm hồi lâu mới nhận thấy ở trên ô cửa thoáng trong phòng có lắp một chiếc loa, giọng nói của người quản giáo đang phát ra từ đó.

Vị trí chiếc loa ở gần giường nằm của Tiểu Thuận nhất, lúc này đây Tiểu Thuận đã nhanh nhẹn ghé tới nói vào chiếc micro ở bên cạnh chiếc loa: "Báo cáo quản giáo. Tên vừa đến này không phục chính phủ, chống đối cải tạo, hấn nói hấn bị oan, đang cầu cứu kìa!"

"Không ... không phải ..." Hàng Văn Trị lẩm nhẩm phản bác, nhưng giọng nói của anh ta vừa nhỏ, khoảng cách với micro lại quá xa, đối phương vốn không nghe thấy được.

Quản giáo không nói gì nữa, loa hình như cũng bị đóng lại, chỉ là ánh đèn vẫn sáng trưng, điều này khiến cho phạm nhân ở những phòng giam khác được một trận phàn nàn.

Hàng Văn Trị ngấn người đứng ở cửa, kêu gào tiếp cũng không được, mà giải thích cũng không xong, anh ta hoang mang liếm môi, không biết mình có thể làm được gì.

"Trật tự!" Giọng khiến trách lại một lần nữa vang lên, người quản giáo phòng camera giám sát xuất hiện ở khu vực trại giam, tiếp đó còn có cả tiếng dùi cui điện đập vào cửa sắt vang lên tiếng "coong coong coong", âm thanh này chứa đựng sự uy hiếp lớn, phạm nhân ở các phòng giam lập tức im lặng.

"Hi, đến rồi!" Tiểu Thuận nở nụ cười gian xảo với Hàng Văn Trị, Hắc Tử thì lại chỉ về phía giường của Đỗ Minh Cường, nói bằng giọng uy hiếp: "Thằng nhóc, tao cảnh cáo mày, lát nữa đừng có mà nói linh tinh", Đỗ Minh Cường giả vờ điếc chẳng buồn tiếp lời đối phương.

Tiếng bước chân càng lúc càng đến gần, nghe có vẻ cuống quýt và bức bối, giây lát sau, người quản giáo trực ban xuất hiện ở bên ngoài cửa sắt phòng giam 424, phía sau anh ta còn có hai người cai ngục cao lớn.

Buổi chiều khi những tù nhân mới vào ngục, người quản giáo này không có mặt, cho nên anh ta vừa nhìn đã thấy Hàng Văn Trị là khuôn mặt mới toanh bèn hỏi: "Anh là người mới đến phải không?"

Hàng Văn Trị liên tục gật đầu như thể nhìn thấy cứu tinh.

Quản giáo sa sầm mặt, lại hỏi tiếp: "Vừa rồi là anh kêu thét cầu cứu à?"

"Vâng!" Hàng Văn Trị giơ tay chỉ vào trong phòng: "Bọn họ ... mấy người bọn họ ức hiếp tôi!"

Bọn Hắc Tử, Tiểu Thuậnlập tức trở mặt phản bác: "Ôi, mày nói linh tinh gì thế?"

"Ai bắt nạt mày chứ?" ...

"Các anh im hết cả đi." Quản giáo trừng mắt quét một lượt khắp phòng không chế được cục diện lộn xộn. Sau đó anh ta nhanh chóng tìm thấy điểm then chốt để giải quyết vấn đề, dùng dùi cui điện chỉ vào Đỗ Minh Cường đang im lặng đứng ngoài thế sự: "Anh nói xem là chuyện gì vậy?"

Hàng Văn Trị nhìn Đỗ Minh Cường với vẻ mong chờ, hy vọng đối phương có thể nói giúp mình vài câu. Nhưng Đỗ Minh Cường lại chau mày, bộ dạng ngái ngủ: "Tôi sao biết được là có chuyện gì chứ, tôi ngủ say từ lâu rồi."

Hàng Văn Trị không ngờ đối phương lại trả lời như vậy, cuống cuồng kêu lên: "Ban đầu đúng là anh đang ngủ, nhưng sự việc lúc về sau rõ ràng anh nhìn thấy mà!"

"Được rồi được rồi!" Người quản giáo cảm thấy sự việc này một phía kể lại thì không hề có ý nghĩa gì cả, anh ta ngắt ngang lời Hàng Văn Trị, hỏi ngược lại: "Bọn họ ức hiếp anh như thế nào?"

Đồng thời ánh mắt anh ta dò xét tỉ mỉ trên người đối phương nhưng không tìm thấy dấu vết của việc đánh nhau.

"Bọn họ ... bọn họ ... "

Hàng Văn Trị đỏ bừng mặt, sự việc lúc trước anh ta gặp phải thực sự quá nhục nhã, anh ta lắp bắp, nhất thời không nói ra được.

Quản giáo chau mày, trong ánh mắt dần dần lộ ra thần sắc nghi ngờ.

Anh Bình đã tìm thấy thời điểm thích hợp, bèn đứng dậy nói: "Báo cáo quản giáo. Tên mới đến này không phục phán quyết của chính phủ, cứ nhất định nói mình bị oan. Khi tắt đèn cũng không chịu đi ngủ, Hắc Tử chỉ dọa hăn mấy câu, chứ quyết không động thủ đánh hăn."

Hắc Tử lập tức đứng dậy phối hợp: "Báo cáo quản giáo. Mắng người là lỗi của tôi, tôi xin kiểm điểm ... nhưng thằng cha này giữa đêm hôm kêu oan, không những công kích chính phủ còn ảnh hưởng đến người khác nghỉ ngơi, tôi thực sự không chịu nổi ... "

"Ồ?" Ánh mắt quản giáo lạnh lùng nhìn chăm chăm vào Hàng Văn Trị, "Anh cảm thấy mình bị oan à?"

Hàng Văn Trị cắn môi, câu hỏi này hình như đã chạm đến giới hạn về nhân cách của anh ta, cho nên bất luận thế nào cũng không thể nói khác đi được.

"Đúng vậy ... tôi bị oan, bị hãm hại!" Anh ta giọng khản đặc nhưng lại trả lời bằng giọng nói vô cùng kiên định.

Quản giáo bật cười: "Vậy thì là chính phủ đã sai rồi, pháp luật sai rồi sao?"

Vừa nói, anh ta vừa lách chìa khóa để mở cửa phòng giam, đi đến trước mặt Hàng Văn Trị.

Hàng Văn Trị liền cảm thấy sự việc có gì đó không ổn, đang định giải thích vài câu: "Không phải là lỗi của chính phủ, là con đàn bà đó ... " Lời của anh ta vừa chỉ nói được một nửa, liền đột nhiên cảm thấy cơ thể tê dại, cả người cứ thế co giật.

Dùi cui điện của quản giáo chọc vào eo của Hàng Văn Trị, luồng điện cực mạnh ngay lập tức khiến cho anh ta ngã vật xuống đất.

"Người không làm, anh lại cứ thích làm ma!" Quản giáo bực bội mắng nhiếc: "Trong trại giam này kẻ hung dữ, xảo quyệt có loại nào mà tao chưa gặp chứ? Ngày đầu tiên vào mày đã dám chống đối cái tao, mày muốn chết à?"

Hàng Văn Trị người mềm nhũn, ánh mắt tuyệt vọng và bi thương, anh ta cắn răng nói lầm bầm: "Bị oan ... tôi bị oan ... !"

"Không phục phán quyết thì mày có thể kháng án lên cấp trên, đã bị giam vào trong ngục rồi mà còn kêu thét gì?" Quản giáo bực bội mắng mỏ, chẳng buồn đôi co với kẻ cố chấp này. Sau đó anh ta lại bước nhanh đến trước mặt Hắc Tử, giáo huấn: "Có kẻ quấy nhiễu đến trật tự của phòng giam, anh có thể báo cáo với quản giáo. Ai cho anh quyền chửi bới người khác đấy, có phải anh cho rằng mình là phạm nhân cũ, thì cao hơn người khác một bậc à?"

"Báo cáo quản giáo ... không dám!" Hắc Tử đứng nghiêm thể hiện sự cung kính, "Tính khí tôi hơi nóng vội, không chịu được bất cứ thói gian tà bất chính nào."

"Tính khí anh nóng vội, tính khí tôi còn nóng vội hơn!" Quản giáo dùng đưa chiếc dùi cui điện trong tay, bày ra tư thế dọa nạt.

"Báo cáo quản giáo, tôi đã biết lỗi rồi, xin quản giáo hãy tiết kiệm điện." Hắc Tử nói lớn vẻ trang nghiêm.

Quản giáo bật cười: "Thái độ của anh được đấy. Sớm có giác ngộ như vậy thì tại sao lại phải mất nhiều công như thế? Tên phạm nhân mới đến này, các anh từ từ hướng dẫn gợi mở cho anh ta, cần phải giúp đỡ anh ta, giúp anh ta cùng tiến bộ."

"Anh yên tâm đi." Anh Bình lại một lần nữa chọn lựa thời điểm thích hợp đứng ra, "Tôi xin bảo đảm với chính phủ: phòng giam 424 quyết không

xảy ra sự cố nữa."

Quản giáo hài lòng gật đầu rồi lại liếc nhìn Hàng Văn Trị một cái, sau đó bèn đi ra ngoài phòng giam, Hàng Văn Trị gắng gượng lom còm bò dậy, thần sắc bị thương nhưng lại không dám lên tiếng, anh ta biết lúc này có nói gì cũng vô dụng.

Cửa sắt phòng giam được khóa lại, tiếng bước chân của người quản giáo xa dần, một lúc sau, ánh đèn cũng vụt tắt, khu vực trại giam lại rơi vào màn đêm đen tĩnh mịch. Nhưng Hàng Văn Trị thì vẫn lặng lẽ đứng đó, mặc kệ cho bóng đêm nuốt chửng lấy mình.

"Thằng Mắt Kiếng, mày cứ đợi đấy, chúng ta đã có duyên như vậy, mấy người anh em này chắc chắn sẽ chơi với mày đến cùng." Trong lúc hoảng hốt hình như nghe thấy giọng nói của Tiểu Thuận, giọng nói khiến Hàng Văn Trị lại nhớ đến nỗi nhục nhã mình vừa phải chịu đựng.

"Được rồi, hôm nay đều ngủ cả đi, thời gian còn dài lắm." Anh Bình lên tiếng.

Đúng vậy, thời gian còn dài lắm ... dài đến độ khiến người ta không nhìn thấy điểm cuối cùng. Hàng Văn Trị ử dột ngã vật người xuống giường của mình, hồi lâu sau, từ vị trí của anh ta thấp thoáng phát ra tiếng khóc nghẹn ngào bị kìm nén.

Bọn anh Bình đã hài lòng mãn nguyện ngủ say. Chỉ có trên giường của Đỗ Minh Cường hình như khẽ có tiếng thở dài, nhưng hẳn cũng chỉ trở mình một cái, rồi nhắm mắt lại ...

Không biết thời gian trôi qua bao lâu ... có lẽ là vào sáng sớm bắt đầu của một ngày mới. Dù sao màn đêm đen vẫn bao phủ, cả trại giam vô cùng tĩnh mịch, không nghe thấy bất cứ âm thanh nào. Tiểu Thuận trước lúc ngủ đánh bài với mấy người, bị uống nhiều nước. Bây giờ đang ngủ

ngon, bàng quang lại căng phồng. CƠn buồn tiểu không thể nào khống chế được, cậu ta đành uể oải xuống giường, bước vào nhà vệ sinh.

Ánh trăng từ ô cửa sổ chiếu vào không bẻ quặt được khiến cho trong nhà vệ sinh càng tối đen. May mà Tiểu Thuận đã nắm rõ được vị trí bệ xí, cậu ta sau khi ngáp một cái thật to bèn nhắm mắt dựa vào cảm giác để bước tiếp.

Đột nhiên chân bị vướng như thể bị một thứ gì đó chặn lại. Tiểu Thuận kinh ngạc cúi đầu bèn nhìn thấy một bóng người đen xì nằm ngang ở trước bệ xí. Sự phát hiện bất ngờ này khiến cậu ta kinh hoàng, cảm giác cơ buồn ngủ đã tan biến quá nửa.

"Ai đấy, nằm ở đây làm gì chứ?" Cậu ta làu bàu hét lên. Khi Tiểu Thuận xuống giường thì anh Bình đã tỉnh giấc, bây giờ lại nghe thấy đối phương hét lên, bèn hỏi ngay: "Sao thế?"

"Dưới đất có một người đang nằm." Tiểu Thuận vừa thò người ra nhà vệ sinh nhìn, nhưng lại nhìn thấy giường tầng dưới ở phía ngoài cửa trống không, cậu ta lập tức đưa ra sự phán đoán, "Hình như là thằng Mắt Kiếng."

"Giờ trò gì chứ?" Anh Bình bực bội chép miệng, "Đừng có làm ông đây mất ngủ!"

"Đứng dậy, đứng dậy!" Tiểu Thuận quay trở lại đá người nằm dưới đất đó mấy đá, nhưng người đó mềm nhũn không có chút phản ứng nào. Tiểu Thuận có dự cảm chẳng lành, giọng nói cũng hoảng hốt, "Anh Bình, anh mau đến xem đi ... hình như có gì đó bất thường!"

Anh Bình cũng tỉnh ngủ hẳn, y làu bàu chửi bới và bước xuống giường, tiện tay cầm theo chiếc bật lửa. Sau khi bước vào nhà vệ sinh bèn bật lửa lên, chiếu sáng một góc nhỏ trong phòng giam.

Ngay lập tức quả nhiên nhìn thấy một người đang nằm cuộn tròn ở bên cạnh bệ xí, qua cơ thể có thể nhận ra chính là Hàng Văn Trị vừa mới vào trong ngục.

Anh ta phủ phục người xuống, một tay rú vào trong bệ xí nằm im không nhúc nhích. Tiểu Thuận ngồi xổm xuống, ghé sát lại gần Hàng Văn Trị, tỉ mỉ quan sát, trong luồng ánh sáng chập chờn nhìn thấy một dòng máu đen đang chảy từ cổ tay Hàng Văn Trị ra ngoài, chảy men theo bệ xí vào lỗ thoát nước.

Tiểu Thuận giơ tay ra sờ vào chất dịch đó, chỉ cảm thấy dính dính, còn mang theo mùi tanh, cậu ta đương nhiên biết đó là gì, lập tức kinh hoàng thất sắc kêu lên: "Ôi mẹ ôi! Máu!"

"Cuống gì chứ!" Anh Bình trách mắng Tiểu Thuận một câu, còn mình thì nhanh chóng lùi ra bên ngoài nhà vệ sinh. Tiểu Thuận cũng nhận thức ra điều gì đó, vội vàng chạy ra theo.

"Sao vậy anh Bình?" Hắc Tử ngồi ở trên giường, hỏi. Xem ra cũng vừa mới bị làm cho tỉnh giấc. Hai người A Sơn và Đỗ Minh Cường nằm trên giường tầng trên cũng lần lượt ngồi dậy.

"Mẹ kiếp, chết người rồi!" Tiểu Thuận buột miệng nói, Hắc Tử và A Sơn đều kinh ngạc.

Anh Bình rất bình tĩnh, y xua tay: "Đừng cuống, sự việc này không liên quan gì đến chúng ta. Tiểu Thuận, mau báo cáo quản giáo!"

Tiểu Thuận lập tức trèo lên giường của mình, ấn nút gọi ở bên cạnh loa. Hệ thống bộ đàm nhanh chóng được kết nối, giọng quản giáo vang lên: "Phòng giam 424, lại chuyện gì thế?"

"Báo cáo quản giáo. Có người chết rồi! Chính là thằng nhóc mới đến chết rồi!" Tiểu Thuận run rẩy hô báo, và giọng cậu ta vừa mới dứt, đèn ở cả

khu trại giam lại một lần nữa sáng lên.

Anh Bình và mọi người đã quay về giường của mình và ngồi ngay ngắn, Đỗ Minh Cường thì lại nhảy xuống khỏi giường, đi thẳng vào nhà vệ sinh, giây lát sau, nghe thấy tiếng hân hét: "Người còn chưa chết đâu, mau đến đây giúp nào!"

"Chưa chết à?" Tiểu Thuận thở phào, cuống cuồng xuống dưới giường để xem. Khi đi đến cửa nhà vệ sinh, cậu ta đột nhiên nhận thức ra anh Bình và mọi người đều không nhúc nhích, bèn dừng bước quay đầu lại nhìn.

"Thằng ngốc, có liên quan gì đến mày?" Hắc Tử tỉnh bơ giương mắt nhìn, "Đừng có gây ra chuyện xui xẻo."

Tiểu Thuận hiểu ý Hắc Tử, nhưng trên tay cậu ta đã dính máu rồi, điều xui xẻo này có muốn vấy đi cũng không được. Nghĩ đến đây cậu ta cũng chỉ có thể liều mình một lần nữa bước vào trong nhà vệ sinh. Nhìn thấy Đỗ Minh Cường đã bỏ bên cánh tay chảy máu của Hàng Văn Trị từ trong bệ xí ra ngoài, hơn nữa đang ấn chặt động mạch cổ tay của đối phương, còn Hàng Văn Trị thì mắt vẫn nhắm nghiền, sắc mặt trắng nhợt không có chút thần trí nào.

Thấy Tiểu Thuận tiến vào, Đỗ Minh Cường vội vẫy tay: "Mau, mau tìm mảnh vải cho tôi!"

Tiểu Thuận nhặt miếng giẻ ném đến, đó chính là miếng giẻ lúc trước cậu ta nhét vào miệng để giày vò Hàng Văn Trị.

Đỗ Minh Cường xé miếng giẻ thành sợi dài, buộc thắt nút ở vị trí khuỷu tay của Hàng Văn Trị, sau đó thắt thật chặt. Ở vị trí cổ tay của Hàng Văn Trị có một vết cứa, lúc này đây dòng máu chảy đã được khống chế.

Cửa sắt phòng giam lại đột loạt tiếng mở cửa, tiếp đến là tiếng bước chân gấp rút theo vào phòng, quản giáo trực ban xuất hiện ở trong nhà vệ sinh.

"Chuyện gì vậy?" Nhìn thấy cảnh tượng trước mắt, lông mày quản giáo nhíu chặt lại thành hai vết hằn lớn.

"Là tự sát. Dùng mắt kính để cứa ... " Đỗ Minh Cường vừa nói vừa chỉ vào mấy mảnh kính vỡ dính vết máu ở bên cạnh bệ xí, "Máu chảy vào bệ xí, không biết là chảy bao nhiêu, nhưng qua sắc da, chắc là không nguy hiểm đến tính mạng."

Quản giáo vẫy tay: "Mau đưa anh ta đến phòng y tế!" Hai người cai ngục đi theo liền đi lên trước khiêng Hàng Văn Trị.

"Phải giơ tay anh ta lên cao quá đỉnh đầu." Đỗ Minh Cường đứng bên cạnh nhắc nhở.

"Anh biết cấp cứu à?" Quản giáo nheo mắt hỏi hẩn.

Đỗ Minh Cường gật đầu: "Hiểu một chút."

"Vậy thì anh hãy đi theo giúp đỡ." Quản giáo dặn dò, sau đó anh ta lại quét một lượt những phạm nhân khác ở trong phòng, "Mấy người các anh hãy ngoan ngoãn ngồi chờ, ngày mai không đi làm nữa, đợi thẩm vấn!"

Sau khi ném ra câu nói này, mấy người quản giáo và Đỗ Minh Cường bèn vội vàng khiêng Hàng Văn Trị đi cấp cứu, nhốt những phạm nhân khác của phòng 424 lại trong căn phòng giam chật hẹp.

Nghe thấy những tiếng bước chân vội vã đi xa dần, Tiểu Thuận lau mồ hôi trán, sợ sệt nói: "Xì, may mà chưa chết, nếu chết đúng là không nói rõ nổi."

"Thằng nhóc này, mày ngốc à?" Hắc Tử chửi một câu, "Chết rồi thì mới đỡ rách việc, chúng ta có động vào nó đâu."

Tiểu Thuận nuốt nước bọt,thầm nghĩ: đúng là anh không động vào, còn tôi thì đã để lại dấu vân tay, dấu chân ở hiện trường - đúng là chỉ biết nghĩ đến mình. Nhưng những từ này cậu ta cũng chỉ tự lầm bầm trong lòng, không dám nói ra.

"Bây giờ đúng làphiền phức thật ... " Anh Bình cũng chau mày, "Lát nữa lão Trương chắc chắn sẽ đến đây, đợi thằng Mắt Kiếng tỉnh lại, kể hết tất cả những chuyện xảy ra, vậy thì chúng ta cũng đủ chết đấy."

Vừa nghĩ đến chiếc dùcui điện của đội trưởng Trương trong khu trại giam, Tiểu Thuận lập tức lộ ra nét mặt rầu rĩ. Lúc trước khi giày vò Hàng Văn Trị, cậu ta là người tích cực nhất, hơn nữa cậu ta cũng biết, một khi sự việc bị lộ ra, mấy vị đại ca trong phòng chắc chắn sẽ đẩy mình ra đứng mũi chịu sào, đến lúc đó thì đúng thật là sống dở chết dở. Nhưng ngoài sự lo lắng, cậu ta vẫn ôm ấp sự may mắn: "Thằng Mắt Kiếng chắc là không dám nói bừa nhỉ? Nếu mà anh ta nói ra thì chẳng phải sau này chúng ta sẽ giày vò anh ta chết thôi?"

A Sơn lắc đầu: "ThằngMắt Kiếng vẫn chưa bị khuất phục đâu."

Trong lòng Tiểu Thuậnchợt trào dâng sự ử dột, cậu ta hiểu ý của A Sơn: trước khi đi ngủ, mấy người bọn họ giày vò Hàng Văn Trị, nhưng anh ta không hề chịu khuất phục. Lúc đó anh ta đã túm chặt lấy song cửa sắt kêu thét: "Cứu mạng", may mà anh Bình và Hắc Tử diễn xuất tốt mới ứng phó được với vị quản giáo hồ đồ đó. Bây giờ Hàng Văn Trị bị đưa đến phòng y tế, có muốn nói gì thì họ cũng không thể có cách nào ngăn cản được. Huống hồ Trương Hải Phong là nhân vật như thế nào chứ? Sự việc này chắc là không thể nào giấu được rồi.

"Mẹ nó chứ, tôi thấy tất cả là đều do thằng Đỗ Minh Cường đó!" Hắc Tử hậm hực than phiền, "Nếu không phải là nó gây trở ngại, mấy anh em chúng ta chẳng phải đã xử lý xong thằng Mắt Kiếng rồi sao?"

Tiểu Thuận vỗ tay: "Đúng vậy! Khi chúng ta xét hỏi thằng Mắt Kiếng, chính là tên nhóc này đã gây cản trở, kết quả là khiến cho thằng Mắt Kiếng vùng thoát. Lần này thằng Mắt Kiếng tìm đến cái chết, hẳn cũng lại cứu sống. Đợi đến khi thằng Mắt Kiếng kể lại hết sự tình cho lão Trương, hẳn ta thì ngon rồi, chỉ có mấy anh em chúng ta là bị hất nước tiểu khai thối cả người thôi."

Thấy có người phụ hoạ theo mình, Hắc Tử càng hăng hái, dấm tay xuống giường nói về khoa trương: "Cần phải cùng xử lý thằng nhóc đó."

A Sơn cũng nói: "Thằng nhóc này đúng là phải xử lý, nếu không trong phòng này không được thái bình." Vừa nói, hắn vừa ngược mắt lên thăm dò thái độ của anh Bình.

Anh Bình châm điếu thuốc, đưa đến miệng hít một hơi thật sâu, tạm thời không thể hiện thái độ gì.

"Tôi đã muốn xử lý hắn từ lâu rồi!" Hắc Tử hơi nóng vội, giọng nói mang theo nỗi oán thán, "Nhưng mấy lần liền chẳng phải đều là do anh Bình đứng ở giữa ngăn cản sao?"

"Con mắt mấy đứa chúng mày thật là nông cạn!" Anh Bình phả ra một vòng khói thuốc, sau khi trầm mặc giây lát lại nói tiếp: "Tên này không dễ động vào đâu."

Hắc Tử đảo mắt về bất cần: "Có gì mà không dễ động vào chứ? Chẳng phải là một tên tội phạm tù năm năm sao, có tài cán gì chứ?"

Anh Bình giơ ngón trỏ bàn tay trái chỉ vào Hắc Tử: "Vấn đề chính là ở đây."

Hắc Tử chau mày, không hiểu nổi tình hình, A Sơn ở bên cạnh thì lại trầm ngâm, như thể nghiệm ra được điều gì đó.

Anh Bình lại nói tiếp: "Trung đội 4 là nơi nào, điều này không cần tao phải nói chứ?"

"Là khu trại giam giữ tội phạm nghiêm trọng, tất cả những tội phạm hung dữ nhất trong toàn thành phố đều tập trung ở đây mà." Hắc Tử ngẩng đầu, hình như có vẻ còn tỏ ra rất tự hào.

"Ừ, vậy thì khu trại giam này của chúng ta có gì khác biệt với những khu trại giam khác?"

"Vậy thì đúng là mê lắm rồi ... " Hắc Tử toét miệng, phát ra một câu đọc rất vần "Trung đội 4, quý kiến sâu, lão Trương, mộ phần, đầu đạn."

Đây là câu về đọc vần điệu 79 được lưu truyền rộng rãi ở trong nhà tù toàn tỉnh thành. Những phạm nhân dùng điều này để miêu tả ba sự việc "đáng sợ" nhất trong trung đội 4: lão Trương tức là chỉ đội trưởng Trương Hải Phong cánh tay sắt của khu trại giam; mộ phần, là ý chỉ tòa nhà trại giam kín mít giống như mộ phần; đầu đạn, thì lại nói những người bị giam ở trung đội 4 đều là tội phạm nghiêm trọng, trong đó không ít tù nhân còn bị xử tử đang chờ đợi để ăn "đầu đạn".

79 Trong nguyên gốc tiếng Trung đọc rất vần, do sự khác biệt về ngôn ngữ, nên không thể truyền tải được hết.

"Trung đội 4, quý kiến sâu ... " Anh Bình nói vẻ cảm khái, "Nói hay lắm, ha ha, ta đã ở cái nơi "quý kiến sâu" này cũng đã mười năm rồi, Đỗ Minh Cường là phạm nhân bị tù năm năm đầu tiên mà ta gặp. Chúng mày nghĩ xem, thằng này nếu không phải là một nhân vật lợi hại, sao lại bị nhốt vào đây chứ?"

Hắc Tử giật mình, cũng hiểu được tư duy logic của anh Bình. Với khoảng thời gian bị tù của Đỗ Minh Cường hoàn toàn không có "tư cách" để vào khu giam giữ tội phạm nghiêm trọng, nhưng hắn lại bị nhốt vào đây, đây chẳng phải vừa vặn chứng tỏ hắn thực sự là một phần tử nguy hiểm bắt

buộc cần phải vào trong trung đội 4 "Quỷ Kiến Sâu" mà ai nấy nghe tiếng đều phải biến sắc mới có thể khống chế được hẳn?

Mặc dù nghĩ thông suốt được tầng nấc mối quan hệ này, nhưng Hắc Tử vẫn không chịu thua, gã ngược lại, hừ một tiếng: "Cho dù tên nhóc này thực sự lợi hại thì sao chứ? Hắc Tử tôi đây đã từng sợ ai chứ, mẹ nó, nếu nó biết điều, tôi còn nể mặt nó vài phần; nếu dám gây sự với tôi, tôi vẫn sẽ tiêu diệt nó!"

Anh Bình nhếch khóe miệng nhìn Hắc Tử, hình như rất khen ngợi đối với sức mạnh của gã, đồng thời y cũng gật đầu nói: "Tao vốn cũng là có ý này, tên nhóc này khi vào ngục cũng coi như là ngoan ngoãn, mấy anh em chúng ta xét hỏi nó, nó cũng rất thật thà. Mặc dù sau đó hơi có phần giả điên giả dại nhưng những quy tắc cơ bản thì vẫn đều giữ được, cho nên tao cũng mặc kệ nó, chỉ mong mọi người được yên lành vô sự. Nhưng sự việc lần này thì nó đã làm quá rồi ... " Nói đến đây, giọng nói của anh Bình dần dần nhỏ đi, trầm đục, y bóp mạnh ngón tay trái và ngón tay cái, khiến cho đầu thuốc lá vẫn đang cháy bị bóp thành bột, sau đó lại cười khẩy nói: "Đã như vậy, thì chúng ta hãy cùng chơi với nó."

Hắc Tử tay nắm thành nắm đấm, hiện ra bộ dạng hưng phấn muốn được thử sức. Gã đã kìm nén quá lâu ở trong phòng giam giống như phần mộ này, đang muốn tìm cơ hội để được phát tiết một chút ...

Nhân vật Đỗ Minh Cường là nhân vật trọng điểm được thảo luận hoàn toàn không hề hay biết gì về âm mưu của bọn anh Bình. Trong phòng y tế ở tầng 1 của tòa lầu trại giam, bác sĩ trực ban sau khi xử lý việc cầm máu đơn giản cho Hàng Văn Trị, kiến nghị đưa vào bệnh viện thuộc trại giam để tiến hành chữa trị. Quản giáo không dám chậm trễ, dẫn cả đoàn người rời khỏi tòa lầu, vội vàng đi đến bệnh viện.

Đỗ Minh Cường phụ trách công Hàng Văn Trị đang bất tỉnh nhân sự đi về phía trước, bởi vì thể trạng của Hàng Văn Trị yếu yếu, nhiệm vụ này không hề khó nhọc gì đối với hắn. Suốt cả dọc đường, hắn hít thở bầu

không khí trong lành, thỉnh thoảng còn ngược đầu lên nhìn bầu trời đêm ở đằng xa, cảm nhận bầu không khí tự do hiếm có này.

Chỉ tiếc là đoạn đường này quá ngắn, sau khoảng năm sáu phút, một tòa nhà bốn tầng xuất hiện trước mặt mọi người. Lúc này đang vào thời điểm rạng sáng, thời điểm bắt đầu một ngày mới, nhìn xung quanh, trong bức tường cao của trại giam là một mảng đêm đen, chỉ có trong khu nhà nhỏ này đèn điện vẫn sáng trưng. Đỗ Minh Cường biết đây chính là bệnh viện của trại giam.

Bệnh viện của trại giam không có quy trình đăng kí, bệnh nhân vào viện đều được đến là chữa trị ngay. Mọi người đưa Hàng Văn Trị đến khoa Ngoại ở tầng 2, một vị bác sĩ trung niên đến, sau khi tìm hiểu tình hình, lập tức bố trí truyền máu.

Trong tài liệu vào ngục của phạm nhân đều có bảng biểu kiểm tra sức khỏe, cho nên dễ dàng kiểm tra ra được nhóm máu của Hàng Văn Trị. Sau một hồi bận rộn, một túi máu đã được truyền đến tĩnh mạch của Hàng Văn Trị, niềm hy vọng sinh tồn theo từng giọt máu lại quay trở lại cơ thể bệnh nhân. Sắc mặt Hàng Văn Trị dần dần hồng hào lên, hơi thở cũng trở nên đều đặn.

"Không có vấn đề gì lớn, các anh hãy bố trí một người trông, đợi khi nào bệnh nhân tỉnh lại hãy gọi tôi." Bác sĩ coi như đã tặng cho người quản giáo trực ban viên thuốc an thần, sau đó cáo từ, đi làm những công việc khác của mình.

Quản giáo thở phào, dẫn theo người cảnh sát trại giam đi ra cửa để hút thuốc. Đỗ Minh Cường thì ở bên cạnh Hàng Văn Trị, phụ trách quan sát tình trạng của anh ta.

Và tốc độ hồi phục của Hàng Văn Trị đã chứng thực sự suy đoán lạc quan của bác sĩ: mấy người quản giáo và cảnh sát ngục còn chưa hút hết một

điều thuốc, anh ta đã từ từ mở mắt ra. Sau đó con người mắt anh ta từ từ chuyển động, dần dần nhìn rõ ra hình ảnh trước mắt.

"Tôi ... tôi vẫn chưa chết sao?" Anh ta thốt ra một câu, giọng nói đó rất khẽ. Trong lúc nói, anh ta nhìn thấy Đỗ Minh Cường đang ngồi bên cạnh mình.

Đỗ Minh Cường mỉm cười với anh ta, sau đó cúi người xuống, ghé miệng sát vào tai anh ta, nói: "Đây là một nơi không có tự do, ngay cả tự do được chết cũng không có."

Hàng Văn Trị bất lực lắc đầu, không muốn trả lời gì cả. Vị quản giáo đứng ở cửa chú ý thấy hành động của Đỗ Minh Cường, anh ta vội vàng dúi điều thuốc lá đang hút một nửa vào khung cửa, vừa bước nhanh tới vừa hỏi: "Anh ta tỉnh rồi à?"

Đỗ Minh Cường lại như thể không nghe thấy lời quản giáo, chỉ tiếp tục nói vào bên tai Hàng Văn Trị, và lần này lời nói của hắn trở nên vô cùng trịnh trọng: "Giữ kín mồm miệng một chút, nhất định không được nói ra việc xảy ra tối qua."

Trái tim Hàng Văn Trị như co thắt lại, "chuyện tối hôm qua ... " đó là nỗi nhục nhã lớn nhất mà anh ta phải chịu đựng từ khi sinh ra, tại sao đối phương lại không cho anh ta nói ra? Anh ta nhìn chăm chú vào người thanh niên trước mặt, hình như trong lòng vô cùng bồn chồn. Đỗ Minh Cường không kịp giải đáp nhiều hơn, bởi vì quản giáo đã đến bên cạnh giường, anh ta kéo Đỗ Minh Cường đứng dậy, bực bội quát lên: "Anh làm gì thế? Tai điếc à?"

"Anh ta vừa mới tỉnh, tôi bắt mạch cho anh ta." Đỗ Minh Cường tươi cười nói dối.

"Anh bắt mạch cái con khỉ! Đứng sang một bên!" Người quản giáo đẩy Đỗ Minh Cường ra, tiến đến nhìn khí sắc của Hàng Văn Trị, dụi giọng

nói: "Bây giờ anh đừng nghĩ gì cả, cứ nghỉ ngơi tĩnh dưỡng trước đã."

"Ôi, đội trưởng Trương!" Cảnh sát trại giam đứng canh ở bên ngoài đột nhiên cất tiếng chào có ý báo tin cho người ở trong phòng. Quản giáo trực ban vội vàng quay người lại, và cùng với những tiếng giày da trầm đục, bóng dáng Trương Hải Phong đã xuất hiện ở trước cửa phòng bệnh.

"Đội trưởng Trương, anh đến rồi à?" Quản giáo lên tiếng chào, Đỗ Minh Cường thì lại cúi đầu, hai tay để thẳng xuống hai bên mép quần, đứng trang nghiêm.

"Có chuyện gì vậy?" Trương Hải Phong sa sầm mặt, ánh mắt nhanh chóng quét một lượt khắp phòng.

"Đây là phạm nhân mới gia nhập không phục phán quyết hờn dỗi, dùng mắt kính cửa mạch máu tự sát. May mà tôi phát hiện sớm nên đã cứu được rồi." Quản giáo trực ban nói sơ qua mấy câu, không những đã giấu giếm tình tiết tranh đấu giữa các phạm nhân ở trong phòng giam, còn giành cả công lao cứu sống phạm nhân về phía mình.

Hàng Văn Trị "hừ" một tiếng, trên mặt lộ ra thần sắc phẫn nộ. Nói như vậy, anh ta lại trở thành một kẻ chẳng có việc gì tự nhiên gây phiền phức, thực tế anh ta là một người đã phải chịu đựng đủ mọi nỗi uất ức.

Trương Hải Phong nắm bắt được nét mặt tinh tế của Hàng Văn Trị, ánh mắt sắc lạnh nói: "E là không đơn giản như thế nhỉ?" Trong lúc nói, anh ta đã bước đến bên giường, cúi người xuống hỏi thẳng Hàng Văn Trị: "Anh tự nói xem, có chuyện gì vậy?"

Hàng Văn Trị ngẩn ngơ một lúc, không trực tiếp trả lời mà lại hơi nghiêng đầu liếc nhìn về phía Đỗ Minh Cường đang đứng phía bên cạnh. Hắn cũng đã lén quay đầu lại trong khoảnh khắc bắt gặp ánh mắt của Đỗ Minh Cường, hắn chậm rãi lắc đầu.

Trương Hải Phong tâm tư nhanh nhạy, lập tức quay sang nhìn đôi theo ánh mắt của Hàng Văn Trị, nhưng lúc này đây Đỗ Minh Cường đã khôi phục lại nét mặt thật thà, cúi đầu buông tay đứng yên, mắt không dám liếc xéo.

"Tôi nghĩ quần, tôi không phạm tội ... tôi bị oan ... " Hàng Văn Trị cuối cùng cũng lẩm bẩm, và lời nói của anh ta cũng hoàn toàn phù hợp với lời giải thích ban đầu của quần giáo.

Trương Hải Phong thoáng trầm ngâm, chỉ vào Đỗ Minh Cường và nói với người quần giáo trực ban: "Anh hãy dẫn anh ta đi đến phòng bệnh bên cạnh, lát nữa tôi cần hỏi anh ta."

Quần giáo trực ban "vâng" một tiếng, còn Đỗ Minh Cường không đợi đối phương ra lệnh, tự mình ngoan ngoãn bước lên trước. Một lát sau hai người đã bước vào phòng bệnh trống không ở bên cạnh, quần giáo ra lệnh cho Đỗ Minh Cường đứng yên ở góc phòng, còn mình thì đi đi lại lại ở trước cửa, rõ ràng trông bộ dạng rất bồn chồn lo lắng. Anh ta không thể không lo lắng Hàng Văn Trị nói ra sự xung đột trong phòng giam trước giờ đi ngủ, như vậy thì anh ta sẽ không tránh khỏi việc bị trách cứ là "quản lý chưa tốt".

Nhưng tiến triển của sự việc có vẻ vẫn lạc quan. Khoảng năm phút sau, Trương Hải Phong cũng đi tới, vừa tiến vào phòng, anh ta bèn vẫy tay với quần giáo trực ban: "Anh hãy về trước đi, để ý kỹ khu trại giam, đừng để xảy ra sự việc gì nữa."

Quản lý trực ban thở phào, khi đang định gọi Đỗ Minh Cường, Trương Hải Phong lại giơ tay ra chỉ: "Để anh ta ở lại, tôi còn chưa hỏi anh ta mà."

Quần giáo trực ban gật đầu, một mình rời khỏi phòng bệnh. Anh ta biết Đỗ Minh Cường là một kẻ khôn ngoan rất hiểu quy tắc, chắc không nói

linh tinh gì đâu. Anh ta vừa bước ra khỏi cửa, Trương Hải Phong bèn tìm một chiếc ghế ngồi xuống, hai mắt nhìn chăm chú vào Đỗ Minh Cường.

Đỗ Minh Cường vẫn cứ ngoan ngoãn đứng yên, không dám ngược đầu lên.

"Đỗ Minh Cường ... "Trương Hải Phong mở miệng, "Đây là tên của anh phải không?"

"Báo cáo quảng cáo: đúng vậy!" Đỗ Minh Cường trịnh trọng trả lời.

Trương Hải Phong cười cười, bộ dạng không đoán biết được là vui hay giận, sau đó anh ta vẫy tay với Đỗ Minh Cường: "Anh lại đây, đứng trước mặt tôi."

Đỗ Minh Cường nghe lời đi lên trước, dừng lại ở vị trí cách Trương Hải Phong một bước chân. Trương Hải Phong thò tay phải vào phần thắt lưng, lôi ra chiếc dùi cui điện dắt ở thắt lưng ra.

"Anh vào tù đã haitháng rồi nhỉ?" Trương Hải Phong lại hỏi, ngữ khí nhẹ nhàng giống như là chuyện trò hỏi thăm.

Đỗ Minh Cường vẫn luôn giữ thái độ như cũ: "Vâng."

Trương Hải Phong gõ nhẹ dùi cui điện vào lòng bàn tay trái của mình, mỉm cười nói: "Đây là lần đầu tiên tôi gặp anh để nói chuyện."

Đỗ Minh Cường nhân đà tự khen ngợi mình: "Vậy thì chứng tỏ tôi đã biểu hiện tốt, từ trước tới nay chưa làm quản giáo phải lo lắng."

"Ha!" Lần này Trương Hải Phong bật cười thành tiếng, "Chưa bao giờ làm quản giáo lo lắng? Anh lại là người tôi lo lắng nhất đấy!" Trong lúc nói, tay phải của anh ta giơ chiếc dùi cui điện đó lên, từ từ chĩa vào cơ thể Đỗ Minh Cường.

Đỗ Minh Cường thầm nghĩ rằng, không né tránh, mắt nhìn thấy đầu chiếc dùi cui đó chọc vào tay trái của mình nhưng lại không hề cảm thấy sự đau đớn vì bị kích điện. Hắn nhướn mày, thoáng thể hiện ra nét mặt kinh ngạc.

Thì ra Trương Hải Phong chưa bật công tắc điện, anh ta chỉ dùng dùi cui để khều bàn tay của Đỗ Minh Cường về trước mắt mình. Đó là một bàn tay của một người trẻ tuổi, làn da bóng mượt, cơ thịt săn chắc, các khớp ngón tay rắn rỏi toát ra thứ sức mạnh khiến người ta phải ngưỡng mộ. Nhưng bàn tay đó không thể nào được coi là hoàn mỹ bởi vì ở ngón tay giữa đã bị mất đi một đốt ngón tay đầu tiên.

Đó là một bàn tay tàn khuyết.

Trương Hải Phong nhìn chằm chằm vào bàn tay đó hồi lâu, như thể đang ngắm nhìn một sản phẩm mỹ thuật công nghệ đẹp mắt, sau khi nhìn đủ rồi, anh ta ngẩng đầu lên, hỏi vẻ hào hứng: "Đây là tự anh cắn đứt à?"

Đỗ Minh Cường há miệng: "Tôi cắn tay mình làm gì chứ? Đó là lúc trước đi làm thuê, bị máy kẹp vào."

Trương Hải Phong lúc lắc dùi cui điện, hất tay trái Đỗ Minh Cường ra, đồng thời anh ta than một câu đầy cảm thán: "Anh không thật thà rồi." Thấy Đỗ Minh Cường chỉ cúi đầu không lên tiếng, anh ta lại nói tiếp: "Đội trưởng đội Cảnh sát hình sự La Phi đã đặc biệt giao anh vào tay tôi. Cho nên tất cả những lời lan truyền về anh, tôi ít nhiều cũng đã biết được một chút."

Đỗ Minh Cường cười khởn khởn, tiếp tục giả câm giả điếc.

Nhưng Trương Hải Phong lại không chịu yên lặng, anh ta cân nhắc một lát, tiếp tục nói: "Thực ra tôi chẳng hề quan tâm đến những việc trước đây anh đã làm, đó là việc giữa anh và đội Cảnh sát hình sự. Tôi và anh

không phải là kẻ địch, càng không phải là bạn bè. Anh biết giữa chúng ta là mối quan hệ gì không?"

Đỗ Minh Cường lắc đầu, đồng thời thể hiện ra thái độ cung kính lắng nghe.

Chiếc dùi cui trong tay Trương Hải Phong chỉ đi chỉ lại giữa hai người, kéo dài giọng nói: "Mối quan hệ công việc. Anh ở chỗ tôi đây chịu hình phạt, tôi cần phải phụ trách quản lý anh cho tốt. Anh đừng gây phiền phức thêm cho tôi, tôi cũng không gây phiền phức cho anh, anh có hiểu không?"

Lần này Đỗ Minh Cường cuối cùng cũng lên tiếng: "Đã hiểu."

"Rất tốt." Trương Hải Phong thở phào nhẹ nhõm, sau đó dùng dùi cui chỉ sang phòng bên cạnh hỏi: "Vậy đó là chuyện gì?"

Đỗ Minh Cường xòe hai tay ra, thần sắc rất thản nhiên: "Không liên quan gì tới tôi."

"Nhưng anh che giấu chân tướng sự thật!" Trương Hải Phong chột đứng bật dậy, gí gần sát mặt vào Đỗ Minh Cường "Hơn nữa anh còn ngăn cản Hàng Văn Trị nói! Anh tưởng tôi ngốc à? Không nhận ra sao?"

"Tôi không hy vọng có thể giấu được anh." Đỗ Minh Cường lộ ra nét mặt bất lực, "Nhưng anh ta không thể nói được, nếu không anh ta thực sự không thể sống tiếp được."

Trương Hải Phong cười khẩy một tiếng: "Anh đang dùng sự uy nghiêm của tôi để lấy lòng sao?"

"Anh ta không nói gì chính là không làm tổn hại đến sự uy nghiêm của anh. Hơn nữa ... " lúc này Đỗ Minh Cường ngẩng đầu lên không còn né tránh ánh mắt của đối phương nữa, "Anh cũng không hy vọng xảy ra chuyện nữa, chẳng phải vậy sao?"

Trương Hải Phong nheo mắt, hình như hơi động lòng. Giây lát sau, anh ta quay người cầm dùi cui điện đó trở lại phần thắt lưng, sau đó vắt tay sau lưng, nói: "Anh có thể đảm bảo sẽ không xảy ra chuyện gì nữa không?"

Đỗ Minh Cường nhận ra được thái độ có thể xoay chuyển của đối phương, bèn nhân đà nói: "Hàng Văn Trị là nạn nhân, tính cách lại ngang ngạnh cố chấp, nếu như dùng những quy tắc ở trong trại giam để mài dũa anh ta, sẽ mài đứt anh ta mất thôi. Anh hãy để cho tôi đi nói chuyện khuyên nhủ anh ta, anh ta là người có văn hóa, chắc là sẽ nghe lời khuyên nhủ."

Trương Hải Phong trầm ngâm đúng nửa phút, khi anh ta lại một lần nữa quay người lại, cuối cùng cũng đưa ra quyết định: "Vậy thì tạm thời hãy cứ để anh ở bên cạnh anh ta đi. Tôi cho các anh thời gian nghỉ ngơi một ngày, tối mai sẽ đưa hai người các anh trở về khu vực trại giam."

"Cảm ơn quản giáo, cảm ơn chính phủ!" Đỗ Minh Cường nói liền hai câu cảm ơn rất chân thành.

Trương Hải Phong xuất tay: "Đừng nhiều lời thừa thãi, đi đi."

Đỗ Minh Cường cúi người chào cung kính, quay người rời khỏi phòng bệnh này, rồi lại bước đến căn phòng bệnh mà Hàng Văn Trị đang có mặt ở đó. Hai người canh sát trại giam vẫn đang đứng ở trước cửa, một nửa là chăm sóc, một nửa là canh giữ. Trạng thái của Hàng Văn Trị đã được hồi phục lại tương đối, đã có thể giữ ở tư thế nửa nằm nửa ngồi, nhìn thấy Đỗ Minh Cường bước vào, ánh mắt anh ta lập tức nhìn chăm chăm vào người đối phương, như thể đang chờ đợi điều gì đó.

Đỗ Minh Cường kéo chiếcghế ở đầu giường ra ngồi xuống, tươi cười nói: "Nhờ phúc của anh, quản giáo bảo tôi chăm sóc anh. Hi hi, đây đúng là nhiệm vụ tốt đẹp hiếm có, không cần làm việc nặng nhọc, còn có thể được ăn một bữa cơm dành cho người bệnh."

Hàng Văn Trị không có tâm trạng hứng thú quan tâm đến những điều này, anh ta hạ giọng nôn nóng hỏi: "Vừa rồi sao anh lại không để cho tôi nói?"

"Nói gì? Nói là tối qua anh bị người khác đánh à?" Đỗ Minh Cường ghé sát mặt đến đầu giường đối phương, "Anh có biết như vậy thì sẽ liên lụy đến bao nhiêu người không? Bọn anh Bình, bao gồm cả quản giáo trực ban, tất cả mọi người đều phải sống dở chết dở! Đội trưởng Trương - Trương Hải Phong đó, thủ đoạn của anh ta lẽ nào anh chưa từng nhìn thấy?"

"Là đáng đời bọn họ thôi! Tôi lại còn phải suy nghĩ lo lắng cho bọn họ nữa sao?" Cứ nghĩ đến nỗi nhục nhã tối hôm qua phải chịu đựng, tâm trạng Hàng Văn Trị lại trở nên vô cùng kích động, thậm chí không kìm được toàn thân run rẩy.

Đỗ Minh Cường nhìn Hàng Văn Trị bằng ánh mắt đồng tình, "Không phải là suy nghĩ lo lắng cho bọn chúng, là suy nghĩ lo lắng cho chính anh."

Hàng Văn Trị từ từ quay đầu sang, trên mặt toát ra nỗi băn khoăn khó hiểu.

"Nếu như bọn chúng nhận được một phần sự trách móc gây khó dễ, vậy thì chắc chắn nó sẽ dùng mười phần sức lực để báo thù anh." Đỗ Minh Cường giơ tay ra vỗ nhẹ lên vai Hàng Văn Trị mấy cái, than: "Đây chính là quy tắc trò chơi trong nhà tù."

Hàng Văn Trị chợt ngán người, hồi lâu sau khước mắt anh ta dần ướn nhẹp, nói giọng nghẹn ngào: "Các anh sao lại còn muốn cứu tôi chứ? Những ngày tháng như vậy, sao lại không để cho tôi chết đi cho rồi?"

"Chết rồi, vậy thì chẳng còn gì nữa cả; còn sống, ít ra cũng còn có hy vọng." Đỗ Minh Cường hướng ánh mắt về phía ô cửa sổ phòng bệnh, mặc dù bị ngăn cách những song sắt lan can màu đen xỉ, nhưng ánh sáng sớm nơi chân trời vẫn thấp thoáng chiếu vào.

Hy vọng? Hàng Văn Trị lặp lại hai chữ, hai chữ đó, khước miệng lại nở nụ cười khẩy lạnh lùng tự trào, "Đừng nói với tôi về hy vọng, cụm từ này chỉ khiến cho trái tim tôi nhỏ máu."

"Tôi biết anh là người khổ sở. Được rồi, hãy nói đi, rốt cuộc anh đã chịu đựng nỗi oan khuất lớn nhường nào?"

Hàng Văn Trị nhìn Đỗ Minh Cường, muốn nói nhưng lại thôi.

"Nói đi." Đỗ Minh Cường mỉm cười khích lệ anh ta, "Tôi sẽ chăm chú lắng nghe."

Hàng Văn Trị Vẫn do dự, hỏi: "Anh tin tôi không phải là kẻ xấu à?"

"Việc này có gì mà không tin chứ ... " Đỗ Minh Cường vỗ vào đùi Hàng Văn Trị, nói vẻ thâm ý sâu xa, "Những người ngồi tù chưa chắc đều là kẻ xấu, kẻ xấu cũng chưa chắc đều phải ngồi tù."

Câu nói này như thể điểm trúng trái tim của Hàng Văn Trị, anh ta nhìn Đỗ Minh Cường, có cảm giác như là gặp được người tri kỉ hiếm có: "Anh nói đúng quá!"

"Ở bên ngoài anh làm công việc gì vậy?" Thấy bầu không khí cuộc nói chuyện dần dần được thả lỏng, Đỗ Minh Cường bèn hỏi han thân mật.

Hàng Văn Trị trả lời luôn: "Tôi làm việc ở Viện Thiết kế thành phố." Xem ra anh ta đã hoàn toàn dờ dể tuyển phòng ngự tâm lý đối với Đỗ Minh Cường.

"Một đơn vị tốt quá còn gì. Ổn định, đãi ngộ chắc cũng không tồi nhỉ?"

Hàng Văn Trị cười khiêm tốn: "Cũng được."

"Anh nói cũng được, vậy thì chắc chắn là rất khá rồi." Đỗ Minh Cường xua tay, phân tích với vẻ rất chắc chắn.

Nụ cười của Hàng Văn Trị lại dần trở nên đắng chát: "Công việc tốt thì có tác dụng gì chứ? Cuối cùng chẳng phải vẫn là phải vào trong tù sống nốt quãng đời còn lại sao?"

Đỗ Minh Cường cùng cảm khái với anh ta một lúc, sau đó đề cập đến vấn đề sâu sắc hơn: "Anh nói là bị một người phụ nữ hãm hại à?"

"Đúng vậy. Đó là ... " Hàng Văn Trị cảm hận nghiêng rằng, nín nhịn hồi lâu mới tìm ra được từ ngữ để chửi bới ở trong kho ngôn ngữ của mình, "Đó là con tiện nhân!"

Đỗ Minh Cường khoanh hai tay: "Không cần nói, anh chắc chắn là bị, ừm, "con tiện nhân" này làm cho mê mẩn rồi."

Hàng Văn Trị ủ rũ gật đầu, coi như là mặc nhận. Một lúc sau anh ta lại chủ động giải thích: "Tôi và cô ta quen biết nhau qua Trung tâm Giới thiệu hôn nhân, tôi chỉ nhìn thấy bề ngoài nổi bật của cô ta, không ngờ cô ta lại là một kẻ vô tình vô nghĩa như thế."

"Trung tâm Giới thiệu hôn nhân?" Đỗ Minh Cường chép miệng, ở đó người tốt kẻ xấu lẫn lộn, thậm chí có rất nhiều kẻ lừa đảo, nhưng hãn hãn tạm thời không nói thẳng ra, chỉ lắc đầu nói: "Người quen ở đó đúng là không đáng tin tưởng lắm."

"Tôi ban đầu cũng cảm thấy Trung tâm Giới thiệu hôn nhân không đáng tin, nhưng không có cách nào khác cả, người nhà thúc giục kinh quá." Nói đến đề tài này, Hàng Văn Trị tỏ ra hơi ngượng ngùng: "Không sợ anh cười tôi, lúc đó tôi đã ba mươi một tuổi rồi, trước khi đi đến Trung tâm Giới thiệu hôn nhân thì chưa yêu ai bao giờ. Trong nhà cũng chỉ có mình tôi là con trai, bố mẹ nóng lòng, bên cạnh tôi lại không tìm thấy con gái, đành phải đến Trung tâm Giới thiệu hôn nhân để thử xem sao."

Đỗ Minh Cường "ừm" một tiếng thể hiện đã thấu hiểu. Người đàn ông có tướng mạo tầm thường giống như Hàng Văn Trị đây, tính cách lại yếu đuối hướng nội, trên phương diện vấn đề cá nhân đúng là hơi khó khăn. Và anh ta vốn không có chút kinh nghiệm gì trên phương diện tình cảm, nếu như gặp một cô gái vừa xinh đẹp vừa có tâm cơ, thì chắc chắn sẽ bị đối phương dễ dàng bỡn cợt trong lòng bàn tay.

"Hãy nói với tôi về người phụ nữ đó đi." Đỗ Minh Cường hỏi tiếp, "Anh hiểu bao nhiêu về cô ta?"

"Cô ta nhỏ hơn tôi bốn tuổi, không có công việc. Theo như cô ta nói, sau khi cô ta tốt nghiệp đại học đều luôn liên hệ để ra nước ngoài, nhưng mãi mà không thực hiện được. Bây giờ độ tuổi cũng không còn nhỏ nữa, muốn tìm một người phù hợp để kết hôn, để sống một cuộc sống yên ổn."

"Nhỏ hơn bốn tuổi tức là 27 tuổi, khi tốt nghiệp đại học chắc là 22 tuổi ..."
Đỗ Minh Cường nhẩm tính, "Vậy thì cô ta cũng đã trải qua suốt mấy năm rồi."

Đây không giống như là một người có thể chấp nhận sự yên ổn."

"Sự phán đoán của anh thật chuẩn xác!" Hàng Văn Trị nhìn Đỗ Minh Cường với ánh mắt khâm phục, "Cảnh ngộ sau này tôi gặp phải vừa vặn giống như sự suy đoán của anh. Nhưng lúc đó tôi hoàn toàn bị người phụ

nữ đó che mắt, thực lòng muốn kết hôn với cô ta, hai người cùng chung sống với nhau."

Điều này cũng nằm trong dự liệu của Đỗ Minh Cường, hần gật đầu hỏi: "Sau đó thì sao?"

Hàng Văn Trị cười đau khổ tự trào: "Sau đó? Sau đó cô ta lại làm quen với một người đàn ông khác, người đàn ông này có thể giúp cô ta ra nước ngoài, thế là cô ta bèn đưa ra yêu cầu muốn chia tay với tôi. Tôi đương nhiên không thể nào chấp nhận được, nhưng cô ta vô cùng cương quyết, đúng là không còn một chút tình nghĩa nào cả."

Đỗ Minh Cường cười "hi" một tiếng: "Lúc trước hai người có tình nghĩa à?"

"Có chứ." Hàng Văn Trị nói rất nghiêm túc, "Tôi và cô ấy chuyện gì cũng đều xảy ra rồi mà."

Đỗ Minh Cường nhìn bộ dạng trịnh trọng đó của đối phương thầm cảm khái: người đàn ông ngây thơ giống như Hàng Văn Trị đây, cứ tưởng rằng chỉ cần có mối quan hệ thể xác là tâm đầu ý hợp rồi? Đối phương có thể cũng chỉ là chơi đùa, tiêu khiển chút thời gian cô đơn vắng vẻ mà thôi.

Nhưng những lời như vậy lại không tiện nói thẳng ra, cho nên Đỗ Minh Cường cũng chỉ có thể đứng ở một góc độ khác để an ủi đối phương: "Chuyện gì đều đã xảy ra rồi, vậy thì chia tay thì chia thôi, anh cũng có bị thiệt gì đâu. Đàn ông mà, kiểu gì cũng phải trải qua trắc trở trong tình cảm thì mới có thể trưởng thành lên được."

"Anh nói nghe cứ hệt tên." Hàng Văn Trị trừng mắt nhìn Đỗ Minh Cường, "Cô ta sắp hút cạn máu của tôi rồi, còn bảo tôi chia tay thế nào được chứ?"

Đỗ Minh Cường ngăn người, ban đầu hấn cứ tưởng Hàng Văn Trị không thể nào tiếp nhận nổi sự đả kích trên phương diện tình cảm, nhất thời kích động nên đã phạm tội vào tù. Bây giờ nghe ra, trong đây hình như còn có nhiều tình tiết phức tạp. Thoáng trầm ngâm, hấn đã đoán được bảy tám phần, bèn chau mày hỏi: "Cô ta đã lừa tiền của anh à?"

"Không chỉ là của tôi ... " Hàng Văn Trị nắm chặt tay, cả cơ thể kích động nên khẽ run lên, "Còn cả số tiền tích lũy cả đời của bố mẹ tôi, đều bị cô ta lừa lấy đi hết."

"Sao lại có thế như vậy chứ?" Đỗ Minh Cường cảm thấy khó hiểu, nam nữ qua lại với nhau, nếu như người nam giới không hiểu biết nhiều về thời cuộc, tiêu tốn quá nhiều tiền cho nữ giới thì cũng là việc bình thường, nhưng chưa từng nghe nói còn lấy hết cả số tiền tích lũy cả đời của bố mẹ mình nữa.

Hàng Văn Trị cười đau khổ thê lương: "Kỳ lạ lắm phải không? Hi, đây đều là việc tốt đẹp mà tôi đã gây ra ... lúc đó chúng tôi qua lại đã gần nửa năm, tôi bắt đầu lên kế hoạch kết hôn với người phụ nữ đó. Nhưng người phụ nữ đó lại nói: muốn kết hôn thì ít nhất cũng phải có căn nhà chứ? Hơn nữa để bảo đảm chất lượng cuộc sống của chúng tôi sau này, căn nhà này ít nhất cũng phải có ba phòng ngủ, địa điểm cũng phải tốt, còn phải mua hần luôn chứ không thể vay trả góp."

Đỗ Minh Cường chép miệng: "Tham lam thật đấy!" Mấy năm nay, giá nhà ở trong thành phố tăng vọt, đặc biệt là ở trong tỉnh thành, muốn mua một căn hộ ba phòng ở khu vực trung tâm, thì cần một số tiền không hề nhỏ chút nào! Tiếp đến hấn lại suy đoán: "Anh đã vay tiền của bố mẹ anh à?"

Hàng Văn Trị gật đầu: "Lúc đó cả nhà chúng tôi đều cuống lên muốn tôi kết hôn. Cho nên người phụ nữ đó vừa nhắc đến căn hộ, bố mẹ tôi liền chủ động biểu thị ủng hộ chúng tôi. Và như vậy họ đã lấy ra số tiền khoảng ba mươi vạn tệ tích lũy của cả đời, cộng thêm với số tiền hơn

mười vạn tệ tôi đã tích góp trong mấy năm nay, chúng tôi mua được một căn hộ hơn một trăm mét vuông ở khu vực trung tâm thành phố."

Đỗ Minh Cường than thầmmột tiếng, trong lòng nghĩ, việc "bòn rút song thân" này đúng là triệt để. Nhưng bây giờ những người thanh niên muốn mua căn hộ để kết hôn, có mấy người có thể không "bòn rút song thân" chứ?

Hàng Văn Trị nói tiếp: "Thực ra việc mua nhà thì vốn cũng chẳng có gì cả. Bất luận là tôi có kết hôn hay không, căn hộ này sớm muộn cũng đều phải mua. Chỉ là tôi trăm nghìn vạn điều không nên là lại để người phụ nữ đó đứng tên trên sổ đỏ."

Lần này Đỗ Minh Cườnghá to miệng, kinh ngạc hồi lâu mới thốt ra hai chữ: "Hồ đồ!"

"Đúng là hồ đồ."Hàng Văn Trị không có ý định phản bác, "Lúc đó người phụ nữ đó nói với tôi, muốn dùng việc đứng tên trên sổ đỏ để thử thách tình cảm của tôi đối với cô ta. Hi hi, tình cảm, hai chữ này lúc đó đã làm tê liệt tôi hoàn toàn rồi, tôi không có khả năng suy nghĩ một chút gì cả ..."

"Bố mẹ anh thì sao? Họ cũng có thể đồng ý à?"

Hàng Văn Trị nuốt nướcbọt nói: "Tôi đã giấu họ làm việc đó, người phụ nữ đó không cho tôi nói với bố mẹ, cô ta từ lâu đã tính toán để thôn tính cả nhà tôi rồi."

Đỗ Minh Cường nhìn Hàng Văn Trị, không biết có thể nói được điều gì, trong ánh mắt chỉ có hai chữ "đồng tình".

Hai người nhìn nhau imlặng hồi lâu, Đỗ Minh Cường mới lên tiếng: "Cô ta đưa ra lời yêu cầu muốn chia tay anh, nhưng lại không chịu trả lại căn nhà cho anh, có phải vậy không?"

Hàng Văn Trị sụp mắt xuống: "Cô ta nói đó là thứ đáng thuộc về cô ta ... để bù đắp sự tổn thất tình cảm của cô ta."

"Quả nhiên là đồ đê tiện!" Đỗ Minh Cường thực sự không thể chịu đựng nổi, cảm phẫn thốt ra câu chửi. Trong việc hai người giao lưu tình cảm, người chịu sự tổn thất về tình cảm rõ ràng là Hàng Văn Trị. Hắn hoàn toàn có thể thấu hiểu được sự phẫn nộ và tâm trạng bất lực của người đàn ông trước mặt đây.

"Tôi hiểu rồi ... "Hắn rầu rầu cảm thán, "Thảo nào mà anh phạm phải những tội danh đó."

Hàng Văn Trị quay sang, phản bác: "Không, tôi không phạm tội, tôi bị oan."

"Thế nào?" Đỗ Minh Cường rướn mày tỏ vẻ rất muốn nghe kể tỉ mỉ.

"Tôi không thể nào tiếp nhận được kết quả mất cả người lẫn tài sản ... "

"Là ai thì cũng đều không thể tiếp nhận nổi!" Đỗ Minh Cường nói xen vào một câu, nói rõ lập trường của mình. Hàng Văn Trị gật đầu thanh thản, nói tiếp: "Thế là tôi đã đòi người phụ nữ đó tiền căn hộ, nhưng cô ta vốn không có ý trả lại. Sau đó tôi thực sự không còn cách nào cả, bèn phải dùng một số thủ đoạn tiêu cực ... "

"Ồ?" Đỗ Minh Cường nhìn anh ta với vẻ hiếu kỳ, không biết người đàn ông yếu đuối này có thể dùng thủ đoạn tiêu cực nào?

Hàng Văn Trị ngượngngùng dừng lại một lát, nói: "Lúc tôi và cô ta qua lại với nhau, dùng di động để chụp một số bức ảnh khá nhạy cảm của cô ta. Sau đó tôi dùng những bức ảnh này để yêu cầu người phụ nữ đó phải trả lại tiền căn hộ cho tôi, nếu không tôi sẽ phát tán những bức ảnh đó lên trên mạng."

Đỗ Minh Cường đoán được ngay đó là những bức ảnh như thế nào, hẳn cũng không hỏi kỹ thêm. Nghĩ bụng thủ đoạn của Hàng Văn Trị chính là cũng có chút tác dụng, người phụ nữ đó nếu không phải là đến độ quá vô liêm sỉ, chắc cũng sẽ phải suy nghĩ nhỉ? Nhưng lại nghĩ ngay ra, Hàng Văn Trị chắc chắn là không đấu lại được với người phụ nữ nham hiểm đó. Dù sao thì kết quả đã bày ra trước mắt: anh chàng đáng thương này đang phải ngồi nhà lao còn gì.

"Sau đó thì sao?" Đỗ Minh Cường hỏi đầy hào hứng.

"Sau đó người phụ nữ gọi điện thoại đến, đồng ý trả tiền cho tôi, chúng tôi hẹn tiến hành giao dịch ở trong một quán cafe."

"Anh không thể đi được." Đỗ Minh Cường lập tức đưa ra lời phán đoán, "Đó chắc chắn là một cái bẫy."

"Anh đúng là lợi hại hơn tôi nhiều, vừa nghe đã biết ngay là chuyện gì." Hàng Văn Trị cảm khái nói, "Nhưng tôi lại cứ ngốc nghếch như thế, thật không ngờ đã đi đến đó, hơn nữa còn rất áy náy, cảm thấy có lỗi với người phụ nữ đó. Nào ngờ người phụ nữ đó vốn không muốn trả tiền, cô ta đã báo cảnh sát. Sau khi chắc chắn là tôi đã đem theo các bức ảnh, cô ta liền phát ra tín hiệu, để cảnh sát đến bắt tôi."

Đỗ Minh Cường "hi" một tiếng, coi như đã hiểu thấu hết toàn bộ quá trình của vụ việc, tiếp đó hắn liền cân nhắc một lát, rồi lại bắt đầu phân tích: "Nếu như anh không thể có được chứng cứ người phụ nữ đó nợ tiền căn hộ của anh ... việc này thực ra không cần nói, với thủ đoạn của người phụ nữ đó, chắc chắn không để lại bất cứ chứng cứ gì cho anh cả. Nếu như vậy, hành vi của anh chính là phù hợp với "tội lừa đảo cưỡng đoạt tài sản". Số tiền căn hộ của anh đòi là hơn bốn mươi vạn tệ, thuộc về số tiền lớn, theo pháp luật có lẽ phải ngồi tù khoảng mười năm." Nói đến đây, hắn lộ ra nét mặt kinh ngạc, "Ồ, sao anh lại bị xử tội tù chung thân chứ?"

Hàng Văn Trị giơ tay lên gỡ cái đầu trọc lóc, thần thái khác hẳn, nói:
"Tôi ...

tôi còn dùng đến dao nữa."

"Anh?" Đỗ Minh Cường không dám tin, "Anh còn dùng đến dao à?"

"Tôi mang theo một con dao bên mình, khi tôi làm thiết kế, dùng để rọc giấy. Khi đó tôi nhìn thấy cảnh sát vây đến bắt tôi, trong lúc kích động, bèn giữ chặt người phụ nữ đó. Tôi kề dao lên cổ cô ta, đòi cô ta trả tiền."

"Tiêu rồi, cướp của!" Đỗ Minh Cường bừng tỉnh vỗ vào đùi, "Mang theo dao, đòi số tiền lớn, cho dù là chưa lấy được cũng đủ để xử anh tội tù chung thân rồi. Không oan, không oan."

"Tại sao tôi không oan chứ?" Hàng Văn Trị phẫn nộ trừng mắt nhìn Đỗ Minh Cường, "Đó là tôi đòi lại số tiền của mình, có thể gọi là cướp bóc sao?"

Đỗ Minh Cường vội vàng giải thích: "Tôi không phải là ý đó. Tôi chỉ là nói đứng từ góc độ mà xem xét thì đúng là không có vấn đề, dù sao thì anh cũng không đưa ra được chứng cứ chứng tỏ đối phương nợ tiền anh mà."

"Đúng là như vậy ... "Hàng Văn Trị cũng không thể không thừa nhận điều này nhưng anh ta lại không cam tâm, cần môi nói, "Pháp luật, pháp luật chắc chắn là đúng sao?"

"Đương nhiên chứ ăc." Nói đến đề tài này, Đỗ Minh Cường có sự cảm thán sâu sắc, "Pháp luật không thể bảo vệ tất cả mọi người, càng không thể trừng phạt được tất cả những kẻ xấu ... Có đôi khi, chúng ta cần phải mượn lực lượng ở bên ngoài pháp luật."

Hàng Văn Trị hình như cảm nhận được tâm trạng của Đỗ Minh Cường, nhưng lại không thể nào hiểu nổi, chỉ có thể hoang mang hỏi một câu: "Sức mạnh nào?"

Đỗ Minh Cường trầm mặc không nói, hẳn không muốn nói quá nhiều với đối phương. Nhưng Hàng Văn Trị tự mình lại suy ngẫm một lúc, đột nhiên thốt ra một từ: "Eumenides!"

Đỗ Minh Cường giật mình, nhưng nét mặt vẫn giữ nguyên, giả vờ như chưa nghe rõ, hỏi lại: "Gì cơ?"

"Eumenides, một sát thủ mạng, anh chưa nghe nói đến à?" Hàng Văn Trị thể hiện ra nét mặt vừa hưng phấn vừa thần bí, "Anh ta ở trên mạng đã tập trung những tội nhân mà pháp luật không trừng trị được, sau đó thực thi trừng phạt."

Đỗ Minh Cường tỉnh bơ lắc đầu: "Tôi không hay lên mạng."

Hàng Văn Trị mím môi vè tiếc nuối, rồi lại lăm bắm với chính mình: "Nếu lúc đó tôi cũng lên mạng để đăng bài viết không biết anh ta liệu có để ý đến tôi không? Không biết anh ta có thực sự giết chết người phụ nữ đó không, hình như lại có vẻ hơi quá đáng ... "

Đỗ Minh Cường không tiếp lời Hàng Văn Trị, hẳn hướng ánh mắt ra ngoài cửa sổ, không biết đang để tâm suy nghĩ những gì.

Lúc này đây, sắc trời đã sáng tỏ, một luồng ánh sáng đang dâng lên từ phía đường chân trời.

Chương 2 Mưa Gió Bão Bùng

Tiết đầu xuân, chính là mùa đẹp nhất trong thành phố này. Cơn gió xuân ấm áp, đất đai thơm ngát. Sau khi trải qua mấy trận mưa ngâu ẩm ướt, những mầm non mềm đua nhau đâm chồi nảy lộc từ những nhánh cây khô gãy đã lâu, phủ lên cho thành phố này một lớp sương mù lãng đãng, và cả màu xanh mơn mớn căng tràn sức sống làm say đắm lòng người.

Có lẽ cảnh đẹp này chính là ngụ ý khi đặt tên "Nhà hàng Lục Dương Xuân".

Đây không phải là lần đầu tiên A Hoa đến nhà hàng này, cũng không phải là lần đầu tiên nhìn thấy cô gái biểu diễn trên sân khấu đó. Năm ngoái khi A Thăng - thuộc hạ của anh ta gặp phải tai nạn ô tô một cách kỳ lạ khiến cho mất mạng, A Hoa đã từng lần theo manh mối và đến nơi này điều tra. Lúc đó anh ta cũng tìm hiểu được A Thăng trước khi chết đã mạo phạm cô gái này, nhưng anh ta không nghĩ được ra có ai lại đứng ra bênh vực che chở cho cô gái cô độc không có chỗ dựa này chứ?

Về sau, anh ta cuối cùng cũng có được đáp án.

Một người thanh niên trẻ có tên là Đỗ Minh Cường đã đưa bức ảnh này đến trước mặt anh ta, đồng thời nhờ anh ta chăm sóc cô gái này.

A Hoa hận thấu xương người thanh niên đó, nhưng anh ta lại không có cách nào từ chối được yêu cầu của đối phương. Bởi vì đối phương đồng thời còn đưa đến một cuộn băng ghi âm, trong cuộn băng ghi âm đó ghi lại quá trình lập mưu bàn kế giữa A Hoa và Phó tổng Tập đoàn Long Vũ - Mông Phương Lượng.

Bởi vì Đặng Hoa bị ám sát, Tập đoàn Long Vũ một dạo rơi vào trong cảnh nội chiến. Vị Phó tổng giám đốc Lâm Hằng Cán và Mông Phương

Lượng đều muốn nhân cơ hội đó để ngồi lên vị trí cao nhất, toàn quyền khống chế cả tập đoàn. Còn A Hoa vì muốn bảo vệ quyền lợi của vợ góa con cô Đặng thị, ngầm tính toán hợp lực với Mông Phương Lượng để trừ khử Lâm Hằng Cán, tiếp đó lại trở tay quay ngược lại giết chết Mông Phương Lượng. Kế hoạch này mặc dù không thể nào giấu được đôi mắt của La Phi - Đội trưởng đội Cảnh sát hình sự, nhưng La Phi lại không thể nào tìm được chứng cứ then chốt - cuộn băng ghi âm đó.

A Hoa nhận lấy cuộn băng ghi âm, đồng thời cũng nhận sự ủy thác của Đỗ Minh Cường. Bất luận giữa bọn họ tồn tại mâu thuẫn như thế nào, A Hoa nhất định phải hoàn thành sự ủy thác này.

Nhận ân huệ của người khác, thì phải trung thành làm việc, đây chính là nguyên tắc xử lý công việc của A Hoa. Bởi vì nguyên tắc này, anh ta phải giúp Đỗ Minh Cường chăm sóc cô gái có tên là Trịnh Giai đó. Tương tự, cũng chính vì nguyên tắc này, anh ta nhất định phải giết chết Đỗ Minh Cường.

Trong quan niệm của anh ta, hai sự việc này không hề mâu thuẫn với nhau.

Cho nên anh ta lại một lần nữa đến "Nhà hàng Lục Dương Xuân".

A Hoa ngồi ở một góc khuất nhất. Anh ta không gọi đồ ăn, chỉ gọi một cốc rượu và từ từ nhâm nhi. Khi âm nhạc du dương truyền tới, anh ta biết tại sao Đỗ Minh Cường lại say mê nơi này.

Đây đúng là một nơi có thể khiến người ta yên tĩnh, đặc biệt là đối với những người có nội tâm không hề yên tĩnh.

Kết thúc bản nhạc, cô gái đứng dậy, khẽ khàng cúi chào mọi người. Đồng thời cô mở to đôi mắt, nhìn về hướng mà A Hoa đang ngồi. Đôi mắt cô mặc dù rất to nhưng lại u tối.

A Hoa biết cô gái này không nhìn thấy gì cả, anh ta cũng biết đối phương không phải là đang tìm kiếm mình. Anh ta tỉnh bơ ngồi yên, nghịch ngợm chút rượu còn lại trong ly. Khi cô gái cất bước đi về phía cánh gà, anh ta liền ngửa cổ, uống hết toàn bộ số rượu còn lại trong ly.

Nửa giờ đồng hồ sau, cô gái xuất hiện ở trong quán cafe cách "Nhà hàng Lục Dương Xuân" không xa. Cô ngồi ở vị trí quen thuộc đó, như thể đang chờ đợi điều gì. Chú chó dẫn đường đáng yêu ngoan ngoãn đang nằm nhoài bên cạnh chân cô, đó là người bạn thân thiết nhất của cô - Ngừu Ngừu.

Mấy tháng nay, cô gái và người bạn của cô đã quen với sự chờ đợi không có chút hy vọng này. Nhưng hằng ngày cô vẫn đến đây ngồi một lúc, cô tin rằng rồi sẽ có một ngày người đó cuối cùng cũng xuất hiện, cũng đột ngột giống như khi anh ấy rời đi vậy.

Cô gái lặng lẽ ngồi yên, dùng đôi tai để quan sát những vị khách đi lại trong quán cafe. Đột nhiên, cô chợt trở nên chăm chú, bởi vì cô nghe thấy có người đang đi về hướng mình ngồi, hơn nữa từ tiết tấu và độ rần rỏ của bước chân, có thể đoán biết đối phương là một người nam giới.

Trái tim trong lồng ngực cô gái đập rộn ràng, nhưng lại nhanh chóng khôi phục nhịp bình ổn trong nỗi thất vọng, bởi vì Ngừu Ngừu đứng bật dậy, trong cổ họng phát ra tiếng sủa "gâu gâu" trầm đục, như thể muốn cảnh báo với chủ nhân vậy.

Vậy thì chắc chắn không phải là anh ấy rồi, Ngừu Ngừu từ lâu đã quen thuộc với mùi của anh ấy, nhìn thấy anh ấy thì sẽ vui mừng quẫy đuôi. Cô gái tự nói với mình. Trong lúc thất vọng, cô cũng lộ ra thần sắc nghi hoặc và cảnh giác.

"Chào cô!" Người vừa mới đến lên tiếng chào trước. Giọng nói người đó nghe rất quen, cô gái thoáng suy ngẫm liền lập tức nhớ lại chuyện gì đó.

"Là anh à?" Cô gái chau mày, cô cúi người khẽ vuốt ve mấy cái vào đầu Ngừu Ngừu, Ngừu Ngừu lại nằm phục xuống dưới chân cô, nhưng đôi mắt vẫn mở to nhìn chăm chăm vào vị khách không mời mà đến đó.

"Tôi tên A Hoa, chúng ta đã từng gặp nhau một lần." Người mới đến thăm kinh ngạc về trí nhớ hơn người của cô gái, sau đó lại giải thích: "Nhưng tôi đến không phải vì chuyện của lần trước."

Cô gái khẽ "ồ" một tiếng, thần sắc thả lỏng hơn một chút.

"Tôi có thể ngồi ở đây được không?" A Hoa nhìn cô gái hỏi. Sau khi được đối phương gật đầu đồng ý, anh ta ngồi xuống ghế sofa đối diện với cô gái.

"Anh tìm tôi có việc gì à? Sao anh lại biết tôi ở đây?" Trong lòng cô gái vẫn còn rất nhiều điều nghi hoặc.

"Có người bảo tôi đến đây tìm cô."

"Là anh ấy!" Cô gái hỏi vẻ sốt sắng và kinh ngạc.

A Hoa thản nhiên trả lời: "Là anh ta."

Mặc dù cả hai người đều không nói ra tên của người đó, nhưng cô gái chắc chắn đã có được câu trả lời khẳng định. Sau cơn kích động ban đầu, cô bình tĩnh lại thì chợt ngăn người bắn khoả. Hồi lâu sau, cô mới lẩm nhẩm hỏi: "Anh ấy hiện giờ đang ở đâu?"

Đối phương đưa ra câu trả lời không được coi là trả lời: "Anh ta không hy vọng cô biết được quá nhiều."

Cô gái lộ ra nụ cười đau khổ: Mình đã biết được quá nhiều sao? Mình không biết người đó từ đâu đến, cũng không biết anh ấy đi đâu; Mình không biết anh ấy làm gì, cũng không biết anh ấy bao nhiêu tuổi; Mình

thậm chí không biết tên của anh ấy, gương mặt của anh ấy, việc này lẽ nào cũng được tính là biết quá nhiều sao?

Nhưng tại sao mình lại quan tâm đến anh ấy như vậy? Có lẽ giống như tên quái nhân đó từng nói, tất cả đều là "số mệnh"? Thế nhưng ngay vào lúc mình tin tưởng nhất về số mệnh đó, anh ấy tại sao đột nhiên lại biến mất không để lại chút dấu vết gì?

Cô gái có quá nhiều câu hỏi, nhưng lại bị một câu nói tình bơ của A Hoa chặn tất cả lại. Nhưng câu nói đó cũng không phải hoàn toàn không có chút thông tin nào, ít nhất cô gái bây giờ cũng biết người đó vẫn được an toàn, hơn nữa đối phương vẫn quan tâm đến mình.

Nghĩ đến điều này cô gái cảm thấy thanh thản hơn rất nhiều, cô chuyển hướng đề tài: "Vậy anh tìm tôi có việc gì?"

A Hoa không trực tiếp trả lời, anh ta hỏi ngược lại: "Anh ta nói cần phải chăm sóc cô, giúp cô chữa khỏi mắt có phải vậy không?"

Cô gái do dự một lát, sau đó gật đầu.

"Anh ta không đến được nữa ... cho nên anh ta nhờ tôi giúp anh ta hoàn thành một số việc, hoàn thành lời hứa đối với cô."

"Đến không được nữa ... "Cô gái từ từ thấu hiểu hàm nghĩa của mấy chữ này, khẽ hỏi: "Là tạm thời không đến được hay là có ý gì khác?"

A Hoa tin rằng người đó mãi mãi cũng không thể đến được, bởi vì người đó đã trở thành con cua trong rọ của mình rồi, anh ta sao có thể cho phép đối phương tiếp tục sống sót chứ? Nhưng nhìn cô gái trước mặt, A Hoa lại không có dũng khí để nói rõ ra suy nghĩ thực trong lòng mình. Sau khi trầm mặc trong giây lát, anh ta hàm hồ trả lời: "Tôi không biết."

Cô gái cúi đầu không nói gì nữa. Cho đến tận khi cô lại nghe thấy giọng nói của A Hoa.

"Tôi cần chứng minh thư của cô."

"Gì cơ?" Cô gái cảm thấy khó hiểu trước yêu cầu đột ngột này.

"Thời gian trước tôi vẫn luôn liên hệ với chuyên gia khoa Mắt của Mỹ, bây giờ tất cả mọi việc đã sắp xếp ổn thỏa rồi, chỉ đợi cô đi Mỹ để làm phẫu thuật." A Hoa giải thích: "Mấy ngày tới tôi sẽ giúp cô làm hộ chiếu và visa, cho nên tạm thời cô phải đưa chứng minh thư của cô cho tôi."

Cô gái gật đầu thể hiện đã hiểu, cô lôi ví và rút ra chứng minh thư của mình. Khi A Hoa nhận lấy chứng minh thư liền mỉm cười, bởi vì hành động thoải mái của đối phương rõ ràng đã thể hiện ra một sự tín nhiệm, anh ta rất thích thứ cảm giác này.

Đương nhiên, sự tín nhiệm này phần lớn chắc là xuất phát từ trên nền tảng cơ sở từ một người đàn ông khác. Nghĩ đến đây, A Hoa không nén được ngẫm nghĩ cô gái đó.

Trước mặt anh ta là một khuôn mặt thanh tú trắng trẻo toát ra thứ khí chất thanh cao.

A Hoa cũng đã từng gặp rất nhiều cô gái đẹp, nhưng nếu đem so những người phụ nữ đó và cô gái này thì rõ ràng đã thiếu một thứ gì đó vô cùng quan trọng. A Hoa bất giác cảm thấy hơi ngưỡng mộ tên đó.

Rốt cuộc giữa bọn họ đã xảy ra câu chuyện như thế nào nhỉ? A Hoa nhìn cô gái, hứng thú vận động trí óc. Nhưng nét mặt anh ta vẫn tỏ ra lạnh lùng thản nhiên.

Anh ta không thích để lộ ra bất cứ tình cảm nào của mình, điều này đã trở thành thói quen khó có thể thay đổi suốt bao năm nay của anh ta.

Sau khi chia tay với cô gái, A Hoa lái xe đến khách sạn Khải Huyền Môn ở trung tâm thành phố. Đây là khách sạn năm sao nổi tiếng nhất tỉnh thành, đồng thời cũng là sản nghiệp thuộc về Tập đoàn Long Vũ. A Hoa có được một phòng riêng đặc biệt cao cấp ở tầng cao nhất, nhưng anh ta không vào thẳng phòng, mà đến khu vực xông hơi ở tầng 2, tắm thật thoải mái, sau đó chợp mắt ở trong phòng xông hơi cá nhân.

Giây lát sau, một nhân viên phục vụ khẽ đẩy cửa bước vào, cung kính cúi chào, nói: "Anh Hoa, anh đến rồi."

A Hoa nhắm hờ mắt "ừ" một tiếng.

"Gọi một cô em để massage mát xa cho anh nhé?" Người nhân viên phục vụ lại tươi cười hỏi, sau khi nhận được câu trả lời khẳng định, anh ta bèn quay người bước ra ngoài.

Phòng xông hơi này là nơi A Hoa thường xuyên tới, cho nên nhân viên phục vụ đã hiểu rõ khẩu vị của anh ta từ lâu rồi. Giây lát sau, anh ta bèn dẫn một cô gái lẳng lơ diêm dúa bước vào trong phòng xông hơi.

"Anh Hoa, anh thấy cô em này có được không?"

Nằm ngoài dự liệu của anh ta, A Hoa nhìn chăm chăm vào cô gái đó hồi lâu, cuối cùng lại lắc đầu.

"Vậy để em đổi người khác cho anh." Nhân viên phục vụ vội vàng đuổi cô gái đó ra khỏi phòng, rồi lại gọi một cô gái đẹp khác bước vào.

Cô gái này chân dài thon, tóc búi cao, rõ ràng mang theo thứ khí chất lạnh lùng diễm lệ cao quý.

Nhưng A Hoa vẫn có vẻ không hài lòng, anh ta trầm ngâm một lúc, nói với nhân viên phục vụ: "Thế này đi, cậu hãy gọi thêm mấy người vào

đây để tôi so sánh."

"Vâng!" Nhân viên phục vụ đi ra ngoài. A Hoa đã lên tiếng gọi thêm vài người, anh ta sao dám chậm trễ chứ? Khi người nhân viên phục vụ một lần nữa quay trở lại, phía sau anh ta dẫn theo cả một nhóm các cô gái, gần như đứng đầy cả căn phòng.

"Anh Hoa, anh xemxem, có người phù hợp không?" Người nhân viên phục vụ đó hỏi vẻ thận trọng, trong lòng cũng thầm thấp thỏm, không biết hôm nay A Hoa sao lại kén chọn như thế?

Ánh mắt A Hoa quét mộtlượt trong cả nhóm các cô gái xinh đẹp, cuối cùng dừng lại ở góc phòng. Ở đó có một cô gái đang đứng, dáng người cô ấy không cao, thậm chí hơi gầy yếu, trong khi những cô gái khác đều đang ra sức phô bày sự đầy đặn của mình, cô lại đứng yên, thần thái rất yên tĩnh.

A Hoa chỉ về phía côgái đó: "Cô ấy."

Người nhân viên phục vụtheo hướng chỉ tay của A Hoa đi đến trước mặt cô gái, hỏi lại như để chứng thực: "Là cô ta sao?"

A Hoa gật đầu.

"Anh Hoa hôm nay lạimuốn đổi khẩu vị à?" Nhân viên phục vụ đẩy cô gái đến trước mặt A Hoa: "Đi đi. Anh Hoa chấm cô chính là phúc phận của cô."

Cô gái cúi đầu gọi"Anh Hoa" rồi dùng tay vén tóc mình. Còn những cô gái khác và người nhân viên phục vụ đó thì lại biết ý rời khỏi phòng.

A Hoa ngắm nghía cô gáithật kĩ, mặc dù là cô gái chốn phong trần, nhưng ánh mắt lại toát ra vài phần khí chất thanh tú xinh đẹp.

"Cô tên là gì?" Anh ta lạnh lùng hỏi một câu.

"Minh Minh." Cô gái vừa trả lời vừa ngồi đến đầu giường. Đôi tay mềm mại khẽ ấn xuống lồng ngực A Hoa, "Anh Hoa mệt cả ngày rồi nhỉ? Anh hãy thư giãn một chút."

A Hoa nhắm mắt lại, cùng với nhịp điệu bàn tay mềm mại đó lướt trên lồng ngực anh ta, bên tai anh ta hình như lại vang lên tiếng nhạc dịu dàng du dương đó ...

Có thể là sự phục vụ của Minh Minh quá hoàn mỹ, cả đêm nay A Hoa ngủ rất ngon. Khi anh ta ở trong phòng ngủ của khách sạn chợt bừng mở mắt, sắc trời đã sáng tỏ. Anh ta xuống giường vén rèm cửa, để cho ánh nắng đầu xuân ấm áp chiếu vào, mang lại cho con người thứ khoái cảm uể oải lười biếng.

Nhìn đồng hồ, đã là 9 giờ 50 phút, A Hoa biết mình không thể được thả lỏng hưởng thụ quá lâu, anh ta vẫn còn phải quay về Tập đoàn Long Vũ, để chuẩn bị buổi phát mại đất đai được tiến hành vào chiều nay.

Từ sau khi trừ khử được Lâm Hằng Cán và Mông Phương Lượng, quyền lực của Tập đoàn Long Vũ đều tập trung vào tay một mình A Hoa. Mặc dù bản thân anh ta không hề tham lam những thứ này, nhưng vợ con A Hoa còn non yếu, vẫn chưa thể toàn diện tiếp quản tập đoàn, cho nên A Hoa bắt buộc phải gánh vác trách nhiệm nặng nề này.

Gần đây thị trường bất động sản có sức hút mạnh mẽ, thu hút rất nhiều nhà đầu tư. Mảnh đất chiều nay phát mại nằm ở Tân Thành - khu vực mới khai thác xây dựng, tiềm lực tăng giá rất lớn. Nếu như có thể lấy được mảnh đất này, ít ra có thể bảo đảm được lợi ích trong năm năm của Tập đoàn Long Vũ. Điều quan trọng hơn là, lợi dụng hạng mục này để vợ con Đặng thị tham dự vào, bồi dưỡng thế lực mới trung thành với họ, bản thân mình cũng có thể yên tâm để tháo bỏ trọng trách nặng nề, thực hiện di nguyện của Đặng tổng.

Cho nên đối với lần phát mại này, A Hoa bắt buộc phải giành được, hơn nữa anh ta cũng tràn đầy sự tự tin, dù sao với thế lực của Tập đoàn Long Vũ, trong cả tình ai có thể đối chọi lại được chứ? Có điều trong nội bộ tập đoàn vừa mới trải qua cơn chấn động kịch liệt, điều này có thể sẽ khiến cho vài kẻ luôn rình mò nhân cơ hội để lấn tới.

Trong lúc đang đi đi lại lại, tiếng chuông di động chợt vang lên. A Hoa lấy chiếc di động để ở đầu giường lên nhìn, là một số điện thoại quen thuộc.

A Hoa ấn nút nghe: "A lô, anh Long à?"

Nhân vật có tên anh Long này từng là tâm phúc của Phó tổng giám đốc tập đoàn - Lâm Hằng Cán. Sau khi Đặng Hoa chết, anh ta vốn dĩ muốn nhờ thế lực của Lâm Hằng Cán để ngai lên, nhưng sao có thể ngờ được Lâm Hằng Cán lại mất mạng ở trong Tập đoàn Long Vũ. Từ đó anh Long cũng bị rớt lại, lúc này đây anh ta đột nhiên gọi điện thoại tới, A Hoa thấp thoáng cảm thấy chưa chắc đã là việc gì tốt đẹp.

"Ha ha, A Hoa à." Anh Long ở đầu dây bên kia phát ra giọng nói rất thân mật, "Đã lâu không gặp, có nhớ anh không?"

"Ha." A Hoa cũng cười theo, rồi lại hỏi, "Có chuyện gì không?"

"Mời cậu ăn bữa cơm, nhà hàng Vượng Hải. Mau đến đây đi."

"Bây giờ à?"

"Đúng vậy, tôi đang đợi cậu đấy, không gặp không về."

"Bây giờ e là không được rồi, chiều nay có miếng đất cần phải đấu thầu ... "

"Tôi biết." Anh Long ngắt lời A Hoa, cười nói: "Cậu tưởng tôi tìm cậu làm gì chứ? Chính là vì muốn thương lượng về việc đấu thầu đấy!"

A Hoa ngẩn người, nghĩ thầm: Việc đấu thầu này thì có liên quan gì tới anh? Câu nói này mặc dù không trực tiếp nói ra, nhưng anh Long như thể đoán được vậy, ngược lại mở miệng chặn họng anh ta trước một bước: "Sao thế, A Hoa? Có phải là Lâm tổng chết rồi, ở trong Tập đoàn Long Vũ, lời nói của tôi không có tí tác dụng nào phải không?"

Câu nói này của đối phương khiến A Hoa không tiện nói thêm gì nữa. Vốn dĩ cái chết của Lâm Hằng Cán đã để lại trong lòng hai người điều vướng mắc, bây giờ đại cục vừa mới được ổn định, A Hoa không muốn lại gây lên làn sóng nào nữa. Suy nghĩ thêm, anh Long đã nói rõ là muốn nói chuyện về việc đấu thầu, thì cũng có thể đến đó xem sao, bất luận là việc tốt hay việc xấu, ít ra cũng có tâm lý chuẩn bị.

Nghĩ đến đây, A Hoa bèn cười "hi" một tiếng, nói: "Anh Long nói gì thế?"

Tôi đến ngay đây."

Tắt điện thoại xong, A Hoa rửa mặt súc miệng qua loa, xuống dưới tầng lái xe ô tô đến thẳng nhà hàng Vượng Hải. Nửa giờ đồng hồ sau đến nơi, từ xa đã nhìn thấy một người đàn ông có thân hình to lớn vạm vỡ đang đứng ở trước cửa nhà hàng nhìn ngó dáo dác, người này chính là anh Long.

A Hoa đỗ xe xong đi lên phía trước, chào hỏi anh Long.

"Đến nhanh thế, được lắm!" Anh Long vỗ vai A Hoa, "Đi nào, lên tầng 3, tôi đã đặt phòng riêng rồi."

A Hoa cười nhàn nhạt, đi theo anh Long vào trong nhà hàng và đi lên tầng. Đến tầng 3, vừa mới rẽ ra khỏi cầu thang đột nhiên nghe thấy tiếng

chó sủa, đồng thời một con chó Béc giê to lớn từ trong góc hành lang nhảy xồ ra, bùng bùng khí thế lao thẳng vào hai người.

Anh Long sợ hãi giật nẩy mình, lùi lại phía sau mấy bước. A Hoa thì lại lập tức lên gân cốt, để chuẩn bị nghênh chiến. Con chó đó chuẩn bị lao vào người A Hoa, thì nghe thấy có người hét lên: "Vết Sẹo, quay lại!"

Con chó đó rất biết nghe lời, lập tức quay đầu chạy về hướng người phát ra câu nói. Chủ nhân của nó đi đến nắm lấy vòng cổ của con chó, tiện đà vuốt ve vào cổ nó mấy cái. Con chó lập tức vẫy đuôi rồi rít, rõ ràng là vô cùng thân thiết với người đó.

"Ôi, ông chủ Cao à, con chó to ông nuôi này đúng là muốn dọa cho người ta bị mắc bệnh tim đấy." Anh Long vỗ vào lồng ngực mình, thở dốc, nói.

"Súc sinh không biết gì, hai vị đừng trách cứ. Nào, vào đây ngồi đi."

Người được gọi là "ông chủ Cao" vẫy tay nói, người này chừng hơn 40 tuổi, thân hình trung bình, trên khuôn mặt gầy gò là chiếc mũi điều hâu quặp, đôi mắt không to nhưng rất sắc nhọn như luôn áp đảo đối phương.

A Hoa quay đầu nhìn anh Long, có vẻ hơi khó hiểu.

"Để tôi nói rõ một chút: Hôm nay tôi chỉ là phụ trách mời khách, ông chủ Cao mới là người chủ mời." Anh Long vừa nói vừa đi lên mấy bước, đi đến giữa hai người, rồi lại chỉ vào A Hoa, "Đây là người anh em của tôi, A Hoa. Hai vị đều là những nhân vật tiếng tăm lẫy lừng, không cần tôi phải giới thiệu thêm nữa chứ? Ha ha!" A Hoa đứng nguyên vị trí không nhúc nhích, sắc mặt lại dần trở nên nặng nề. Đúng vậy, ông chủ Cao đang đứng đối diện đây thì không cần phải giới thiệu nữa, bởi vì từ lâu anh ta đã nghe đến đại danh của đối phương rồi.

Mười năm trước, khi A Hoa vừa mới ở bên cạnh Đặng Hoa, Đặng Hoa đã từng nói với anh ta câu này: "Nếu như có một ngày ta bị giết, cậu báo thù

cho ta, người đầu tiên cần tìm chính là Cao Đức Sâm. Trong khắp tỉnh thành, người có khả năng ra tay với ta nhất, không có ai khác ngoài người này!"

Từ đó A Hoa bèn bắt đầu chú ý đến từng nhất cử nhất động của Cao Đức Sâm, ấn tượng sâu sắc nhất của anh ta đối với người này chính là chiếc mũi điều hâu nam hiểm đó. Anh ta còn biết: tên Cao Đức Sâm này cũng là nhân vật lợi hại thông tỏ hai giới trắng đen trong tỉnh thành, giữa anh ta và Đặng Hoa, sớm muộn gì cũng sẽ có một trận chiến kinh thiên động địa.

Nhưng sau đó thế lực của Đặng Hoa càng lúc càng hùng mạnh, Cao Đức Sâm thì lại không có động thái gì lớn, anh ta yên phận ở trên địa bàn phía Nam Thành của mình, như thể không muốn đấu tranh với nội bộ của tỉnh thành. Cuối cùng Đặng Hoa hình thành cục diện một tập đoàn độc tôn, nhưng ông ta từ trước tới nay cũng không chủ động gây chuyện với Cao Đức Sâm. Nhân vật này cũng dần dần bị A Hoa lãng quên.

Bây giờ thời thế đã thay đổi, Đặng Hoa đã chết dưới sự thiết kế dàn dựng của Eumenides, và Cao Đức Sâm lúc này đây lại đột ngột xuất hiện, việc này mang ý nghĩa gì chứ?

Cao Đức Sâm đương nhiên có thể đoán được nỗi e ngại trong lòng A Hoa, anh ta lại cười nói: "Tôi vốn dĩ cần phải tự mình đến mời người anh em A Hoa, nhưng lại sợ quá đường đột cho nên mới nhờ A Long. Người anh em A Hoa không trách tội chứ?"

Thấy đối phương bình thản như vậy, A Hoa cũng bình tĩnh trả lời: "Ông chủ Cao nặng lời rồi. Anh mời khách, tôi ăn cơm, có gì mà đường đột với không đường đột chứ? Chỉ cần có duyên ngồi cùng nhau, mọi người đều là anh em."

Anh Long cười ha ha: "Tôi đã nói rồi mà, người anh em A Hoa là một người rất thoải mái! Nào nào nào, mau vào phòng ngồi xuống nói

chuyện." Trong khi nói, anh ta đã ôm lấy vai của A Hoa, để dẫn A Hoa bước vào trong phòng, tỏ ra giống như là một nửa phần chủ nhân vậy.

Cao Đức Sâm đứng ở gần đó tươi cười nghênh đón, nhưng con chó to có tên Vết Sẹo ở bên cạnh anh ta lại không có vẻ gì thân thiện cả. Con súc sinh đó cong lưng lên, hai mắt toát ra tia sáng lạnh lùng nhìn chằm chằm vào A Hoa, trong miệng phát ra từng tiếng gầm gừ hung dữ.

"Im miệng!" Cao Đức Sâm khẽ vuốt đầu Vết Sẹo, nhưng nó lại không nghe lời, vẫn cứ gầm gừ, không để A Hoa lại gần.

"Con súc sinh này hiểu được tính người, nó cảm nhận được sự uy hiếp của cậu." Cao Đức Sâm nhìn A Hoa cười nói, "Trên người cậu có sát khí."

Anh Long đứng bên cũng phụ họa: "Ông chủ Cao, con Vết Sẹo của ông là một con chó, người anh em A Hoa của tôi, đó là một con sói!"

A Hoa mỉm cười, hình như không hiểu được ngụ ý trong lời nói của hai người này. "Vết Sẹo chỉ là không thân quen với tôi nhỉ?" Anh ta vừa nói vừa đi vòng qua phía con chó đó.

"Nào nào nào, hãy vào phòng đi." Cao Đức Sâm lại lần nữa mời chào, "Đây là địa bàn của tôi, hai vị xin cứ thoải mái."

Anh Long nhường cho A Hoa đi lên trước tiên, ba người lần lượt tiến vào phòng. Khí thế sang trọng của căn phòng thì không cần nói nữa, ở vị trí trung tâm phòng bày một chiếc bàn tròn có đường kính rộng tới bốn mét, nhưng trên bàn lại chỉ bày ba bộ đồ ăn.

Mấy người anh em cốt cán đứng ở trong phòng để hầu hạ, nhìn thấy ba người bước vào bèn nhất loạt cúi chào: "Chào đại ca!"

Cao Đức Sâm chẳng buồn liếc nhìn mấy tiểu đệ đó, chỉ vào ghế dành cho vị khách quý ở giữa bàn: "Người anh em A Hoa, mời ngồi ghế trên."

A Hoa lạnh lùng đáp lời: "Ông chủ Cao khách sáo rồi." Đi lên trước diềm nhiên ngồi xuống, ông chủ Cao lại mời anh Long ngồi xuống vị trí bên tay phải A Hoa, còn mình thì ngồi ở vị trí tay trái A Hoa. Vết Sẹo cũng ngồi xuống bên cạnh chủ nhân mình, cơ thể nó rất lớn, cho dù là lúc ngồi cũng cao bằng một người.

Anh Long nhìn con chó đó chép miệng nói: "Từ lâu đã nghe nói ông chủ Cao yêu quý chó, hôm nay mới thực sự được mở mắt. Loại chó Béc giê thuần chủng này, ai thấy lại không thích chứ?"

"Con chó này là tôi nhờ người mang từ Đức về đây, tôi đã nuôi mấy năm rồi, hằng ngày chỉ riêng thịt đã phải ăn mất mấy cân." Cao Đức Sâm vuốt đầu Vết Sẹo, "Các cậu nhìn xem, ở bên tai trái nó, ở đó có một vết sẹo, đó là hai năm trước, ở Nam Thành có một tên oắt con muốn hãm hại tôi, con chó này đã đỡ một đao cho tôi."

"Con chó giỏi thật!" Anh Long khen ngợi thật lòng, "Chả trách mà gọi nó là Vết Sẹo."

Vết Sẹo hình như nghe hiểu lời con người đang khen ngợi, nó ngồi thẳng lưng, ngẩng đầu ưỡn ngực, khí thế hiên ngang.

A Hoa ngồi yên, hình như không có hứng thú đối với sự việc giữa hai người này và một con chó. Cao Đức Sâm không muốn để anh ta bị đơn độc, bèn hỏi chuyện: "Người anh em A Hoa không có hứng thú với chó thì phải?"

A Hoa cười "ha" một tiếng, nói: "Tôi là người thô lỗ, không biết cách nuôi chó, chỉ biết ăn thịt chó."

Anh Long thấy buồn cười trước câu nói của A Hoa, anh ta vừa cười ha ha vừa vỗ vào vai A Hoa, nói về bông đùa: "Người anh em, thịt con chó này cậu ăn không nổi đâu. Loại chó Béc giê thuần chủng như thế này, giá của nó phải mười mấy vạn tệ đấy."

Cao Đức Sâm cũng cười, nhưng sự quan tâm của anh ta lại tập trung vào nửa câu sau trong câu nói của A Hoa.

"Người thô lỗ, ha, người thô lỗ rất tốt mà. Ăn nói và xử lý công việc đều ngay thẳng, không cần vòng vo rườm rà. Tôi thích kết bạn với người thô lỗ." Sau hồi cảm thán, Cao Đức Sâm vẫy tay với mấy người tiểu đệ:

"Mau đem thực đơn lại cho người anh em A Hoa xem."

Một tiểu đệ dẫn đầu vội vàng đi tới, cung kính đưa thực đơn đến trước bàn.

Nhưng A Hoa lại không giơ tay ra nhận, chỉ nói một câu: "Không cần xem, khách theo ý chủ."

Động tác của tiểu đệ dừng lại lưng chừng, tiến không được mà lui cũng không xong, đành phải nhìn Cao Đức Sâm như thể cầu cứu.

Cao Đức Sâm cũng không từ chối, xua tay nói: "Vậy thì để tôi bố trí nhé."

Tiểu đệ bèn thu lại thực đơn, đưa cho Cao Đức Sâm giấy và bút để ghi món ăn.

Cao Đức Sâm giải thích với hai vị khách: "Họ đều biết thói quen của tôi. Khi tôi gọi món không bao giờ xem thực đơn, chỉ viết mấy món đồ ăn mình muốn, giao cho đầu bếp làm là được." Vừa nói vừa cầm bút viết sột soạt trên giấy. Anh ta viết rất nhanh, loáng một cái đã viết xong tên các món ăn giao cho tiểu đệ, dặn dò: "Dặn nhà bếp làm nhanh, mau đưa đồ ăn lên."

Tiểu đệ nhanh nhẹn trả lời: "Dạ vâng."

Cao Đức Sâm lại vỗ vào con Vết Sẹo: "Mày cũng đi ra ngoài đi, tao và hai vị khách quý cần phải ăn cơm rồi." Giọng nói của anh ta rất dịu dàng, như thể đang dỗ dành đứa con yêu của mình vậy.

Vết Sẹo "gâu" một tiếng, ngoáy đuôi đứng dậy, ngoan ngoãn đi theo tiểu đệ.

Tiểu đệ cũng không dừng lại nữa, một tay cầm lấy thực đơn, một tay giữ vòng cổ con Vết Sẹo, dẫn con chó to đó ra khỏi cửa đi về phía nhà bếp.

Lát sau có nhân viên phục vụ bê ra bốn món ăn khai vị, còn một tiểu đệ khác rót rượu ngon cho ba vị đại ca. Chỉ là người tiểu đệ dẫn đầu lúc trước cầm danh sách món ăn đó vẫn không quay trở lại, chắc là đang đôn đốc công việc ở nhà bếp.

Cao Đức Sâm nâng ly rượu lên: "Cảm ơn hai người anh em đã đến đây, tạm thời chưa nói gì cả, ly rượu này tôi xin kính hai vị, cạn chén!" Nói vậy liền uống một hơi cạn sạch. Anh Long nói: "Cảm ơn ông chủ Cao!" rồi cũng uống cạn ly rượu. A Hoa cũng nâng ly rượu để trước mặt mình lên, mặc dù không nói gì nhưng cũng uống một hơi cạn sạch. Lập tức lại có tiểu đệ đi đến tiếp rượu, Cao Đức Sâm không ngừng nghỉ, lại nâng ly thứ hai lên. Theo như thông lệ của cuộc rượu, ly rượu thứ hai này chủ nhân cần phải nói một chút.

"Mấy năm nay mọi người đều ở tỉnh thành, cũng không đi lại nhiều. Cho nên hôm nay tôi đặc biệt bày mâm rượu này, mời hai người anh em đến đây gặp gỡ. Cũng chẳng có ý gì khác, chỉ là muốn có thêm mối liên hệ với hai người anh em, sau này giữa chúng ta cũng tiện hỗ trợ nhau." Nói xong những lời này, anh ta ngẩng cổ, dốc cạn ly rượu thứ hai vào trong ruột.

Anh Long cũng uống hết theo ly thứ hai, bày tỏ thái độ, nói: "Nói phải lắm."

Mọi người đều là luôn cố gắng gây dựng, không dựa vào anh em thì dựa vào gì chứ? Có câu tục ngữ nói, đoàn kết thì có sức mạnh lớn!" A Hoa chỉ uống rượu theo, vẫn trầm mặc không nói. Cao Đức Sâm thấy bầu không khí có vẻ hơi lạnh, bèn đặt ly xuống nhìn thẳng vào đối phương và nói: "Người anh em A Hoa, cậu thấy thế nào?"

A Hoa cầm chiếc ly trong tay nghịch ngợm giây lát, cuối cùng cũng mở miệng: "Cùng giúp đỡ nhau đương nhiên là tốt. Tuổi tác của ông chủ Cao nhiều hơn hai người chúng tôi, vậy thì cần phải nâng đỡ hai người anh em chúng tôi rồi."

Anh Long nghe thấy câu nói đáng tin tưởng như vậy, không giấu nổi sắc mặt vui mừng, lên tiếng khẳng định: "Điều đó thì chắc chắn rồi, ông chủ Cao mời chúng ta ăn cơm, chẳng phải là cái ý này sao?"

Cao Đức Sâm thì lại nghe ra được ý tứ trong lời nói của A Hoa, anh ta chỉ mỉm cười cho phải phép, chờ đợi đối phương nói tiếp.

Quả nhiên, lời của anh Long vừa mới dứt, A Hoa lại nói tiếp: "Chiều hôm nay Tập đoàn Long Vũ sẽ mua mảnh đất ở Tân Thành. Đợi sau khi miếng đất đó nằm trong tay, trên phương diện xây dựng công trình còn phải nhờ ông chủ Cao chỉ giáo thêm. Dù sao tiểu đệ vừa mới tiếp nhận vận hành công ty, còn rất nhiều việc vẫn còn thiếu kinh nghiệm."

Cao Đức Sâm liếc môi, rơi vào sự trầm mặc, nụ cười của anh Long cũng đông cứng ở trên mặt. Vốn dĩ lần này họ hẹn A Hoa đến, chính là muốn thương lượng một chút về miếng đất chiều nay. Thật không ngờ A Hoa không đợi bọn họ nêu ra, đã tranh một bước thể hiện ra khí thế bắt buộc phải giành được miếng đất đó. Lần này thì khách lại trở thành chủ, ngược lại khiến cho Cao Đức Sâm không tiện mở miệng nữa.

Sau một khoảng tĩnh lặng, anh Long đỡ lời: "Ôi, sự việc này lát nữa hãy nói. Nào, mọi người hãy cạn ly thứ ba nào. Ông chủ Cao, ly này đến lượt chúng tôi mời anh."

Anh Long vừa mới nâng ly rượu, Cao Đức Sâm lại ra hiệu bằng tay "khoan đã". Tiếp đến anh ta nâng ly rượu của mình lên, trầm ngâm nói: "A Hoa quả nhiên là một hảo hán thẳng tính ... Cậu đã nhắc đến miếng đất đó, vậy thì chúng ta hãy mở rộng đề tài này đi. Miếng đất ở Tân Thành, ông anh già của cậu là tôi đây cũng muốn có được."

A Hoa nâng ly lên: "Vậy thì đợi sau buổi phát mại chiều nay kết thúc, tôi sẽ mời ông chủ Cao uống rượu, để tạ lỗi với ông anh." Ngữ khí của anh ta vẫn thản nhiên tinh bơ, như thể miếng đất đó đã thuộc Tập đoàn Long Vũ rồi.

Cao Đức Sâm rút tay lại, rút ly rượu lại. Anh ta khẽ than: "Người anh em A Hoa, tôi biết Tập đoàn Long Vũ trước nay tài chính dồi dào, các cậu muốn lấy miếng đất đó, e rằng không có ai có thể đấu lại được các cậu. Nhưng mọi người đấu đi đấu lại thì có gì hay chứ? Đến lúc đó ngược lại lại lợi cho người ngoài."

Nếu cậu tin được ông anh này, hay là cứ nghe tôi nói vài câu trước."

A Hoa cũng đặt ly rượu xuống. Qua mấy câu đối đáp, anh ta đã có phần chiếm thế thượng phong, bây giờ đối phương đã có lời muốn nói, thì cứ yên lặng quan sát xem sao.

Cao Đức Sâm sau khi cân nhắc một lát, lại nói tiếp: "Năm đó khi Đặng tổng còn sống, Tập đoàn Long Vũ muốn lấy mảnh đất đó, tôi nghĩ cả tình thế khó tránh khỏi trở nên phức tạp hơn. Vương Ma Tử ở Đông Thành, Bành Đại Bào ở khu vực ngoại ô, còn có cả khu vực thành phố, bao gồm cả mấy ông chủ lớn ở các thành phố khác, hiện nay đều đang

thèm muốn mảnh đất đó. Trong tình huống này, cho dù các cậu có thể lấy được mảnh đất đó, e rằng giá cả cũng chưa chắc có thể được như ý."

A Hoa gật đầu, điều này thì anh ta cũng tán đồng. Sau khi Đặng Hoa chết, sự đe dọa của Tập đoàn Long Vũ đã không còn được như trước, và nếu càng có nhiều người tham gia đấu thầu, mức giá cuối cùng chắc chắn là sẽ càng cao.

Thấy đối phương tiếp nhận lời đánh giá của mình, Cao Đức Sâm chợt phần chấn tinh thần, nhân đà đưa ra dự tính của mình: "Nếu như hai nhà chúng ta cùng liên kết lại, cục diện chắc chắn sẽ đổi khác."

A Hoa hơi nheo mắt: "Liên kết như thế nào?"

Cao Đức Sâm đón lấy ánh mắt của A Hoa: "Không giấu gì cậu, mấy hôm nay tôi đã xử lý ổn thỏa những người muốn tham gia đấu thầu khác, chiều hôm nay, bọn họ chẳng qua chỉ đến để tham gia vui chơi chút thôi. Bây giờ thì chỉ còn lại hai người cậu và tôi, nếu như chúng ta đều không nâng mức giá lên, thì giá cả miếng đất này không thể tăng cao được."

A Hoa đã hiểu ý tứ của Cao Đức Sâm, chỉ là vấn đề then chốt nhất thì đối phương lại chưa nói rõ. Anh ta không thích vòng vo, hỏi thẳng luôn vào vấn đề: "Nếu chúng ta đều không đưa ra giá, vậy thì rốt cuộc miếng đất này sẽ bán cho ai?"

Cao Đức Sâm cười: "Vừa rồi cậu cũng đã nói, cậu không có nhiều kinh nghiệm trên phương diện xây dựng công trình. Nếu đã như vậy, thà rằng cứ giao miếng đất này cho tôi. Sau đó chúng ta có thể cùng làm, đến lúc đó phần của cậu, ông anh này quyết không bạc đãi cậu đâu."

"Điều này thì tôi có thể đảm bảo." Anh Long vỗ ngực nói, "Ông chủ Cao xử lý công việc, những chỗ cần rõ ràng thì quyết không hàm hồ."

"Phần của tôi ... " A Hoa tỉ mỉ suy ngẫm giây lát, hỏi: "Ý anh là nói của cá nhân tôi hay là của Tập đoàn Long Vũ?"

Cao Đức Sâm cười "ha ha": "Việc này thì có khác biệt gì lớn chứ? Theo ý tôi, hay là Tập đoàn Long Vũ sáp nhập vào công ty tôi, tài sản của tập đoàn thì tính là cổ phần của hai người anh em trong công ty của tôi."

Câu nói này đã triệt để bại lộ ra dã tâm của Cao Đức Sâm: Thật không ngờ anh ta muốn thông qua A Hoa và anh Long để đào chân tường Tập đoàn Long Vũ, cuối cùng thực hiện được mục đích thôn tính Tập đoàn Long Vũ. Suy nghĩ này ngay cả anh Long cũng là lần đầu tiên hay tin, anh ta mở to mắt, yết hầu "ực" một tiếng, nuốt một ngụm nước bọt.

Lòng tham của đối phương thực sự quá lớn, nhưng điều kiện đưa ra thì lại đủ hấp dẫn đấy!

A Hoa nhìn chăm chăm vào ly rượu trước mặt hồi lâu không nói.

Cao Đức Sâm lại một lần nữa nâng ly lên: "Hai vị nếu không chê Cao mỗ bất tài, thì hãy uống ly rượu thứ ba này đi!" Nói xong liền cạn ly trước.

Anh Long cầm ly rượu của mình lên, quay sang liếc nhìn thấy A Hoa vẫn không nhúc nhích, bèn do dự rồi đặt ly xuống.

Cao Đức Sâm cũng dự liệu sẽ có cục diện này, dù sao thì trách nhiệm của việc này quá lớn, nếu vào vị trí ai thì cũng đều khó có thể lập tức đưa ra quyết định. Anh ta cũng không thúc giục, chỉ cười nói: "Xem ra người anh em A Hoa vẫn còn nghi ngờ đối với thành ý của tôi nhỉ. Không sao, không sao!" Sau khi nói liền hai câu "không sao", anh ta quay lại nhìn tiểu đệ ở phía sau lưng: "Chúng mày đi giục xem sao, rượu đã uống mấy ly rồi, mà đồ ăn nóng sao vẫn chưa đưa lên?"

Một tiểu đệ bước nhanhra khỏi phòng, chưa đầy nửa phút sau đã quay lại, thở dốc báo cáo: "Cao tổng, món ăn chính đã làm xong rồi, đang bê lên đây!"

Cao Đức Sâm gật đầu, tiểu đệ đó lại đứng phía sau anh ta. Đúng lúc này, hương thơm ngào ngạt bay đến. Sáng nay A Hoa ngủ dậy vẫn chưa ăn gì, ngửi thấy mùi thơm này, cảm giác thèm ăn lại trào dâng.

Cùng với những tiếng bước chân vội vã, cậu tiểu đệ dẫn đầu lúc trước đặt món ăn cũng bước vào trong phòng. Hai tay cậu ta bưng một nồi đồng lớn, mùi hương thơm ngào ngạt chính là tỏa ra từ trong nồi đồng đó.

Cao Đức Sâm ra hiệu bằng mắt, tiểu đệ dẫn đầu bèn đặt nồi đồng xuống trước mặt A Hoa. Đây cả một nồi, từng miếng thịt hầm đỏ au béo ngậy. Một tiểu đệ khác đi đến cầm chiếc muôi đặt ở trong nồi, múc từng muôi thịt vào trong bát của ba vị đại ca.

Cao Đức Sâm ra hiệu mời bằng tay: "Ăn đi, đừng có khách sáo."

Anh Long đã bị hương thơm của thịt làm cho thèm nhỏ dãi, anh ta gấp một miếng thịt cho vào miệng, vừa ăn vừa khen ngợi: "Ngon lắm ngon lắm, thuộc hạ của ông chủ Cao, cho dù là đầu bếp cũng thật là xuất sắc."

Cao Đức Sâm cũng gấp một miếng thịt thưởng thức, đồng thời nói với A Hoa: "Người anh em A Hoa, đừng ngăn người ra thế, món ăn này là đặc biệt chuẩn bị cho cậu đấy."

"Chuẩn bị cho tôi? Vậy thì tôi lại phải thưởng thức thật kỹ rồi." Thấy đối phương nhiệt tình như vậy, A Hoa cũng không tiện tỏ ra quá lạnh lùng, anh ta gấp miếng thịt ở trong bát lên, trước khi bỏ vào miệng lại tiện thể hỏi một câu: "Đúng là rất thơm đấy, là thịt gì vậy?"

Ánh mắt Cao Đức Sâm chợt sắc lạnh, nói: "Thịt chó."

A Hoa ngăn người: "Thịt chó?"

"Người anh em A Hoa chẳng phải vừa mới nói: Không biết nuôi chó, chỉ biết ăn thịt chó sao? Cho nên tôi đã bảo thuộc hạ làm thịt Vết Sẹo, làm thành nồi thịt chó này, mời người anh em A Hoa thưởng thức!" Cao Đức Sâm dùng ánh mắt sắc lạnh nhìn vào mắt A Hoa, nói rành rọt từng từ một.

Anh Long nghe thấy vậy trợn tròn mắt, bộ dạng không thể nào tin nổi, sau đó anh ta vội vàng nhè hết miếng thịt đang nhai dở ở trong miệng ra: "Đây là ...

đây là thịt của Vết Sẹo?! Ông chủ Cao, anh, anh sao lại phải làm thế chứ?"

"Trước mặt người anh em, một con chó thì có là gì chứ?" Cao Đức Sâm lại thoải mái nuốt miếng thịt chó ở trong miệng xuống bụng, thần sắc vô cùng thản nhiên.

Đôi đũa trong tay A Hoa dừng lại giữa khoảng không, anh ta nhìn vào người đàn ông có chiếc mũi điều hâu ở trước mắt, cuối cùng đã hiểu được Đặng Hoa tại sao lại liệt con người này vào đối thủ hàng đầu của mình. Nếu như cuộc giao đấu lúc trước đã từng khiến A Hoa dần dần khinh địch thì lúc này đây anh ta đã thực sự cảm thấy lạnh sống lưng. Cái người ngồi bên cạnh mình đây, thủ đoạn tàn nhẫn thâm độc, đúng là chưa từng nghe thấy bao giờ! Người này không chỉ là để thể hiện sự thành ý của mình mà đã giết con chó yêu quý đã theo mình suốt bao năm để hầm thành một nồi thịt chó, điều đáng sợ hơn là: Anh ta chỉ thông qua một tờ giấy ghi thực đơn món ăn để đưa ra mệnh lệnh với thuộc hạ của mình, hơn nữa tên tiểu đệ nhìn thấy thực đơn món ăn lại không đưa ra bất cứ câu hỏi nào. Có thể nhận thấy, con người này thường ngày nói ra lời thì bắt buộc phải thực hiện, trước mặt bao nhiêu người từ lâu đã hình thành lên sự uy nghiêm đáng sợ khiến người ta khó có thể tưởng tượng nổi!

Đây là một kẻ độc áchung dữ, vì muốn đạt được mục đích của mình không từ bất cứ thủ đoạn nào cả; Đây là một kẻ liều lĩnh vì lợi ích của mình mà không nề hà việc róc thịt chặt xương; Đây là một kẻ dã tâm có sự thưởng phạt phân minh và nuôi một lũ tiểu đệ vô cùng trung thành! Bất luận là ai trở thành kẻ thù địch với loại người như thế này, đều là một việc vô cùng nguy hiểm.

Cao Đức Sâm nhận ra sự biến hóa tâm trạng của A Hoa, anh ta lại một lần nữa rót đầy rượu trắng vào trong ly của mình, nâng ly lên mời rượu hai vị khách, nói: "Thế nào? Có nồi thịt chó này để nhắm rượu, hai vị chắc không còn chỉ nâng cốc lên nữa chứ?" Sau khi nói xong anh ta lại uống cạn ly rượu, đồng thời dùng ánh mắt giống như chim ưng nhìn chăm chăm vào hai người bên cạnh.

Trong ánh mắt đó toát ra thứ áp lực vô hình nhưng lại vô cùng nặng nề. Anh Long bị thứ áp lực đó đè nén gần như thở không nổi, cuối cùng anh ta nâng ly rượu của mình lên, từ từ đưa đến miệng, nghiêng răng một cái, uống một hớp hết sạch. Sau đó anh ta quay sang, cùng Cao Đức Sâm dồn ánh mắt tập trung vào A Hoa.

Sau khi trầm mặc hồi lâu, lúc này A Hoa mới lên tiếng: "Thịnh tình của ông chủ Cao, A Hoa đã nhận rồi, nhưng nồi thịt chó này, tôi đúng là không ăn nổi." Cao Đức Sâm đã chờ đợi được câu trả lời này mặc dù khiến anh ta hơi thất vọng, nhưng cũng không vượt ra ngoài sự dự liệu của anh ta. Sau khi thở dài một tiếng, anh ta khẽ đặt ly rượu không xuống bàn, nói vẻ trang nghiêm: "Nếu như nồi thịt chó này cậu không muốn ăn, e rằng sau này cũng không có đồ ăn nào có thể dành cho cậu nữa rồi!"

"Tôi hiểu." A Hoa không nói thêm gì nữa, đứng dậy nói một câu: "Xin cáo từ." Nói xong cũng không đợi Cao Đức Sâm trả lời, tự mình rời khỏi đó.

"Việc này ... "Anh Long bị rớt lại một mình trên bàn ăn, rõ ràng là rất sượng sùng, anh ta thận trọng nhìn Cao Đức Sâm: "Hay là để tôi khuyên nhủ thêm cậu ta?"

Cao Đức Sâm xua tay: "Không cần đâu." Anh ta lại gấp lên một miếng thịt, vừa nhai vừa cảm thán: "Miếng thịt thơm ngon thế này mà có người lại không muốn ăn, tự anh ta muốn chết đói, tôi có thể có cách nào được chứ?"

"Anh ta không ăn thì chúng ta ăn!" Anh Long lớn tiếng nói như thể tuyên thệ, sau đó anh ta cũng gấp miếng thịt ở trong bát lên, ăn luôn không chút e dè gì nữa.

Khi A Hoa bước ra khỏi nhà hàng Vượng Hải đã vào đúng giữa trưa, ánh nắng chói chang, cơn gió ấm áp thổi tới nhưng anh ta lại có một thứ cảm giác nặng nề sắp bị cơn mưa gió bão bùng bao vây.

Cho dù lúc trước đã có một thứ dự cảm chẳng lành, nhưng tốc độ và mức độ hung dữ của đợt mưa bão cuộn trào này vẫn vượt ra ngoài sự dự liệu của A Hoa.

Hai giờ rưỡi chiều, A Hoa dẫn theo đội của anh ta đến đại sảnh tầng 1 của Trung tâm hội nghị Phổ Lan, cuộc phát mại miếng đất ở Tân Thành chuẩn bị tiến hành ở đây.

Cao Đức Sâm đang ngồi ở vị trí trung tâm của phòng phát mại, anh ta uể oải ngậm một điếu thuốc, thần thái nhàn tản. Còn những người tham gia khác sau khi tiến vào hội trường cũng đều chủ động chào hỏi Cao Đức Sâm, mọi người đều nhìn nhau mỉm cười, rất nhiều việc đã thấu hiểu rõ rồi.

Cao Đức Sâm không nói khoác, anh ta đúng là đã xử lý ổn thỏa tất cả những người đến tham gia đấu thầu, những người đó hôm nay đến đây chẳng qua chỉ để làm nền mà thôi.

"Xử lý ổn thỏa"- mấy chữ này nghe rất đơn giản, trên thực tế thì lại bao hàm quá nhiều học vấn. Đối với những người khác nhau thì cần có những thủ đoạn khác nhau, có lúc dùng đến "tiền", có lúc lại dùng đến "mạng".

Đương nhiên cũng có một số người, bất luận là anh dùng "tiền" hay là dùng "mạng" cũng đều không có tác dụng, đến lúc này thì không còn cách nào khác nữa, chỉ có thể liều mình va vào nhau, liều "thực lực".

Cao Đức Sâm cảm thấy ưu điểm lớn nhất của mình chính là luôn có thể phán đoán ra thực lực hai bên giữa địch và mình. Cho nên anh ta biết lúc nào có thể liều, lúc nào không thể liều.

Lúc Đặng Hoa có thể lực, người trong cả tỉnh thành đều nhìn Cao Đức Sâm, đợi giữa anh ta và Đặng Hoa xảy ra cuộc long tranh hổ đấu, nhưng anh ta lại rút lui. Chỉ cần trong phạm vi thể lực của Đặng Hoa, Cao Đức Sâm không bao giờ tranh, bởi vì anh ta biết mình không đủ thực lực đó.

Rất nhiều người do đó cho rằng Cao Đức Sâm chẳng qua cũng chỉ thế mà thôi, nhưng sự hiểu biết bao năm nay tích tụ được của những người này trong khoảng thời gian mấy tháng đã thực sự thay đổi.

Sau khi Đặng Hoa chết, Cao Đức Sâm bèn giở ra toàn bộ thực lực của mình, anh ta tin rằng cả tỉnh thành không có ai có thể thắng được mình.

Đúng là, thực lực của anh ta nhanh chóng dẹp yên tất cả, bây giờ cũng chỉ có Tập đoàn Long Vũ là có thể đứng trước mặt anh ta, cũng chỉ có A Hoa - kẻ không chịu ăn "thịt chó".

Khi A Hoa bước vào sảnh phát mại, Cao Đức Sâm đặc biệt đứng dậy vẫy tay với đối phương, gương mặt anh ta tươi cười như thể là chào hỏi với người bạn cũ thân thiết nhất của mình.

A Hoa lại chỉ khẽ gật đầu, sau đó anh ta tìm một vị trí ở trong góc ngồi xuống, khuôn mặt lạnh tanh. Anh ta không thích để bất cứ ai nhìn thấy tâm trạng của mình, bất luận là tâm trạng chân thành hay là giả tạo, bởi vì rất nhiều khi nhược điểm trên tinh thần của anh đã thông qua những thứ tâm trạng này để truyền đạt cho đối phương của anh.

Điều quan trọng nhất là: Tập trung tinh thần để làm tốt việc của mình. Đây chính là quy tắc lúc này đây A Hoa đang nhất mực tuân theo. Hơn nữa đối với việc phân tích địch và mình, anh ta trước khi xuất phát đã suy nghĩ thấu suốt.

"Mảnh đất phát mại lần này tổng diện tích là sáu mươi mẫu, tổng cộng bốn mươi nghìn mét vuông. Theo như tỉ lệ sức chứa quy hoạch 2.0, miếng đất này có thể xây dựng được tổng diện tích số căn hộ thương mại là tám mươi nghìn mét vuông. Bây giờ giá căn hộ thương mại ở khu vực Tân Thành bình quân khoảng 3000 tệ một mét vuông, giá vốn của xây dựng và những thứ khác khoảng 1000 tệ một mét vuông, cho nên chúng ta bỏ ra 2000 tệ mỗi mét vuông cho chi phí mặt bằng, trên phương diện lý luận thì sẽ không lãi cũng không lỗ. Nếu tính đoán như vậy, giá cao nhất của mảnh đất này là một trăm sáu mươi triệu tệ.

Nhưng chúng ta vẫn có thể suy xét đến việc giá nhà trong khu vực Tân Thành sẽ còn tăng lên, theo như nghiên cứu của chúng tôi, giá khu vực này hai năm sau ít nhất sẽ rơi vào khoảng 4000 tệ trở lên, như vậy thì giá trị cao nhất mảnh đất này có thể đạt được đến hai trăm bốn mươi triệu tệ.

Đây là phần quá rõ ràng, mọi người đều biết tính toán ra được, thế nhưng Tập đoàn Long Vũ vẫn còn có một số ưu thế bí mật. Trên thực tế, họ có thể làm tỉ lệ sức chứa thành 3.0, mối quan hệ mọi tầng lớp thì năm xưa Đặng tổng đã xử lý ổn thỏa, cho nên diện tích căn hộ thương mại chúng ta có thể xây dựng thực ra là một trăm hai mươi nghìn mét vuông, quy đổi thành giá thành của miếng đất này sẽ là ba trăm sáu mươi triệu tệ, vậy có nghĩa là ba trăm sáu mươi triệu tệ mới là mức giá chạm vạch đỏ của đợt đấu thầu lần này. Suy xét đến việc Cao Đức Sâm cũng quyết tâm

giành được miếng đất này, cho nên khi chúng ta đấu thầu, chúng ta có thể đột phá thêm một chút. Nếu như Cao Đức Sâm hết ba trăm sáu mươi triệu tệ, chúng ta có thể hết bốn trăm triệu tệ. Đây là một con số tương đối nguy hiểm, rất có thể chẳng kiếm được tiền, nhưng cho dù là bị lỗ cũng vẫn nằm trong phạm vi Tập đoàn Long Vũ có thể gánh vác được, chỉ cần có thể đè bẹp được Cao Đức Sâm, thì sự mạo hiểm này cũng rất đáng. Nếu như Cao Đức Sâm tiếp tục hét giá lên cao, thì chúng ta không cần nữa, cứ đợi cho miếng đất này kéo anh ta cho đến chết."

Những lời phân tích này là của chuyên gia Tư vấn công trình của Tập đoàn Long Vũ, A Hoa không chút nghi ngờ về độ tính toán chuẩn xác và tầm mắt của ông ta. Cho nên hôm nay anh ta đến hiện trường vụ đấu giá vốn không cần suy xét xem Cao Đức Sâm muốn làm gì, anh ta chỉ cần vận hành theo phương châm mà chuyên gia đã đặt ra, những việc khác thì mặc kệ cho Cao Đức Sâm muốn bày trò thế nào cũng được.

Cao Đức Sâm vẫn rít từng hơi thuốc, không biết lúc này đây anh ta đang nghĩ những gì?

Ba giờ chiều, cuộc phát mại chính thức bắt đầu. Người hướng dẫn chương trình trước tiên tuyên bố danh sách những người tham gia đấu thầu, sau đó lại đưa ra giá đấu thầu thấp nhất là một trăm hai mươi triệu tệ, đồng thời tuyên bố khởi động quy trình đấu giá.

"Một trăm hai mươi lăm triệu tệ." Một người thấp béo ngồi ở hàng ghế đầu giơ ra bảng báo giá trước. Nhưng tiếp đó lại có người bám theo ngay: "Một trăm hai tám triệu tệ." Người giơ biển số tiền lần này là một người phụ nữ trung niên.

"Một trăm ba mươi triệu tệ."

"Một trăm ba lăm triệu tệ."

"Một trăm bốn mươi triệu tệ." ...

Những người giơ bảng giá tiền thi nhau đấu giá, nhưng mức tăng giá lại không lớn. A Hoa lạnh lùng quan sát, anh ta biết những người giơ bảng giá này đều chỉ là đang tạo bầu không khí mà thôi, họ vốn không phải là những người thực sự tham dự.

Người thực sự tham dự ngoài mình ra thì chỉ có Cao Đức Sâm đang ngồi nhả khói thuốc ở giữa đoàn người đó thôi.

Sau khi những người tham dự làm nền đó đều đã báo giá hết một lượt, Cao Đức Sâm cuối cùng cũng lên tiếng.

"Một trăm tám mươi triệu tệ."

Anh ta báo ra con số cao nhất ở hiện trường cho đến lúc này.

Hiện trường như thể nhận được chỉ lệnh nào đó, những tiếng đấu giá huyền não chợt ngừng bật. Mọi người hình như đều bị chấn động bởi cái giá này, mặc dù ai cũng có thể hiểu được một trăm tám mươi triệu tệ vẫn còn lâu mới đạt đến ngưỡng giá đấu thầu.

"Một trăm tám mươi triệu tệ lần thứ nhất." Người chủ trì bắt đầu gõ búa.

Cao Đức Sâm ung dung nhả ra một vòng tròn khói thuốc, sau đó anh ta quay lại nhìn A Hoa ở góc phòng, anh ta biết chỉ có người đó còn tiếp tục nâng giá lên.

Quả nhiên, trước khi người chủ trì gõ búa lần hai, A Hoa hét lên cái giá của mình.

"Ba trăm triệu tệ!" Giọng của anh ta không to nhưng lại vô cùng khí thế. Hiện trường lập tức vang lên những tiếng xôn xao, ánh mắt tất cả mọi người đều đồng loạt hướng về phía A Hoa. Giá của anh ta đưa ra không

chỉ vượt xa giá của Cao Đức Sâm, thậm chí đã vượt xa cả đánh giá của hầu hết mọi người về giá trị của miếng đất này, sao có thể không khiến cho người ta kinh ngạc chứ?

Và đây cũng chính là hiệu quả mà A Hoa muốn tạo ra. Anh ta tin chắc Cao Đức Sâm chắc chắn sẽ liên tục bám theo giá tiền mà mình đưa ra, nếu đã như vậy, thì một lần nói luôn giá cao, trước tiên hãy cứ đè nén đối phương trên phương diện khí thế.

Dưới những ánh mắt chăm chú của tất cả mọi người, A Hoa quay sang nhìn Cao Đức Sâm, ánh mắt anh ta vô cùng kiên định, truyền đạt tín hiệu cứng rắn mà ai nấy đều có thể hiểu được.

Cao Đức Sâm né tránh ánh mắt của A Hoa, anh ta ném đầu mẫu thuốc lá xuống dưới đất, lấy gót giày giẫm lên mấy cái.

"Ba trăm triệu tệt lần thứ nhất." Người chủ trì lại bắt đầu gõ búa.

Những người ở đó lại chuyển dời tiêu điểm, họ lần lượt nhìn về phía Cao Đức Sâm, chờ đợi anh ta phản kích.

A Hoa cũng đang chờ đợi, tin rằng Cao Đức Sâm sẽ không cứ thế mà nhận thua, hơn nữa với bản lĩnh của người này, anh ta tương tự cũng có thể xây được căn hộ vượt ra khỏi tỉ lệ dung tích quy hoạch trên mảnh đất này. Cho nên ba trăm triệu tệt quyết không thể là điểm cuối cùng trong đợt tranh đấu lần này của bọn họ.

"Ba trăm triệu tệt lần thứ hai." Cao Đức Sâm lại chỉ cúi đầu, anh ta vẫn đang độ sức với miếng đầu mẫu thuốc lá đáng thương đó.

Một số người không nhẫn nại được đã bắt đầu ghé tai thì thầm bàn luận. Ông chủ Cao nông cuồng tự cao tự đại lẽ nào lại bị A Hoa mới ra một đòn đã chịu thua rồi.

Ngay cả chính bản thân A Hoa cũng cảm thấy hơi băn khoăn buồn rầu. Biểu hiện lúc này của Cao Đức Sâm hình như anh ta mới thực sự là làm nền, tình hình hiện trường sắp xảy ra việc gì vốn không hề liên quan gì đến anh ta cả.

Mọi người không chờ đợi thấy sự phản kích của Cao Đức Sâm, thứ mà họ đợi được chính là tiếng gõ cuối cùng của người hướng dẫn chương trình và tiếng nói to đồng giọng: "Ba trăm triệu tệ, đã xong!"

Tất cả mọi người ngồi ở hiện trường đều cảm thấy mơ màng khó hiểu, nét mặt vô cùng băn khoăn. Họ không thể hiểu nổi Cao Đức Sâm đã mất bao nhiêu công sức để lên kế hoạch cho buổi phát mại này, lẽ nào cứ thế cam tâm làm nền cho A Hoa?

Lúc này đây Cao Đức Sâm cuối cùng cũng ngẩng đầu, anh ta nhìn A Hoa mỉm cười, giơ hiệu dấu tay chúc mừng.

Nụ cười của đối phương không phải là giả tạo, A Hoa thấp thoáng cảm thấy có gì đó không ổn, nhưng không biết vấn đề xảy ra ở đâu. Và tình thế ở hiện trường cũng không cho anh ta quá nhiều thời gian để suy nghĩ, người chủ trì ở trên bục sân khấu đã thúc giục: "Mời Tập đoàn Long Vũ trúng thầu lên đây để ký kết những giấy tờ liên quan."

A Hoa và mọi người cùng đứng dậy đi về phía bục sân khấu. Trong đoàn đội này có luật sư, có nhân viên phân tích kinh tế, có người quản lý tài chính, tất cả đều là những nhân tài xuất chúng.

Người chủ trì bày ra một tập tài liệu, đồng thời dặn dò: "Trong thời gian ba ngày làm việc, các anh cần phải nộp mười phần trăm tiền đặt cọc, nếu không kết quả của việc phát mại sẽ không còn hiệu lực, tư cách thu mua thay thế sẽ được nhượng lại cho người đưa ra giá cao thứ hai tại hiện trường."

Không vấn đề gì, A Hoarút chiếc bút máy ra và kí tên vào những văn bản đó, đồng thời anh ta dặn dò nhà quản lý tài chính ở phía sau: "Hãy gọi điện thoại cho ngân hàng để hẹn, chúng ta ngày mai đến đó chuyển khoản."

Nhà quản lý tài chính đứng tránh sang một bên gọi điện thoại, hai phút sau, A Hoa đã kí xong giấy tờ, khi anh ta quay người lại, thì nhìn thấy một khuôn mặt kinh hồn thất sắc.

Máy điện thoại của nhà quản lý tài chính đang nắm chặt trong tay vẫn chưa tắt, anh ta như thể phải dồn hết sức lực mới khó khăn thốt ra được một câu: "Anh Hoa ... tài khoản của tập đoàn vừa mới bị ... mới bị phong tỏa rồi!" A Hoa chột giật mình, tiếp đến liền nhìn về vị trí trung tâm trong hội trường phát mại.

Cao Đức Sâm vẫn đang nhàn tản ngồi ở đó, anh ta lại châm một điếu thuốc mới, khoe môi khẽ nhếch lên thấp thoáng ý cười.

Khi A Hoa cuống cuồng lao về tòa nhà Long Vũ, anh ta mới thực sự nhận thức được tầm nghiêm trọng của vấn đề.

Ở cổng tòa nhà có mấy chiếc xe cảnh sát đang đỗ, những người mặc cảnh phục đang ra ra vào vào, bên từng chiếc máy vi tính chủ lên xe cảnh sát.

Thuộc hạ canh giữ tòa nhà hội báo với A Hoa tình hình liên quan: "Nhóm cảnh sát này đến đây khoảng một tiếng trước. Họ tiến hành thu dọn khu vực văn phòng làm việc của tòa nhà, sau đó một bộ phận người tìm kiếm các loại văn bản, tài liệu của tập đoàn, một bộ phận thì lại bắt đầu vận chuyển máy vi tính ở trong văn phòng."

A Hoa tìm được người cảnh sát dẫn đội ở trong văn phòng của Chủ tịch hội đồng quản trị ở tầng 18, đó là một người đàn ông trắng trẻo sạch sẽ ngoài 40 tuổi. Sau khi biết được thân phận của A Hoa, người nam giới giơ ra thẻ cảnh sát của mình, đồng thời lên tiếng: "Chúng tôi ở đội Điều

tra kinh tế của Sở Công an tỉnh thành, Tập đoàn Long Vũ bị nghi ngờ dính líu đến một loạt các vụ án kinh tế, mong anh hãy phối hợp với chúng tôi để điều tra."

A Hoa đương nhiên sẽ không đấu chọi với phía cảnh sát, anh ta đành phải ngoan ngoãn đi theo những người cảnh sát của đội Điều tra kinh tế trở về Sở Công an. Nhưng khả năng ứng phó ở phòng Thẩm vấn của anh ta đã được tôi luyện thành tinh rồi, bất luận là cảnh sát đưa ra câu hỏi gì, anh ta đều lấy lý do là vừa mới tiếp nhận công việc của tập đoàn, cho nên luôn giữ thái độ không hay biết gì.

Nhưng trong nơi sâu thẳm anh ta lại càng lúc càng kinh hoàng sợ hãi, bởi vì những câu hỏi mà cảnh sát nêu ra cái nào cũng đều nhắm thẳng vào điểm đen từng có trước đây của Tập đoàn Long Vũ. Những điểm đen này nếu như bị kiểm tra xác minh, cả tập đoàn phải đối diện với nguy cơ bị sụp đổ.

May mà trước đây A Hoa vẫn luôn xuất hiện bên cạnh Đặng Hoa với vai trò là vệ sĩ, rất nhiều sự việc không có căn cứ thực sự thì cũng không thể truy cứu được trách nhiệm về anh ta.

Dù như vậy, cuộc thẩm vấn nửa mềm nửa rắn này cũng kéo dài suốt cả một đêm. Cho đến sáng sớm ngày hôm sau, A Hoa mới được cho phép rời khỏi đội Điều tra kinh tế, đồng thời bị ngăn cấm không được rời khỏi thành phố, chờ đợi để được gọi đến bất cứ lúc nào.

Sau khi dốc toàn bộ sức lực đấu chọi với cảnh sát hơn mười tiếng đồng hồ, cho dù là mãnh tướng sức lực dồi dào như A Hoa cũng khó tránh khỏi đầu óc quay cuồng. Anh ta trực tiếp gọi một chiếc xe taxi đến thẳng khách sạn Khải Huyền Môn, chuẩn bị ngủ một giấc thật say.

Nào ngờ vừa mới xuống taxi, trước khách sạn cũng có xe cảnh sát đang đỗ, đồng thời cổng khách sạn còn bị giăng đường dây cảnh giới, một số nhân viên ở trong khách sạn đã bị đuổi ra ngoài, đang đứng ở phía bên

ngoài đường dây cảnh giới thò đầu vào nhìn. Và trong đường dây cảnh giới thì lại tập hợp một số lượng khách thuê phòng lớn, đang tiếp nhận sự tra hỏi và lục soát của cảnh sát, hồi lâu sau mới có một người được thả ra.

A Hoa vô cùng bức bối. Nếu như nói lịch sử của Tập đoàn Long Vũ vốn không được trong sạch, cảnh sát tìm đến thì không có gì để nói, nhưng khách sạn Khải Huyền Môn này là sản nghiệp mà Đặng Hoa lúc sinh thời đặc biệt đăng ký dưới danh nghĩa của vợ, ngoài hạng mục kinh doanh hơi mờ ám một chút, những chỗ khác thì không thể tìm ra được sai sót gì, bây giờ thật không ngờ cảnh sát lại phong tỏa cả khách sạn, quyền lực của bọn họ từ đâu mà có?

Nghĩ đến đây, A Hoa bèn hùng dũng đi lên trước, trực tiếp nhảy qua đường dây cảnh giới và lao vào trong khách sạn "Đứng lại!" Một người cảnh sát lập tức chạy đến ngăn anh ta lại, "Anh làm gì thế?"

"Tôi là người phụ trách ở đây." A Hoa lạnh lùng hỏi ngược lại, "Các anh đang làm gì vậy?"

"Anh là người phụ trách?" Cảnh sát thăm dò A Hoa một lượt, thái độ trở nên hòa nhã hơn, sau đó tự giới thiệu: "Tôi là người của đội Cảnh sát hình sự, tôi đang xử lý vụ án."

Đội Cảnh sát hình sự? A Hoa càng cảm thấy yên tâm hơn. Nếu như hạng mục mờ ám của khách sạn phạm luật, vậy thì cần phải do đội Trị an quản hạt, bây giờ đứng trước mặt anh ta lại là người của đội Cảnh sát hình sự, vậy thì vụ án này chắc chắn không liên quan gì đến khách sạn rồi. Lẽ nào họa vô đơn chí, có thằng nào mù mắt lại gây vụ án nào đó trong phòng nghỉ của khách sạn, nên đã kéo bao nhiêu người cảnh sát đến đây thế này? Nhìn cục diện này, vụ án e là không nhỏ đâu.

Đúng lúc đang suy nghĩ, mấy người cảnh sát đang xét hỏi điều tra những vị khách ở trong đại sảnh khách sạn nghe tiếng bước tới. Trong số đó có

một người mặc thường phục, xem ra là người phụ trách dẫn đội.

Khi A Hoa nhìn thấy người đó chợt ngẩn người, đối phương cũng cảm thấy hơi bất ngờ, buột miệng nói: "Là anh à?" Thì ra người đàn ông mặc thường phục đó không phải là ai khác, mà chính là đội trưởng đội Cảnh sát tỉnh thành La Phi. Mấy tháng trước khi A Hoa thiết kế vụ giết chết hai người Lâm, Mông đã có cuộc giao đấu kịch liệt với La Phi. Thủ đoạn giết người của anh ta mặc dù đã bị La Phi nhìn thấu rõ, nhưng bởi vì cái chết của Hàn Hạo, La Phi không thể nào có được chứng cứ đủ để định tội cho A Hoa. Cho nên vụ án này vẫn cứ treo ở đó, giữa hai người vẫn có không ít những khúc mắc.

Sợi dây thần kinh vừa mới được thả lỏng của A Hoa lại chợt căng lên, nhưng ngoài mặt anh ta vẫn không thể hiện ra điều gì, ngược lại đi lên trước mấy bước chủ động bắt tay, nói: "Đội trưởng La, chào anh."

La Phi cũng lên tiếng chào về khách sáo, đồng thời hỏi: "Anh phụ trách ở đây à?" Bên cạnh anh là một người cảnh sát trông có vẻ nho nhã thư sinh đang hẩn học nhìn vào A Hoa. Người này chính là trợ lý của La Phi - Doãn Kiếm, cậu vẫn luôn ghi nhớ mãi việc trước đây A Hoa đã ép chết Hàn Hạo.

A Hoa gật đầu, hỏi ngược lại: "Xảy ra vụ án gì vậy?"

"Buôn lậu thuốc phiện." La Phi trả lời ngắn gọn, "Chúng tôi đã theo dõi một tuần rồi."

A Hoa "ồ" một tiếng. Cho dù lúc Đặng Hoa còn sống, đã nhiều năm không động đến thuốc phiện rồi, cho nên vụ án này chắc chắn là không liên quan gì đến mình cả.

"Tiến hành giao dịch ở đây à?" Anh ta lại hỏi.

"Đúng vậy."

"Ngay cả đội trưởng La đã ra tay, vậy thì chắc chắn là người và tang vật đều bắt được chứ."

"Người thì bắt được rồi, nhưng thuốc phiện thì vẫn chưa tìm thấy."

La Phi quay đầu nhìn xung quanh, "Nhưng chắc chắn là ở trong tòa nhà này."

A Hoa cười khổ não, anh ta cuối cùng cũng hiểu được vì sao cảnh sát lại phong tỏa nghiêm ngặt cả tòa nhà này, gây ra cuộc binh đao. Trừ khi họ tìm thấy nơi cất giấu thuốc phiện, nếu không việc phong tỏa khách sạn sẽ không được giải trừ.

"Hy vọng các anh nhanh chóng làm xong việc." A Hoa không thể không nhắc nhở La Phi, "Chỗ chúng tôi đây dừng kinh doanh một ngày, là phải chịu tổn thất hơn một trăm nghìn tệ."

"Chúng tôi sẽ cố gắng làm nhanh nhất có thể. Không nói nhiều nữa, chỗ tôi đang gấp rút lắm." La Phi tỏ ý cáo từ.

A Hoa đương nhiên cũng chẳng có hứng thú ở lại để xem, anh ta bất lực lắc đầu, quay người bước ra khỏi khách sạn. Đang định bắt chiếc taxi quay trở về chỗ ở, đột nhiên nghe thấy có người gọi anh ta: "Anh Hoa!"

A Hoa quay đầu lại, nhìn thấy một cô gái gầy yếu thanh tú đứng ở gần đó, đang nhìn mình với vẻ rất tội nghiệp. Bởi vì ăn mặc quá mỏng manh, mặc dù đầu xuân ấm áp, nhưng cô gái vẫn bị lạnh đến độ run rẩy.

"Minh Minh?" A Hoa nhận ra cô gái này chính là cô gái đã "phục vụ" cho mình tối hôm trước, "Cô ở đây làm gì vậy? Sao mặc ít thế."

Minh Minh chu môi lên vẻ oán ức: "Quần áo để ở trong khách sạn mà ... em cũng chẳng có nơi nào để đi."

A Hoa biết những cô em mới đến đều sống tập trung ở trong khách sạn, nếu mà rời khỏi khách sạn thì đúng là không có nhà để về. Anh ta hơi mềm lòng, nghĩ một lát rồi nói: "Vậy thì đi cùng với tôi luôn nhé."

"Cảm ơn anh Hoa!" Sắc mặt Minh Minh từ ủ dột chợt sáng bừng, thay đổi vô cùng nhanh chóng.

A Hoa giơ tay ra bắt một chiếc taxi, để Minh Minh ngồi vào ghế sau, lúc anh ta định ngồi lên xe, đột nhiên nghe thấy tiếng di động vang lên.

Số điện thoại gọi đến chính là Giám đốc đại sảnh của Mộng Hương Lầu. Mộng Hương Lầu tương tự cũng là nhà hàng ăn uống mà Đặng Hoa lúc sinh thời đăng ký dưới tên của vợ, là một trong số ít những nhà hàng ăn cao cấp có tiếng trong tỉnh thành. Lúc này đây Giám đốc của nhà hàng đột nhiên gọi điện tới, A Hoa đoán là sẽ không có việc gì tốt đẹp cả.

Quả nhiên, sau khi điện thoại được kết nối, từ trong ống nghe phát ra giọng nói lo lắng: "Anh Hoa, anh mau đến đây đi, nhà hàng xảy ra chuyện rồi!"

"Tôi lập tức đến ngay." A Hoa cũng không hỏi kỹ, trực tiếp tắt máy, đồng thời kéo Minh Minh ra khỏi xe taxi.

"Ôi, anh Hoa ... " Sắc mặt Minh Minh tối sầm trở lại, nước mắt ầng ậng trong hốc mắt.

A Hoa lôi ví ra, lấy ra hai trăm tệ, sau đó lại tháo một chùm chìa khóa đưa cho Minh Minh: "Phòng 1402 tòa lầu số 19 Thành Lý Thủy Hương, cô tự đi đến đó nhé." Nói xong cũng không đợi Minh Minh phản ứng, bèn tự mình lên xe và đóng cửa lại, nói với tài xế. "Mộng Hương Lầu, càng nhanh càng tốt!" Mười lăm phút sau, A Hoa đã đến nơi. Giám đốc đại sảnh đã đứng ở cửa chờ từ lâu, anh chàng này hơn 20 tuổi tên là Mã Lượng, thường ngày xử lý công việc rất mau lẹ, nếu không phải là thực

sự gặp phải việc khó khăn, cậu ta cũng sẽ không cuống quýt cầu cứu A Hoa.

A Hoa hỏi: "Chuyện gì vậy?" Nhưng lại không dừng bước, vẫn đi thẳng vào trong nhà hàng. Mã Lượng phải chạy bước nhỏ mới theo kịp tốc độ của anh ta, vừa chạy vừa nói: "Sáng nay vừa mới mở cửa đã có một nhóm người tiến vào, mỗi người chiếm cứ một chiếc bàn, chỉ gọi một chai bia và một đĩa khoai tây chiên ... "

Cậu chàng vẫn chưa nói xong, A Hoa đã hoàn toàn hiểu rõ, bởi vì cảnh tượng đã hiện ra trước mắt anh ta: Ở trong đại sảnh tầng 1 nhà hàng, ở trên từng chiếc bàn ăn đều có một người đàn ông trẻ to khỏe lực lưỡng, họ đều cạo trọc đầu nhẵn thín đang ngồi nhấm nháp khoai tây chiên và uống bia.

"Anh Hoa, anh nhìn bộ dạng của bọn chúng, làm gì có khách nào dám vào chứ?" Mã Lượng chỉ vào những người đàn ông đó tiếp tục nói: "Chưa nói đến những cái đầu trọc lóc đã đủ khiến người ta sồn gai ốc, một số tên còn cố ý vén ống tay lên, lộ ra những vết xăm trổ ở cánh tay, vừa nhìn là đã biết không phải là loại người tử tế gì. Hơn nữa tốc độ ăn uống của bọn họ chậm đến đáng kinh ngạc, mỗi lần chỉ cầm một miếng khoai tây, với tốc độ này cả đĩa này cho đến buổi tối khi chúng ta đóng cửa cũng chưa chắc đã ăn xong."

"Ai dẫn đầu?" A Hoa vừa hạ giọng vừa chăm chú quét một lượt về phía những người này. Những người đàn ông trọc đầu cũng chú ý thấy A Hoa, nhưng họ vẫn không nói gì, chỉ giả vờ như không hề nhìn thấy.

Mã Lượng lắc đầu, biểu thị không nhận ra.

A Hoa thoáng trầm ngâm giây lát, rồi lại hạ giọng dặn dò Mã Lượng: "Xuống nhà bếp dặn dò, mỗi bàn đưa thêm một món, gọi thêm nhân viên phục vụ đồng thời đưa đến, lớn tiếng nói tên của tôi, nói là tôi mời."

Mã Lượng mặc dù không hề được dụng ý của hành động này, nhưng cũng nhanh nhẹn đáp lời: "Dạ." Nhưng vừa mới đi được một bước, cậu ta lại quay trở lại hỏi: "Thêm món gì?"

"Khoai tây chiên!" A Hoa nói luôn không suy nghĩ, "Họ chẳng phải là thích ăn thứ này sao?"

Mã Lượng chạy bước nhỏ vào nhà bếp, A Hoa bước đến quầy thu ngân ở đại sảnh, dựa người vào quầy thu ngân để nhìn những gã đàn ông đó. Bọn họ không hề để ý, anh thích xem thì cứ xem, chúng tôi ăn thì cứ ăn, uống thì cứ uống, chỉ là tốc độ chậm hơn cả ốc sên, ăn một miếng nhỏ hơn cả con kiến.

Khoảng mười phút trôi qua, Mã Lượng đi từ bếp ra, đi đến cạnh A Hoa nói: "Khoai tây chiên đã chuẩn bị xong cả rồi."

A Hoa gật đầu: "Đưa lên đi."

Mã Lượng bèn hét to, như thể dùng loa vậy: "Đưa đồ ăn lên!"

Cùng với tiếng hô này, một đội ngũ phục vụ xếp hàng ngay ngắn từ bếp lần lượt bước ra, mỗi người trong tay đều bê một đĩa khoai tây chiên. Sau khi tiến vào đại sảnh, mỗi người tự tìm sẵn một bàn để đưa đĩa khoai tây chiên đến cho những gã đàn ông trọc đầu. Đồng thời lớn tiếng nói ra tên món ăn: "Khoai tây chiên, anh Hoa tặng, xin mời dùng!"

Đội ngũ này có tới mấy chục người, phía trước đều là những nữ nhân viên phục vụ trẻ tuổi, phía sau thì ngay cả những người đầu bếp vóc dáng thô lỗ cũng có mặt có lẽ là sợ người bê đồ lên không đủ, lại phải đáp ứng được yêu cầu "đưa món ăn đến cùng lúc" của A Hoa, cho nên đành phải huy động toàn bộ.

Màn đưa món lên vô cùng khí thế, tiếng nói món ăn lần lượt vang lên, trong vòng mười mấy giây, trước mặt mỗi gã đàn ông trọc đầu đều có

thêm một đĩa khoai tây chiên.

Biến cố này rõ ràng nằm ngoài dự liệu của những gã đàn ông đầu trọc, rất nhiều người trên mặt đều thể hiện ra thần sắc bồn chồn, đồng thời không biết cần phải ứng phó thế nào. Bọn họ đều quay mặt đi, ánh mắt đồng loạt tập trung vào gã đàn ông ngồi ở trên chiếc bàn đánh số 48 ở vị trí đông nam của đại sảnh.

Người nam giới đó cũng chỉ tầm ngoài 20 tuổi, trên cánh tay phải xăm một cây tùng. Chỉ có ánh mắt của gã là không hoảng loạn, gật đầu nói lời cảm ơn với nhân viên phục vụ, sau đó cầm đĩa lên, gắp một miếng khoai tây chiên ở trong đĩa mới đưa lên đưa vào trong miệng.

Những gã đàn ông khác thấy vậy bèn bình tĩnh lại, lại tự nhiên ăn uống như lúc trước, chỉ là trong lúc gắp đồ ăn thì lại có thêm một sự lựa chọn - mặc dù loại đồ ăn thì vẫn là khoai tây chiên.

A Hoa lộ ra nụ cười khẩy khó có thể phát hiện ra được. Anh ta quay người lấy một chai rượu trắng ở trên quầy rượu, đồng thời nói với Mã Lượng: "Lấy cho tôi hai ly rượu." Sau đó anh ta bèn cầm chai rượu đó đi đến bàn số 48.

Người đàn ông tay phải xăm cây tùng ngẩng đầu lên liếc nhìn A Hoa một cái, anh ta nhận ra đối phương đang đi về phía mình, nhưng anh ta vẫn bình thản, cứ gắp từng miếng khoai tây một.

A Hoa ngồi xuống đối diện với người đàn ông đó, Mã Lượng vội chạy tới, đặt hai ly rượu lên bàn ăn.

"Người anh em này cần xưng hô thế nào nhỉ?" A Hoa nhìn người đàn ông đó lên tiếng hỏi.

Người đàn ông cuối cùng đặt đĩa ở trong tay xuống, anh ta cũng nhìn lại A Hoa, giây lát sau mới lên tiếng: "Một mạng hèn, chả có xưng hô gì,

các anh em đều gọi tôi là Lão Ngũ."

A Hoa gật đầu, anh ta mởchai rượu trắng ra rót đầy hai ly, tự mình cầm một ly, còn ly kia đẩy đến trước mặt Lão Ngũ: "Bia đối với người anh em chẳng phải là quá nhạt sao? Ở chỗ tôi đây những thứ khác không dám nói, rượu ngon thì nhiều lắm. Nào tôi mời anh một ly."

Lão Ngũ cười "hihi": "Ngày nào tôi cũng sẽ đến đây, anh có mời nổi không?"

"Người khác có thêmời anh uống được bao nhiêu ngày bia, thì tôi cũng có thể mời anh uống bấy nhiêu ngày rượu trắng." A Hoa đẩy ly rượu lại gần hơn, trong câu nói toát ra ý tứ mê hoặc, "Người anh em, loại nào uống ngon, hãy chọn lựa một chút đi."

Lão Ngũ lại biến sắc mặt: "Uống ngon hay không là một chuyện, tôi có muốn uống hay không lại là một chuyện khác. Anh Hoa đã từ chối ăn thịt chó của ông chủ Cao ở nhà hàng Vượng Hải, tại sao còn lấy sự lựa chọn vô vị như vậy để làm khó dễ anh em chứ? Lẽ nào Lão Ngũ tôi đây có gương mặt của kẻ thấy lợi quên nghĩa sao?"

Nghe thấy những lời nói này của đối phương, thần sắc A Hoa chợt trở nên sắc lạnh, trong ánh mắt lại có thêm vài phần kính trọng. Sau khi trầm ngâm giây lát, anh ta nâng ly rượu ở trước mặt mình lên, nói: "Là tôi đã mạo muội rồi, ly rượu này tôi xin tự phạt." Nói rồi uống một hơi cạn sạch.

Thần sắc của Lão Ngũ cũng dịu đi ít nhiều, gã đáp lại một câu: "Anh Hoa đã nặng lời rồi." Sau đó cũng tự mình uống một ly, nhưng đồ uống vẫn là bia lúc trước.

Nếu đã không thể nói chuyện được với nhau, A Hoa cũng không nói thêm gì nữa, anh ta cầm chai rượu vừa đưa đến, rời khỏi bàn. Mã Lượng vội vàng đi theo anh ta, quay trở lại quầy lễ tân.

"Lượng Tử, gọi điện thoại cho Báo Đầu đi, bảo anh ta gọi tất cả các anh em đến đây." A Hoa đặt chai rượu trở lại quầy rượu, lạnh lùng nói.

Mã Lượng vừa nghe thấy tên Báo Đầu, hai mắt lập tức phát ra ánh sáng hưng phấn, cậu ta hạ thấp giọng hỏi: "Anh Hoa, phải đánh nhau à?"

A Hoa gật đầu: "Đánh, bắt buộc phải đánh rồi!"

"Đúng là phải đánh!" Mã Lượng muốn thử sức, "Bọn ôn con này, có giờ trò lại cũng không biết chọn chỗ. Lát nữa để cho chúng phải nôn hết từng miếng khoai tây chiên ra."

A Hoa lại quay sang dùng ánh mắt như chích vào Mã Lượng: "Cậu đang nghĩ gì thế chứ? Người ta ăn cơm bình thường, cậu đánh gì mà đánh? Hơn nữa đây là nhà hàng ăn của chúng ta, đánh nhau rồi thì việc làm ăn sau này còn có thể làm được sao? Nói với Báo Đầu, bảo anh ta dẫn những người anh em đến hộp đêm Hoàng Cung, tôi ở đó để đợi bọn họ!"

"Ồ ... " Mã Lượng cũng nhận ra suy nghĩ của mình quá lỗ mãng, hậm hực bĩu môi. Sau đó cậu ta bèn lôi di động ra, vừa ấn số vừa đi về phía nhà bếp. Khi điện thoại được kết nối, cậu ta quay đầu trừng mắt nhìn Lão Ngũ đang ở đằng xa, chửi thề: "Đồ nhãi ranh, mày cứ đợi đấy, sớm muộn thì cũng có ngày mày bị tào tháo đuổi!"

Hộp đêm Hoàng Cung nằm ở quảng trường Hoa Viên ở trung tâm thành phố. Nơi này nghe nói mấy trăm năm trước từng là hành cung của vị hoàng đế nào đó trong lúc vi hành phía Nam. Năm năm trước, thành phố đã xây dựng khu đất này, làm thành một quảng trường vui chơi giải trí theo kiểu mẫu hoa viên lớn. Đặng Hoa bèn mua lại khu vực đất đai vàng ngọc có hướng phong thủy tốt nhất ở bên cạnh quảng trường, xây dựng hộp đêm này, đặt tên là "Hoàng Cung".

Hộp đêm này tương tự cũng đứng tên vợ của Đặng Hoa. Xem ra cho dù lúc Đặng Hoa huy hoàng nhất, ông ta cũng chưa bao giờ quên mình luôn ở trong hoàn cảnh nguy hiểm. Cho nên ông ta đã đặc biệt xây dựng ba nơi kinh doanh nằm ngoài Tập đoàn Long Vũ để lại cho vợ, đề phòng sau này có lúc dùng đến.

Ba nơi kinh doanh này chính là khách sạn Khải Huyền Môn, nhà hàng Mộng Hương Lầu và hộp đêm Hoàng Cung.

Đặng Hoa đương nhiên không để vợ thực sự đi quản lý ba nơi kinh doanh này, ông ta đã giao ba nơi này cho một người đảm bảo nhất quản lý, người này chính là A Hoa.

Lòng trung thành của A Hoa đối với gia tộc Đặng thị đã trải qua mưa gió hơn mười mấy năm kiểm chứng, hơn nữa anh ta còn có sự gan dạ thông minh và tài trí hoàn toàn có thể sánh được với lòng trung thành đó. Cho nên anh ta triệu tập đoàn người, trực tiếp đặt hên ở hộp đêm Hoàng Cung.

Bắt đầu từ chiều hôm qua, mưa to bão lớn liên tục thi nhau ập tới nuốt chửng cơ nghiệp mà Đặng Hoa mười mấy năm nay đã nhọc công gây dựng lên. Đây rõ ràng là một âm mưu đã được dày công lên kế hoạch từ lâu. Khí thế tấn công của kẻ địch đã vượt ra khỏi hai giới trắng đen, công kích từ từng góc độ. Mục đích của chúng quá rõ ràng: Chính là muốn đập tan thế lực từng thuộc về Đặng Hoa, sau đó xóa sổ khỏi trong sân chơi của tỉnh thành này.

Sau khi nhìn thấy nhóm người đầu trọc ở trong Mộng Hương Lầu, A Hoa liền nhận ra ngay vụ án buôn bán thuốc phiện xảy ra ở trong khách sạn Khải Huyền Môn không phải là sự trùng hợp ngẫu nhiên; Điều càng quan trọng hơn là, A Hoa cũng biết hộp đêm Hoàng Cung cũng không thể nào yên ổn một mình. Cho nên anh ta nhanh chóng đưa ra quyết định: Chọn lựa chiến trường để nghênh đón kẻ địch ngay tại hộp đêm Hoàng Cung. Lúc này cách thời gian hộp đêm mở cửa còn mấy tiếng

đồng hồ, các anh em thuộc hạ của anh ta có thể có đủ thời gian để chuẩn bị.

Sau khi rời khỏi Mộng Hương Lầu, A Hoa bắt xe đến thẳng hộp đêm Hoàng Cung. Trên đường đi anh ta đã gọi điện thông báo cho Giám đốc Nghiêm Lịch của hộp đêm, bảo anh ta triệu tập tất cả nhân viên trực ban để mở cuộc họp.

Những người giám đốc như Nghiêm Lịch, Mã Lượng trước đây cũng đều là những người anh em lăn lộn cùng với A Hoa, khi xử lý công việc thì không hề hàm hồ. Khi A Hoa đến hộp đêm Hoàng Cung, Nghiêm Lịch đã tập hợp tất cả nhân viên phục vụ và bảo vệ ở hộp đêm. Một đoàn người đứng ở đại sảnh tầng 1, mặc dù đông đúc nhưng lại rất trật tự ngay ngắn, rất yên ắng. Nghiêm Lịch đứng đầu đoàn người này, anh ta năm nay ngoài 30 tuổi, trông trầm hơn Mã Lượng nhiều.

"Chào anh Hoa đi!" Thấy A Hoa tiến vào, Nghiêm Lịch lớn tiếng nói một câu, mặc dù anh ta lớn hơn A Hoa vài tuổi nhưng bởi vì sự khác biệt địa vị, vẫn quen gọi đối phương là "anh Hoa".

Hai, ba trăm người ở trong đại sảnh đồng loạt hô lên: "Chào anh Hoa!" Khí thế thật đáng kinh ngạc.

A Hoa không kịp để ý đến những người này, anh ta vẫy tay về phía Nghiêm Lịch, nhưng chân cũng không dừng bước. Nghiêm Lịch hiểu ý, đi theo A Hoa đến văn phòng giám đốc.

A Hoa bảo Nghiêm Lịch đóng cửa lại, sau đó hỏi về nghiêm túc: "Mấy hôm nay có tình hình gì bất thường không?"

"Không có." Nghiêm Lịch trả lời một câu, nhìn thấy thần sắc trịnh trọng của A Hoa lại hỏi vặn lại, "Anh Hoa, sao thế?"

A Hoa trả lời rất ngàngon: "Có người muốn đến đây gây sự."

"Người của ai?"

"Cao Đức Sâm ở Nam Thành."

"Để cho hắn đến." Nghiêm Lịch có vẻ như chẳng bận tâm, "Chúng ta còn sợ hắn chắc?"

"Lần này không phải chuyện nhỏ." A Hoa hạ giọng, "Đối phương muốn nuốt chửng chúng ta."

Khóe mắt Nghiêm Lịch giật một cái, sắc mặt sa sầm. Kinh doanh những chỗ như hộp đêm này, thường ngày có rất nhiều việc dăm dả gây chuyện nho nhỏ, Nghiêm Lịch đã quá quen rồi. Hội nọ nhóm kia đều vậy, đánh đi đánh lại thì cũng chỉ có chút chuyện này, cuối cùng phần lớn là đại ca của hai bên cùng ra mặt nói chuyện, thế lực yếu thì đền chút tiền, thế là yên chuyện. Cho nên ban đầu anh ta nghe nói người của Cao Đức Sâm sắp đến cũng không buồn để tâm. Nhưng bây giờ A Hoa đã nói rõ như vậy, đối phương lần này là muốn gây chuyện lớn, dính líu đến sự sống còn của hai thế lực. Nghiêm Lịch mười năm trước cũng đã từng tham gia vào một trận sát phạt nhau như vậy, đó không phải là chuyện đùa, cả hai bên đều có tử thương, cũng không tránh được có người ngồi tù dính đạn, và thế lực bị bại trận thì sẽ triệt để bị loại trừ. Cảnh ngộ của những người anh em từ đó cũng bị tan tác thê thảm.

Sau khi trầm mặc giây lát, Nghiêm Lịch nheo mắt nói: "Vậy thì tôi phải đi chuẩn bị thôi. Anh đừng thấy người của chúng ta nhiều, những người thực sự có thể dùng được cũng chỉ có ba bốn chục người, nếu thực sự muốn đánh nhau, e rằng vẫn phải chỉnh đốn đội hình!" A Hoa lại lắc đầu: "Không, các anh chớ nên ra tay."

Nghiêm Lịch chớp mắt không hiểu ý của A Hoa.

"Chúng ta đang ở chính nơi của mình, hành sự nhất định phải vô cùng thận trọng. Anh hãy nói với người của anh, phải thật chú ý, nhìn thấy có khách lạ bước vào thì một người theo dõi một người thật kĩ. Nhưng hãy ghi nhớ rõ điều này: Bất luận đối phương có gây sự thế nào, các anh đều không được ra tay."

Nghiêm Lịch chép miệng: "Như vậy cũng không phải là cách nhỉ? Đối phương đã đến rồi, chúng ta có nhẫn nhịn thế nào, cuối cùng bọn họ vẫn cứ ra tay."

A Hoa vỗ vai Nghiêm Lịch: "Điều này thì các anh không cần phải lo, nhiệm vụ của các anh hôm nay chính là chịu để bị ức hiếp."

Nghiêm Lịch nuốt nước bọt, xem ra rất không thoải mái.

A Hoa mặc kệ tâm trạng của anh ta, nói tiếp: "Cho dù đối phương có ra tay, các anh cũng phải nhẫn nhịn chịu đựng một phút, đồng thời trong một phút này, phải đưa những người khách không liên quan ra khỏi hiện trường. Việc này chắc không khó chứ?"

Nghiêm Lịch bĩu môi: "Lại còn cần phải chúng ta đưa ra? Nếu thực sự xảy ra việc, bọn họ chạy còn không kịp nữa là ... "

"Thế thì tốt." A Hoa mỉm cười, lại nói: "Nhưng tôi nói cho anh biết, có một số vị khách sẽ không đi đâu, họ và máy quay camera sẽ cùng chứng kiến cảnh tượng các anh bị ức hiếp làm nhục. Đợi sau một phút người của đối phương không cẩn thận sẽ làm bị thương bọn họ, thế là những vị khách đó xả giận giúp cho các anh. Đến lúc này các anh có thể xông lên đánh nhau ... "

Đầu óc Nghiêm Lịch vừa chuyển động đã hiểu ngay lai lịch của những "vị khách" này, anh ta hiểu ý bật cười.

"Đánh được kha khà rồi, thì anh hãy báo cảnh sát. Những "vị khách" đó chắc chắn sẽ chạy sạch trước khi cảnh sát đến, nhưng những tên đến để gây chuyện, không thả cho một đứa nào đi cả, có hiểu không?"

"Đã hiểu rồi." Không cần A Hoa nói quá tỉ mỉ, Nghiêm Lịch đã hiểu rõ, nhưng anh ta vẫn có chút lo ngại, thế nên lại hỏi thêm một câu, "Anh Hoa, những "vị khách" mà anh tìm đến liệu có được không, đến lúc đó đừng có không áp đảo được đối phương."

"Yên tâm đi." A Hoa nhìn đồng hồ, "Bọn họ chắc là lát nữa sẽ đến, anh hãy tắt máy quay camera giám sát đi, đừng để cảnh sát biết được sự thực."

Nghiêm Lịch gật đầu, quay người rời khỏi văn phòng tiến hành từng bước theo lời dặn dò của A Hoa. Trước tiên anh ta tắt máy quay camera giám sát, sau đó mở cuộc họp với nhân viên phục vụ và bảo vệ, dặn dò mọi việc. Vừa mới tan họp, thì nghe thấy tiếng vén rèm cửa, có một gã đàn ông để tóc dài bước vào.

Gã đàn ông này xem ra cùng độ tuổi với Nghiêm Lịch, chiều cao khoảng 1m75, thể hình không vạm vỡ nhưng dáng người rất thẳng, bước đi rất khí thế. Tóc anh ta vừa dài vừa xoắn, còn có màu vàng sẫm tự nhiên, kết hợp với đôi mắt lồi trên gương mặt, khiến mọi người vừa nhìn đã có ấn tượng rất sâu sắc.

"Báo Đầu!" Nghiêm Lịch hưng phấn kêu lên đồng thời chạy ra đón, ôm nồng nhiệt với gã đàn ông vừa mới đến.

"Lâu lắm không gặp, anh lại trắng ra đấy, sống rất thoải mái phải không?"

Báo Đầu vỗ vào lưng Nghiêm Lịch, rồi lại hỏi luôn: "Anh Hoa đã đến chưa?"

"Đang ở trong phòng." Nghiêm Lịch vừa nói vừa dẫn đường. Lúc này đây trong lòng anh ta thực sự yên tâm hơn, cũng hiểu được vì sao A Hoa lại tự tin như vậy: Báo Đầu đã có mặt ở đây, người dám đến gây chuyện chắc chắn sẽ không được lợi gì.

Bắt đầu từ mười năm trước, Báo Đầu chính là nhân vật đánh đấm đầu sỏ mà Đặng Hoa đã tôi luyện nên. Trong dân xã hội đen ở tỉnh thành, nhiều năm nay gã vẫn luôn giữ danh hiệu "đánh đơn không đối thủ". Hơn nữa thực lực của gã từ mái tóc đã thấy là không tầm thường.

Trong dân xã hội đen những người chuyên đánh đấm thường cạo đầu trọc, đây thực ra không phải là để tỏ rõ vũ lực, mà là cần thiết trong lúc đánh nhau. Trong đoàn người đánh đấm hỗn loạn, kị nhất là để cho người khác túm được tóc mình, đến lúc đó thì cho dù anh có ba đầu sáu tay cũng không thể nào thi triển được, khó tránh khỏi bị người ta đánh cho như tử. Nhưng Báo Đầu lại chưa bao giờ để ý đến chi tiết này, từ trước tới nay gã vẫn để mái tóc dài xoắn tung bay. Hơn nữa mái tóc dài này của gã trong hơn mười năm nay chưa bao giờ bị ai túm được.

Thực lực đáng kinh sợ của Báo Đầu trong việc đấm đá đã khiến cho gã suốt bao năm nay đều là vị mãnh tướng xuất sắc nhất luôn giúp tập đoàn Đặng thị giải quyết vấn đề bạo lực. Nghiêm Lịch đã từng là người anh em kề vai sát cánh chiến đấu cùng với gã, nhưng giờ đây hai người mỗi người có một vị trí riêng, đã khá lâu chưa gặp mặt. Lần này bạn cũ đến địa bàn của mình, đương nhiên là rất vui.

Nhưng bây giờ không phải là lúc hàn huyên chuyện cũ, Nghiêm Lịch dẫn Báo Đầu vội vàng vào trong văn phòng. Báo Đầu rõ ràng cũng biết xảy ra việc, từ lúc xuất hiện thần sắc luôn rất trịnh trọng.

Hai người sau khi tiến vào phòng, A Hoa nói sơ qua tình hình với Báo Đầu, Báo Đầu yên lặng nghe xong, nói với A Hoa: "Không vấn đề gì, nếu như thực sự có người dám đến đây gây sự, tôi chắc chắn không để cho bọn chúng quay về."

A Hoa yên tâm gật đầu, rồi lại hỏi Báo Đầu: "Anh dẫn theo bao nhiêu người?"

"Hai mươi tám người, tôi không cho họ vào, đều là những người thô lỗ."

A Hoa "ừm" một tiếng, anh ta nghĩ một lát rồi lại dặn dò Nghiêm Lịch: "Anh và Báo Đầu cùng đi xem xem, nếu không được thì hãy thay vài bộ quần áo cho các anh em, những ai để đầu trọc thì có thể đội tóc giả, nếu không thì nổi bật quá."

Nghiêm Lịch đáp lời, cùng với Báo Đầu đi ra khỏi phòng, đồng thời trong lòng thầm khâm phục A Hoa đã suy nghĩ chu đáo.

Sau khi bố trí xong những việc này, sắc trời đã dần tối. Càng lúc càng tới gần thời gian kinh doanh của hộp đêm, mọi người ai vào vị trí nấy, trong bầu không khí yên tĩnh chờ đợi trận mưa to gió lớn đang chuẩn bị ập tới.

A Hoa, Nghiêm Lịch và Báo Đầu di chuyển đến phòng giám sát, họ muốn khống chế được toàn bộ cục diện ở đây.

Hộp đêm bắt đầu kinh doanh vào lúc 6 giờ tối hàng ngày, đến 5 giờ 40 phút, một người nam giới trẻ bộ dạng giống như người quản lý gõ cửa phòng giám sát. Cậu chàng chào hỏi mấy vị đại ca, sau đó thận trọng nhìn Nghiêm Lịch: "Giám đốc Nghiêm, anh ra ngoài một chút."

"Tôi ra ngoài làm gì?" Nghiêm Lịch bực bội trách mắng, "Ở đây không có người ngoài, có việc gì thì cứ nói."

Người quản lý bèn hội báo: "Nghiêm tổng, tất cả các cô em ở chỗ chúng ta, hôm nay không có ai đến cả ... "

Nghiêm Lịch chau mày: "Giờ trò gì thế? Nguyệt Linh có đến không?"

Người quản lý lắc đầu: "Cũng không đến."

Người có tên NguyệtLinh này chính là mama dẫn dắt các cô em ở trong hộp đêm Hoàng Cung, người này mặc dù địa vị không cao, nhưng tác dụng ở trong hộp đêm thì lại không thể coi thường. Nghe nói cô ta cũng không đến, Nghiêm Lịch biết có gì đó không ổn, anh ta quay đầu lại, lo lắng nhìn A Hoa.

A Hoa thì lại không nhìn anh ta, ánh mắt nhìn chăm chú vào người quản lý đó, mặt lạnh tanh hỏi: "Gọi điện thoại cho bọn họ chưa?"

"Gọi rồi, không có ai nghe máy." Người quản lý tỏ ra bất lực.

"Đừng lấy máy điện thoại của cậu gọi, hãy tìm một người cấp dưới gọi." A Hoa gõ tay xuống bàn, nói. Thấy cậu chàng kia vẫn ngần người, anh ta đành phải bổ sung cho rõ, "Hộp đêm lớn như vậy, tôi không tin là không có cậu nhân viên phục vụ nào qua lại với cô em ở đó."

"Mau đi đi!" Thấy thuộc hạ của mình không hiểu ý, Nghiêm Lịch rõ ràng hơi bức bối, nhấn mạnh ngữ khí, "Điện thoại gọi không được, hôm nay cậu phục vụ khách cho tôi!"

Người quản lý vội vàng ngoan ngoãn lui ra, năm sáu phút sau, cậu ta lại vội vàng quay trở lại: "Anh Hoa, Nghiêm tổng, đã hỏi thăm được ra rồi ... "

"Nói mau!" Nghiêm Lịch thúc giục.

"Nguyệt Linh bị một hộp đêm khác kéo đi rồi, tất cả các cô em cũng đều đi theo cô ta."

"Hộp đêm nào?" Nghiêm Lịch hơi nổi giận.

"Là hộp đêm mới mở, gần Nam Thành, tên là Cung Quảng Hàn."

Nghiêm Lịch và A Hoan nhìn nhau, hai người chột hiệu ra: Đây chính là chiêu trò của Cao Đức Sâm. Họ đoán Cao Đức Sâm sẽ ra tay với hộp đêm Hoàng Cung, nhưng không ngờ lại dùng phương thức này. Đối phương chẳng tốn một binh một tốt nào cả, nhưng cục diện lại khiến cho A Hoa và mọi người vô cùng sượng sùng, bởi vì một hộp đêm mà không có các em út, thì chẳng khác nào vô vị nhạt nhẽo giống như cửa hàng ăn mà không có rượu ngon.

"Mẹ nó chứ, đục chân tường, việc này thật chẳng ra gì!" Nghiêm Lịch hăn học chửi một câu, sau đó anh ta nghiêng răng nói, "Anh Hoa, sự việc này không thể khách khí, đến chỗ chúng đánh đi. Là bọn chúng tự phạm quy, có đánh nhau thì lý cũng thuộc về chúng ta."

"Đến chỗ chúng để đánh ... " A Hoa trầm ngâm, "Chỉ e đối phương cũng đã chuẩn bị sẵn rồi."

"Dù sao Báo Đầu cũng đã đến rồi, còn sợ gì chứ! Tôi tổ chức các anh em thuộc hạ. Hôm nay chúng ta không mở cửa, để cướp bọn tiện nhân đó quay trở lại hăng hay."

A Hoa nhanh chóng suy nghĩ một lát, quay sang trưng cầu ý kiến của Báo Đầu: "Anh cảm thấy thế nào?"

Báo Đầu lại không nói gì, thần sắc hơi ngượng ngùng.

"Anh nghĩ thế nào thì cứ nói." A Hoa làm công tác tư tưởng với gã, "Nếu như anh cảm thấy không chắc chắn, thì chúng ta hãy cứ bình tĩnh đã."

Báo Đầu lại trầm mặc một lúc, rồi mới lên tiếng: "Anh Hoa, hôm nay anh gọi tôi đến đây, chỉ nói là giúp A Lịch trông nom hộp đêm, lúc trước không hề nói, ra bên ngoài đánh nhau. Hơn nữa ở đây rồi cuộc là đã xảy ra chuyện gì, tôi cũng không rõ lắm ... "

Nghiêm Lịch vừa nghe vậy đã cương lên: "Người khác đã đái cả lên đầu chúng ta rồi, việc này còn có gì mà không rõ chứ?"

A Hoa cũng hơi kinh ngạc trước những lời nói của Báo Đầu, anh ta xua tay, ra hiệu cho Nghiêm Lịch không nên cuống, sau đó nhìn Báo Đầu nói: "Báo Đầu, chúng ta đã có mối giao tình bao nhiêu năm rồi?"

"Mười một năm." Báo Đầu trả lời luôn không cần suy nghĩ, xem ra con số này gã đã ghi nhớ rất kỹ ở trong lòng.

"Vậy thì còn có gì mà không thể nói thẳng được chứ?" Ánh mắt A Hoa chợt trở nên sắc nhọn, "Chỗ anh có phải là có chuyện gì không?"

Báo Đầu nghĩ cũng không thể giấu giếm được, bèn nói: "Tôi biết Cung Quảng Hàn, đó là hộp đêm anh Long mới mở."

"Hộp đêm của anh Long?" Nghiêm Lịch cũng chợt ngẩn người, anh ta còn chưa biết được mối quan hệ phức tạp ở trong đây.

A Hoa cũng hơi ngạc nhiên, nhưng đối với anh ta cũng không phải là khó hiểu. Sau đó anh ta dùng hai câu ngắn gọn để tổng kết tình hình: "Xem ra anh Long đã cấu kết cùng với Cao Đức Sâm, còn mục tiêu của Cao Đức Sâm chính là nuốt chửng chúng ta."

"Cục cút! Nghiêm Lịch hẳn nộ chửi một câu, không biết là đang chửi anh Long hay là đang cảm thán tình thế nghiêm trọng này."

Đã mở miệng rồi, Báo Đầu cũng không phải lấp liếm che giấu nữa: "Hôm qua anh Long đến tìm tôi nói chuyện. Anh ấy nói Cao Đức Sâm chỉ là muốn hợp tác với chúng ta, hợp tác thì mọi người đều có lợi, không cần thiết phải đánh nhau đến độ một mất một còn."

"Hợp tác, hợp táccái con khi! Đây chẳng phải là muốn anh em chúng ta làm tay sai cho tên họ Cao đó sao?"

Nghiêm Lịch trừng mắt nhìn Báo Đầu vẻ không thể hiểu nổi, "Cái đầu của anh dùng để làm gì rồi? Ngay cả sự việc này mà cũng không nhìn rõ?"

A Hoa biết Báo Đầu chưa chắc đã không nhìn rõ, anh ta nheo mắt nhìn Báo Đầu, cuối cùng chợt bật cười.

"Anh Long hứa cho anh cái gì?" A Hoa lạnh lùng hỏi, nhưng giọng nói lại khiến cho người nghe không thể nào né tránh.

Báo Đầu nghiêng răng, liềmình nói thật: "Hộp đêm anh Long mới mở đó, chính là muốn giao cho tôi."

Nghiêm Lịch tròn tròn mắt: "Thằng nhóc này ... mà đúng là chẳng ra gì, chút lợi thế mà đã thu mua được mà rồi à?"

"Đúng vậy, chỉ có chút lợi này thôi." Đã nói đến mức này, Báo Đầu cũng mặc kệ, gã và Nghiêm Lịch nhìn chăm chăm vào nhau, "Anh đã làm giám đốc được năm năm rồi nhì? Còn tôi thì sao? Cứ luôn đâm đâm chém chém, vợ tôi năm ngoái vừa mới sinh con, có thể anh không coi chút lợi này ra gì, nhưng tôi, tôi không thể không để tâm đến."

Những lời này lại bịt miệng Nghiêm Lịch lại, anh ta và Báo Đầu năm xưa đều là những người anh em cùng chung vai sát cánh liềmình. Sau đó mình được tiếp quản hộp đêm Hoàng Cung, Mã Lượng nhỏ hơn họ mấy tuổi cũng được quản lý một nhà hàng ăn. Chỉ có Báo Đầu vẫn làm kẻ chuyên đánh đấm, điều này không phải là mọi người coi thường gã, chỉ là gã thực sự đánh quá giỏi, không ai nghĩ ra muốn đổi một vai trò khác cho gã. Không thể ngờ được việc này lại trở thành điểm bộc phát trên tâm trạng của Báo Đầu.

A Hoa không tham gia vào cuộc tranh cãi giữa Báo Đầu và Nghiêm Lịch, anh ta chỉ nhìn Báo Đầu. Đợi đối phương nói xong những lời này, anh ta mới cười khở nào, hỏi: "Đã như vậy, hôm nay anh còn đến đây làm gì?"

Báo Đầu có thể nhìn thẳng vào Nghiêm Lịch đang phẫn nộ, nhưng lại không dám đối diện với ánh mắt bình thản của A Hoa. Gã cúi đầu nói: "Báo Đầu tôi đây không phải là một người vô tình vô nghĩa, việc có lỗi với anh Hoa, có lỗi với anh em thì tôi quyết không làm. Anh Long lôi kéo các cô em ở hộp đêm, sự việc này lúc trước tôi thực sự không biết ..."

"Anh không cần giải thích nữa, tôi hiểu rồi." A Hoa ngắt lời Báo Đầu, "Cho nên khi tôi gọi anh đến để trông nom hộp đêm, anh cũng đến, anh muốn làm băng dính hai mặt à? Đều không đặc tội với cả hai bên?"

Báo Đầu trầm mặc không nói. Nghiêm Lịch bực tức thở dốc, nhưng cũng không biết nên nói gì.

Hồi lâu sau, A Hoa thở dài, nói: "Mấy năm nay là tôi đã sơ suất, không bố trí ổn thỏa cho anh. Sự việc đã như vậy, nếu bây giờ tôi muốn cho anh hộp đêm, cũng rõ ràng là không còn ý nghĩa gì nữa. Thế này đi ... " A Hoa quay sang nhìn Nghiêm Lịch, "A Lịch, anh hãy đến phòng Tài vụ, lấy hai trăm nghìn tệ tiền mặt lại đây."

Nghiêm Lịch ngẩn người, Báo Đầu vội vàng xua tay: "Anh Hoa, đây không phải là vấn đề về tiền ... "

"Anh tưởng rằng tôi muốn dùng tiền để mua lại tấm lòng của anh sao? Anh sai rồi ... " A Hoa lắc đầu nói, "Anh đã thay lòng đổi dạ, dùng bao nhiêu tiền mới có thể mua lại được chứ? Cho dù bây giờ anh đồng ý ở lại, chúng ta còn có thể là anh em giống như trước đây sao?"

Những lời này khiến cho Báo Đầu cảm thấy hơi xót xa, gã kêu lên bất an: "Anh Hoa ... "

A Hoa ngừng lại giây lát rồi nói tiếp: "Chỉ là việc ở trên chốn giang hồ, không thể nào làm bằng dính hai mặt được. Anh muốn kẹp ở giữa, thì sẽ bị lực lượng hai bên ép cho nát vụn. Mười một năm mối giao tình của chúng ta cộng thêm với tiền mừng con trai anh, tính ra hai trăm nghìn tệ, anh hãy cầm số tiền này đi, không được từ chối. Sự nghiệp của anh vừa mới bắt đầu, những cô em đó coi như là sự ủng hộ của Nghiêm Lịch đối với anh, sau này giữa chúng ta đã sòng phẳng, anh hãy tự lo liệu cho mình nhé."

Bây giờ thì Báo Đầunghe mới hiểu rõ. Thì ra A Hoa muốn dùng hai trăm nghìn tệ này để mua đứt mối giao tình giữa bọn họ, sau này nếu có gặp mặt thì là kẻ địch ở hai chiến tuyến, chỉ có thể bảo vệ chủ của mình, liều mình một mất một còn. Gã ngẩn người, không nói được gì.

"Được rồi, hôm nay đến đây thôi. Nghiêm Lịch, anh hãy làm cho xong sự việc này đi." A Hoa sau khi dặn dò xong, bèn một mình bước ra khỏi phòng.

"Tôi đã ba mươi mấy tiếng đồng hồ chưa được ngủ. Tôi mệt quá rồi, tôi phải nghỉ ngơi một lát." Đây là câu nói mệt mỏi cuối cùng anh ta ném lại phía sau.

Khi A Hoa bước ra khỏi hộp đêm Hoàng Cung, sắc trời đã tối đen. Nhớ ra xe của mình vẫn đỗ ở cổng tòa nhà Long Vũ, anh ta bèn bắt taxi đến để lấy xe. Bởi vì tài khoản của Tập đoàn Long Vũ đã bị cảnh sát phong tỏa, cho nên tất cả nghiệp vụ đương nhiên cũng không thể nào triển khai được. Thường ngày tòa nhà Long Vũ đèn đuốc sáng trưng rực rỡ, bây giờ thì lại rất lạnh lẽo. A Hoa sau khi xuống khỏi taxi, ngược lên nhìn tòa nhà tối đen suy ngẫm. Trong tòa nhà này đã từng tập trung tài sản và quyền lực khiến mọi người đều phải ngưỡng vọng, thế mà bây giờ lại lung lay sắp đổ, khiến cho một mình anh ta khó có thể chống đỡ.

Dù đau buồn, nhưng khóemiệng A Hoa lại chợt xuất hiện nụ cười, đó là nụ cười lạnh lẽo nhưng cứng rắn như sắt thép. Anh ta từ lúc còn trẻ đã đi theo Đặng Hoa liều mạng đánh chém suốt cả chặng đường, có cảnh tượng sóng to gió lớn nào mà chưa từng nhìn thấy chứ? Kẻ địch mặc dù khí thế hung dữ, nhưng muốn đánh gục anh ta, vậy thì còn sớm lắm!

Đúng như anh Long nói,A Hoa là một con sói vô cùng ngoan cường, lạnh lùng, dẻo dai vững chắc. Anh có thể đánh cho anh ta máu me be bét, nhưng anh vĩnh viễn không thể nào cướp đi được răng nanh và móng vuốt của anh ta. Chỉ cần anh ta vẫn còn một hơi thở, là bất cứ lúc nào cũng có thể bùng nổ, cắn trúng vào yết hầu chí mạng của đối phương.

Bây giờ con sói này cần tìm một chỗ để nghỉ ngơi dưỡng khí. Nhưng A Hoa sau khi lấy được xe, nhất thời lại không biết đi đâu.

Cơ thể anh ta rất mệt mỏi,nhưng đầu óc anh ta thì lại chìm đắm trong những suy nghĩ hỗn loạn, không thể nào ngừng nghỉ được. Anh ta cần một nơi yên tĩnh, vừa có thể khiến cho cơ thể anh ta được thư giãn, lại có thể khiến cho tư duy của anh ta được vận chuyển linh hoạt hơn.

Nếu như trước đây, anh ta không chút do dự mà đến thẳng khách sạn Khải Huyền Môn, hưởng thụ phòng VIP thuộc về anh ta, nhưng bây giờ khách sạn cũng đang ở trong trạng thái bị giới nghiêm, tối nay chắc chắn là không thể đến được rồi.

Anh ta cũng không muốn về nhà, giống như tất cả chỗ ở của những người đàn ông độc thân, ở đó vừa bẩn thỉu vừa bừa bộn, chỉ khiến anh ta càng thêm phiền lòng.

A Hoa cũng không vội rời khỏi đó, anh ta kéo cửa sổ xe xuống, châm một điếu thuốc và chậm rãi hút. Khi điếu thuốc cháy hết, anh ta đột nhiên nhớ đến một nơi.

Nửa giờ đồng hồ sau, khi A Hoa đến nhà hàng Lục Dương Xuân, buổi biểu diễn đàn violin của cô gái vừa vặn mới bắt đầu. A Hoa vẫn chọn lựa ở góc khuất đó, anh ta gọi mấy món ăn nhẹ, vừa ăn vừa lắng nghe âm nhạc du dương.

Những nốt nhạc mượt mà giống như nước chảy róc rách vào màng nhĩ, sau đó lại tuần hoàn thấm vào huyết dịch, ngấm vào tất cả các tế bào trong khắp cơ thể. Một thứ cảm giác thoải mái dễ chịu khó có thể miêu tả được chiếm lĩnh toàn bộ thần kinh của người nghe trong quá trình này, khiến cho người nghe không còn tâm trí để nghĩ đến tất cả mọi ưu phiền. A Hoa nhanh chóng say mê thứ cảm giác này, sau khi anh ta ăn uống xong, liền nhắm mắt lại dựa vào ghế, như thể đang nổi trên mặt biển ấm áp.

Nhịp tim phiền muộn của anh ta cũng dần đập khẽ khàng. A Hoa biết mình đã đến đúng chỗ rồi, anh ta cũng càng hiểu được tại sao Eumenides lại say mê chốn này.

Buổi biểu diễn của cô gái dần đến hồi kết, nhưng A Hoa vẫn chưa thấy thỏa thích. Anh ta vẫy tay gọi nhân viên phục vụ đến.

"Có thể bảo cô gái đó kéo thêm một lúc được không?"

Nhân viên phục vụ lễ phép từ chối anh ta: "Không được đâu, người biểu diễn của chúng tôi mỗi ngày đều có thời gian biểu diễn cố định, anh muốn nghe thì ngày mai lại đến."

"Anh hãy nói hộ tôi một chút, tôi là bạn của cô ấy, hôm qua chúng tôi vẫn còn ngồi nói chuyện với nhau." A Hoa vừa nói vừa nhét tờ tiền một trăm tệ vào trong túi áo trước ngực nhân viên phục vụ, hành động này khiến cho người nhân viên phục vụ không thể nào từ chối yêu cầu của anh ta được.

"Để tôi hỏi giúp anh, anh đợi một lát." Nhân viên phục vụ nói xong bèn đi về hướng sân khấu biểu diễn. Cô gái đang thu dọn nhạc cụ, người nhân viên phục vụ nói thầm bên tai cô mấy câu, cô gái nghĩ một lát, không biết trả lời câu gì, nhân viên phục vụ bèn quay trở lại chỗ A Hoa.

"Xin lỗi, bởi vì phía sau còn có buổi biểu diễn khác, cho nên người kéo đàn violin của chúng tôi không thể biểu diễn tiếp được." Người nhân viên phục vụ cúi người nói với A Hoa, khi ánh mắt thất vọng vừa mới hiện lên trên gương mặt anh ta, thì người nhân viên phục vụ lại mỉm cười nói tiếp, "Nếu anh muốn, có thể đi theo cô gái đó đến phía sau cánh gà, cô ấy bằng lòng kéo vài khúc nhạc cho một mình anh nghe."

A Hoa cũng cười, anh rút ra hai trăm tệ để trả tiền đồ ăn đặt ở trên bàn, sau đó đứng dậy đi theo cô gái vào phía sau cánh gà.

"Cảm ơn cô." Sau khi đuổi theo được bước chân của cô gái, A Hoa thành thật nói một câu.

"Anh khách sáo quá rồi." Cô gái khẽ trả lời, "Anh đã giúp tôi bố trí cuộc phẫu thuật, tôi còn chưa biết cần phải báo đáp anh thế nào đây."

"Tôi chỉ là nhận sự ủy thác của người khác thôi." A Hoa nói đúng sự thật.

"Anh là bạn của anh ấy à?"

"Không ... không phải."

Cô gái khẽ há miệng, bộ dạng như hơi ngạc nhiên.

"Chúng tôi ... " A Hoa gắng giải thích, "Chúng tôi chỉ là có một giao dịch."

"Giao dịch?" Cô gái chau mày, càng cảm thấy băn khoăn.

"Chính là tôi giúp anh ta hoàn thành một việc, anh ta cũng giúp tôi hoàn thành một việc."

"Ồ?" Cô gái hơi nghiêng mặt lại, "Vậy việc mà anh ấy giúp anh hoàn thành rất khó phải không?"

"Việc đó ... đối với tôi vô cùng quan trọng."

Cô gái lộ ra nụ cười, hình như cảm thấy rất hân hoan. A Hoa khẽ xúc động, đoán được suy nghĩ của cô gái. Người đó dùng một việc vô cùng quan trọng để trao đổi sự ủy thác của mình, chứng tỏ mình tương tự cũng rất quan trọng trong lòng người đó nhỉ?

Con đường từ khu vực biểu diễn về phía sau cánh gà không xa, hai người nhanh chóng tiến vào một căn phòng nhỏ.

"Đây là phòng nghỉ của tôi." Cô gái giới thiệu, "Anh hãy ngồi trên sofa ở bên tường."

Căn phòng không rộng, ở vị trí sát tường có một chiếc ghế sofa đơn, đối diện là một bàn trang điểm, chắc là nơi cô gái trang điểm trước khi biểu diễn. Ngồi Ngồi đang nằm ở dưới bàn trang điểm để chờ đợi chủ nhân, lúc này đây bèn vui mừng đứng dậy, đuôi ngoáy tít.

A Hoa ngồi xuống ghế sofa, cô gái thì lại lần mò ngồi xuống ghế bên cạnh bàn trang điểm, sau đó bèn lôi đàn violin ra khỏi hộp, ngồi sẵn tư thế biểu diễn.

"Anh muốn nghe bản nhạc nào?" Cô gái hỏi một câu.

Bởi vì không hiểu nhiều về âm nhạc, A Hoa chỉ có thể trả lời vế bất lực: "Tôi cũng không biết."

Cô gái nghĩ một lát nói: "VẬY tôi kéo cho anh khúc nhạc "Trầm tư" nhé, đây cũng là một khúc nhạc mà anh ấy rất thích."

"Anh ta có hiểu về âm nhạc không?" A Hoa hình như muốn so sánh điều gì với người đó.

"Anh ấy rất có thiên phú." Cô gái nói xong câu này bèn nín thở, giây lát sau, tay phải của cô khẽ kéo đàn, tiếng nhạc du dương trầm lắng phát ra.

A Hoa lại một lần nữa rơi vào trong cảm giác bị nước biển bao vây, nước biển phẳng lặng mà lại rộng mênh mang, mang theo cảm giác ấm áp thoải mái. Anh ta uể oải mở mắt giữa làn nước, nhìn cô gái đó.

Bởi vì biết rằng cô gái không nhìn thấy mình được, cho nên ánh mắt của A Hoa có thể thoải mái nhìn chằm chằm vào gương mặt đối phương.

Đó là một khuôn mặt gần như hoàn mỹ, trắng ngần thanh tú đẹp đẽ, và đôi mắt nhắm nghiền thì lại che lấp được điểm khiếm khuyết duy nhất trên khuôn mặt này.

Nếu như cô gái đó lại có một đôi mắt trong trẻo, vậy thì sẽ là một cảnh tượng tuyệt đẹp thế nào nhỉ? A Hoa không kịp được bắt đầu tưởng tượng ra bộ dạng con người mắt sáng của đối phương sau khi mở mắt, nhưng tầm nhìn của anh ta lại dần dần trở nên mơ hồ trong quá trình này ...

Thế là cả cơ thể anh ta trở nên dập dềnh, rất nhiều thứ đè nén trong lòng cùng biến mất trong tiềm thức, cuối cùng tiến vào một cảnh giới hoàn toàn hư vô. Không biết trạng thái này duy trì bao lâu, cho đến khi anh ta đột nhiên cảm thấy có một sức mạnh kì lạ muốn kéo anh ta xuống dưới đáy biển sâu, anh ta mới chợt bừng tỉnh.

"A!" A Hoa bất giác kinh hãi kêu lên.

"Anh tỉnh rồi à?" Giọng cô gái dịu dàng vang lên bên tai anh ta, A Hoa lúc này mới nhận ra thì ra vừa rồi mình đã ngủ say mất. Anh ta cố gắng tập trung ánh mắt nhìn rõ thì ra là Ngưu Ngưu đang lôi kéo mình: Cậu chàng này đang cắn vào ống quần của anh ta, như thể muốn kéo anh ta rời khỏi ghế sofa vậy.

A Hoa muốn học theo động tác của cô gái, giơ tay ra muốn sờ vào đầu Ngưu Ngưu. Nhưng Ngưu Ngưu lại không chịu, quay người chạy về phía chủ nhân.

"Ngại quá ..." A Hoa ngượng ngùng mỉm cười, "Tôi đã ngủ bao lâu rồi?"

"Chắc là hơn nửa tiếng đồng hồ."

A Hoa cảm thấy rất xấu hổ: "Thính giả giống như tôi đây ... thật là kém cỏi."

Cô gái lại nói với A Hoa: "Không, anh là một thính giả đạt tiêu chuẩn, hoàn toàn tan chảy vào trong âm nhạc. Vốn dĩ tâm trạng anh rất hỗn loạn, sau khi nghe nhạc thì đã trầm tĩnh hẳn, hơi thở càng lúc càng đều đặn. Thế là tôi đã đổi sang một khúc ru ngủ, bởi vì tôi cảm nhận được anh rất mệt mỏi, anh cần phải ngủ một lúc."

Thì ra là như vậy ... A Hoa vui mừng thở phào, sau đó anh ta đứng dậy: "Tôi cần phải đi rồi ... Tôi đã làm lỡ không ít thời gian của cô."

"Lỡ thì cũng không hẳn ... Nhưng tôi cũng không giữ anh lại." Cô gái dùng ánh mắt vô hồn nhìn A Hoa, khẽ nói, "Bởi vì có dừng lại lâu hơn nữa thì cuối cùng vẫn cứ đến thời khắc ly biệt."

Tiểu khu Thành Lý Thủy Hương nằm ở phía Bắc ngoại ô của tỉnh thành, một con sông nhỏ chảy qua vị trí trung tâm của tiểu khu, khiến cho nhà đầu tư tòa nhà này quảng cáo là "nhà sang trọng nước non hữu tình".

Năm năm trước, A Hoa đã mua một hộ độc thân loại nhỏ ở đây, nhưng anh ta lại rất ít sống ở đây. Trước khi Đặng Hoa bị sát hại, A Hoa gần như dính liền với ông ta như hình với bóng. Cho nên anh ta từ lâu đã quen với cuộc sống phiêu bạt bất định ở bên ngoài, căn hộ chung cư nhỏ này hình như cũng chỉ là địa điểm cho anh ta để những đồ vật cá nhân mà thôi.

Nhưng tối hôm nay, anh ta bắt buộc phải quay trở về căn phòng nhỏ này để ngủ rồi.

Khi A Hoa xuất hiện ở cửa căn hộ thì đã gần nửa đêm, anh ta lục khắp người nhưng vẫn không tìm thấy chìa khóa cửa. Lúc này anh ta mới chợt nhớ ra, sáng nay mình đã giao chìa khóa cho cô gái có tên là Minh Minh đó.

A Hoa đành phải ấn chuông cửa - anh ta đứng ở trước cửa nhà mình, giờ lại giống như một người khách đến chơi.

May mà Minh Minh nhanh chóng chạy ra mở cửa, sau đó A Hoa lại ngăn người đứng ở bên ngoài cửa.

Anh ta gần như phải nghi ngờ mình thực sự là người khách rồi, bởi vì cảnh tượng anh ta nhìn thấy trước mắt thực sự không giống với cái "nhà" đó của mình.

"Nhà" của anh ta phải là một căn phòng nhỏ vô cùng bừa bộn, quần áo bẩn vất khắp nơi, trên sàn nhà đầy bụi bặm. Nhưng bây giờ nó lại gọn gàng sạch sẽ giống như là khuê phòng của thiếu nữ đài các.

A Hoa biết sự thay đổi long trời lở đất này chỉ có một loại khả năng, anh ta chuyển ánh mắt kinh ngạc về phía cô gái đang đứng trước mắt đây.

"Thế nào? Kinh ngạc lắm phải không?" Minh Minh nở nụ cười giòn tan, vô cùng đắc ý.

A Hoa khẽ "ha" một tiếng, anh ta bước vào phòng, trong lúc đóng cửa liền hỏi: "Cô đang báo đáp tôi phải không?"

"Không." Minh Minh giơ tay ra chỉ vào mũi A Hoa, trả lời với vẻ rất nghiêm túc, "Là căn phòng của anh thực sự quá bừa bộn, bừa bộn đến độ bất cứ một cô gái nào cũng không thể nào chịu đựng nổi."

Ngoài Đặng Hoa, rất ít người dám dùng tay chỉ vào mũi A Hoa. Đường nhiên trước đây cũng có kẻ không biết nặng nhẹ từng làm thử, họ thông thường đều bị gãy cổ tay.

Nhưng lần này A Hoa lại chịu đựng lời giáo huấn của đối phương, anh ta thậm chí còn rụt cổ lại, như thể thực sự phạm phải sai lầm. Sau đó anh ta lại chú ý đến những việc khác.

"Cô mặc áo của ai thế?" Anh ta trừng mắt nhìn Minh Minh, trên thân hình nhỏ bé của cô gái mặc một chiếc áo sơ mi dài rộng, vạt áo sơ mi dài đến tận vị trí đầu gối, gần như là chiếc váy liền.

"Lấy được từ trong tủ quần áo đấy." Minh Minh xòe tay ra nói, "Tôi tắm xong thì không có quần áo để thay. Nhưng anh cũng không bị thiệt đâu, tôi đã giặt toàn bộ đồ bẩn tích tụ mấy tháng liền của anh rồi."

Trong chiếc áo sơ mi màu trắng, cơ thể nhỏ nhắn của Minh Minh toát ra thứ ánh sáng đầy mê hoặc, và phần dưới của cô hình như cũng chỉ mặc đồ lót, lộ ra đôi chân thon dài trắng ngần.

A Hoa cảm thấy một sự ham muốn đang rực cháy ở phần bụng dưới của mình, đây là thứ ham muốn mà bất cứ người đàn ông nào cũng không thể kháng cự nổi, đặc biệt là khi họ gặp phải các loại áp lực từ thế giới bên ngoài, thì lại càng cần phải thông qua loại ham muốn này để phát tiết tâm trạng bị kìm nén.

A Hoa liền kéo MinhMinh vào trước ngực mình, cô gái hơi bất ngờ, liền kêu "a" lên một tiếng, sau đó cô liền nhận ra điều gì đó, bèn mở to mắt nhìn A Hoa, hơi thở trở nên nặng nề và dồn dập.

Bàn tay A Hoa vuốt ve khuôn mặt Minh Minh, đồng thời anh ta nói: "Mắt cô to thật đấy."

"Có đẹp không?" Thật không ngờ Minh Minh lại lộ ra nét mặt e thẹn.

A Hoa lặng lẽ gật đầu, anh ta nhìn vào đôi mắt to đen láy đó, tâm tư chợt xao động ...

Chương 3 Đối Đầu Trong Phòng Giam

Trải qua một ngày nghỉ ngơi tĩnh dưỡng, sức khỏe của Hàng Văn Trị đã không còn phải lo ngại gì nữa. Sau khi được ăn một bữa tối đầy dinh dưỡng của bệnh viện trại giam, anh ta bị đưa trở về phòng giam 424.

Trung đội trưởng của khu trại giam số 4 Trương Hải Phong đích thân áp giải về, sau khi đến phòng giam, anh ta để Hàng Văn Trị và Đỗ Minh Cường ở bên ngoài cửa, một mình bước vào trong phòng giam.

Anh Bình và mọi người lập tức nhất tề đứng dậy, chào rất cung kính:
"Chào quản giáo 79!"

79 Trong câu chào của người Trung Quốc có chữ "hảo" nghĩa là tốt, khỏe.

Trương Hải Phong nhìn một lượt mấy phạm nhân, hét lên một tiếng:
"Tốt?"

Tốt cái con khỉ!"

Anh Bình và mọi người cảm thấy bầu không khí đè nén, ai nấy đều im thin thít. Tiểu Thuận cúi đầu thật thấp, không dám ngước lên nhìn.

"Giữa đêm hôm khuya khoắt bị điện thoại réo làm cho tỉnh giấc, ngủ còn không được, thì sao có thể tốt được chứ?!" Trương Hải Phong lại đi lên mấy bước, hét thật to, nước bọt sắp bắn vào mặt anh Bình và mọi người.

Mặc dù giọng nói của Trương Hải Phong rất to, nhưng anh ta cũng chỉ là nhấn mạnh không được ngủ ngon, trong lời nói không hề đề cập đến vấn đề then chốt, điều này khiến cho anh Bình cũng nghiệm ra được ý vị. Anh ta bèn khẽ nheo mắt, cân nhắc đắn đo câu chữ, lên tiếng: "Quản giáo Trương, cái tên mới đến tối hôm qua tự sát, điều này ai có thể nghĩ đến được chứ? Không chỉ quản giáo ngủ không ngon, mấy anh em chúng

tôi cũng mệt mỏi suốt cả một đêm, bây giờ đứng thế này, bắp chân còn đang run rẩy nữa kia."

"Các anh cũng biết mệt à?" Trương Hải Phong liếc mắt nhìn anh Bình, hạ giọng nói vẻ hăm dọa: "Biết mệt thì bớt bày trò cho tôi!"

"Chúng tôi nào dám bày trò? Sau này mấy người chúng tôi sẽ thay nhau trực ban, chắc chắn là sẽ trông chừng được tên mới đến đó." Anh Bình nhân đà thể hiện thái độ tích cực. Hắc Tử và mọi người cũng vội vàng gật đầu phụ họa.

"Chính là anh nói đấy nhé, vậy thì tôi sẽ giao người cho anh phụ trách, nếu như sau này còn xảy ra chuyện gì, thì tôi sẽ hỏi tội anh!" Trương Hải Phong nhìn chăm chăm vào anh Bình, nói giọng âm u.

Anh Bình vẫn trấn tĩnh được, nói cười thản nhiên: "Anh yên tâm đi. Tôi đảm bảo anh ta không thiếu một sợi lông tóc nào đâu."

Trương Hải Phong hình như rất hài lòng đối với câu trả lời này, bộ mặt khó dăm dăm của anh ta cũng từ từ thả lỏng, thật không ngờ lộ ra ý cười. Thần kinh của anh Bình và mọi người cũng thả lỏng ra theo, nhưng chính vào lúc này, Trương Hải Phong lại đột nhiên trợn trừng mắt, hạ giọng trách mắng: "Mấy người các anh nghe cho rõ đây! Sự việc lần này tôi đều ghi sổ cho các anh rồi, sau này sẽ có lúc xử lý! Đừng tưởng các anh không ai chịu mở miệng, thì tôi chỉ có thể giả câm giả điếc đâu!" Câu nói này rất trịnh trọng, hàm nghĩa trong đó cũng thể hiện rõ: Lần này bởi vì không có ai nói rõ chân tướng sự việc, cho nên mình không có lý do để ra tay tàn độc, nhưng món nợ này đã bị ghi sổ rồi. Sau này một khi bị tóm được sai phạm gì, vậy thì nợ mới nợ cũ cùng tính sổ luôn!

Anh Bình vẫn tươi cười, nhưng nụ cười đã cứng đơ lại hồi lâu. Đón nhận ánh mắt sắc nhọn của đối phương, y chỉ cảm thấy mặt nóng hừng hực, như thể bị kim châm vào rất đau đớn.

Trương Hải Phong cứ thế trừng mắt nhìn đối phương, cho đến tận khi anh Bình cuối cùng cũng không chịu đựng được nữa cúi đầu xuống, lúc này anh ta mới "hừ" một tiếng, quay người rời khỏi phòng giam.

Anh Bình và mọi người nhìn thấy bóng lưng của anh ta khuất dần, lúc này mới dám thở phào nhẹ nhõm, như trút được gánh nặng ngàn cân.

Còn Đỗ Minh Cường đứng ở cửa thì lại có tâm trạng rất vui vẻ. Hắn đồng tai lên nghe thấy cuộc đối thoại ở trong phòng, biết là sự an toàn của Hàng Văn Trị sau này sẽ được cải thiện lớn, ít ra mấy tên đó trong một khoảng thời gian không dám giày vò anh ta nữa.

"Còn không mau cảm ơn quản giáo." Nhìn thấy Trương Hải Phong đã đi đến bên cạnh họ, Hàng Văn Trị vẫn đang đứng ngẩn người, Đỗ Minh Cường khẽ nhắc đối phương một câu.

Hàng Văn Trị chợt bừng tỉnh, cúi người về phía Trương Hải Phong, nói một câu: "Cảm ơn quản giáo đã quan tâm." Trong lúc vội vã, động tác cứng đờ trông thật buồn cười, giống như là bọn quý Nhật Bản đã bị cố tình làm cho xấu xí ở trong phim điện ảnh.

"Được rồi được rồi." Trương Hải Phong xua tay, "Các anh cũng tự mà lo cho mình đi."

Mặc dù nói là "các anh", nhưng khi nói ánh mắt Trương Hải Phong lại chỉ nhìn chăm chăm vào một mình Đỗ Minh Cường. Hắn cười hi hi, bộ dạng uể oải như không xảy ra chuyện gì cả.

Trương Hải Phong mặc kệ bọn họ, chỉ dặn dò với thuộc hạ của mình: "Áp giải vào." Nói xong bèn cất bước rời khỏi đó. Người quản giáo ở lại áp giải Hàng Văn Trị và Đỗ Minh Cường vào trong phòng giam, sau đó khóa cửa lại rồi rời đi.

"Ôi ôi lại có thể ngủ được rồi." Vừa vào trong phòng Đỗ Minh Cường đã vươn vai, sau đó vịn vào thành giường trèo lên giường của mình.

Hắc Tử thân nhiên némra một câu: "Mẹ nó chứ, thật đúng là lợn."

Anh Bình thì lại coinhư không nhìn thấy Đỗ Minh Cường, chỉ nói với Hàng Văn Trị: "Hi, hôm nay mày thích quá nhỉ? Vừa được ngủ giường mềm lại vừa được ăn cơm ngon. Mấy đứa chúng tao thì thật là thê thảm, ở trong phòng giam này cả ngày thấp thỏm lo sợ."

Nghhe thấy những lời giễu cợt này, nỗi căm hận phần uất trong lòng Hàng Văn Trị lại càng tăng lên. Nhưng ban ngày Đỗ Minh Cường đã dặn dò đi dặn dò lại anh ta, sau khi quay trở về phòng giam thì nhất định phải kìm nén nhẫn nại, nếu không thì người chịu thiệt cuối cùng vẫn là mình. Cho nên anh ta chỉ cần môi nhìn lại đối phương, không hề lên tiếng.

Bởi vì đã bị mất kính, Hàng Văn Trị bây giờ nhìn những thứ ở xa bắt buộc phải nheo mắt lại, ánh mắt cũng do đó mà trở nên mơ hồ. Tiểu Thuận nhìn thấy bộ dáng đó bèn nở nụ cười xấu xa và lên tiếng châm chọc: "Hi, răn mắt kiếng biến thành con chim sẻ mù rồi."⁷⁹

⁷⁹ Chính là răn hõmang, Tiểu Thuận cố tình khích Hàng Văn Trị.

"Tên nhóc này đúng là hơi cứng đầu, nhưng cũng biết giữ mồm giữ miệng đấy." A Sơn coi như là nói đỡ cho Hàng Văn Trị một câu.

Anh Bình cũng gật đầu, giơ tay chỉ vào Hàng Văn Trị nói: "Coi như mày thông minh. Mày có biết không? Trong nhà giam này điều tối kỵ nhất chính là tố cáo với quản giáo! Nếu như mày dám nói bừa, nỗi khổ mà mấy người anh em chúng ta phải chịu sau này sẽ dồn cả lên đầu mày gấp mấy lần!" Câu nói này thể hiện ra ý tứ mạnh mẽ, bề ngoài là đang khen ngợi đối phương, nhưng trong thực chất lại là sự dọa nạt và thị uy rành rành.

Hàng Văn Trị ngấn ngườigiây lát, như thể là muốn tìm lại ngôn từ để đối đáp lại với đối phương, nhưng cuối cùng cũng vẫn chẳng nói gì. Sau đó anh ta ngồi vào giường của mình, ngược đầu nhìn trần nhà, mơ màng không biết đang nghĩ gì.

Có lẽ là lời cảnh cáo lúc trước của Trương Hải Phong đã có tác dụng, anh Bình và mọi người cũng không tiếp tục làm khó dễ anh ta, chúng tụ lại để chơi bài, đợi đến lúc sau khi tắt đèn mỗi người bèn đánh răng rửa mặt rồi đi ngủ.

Suốt cả đêm nay khôngcó chuyện gì xảy ra, đến 6 giờ sáng ngày hôm sau, đèn ở trong phòng giam bật sáng, đồng thời tiếng chuông cũng vang lên. Phạm nhân ở trong các phòng giam đều bị gọi dậy, vừa than phiền vẫn còn chưa ngủ đủ giấc vừa vội vàng xuống giường đi vào nhà vệ sinh. Trong phòng giam 424, động tác của Tiểu Thuận là nhanh nhẹn nhất, cậu ta là người đầu tiên nhảy xuống giường giúp anh Bình lấy sẵn nước đánh răng rửa mặt rồi lại lấy sẵn kem đánh răng đưa đến trước giường của đối phương, sau đó chính mình xếp hàng sau Hắc Tử và A Sơn để đợi đánh răng rửa mặt. Hàng Văn Trị không muốn tụm lại với mấy người đó, bèn nằm thêm ở trên giường một lát. Còn có Đỗ Minh Cường cũng không hề vội vàng, nhưng mục đích chính của hắn là muốn ngủ thêm một lát, trong trại giam đã vang lên những tiếng ồn ào huyên náo, nhưng hắn lại vẫn có thể ung dung tự tại tại ngáy khò khò.

Khoảng hai mươi phút sau, có người quản giáo đến trại giam, mở từng cửa phòng giam, đồng thời cầm danh sách tội phạm để gọi tên kiểm tra đối chiếu số người. Lúc này Đỗ Minh Cường mới xuống giường, cùng với Hàng Văn Trị đánh răng rửa mặt qua loa ở bên bể nước.

Hôm nay là ngày làm việc, cả trại giam hơn bốn trăm phạm nhân bị xử tội nặng sau khi điểm danh tất cả đều tập hợp ở dưới đại sảnh tầng 1. Đến 6 giờ 30 phút, sáu người quản giáo áp giải những phạm nhân này đến nhà ăn tập thể của trại giam để ăn sáng. Thời gian ăn bữa sáng rất ngắn, 6 giờ 50 phút, các phạm nhân rời khỏi nhà ăn, bị đưa đến một tòa

nhà nhỏ hai tầng ở gần đó, đây chính là khu vực làm việc của trung đội 4, mọi người một tuần năm ngày các phạm nhân đều phải tiến hành lao động cải tạo ở trong tòa nhà nhỏ này.

Hơn bốn trăm người bị phân chia đến sáu phòng xưởng lớn, mỗi người có một chiếc bàn nhỏ để làm việc, đến 7 giờ, công việc lao động của một ngày chính thức bắt đầu.

Hôm qua khi nghỉ ngơi ở bệnh viện, Hàng Văn Trị đã nghe thấy Đỗ Minh Cường giới thiệu tình hình liên quan đến việc lao động cải tạo: Những người lao động trong cùng một xưởng nhóm thành một tổ, sẽ có một người quản giáo giám sát đốc thúc công việc. Đồng thời còn có một phạm nhân được làm lớp trưởng để trợ giúp công việc của quản giáo. "Nhiệm vụ ngon ăn" này thông thường đều là do thông qua mối quan hệ để độc chiếm. Trong tổ này, lại phải căn cứ theo từng phòng giam để chia thành những đội nhỏ, nhiệm vụ lao động mỗi ngày bị chia bình quân cho từng tiểu đội. Và trong cùng một tiểu đội, nhiệm vụ lao động lại được phân tỉ mỉ định mức cho từng người, và định mức này hoàn toàn do "tiểu đội trưởng" quyết định. Người quản giáo đôn đốc tổ của Hàng Văn Trị họ Hoàng, là một người đàn ông gầy gò ngoài 50 tuổi, bình thường không hay nói, cũng không chủ động bới lỗi của phạm nhân, nhưng nghe nói một khi đã nổi nóng thì vô cùng đáng sợ. "Lớp trưởng" hỗ trợ quản giáo là một tội phạm kinh tế, trước đây nghe nói là một lãnh đạo nhỏ của ngân hàng nào đó, hơn 40 tuổi, béo trắng mập mạp, những phạm nhân khác đều đặt cho anh ta biệt hiệu là "Bánh màn thầu". Cậy thế mình ở bên ngoài cũng có chút mối quan hệ, cộng thêm trước đây cũng đã quen làm lãnh đạo, "Bánh màn thầu" cũng thực sự coi mình là "lớp trưởng", động một chút là hò hét mắng nhiếc người khác. Nhưng mọi người đều coi thường anh ta, nếu không phải vì e ngại quản giáo, anh ta chắc chắn suốt ngày bị cho ăn đòn.

Trong số phạm nhân, địa vị có thực quyền thực sự vẫn là "tiểu đội trưởng"

của từng phòng giam, những người đó ai cũng là "đại ca" có thể khiến mọi người phục tùng. Hàng Văn Trị vốn suy đoán đội trưởng của phòng giam 424 chắc chắn là anh Bình, nhưng sau khi đến nơi lao động, lại phát hiện ra sự thực không phải như vậy.

"Đỗ Minh Cường, tên mới đến này giao cho mày dẫn dắt, nhiệm vụ hôm nay của hai đứa chúng mày là hai trăm cái, có vấn đề gì không?" Đội mọi người sau khi ổn định chỗ ngồi, người đứng ra phát hiệu lệnh lại là Hắc Tử. Giọng nói của anh ta cứng như thép, vốn không có bất cứ cơ hội nào để thương lượng cả.

Đỗ Minh Cường bất lực cười khổ não, lên tiếng: "Không vấn đề gì." Hàng Văn Trị lại có nét mặt như được giải thoát, có thể được phân cùng một tổ với Đỗ Minh Cường, đối với anh ta đã là một kết quả vô cùng lý tưởng rồi.

Hắc Tử lại tiếp tục phân công: "Tiểu Thuận, mày còn trẻ, chân tay nhanh nhẹn, cũng nhận nhiệm vụ một trăm cái đi; A Sơn, mày tám mươi cái, còn lại thì tao và anh Bình sẽ phân chia nhau."

Tiểu Thuận nhanh nhẹn đáp lời, bộ dạng có vẻ rất tích cực. A Sơn thì lại không nói gì, chỉ lo làm việc của mình.

"Mau bắt tay vào làm đi!" Đỗ Minh Cường kéo Hàng Văn Trị đang ngơ ngác, "Nếu không hoàn thành nhiệm vụ, thì không kịp ăn bữa tối đâu."

Hàng Văn Trị vẫn không hiểu: "Hai trăm cái rất khó hoàn thành sao?"

Đỗ Minh Cường bĩu môi nói: "Định mức mỗi ngày của mỗi tiểu đội là bốn trăm năm mươi cái, hai người chúng ta đã chiếm gần một nửa rồi. Anh thì lại là người mới chả biết gì cả, anh nói xem, có khó hay không?"

Hàng Văn Trị chớp mắt, nhanh chóng tính toán được con số. Nhiệm vụ có tất cả bốn trăm năm mươi cái, mình, Đỗ Minh Cường, Tiểu Thuận

mỗi người một trăm cái, A Sơn tám mươi cái, Hắc Tử và anh Bình cộng vào với nhau mới chỉ gánh vác bảy mươi cái, đây cũng là việc quá là thiếu công bằng nhỉ? Nghĩ đến đây, anh ta không kìm được muốn quay đầu lườm hai tên "nhàn hạ" một cái.

Lúc này Đỗ Minh Cường đã chuyển ghế của mình đến bên cạnh bàn của Hàng Văn Trị, nhìn thấy bộ dạng bức bối bất bình của anh ta, hắc "hi" một tiếng, nói: "Anh không cần phải nhìn bọn họ. Anh Bình chắc chắn là sẽ không chịu động tay, Hắc Tử là thân tín của y, có thể nhận nhiệm vụ bảy mươi cái đã là khá lắm rồi."

Quả nhiên anh Bình chỉ khoanh tay, vốn không có ý định làm việc. Thì ra "đội trưởng" Hắc Tử chỉ là công cụ quản lý của y, trong phòng giam này, vẫn là anh Bình độc chiếm địa vị tôn quý nhất.

"Họ ức hiếp những người cùng phòng giam, lẽ nào quản giáo không biết sao?" Hàng Văn Trị hạ giọng than phiền.

"Quản giáo biết cũng không hỏi kỹ thêm, chính họ cũng cần những người như vậy."

Hàng Văn Trị rướn mào nhìn Đỗ Minh Cường, như thế không hiểu ý của đối phương, hắc đành phải giải thích thêm: "Những nhân vật giống như anh Bình có thể trấn áp được những phạm nhân khác ở trong phòng giam, quản giáo là lợi dụng loại người này để tiến hành quản lý đối với các phạm nhân, đồng thời cũng mặc nhận cho họ một số đặc quyền. Ở trong đây và thế giới bên ngoài không giống nhau, cái gì mà công bằng, đạo lý đều không có tác dụng, ở đây chính là xã hội cá lớn nuốt cá bé, nó có quy tắc vận hành tự thân."

Hàng Văn Trị gật đầu, anh ta cũng không phải là người ngốc nghếch, đối phương chỉ cần nói kỹ một chút, anh ta liền có thể nghĩ thông suốt được những điều sâu xa ở trong đó: Những phạm nhân ở đây làm gì có ai

không phải là kẻ hoành hành ngang ngược chứ? Chỉ có lấy hung bạo để khống chế hung bạo, để cho người như anh Bình phát huy ra được tác dụng quản lý, mới có thể hình thành được cục diện tương đối ổn định. Nếu như có dân chủ, công bằng, vậy thì chắc chắn sẽ loạn hết cả.

"Đừng có suy ngẫm linh tinh nữa, mau làm việc đi." Đỗ Minh Cường lại một lần nữa nhắc nhở Hàng Văn Trị. Đồng thời hắn cũng chuyển dụng cụ lao động của mình đến chiếc bàn này, có một tập giấy cứng, một cuộn dây thừng bện, một chiếc bút chì, một chiếc gọt bút chì, một thước gỗ, một cái kéo và một lọ keo dán.

Hạng mục lao động ở trong trại giam không cố định, thường thì được quyết định do người quản giáo có thể nhận được công việc gì từ bên ngoài. Dạo này nhiệm vụ lao động của khu trại giam số 4 là làm túi giấy cứng, chính là loại túi xách để đựng những món đồ nhỏ mà các quầy hàng bán ở trong trung tâm mua sắm thường tặng miễn phí.

Đỗ Minh Cường tự làm mẫu trước một chiếc túi giấy, qua đó để giảng giải cho Hàng Văn Trị cả quá trình thực hiện: Trước tiên hãy căn cứ theo kích cỡ mặc định, dùng bút chì vẽ sẵn đường kẻ, sau đó dùng kéo để cắt, gấp xong thì lấy keo dán lại.

Tiếp đến là phải đi đến chỗ máy dập lỗ để gắn một lỗ kim loại, máy dập lỗ thì mỗi xưởng có một cái, do phạm nhân kỹ thuật chuyên môn thao tác vận hành.

Sau khi dập lỗ xong, xỏ sợi dây thừng bện vào trong lỗ tròn để có thể xách được, như vậy là chiếc túi giấy cứng đã được hoàn thành.

Hoàn thành một chuỗi công việc này, một phạm nhân làm việc thành thạo thường phải mất thời gian năm, sáu phút, một người tay chân vụng về thì lại phải mất bảy, tám phút thậm chí còn lâu hơn.

"Anh làm thử đi." Sau khi làm mẫu xong, Đỗ Minh Cường hất cằm về phía Hàng Văn Trị. Hắn ngẩng đầu lên nhìn đồng hồ treo tường, chuẩn bị tính giờ cho đối phương.

Hàng Văn Trị cầm chiếc bút chì mới được phát của mình, nhét vào trong chiếc gọt bút chì xoay hơn mười vòng, sau đó tay trái cầm thước gỗ đo ướm ở trên giấy. Anh ta hạ thước rất chuẩn xác, gần như không cần điều chỉnh, chiếc bút chì ở tay phải đã vạch thẳng lên, động tác vô cùng thành thục.

"Ồ?" Đỗ Minh Cường vừa nhìn thấy bộ dạng này không kìm nổi kinh ngạc mở to mắt, "Trước đây anh đã từng làm công việc này à?"

"Tôi là người làm về thiết kế mà, cả ngày đều vẽ sơ đồ công trình, vẽ thứ này chẳng phải là việc cón con sao?" Trong lúc nói, động tác của Hàng Văn Trị vẫn không dừng lại, nhanh chóng vẽ rõ nét đường viền trên giấy, sau đó anh ta ngậm bút vào trong miệng, rồi lại đổi sang cái kéo và bắt đầu cắt.

"Phải rồi phải rồi, tôi đã quên mất nghề nghiệp của anh." Đỗ Minh Cường vỗ vào đầu mình nói, đồng thời trong lòng cũng cảm thấy rất vui mừng. Cần phải biết rằng bước quan trọng nhất của việc chế tác túi giấy chính là vẽ đường cơ bản thật rõ ràng chuẩn xác, Hàng Văn Trị coi bước này là việc cón con, vậy thì không còn nghi ngờ gì nữa, sẽ nâng cao được hiệu suất làm việc của anh ta.

Quả nhiên, sau khi làm xong một túi giấy, Hàng Văn Trị chỉ dùng thời gian là năm phút rưỡi, chuyện này đối với người mới lần đầu tiên bắt tay vào làm có thể coi là một thành tích rất đáng nể. Đỗ Minh Cường toét miệng, thần sắc vui vẻ: "Được rồi được rồi, vốn dĩ tôi còn đang buồn rầu vì sợ sẽ bị anh kéo tụt lại, bây giờ xem ra, hi hi, anh còn làm nhanh hơn tôi nữa kia."

Hàng Văn Trị cũng bật cười, từ sau khi anh ta bước vào nhà tù, đây là lần đầu tiên anh ta nở ra nụ cười thực lòng như vậy. Có thể nhận được lời khen ngợi của Đỗ Minh Cường, hình như khiến anh ta vô cùng vui sướng, có lẽ là bởi vì đối phương đã giúp anh ta một lần, còn anh ta cuối cùng cũng đã tìm thấy được một cách thức có thể báo đáp lại.

"Được rồi, tôi không nói nhiều với anh nữa, chúng ta mau tranh thủ thời gian làm việc đi." Đỗ Minh Cường đứng dậy chuẩn bị quay trở về chỗ ngồi của mình, trong khi thu dọn đồ, hăn lại dặn dò, "Những công cụ này anh cần phải bảo quản cẩn thận, mất đồ là một việc rất lớn đấy."

Hàng Văn Trị gật đầu: "Anh yên tâm đi, con người tôi không phải là người cầu thả đâu."

Đỗ Minh Cường nói tiếp: "Đặc biệt là bút chì, quyết không thể làm mất, đầu bút dù cuối cùng không dùng được cũng vẫn nộp trở lại."

"Đầu mẫu bút chì cũng phải nộp lại à?" Hàng Văn Trị chép miệng, "Thế thì cũng bunn xin quá nhỉ?"

"Không phải là vấn đề bunn xin hay không, mà để an toàn." Đỗ Minh Cường trịnh trọng nói, "Ở đây đâu đâu cũng là những kẻ liều mạng, một đầu mẫu bút chì cũng có thể trở thành hung khí gây thương tích cho người khác!"

"Ồ." Nét mặt Hàng Văn Trị cũng trở nên nghiêm túc. Khi bút chì bị vót nhọn đầu đúng là có thể làm bị thương người khác, hơn nữa trong khu vực mẫn cảm như thế này, nhất định phải quản lý vô cùng nghiêm khắc đối với những đồ vật nguy hiểm như thế này. Anh ta nhớ lại tay cầm của bàn chải đánh răng được phát trong phòng giam cũng rất ngắn, đầu cán lại tròn tròn, chắc là cũng suy xét từ góc độ an toàn nhỉ.

Không chỉ như vậy, các công cụ khác lúc này đang dùng, bất luận là thước gỗ, kéo hay là gọt bút chì, cũng đều đã có những biện pháp đề

phòng đặc biệt: Hai đầu thước gỗ đều là hình vòng cung rất tù; kéo thì được bọc bằng một vỏ bằng nhựa tròn xoe, trông giống như là đồ chơi trẻ em vậy, và độ sắc của lưỡi kéo cũng chỉ có thể dùng để cắt giấy mà thôi; gọt bút chì thì thực sự là một thứ đồ chơi trẻ em, phần gọt bút chì bị ẩn sâu ở trong con búp bê bằng sứ, bút chì cần phải nhét vào trong miệng của con búp bê để gọt, còn vỏ bút chì thì tạm thời giữ lại ở trong bụng của con búp bê. Trừ khi anh đập vỡ con búp bê, nếu không thì vốn không thể nào tiếp xúc được với lưỡi dao ở bên trong.

Xem ra công cụ nguy hiểm duy nhất mà phạm nhân có thể tiếp xúc được đúng là chiếc bút chì ở trong tay, tiến hành quản lý chặt chẽ đối với việc này cũng không phải là quá đáng.

Đỗ Minh Cường nhìn thấy sự thay đổi trên nét mặt của Hàng Văn Trị, biết rằng đối phương đã có sự coi trọng cần thiết đối với thứ này. Lúc này hẳn mới yên tâm rồi đi. Sau đó mỗi người tự cúi đầu bận rộn làm việc của mình, không cần thiết phải nhìn đồng hồ nhiều hơn nữa.

Trong khoảng thời gian này, quản giáo Hoàng chuyển một chiếc ghế ngồi ở cửa nhà xưởng, chấp hành công việc quản lý giám sát của mình. Thực ra ông ta cũng không cần phải quá vất vả, bởi vì bốn máy quay camera trong nhà xưởng sẽ kịp thời truyền tải tình hình đến phòng Giám sát, cho nên rất ít phạm nhân dám giở trò tác oai tác quái ở trong nhà xưởng.

Khu vực điểm mù duy nhất của máy giám sát chính là nhà vệ sinh độc lập ở nhà xưởng, xuất phát từ sự tôn trọng quyền riêng tư của phạm nhân, khu vực này không lắp máy quay camera. Nhưng nhà vệ sinh này gần như là hoàn toàn bịt kín, ngoài cánh cửa hướng thẳng ra nhà xưởng, ngay cả một ô cửa sổ liên thông với thế giới bên ngoài cũng không có, cho nên vốn không cần lo lắng phạm nhân sẽ trốn thoát ra ngoài nhà xưởng từ phòng vệ sinh này.

Lớp trưởng "Bánh màn thầu" đang khoanh tay sau lưng đi đi lại lại trong nhà xưởng, bộ dạng cứ y như thật. Nhìn thấy ai nhàn hạ một chút anh ta

liền đi lên trách mắng vài câu. Nhưng anh ta cũng chỉ dám chọn những người dễ bắt nạt, nhân vật giống như anh Bình cho dù có gác chân lên bàn làm việc, "Bánh màn thầu" cũng chẳng có gan để nói gì cả.

Đến 11 giờ trưa, quản giáo Hoàng đứng dậy, ông ta lôi ra một chiếc còi và thổi "tít" một tiếng dài.

Trong nhà xưởng liền vang lên những tiếng hoan hô, các phạm nhân lao động suốt cả buổi sáng nghiêng đầu duỗi chân, thả lỏng cơ bắp và thần kinh mệt mỏi của mình. Đối với họ, tiếng còi này nghe còn tuyệt diệu hơn cả âm nhạc, bởi vì khi nó vang lên có nghĩa là cuối cùng giờ ăn trưa cũng đã đến rồi.

"Ồn ào gì thế? Tất cả im lặng cho tôi, thu dọn công cụ của mình, xếp hàng ra khỏi cửa!" "Bánh màn thầu" vừa hét lên vừa vội vàng đi đến cửa nhà xưởng, lấy ra bốn thùng lớn để ở trước cửa, những thùng này là để thu lại thước gỗ, kéo, bút chì và gọt bút chì.

Những phạm nhân ồn ào huyên náo xếp hàng, trong lúc đó, quản giáo Hoàng, "Bánh màn thầu" hoặc là những vị đại ca ở phòng giam thỉnh thoảng vang lên mấy câu trách mắng, mọi người mới dần trật tự trở lại.

Đỗ Minh Cường vốn định cùng giao nộp công cụ với Hàng Văn Trị, nhưng động tác hơi chậm một chút, đã bị mấy phạm nhân nóng lòng muốn được ăn cơm chen vào giữa đội ngũ. Thế là đành phải nhẫn nại theo đội ngũ nhích từng chút một về phía trước. Nhìn thấy Hàng Văn Trị ở phía trước cuối cùng cũng đã xếp đến hàng đầu tiên, đang đặt công cụ vào mấy thùng đó. Chợt nghe thấy tiếng "Bánh màn thầu" hét lên: "Bút chì của anh sao thế?!"

Đỗ Minh Cường lo lắng chau mày, hẳn đã đặc biệt nhấn mạnh tầm quan trọng của việc giữ gìn bút chì với Hàng Văn Trị, lẽ nào đối phương vẫn cứ xảy ra sai sót sao?

Còn Hàng Văn Trị thì lại miễn cưỡng giải thích gì đó, giọng nói rụt rè sợ hãi: "Tôi chỉ là do thói quen, cứ hay cho bút chì vào miệng cắn ... "

Đỗ Minh Cường thò ra khỏi hàng nhìn về phía trước, thấy trong tay "Bánh màn thầu" đang nắm chặt chiếc bút chì mà Hàng Văn Trị vừa mới đặt xuống, khuôn mặt vô cùng ghê tởm. Nguyên nhân tạo nên sự ghê tởm của anh ta cũng rất rõ ràng: Phần đuôi của chiếc bút chì đó đầy vết răng, đã bị cắn nát.

"Một chiếc bút chì mới tinh, chưa dùng được bao nhiêu đã bị anh cắn thành thế này, anh thấy có tởm không chứ?" "Bánh màn thầu" dùng đuôi bút chì chọc vào mặt Hàng Văn Trị chửi bới.

Hàng Văn Trị biết mình đuối lý, đỏ mặt không biết làm thế nào cho ổn thỏa. Trước kia anh ta dùng bút chì có bao giờ lại nghĩ đến còn cần phải trả lại chứ? Cho nên đã tạo thành thói quen cắn đuôi bút, bây giờ chiếc bút này đã bị cắn thành ra như vậy, đối với người khác thì quả thực là không thể nào dùng được nữa.

"Chiếc bút này chúng tôi chẳng muốn động vào đâu. Màn thầu, anh phải để chiếc bút này sang một bên, buổi chiều trả lại cho anh ta dùng." Đỗ Minh Cường lúc này đón lời, lên tiếng. Ngoài mặt anh ta thể hiện là đang phân nản, trên thực tế là đưa ra một phương án giải quyết khả thi, coi như là giải vây cho Hàng Văn Trị.

Quản giáo Hoàng nghe thấy những lời này của Đỗ Minh Cường, bèn đứng bên gập đầu, nói với "Bánh màn thầu": "Cứ làm như vậy đi." Chỉ cần công cụ không bị thất lạc, đối với những sự việc nhỏ nhặt như thế này, ông ta cũng chẳng muốn quản lý nhiều.

Quản giáo đã lên tiếng, "Bánh màn thầu" cũng không tiện nói thêm gì nữa. Anh ta đành phải ném chiếc bút này vào một góc thùng, đồng thời

trường mắt nhìn Hàng Văn Trị một cái, làu bàu: "Mày tuổi chó à? Làm việc lại còn cần phải mài răng?"

Hàng Văn Trị cũng không tranh cãi gì với đối phương nữa, chỉ mỉm cười nhận lỗi, sau đó quay lại gặt đầu với Đỗ Minh Cường, biểu thị sự cảm ơn.

Ngày đầu tiên đi làm, mặc dù mắc một lỗi nhỏ, nhưng cũng coi như là đã qua được rồi. Sau khi tất cả các phạm nhân đã giao nộp hết công cụ lao động, thì lại tập hợp ở nhà ăn tập thể dưới sự áp giải của những người quản giáo để ăn bữa trưa.

Thức ăn mặc dù rất đơn giản, nhưng trải qua cả buổi sáng làm việc, những người phạm nhân đều đã đói mềm, ai nấy đều ăn ngấu nghiến, trông rất ngon lành.

Thời gian ăn trưa thì được dài hơn. Sau khi ăn xong, từng nhóm phạm nhân hai, ba người túm tụm lại cùng nhau ngồi nói chuyện phiếm. Đỗ Minh Cường tìm đến chỗ Hàng Văn Trị, kể cho đối phương nghe quy tắc sinh hoạt trong cuộc sống thường ngày ở trong tù.

Thì ra trong tù cũng giống như ở bên ngoài, thực hiện chế độ năm ngày làm việc trong một tuần. Từ thứ hai đến thứ sáu các phạm nhân đều phải tiến hành lao động cải tạo, một ngày ba bữa đều ăn ở trong nhà ăn. Thứ bảy và chủ nhật là ngày nghỉ, hai ngày này phần lớn quản giáo đều không đi làm, nhà ăn cũng nghỉ. Cho nên các phạm nhân chỉ có thể cả ngày ngồi ở trong phòng giam, tất cả đồ ăn cũng được chuẩn bị từ trước.

Hàng Văn Trị nhớ ra khi mình vừa đến trại giam, các phạm nhân đều ở trong phòng giam nhàn hạ không làm gì, bữa tối cũng có người đẩy xe thức ăn đưa đến phòng, thì ra là vào ngày nghỉ.

Đến khoảng 12 giờ 50 phút, quản giáo thổi một tiếng còi, tuyên bố kết thúc giờ nghỉ trưa. Các phạm nhân lại xếp hàng đi đến tòa lầu công

xưởng, bắt đầu công việc buổi chiều.

Hắc Tử phân công nhiệm vụ cho mình ít nhất, cộng thêm anh Bình đôi khi thực sự quá rảnh rỗi tay chân, cũng động tay làm giúp gã một vài cái. Cho nên, nhiệm vụ của gã xong sớm nhất. Nhưng theo quy định, mỗi tiểu đội phải đợi sau khi làm xong hết bốn trăm năm mươi túi giấy, do nhân viên kiểm tra chất lượng kiểm tra xem có đạt tiêu chuẩn hay không mới có thể được rời khỏi nhà xưởng, trở về phòng giam nghỉ ngơi trước.

A Sơn không lâu sau cũng hoàn thành xong tám mươi cái của anh ta, bèn cùng ngồi trò chuyện nghỉ ngơi với Hắc Tử và anh Bình. Chỉ còn lại Đỗ Minh Cường, Hàng Văn Trị và Tiểu Thuận vẫn đang vùi đầu làm việc. Hiệu suất công việc của ba người này gần như đều nhau, cho đến tận hơn 5 giờ chiều, nhiệm vụ của cả tiểu đội cuối cùng cũng đã hoàn thành.

"Được đấy, tay chân cũng nhanh nhẹn đấy." Hắc Tử liếc nhìn Hàng Văn Trị, hình như hơi ngạc nhiên đối với biểu hiện của đối phương, sau đó gã lại đá Tiểu Thuận một cái, "Này, ôm cho tao, tao với mày đưa đi kiểm hàng."

Tiểu Thuận bèn cúi người ôm tất cả chồng túi giấy lên, đi theo Hắc Tử về phía cửa nhà xưởng. Ở cửa, người phụ trách công việc béo bở kiểm hàng đương nhiên lại bị "Bánh màn thầu" giành lấy. Tiểu Thuận đặt chồng túi giấy cao ngất ngưỡng xuống bàn, "Bánh màn thầu" bèn đứng dậy bắt đầu kiểm tra.

Phương thức kiểm tra cũng rất đơn giản, trước tiên xem xem độ dính kết của chiếc túi, nút sợi dây thường có đầy đủ không, sau đó cầm một tập túi giấy nhét vào sản phẩm đạt tiêu chuẩn, xếp thành một tập vổ vổ xuống bàn, xem xem kích thước có đạt yêu cầu hay không. "Bánh màn thầu" mặc dù tính cách rất đáng ghét nhưng làm công việc này thì lại rất nghiêm túc, chắc là muốn thể hiện tốt trước mặt quản giáo.

Anh Bình uể oải dựa vào ghế làm việc, liếc mắt nhìn quá trình kiểm hàng ở cửa. Giây lát sau anh ta cười khẩy một tiếng, nói: "Xì, hình như không qua cửa rồi."

Anh ta nói câu này rất to, như thể cố ý muốn cho những người xung quanh nghe thấy. Đỗ Minh Cường và Hàng Văn Trị vốn đang nói chuyện phiếm với nhau, nghe thấy câu này bèn ngẩng đầu lên, dồn ánh mắt chăm chú về phía cửa nhà xưởng.

Quả nhiên, "Bánh màn thầu" đang sa sầm mặt vứt một số túi giấy từ trên bàn xuống, miệng lẩm bẩm, mặc dù nghe không rõ là nói gì, nhưng chắc chắn là chẳng có câu nào tử tế.

Hắc Tử cũng há miệng, nhìn khẩu hình chắc là chửi tục, sau đó gã quay trở lại, Tiểu Thuận thì lại quỳ xồm xuống dưới đất để nhặt từng cái túi giấy lên, ước lượng khoảng, hai mươi, ba mươi cái.

Một lát sau Hắc Tử quay trở lại khu vực làm việc của phòng giam 424. Ánh mắt gã quét tới Đỗ Minh Cường và Hàng Văn Trị, sắc mặt sa sầm, nói: "Công việc của hai đứa chúng mày không đạt tiêu chuẩn, lát nữa ở lại làm thêm đi!" Gã vừa nói dứt lời, Tiểu Thuận cũng quay trở lại, cậu ta ném những chiếc túi giấy vừa mới nhặt lên vào bàn của Hàng Văn Trị, nét mặt vui mừng hơn hờ trước tai họa của người khác.

Thoạt tiên Hàng Văn Trị gấn người, tiếp đến không nhin được lại hỏi: "Sao anh biết là của hai người chúng tôi không đạt tiêu chuẩn?" Anh ta làm túi giấy rất cẩn thận, tự tin là không làm ra sản phẩm lỗi.

"Mày còn dám không phục à? Trong đội của chúng ta chỉ có mày là người mới, ngoài mày thì còn có ai làm lỗi chứ? Hắc Tử trừng mắt trách mắng, sau đó gã lại quay sang chửi Đỗ Minh Cường, "Bảo mày hướng dẫn cho người mới là đã coi trọng mày rồi, thế mà mày lại hướng dẫn thành ra thế này à? Mẹ kiếp, công việc này hai đứa chúng mày cùng phải làm bù!" Hàng Văn Trị chỉ cảm thấy lồng ngực tức nghẹn, trong khoảnh

khắc phải chịu một bụng ấm ức. Chỉ bởi vì mình là người mới, thì chắc hẳn làm ra hàng lỗi sao? Hơn nữa, nếu mọi người cùng đưa đi kiểm tra xảy ra vấn đề, ít ra cũng phải là mọi người cùng gánh vác trách nhiệm, sao có thể lại vô đoán dồn tất cả những sai sót về phía mình chứ? Hơn nữa, bởi vì việc này lại còn liên lụy khiến Đỗ Minh Cường cùng chịu phạt, càng khiến cho anh ta không thể tiếp nhận được.

"Tôi chính là không phục!" Anh ta cuối cùng cũng không kìm được đứng bật dậy, rướn cổ lên cãi lại một câu.

Hắc Tử nhìn bộ dạng của Hàng Văn Trị không tức giận mà lại bật cười: "Ha, giỏi đấy! Cảm thấy có quản giáo chống lưng cho mày, gan to ra rồi phải không? Được, chúng ta hãy xem quản giáo nói thế nào, Tiểu Thuận, mau gọi quản giáo lại đây!"

Tiểu Thuận lập tức chạy về phía cửa, vừa chạy vừa hét: "Báo cáo quản giáo, ở đây có kẻ mới đến không phục quản lý!"

Quản giáo Hoàng cũng đang chú ý đến động tĩnh ở đằng này, Tiểu Thuận gọi như vậy, ông ta lập tức cầm dùi cui bước nhanh đến. "Bánh màn thầu" lại lúc lắc mông đi theo phía sau ông ta.

Anh Bình và A Sơn đứng dậy, bày ra tư thế cung kính đón tiếp. Đỗ Minh Cường thì lại bất lực lắc đầu, cũng đứng ở bên cạnh Hàng Văn Trị.

"Có chuyện gì?" Người quản giáo gầy gò hỏi một câu, thái độ vẫn coi như là hòa nhã.

Hắc Tử hội báo: "Tên phạm nhân mới này làm ra sản phẩm lỗi, tôi bố trí nó làm thêm để bù vào, nó không phục."

"Ồ. Anh mới đến à?" Quản giáo Hoàng nhìn Hàng Văn Trị một cái, sau đó dùng giọng điệu giải thích nói, "Sản xuất trong trại giam cũng có nhiệm vụ, làm ra sản phẩm lỗi thì phải làm bù, đây là chế độ."

"Nhưng những sản phẩm lỗi đó chưa chắc đã là do tôi làm, tại sao một mình tôi lại phải gánh chịu?" Hàng Văn Trị biện hộ cho mình, trước mặt quản giáo, anh ta cũng không dám nói quá chắc chắn, chỉ dùng từ "chưa chắc".

Quản giáo Hoàng cũng không muốn tranh luận với anh ta, chỉ quay đầu hỏi "Bánh màn thầu" một câu: "Phòng giam này đã bao lâu chưa làm ra sản phẩm lỗi rồi?"

"Khoảng hơn một tháng rồi." Màn thầu trả lời, nghĩ một lát rồi bổ sung, "Trước đây cho dù có sản phẩm lỗi, cũng chỉ có một hai cái, chưa bao giờ có nhiều như tình trạng ngày hôm nay."

Quản giáo Hoàng lại quay sang nhìn Hàng Văn Trị, ánh mắt từ từ trở nên sắc lạnh, lộ ra khí chất dù không nổi nóng nhưng cũng khiến người khác sợ hãi.

Trong lòng Hàng Văn Trị cảm thấy vô cùng nặng nề, có nỗi khổ mà không thể nào nói ra được. Ý tứ mà quản giáo muốn thể hiện ra đã quá rõ ràng, tiểu đội này hơn một tháng chưa từng làm ra sản phẩm lỗi, lần này thì lại có nhiều sản phẩm lỗi như vậy, mà hôm nay vừa vặn lại là ngày đầu tiên mình đi làm, trách nhiệm ở trong đây gần như là không cần nói đã quá rõ ràng.

Dù là chính Hàng Văn Trị cũng khó có thể nảy sinh sự nghi ngờ đối với mối quan hệ logic như vậy.

"Cậu còn có điều gì cần nói nữa không?" Quản giáo Hoàng lạnh lùng hỏi ngược lại.

Hàng Văn Trị cúi đầu, lặng im không nói.

Thấy đối phương không phản bác nữa, quản giáo Hoàng bèn hài lòng hừ một tiếng. Sau đó ông ta lại nhìn Hắc Tử nói: "Về việc này, anh làm đội trưởng cũng có trách nhiệm. Anh biết rõ anh ta là người mới, tại sao không hướng dẫn anh ta thêm? Sự cố sản xuất như thế này lẽ ra cần phải tiêu diệt từ trong trứng nước chứ?"

Hắc Tử lập tức hùng hồn trả lời: "Báo cáo quản giáo: Tôi đã bố trí học viên có kỹ thuật tốt nhất ở trong nhóm để giúp đỡ anh ta, nhưng không ngờ lại vẫn xảy ra vấn đề này."

"Ồ? Anh bố trí người nào?"

Hắc Tử chỉ vào Đỗ Minh Cường, còn hắn thì há miệng ra chủ động nói, "Tôi."

"Anh chính là không có trách nhiệm." Quản giáo Hoàng lộ ra ngữ khí bất mãn.

"Anh ta chỉ quan tâm đến nhiệm vụ của mình thôi!" Tiểu Thuận ở bên cạnh cũng mách lẻo, "Anh ta chỉ làm mẫu cho người mới đến có một lần, sau đó liền bỏ mặc."

Đỗ Minh Cường cười ản ả, hắn không thể không thừa nhận lời đối phương nói đúng là sự thực.

"Quản giáo, việc này không liên quan tới chúng tôi, muốn phạt thì cứ phạt hai người bọn họ." Anh Bình lúc này cũng lên tiếng, thái độ tỉnh bơ.

"Ừm." Quản giáo Hoàng gật đầu, "Thế thì để hai người bọn họ ở lại làm thêm."

Hắc Tử đáp lời, "Đã hiểu." Đợi khi quản giáo và "Bánh màn thầu" quay người bước đi, khoe môi gã mới nhếch lên nụ cười đều giả.

Hàng Văn Trị vẫn đứng yên ở đó, bộ dạng có chút không cam tâm. Đỗ Minh Cường kéo tay anh ta, nói: "Mau làm việc đi, công việc này e là một tiếng đồng hồ cũng không làm xong đấy."

Hàng Văn Trị nuốt nước bọt, mặc dù trong lòng rất khó chịu, nhưng lại không biết cần phải nói từ đâu. Sau khi ngăn người giầy lát đành phải ngoan ngoãn bày công cụ ra, bắt đầu làm việc trở lại.

Những phạm nhân khác lúc này cũng lần lượt làm xong, sau khi thông qua được kiểm định thì xếp hàng để đến nhà ăn ăn bữa tối. Mười phút sau, cả gian nhà xưởng rộng lớn đã trở nên vắng vẻ, chỉ còn lại hai người Đỗ Minh Cường và Hàng Văn Trị.

Giữa bầu không khí yên ắng đột nhiên nghe thấy tiếng kêu khe khẽ lục cục, Hàng Văn Trị ngăn người, sau đó liền hiểu ngay là bụng của Đỗ Minh Cường đang sôi. Anh ta nhìn đối phương với ánh mắt đồng tình và xin lỗi.

"Ôi." Đỗ Minh Cường thở dài, "Tối nay phải nhịn đói rồi."

"Sao cơ? Ngay cả bữa tối cũng không cho ăn nữa sao?" Hàng Văn Trị thắc mắc.

Đỗ Minh Cường nhún vai: "Nhà ăn không đợi chúng ta đâu, cứ đến giờ là tan ca."

Hàng Văn Trị nghĩ một lát cũng cảm thấy có gì không ổn, vội nói: "Vậy thì chúng ta cần phải đi ăn cơm trước chứ. Ăn tối xong thì quay trở lại làm thêm không được sao?"

"Quản giáo hãy còn đợi để tan ca đấy, anh có thể để họ đợi chúng ta sao?" Đỗ Minh Cường hất cằm về phía cửa, quản giáo Hoàng đang ngồi thành thoi trên ghế, nét mặt đã rất là khó chịu.

Hàng Văn Trị khẽ "ồ" một tiếng, đã thoáng hiểu ra vấn đề. Giây lát sau anh ta lại truy hỏi: "Vậy nếu chúng ta cứ mãi không làm xong, quản giáo cũng cứ thế ngồi chờ ở đây à?"

Đỗ Minh Cường bật cười "hi hi": "Quản giáo có thể ngốc nghếch được thế sao? Ông ta nhiều nhất cũng chỉ chờ đến thời gian tan ca, 6 giờ chắc chắn là sẽ đi về. Nếu như hai người chúng ta làm không xong, thì phải cộng thêm vào lượng công việc của ngày mai. Ngày mai vẫn làm không xong. Buổi tối tiếp tục tăng ca, đến lúc đó vẫn là không có cơm ăn!"

Hàng Văn Trị nhăn mũi, đã hiểu rõ được tình thế nghiêm trọng, động tác làm nhanh hơn. Nhưng sau khi làm xong vài túi giấy, anh ta lại không tìm được, lại lên tiếng: "Tôi vẫn cảm thấy việc này có gì đó không phải."

"Gì vậy?" Đỗ Minh Cường rướn mày nhìn anh ta, nhưng tay vẫn không ngừng làm việc.

Hàng Văn Trị cắn chiếc bút chì vào trong miệng do dự giây lát rồi nói: "Những sản phẩm lỗi này thực sự không phải do tôi làm đâu."

Đỗ Minh Cường không nói gì. Hàng Văn Trị không hiểu được ý tứ của đối phương, bèn bóc một túi giấy lỗi ra giải thích: "Anh nhìn này, chiếc túi này hoàn toàn được gấp theo đường cơ bản đã vẽ sẵn. Kích cỡ không đúng, vậy chắc chắn là do đường cơ bản có vấn đề. Tôi lần đầu tiên làm công việc này, nếu nói ở khâu khác xảy ra sai sót thì còn được, nhưng đường cơ bản thì quyết không thể nào vẽ nhầm được."

Đỗ Minh Cường vẫn không nói gì, chỉ nhìn đối phương.

"Anh không tin à? Tôi vẽ bản đồ đã vẽ bao nhiêu năm rồi!" Hàng Văn Trị hơi cuống, anh ta lấy chiếc bút đang ngậm trong miệng xuống, xoẹt xoẹt mấy đường, vẽ ra hai ký hiệu ở trên chiếc túi giấy đã bị bỏ đi, nói với Đỗ

Minh Cường, "Anh đo xem, khoảng cách giữa hai đường thẳng này là 30 cm, sự sai lệch sẽ không vượt quá 0,5 cm."

Đỗ Minh Cường cầm thước gỗ lên đo thật, quả nhiên là 30 cm, rất chuẩn xác.

"Anh thấy đấy, tôikhông cần thước mà có thể vẽ chuẩn như vậy, cầm thước liệu có thể vẽ sai được sao?!" Hàng Văn Trị nóng lòng muốn chứng minh bản thân mình.

Đỗ Minh Cường cuối cùngcũng lên tiếng, và khi hắn mở miệng, trên mặt cũng mang theo nụ cười khổ não vẻ bất lực.

"Anh thực sự tưởngrằng sự việc hôm nay là có người làm ra sản phẩm lỗi sao?"

Trong lời nói của đốiphương có ẩn ý, Hàng Văn Trị ngẩn người, bộ dạng đang cố gắng suy nghĩ. Đỗ Minh Cường lúc này lại nói tiếp: "Đây là bọn Hắc Tử cố tình gài tang vật đấy."

"Cố tình?"Hàng Văn Trị chớp mắt, "Bọn họ cố ý làm ra những sản phẩm lỗi này, chính là để cho chúng ta không ăn được cơm tối sao?"

"Không kịp ăn cơmtối, hi hi, vậy thì cũng chẳng sao." Ánh mắt Đỗ Minh Cường dần trở nên đăm chiêu, "Chỉ sợ phía sau còn có kịch hay nữa kia."

"Cái này ... là ýgì?" Hàng Văn Trị không kìm nổi cảm giác hơi sợ hãi.

"Anh cũng không tựnghĩ xem, hôm qua bọn họ giày vò anh như vậy, kết quả là đã bị tôi xen vào, họ có thể cứ thế cho qua được sao?"

Hàng Văn Trị phẫn nộ hỏingược lại: "Nhưng bọn họ còn muốn như thế nào?"

Quản giáo Trương chẳng phải đã cảnh cáo bọn họ rồi sao?"

"Chính là vướng mắc lời cảnh cáo của quản giáo Trương, họ mới bày ra vở kịch này." Đỗ Minh Cường phân tích, "Tối nay nếu như trong phòng giam lại xảy ra sự xung đột nào, bọn chúng có thể gán cho chúng ta tội danh "không phục lao động cải tạo, nuôi lòng khiêu chiến báo thù.""

"Là như vậy à!" Hàng Văn Trị nhíu lông mày, càng nghĩ càng thấy có lý, lộ ra thần sắc vừa tức giận vừa sợ hãi. Đỗ Minh Cường thấy vậy bèn khẽ vỗ vào vai anh ta: "Nhưng anh cũng không cần lo lắng, lần này bọn họ chủ yếu là nhắm vào tôi."

Hàng Văn Trị ngược đầu nhìn đối phương, trong ánh mắt thể hiện sự băn khoăn nghi hoặc.

"Nếu như chỉ cần là muốn xử lý anh, cần gì phải sắp xếp cho hai chúng ta vào một tổ chứ? Nhìn thế trận này, rõ ràng là muốn ra tay với tôi mà. Cho nên anh chỉ cần đừng chống đối lại bọn chúng, thì bọn chúng sẽ không làm gì anh đâu." Nghe Đỗ Minh Cường nói vậy, trong lòng Hàng Văn Trị lại trào dâng chí khí hào kiệt, trợn mắt lên nói, "Chả nhẽ tôi cứ thế mà nhìn bọn chúng xử lý anh sao? Bọn chúng cũng không được ức hiếp người quá đáng, đến lúc đó cùng lắm là tôi liều mạng với bọn chúng, dù sao tôi vốn cũng đã không muốn sống nữa rồi!"

Đỗ Minh Cường mỉm cười, rất khen ngợi đối với thái độ đồng cam cộng khổ này của Hàng Văn Trị. Nhưng hăn lập tức lại lắc đầu khuyên nhủ: "Tại sao lại không muốn sống? Những ngày tháng tươi đẹp còn dài lắm! Hơn nữa, cho dù có chết, cũng không đáng để mất mạng vào tay những tên đó."

"Vậy thì có thể làm thế nào chứ?" Thần sắc Hàng Văn Trị phần uất, "Chẳng phải đều do bị chúng nó áp bức sao."

Đỗ Minh Cường vẫn mỉm cười, giây lát sau hắn nói một câu: "Tôi có cách để đối phó với bọn chúng."

Đây là một câu nói rất đơn giản bình thường, nhưng ngữ khí lại vô cùng trấn tĩnh, toát ra sự tin tưởng chắc chắn. Hàng Văn Trị thậm chí không cần phải hỏi thêm rốt cuộc là cách gì, bởi vì ánh mắt của đối phương đã nói cho anh ta biết: Mình không cần thiết phải hiểu những việc này.

Sự phản uất của Hàng Văn Trị cuối cùng cũng được bình tâm lại trong lời nói này, sau đó anh ta nói về chân thành: "Bất luận cần tôi giúp đỡ thế nào, tôi chắc chắn sẽ làm được."

"Tôi chỉ cần anh làm được một việc."

Đỗ Minh Cường dùng ánh mắt sáng rực nhìn chăm chú vào Hàng Văn Trị, chậm rãi nói, "Tôi muốn tối nay anh phải lên giường thật sớm. Sau đó bất luận trong phòng giam xảy ra chuyện gì, anh cũng đều phải ngoan ngoãn nằm yên ở trên giường của mình, không được xuống giường, cũng không được nói một câu nào." Đúng là một yêu cầu kỳ lạ, Hàng Văn Trị cảm thấy khó hiểu, hỏi ngược lại: "Tại sao? Anh sợ có việc gì sẽ liên lụy đến tôi sao? Nếu như anh nghĩ như vậy, vậy thì anh đã quá coi thường tôi rồi!"

"Tôi thực sự không nghĩ như vậy." Đỗ Minh Cường nghiêm túc lắc đầu, "Chỉ là nếu anh không làm như vậy, rất có thể sẽ làm hỏng kế hoạch của tôi."

Cho nên bây giờ anh bắt buộc phải hứa với tôi, có thể làm được hay không?"

Hàng Văn Trị nhìn thẳng vào đối phương giây lát, cuối cùng gật đầu, nói: "Được!"

Sau cuộc nói chuyện này, tâm trạng của Hàng Văn Trị khó có thể bình tĩnh trở lại, động tác cũng không được mau lẹ như trước. Đỗ Minh Cường thì lại như thể không xảy ra chuyện gì cả, bộ dạng vẫn tỉnh bơ, thảnh thơi còn trêu chọc Hàng Văn Trị mấy câu, nói là nếu là sớm biết sẽ ảnh hưởng đến hiệu suất công việc, thì đã không nói những lời này cho anh ta nghe.

Đến 6 giờ chiều, quản viên giống như lời Đỗ Minh Cường nói, quản giáo bắt đầu thúc giục hai người bọn họ thu dọn công cụ quay trở về phòng giam. Hai người đếm số túi giấy vừa hoàn thành thêm, vừa vắn hai mươi cái, còn thừa lại mấy cái ngày mai nếu như mà tranh thủ thời gian làm thì chắc vẫn làm xong trước giờ cơm tối.

Dù thế nào thì bữa tối hôm nay chắc chắn là đã bị lỡ rồi, hai người ôm bụng đói trở về phòng giam, nhìn thấy anh Bình và mọi người đang tùm tùm trong phòng, ai nấy đều hài lòng đặc ý, trông có vẻ rất khoái chí.

Người quản giáo áp giải vừa mới rời khỏi, Hắc Tử đã hét lên vẻ giễu cợt: "Hi, mô phạm lao động đã quay về rồi đấy, mọi người vỗ tay hoan nghênh nào." Nói xong tự mình dẫn đầu vỗ tay bôm bốp, bên cạnh lập tức có người phụ họa theo, còn vỗ to hơn gã, không cần nhìn cũng biết, tên đó chắc chắn là Tiểu Thuận - kẻ chỉ sợ thiên hạ không đủ loạn.

Hàng Văn Trị vô cùng căm hận, nhưng anh ta nhớ đến lời Đỗ Minh Cường dặn dò, cứ thế ngồi vào giường mình, tỏ ra bộ dạng không hề nghe thấy những lời khiêu khích của bọn Hắc Tử.

Đỗ Minh Cường thì vẫn là bộ dạng uể oải lười nhác, hắn vừa co duỗi gân cốt vừa đi thẳng vào trong nhà vệ sinh, xem ra có vẻ muốn đi giải quyết.

Hắc Tử lại không chịu bỏ qua trước thái độ nhún nhún của đối phương, gã vắt cánh tay lên đầu giường tầng trên, dựa người hỏi Hàng Văn Trị: "Thế nào?"

Không kịp ăn cơm thì khó chịu à?"

Hàng Văn Trị vẫn không mở miệng, ánh mắt cũng không nhìn đối phương. Hắc Tử thấy không vui, bèn đá vào chân Hàng Văn Trị một cái: "Nói đi, mắt mày không nhìn rõ, tai cũng điếc rồi à?"

Lúc đấy lại nghe thấy tiếng Đỗ Minh Cường vọng ra từ nhà vệ sinh ra tiếp lời: "Chúng tôi không bức bối, chỉ có cái bụng bức bối."

Hắc Tử bèn nhe răng vu khống, quay đầu về phía nhà vệ sinh: "Ai bảo thái độ làm việc của chúng mày không nghiêm túc chứ? Chỉ có hai đứa chúng mày như vậy, ngày mai vẫn còn phải có mấy chục chiếc không hợp lệ, đến lúc đó không những không có bữa tối để ăn, tao còn phải tố cáo chúng mày cố ý chống đối cải tạo."

Trong nhà vệ sinh trầm mặc một lúc, sau đó bèn nghe thấy tiếng cười "ha" của Đỗ Minh Cường, dùng ngữ khí oán thán than phiền: "Thực là kỳ lạ, trong phòng này không nuôi súc sinh, sao lại cứ có mùi khai thối thế nhỉ?"

Ý tứ sỉ nhục trong câu nói này đã quá rõ ràng, khiến cho những người trong phòng nghe thấy đều ngẩn người. Tên Đỗ Minh Cường này thường ngày qua loa đại khái, như thế bất luận anh nói gì thì hắn cũng không để tâm. Hôm nay sao đột nhiên lại ném ra những câu chữ mãnh liệt như vậy, thực sự khiến người ta hơi bất ngờ, chỉ có Hàng Văn Trị biết Đỗ Minh Cường đã có sự chuẩn bị từ trước, nhất thời vừa thấp thỏm vừa chờ đợi, nhịp tim cũng đập nhanh hơn nhiều.

Hắc Tử vốn dĩ từ trước tới nay đã thấy khó chịu với Đỗ Minh Cường, lần này càng cố tình muốn xử lý đối phương. Lúc này nghe thấy những lời như vậy thì sao có thể nín nhịn được chứ? Cộng thêm với việc đối phương vừa vặn đang ở trong khu vực điểm mù của máy giám sát, gã

bèn hăn học chửi một câu: "Con mẹ mày muốn chết à?!" Sau đó bèn lao vào nhà vệ sinh.

Giường của Hàng Văn Trị vừa vặn đối diện với nhà vệ sinh, anh ta nhìn thấy Đỗ Minh Cường vẫn đang kéo lại quần áo ở bên bệ xí, mà Hắc Tử thì đã lao đến phía sau hăn, giơ nắm đấm lên muốn đập vào gáy hăn. Hàng Văn Trị không nhịn được hét lên một tiếng: "Cẩn thận!" Đỗ Minh Cường cũng không thèm quay lại, tay phải đột nhiên hất ra phía sau, nắm trúng cổ tay của Hắc Tử đang chuẩn bị ra đòn như thể mọc con mắt ở phía sau, sau đó hăn tiện đà hất mạnh cánh tay, cơ thể hai người cùng xoay, đợi đến khi ngừng lại thì đã trở thành Đỗ Minh Cường đứng sau lưng Hắc Tử, hơn nữa cánh tay của Hắc Tử cũng bị bẻ ngược lại, trông vô cùng nhếch nhác.

Cục diện đột nhiên bị mắt tầm kiểm soát, Hắc Tử không thể không phát ra tiếng kêu thất thanh vừa phẫn nộ vừa sợ hãi: "Con mẹ ... " Còn Đỗ Minh Cường thì lại ung dung từ tốn, tay trái của hăn thậm chí vẫn còn bận rộn để giắt lại thắt lưng của mình.

Hắc Tử mặt đỏ bừng bừng, ra sức giãy giụa, nhưng cổ tay lại như bị gọng kìm giữ chặt lại, không thể nào nhúc nhích được. Thế là gã lại cuống quýt hét lên, "Thả tay, con mẹ mày thả tay tao ra!" Vừa là để tăng khí thế cho mình, vừa là để cầu cứu đồng bọn.

Anh Bình mặc dù không nhìn thấy tình hình ở trong nhà vệ sinh, nhưng nghe giọng nói là biết không ổn rồi. Y ra hiệu bằng mắt với A Sơn và Tiểu Thuận ở hai bên, bọn chúng cùng đứng dậy lao vào nhà vệ sinh.

Bọn họ vừa mới đi mấy bước, tiếng kêu của Hắc Tử đột nhiên ngừng bật. Trong lúc tĩnh mịch lại nghe thấy tiếng chửi trầm xuống của Đỗ Minh Cường: "Cút đi!" Giọng nói vô cùng khinh mạn.

Cùng lúc đó, Hắc Tử như thể phối hợp với tiếng chửi bới của Đỗ Minh Cường, quả nhiên thực sự lặn từ nhà vệ sinh ra. Vị trí gã ngã nhào vừa

vặn ở dưới chân Hàng Văn Trị, nhìn tư thế đó cứ như thể là đập đầu lạy đối phương vậy.

A Sơn và Tiểu Thuận ngánngời dừng bước nhìn về phía Hắc Tử. Chỉ nhìn thấy Hắc Tử mặt mày xám xịt lồm cồm bò dậy, xem ra cơ thể thì không có vấn đề gì, nhưng tinh thần thì lại vô cùng ủ dột.

Đỗ Minh Cường ung dung bước ra khỏi nhà vệ sinh, chẳng thèm liếc nhìn bọn Hắc Tử lấy một cái.

Cuộc đánh nhau ẩu đả giữa những phạm nhân ở trong tù cũng thường xuyên xảy ra, quan trọng nhất chính là chữ "tàn độc". Giống như đội nhóm bọn anh Bình đã hình thành thế lực như vậy, một người bị chịu thiệt thòi cũng không có gì ghê gớm, tiếp đến thì chỉ cần tất cả mọi người cùng đồng thời lao đến, trong không gian phòng giam chật chội này, cho dù đối phương có ba đầu sáu tay cũng không thể chống đỡ nổi. Cho nên A Sơn và Tiểu Thuận nhìn bộ dạng này, gần như đồng thời trợn trừng mắt chuẩn bị lao lên.

Chính lúc này lại xảy ra một sự việc khiến bọn chúng không thể nào ngờ tới được: Hắc Tử liền vọt đến chặn giữa ba người, dùng giọng nói gần như van nài: "Đừng, tạm thời đừng ra tay."

Biến cố này quá đột ngột, A Sơn và Tiểu Thuận đều không hiểu nổi đã xảy ra chuyện gì. Bọn chúng nhìn Hắc Tử, rồi lại nhìn Đỗ Minh Cường, thì chỉ nhìn thấy hắn đang trèo lên giường tầng trên của mình, chẳng buồn để tâm đến sự việc xảy ra sau lưng, bộ dạng chẳng chút lo lắng sợ hãi gì.

"Phì." Tiểu Thuận từ từ ngấm ra điều gì đó, cậu ta bĩu môi nói về chế nhạo Hắc Tử, "Cái đó của anh có phải bị liệt rồi không?"

"Con mẹ mày mới bị liệt rồi!" Hắc Tử đột nhiên lại bùng phát, gã có vẻ không khống chế được tâm trạng của mình, thật không ngờ đấm thẳng

vào ngực Tiểu Thuận một cái, Tiểu Thuận không kịp đề phòng, bị đánh mạnh, xém chút nữa ngã nhào.

"Anh đánh tôi làm gì?" Tiểu Thuận cũng nổi nóng, "Con mẹ anh bị người khác đánh, trút giận lên tôi làm gì?" Nhưng chửi thì chửi, suy xét đến địa vị thường ngày, Tiểu Thuận cũng không dám đánh trả lại Hắc Tử.

A Sơn hoàn toàn không thể hiểu được tình hình, ngăn người đứng nguyên tại chỗ, không đi lên mà cũng không lùi lại. Đang đứng vào thời khắc sừng sùng, bộ đàm trong phòng giam chột vang lên.

"Phòng giam 424, làm gì thế? Đừng gây chuyện!" Giọng quản giáo truyền tới.

Anh Bình này giờ vẫn lạnh lùng quan sát, lúc này cuối cùng y cũng hạ giọng lên tiếng: "Gây ồn ào gì, vẫn còn chưa tắt đèn đấy!"

Câu nói này đã nhắc nhở mọi người. Đúng vậy, đèn vẫn còn sáng, từng lời nói và hành động ở trong phòng giam đều bị người quản giáo ở phòng giám sát nhìn thấy. Cho nên một khi rời khỏi nhà vệ sinh thì không nên ra tay nữa. A Sơn bèn quay đầu đi vào trong phòng, Tiểu Thuận thì lại hét lên về phía máy bộ đàm: "Báo cáo quản giáo, chúng tôi chỉ đùa nhau thôi."

"Tình lực dư thừa quá phải không? Nếu còn gây chuyện nữa, ngày mai nhiệm vụ lao động của đội các cậu sẽ được tăng lên gấp đôi!" Quản giáo ở đầu bộ đàm bên kia trách mắng một câu, sau đó bèn tắt điện sóng.

Tiểu Thuận và Hắc Tử aivề chỗ người này, Tiểu Thuận trên đường đi xoa bóp vị trí ở lồng ngực bị Hắc Tử đâm vào, bất mãn lườm nguýt đối phương, nghĩ thầm: Cho dù bây giờ không tiện ra tay, anh cũng không đến nỗi đâm cho người mình một đâm chứ.

Anh Bình cũng đang nhìn Hắc Tử, sắc mặt sa sầm, ánh mắt vô cùng sắc nhọn. Rõ ràng, y cũng rất không hài lòng đối với biểu hiện vừa rồi của Hắc Tử.

Hắc Tử hậm hực há miệng, miễn cưỡng ép ra nụ cười giải thích cho mình: "Mẹ nó chứ, nhất thời sơ ý, trúng chiêu hiểm của thằng ôn đó." Giọng nói của gã rất khề, hình như tự mình cũng cảm thấy cái cố này thực sự không đủ sức thuyết phục.

Anh Bình bữu môi: "Ngồi xuống trước đi, lát nữa hãy nói." Giọng nói lạnh như băng.

Hắc Tử ủ dột ngồi xuống giường của mình. Trong phòng giam này, địa vị của gã chỉ sau anh Bình. Cho dù là cả khu trại giam này, ngoài anh Bình, gã cũng chưa từng phục ai bao giờ. Hơn nữa tính khí gã nóng nảy, trong mắt không chấp nhận nửa hạt cát, trước nay là người có thù tất phải báo. Kế hoạch mọi người động thủ với Đỗ Minh Cường lần này, cũng là do gã khuấy động. Nhưng không ai có thể ngờ được gã lại kém cỏi như vậy, hơn nữa thật không ngờ lại không có chút khí khái gì như vậy?

Lúc này đây, không chỉ anh Bình và mọi người cùng bản khoán khó hiểu, người kinh ngạc nhất lại chính là Hàng Văn Trị.

Bởi vì người ở vị trí gần nhất với địa điểm xảy ra sự việc, Hàng Văn Trị thấy rõ từng chi tiết trong lúc Đỗ Minh Cường và Hắc Tử xảy ra xung đột. Ngoài hai người đương sự, chỉ có anh ta biết: Biểu hiện sau đó của Hắc Tử quyết không phải là e ngại đến máy giám sát của quản giáo, mà là bởi vì một câu nói của Đỗ Minh Cường.

Lúc đó Đỗ Minh Cường bẻ quặt cánh tay của Hắc Tử, Hắc Tử vừa giãy giụa vừa chửi bới, còn Đỗ Minh Cường thì lại ghé miệng vào bên tai gã, khề nói một câu gì đó.

Hàng Văn Trị không thể nghe được nội dung của câu nói đó, nhưng anh ta lại có thể chứng kiến được một thứ uy lực có hiệu quả chấn động trên khuôn mặt Hắc Tử. Khi Đỗ Minh Cường nói xong câu nói đó, khuôn mặt Hắc Tử co giật mạnh như thể trúng dùi cui điện, đồng thời tiếng chửi bới của gã cũng ngừng bật như bị đông cứng lại. Sức lực toàn thân gã đều bị rút cạn, cơ thể mềm nhũn biến thành một đồng bùn nhão. Sau đó Đỗ Minh Cường chỉ khẽ đá một cái đã khiến cho cả cơ thể to đùng của gã lăn từ nhà vệ sinh ra.

"Cút đi!" Khi Đỗ Minh Cường nói ra hai chữ này, ngữ khí hình như giống như đang trêu chọc một đứa bé học mẫu giáo. Còn Hắc Tử thật không ngờ lại ỉn dột như vậy, đừng nói đến việc phản kháng, ngay cả dũng khí để phản nộ gã cũng không có.

Hàng Văn Trị rất muốn hỏi Đỗ Minh Cường, hẳn rồi cuộc dựa vào cái gì mà có thể dễ dàng đánh đổ được tên Hắc Tử ngông cuồng ngạo mạn. Nhưng anh ta lại nhớ lời dặn dò của đối phương: Không được làm gì cả, cũng không được nói gì cả. Cho nên anh ta chỉ có thể lặng lẽ chờ đợi, đồng thời anh ta cũng có dự cảm mãnh liệt: Một vở kịch hay mới chỉ bắt đầu! Lúc này trong cả phòng không có ai nói gì, hình như mỗi người đều có tâm sự. Chỉ có duy nhất Đỗ Minh Cường sau khi lên giường liền phát ra hơi thở mũi khe khẽ, như thể cả đời cũng không đủ để ngủ vậy.

Thời gian dần dần trôi đi trong bầu không khí quái dị, giống như là cảm giác mây đen che kín bầu trời trước cơn mưa bão, yên tĩnh đến độ khiến người ta ghê sợ.

Cuối cùng tiếng chuông trong trại giam cũng vang lên, đã đến giờ tắt đèn đi ngủ rồi. Anh Bình và mọi người cũng vẫn đi đánh răng rửa mặt trong nhà vệ sinh như thường lệ, chỉ là lần này không ai rửa chân thay dép. Rõ ràng mọi người đều biết: Sau khi tắt đèn còn có một "hoạt động" kịch liệt chờ đợi bọn họ.

Tiểu Thuận vẫn là người cuối cùng của nhóm này như thường lệ, đợi đến khi cậu ta đánh răng rửa mặt xong thì đèn trong khu vực trại giam cũng tắt. Cậu ta không trở về giường của mình, mà khẽ đi đến trước mặt Hàng Văn Trị.

Đã thương lượng trước là phải ra tay với Đỗ Minh Cường, anh Bình và mọi người đương nhiên cũng đã lên sẵn kế hoạch. Đúng như Đỗ Minh Cường phân tích, việc gài tang vậ trong quá trình sản xuất sáng nay chỉ là "khúc dạo đầu", tác dụng chính là để trở thành lý do cho cuộc đụng độ sắp xảy ra vào buổi tối, ngộ nhỡ có kinh động đến quản giáo, cũng có lý do để biện hộ. Vở kịch hay của buổi tối cũng được bố trí xong xuôi, trước tiên vẫn cần phải tìm cớ đối với Hàng Văn Trị, bởi vì lúc trước họ cảm thấy Hàng Văn Trị càng dễ dàng bị kích động nổi giận, còn Đỗ Minh Cường ngược lại rất thờ ơ, rất có khả năng khiến cho bọn họ không có cách nào phát huy được sức lực.

Mặc dù tình hình đã xảy ra biến hóa sau sự xung đột giữa Đỗ Minh Cường và Hắc Tử, nhưng anh Bình và mọi người không có cơ hội để lại thương lượng sách lược mới, tất cả lại vẫn phải tiến hành theo như phương án đã định. Dù sao chỉ cần gây sự khiến cho Hàng Văn Trị nổi giận, Đỗ Minh Cường chắc chắn sẽ không ngồi yên bỏ mặc.

Tiểu Thuận rất thích thú được làm "vị quan tiên phong", cậu ta vốn là một tên rất thích gây sự. Vừa rồi bị dính một cú đòn của Hắc Tử, ngược lại lại càng khiến cậu ta muốn thử sức - thường ngày cậu ta cũng thường xuyên phải chịu đựng Hắc Tử, biết đâu hôm nay lại được nhân đà có cơ hội để trở mình. Huống hồ phía sau cậu ta còn có cả A Sơn và anh Bình, cả nhóm đối phó với một tên Đỗ Minh Cường, lẽ nào còn thực sự có thể bị thiệt thòi sao?

Mang theo suy nghĩ này, Tiểu Thuận bèn nhìn chăm chăm vào Hàng Văn Trị, nói: "Ôi, mô phạm lao động, hôm nay giao cho anh một nhiệm vụ, hãy đi cọ nhà vệ sinh đi." Hàng Văn Trị nằm ngửa mặt, không buồn để tâm.

"Con mẹ mày còn giã vờ câm à?" Tiểu Thuận lên tiếng chửi bới, "Mày có tin là tao hất bãi cứt vào mặt mày không?"

"Tại sao anh ta lại phải đi cọ nhà vệ sinh?" Giường tầng trên có người lên tiếng. Đúng như dự liệu, quả nhiên là Đỗ Minh Cường đứng ra, hằn trở người, mặt nằm hướng ra bên ngoài, cúi đầu vừa vặn bốn mắt nhìn nhau với Tiểu Thuận.

"Anh ta không cọ cũng được, mày vào cọ." Tiểu Thuận vẫn ứng phó theo những câu nói đã được lên kế hoạch sẵn. Mục đích của họ chính là nhanh chóng kéo Đỗ Minh Cường xuống nước.

"Vì sao không phải là anh ấy cọ thì là tôi cọ, các anh không thể cọ được à?" Đỗ Minh Cường thật không ngờ lại lên tiếng hỏi Tiểu Thuận, ngữ khí của hắn rất nghiêm túc, nhưng Hàng Văn Trị nghe thế nào cũng vẫn cảm thấy là hắn đang trêu chọc đối phương.

Bọn anh Bình lên kế hoạch ban đầu không được tỉ mỉ như vậy, Tiểu Thuận nhất thời không nghĩ ra được cần phải trả lời thế nào, mặt đỏ bừng bừng nín nhịn một lúc, sau đó mới ném ra một câu: "Xì, ai bảo hai đứa bọn mày ngủ ở nơi gần nhà xí chứ."

"Lúc trước mày chẳng phải bảo trong phòng có mùi khai thối sao? Cọ nhà vệ sinh sạch sẽ, chẳng phải là hai đứa chúng mày ở gần nhất được hưởng phúc nhất sao?" Anh Bình nói tỉnh bơ. Có thể là cảm thấy về mặt ngôn ngữ Tiểu Thuận đấu không lại Đỗ Minh Cường, cho nên y bèn nói chen vào để hỗ trợ.

"Ồ, là như vậy à." Đỗ Minh Cường nghe vậy gật đầu, bộ dạng rất nghiêm túc. Sau đó hắn giơ cánh tay ra, đột nhiên nhảy bật từ trên giường xuống, một phát xuống ngay phía sau Tiểu Thuận.

Tiểu Thuận giật nảy mình, cứ tưởng đối phương đột nhiên ra tay, vội vàng né tránh, bày ra tư thế phòng bị sẵn.

Đỗ Minh Cường lại chỉ cười hi hi nhìn cậu ta nói: "Con người tôi rất lười, anh bảo tôi cọ nhà xí thì tôi chắc chắn không đồng ý. Nhưng tôi lại có một phương pháp giải quyết vấn đề này càng đơn giản hơn."

Tiểu Thuận đoán biết đối phương chắc chắn là chẳng có lời nào hay ho, bèn không thèm tiếp lời hẳn: "Mẹ mày chứ, mày nói nhiều lời làm gì, bảo mày cọ thì mày phải cọ!" Câu nói tục này chính là ám hiệu, ở một góc khác trong phòng, A Sơn cũng đứng bật dậy, cùng với Tiểu Thuận hình thành nên trận thế kẹp Đỗ Minh Cường vào giữa. Theo như kế hoạch, Hắc Tử lúc này đây cũng phải đi đến để hỗ trợ, nhưng gã lại lần chần có vẻ hơi do dự, cho đến tận khi ánh mắt lạnh lẽo của anh Bình nhìn thẳng tới, gã mới miễn cưỡng đứng dậy, đứng ở phía sau A Sơn.

Đỗ Minh Cường phát giác ra tình hình khác thường, hẳn quay người nhìn bọn A Sơn, cười nói: "Các anh căng thẳng như vậy làm gì chứ? Tôi chỉ là muốn đổi giường với Tiểu Thuận, vậy thì việc cọ nhà xí chẳng phải là đã giải quyết được rồi sao?"

Giường trong phòng giam phân bố rất có quy tắc, vị trí tốt xấu của giường trực tiếp gắn liền với địa vị của phạm nhân trong phòng giam. Đỗ Minh Cường đưa ra yêu cầu muốn đổi giường với Tiểu Thuận, rõ ràng là đã muốn chèn ép đối phương, Tiểu Thuận lập tức hét lên: "Đ. mẹ mày, đổi giường với ông mày à, mày dựa vào đâu chứ?!" Đồng thời nhân lúc đối phương quay người, cậu ta bèn vung tay giơ nắm đấm.

A Sơn không hề chậm trễ, cũng giơ một chân lên nhắm thẳng vào mặt Đỗ Minh Cường mà đá, cú đá này rất mạnh, lập tức vang lên một tiếng kêu thảm thiết.

Chỉ đáng tiếc là người hét lên tiếng kêu đau đớn đó không phải là Đỗ Minh Cường, mà là Tiểu Thuận. Thì ra Đỗ Minh Cường đã né người

đứng ở phía sau Tiểu Thuận, đồng thời tay phải của hắn cũng túm lấy cổ Tiểu Thuận, đẩy đối phương đến trước người mình, chính thức làm tấm lá chắn.

"Mẹ kiếp!" Tiểu Thuận nói giọng nghẹn ngào, "Các anh hôm nay đều ăn nhầm thuốc hay sao? Cứ xuất chiêu vào người tôi thế!"

A Sơn sừng sùng nuốt nước bọt, cũng không nói gì, ánh mắt lại càng trở nên hung dữ. Anh ta dồn sức, cả tay và chân đều sử dụng để tấn công Đỗ Minh Cường. Đỗ Minh Cường cũng không phản kích, chỉ túm Tiểu Thuận kéo tới kéo lui để hóa giải thế tấn công của đối phương. Tiểu Thuận là một người còn sống sờ sờ, bây giờ hoàn toàn trở thành một hình nộm giấy, không có chút tự do nào cả, còn không tránh khỏi bị đánh liên mấy đấm mấy đá, thiếu não chửi bới thất thanh.

Tình cảnh hài hước này xảy ra ngay trước mắt Hàng Văn Trị, anh ta hơi khó kìm nén, nhưng vẫn cố gắng để không phát ra âm thanh.

"Được rồi, tạm thời hãy dừng tay!" Anh Bình cuối cùng cũng không nhìn nổi nữa, y hét lên ngăn cản A Sơn, đồng thời sa sầm mặt đứng dậy ở trên giường tầng dưới.

"Anh Bình, tay tên này cứng lắm, hôm nay e là không xử lý được hắn, vẫn phải lên kế hoạch lâu dài." Hắc Tử ghé lại gần anh Bình, hạ giọng lầm bầm.

Vừa rồi khi A Sơn giao đấu với Đỗ Minh Cường, Hắc Tử vẫn luôn đứng bên cạnh án binh bất động. Tất cả điều này đều bị anh Bình nhìn thấy hết, bây giờ nghe thấy Hắc Tử nói vậy, trong lòng chợt trào dâng nổi bức bối, giơ tay ra giáng cho đối phương một cái bạt tai, chửi bới: "Kế hoạch cái thằng chó nhà mày!"

Hắc Tử bị đánh đòn, mặt bồng rất đau đớn. Nhưng anh ta lại không dám nổi nóng, chỉ có thể run rẩy đứng ở bên cạnh nhìn anh Bình, sắc mặt rầu

ĩ.

Anh Bình mặc kệ Hắc Tử, bước ra phía ngoài. Vừa đi vừa nở nụ cười dữ tợn với Đỗ Minh Cường, nói: "Từ lâu tao đã nhận ra thằng nhóc mày không đơn giản, nhưng thật không ngờ mày lại có thân thủ như thế này."

Đỗ Minh Cường cũng cười hân nhở trả lời: "Anh Bình quá khen rồi. Đùa nghịch với mấy người anh em, chắc là cũng không đến nỗi."

Tiểu Thuận nhìn thấy anh Bình đi đến, giống như thể người bần nông trong xã hội cũ nhìn thấy quân giải phóng vậy, trên gương mặt đau khổ hiện lên nét mặt khắp khởi hy vọng, cũng mạnh mẽ hơn.

"Thằng khốn này, mày mau thả ông mày ra, không thì chết đòn với anh Bình!" Cậu ta ngọ nguậy cơ thể giãy giụa để chửi bới, nhưng Đỗ Minh Cường chỉ cần dùng một tay nắm lấy hai cổ tay trái phải của cậu ta liền khiến cho cậu ta không thể nhúc nhích nổi.

"Mày đừng lo, nó không dám động vào mày đâu." Anh Bình dừng bước ở vị trí cách hai người khoảng ba bước chân, anh ta hình như đang nói với Tiểu Thuận, nhưng ánh mắt thì lại nhìn chăm chăm vào Đỗ Minh Cường, "Nó là phạm nhân thụ hình thời gian ngắn, người như vậy không dám gây sự ở trong nhà giam - nó sợ tăng thêm hình phạt."

Đỗ Minh Cường gật đầu thừa nhận: "Anh nói không sai, tôi không muốn gây chuyện."

"Nhưng tao thì không như vậy."

Anh Bình từ từ nheo mắt lại, hỏi đối phương: "Trong trại giam này, từng phạm nhân đều sợ tao, mày biết vì sao không?"

Nét mặt tươi cười của Đỗ Minh Cường trở thành khổ não, sau đó hân trả lời: "Tôi biết, bởi vì anh chưa bao giờ sợ tăng thêm hình phạt."

Anh Bình gật đầu: "Bây giờ tao là tù chung thân, muốn tăng thêm cũng không tăng nổi. Tao cũng không hy vọng giảm hình, cho nên ở trong trại giam này, bất luận là phạm nhân nào, tao muốn đánh thì đánh, muốn chửi thì chửi, chỉ cần không gây ra án mạng, nhiều nhất cũng chỉ là ăn dùi cui điện, nhốt ở phòng kín, mẹ nó chứ, hôm nay tao sẽ liều mình đấy!"

Đỗ Minh Cường thở dài, hẳn biết rất rõ lời đối phương nói chính là sự thực. Trên thực tế, bất luận ở trong trại giam nào, thủ đoạn quan trọng nhất của người quản lý trại giam chính là dùng mỗi nhử giảm hình phạt đối với phạm nhân. Tất cả những biểu hiện tốt đều có thể được tích điểm, khi mà số điểm tích được đạt đến một mức độ nào đấy thì sẽ có thể có được cơ hội để giảm hình phạt. Tương tự như vậy, một lần vi phạm kỷ luật thì sẽ khiến cho tất cả những sự vất vả để tích điểm lúc trước đều trở thành vô ích. Trong chế độ như vậy, các phạm nhân không thể không thận trọng, bởi vì mỗi lần họ kích động đều sẽ khiến cho mình càng cách xa sự tự do hơn một bước.

Nhưng anh Bình thì lại xuất phát từ nguyên nhân đặc biệt nào đó không muốn rời khỏi ngục tù, cho nên giảm hình phạt đối với y không có chút tác dụng nào cả. Dùi cui điện của Trương Hải Phong mặc dù cũng có uy lực khiến người ta sợ hãi, nhưng đó dù sao cũng chỉ là nỗi đau nhất thời, đối với nhân vật dữ dằn như anh Bình đây, nghiêng rằng một lúc thì cũng xong. Bởi vì sự hạn chế mà anh Bình phải chịu ở trong tù ít hẳn hơn những phạm nhân khác, đây cũng chính là nhân tố quan trọng nhất để y có thể xưng bá một phương ở chốn đầy hổ sói này.

"Mày đã biết những điều này, vậy thì mày dựa vào đâu mà dám đấu với tao?" Anh Bình thấy Đỗ Minh Cường không lên tiếng, bèn hần học cười khẩy. Sau khi bật cười mấy tiếng, y chợt quay người, lao đến giường của Hàng Văn Trị ở gần đó.

Động tác của anh Bình vô cùng mau lẹ, còn Hàng Văn Trị thì lại không chút đề phòng, khi anh ta nhận thức ra cơ sự thì đã muộn rồi, anh Bình như con chim ưng bắt gà con kéo anh ta xuống giường, đồng thời ác độc vặn ngược cánh tay phải của anh ta.

Hàng Văn Trị rên một tiếng, nghiêng răng cố gắng chịu đựng nỗi đau đớn ở vị trí khuỷu tay mang lại.

"A Sơn, mày tiếp tục đi." Anh Bình ngồi lên trên chiếc giường đó, nói về tự tin, "Nếu nó còn dám dùng Tiểu Thuận để làm lá chắn, tao sẽ vặn đứt cánh tay của thằng nhóc này!"

Đỗ Minh Cường biết Anh Bình nói được làm được, chỉ có thể lắc đầu khổ não, đá Tiểu Thuận sang một bên. A Sơn nhìn thấy không còn trở ngại gì nữa, bèn dồn hết sức lao về phía Đỗ Minh Cường, hai người dính vào nhau. Đỗ Minh Cường chỉ né tránh chống đỡ, chứ không đánh lại, một mặt là hẳn không muốn làm to chuyện, mặt khác hẳn cũng thực sự lo lắng làm cho Anh Bình nổi giận, y sẽ ra tay rất nặng với Hàng Văn Trị, vậy thì không dễ giải quyết.

Tiểu Thuận sau khi bị đá ra khỏi trận chiến, chao đảo mấy cái rồi mới đứng yên được. Ngẩng đầu lên nhìn thấy Hắc Tử vẫn đứng gần người ở một chỗ, cậu ta bèn nói giọng oán thán: "Nhìn gì chứ? Mọi người cùng lên đi!"

Hắc Tử "ừm" một tiếng, nhưng chân lại không hề nhúc nhích, Tiểu Thuận không đợi gã, quay người lao về phía Đỗ Minh Cường. Khóe mắt hẳn phát giác ra việc đó nghiêng người chân khẽ khều nhẹ một cái, Tiểu Thuận không kịp dừng bước, ngã lộn nhào ra chỗ cửa phòng giam.

"Thật là thằng ản hại!" Anh Bình chửi Tiểu Thuận một câu tỏ ra khinh ghét.

Sự tự tôn của Tiểu Thuận đã bị tổn thương lớn, vừa xấu hổ vừa bức bối. Cậu ta biết thân thù của mình thua xa Đỗ Minh Cường, trong lúc gấp rút cũng không thềm đứng dậy nữa, cứ thế lăn đến chân của Đỗ Minh Cường. Đỗ Minh Cường bèn giơ chân lên đá vào ngực cậu ta, Tiểu Thuận nghiêng chặt răng, cố gắng chịu đau đớn cũng không né tránh, nhân đà ôm chặt lấy chân phải của Đỗ Minh Cường, sau đó lại vịn cả người vào, muốn kéo đối phương ngã xuống.

Cách thức đánh nhau này chẳng khác gì với bọn vô lại đầu đường xó chợ. Hơn nữa không gian ở trong phòng giam rất chật hẹp, Đỗ Minh Cường không có cách nào để né tránh, mặc dù chân hẫng đứng rất vững, nhưng dưới chân lại có hẫng một thằng người to xác quần lầy, bước chân đi lại cũng rất khó. Lần này muốn né tránh cú đấm đá dũng mãnh của A Sơn thì khó khăn hơn nhiều rồi.

"Xì, tao xem mày ba đầu sáu tay có thể gượng được bao lâu." Anh Bình ngồi ở bên cạnh nở nụ cười nham hiểm. Hàng Văn Trị đang cố gắng ngược đầu dưới gọng kìm của y, đồng thời cũng đang chú ý trận đấu ngay trước mắt này.

Thấy A Sơn giơ cú đấm chuẩn bị giáng vào đầu Đỗ Minh Cường, Đỗ Minh Cường đã bị Tiểu Thuận giữ chặt ở góc tường, trong tình thế không thể nào né tránh, hai tay bắt chéo thành hình chữ thập để chặn cánh tay phải của A Sơn, sau đó hẫng lại lật trở cổ tay, ép cánh tay của đối phương ở trước ngực mình. A Sơn dốc sức để giật ra, nhưng lại không thể giăng ra được. Anh ta bèn nắm chặt tay trái, liều mạng vùng tay lên.

Đỗ Minh Cường kéo hai tay, mượn sức mạnh cú đấm của đối phương để xoay anh ta nửa vòng, đồng thời hẫng chột bật cười, nói: "Phương Vĩ Sơn, anh đã quên vụ án mạng ở hồ Thái Bình rồi sao?"

Câu nói này mang theo một sức mạnh thần bí, lập tức khiến cho cả người A Sơn cứng đờ ngay tại chỗ. Phương Vĩ Sơn chính là họ tên đầy đủ của anh ta, từ sau khi anh ta vào tù thì rất ít người nhắc đến, bây giờ đột

nhiên phát ra từ miệng Đỗ Minh Cường, khiến anh ta không kìm nổi cảm giác hoang mang. Thế nhưng nửa câu sau của đối phương càng khiến cho A Sơn vô cùng sợ hãi, anh ta sau phút kinh ngạc hồi lâu, mới thấp thỏm hỏi ngược lại: "Mày nói gì?"

"Vào sáng sớm ngày 3 tháng 5 năm 1996, mày và Phan Đại Bảo ở bên hồ Thái Bình cướp bóc tài sản một người đàn ông độc thân, kết quả là bị đối phương phản kháng, trong lúc tức giận chúng mày đã giết chết người đàn ông này. Vứt xác xuống hồ Thái Bình." Đỗ Minh Cường vừa nói, vừa bỏ sức ra để đối phó với tên Tiểu Thuận cứ bám riết lấy dưới chân, cho đến tận khi giằng chặt đối phương vào góc tường, hắn mới ngẩng đầu lên nhìn A Sơn cười nói, "Sự việc này không phải là tôi tự bịa ra chứ?"

A Sơn trợn trừng mắt nhìn đối phương, nhất thời không nói được gì. Biểu hiện này của anh ta rõ ràng là đã chứng thực lời nói của Đỗ Minh Cường.

Những người khác ở trong phòng đều lộ ra thần sắc kinh ngạc, tiêu điểm của sự chú ý cũng từ đó mà bị di chuyển.

"Mày còn công cả án mạng sao?" Anh Bình hét lên hỏi một câu.

Trên trán A Sơn nổi lên mấy đường gân xanh, do dự hồi lâu, anh ta mới hạ giọng nói: "Anh Bình, việc này bây giờ không nói được!"

Đối với A Sơn, sự việc này đương nhiên không thể nói được. Ba năm trước anh ta bị vào tù vì vụ án cướp bóc liên hoàn, bị xử tù 20 năm, mặc dù việc anh ta công trên lưng một vụ án mạng vẫn không bị cảnh sát phát hiện ra, nhưng sự việc này lại luôn là tâm bệnh của anh ta. Anh ta ở trong ngục vẫn luôn trầm mặc kiệm lời, cũng là có nguyên nhân ở trong đó. Thật không ngờ đột nhiên lại bị một kẻ xa lạ lôi ra, sự chấn động kinh hãi trong lòng anh ta quả thực không hề nhỏ chút nào.

"Phan Đại Bảo đã khai tôi ra à?" Sau giây phút trầm mặc, lại nghe thấy A Sơn run rẩy hỏi.

"Nếu anh ta khai anh ra, anh còn có thể sống đến bây giờ sao?" Đỗ Minh Cường nhìn A Sơn, "Phan Đại Bảo đã chết rồi, sự việc này chỉ có mình tôi biết."

Đỗ Minh Cường nói đều là sự thực, A Sơn và Phan Đại Bảo gây lên vụ án mạng đó, phía cảnh sát vẫn không phá được. Nhưng Đỗ Minh Cường nắm đó trong khi được huấn luyện trở thành Eumenides, đã từng xử lý một số vụ án bị tích lại của cảnh sát, trong đó có án mạng hồ Thái Bình. Đỗ Minh Cường lần theo manh mối tìm được Phan Đại Bảo, từ miệng của ông ta lấy được tên của một người tham gia vụ án: Phương Vĩ Sơn. Hắn đã gửi đến cho Phan Đại Bảo bản thông báo tử vong, còn Phương Vĩ Sơn bởi vì đã vào tù, cho nên đã trốn thoát được hình phạt của hắn.

Quá trình này A Sơn đương nhiên không hề hay biết, và anh ta bây giờ cũng không quan tâm đến những điều này. Anh ta chỉ nghiến chặt răng hỏi Đỗ Minh Cường: "Vậy mà ... mà muốn thế nào?"

"Tôi vốn dĩ chẳng muốn thế nào. Nhưng ... " Đỗ Minh Cường cười nhạt, "Nếu như có người cả ngày cứ bám theo muốn đánh tôi, anh nói xem tôi có cảm thấy buồn bực hay không?"

A Sơn đương nhiên có thể nghe hiểu được ý tứ trong lời nói của đối phương. Anh ta ử dột cúi đầu, quay người mơ màng nhìn anh Bình.

"Mẹ mà, thằng ôn này mà muốn làm điệp báo à? Vậy thì đỡ phải để ông mà ra tay, người của cả trại giam này sẽ dồn sức để xử lý mà!" Anh Bình hăn học uy hiếp Đỗ Minh Cường. "Điệp báo" chính là người bán đứng bí mật của phạm nhân cho quản giáo, người như vậy bị cấm hận nhất trong số các phạm nhân, sẽ bị coi là kẻ "phản đồ" trong tập thể tội phạm.

Đỗ Minh Cường đương nhiên cũng hiểu rõ mối quan hệ lợi hại trong đó, hần cười "ha" một tiếng, nói: "Chi tiết của vụ án đó tôi nắm rất rõ, nếu muốn làm điệp báo còn phải đợi đến tận bây giờ sao? Một vụ án mạng, hi hi, dù thế nào cũng có thể nhận được biểu hiện lập công lớn lao chứ?"

"Không làm điệp báo coi như mày cũng biết điều." Anh Bình vẫy tay về phía A Sơn, "Mày đến đây đi, vụ đánh nhau này thì mày không đánh được rồi."

A Sơn lui về cạnh anh Bình, thần sắc vẫn hoang mang bất định. Sự việc hôm nay đã bị Đỗ Minh Cường khai ra rồi, tất cả mọi người ở trong phòng giam đều nghe thấy. Sau này không cần biết là thông tin hé lộ ra từ miệng ai, cũng đều có thể đem đến sự phiền phức to lớn cho mình.

Thấy A Sơn đã lùi lại, thần sắc Đỗ Minh Cường trở nên thoải mái hơn, hần đi từ góc tường ra, ngáp dài, nói: "Đánh nhau vốn không thể giải quyết được bất cứ vấn đề gì. Chúng ta cần phải ngồi xuống để nói chuyện, các anh thấy đấy, có một số sự việc nói chuyện với nhau chẳng phải là rõ ràng rồi sao?"

Anh Bình mặt sa sầm, bây giờ y biết thẳng nhóc trước mắt đây không chỉ thân thủ giỏi mà tâm cơ cũng rất sâu sắc. Sau khi trầm mặc giây lát, y lạnh lùng hỏi: "Mày muốn nói về vấn đề gì?"

"Lúc trước tôi đã nói rồi - đổi giường." Đỗ Minh Cường lúc lắc đầu nói, "Tôi và Tiểu Thuận đổi giường, để tránh tình trạng nhà vệ sinh không có ai dọn dẹp, cứ luôn bốc mùi hôi thối."

"Mày dựa vào đâu mà đòi đổi giường với tao?" Tiểu Thuận lồm cồm bò dậy, bộ dạng rất không phục, nhưng cậu ta lại không dám đi lên trước để hứng đòn, đành phải tranh thủ cơ hội lên tiếng trước, "Tao giết người nên mới phải vào đây, mày là cái thá gì chứ?"

Địa vị của các phạm nhân ở trong ngục luôn có mối quan hệ mật thiết với tội danh của bọn họ, trong đó phạm nhân mắc tội giết người là được kính sợ nhất. Tiểu Thuận trước đây rất thích khoe khoang tội danh của mình, để áp đảo những kẻ đối đầu khiến cậu khó chịu. Chiêu này nếu như thường ngày thì cũng có chút tác dụng, nhưng lúc này đây Đỗ Minh Cường lại tỉnh bơ, thậm chí còn hỏi ngược lại vẻ khinh mạn: "Mày cũng đã từng giết người sao?"

Tiểu Thuận rướn cổ lên: "Phí lời, tao không những giết người, hơn nữa người mà tao giết là Loa To, mày thử nghe ngóng xem, đó là nhân vật đại danh ở trong giới xã hội đen của Đông Thành!"

"Ồ, mày nói đến vụ án giết người 9.27" à?" Đỗ Minh Cường neho mắt, như thể đang nhớ lại điều gì, sau đó hần chậm rãi nói, "Đó là mùa hè năm kia, tên Loa To đã lặn lội nhiều năm ở Đông Thành bị người ta dùng con dao dài đâm chết ở cửa tòa nhà thương mại Tân An. Bởi vì vụ án xảy ra ở trung tâm thành phố, lại giữa ban ngày ban mặt, cho nên đã gây nên sự chấn động rất lớn cho người dân thành phố. Sau đó điều tra rõ, thì ra một vị đại ca ở chốn giang hồ muốn tìm Loa To báo thù, bèn sai khiến một thằng học sinh lưu manh ở trong thành phố để làm việc này. Thật không ngờ thằng học sinh lưu manh đó ra tay không biết nặng nhẹ, thật không ngờ lại đâm thẳng con dao dài chém đứt cổ Loa To. Điều hoang đường hơn nữa là, cậu ta trước khi xuất phát còn bảo một tên "tiểu đệ" gọi một nhóm học sinh ở trong trường mình đến để vây quanh thị uy. Sự việc này sau khi vỡ lở, tên lưu manh này và nhân vật đại ca chốn giang hồ đã sai phách cậu ta đều bị xử tử hình, và "cậu tiểu đệ" giúp cậu ta gọi người cũng bị định tội cố ý giết người xử phạt mười lăm năm tù, nghe nói cậu tiểu đệ này lúc ở tòa án nước mắt nước mũi chảy vòng quanh, vô cùng hối hận. Cậu ta khóc lóc nói với quan tòa, mình cũng là bị thằng bạn học lưu manh đó ức hiếp, bắt buộc dĩ mới phải gọi người. Nhìn thấy Loa To bị chém chết, cậu ta đâm luôn ở ngay hiện trường, hi hi, thật không ngờ giai đoạn lịch sử này cũng đáng để khoe khoang khoác lác?"

Trong lúc Đỗ Minh Cường nói, sắc mặt Tiểu Thuận càng trở nên vô cùng khó coi, cái đầu ngẩng cao cũng không thể không rụt lại. Sau khi cậu ta vào tù vẫn thường luôn dùng "chém chết" Loa To để làm vốn liếng khoác lác, nhưng chi tiết trong đó thì lại chưa bao giờ nhắc đến với bất kì ai. Bây giờ bị Đỗ Minh Cường lật tẩy sự việc, chút "vốn liếng" đó đều chỉ có thể trở thành trò cười vô vị.

"Mẹ kiếp, tao nói mà, nhìn bộ dạng nhát chết này của mày mà có thể giết chết được Loa To?" Anh Bình bĩu môi về phía Tiểu Thuận, nói giọng chán ghét, "Chút khí khái này của mày đúng thực là không đáng để ngủ giường trong, mày hãy chuyển ra giường ngoài ngủ đi."

Tiểu Thuận rầu rĩ nét mặt không dám phản bác, cậu ta có thể nói được gì đây? Chỉ cần Đỗ Minh Cường không tuyên truyền "lịch sử vinh quang" này của mình ra ngoài phòng giam, thì cậu ta đã tạ ơn trời đất rồi, làm gì còn dám tranh giường chiếu với đối phương nữa chứ?

"Ừm." Đỗ Minh Cường gật đầu, xem ra rất hài lòng với sự bố trí của anh Bình, sau đó hần lại nói, "Tôi đổi giường, bạn của tôi cũng không thể ở lại giường ngoài để chịu tội. Thế này đi, hãy để anh ấy đổi chỗ với Hắc Tử. Hắc Tử, anh không có ý kiến gì chứ?"

Từ sau khi xảy ra cuộc xung đột buổi tối, Hắc Tử vẫn luôn đứng thần thờ trong phòng, hình như là không muốn bị cuốn vào trong đó. Bây giờ Đỗ Minh Cường đặc biệt nói hần tên của gã, gã muốn giả câm giả điếc cũng không được nữa rồi. Thế là gã đành phải bước mấy bước ra phía bên ngoài phòng, cười nói: "Chẳng phải chỉ là vị trí giường sao? Giường trong giường ngoài vẫn chẳng phải đều ngủ được sao."

Anh Bình nhìn Đỗ Minh Cường, lại liếc mắt lườm Hắc Tử, chột lên tiếng chửi: "Mẹ mày, mày có phải là cũng có đuôi bị nó nắm được trong tay không?"

Hắc Tử nét mặt sượng sùng, không dám thừa nhận cũng không dám biện bác.

"Mày tự nói đi, là chuyện gì?!" Anh Bình trừng mắt, "Đừng có để nó lại lôi mày ra!"

Hắc Tử bình thường mặc dù rất hống hách ngang ngược, nhưng chưa bao giờ dám trái lời anh Bình. Bây giờ nhìn thấy anh Bình nổi giận, tự mình cũng suy ngẫm: Đến nước này chắc chắn cũng không thể giấu được nữa rồi, đành phải nói rõ sự thực.

"Anh Bình, là em đã chỉ điểm Mã Tam ... Anh biết tội của em phạm phải, nếu không chỉ điểm Mã Tam thì em chắc chắn sẽ mất mạng ... "

Hắc Tử bị bắt vào tù vì tội buôn bán ma túy, bị xử tội tử hình chậm thi hành án, sau đó lại sửa thành chung thân. Mã Tam là người anh em cùng lăn lộn với gã, còn phạm tội sớm hơn cả gã, sau đó vẫn luôn lẩn trốn ở bên ngoài. Trong thời gian này Hắc Tử bèn chủ động giúp Mã Tam chăm sóc bố mẹ già, điều này khiến cho Mã Tam vô cùng cảm động. Sau đó Mã Tam bị cảnh sát bắt và xử tội tử hình, trước khi bị tử hình áp giải đến khu trại giam số 4, luôn miệng khen ngợi Hắc Tử. Anh Bình cũng vì vậy mà cảm thấy Hắc Tử nhân nghĩa, cho nên ở trong tù mới đặc biệt nể đỡ Hắc Tử. Bây giờ vừa nghe nói là gã chỉ điểm Mã Tam, anh Bình vừa kinh ngạc vừa nổi nóng, y bực bội truy hỏi: "Chẳng phải là mày giúp Mã Tam chăm sóc bố mẹ sao? Sao lại chỉ điểm hắn?!"

Hắc Tử bày ra khuôn mặt khổ não, thận trọng trả lời: "Em đã lắp máy nghe trộm ở trong nhà Mã Tam, sim di động mà bố anh ta dùng cũng là do em làm cho, cho nên việc liên hệ của Mã Tam với gia đình, em đều có thể điều tra ra được. Sau đó việc của em bại lộ bị bắt, vì muốn giữ được tính mạng, em đã chỉ điểm ra tung tích của Mã Tam."

"Thằng khốn nạn." Anh Bình tức giận hét lên chửi bới, "Hắc Tử ơi Hắc Tử, mày đúng là đủ hắc đấy! Mày từ sớm đã ngầm tính muốn hại Mã Tam phải không? Khốn kiếp, ông mày đúng là đã mù mắt, thật không ngờ còn xem trọng thứ đồ khốn nạn như mày! Cút đi! Đến cửa nhà xí quỳ xuống cho tao, tối hôm nay đừng có mà bén mảng lên giường!"

Hắc Tử biết mình đuối lý, cũng không dám cãi lại, ngoan ngoãn đến quỳ trước cửa nhà vệ sinh. Ngay cả Tiểu Thuận cũng không nén được nhìn gã với ánh mắt khinh bỉ, trong lòng nghĩ thầm: "Hừ, điệp báo, còn bán đứng bạn bè!"

Anh Bình lúc này chuyển ánh mắt về phía Đỗ Minh Cường, lạnh lùng nói: "Được đấy, thằng nhóc mày biết khá nhiều chuyện đấy!"

Đỗ Minh Cường cười hihi: "Tôi là phóng viên mà, phóng viên là người có thể dò la ra được rất nhiều bí mật, nếu không phải là quá đà, tôi cũng không ngồi ở trong phòng giam này."

Lời của hắn nói nửa thật nửa giả. Đúng vậy, một trong những nguyên nhân hắn vào ngục chính là đã phạm phải tội phi phạm đạt được những điều cơ mật quốc gia, nhưng việc hắn biết rõ về Hắc Tử và mọi người thì lại chẳng liên quan gì đến thân phận "phóng viên" cả. Đó là bởi vì khi hắn nhận sự huấn luyện trở thành sát thủ, đã từng giành rất nhiều thời gian để nghiên cứu tất cả những vụ án lớn và phạm nhân nhận hình phạt nặng ở trong tỉnh thành. Kiểu nghiên cứu này là để hắn tìm kiếm vật đi săn để trừng phạt, đồng thời cũng là để ứng phó với cuộc sống tù tội mà rất có thể sau này hắn phải trải qua.

Anh Bình cũng chẳng buồn bận tâm đến những điều then chốt phía sau này. Khóe miệng y nhếch lên nụ cười nhạt hỏi Đỗ Minh Cường: "Vậy còn về tình hình của tao, mày chắc chắn cũng đã dò la được không ít nhỉ?"

Đỗ Minh Cường nhìn thẳng vào anh Bình, lên tiếng: "Tên thật của anh là Thẩm Kiến Bình. Năm nay 43 tuổi. Lúc anh hơn 20 tuổi, anh đã là một trong số mấy vị đại ca nổi danh trong chốn giang hồ ở tỉnh thành. Nhưng mười một năm trước anh gặp phải sự thất bại to lớn, bởi vì anh bị bại dưới tay một đối thủ còn lợi hại hơn. Đối thủ đó bắt đầu truy sát anh, anh gần như không còn con đường nào để chạy trốn, cuối cùng đành phải tự thú với cảnh sát, mượn cớ đó để trốn vào trong trại giam dành cho những phạm nhân hình phạt nặng. Anh biết đây là nơi phòng thủ nghiêm ngặt nhất trong toàn tỉnh, cho dù là đối thủ thần thông quảng đại đó cũng không thể nào giết anh được ở đây. Từ đó anh ở trong trại giam xưng bá một phương, muốn làm gì tùy ý, không những không mong muốn giảm hình phạt, ngược lại còn nhiều lần tăng hình phạt để thành chung thân. Không phải là anh không khao khát tự do, chỉ là anh không dám rời khỏi nhà tù này mà thôi. Sự huênh hoang khoáng đạt của anh ở trong bức tường cao này thực ra đang phản ánh tâm trạng sợ hãi cực đoan đối với một người nào đó."

Anh Bình im lặng nghe hết đoạn tường thuật này, sau đó y gật đầu, bình tĩnh nói: "Mày nói rất đúng, tao đúng là sợ con người đó, nhưng đó không phải là việc gì đáng xấu hổ cả, trên thực tế, việc dám đối đầu với người đó là việc đáng tự hào nhất trong cuộc đời này của tao. Tao chỉ muốn hỏi mày, tao còn có sự việc nào đáng xấu hổ có thể bị mày nắm được đuôi ở trong tay không?"

Đỗ Minh Cường mím môi, lắc đầu nói: "Không có."

"Vậy thì tốt." Ngữ khí của anh Bình chợt trở nên thâm u đáng sợ, "Hôm nay mày đã giẫm lên ba người anh em của tao, bất luận bọn chúng trước đây thế nào, tao rút cuộc vẫn là đại ca của bọn chúng. Cho nên cuộc chiến này tao bắt buộc phải lấy lại. Bây giờ mày đã túm được điểm yếu ba người anh em của tao, tao sẽ lấy một cánh tay của bạn mày, cuộc giao dịch này cũng miễn cưỡng được đấy chứ?"

Trong lúc nói, cổ tay anh Bình dồn sức bẻ quặt cánh tay phải của Hàng Văn Trị. Hàng Văn Trị rên một tiếng, mồ hôi trên trán toát ra từng giọt lớn.

"Đợi đã!" Đỗ Minh Cường giơ tay ra thể hiện ngăn cản.

Anh Bình lạnh lùng nhìn hẳn: "Mày vẫn còn điều muốn nói sao?"

"Nếu như anh làm anh ta bị thương, anh chắc chắn sẽ phải hối hận." Đỗ Minh Cường nghiêm sắc mặt nói, "Bởi vì tôi còn đem tới cho anh một thông tin, thông tin này đủ để thay đổi trạng thái sinh tồn của anh." Anh Bình chau mày, ý tin đối phương không phải là đang phô trương thanh thế. Thế là y khẽ nới lỏng cánh tay Hàng Văn Trị, truy hỏi: "Là thông tin gì?"

Đỗ Minh Cường đi lên trước một bước, hẳn nhìn chăm chăm vào mắt anh Bình, nói rành rọt: "Đối thủ mà anh sợ hãi, ông ta đã chết rồi!"

"Chết rồi?" Anh Bình lập tức tròn mắt, "Làm sao mà chết?"

"Bị người ta giết chết." Đỗ Minh Cường trả lời, "Bây giờ có thể thả bạn tôi ra được rồi chứ?"

Thần sắc hưng phấn trên mặt anh Bình lại lập tức biến mất, y không những không buông tay, ngược lại còn gồng sức hơn, đồng thời lắc đầu cười khẩy nói: "Mày lừa tao, không có người nào có thể giết được hẳn!"

Đỗ Minh Cường nhún vai, cũng cảm thấy hơi bất lực trước thái độ cố chấp của anh Bình. Sau khi nghĩ một lát, hẳn chỉ tay vào Hàng Văn Trị: "Anh có thể hỏi anh ta."

Anh Bình túm lấy cổ áo của Hàng Văn Trị quay anh ta lại, đôi mắt nhìn chăm chăm vào đối phương, tạo nên bầu không khí âm u đáng sợ, sau đó mở miệng hỏi: "Mày có biết Đặng Ngọc Long không?"

Hàng Văn Trị ngẩn người, hơi hoang mang: "Đặng Ngọc Long?"

"Chính là Đặng Hoa, thị trưởng Đặng!" Đỗ Minh Cường đứng bên bổ sung một câu. Sau khi hăng nêu ra cái tên này, những người khác ở trong phòng giam cũng đều lộ ra thần sắc kinh ngạc, bởi vì cái tên này thực sự quá ngân vang đối với họ.

"Đặng Hoa, tôi biết." Hàng Văn Trị lúc này cũng vội vàng trả lời, "Ông ta đúng là đã chết rồi!"

Anh Bình chú ý biểu hiện ánh mắt nét mặt của Hàng Văn Trị trong lúc nói, y tin là đối phương không nói dối. Tay y bắt đầu khẽ run lên, không kìm nén nổi thứ tâm trạng kích động ở trong lòng. Y hít thở một hơi thật sâu để khống chế, sau đó lại truy hỏi tiếp: "Hăng làm sao mà chết? Mà y nói cho tao nghe! Dám xuyên tạc, tao sẽ cắt lưỡi mà y!"

"Có một tên sát thủ mạng đã gửi cho ông ta Bản thông báo tử vong, sau đó giết chết ông ta ở đại sảnh phòng chờ sân bay." Hàng Văn Trị nói đúng sự thật, thấy anh Bình hình như vẫn chưa thỏa mãn, anh ta lại bổ sung thêm một câu, "Còn tình hình cụ thể hơn nữa thì tôi không rõ."

"Sát thủ mạng?" Anh Bình không hiểu lắm về cụm từ này, y ngẩng đầu lên, muốn có được đáp án tỉ mỉ hơn từ Đỗ Minh Cường, "Hăng ta làm việc cho ai?"

Đỗ Minh Cường trầm mặc giây lát trả lời: "Anh ta không làm việc cho bất cứ ai, anh ta đến đi một mình, chuyên giết những kẻ phạm tội nhưng lại chưa bị trừng phạt."

Anh Bình thả Hàng Văn Trị ra, rơi vào trạng thái trầm tư suy ngẫm, giây lát sau, y lắc đầu, than thở: "Thế giới bên ngoài thay đổi nhiều thật đấy ... "

Hàng Văn Trị cuối cùng cũng thoát khỏi sự kìm kẹp, anh ta xoa nắn cổ tay sưng phồng, dùng ánh mắt khác lạ nhìn Đỗ Minh Cường. Hôm qua khi bọn họ ngồi nói chuyện, Đỗ Minh Cường còn tỏ ra không hề biết gì về Eumenides, thế nhưng lúc này đây anh ta lại có vẻ như cái gì cũng biết, trong biểu hiện hoàn toàn tương phản này ẩn chứa điều gì?

Đỗ Minh Cường hiểu được câu hỏi vô thanh của đối phương, hắn chỉ khẽ cười nhạt, nhưng không nói gì.

Anh Bình tự cảm thán một hồi, rồi bắt đầu đưa ra câu hỏi mới: "Sự việc xảy ra lúc nào?"

"Mùa thu năm ngoái."

"Mẹ kiếp." Anh Bình hạ giọng oán thán một câu, "Đã mấy tháng rồi, sao Cao lão nhị không báo tin vào cho tôi."

Đỗ Minh Cường cười "hi" một tiếng: "Đặng Hoa chết rồi, bây giờ chính là cơ hội tốt để Cao Đức Sâm độc bá tỉnh thành, anh ta nói với anh làm gì chứ?"

Mười năm rồi, anh vẫn cứ tưởng là anh ta vẫn coi anh là đại ca sao?"

Anh Bình sa sầm mặt không nói, trong lòng lại hiểu rất rõ đạo lý này: Đúng vậy, lúc này nếu đem so sánh, các "tiểu đệ" trước đây của y càng hy vọng y mãi mãi ở trong chốn lao tù này không bao giờ được ra ngoài.

Mười năm rồi, y đúng là đã cách xa thế giới bên ngoài quá lâu, rất nhiều sự việc đã không giống như ở trong ký ức của y nữa rồi.

Sau khi trào dâng những tâm trạng này, anh Bình đã không còn tâm tư để quan tâm đến trận giao đấu xảy ra trong phòng giam này nữa. Y lặng lẽ đứng dậy đi vào phía trong. Nhưng y không lên giường nghỉ, mà là đứng

ở chân tường ngược đầu lên nhìn ô cửa sổ thoát khí ở phía trên đầu. Ánh trăng nhàn nhạt soi vào qua ô cửa sổ, không hề khác biệt với hàng nghìn buổi đêm suốt mười năm này. Nhưng trong mắt anh Bình, ánh trăng đêm nay lại toát ra ánh sáng khác thường khiến người ta vừa hưng phấn vừa thương cảm.

Chương 4 A Hoa Phấn Đòn

Trong Sở Công an tỉnh thành.

La Phi đội trưởng đội Cảnh sát hình sự sáng sớm đã đến văn phòng của giám đốc Sở ngồi đối diện với một người nam giới ngoài 50 tuổi, người nam giới đó đáng người không cao, vẻ bề ngoài đã hằn rõ dấu vết của thời gian: cơ thể phát phì, đầu hói. Nhưng trong đôi mắt của ông vẫn ẩn chứa nguồn tinh thần dồi dào không thể nào dập tắt được, uy nghiêm nhưng lại tràn đầy tinh thần chiến đấu.

Người đàn ông có khí chất phi phàm này chính là Tổng Chấn Đông - Giám đốc Sở Công an tỉnh thành, cũng chính là cấp trên trực tiếp của La Phi. Ông đang cùng La Phi bàn luận điều gì đó, qua chồng tài liệu vụ án và nét mặt nghiêm túc của hai người, đề tài của họ rõ ràng là liên quan đến một vụ án rất lớn.

Khoảng mười ngày trước, đội Cảnh sát hình sự của La Phi nhận được một tin báo nặc danh, nói là có một kẻ buôn bán ma túy có tên "Cầu hot" thao túng việc buôn bán các loại chất độc có hình dạng mới giống như thuốc lắc và bột Ketamine (đá) ở khu vực Bắc Thành. La Phi bèn bố trí các nhân viên kỹ thuật tiến hành theo dõi giám sát 24/24 đối với "Cầu hot", và sau khi theo dõi giám sát không lâu thì đã có được kết quả khiến ai nấy đều phấn khích: một người nam giới khẩu âm miền Nam đã liên hệ với "Cầu hot", nói là có một lô hàng tốt vừa mới vào địa phận tỉnh thành, hy vọng có thể có được kênh buôn bán trong tỉnh thành từ chỗ "Cầu hot". Người này mặc dù lần đầu tiên liên hệ với "Cầu hot", nhưng khẩu khí rất hoành tráng, xem ra bối cảnh trong nghề này đã rất vững mạnh. La Phi ý thức ra được tầm quan trọng của vụ án, tổ chức lực lượng tinh nhuệ nhất để tham gia vào trận chiến.

Người miền Nam sau khi liên hệ vài lần với "Cầu hot", hai bên hẹn sẽ tiến hành giao dịch ở khách sạn Khải Huyền Môn vào sáng ngày 26

tháng 3, sẽ kiểm tra hàng ngay tại hiện trường, tiền trao cháo múc. La Phi cũng đã sắp xếp bố trí rất chu đáo căn mật từ trước, tự mình mai phục trong phòng khách sạn ở ngay cạnh địa điểm giao dịch.

Đến ngày giao dịch, "Cầu hot" và người đàn ông miền Nam đó lần lượt đến khách sạn Khải Huyền Môn. Người miền Nam dẫn theo ba tên tùy tùng dáng người cao lớn, trong tay mỗi tên tùy tùng đều xách một chiếc hộp cao cấp gài mật mã. Theo như tình báo đã nghe trộm được, lượng ma túy lớn được giấu ở trong một chiếc hộp gài mật mã nào đó.

Kẻ buôn bán ma túy cũng thể hiện ra ý thức phản trình sát rất tốt. Sau khi tiến vào khách sạn, chỉ có một mình người miền Nam đó tiến vào trong căn phòng giao dịch đúng như đã hẹn. Ba tên tùy tùng của ông ta thì mỗi người xách một hộp gài mật mã phân tán ra, cứ đi lại nhàn tản trong khách sạn. Thực ra giữa ba người này đang hình thành nên tư thế yểm trợ, cảnh sát mặc thường phục không có cách nào để bám quá sát, đành phải lui ra ngoài để khống chế tất cả các lối ra vào trong khách sạn, hình thành thế trận bắt cua trong rọ.

Người miền Nam nhìn thấy "Cầu hot" ở trong căn phòng giao dịch, ông ta lập tức lôi ra hàng mẫu đưa cho đối phương kiểm tra hàng. "Cầu hot" vô cùng hài lòng đối với chất lượng của nguồn hàng, tiếp đến hai người liền chuẩn bị rời khỏi khách sạn, để cho tay sai của mỗi bên ở lại chính thức hoàn thành việc giao dịch nhận hàng nhận tiền.

Ngay khi biết đây chính là điểm giao hoạt của bọn buôn bán ma túy: Bọn chúng rời khỏi hiện trường trước, như vậy thì cuộc giao dịch cho dù có bị cảnh sát bắt được, bọn chúng vẫn có cơ hội để trốn thoát. Nhưng La Phi đương nhiên cũng không cho phép xảy ra tình huống này, bên ngoài đã bố trí thiên la địa võng, La Phi quyết đoán ra lệnh tấn công.

Quá trình bắt giữ vô cùng thuận lợi. La Phi dẫn người lao vào phòng giao dịch, người miền Nam và "Cầu hot" đều giơ tay chịu trói. Lực lượng vòng ngoài dưới sự chỉ huy của trợ lý Doãn Kiếm cũng bắt gọn tất cả các

"đàn em" đang đi lại ở các góc trong khách sạn. Nhưng mọi người cũng gặp phải sự trở ngại nho nhỏ: Trong cả ba chiếc hộp gài mật mã đều không tìm được thuốc phiện cho cuộc giao dịch. Rõ ràng ba tên đàn em của người miền Nam này đã nhân cơ hội lượn lờ trong khách sạn, cất giấu thuốc phiện đi rồi.

Sản phẩm mẫu trong phòng giao dịch thì đã bị "Cầu hot" đổ vào trong bể xí và xả nước đi hết rồi, cho nên bắt buộc phải tìm thấy những thuốc phiện khác thì mới có thể chứng minh hành vi mua bán thuốc phiện của hai bên. La Phi không quá lo lắng về vấn đề này, bởi vì theo như thông tin nghe trộm được, thuốc phiện chắc chắn đã được đưa vào trong khách sạn, trong quá trình vây bắt không có nhân vật khả nghi nào rời khỏi khách sạn, vậy thì việc tìm thấy thuốc phiện chẳng qua cũng chỉ là vấn đề thời gian.

Thế là La Phi bèn tổ chức lực lượng cảnh sát bao vây chặt kín khách sạn Khải Huyền Môn, vừa giải quyết cho những người không liên quan rời khỏi hiện trường, một mặt triển khai công tác lục soát tỉ mỉ. Trong quá trình này, anh và A Hoa vô tình gặp nhau, đến lúc này anh mới biết khách sạn Khải Huyền Môn thì ra là thuộc về sản nghiệp của gia tộc Đặng thị.

Lúc đó La Phi không có tâm tư nào để đôi co với A Hoa, anh chỉ muốn nhanh chóng tìm được thuốc phiện, để chấm một dấu chấm hoàn mỹ cho vụ án buôn bán thuốc phiện này. Thế nhưng sự việc lại không được như mong muốn, công việc lục soát suốt cả một ngày đều không hề có kết quả, số lượng thuốc phiện trong dự kiến đã mất tích không có chút dấu vết nào cả.

Bởi vì khách sạn Khải Huyền Môn quá rộng, muốn lục tìm tỉ mỉ từng góc ngách trong cả khách sạn sẽ là một lượng công việc vô cùng to lớn. La Phi bèn suy ngẫm và chuyển dời điểm đột phá: Thông qua phương thức thẩm vấn để có được tin tức có giá trị từ miệng nghi phạm.

Thế nhưng lại xuất hiện thêm điều phiền toái, tất cả các nghi phạm đều như thế đã thông đồng trước với nhau, bất luận cảnh sát có hỏi như thế nào, chúng đều không nói một lời nào. Thái độ này khiến cho nhân viên thẩm vấn đau đầu nhất, bởi vì việc này trên thực tế đã hình thành nên một cục diện rất sống sượng, muốn phá vỡ cục diện này, phía cảnh sát bắt buộc phải đưa ra được những chứng cứ đủ sức thuyết phục.

Sau khi nghe xong hội báo của La Phi, Giám đốc Tổng châu mày suy ngẫm giây lát, lên tiếng hỏi: "Hiện giờ công tác lục soát vẫn còn đang tiếp tục à?"

La Phi gật đầu: "Chúng tôi không thể nào dừng lại ... Trừ khi tìm được số thuốc phiện đó."

"Vẫn còn khoảng thời gian một tháng ... " Giám đốc Tổng nheo mắt, "Việc tìm thấy chắc là không thành vấn đề chứ?"

La Phi hiểu được ý tứ của lãnh đạo. Đối với vụ án lớn liên quan đến buôn bán ma túy thế này, cơ quan công an có thể bắt giữ nghi phạm thời gian lâu nhất là một tháng. Trong khoảng thời gian một tháng này bắt buộc phải hoàn thành sơ bộ của việc điều tra, sau đó trình báo tài liệu với Viện Kiểm sát nhân dân, đề nghị phê chuẩn bắt giữ. Nếu như đến lúc đó vẫn không tìm thấy thuốc phiện, vậy thì việc xin lệnh bắt giữ của cơ quan công an đã mất đi điều kiện cơ bản nhất, chắc chắn không thể nào có được sự phê chuẩn của Viện Kiểm sát. Nếu đã không thể bắt giữ được, vậy thì sau khi kết thúc khoảng thời gian một tháng chỉ có thể thả người mà thôi.

Theo lý mà nói, khách sạn Khải Huyền Môn có rộng hơn nữa, thời gian một tháng để dành cho việc lục soát đối với cảnh sát thì vẫn rất dư thừa, việc tìm thấy thuốc phiện là kết quả có thể hy vọng. Thần sắc của La Phi lúc này lại không được lạc quan giống như Giám đốc Tổng, tay phải anh khẽ nắm hờ, dùng bụng ngón tay cái và đốt tay thứ hai của ngón trở khẽ

xoa cằm, đồng thời trả lời mang theo ý tứ khác: "Thời gian thì đúng là đủ ... tôi chỉ là lo lắng sự việc này còn có ẩn tình khác."

"Ồ?" Ánh mắt Giám đốc Tống chợt lóe sáng, "Cậu đã có phát hiện gì mới rồi à?"

Đã nói đến nước này, La Phi cũng không tiện vòng vèo nói thẳng luôn: "Tối hôm qua chúng tôi tiến hành đột kích thăm vấn mấy tên đó, có một số tình hình hơi khác thường."

Giám đốc Tống khẽ rướn người về phía trước, thể hiện ra thái độ quan tâm, còn La Phi thì lại nói tiếp: "Từng tên nghi phạm đều bị tách ra để thẩm vấn, trong quá trình đó chúng tôi đã vận dụng một số bước tấn công tâm lý ví dụ như nói với nghi phạm: Đã tìm thấy thuốc phiện rồi, chứng cứ đã rõ ràng bây giờ người mở miệng ra đầu tiên có thể được coi là biểu hiện lập công ghi chép lại trong hồ sơ vụ án. Nhưng những tên đó thật không ngờ hoàn toàn không mảy may động lòng, như thế sự việc đó vốn không liên quan gì đến bọn chúng."

"Thế thì đúng là có vấn đề đấy." Giám đốc Tống trầm ngâm nói. Cảnh sát trong khi thẩm vấn thường lợi dụng lý luận Thế tiến thoái lưỡng nan của người tù trong Lý thuyết trò chơi để tiến hành các kiểu công kích đối với những tên tù nhân không chịu mở miệng khai báo, mà thủ pháp này thì dùng mãi vẫn chuẩn xác. Theo lý mà nói, nếu thuốc phiện đã ở trong khách sạn, thì nhóm người khả nghi này cần biết rằng: Việc tìm ra được thuốc phiện chỉ là sớm muộn mà thôi, chắc chắn không thể che giấu được. Vào thời điểm này, chỉ cần cảnh sát dụ dỗ thêm một chút, bọn chúng lẽ ra sẽ phải tranh nhau để có biểu hiện lập công mới phải, tình trạng cả tập thể dùng sự im lặng để đối kháng lại việc thẩm vấn thực sự là không thể giải thích nổi.

"Cậu nghĩ như thế nào?" Giám đốc Tống lại hỏi La Phi luôn.

Ông biết đối phương đã chủ động đến tìm mình, vậy thì chắc là trong lòng ít nhiều cũng đã có đáp án rồi.

La Phi gõ nhẹ lên mặt bàn, ánh mắt chăm chú, nói: "E rằng trong khách sạn vốn không có thuốc phiện, cho nên bọn này mới có thể tỉnh bơ không chút lo sợ như vậy."

Ý của cậu là: "Thuốc phiện đã bị giấu ở một nơi khác, không đem vào trong khách sạn?"

"Cũng không phải ... Chúng ta vẫn luôn giám sát toàn bộ cả quá trình giao dịch của hai bên, họ nói rất rõ ràng, tiến hành giao dịch trong khách sạn, tiền trao cháo múc."

"Vậy ý của cậu là gì?" Giám đốc Tống cảm thấy hơi mơ hồ.

"Nếu như thuốc phiện không ở trong khách sạn, vậy thì chứng tỏ những chi tiết thương lượng giữa bọn họ lúc trước đều là giả, từ đầu đến cuối đều là một vụ lừa đảo ngoạn mục."

Giám đốc Tống chợt ngẩn người, lộ ra nụ cười khổ não vẻ khó hiểu: "Bọn chúng đang giở trò gì vậy?"

"Đúng là rất khó giải thích ... " La Phi ngược nhìn người lãnh đạo của mình, đột nhiên chuyển đề tài: "Nhưng về sau tôi nhớ ra đã nhìn thấy một người ở hiện trường, thế là tôi đã có được một số suy đoán mới."

"Người nào?"

"A Hoa." Sau khi La Phi báo ra cái tên đó, tiến hành giải thích thêm, "Khách sạn Khải Huyền Môn chính là sản nghiệp dưới danh nghĩa của vợ Đặng Hoa, còn người quản lý thực tế của khách sạn chính là A Hoa."

Giám đốc Tổng "ồ" một tiếng, bắt đầu nghiệm ra điểm mờ ám ẩn giấu phía sau cái tên này. Còn La Phi chỉ thoáng ngừng lại, rồi lại nêu ra một loạt những sự việc khá thú vị: "Theo như tôi tìm hiểu, trong mấy ngày xảy ra vụ án, Tập đoàn Long Vũ đang phải tiếp nhận sự thẩm tra của Ban Điều tra kinh tế, và một khách sạn cao cấp mà A Hoa quản lý cũng gặp phải sự quấy nhiễu của những kẻ lạ mặt, cộng thêm việc khách sạn Khải Huyền Môn dính líu đến vụ án buôn bán ma túy nên bị phong tỏa điều tra, sản nghiệp mà Đặng Hoa để lại hình như đang gặp phải một loạt sự công kích, những sự công kích này khiến cho A Hoa trở tay không kịp."

"Tập đoàn Long Vũ ... " Giám đốc Tổng nhìn La Phi, định nói nhưng lại ngừng lại, rồi cuối cùng ông vẫn quyết định nói cho đối phương biết một số sự việc, "Hành động của Ban Điều tra kinh tế là do tôi bố trí, thực tế là phía cảnh sát đã bắt đầu theo dõi Đặng Hoa từ mấy năm trước. Mấy năm nay, chúng tôi đã tập hợp được các loại chứng cứ phạm tội kinh tế mà Tập đoàn Long Vũ dính líu đến ... "

La Phi "ừm" một tiếng, mặc dù không nói gì, nhưng ánh mắt lại toát ra sự băn khoăn: Đã theo dõi mấy năm liền, có đầy đủ chứng cứ, vậy thì tại sao lại chờ đến tận bây giờ mới ra tay?

Giám đốc Tổng biết La Phi đang nghĩ gì: "Vụ án của Đặng Hoa rất phức tạp, dính líu đến quá nhiều thứ. Cho nên nếu như Đặng Hoa chưa chết, e rằng phía cảnh sát cũng khó có thể ra tay được với Tập đoàn Long Vũ ... Về điều này cậu chắc là cũng có thể hiểu được."

La Phi khẽ than thầm trong lòng, trong xã hội hiện thực này, đúng là vẫn còn rất nhiều sự việc không thể nào vận hành đúng quy luật mà anh tán đồng ... Đứng từ trên phương diện này, phía cảnh sát có phải là cần phải cảm ơn Eumenides không? Nếu như không phải là hãn dân dựng giết chết Đặng Hoa, hành động của cảnh sát đối với Tập đoàn Long Vũ không biết còn phải kéo dài bao lâu nữa đây?

La Phi không chế được chương suy nghĩ của mình không nghĩ sâu thêm nữa, dù sao thì bây giờ anh đang phải đối diện với một vụ án hoàn toàn khác, còn Eumenides thì đã bị anh tận tay áp giải vào khu trại giam dành cho những phạm nhân chịu hình phạt nặng.

"Nhưng cậu nói đến sản nghiệp của Đặng Hoa đều gặp phải sự tấn công của những thế lực khác, tình hình này thì tôi không biết rõ lắm." Lúc này đây Giám đốc Tổng lại nhìn La Phi, hỏi: "Cậu cảm thấy trong đây có mối liên hệ gì à?"

La Phi gật đầu nói: "Rất có khả năng có kẻ nào đó nhân cơ hội cảnh sát ra tay hành động đối với Tập đoàn Long Vũ, mượn cơ hội này để lật đổ thế lực tàn dư của Đặng Hoa ở trong tỉnh thành."

Giám đốc Tổng thoáng trầm ngâm, tiếp tục suy nghĩ theo hướng tư duy của La Phi: "Theo lời cậu nói, vụ án buôn bán ma túy này vốn không hề tồn tại, chỉ là có người cố ý muốn gây phiền toái cho A Hoa?"

"Theo như kinh nghiệm trong hơn mười năm làm nghề cảnh sát của tôi, chỉ có giải thích như vậy mới là hợp lý nhất." La Phi nói rất nghiêm túc, "Bởi vì mục đích của nhóm người này hình như là muốn cho cảnh sát cứ tiếp tục điều tra mãi ở khách sạn Khải Huyền Môn, cho dù không tìm thấy bất cứ thứ gì cũng không được dễ dàng từ bỏ. Mà đối với một cơ nghiệp quy mô lớn như khách sạn Khải Huyền Môn này, phong tỏa dừng kinh doanh trong một tháng đủ để đem đến cho bọn họ sự công kích mang tính chấn động."

Giám đốc Tổng ngược nhìn trần nhà một lúc, sau đó thu ánh mắt lại: "Nếu thực sự như vậy, chắc chắn là có người đang thao túng phía sau rồi ... Kẻ này là ai?"

"Tôi vẫn chưa có thời gian để điều tra tỉ mỉ ... Nhưng nếu muốn điều tra có lẽ cũng không khó ... " La Phi nói về chắc chắn, "Đó chắc chắn là kẻ muốn thay thế địa vị của Đặng Hoa trong tỉnh thành."

"Ừm." Giám đốc Tổng đan mười ngón tay béo tròn vào nhau, lại hỏi La Phi: "Tiếp sau đây cậu chuẩn bị làm gì?"

"Tôi muốn cùng theo dõi mấy sự việc này, tìm ra được kẻ đứng đằng sau vụ việc ... Bởi vì những sự việc này nếu như để tiếp tục phát triển, rất có khả năng sẽ xảy ra chuyện lớn."

Mắt Giám đốc Tổng chớp một cái vẻ miễn cảm.

"Tôi hiểu về A Hoa ... " La Phi giải thích, " ... Có kẻ khác đến tận nơi gây chuyện, anh ta quyết không để yên. Nếu như cảnh sát không kịp thời tham gia vào, e rằng sẽ xảy ra vụ án hình sự khốc liệt."

Giám đốc Tổng chỉ tay vào La Phi: "Cậu đã có kế hoạch rồi phải không?"

Hãy nói ra suy nghĩ cụ thể của cậu."

"Tôi muốn tạm dừng lại công tác lục soát Khải Huyền Môn, bởi vì hành động ở đó thực sự đã chiếm quá nhiều nguồn lực cảnh sát. Sau đó tôi muốn thả mấy người đó ra, nhưng vẫn phái người ngầm theo dõi bọn họ, nếu như thuận lợi, tôi sẽ nhanh chóng biết được kẻ dàn dựng kế hoạch đằng sau những sự kiện này là ai."

"Còn mục đích của cậu thì sao? Cuối cùng cậu muốn đạt được hiệu quả như thế nào?"

"Ít nhất có thể không chế được vụ sát phạt có thể xảy ra giữa hai nhóm ... Tiến thêm một bước, biết đâu có thể tìm được manh mối để trừng trị A Hoa trong đợt hành động này." Đôi mắt La Phi trở nên chăm chú, toát ra ngọn lửa mong muốn được chiến đấu. Anh biết A Hoa ít nhất cũng đã gán hai mạng người Lâm Hằng Cán và Mông Phương Lượng, nhưng bởi vì Hàn Hạo đã chủ động tìm đến cái chết vào thời điểm then chốt cuối cùng, cảnh sát đã mất đi nhân chứng quan trọng nhất để có thể buộc

tội A Hoa, và cuộn băng ghi âm bằng chứng Hàn Hạo để lại thì lại bị Eumenides nâng tay trên, điều này khiến cho La Phi chỉ có thể trơ mắt nhìn A Hoa nhõn nhỡ ngoài vòng pháp luật, việc này đối với anh thực sự là một nỗi giày vò đau khổ khó có thể chịu đựng nổi.

Giám đốc Tống có thể hiểu được tâm trạng của La Phi, nhưng ông lại không thể không tạt gáo nước lạnh vào đối phương: "Việc lục soát ở khách sạn Khải Huyền Môn tạm thời không thể dừng lại ... Bởi vì chúng ta không hề có chứng cứ thiết thực chứng minh đây chỉ là một vụ lừa đảo. Bất luận thế nào, các cậu cũng đều phải triệt để lục soát cả khách sạn một lượt, không được để sót bất cứ ngóc ngách nào. Dù sao đây cũng là một vụ buôn bán ma túy, không thể để xảy ra bất cứ sai sót nào được."

La Phi thoáng hiện rathần sắc bất lực, nhưng anh cũng chỉ có thể tuân lệnh: "Đã rõ."

"Đương nhiên, tôicũng sẽ không coi nhẹ suy nghĩ của cậu." Giám đốc Tống lại dùng giọng nói an ủi để nói với La Phi, "Về việc rất có khả năng xảy ra một cuộc tranh đấu để tranh giành quyền lực, tôi sẽ bố trí các đồng chí ở đội Trị an tiến hành xử lý, cậu cứ yên tâm."

La Phi gật đầu thể hiệnsự tán thành. Ngăn chặn việc gây gỗ đánh nhau, duy trì bảo vệ trật tự của xã hội vốn là chức trách công việc của đội Trị an, hơn nữa khi vụ án hình sự chưa xảy ra, mình cũng thực sự không tiện nhúng tay vào. Nhưng vẫn còn một vấn đề vô cùng then chốt, anh cảm thấy bắt buộc phải nói rõ với Giám đốc Tống.

"Trong khi điềutra kẻ thao túng phía sau đó, có lẽ cần phải thận trọng hơn một chút, đặc biệt là công tác bảo mật trong nội bộ Sở Công an."

Giám đốc Tống lập tứcrướn mày vẻ cảnh giác: "Cậu cảm thấy trong nội bộ của chúng ta có vấn đề à?"

La Phi thoáng mang theo thần sắc lo lắng, nói: "Hành động của bên đó đã được lên kế hoạch hết sức tỉ mỉ kỹ lưỡng, không phải là kết quả của vài phút bốc đồng. Thế nhưng thời gian hành động của hắn vừa vặn lại trùng khớp với thời gian mà Ban Điều tra kinh tế ra tay với Tập đoàn Long Vũ, tôi lo lắng đây không phải là sự trùng hợp ngẫu nhiên ... "

"Tôi hiểu ý của cậu." Sắc mặt Giám đốc Tổng càng trở nên đăm chiêu, hồi lâu sau mới nói, "Tôi sẽ chú ý đến việc này. Cậu hãy về trước đi, làm tốt công tác của mình."

"Vâng!" La Phi trịnh trọng hành lễ, quay người bước đi.

Khi A Hoa mở choàng mắt bừng tỉnh giữa cơn mơ thì sắc trời đã sáng tỏ.

Anh ta nghe thấy những tiếng nổ lép bép nho nhỏ, đồng thời có mùi hương thức ăn bay tới, khiến bụng sôi lục đục. Anh ta bèn đứng dậy đi về phía nhà bếp.

Đi đến cửa phòng bếp, liền nhìn thấy Minh Minh đang bận rộn trong bếp: tay cô cầm một chiếc xẻng gỗ lật hai quả trứng rán ở trong chảo.

"Anh dậy rồi à?" Cảm nhận được A Hoa đang bước tới, Minh Minh vội quay đầu lại lên tiếng chào.

"Cô đang làm gì thế?" A Hoa rõ ràng hơi mơ màng, trong cả cuộc đời anh ta chưa bao giờ cảm nhận được khung cảnh này.

"Nấu bữa sáng." Minh Minh chỉ tay về phía sau lưng, "Trong tủ có sữa tươi, anh lấy uống đi nhé."

A Hoa chau mày vẻ khó hiểu, lại hỏi: "Sữa tươi và trứng ở đâu ra?"

"Đương nhiên là em mua rồi." Minh Minh quay đầu liếc A Hoa một cái, lấy làm lạ tại sao đối phương lại có thể hỏi một câu ngu ngốc đến thế.

A Hoa lắc đầu, rời khỏi nhà bếp. Anh ta kéo rèm cửa sổ phòng khách, đứng ở trong cửa sổ nhìn ra phía bên ngoài căn phòng. Đây là tầng cao nhất trong cả tòa lầu này, cho nên ánh mắt của A Hoa có thể nhìn được rất xa, anh ta thích thứ cảm giác này.

Rất nhiều sự việc bắt buộc cần phải giải quyết, và khi nhìn từ trên cao dõi xuống cả thành phố này, anh ta liền có một thứ cảm giác ưu việt có thể khống chế được toàn cục diện, điều này khiến anh ta dù cho phải chịu áp lực và trong hoàn cảnh khó khăn thế nào cũng đều có thể bùng phát ra được sức chiến đấu ngoan cường nhất ...

Cùng với những tiếng bước chân loẹt quẹt, Minh Minh cũng bước ra khỏi nhà bếp, cô cầm sữa tươi và trứng gọi A Hoa: "Đến ăn sáng thôi, nếm thử tay nghề của em ... "

Tư duy của A Hoa cũng bị ngắt quãng, anh ta cũng cảm thấy mình cần chút thức ăn để nhét vào cái bụng trống rỗng, thế là bèn đi đến bàn ăn và ngồi xuống.

"Mau ăn đi." Minh Minh đẩy trứng ốp la đến trước mặt A Hoa, đồng thời trên mặt hiện ra nỗi thấp thỏm, "Ôi, lâu lắm rồi chưa làm, cũng không biết là có ngon hay không."

A Hoa gắp cả quả trứng cho vào miệng, nhai nhồm nhoàm vài cái liền nuốt xuống bụng - mùi vị cũng khá ngon.

Minh Minh nhìn thấy bộ dạng ăn hùng hục của A Hoa, khóe môi khẽ mỉm cười.

"Tại sao cô lại biết làm những việc này?" A Hoa chột lên tiếng hỏi.

Minh Minh nghiêng đầu hỏi ngược lại: "Những việc nào?"

"Nấu ăn, giặt quần áo, dọn dẹp nhà cửa."

"Những việc này đều là những việc con gái biết làm cả mà."

"Tôi cứ tưởng những cô gái làm các công việc như các cô sẽ không giống như vậy, các cô chắc là không thích làm việc nhà, là kiểu ... " A Hoa nói được một nửa chợt ngừng lại, hình như không biết nên dùng từ nào mới thỏa đáng.

"Siêu ăn nhac làm phải không?" Minh Minh giúp đối phương nói nốt câu.

A Hoa không tán đồng cũng không phủ nhận, cầm lấy hộp sữa tươi, mở ra uống.

"Anh có thứ suy nghĩ này cũng không hề lạ ... " Minh Minh thở dài nói, "Nhưng em không phải là loại con gái mà anh nghĩ, em làm nghề này là bắt buộc dĩ, em có một người em trai ... "

"Đừng nói nữa." A Hoa xua tay ngắt lời đối phương, "Tôi biết mỗi người các cô đều có thể kể ra được mấy câu chuyện khiến người ta xót xa thương cảm."

Minh Minh buồn rầu cảm thán: "Những cô gái khác đều là bịa ra, nhưng câu chuyện của em là thực."

A Hoa lắc đầu vẻ không quan tâm: "Thật hay giả đối với tôi cũng chẳng có ý nghĩa gì, bởi vì tôi vốn không để tâm đến những điều này." Trong lúc nói, ánh mắt anh ta chợt ngấn người nhìn vào trước ngực Minh Minh.

Minh Minh giật mình: "Anh làm gì thế?" Khi cúi đầu xuống nhìn thì mới biết mình đã nghĩ sai lệch rồi. Cô vẫn đang mặc áo sơ mi của A Hoa, bây

giờ trước ngực có thêm một vết dầu mỡ rất lớn.

"Xin lỗi ... "Cô gái gãi đầu về áy náy, "Không tìm thấy tạp dề trong nhà ... "

A Hoa cười đau khổ về bất lực: "Chiếc áo sơ mi này hơn một nghìn tệ, bây giờ bị cô lấy ra để làm tạp dề."

"Quần áo của em đều ở trong khách sạn rồi." Minh Minh chu môi biện giải cho mình.

A Hoa nhìn chăm chăm Minh Minh một lúc, mắt anh ta từ từ nheo lại, trong đầu không biết đang nghĩ những gì.

"Sao vậy?" Minh Minh bị nhìn chăm chăm cảm thấy rất không tự nhiên, hơn nữa trong ánh mắt của đối phương hình như còn lấp lánh những tia sáng lạnh, càng khiến cho cô gái sợ hãi.

"Không có gì." A Hoa đã thu lại luồng suy nghĩ của mình, khẽ nói, "Lát nữa tôi đưa cô đi mua mấy bộ quần áo."

Minh Minh lộ ra nét mặt vui mừng hân hoan: "Thật à?"

A Hoa gật đầu, lại nói: "Nhưng cô phải giúp tôi làm mấy việc."

Minh Minh lập tức vui vẻ đồng ý: "Không vấn đề."

A Hoa rướn lông mày: "Cô không hỏi là chuyện gì sao?"

"Có gì đáng để hỏi chứ." Minh Minh mỉm cười, "Anh bảo em làm gì thì em sẽ làm đấy."

A Hoa nói đùa: "Nếu như tôi bảo cô giết người phóng hỏa thì sao?"

Minh Minh chỉ thoáng ngán người, nhưng lại nói luôn: "Vậy thì em cũng làm."

Lần này đến lượt A Hoang gãi người: "Vì sao?"

"Tất cả mọi người đều nói, anh Hoa là nhân vật ân oán phân minh nhất. Cho nên nếu có thể giúp được A Hoa, bất luận là chuyện gì, em cũng đều bằng lòng làm." Minh Minh mỉm cười nói, "Em muốn trở thành bạn của anh, bởi vì anh Hoa chưa bao giờ đối xử tệ với bạn bè."

A Hoa cũng lộ ra nụ cười- đó là nụ cười chân thành và thiện ý rất ít khi xuất hiện trên gương mặt anh ta.

Cùng lúc này, trong một góc khác ở thành phố này, một người thanh niên nào đó cũng vừa mới tỉnh giấc, hắt đang ngái ngủ, thần sắc uể oải lười nhác, hình như vẫn chưa hoàn toàn thoát ra khỏi trạng thái là ngà.

Đem so sánh với căn hộ chung cư cao cấp của A Hoa, nơi ở của người đàn ông này đơn sơ hơn rất nhiều. Đây là một ngôi nhà mái bằng thấp bé ở trong ngõ nhỏ, vừa ẩm ướt vừa đơn sơ, trong bầu không khí tràn ngập ẩm mốc không thể nào xua đi được.

Nhưng người đàn ông này lại không để tâm nhiều đến hoàn cảnh khổ khó này. Gã không phải là một kẻ tham lam muốn hưởng thụ trước mắt, gã muốn dựa vào máu và nước mắt của mình để gây dựng lên được vùng trời của riêng mình.

Gã rất tự tin vào bản thân mình, hơn nữa gã cảm thấy trước mắt mình đã mở ra được một con đường rộng rãi sáng lạn tràn đầy sức hấp dẫn.

Ba năm trước, khi gã và một nhóm đồng hương đến thành phố này, không có ai biết gã, càng chẳng có ai coi gã ra gì. Gã thậm chí không có được một cái tên để cho mọi người ghi nhớ, chỉ bởi vì độ tuổi xếp thứ năm ở

trong nhóm đồng hương, cho nên về sau mọi người đều gọi gã là "Lão Ngũ".

Lúc đó gã cảm thấy rãtho thẹn, hẳn đã thề cần phải gây dựng được tên tuổi của mình. Ba năm sau gã đã làm được, khi rất nhiều người lại một lần nữa nhắc đến hai chữ "Lão Ngũ" này, thái độ kính sợ đã thay thế thái độ coi khinh lúc trước.

Mọi người đều biết: LãoNgũ là một kẻ rất hung dữ. Gã không sợ chết, gã dám liều mạng với bất cứ kẻ nào.

Thế là có người bắt đầutìm đến "Lão Ngũ" để nhờ xử lý một số việc, ban đầu chỉ là những công việc lật vặt như đánh hội đồng, sau đó là giúp người đi đòi nợ, bảo kê cho các cửa hàng quán xá, danh tiếng Lão Ngũ càng lúc càng nổi. Cuối cùng vào tuần trước, một nhân vật lớn thực sự đã tìm đến gã.

Cao Đức Sâm, ông chủCao - các anh em trong chốn giang hồ đều đã nghe danh cái tên này từ lâu rồi. Nhân vật lớn này đặc biệt bày bàn tiệc rượu thịnh soạn mời Lão Ngũ và những người anh em của gã. Trên bàn tiệc, ông chủ Cao không những bày ra rượu ngon đồ ăn ngon, điều quan trọng hơn là, ông ta còn đưa ra một cơ hội tốt.

Đây là một cơ hội khiếncho Lão Ngũ trào dâng nhiệt huyết, nếu như nắm được cơ hội này, cuộc đời gã có lẽ sẽ được lật sang một trang mới.

"Cậu có biếtkhông? Hơn mười năm trước tôi cũng không có tên, mọi người đều gọi tôi "Cao Lão Nhị". Nhưng bây giờ mọi người đều thay đổi gọi tôi là ông chủ Cao. Người anh em Lão Ngũ, nếu như cậu đi theo tôi, chưa đầy năm năm, cả tỉnh thành này chính là thiên hạ của chúng ta. Đến lúc đó cậu không còn là Lão Ngũ nữa, tất cả mọi người khi nhìn thấy cậu đều phải gọi một tiếng "Anh Ngũ"." Khi tiệc rượu tiến hành một nửa, Cao Đức Sâm vỗ vai Lão Ngũ lên tiếng.

Lão Ngũ bèn nâng ly rượu trắng trước mặt lên uống một hơi cạn sạch, sau đó gã chỉ nói một chữ: "Được!"

Trong nhiều trường hợp, càng nói ít từ thì càng thể hiện ra được quyết tâm kiên định. Lão Ngũ đã hoàn toàn ngây ngất chìm đắm trong cảnh tượng tươi đẹp mà Cao Đức Sâm vẽ ra cho gã, đồng thời gã cũng tin rằng mình quyết không khiến cho đối phương phải thất vọng.

Đương nhiên gã cũng biết rất rõ, xuất hiện trước mặt gã sẽ là một đối thủ đáng sợ như thế nào.

Từ khi Lão Ngũ đến tỉnh thành, gã chưa từng nghe nói có ai dám đối chọi với anh Hoa. Nhưng càng là việc trước đây chưa có ai dám làm, lúc thực sự làm chẳng phải là càng hưng phấn hơn sao?

Hơn nữa trong thế giới này làm gì có ai tuyệt đối không thể động đến chứ? Cho dù là ông chủ Đặng Hoa của A Hoa, cuối cùng chẳng phải cũng bị mất mạng giữa lúc đang hưng thịnh nhất đó sao?

Thế lực cũ bị sụp xuống, cũng có nghĩa là thế lực mới đứng lên. Nếu như bỏ lỡ mất cơ hội này, chính Lão Ngũ cũng không thể nào tha thứ cho bản thân mình.

Huống hồ A Hoa có lợi hại hơn nữa, anh ta cũng chỉ có một mạng mà thôi. Đứng từ góc độ này mà nói, Lão Ngũ cảm thấy mình càng có ưu thế hơn. Bởi vì cho đến nay gã vẫn sống ở trong khu dân cư nghèo, cũng chỉ có một thân một mình. Cho nên gã chẳng vương lo lắng gì cả.

Lão Ngũ không sợ chết, bất cứ lúc nào gã cũng đều có thể liều cái mạng này. Gã tin rằng A Hoa không thể nào làm được như vậy. Cho nên gã bèn cầm chắc lấy quân bài khiến đối phương không thể nào chống đỡ nổi trong trận đấu này.

Khi Lão Ngũ tiến vào Mộng Hương Lầu, gã đã giấu sẵn quân bài của mình, đã có sự chuẩn bị cho tình huống xấu nhất. Cho nên gã chẳng hề sợ hãi chút nào. Cho dù khi nhân vật A Hoa danh tiếng lừng lẫy xuất hiện trước mặt gã, gã cũng vẫn tỉnh bơ uống bia của mình, mà lại coi như không nhìn thấy rượu trắng A Hoa đưa tới.

Lão Ngũ biết: Có một sốnguỷên tắc ở chốn giang hồ không được phép vi phạm. Gã đã uống rượu của Cao Đức Sâm, nếu như gã lại uống cả rượu của A Hoa, vậy thì hai loại rượu ngon đó sẽ va vào nhau trở thành thuốc độc lấy mạng. Loại thuốc độc này cho dù không đốt cháy hết cơ thể của gã, cũng sẽ giống như thứ dòi bọ gặm nhấm danh tiếng của gã trong chốn giang hồ. Một khi đã mất đi danh tiếng, gã chỉ có thể lại một lần nữa quay trở lại vai trò là kẻ bị người khác coi thường.

Cho nên Lão Ngũ bèn dùng ánh mắt lạnh lùng để đón lấy ánh mắt của A Hoa, rõ ràng truyền đạt ra tâm ý thù địch không thể nào lay chuyển được.

A Hoa tự phạt một chén rượu, sau đó lặng lẽ rút lui.

Sự việc này tất cả các anh em có mặt ở đó đều chứng kiến, đồng thời trong vòng thời gian ngắn ngủi nửa ngày đã lan truyền khắp tỉnh thành. Mọi người đều bàn tán xôn xao: Một người thanh niên trẻ tên "Lão Ngũ" đã từ chối rượu mời của anh Hoa, lẽ nào giang hồ tỉnh thành thực sự đã đến thời khắc thay vua đổi chúa rồi sao.

Buổi tối khi Lão Ngũ rời khỏi Mộng Hương Lầu, đã có bạn bè đợi gã từ lâu.

Bọn họ vây quanh Lão Ngũ, nhất định đòi mời gã uống một trận thật đã. Gã cũng không từ chối, gã cảm thấy lúc này mình xứng đáng nhận được sự đãi ngộ như vậy.

Lão Ngũ uống say khướt, gã thậm chí không nhớ được là mình đã về căn phòng nhỏ này bằng cách nào. Có lẽ là được đám bạn bè gã đưa về? Môi

trường ở đây thực sự là hơi bề mặt, nhưng cũng có sao chứ? Thời đại huy hoàng thuộc về mình đã bắt đầu được mở màn rồi.

Sáng nay sau khi tỉnh lại, Lão Ngũ không xuống giường ngay. Gã lười biếng nằm trên giường, nhìn ngắm ánh mặt trời rực rỡ ở bên ngoài qua ô cửa sổ. Đồng thời gã bắt đầu dự tính xem cần phải đi đâu để nhét chút gì vào bụng, bởi vì lát nữa lại phải mất cả ngày để đối phó với đĩa khoai tây.

Đúng lúc đang suy ngẫm, bên ngoài phòng chợt vang lên tiếng gõ cửa.

"Ai đấy?" Lão Ngũ lên tiếng hỏi, đồng thời chau mày cảnh giác. Chỗ này của gã thường thì chẳng có khách nào đến thăm cả.

"Người giao đồ ăn." Người gõ cửa bên ngoài phòng trả lời, "Có một người bạn đặt bữa sáng cho anh, bảo chúng tôi đưa tới."

Lão Ngũ dãn đôi lông mày ra, khé miệng lộ ra nụ cười, nghĩ thầm: Chắc hẳn là mấy người bạn tối qua mời mình ăn nhỉ? Tâm tư của bọn họ đúng là chu đáo thật đấy. Thế là gã đáp lời: "Đợi một chút." Sau đó đứng dậy mặc quần, ở trần bước ra phía cửa.

Vừa mới đầu xuân, chonên vẫn còn chút hơi lạnh. Nhưng Lão Ngũ quen để trần. Gã thích thể hiện ra cơ bắp cường tráng của mình và hình xăm trocây tùng cổ thụ trên cánh tay.

Sau khi cánh cửa mở ra, Lão Ngũ nhìn thấy một cậu chàng ăn mặc như nhân viên phục vụ đang đứng ở trước cửa. Cậu chàng đó nhìn thấy Lão Ngũ, lập tức đưa một túi đựng đồ ăn nhanh bằng giấy ra.

Lão Ngũ giơ tay ra nhận lấy, đồng thời hỏi vẻ lơ đãng: "Là gì vậy?"

"Là thứ mà anh thích ăn nhất." Cậu ta cười hi hi, trong lời nói cũng mang theo ít nhiều sự thần bí.

Lão Ngũ nhìn bề ngoài cứ tưởng là bánh hamburger, nhưng sau khi cầm ở tay thì cảm giác cứng rắn có vẻ không giống. Gã cũng chẳng buồn đoán, lấy luôn đồ từ trong túi ra. Thứ đó tròn tròn to bằng nắm đấm, là một củ khoai tây màu xám xịt, lớp vỏ ngoài còn dính cả bùn đất, như thể vừa mới được đào từ dưới đất lên.

Sắc mặt Lão Ngũ chột sasầm lại: "Ai bảo anh đưa đến vậy?" Gã trừng mắt lên tiếng hỏi.

"Chẳng phải anh thích ăn khoai tây nhất sao? Bây giờ đưa đến tận nhà cho anh, anh sao lại vẫn còn không vui?" Cùng với câu nói châm biếm này, lại có một người thanh niên bước ra từ góc tường phía bên ngoài cửa, người này làn da trắng trẻo, trông rất nho nhã, chỉ có đôi mắt đen láy, trông rất ranh mãnh.

Lão Ngũ thấy người này trông quen quen, chột ngẫm lại nhận ra đối phương chính là Mã Lượng - Giám đốc nhà hàng Mộng Hương Lầu. Chột tim gã giật mình, nhưng tiếp đó lại trấn tĩnh được, tỉnh bơ nói: "Tôi thích ăn khoai tây, nhưng phải đến Mộng Hương Lầu để ngồi, còn thưởng thức cùng với bia nữa."

"Mẹ kiếp, đừng phỉ lời!" Mã Lượng đột nhiên thay đổi sắc mặt, hét lên một tiếng: "Tiểu Băng, xử lý nó!"

Tiểu Băng chính là cậu chàng mặc trang phục nhân viên phục vụ, cậu ta sau khi nhận được mệnh lệnh của Mã Lượng, lập tức giơ nắm đấm nhắm thẳng vào mặt Lão Ngũ, và lúc này đây nụ cười vẫn giữ lại trên mặt gã.

Lão Ngũ đã có sự đề phòng từ trước, gã khẽ nghiêng người, giơ tay trái ra, đồng thời nhấc chân đá vào hông Tiểu Băng. Tiểu Băng không những không né tránh, ngược lại lại tranh trước một bước, cứ thế đón lấy cú đá của Lão Ngũ, nhân đà quán lấy đối phương, tạo nên thế trận dính

sát vào nhau. Lão Ngũ mặc dù cơ thể cường tráng hơn, nhưng trong không gian chật hẹp thế này thì cũng không chiếm được ưu thế gì mấy.

Và đây chính là hiệu quả mà Tiểu Băng mong muốn, bởi vì bên cạnh cậu ta vẫn còn Mã Lượng. Nhìn thấy Tiểu Băng và Lão Ngũ giằng co nhau, Mã Lượng lập tức đâm vào lồng ngực của Lão Ngũ. Lão Ngũ rên hừ một tiếng, cú đâm này rất mạnh khiến gã gần như nghẹt thở. Cơ thể gã bất giác co quắp lại, sức lực ở đôi tay cũng biến mất.

Tiểu Băng đẩy Lão Ngũ vào hần trong phòng, Mã Lượng cũng vào theo, vừa khóa cửa lại vừa lên tiếng chửi bới: "Thằng khốn, ông mày tận tay đưa đến phục vụ, mày còn dám kén chọn, dám không ăn à?!"

Lão Ngũ lúc này mới thở dốc, gã trừng mắt cứ thế trân trân nhìn Mã Lượng, cắn răng nói: "Mẹ mày chứ, có giỏi thì đánh chết ông mày đi, nếu không thì mày cứ đợi tao sẽ cho mày chết!"

"Hừ, tinh tướng quá nhỉ? Vậy ông mày hôm nay sẽ cho mày được toại nguyện!" Mã Lượng cười khẩy một tiếng, lại giáng một cú đâm vào thái dương Lão Ngũ, lần này gã chẳng kịp kêu rên, cả cơ thể mềm nhũn đổ oặt xuống.

Tiểu Băng đặt Lão Ngũ nằm xuống dưới đất, quay sang Mã Lượng chép môi: "Anh Mã, không phải là anh định đánh chết gã chứ? Anh Hoa đã dặn dò rồi đấy, chớ có gây ra chuyện phiền phức."

"Tao có cách xử lý." Mã Lượng giơ nắm đấm lên gần miệng và thổi phù phù, như thể anh cao bồi thổi bụi vào nòng súng ngắn của mình, "Cú đâm này gây hôn mê trong mười phút, nếu không tin, mày lấy đồng hồ ra mà đo."

Tiểu Băng đương nhiên không lấy đồng hồ ra thật, cậu ta lấy ra một sợi dây thừng, buộc chặt chân tay Lão Ngũ lại. Buộc xong một lúc, Lão Ngũ quả nhiên đã gắng gượng mở đôi mắt, dần dần khôi phục lại sự tỉnh táo.

Mã Lượng chờ đợi bên cạnh đã rất sốt ruột, anh ta trực tiếp nhét vào trong miệng Lão Ngũ củ khoai tây lúc trước: "Mẹ kiếp, thích ăn khoai tây phải không? Hôm nay tao cho mày ăn một lần cho đã!"

Đầu óc Lão Ngũ nặng trĩu, nhất thời cũng không biết chống đỡ thế nào. Đợi đến khi gã hiểu ra chuyện gì, thì củ khoai tây đó đã nhét gần một nửa vào trong miệng gã rồi, cảm giác vừa cứng vừa lạnh, hơn nữa còn có rất nhiều đất cát rơi vào miệng.

Lão Ngũ cắn răng, bắt đầu nhổ khoai tây ra ngoài, đồng thời dùng âm thanh u u để thể hiện sự phẫn nộ của mình.

Mã Lượng hất cằm về phía Tiểu Băng, lên tiếng: "Ôi, thằng nhóc này đang độ sức với tao nữa kìa, tao nhét không nổi nữa ... Đến đây đá cho nó một cái đi nào."

Tiểu Băng lúc trước bị Lão Ngũ đá cho một cái, mặc dù cũng không phải là chuyện lớn, nhưng vẫn thấy hơi đau. Bây giờ có cơ hội để báo thù, đương nhiên là không thể nào bỏ qua, cậu ta giơ đế giày lên đập thẳng vào củ khoai tây trong miệng Lão Ngũ, Lão Ngũ rụt cổ lại, kết quả là đế giày đó đá thẳng vào sống mũi, nhất thời nổ đom đóm mắt, nước mắt bất giác trào ra.

"Mẹ kiếp, đừng có cử động!" Mã Lượng một tay bóp chặt cổ Lão Ngũ, một tay vẫn giữ củ khoai tây đó, cảnh cáo: "Nếu cú đập này mà vào mắt mày, thì mắt mày nổ luôn đấy."

Lão Ngũ hừ mấy tiếng, muốn giãy giụa nhưng phát hiện ra chân tay đã bị trói chặt rồi. Gã đành phải bất lực nhìn Tiểu Băng một lần nữa giơ đế giày lên, lần này thì đã đá chuẩn xác vào đúng củ khoai tây đó, Lão Ngũ chỉ cảm thấy cả hàm răng rung chuyển, cả khoang miệng đều bị củ khoai tây đó chèn chặt cứng.

Tiểu Băng lại bồi thêm mấy nhát, cho đến tận khi nửa củ khoai tây đã nhét hẳn vào trong miệng Lão Ngũ thì mới chịu ngừng lại. Miệng Lão Ngũ bị lèn nhô hẳn ra, mắt trợn trừng, nhưng không phát ra được chút âm thanh nào nữa cả.

"Thế nào? Mùi vị khoai tây của Mộng Hương Lầu ngon đấy chứ?" Mã Lượng nhìn Lão Ngũ cười gian xảo mấy tiếng, rồi quay sang nói với Tiểu Băng, "Cầm máy ảnh lại đây, chụp mấy tấm làm kỷ niệm!"

Tiểu Băng đeo bên mình một chiếc túi xách, lúc này cậu ta mở túi ra, lấy từ trong đó ra một chiếc máy ảnh, đồng thời như thể giải thích gì đó với Lão Ngũ: "Rất nhiều nhân vật danh tiếng có máu mặt đến Mộng Hương Lầu ăn cơm, đều chụp ảnh chung với giám đốc của chúng tôi đấy. Hôm qua anh cũng nhìn thấy rồi chứ, trên tường treo từng bức một. Hôm nay coi như là anh đủ thể diện, giám đốc của chúng tôi cũng chụp với anh một bức."

"Nói với gã những lời thừa thãi này làm gì chứ?" Mã Lượng nôn nóng xua tay, "Mau mặc quần áo cho hẳn đi."

"Tuân lệnh!" Tiểu Băng đáp lại, nhưng miệng vẫn không để không, "Chụp ảnh thì anh cũng không thể để vai trần được, như thế không được văn minh. Anh nhìn này, giám đốc của chúng tôi chu đáo quá đi, đem cả phục trang đến cho anh nữa kìa."

Trong lúc nói, Tiểu Băng lại thò tay vào trong túi xách, lấy quần áo ra. Lão Ngũ nhìn thấy vậy đúng là tức giận đến nổi tung phối ra mất, bởi vì quần áo đó là một chiếc áo yếm và một chiếc quần đùi lòi lẹt.

Tiểu Băng vốn không thèm để tâm đến tâm trạng của Lão Ngũ, mặc chiếc áo yếm và quần đùi vào người Lão Ngũ. Thế là trên cơ thể cường tráng của một người đàn ông đã bị khoác lên thứ trang phục phụ nữ khiêu gợi, trông cảnh tượng đó đương nhiên là vô cùng tức cười.

"Anh Mã, anh thấy thế này đã được chưa?"

Tiểu Băng hỏi vẻ rất thành khẩn.

Mã Lượng nhìn Lão Ngũ một lượt, toét miệng nói: "Trang phục thì cũng được đấy, nhưng cơ thể gã thì hơi tệ."

"Ừm." Tiểu Băng gật đầu thể hiện sự tán thành, "Phải nghĩ ra cách để điều chỉnh một chút." Ánh mắt cậu ta quét một lượt khắp phòng, sau đó đã nghĩ ra cách.

Tiểu Băng bước mấy bước, lấy từ ngăn kéo đầu giường ra một cuộn giấy. Sau đó cậu ta vừa xé vừa vò thành hai cục lớn.

Mã Lượng đoán được Tiểu Băng định làm gì, chỉ cười hi hi vẻ gian xảo.

Tiểu Băng cũng cười vẻ đắc ý, nhét hai cục giấy đó vào trong chiếc áo yếm ở trước ngực Lão Ngũ, cơ thể Lão Ngũ lập tức trở nên "có đường cong" rồi.

"Được đấy, thằng nhóc này giờ cũng khôn ra rồi đấy." Mã Lượng khen ngợi một câu, cậu ta lại gần Lão Ngũ, ngồi xổm xuống, nói: "Chụp đi!" Tiểu Băng lại lấy máy ảnh ra bấm nháy liên hồi một lúc.

Lão Ngũ hoàn toàn có thể tưởng tượng ra được hình ảnh lúc này của mình trông nhục nhã thế nào. Gã vừa xấu hổ vừa tức giận, nhưng bất lực thay, miệng đã bị khoai tây nhét chặt cứng, chân tay lại bị trói chặt, ngay cả chút tâm trạng phản kháng cũng không thể nào thể hiện ra được.

Thấy Tiểu Băng chụp đã khá khá, Mã Lượng bèn xua tay: "Được rồi, mày ra ngoài trước đi."

Tiểu Băng đáp lời, cất máy ảnh vào trong túi xách, đi ra khỏi cửa trước.

Lão Ngũ nhìn thấy bóng lưng Tiểu Băng biến mất phía ngoài cửa, sau đó đau khổ nhắm nghiền mắt. Lúc này đây gã có cảm giác muốn khóc mà không có nước mắt, gã biết mình đã thua cuộc rồi, hơn nữa thua một cách triệt để, không hề có chút cơ hội nào để có thể lật ngược thế cờ.

Bởi vì đối phương đã nắm giữ được thứ quý giá nhất của gã.

Sự tôn nghiêm của gã.

Lão Ngũ có thể liều mạng, gã thậm chí có thể không sợ chết, nhưng thứ duy nhất gã không dám để mất đi chính là sự tôn nghiêm này. Đây là thứ duy nhất gã có thể tự hào ở trong chốn giang hồ này, nếu bị mất đi, từ đây gã sẽ trở thành một kẻ trắng tay.

Mã Lượng hoàn toàn hiểu được những suy nghĩ trong lòng đối phương. Cậu ta vỗ vai Lão Ngũ, ngừng cười, chuyển sang ngữ khí an ủi giống như bạn bè: "Lão Ngũ à, anh Hoa của chúng tôi biết anh là một hảo hán, cho nên cũng không muốn đặc biệt gây khó dễ cho anh. Những bức ảnh vừa mới chụp, chúng tôi tạm thời chỉ cất giữ coi như là đồ vật cá nhân, sẽ không treo lên tường của Mộng Hương Lâu."

Lão Ngũ mở bừng mắt, lắplánh tia hy vọng.

Mã Lượng nhìn thẳng vào Lão Ngũ, ngữ khí lại chợt trở nên âm u: "Nhưng tình thành này đã không có chỗ chứa cho anh nữa rồi, ngày mai anh phải rời khỏi đây ngay."

Lão Ngũ trợn trừng mắt, gã mặc dù không thể nói được gì, nhưng trong ánh mắt rõ ràng lộ ra thần sắc không cam tâm.

"Bây giờ anh đi đến nơi khác thì vẫn có thể gây dựng được." Mã Lượng chậm rãi nói, "Nếu như những bức ảnh đó thực sự bị treo lên, ha ha, anh tự nghĩ xem, e rằng anh chỉ có thể quay về quê mà trồng lúa thôi nhỉ?"

Cổ họng Lão Ngũ kêu khục một tiếng, nuốt nước bọt. Trong ngụm nước bọt đó trộn lẫn cả đất cát trên vỏ khoai tây, vừa đắng vừa chát.

Mã Lượng hình như thấu hiểu được tâm tư của Lão Ngũ, cậu ta giơ tay ra tháo nút thắt trên sợi dây thừng trói cánh tay đối phương, sau đó đứng dậy, điềm nhiên rời khỏi đó.

21 giờ, ở hộp đêm Cung Quảng Hàn.

Cuộc sống về đêm trong thành phố phồn hoa vừa mới được mở màn. Giữa những âm thanh ồn ào huyền ảo, từng đôi nam nữ say sưa hết mình, hoặc là uống rượu hoặc là nhảy múa, tận hưởng những thời khắc phóng túng thoải mái.

Đối với những người có tiền và có thời gian, hộp đêm chính là nơi tốt nhất để săn mồi. Hơn nữa những cô gái trẻ mà không có bạn trai đi cùng chính là con mồi ngon trong mắt bọn họ.

Lúc này đây, ở góc đông bắc của đại sảnh sàn nhảy có một cô gái như vậy đang ngồi. Dáng cô ta mỏng manh, ngồi lặng lẽ một mình bên chiếc bàn nhỏ. Ánh đèn ở sàn nhảy lúc mờ lúc tỏ, thấp thoáng hiện lên khuôn mặt của cô gái, nhưng lại là một khuôn mặt trang điểm rất nhẹ, có thứ cảm giác xinh đẹp thanh tú.

Loáng cái đã có khá nhiều người đàn ông chú ý đến cô gái này, bao gồm cả một nhóm thanh niên ngồi ở bàn gần đó. Qua trang phục và ngoại hình, nhóm người này có lẽ đều là con nhà giàu chơi bởi lâu lẳng, trong số bọn chúng phần lớn đều đã tìm được bạn gái, chỉ duy nhất một tên người cao gầy cắt đầu đinh thì vẫn cô đơn một mình. Thế nên đám người đó bèn hòa vào cổ vũ tên Đầu Đinh đó đến bắt chuyện với cô gái ngồi một mình này.

Tên Đầu Đình cũng đã quen với chốn này, lập tức cười hi ha, cầm lấy hai chai bia, đứng dậy đi về phía cô gái đó. Cô gái không để ý, cô đang chống hai tay xuống cằm, ánh mắt đang dõi theo những bóng hình nam nữ lay động ở trên sân khấu sàn nhảy, không biết đang nghĩ gì.

"Người đẹp, tôi có thể ngồi ở đây được không?" Đầu Đình đi đến cạnh bàn, dùng cơ thể chặn tầm nhìn của cô gái, lên tiếng hỏi.

Cô gái nhìn đối phương bằng đôi đồng tử đen láy, không nói gì nhưng gật đầu. Đầu Đình bèn thoải mái ngồi xuống chiếc ghế bên cạnh cô gái, đồng thời giơ ngón tay cái của mình về phía hội bạn để khoe khoang.

Cô gái hình như không ngờ đối phương lại ngồi sát cạnh mình đến thế, cô khẽ chau mày, dịch người sang bên cạnh.

Đầu Đình đặt chai bia trong tay xuống bàn, sau đó đẩy một chai đến trước mặt cô gái, nói: "Tôi mời cô."

"Không cần đâu." Cô gái vội đẩy chai bia trở lại, "Tôi không biết uống."

Đầu Đình cảm thấy hơi sượng sùng. Liếc mắt nhìn thấy hội bạn đang thì thầm nở nụ cười gian xảo, rõ ràng là đang chờ được xem trò cười của mình đây. Thế là gã liền lấy lại tinh thần nói: "Thế thì để tôi gọi cho cô một ly nước ngọt nhé."

Cô gái lại một lần nữa từ chối gã: "Không cần đâu ... Nếu cần tôi tự gọi."

Đầu Đình không để ý đến lời của đối phương, gã tự ý vẫy tay gọi nhân viên phục vụ đến, gọi một ly nước cam đặt xuống trước mặt cô gái. Cô gái bất lực mím môi, quay hẳn mặt về hướng khác, thể hiện vạch rõ ranh giới với đối phương.

Đầu Đình hậm hực gãi đầu mình, có ý rút lui. Nhưng nếu mà quay trở lại với tư thế này thì chắc chắn sẽ bị bọn bạn chê cười, gã lại

không thể nào cam tâm được, sau khi suy nghĩ cân nhắc một hồi, gã quyết định sử dụng tuyệt chiêu cuối cùng.

"Cô ra giá đi, bao nhiêu tiền?" Gã kéo ghế tiến sát lại gần bên cạnh cô gái, nói vào tai cô gái.

Cô gái quay sang, nhìn đối phương với vẻ kỳ lạ, hỏi ngược lại: "Gì cơ?"

Đầu Đinh nheo mắt, cười hi ha, nói: "Đừng giả vờ nữa, chẳng phải là cái việc đó sao? Hôm nay cô đi với tôi, nói xem, bao nhiêu tiền?"

Cô gái trợn trừng mắt, hình như quá tức giận đến độ không biết nói gì. Giây lát sau, cô lạnh lùng ném ra một câu: "Rồi hơi!" Tiếp đó liền đứng dậy định bước đi.

Ở gần đó lộ lên một tràng cười, có người huýt sáo, có người kêu thét. Sắc mặt Đầu Đinh sa sầm lại giữa tiếng ồn ào huyên náo đó, gã rướn người giơ tay nắm lấy cổ tay cô gái, kéo đối phương trở lại xuống ghế.

"Anh làm gì thế!?" Cô gái vừa trách mắng vừa giãy giụa, nhưng cô thực sự quá yếu, hoàn toàn không thể nào thoát được khỏi tay đối phương.

"Mẹ kiếp, rượu mời không uống lại muốn uống rượu phạt, ngồi xuống đây!"

Đầu Đinh lừ mắt, trong giọng nói lộ ra sự uy hiếp. Sự phẫn nộ trên gương mặt cô gái chuyển thành nỗi sợ hãi, cô vừa tiếp tục giãy giụa vừa bất lực quay đầu nhìn xung quanh, cô nhanh chóng nhìn thấy một người nam giới có thân hình cao lớn đang đi về phía này.

Đầu Đinh cũng chú ý thấy người nam giới đó, nhưng gã cũng chẳng hoang mang, chỉ ấn chặt cổ tay cô gái xuống dưới bàn.

Người nam giới đó hình như đúng là đi về phía chiếc bàn này, anh ta dừng lại ở trước bàn, hỏi một câu: "Các người đang làm gì thế?"

"Mày quản được sao?" Đầu Đình trừng mắt nhìn người đàn ông đó, "Chúng tao là bạn bè."

Cô gái vội giải thích rõ: "Không, chúng tôi không phải là bạn, tôi không quen anh ta."

Người đàn ông gật đầu, nói với Đầu Đình: "Cậu buông cô ấy ra." Giọng nói không lớn, nhưng ngữ khí lại rất rắn chắc.

"Mẹ kiếp, mày có ý gì chứ? Thích gây chuyện à?" Đầu Đình thả cô gái ra, đồng thời đứng dậy nhìn chăm chăm vào người đàn ông thừa hơi lo chuyện không đâu. Gã biết hôm nay rất khó xử lý được cô gái đó, thế nên đổi một cách khác để có thể phát tiết được sự bức bối trong lòng, coi như là lấy lại được sĩ diện của mình.

Người đàn ông nhìn Đầu Đình với vẻ khinh mạn: "Anh có biết đây là chỗ của ai không mà lại dám gây sự?"

"Con mẹ mày, chỗ của ai cũng mặc kệ, mày cũng không hỏi thăm xem, tao tên là Đầu Đình!" Đầu Đình rướn cổ lên nói, nhưng trong lòng cũng cảm thấy hơi bồn chồn. Mặc dù chiều cao của mình ngang ngửa với đối phương, nhưng thể hình lại yếu hơn rất nhiều, nếu thực sự ra tay e rằng cũng chẳng chiếm được ưu thế gì. Thế là gã bèn cố tình nói to, đồng thời hướng ánh mắt về phía hội bạn.

Mấy người nam nữ ngồi ở bàn gần đó cũng chú ý thấy sự va chạm này, ba bốn thằng đứng dậy đi về hướng này. Đầu Đình lập tức bạo gan hơn, chỉ vào mũi người đàn ông trung niên hét lên: "Cút ngay cho tao!"

Người đàn ông trung niên cũng không nói gì, chỉ dùng ánh mắt lướt nhìn tất cả những người xung quanh một lượt. Một thằng thanh niên mặc áo

khoác đồ đi đầu trong số mấy thằng đang vây đến. Sau khi nhìn thấy ánh mắt của người đàn ông trung niên bèn ngấn người, khẽ kêu lên: "Anh Long?"

Mọi người xung quanh cũng ngấn người, nhất thời kinh ngạc đến đờ đẫn. Đối với những tên tiểu lưu manh này, cái tên anh Long thực sự quá vang vọng, chúng vốn không thể nào dám ngờ tới lại có thể gặp gỡ được đối phương ở trong cục diện như thế này.

Người đàn ông trung niên đó đúng là anh Long và hộp đêm Cung Quảng Hàn chính là hộp đêm anh ta mới mở dưới sự giúp đỡ nguồn vốn của Cao Đức Sâm. Do dạo này tình hình có vẻ miễn cảm, cho nên mấy hôm nay anh ta đều tự mình đến giám sát ở đây. Vị trí cô gái bị quấy nhiễu vừa vặn ở phía bên dưới của máy quay camera giám sát, cho nên anh Long đã nhìn thấy rất rõ những sự việc xảy ra. Vốn dĩ sự việc nhỏ thế này chỉ cần sai mấy đứa bảo vệ đến là có thể giải quyết được, nhưng anh Long lại rất có hứng thú đối với cô gái này, thế nên anh ta mới tự mình đến.

Đối với mấy tên tiểu lưu manh này, anh Long đương nhiên không coi chúng ra gì, bây giờ thấy chúng đã nhận ra mình, anh Long bèn hừ một tiếng, liếc xéo: "Còn chưa đi à?"

Mấy tên đó vội vàng quay trở về chỗ. Đầu Đình cũng muốn lần theo bọn bạn, nhưng lại bị anh Long giơ tay ra chặn lại: "Mày đợi một lát."

"Anh ... anh Long, trước đây em chưa từng gặp anh, anh ... Xin anh lượng thứ." Đầu Đình khuôn mặt ảo não, giọng nói cũng hơi run rẩy.

Anh Long cười khinh mạn: "Tao mà lại tầm thường như mày à? Mày có xứng không?"

"VẬY ... Ý ANH LÀ ... " Đầu Đình nhìn cánh tay của đối phương đang chặn mình lại, không chuyện gì.

Anh Long hất cằm về phía chiếc bàn nhỏ: "Bia này là mày đem đến phải không? Nước cam cũng là mày gọi à?"

Đầu Đinh gật đầu: "Vâng, đúng vậy ạ."

"Để lại đây làm gì chứ?" Anh Long chột trờng mắt, "Uống xong rồi hãy đi!"

Đầu Đinh nào dám trái lời chứ? Vội vàng cầm lấy cốc nước cam dốc vào trong miệng, cốc nước cam đó rất lạnh, uống liền một hơi khiến cho cổ họng lạnh tê cứng. Nhưng hắn không dám ngừng lại ... Bên cạnh đó còn có hai chai bia lạnh nữa kia.

So với cốc nước cam, bia có chất ga, uống vào trong bụng thì sẽ chướng hơn rất nhiều. Đầu Đinh gắng gượng uống hết một chai, liền cảm thấy bụng mình ấ ảch khó chịu, chai thứ hai cầm trong tay, thực sự rất khó có thể uống tiếp được.

"Uống nhanh, cầm bia không uống, còn đợi tao mời mày chắc?" Anh Long lạnh lùng thúc giục một câu.

Đầu Đinh cắn răng, đưa miệng chai lên miệng, ngẩng cổ rót vào họng cố uống. Ở giữa có mấy lần không chịu nổi, bia đã uống vào trong bụng chột trào ngược ra. Cho dù như vậy, gã cũng không dám ngừng động tác lại, gắng hết sức mình để uống hết cả hai chai bia.

"Cút đi!" Anh Long lúc này mới nghiêng người, trên mặt mang theo sự giễu cợt.

"Cảm ơn ... cảm ơn anh Long!" Lưỡi của Đầu Đinh đã không nói được cho rõ nữa, vừa nói vừa cố gắng kìm nén bia đang trực trào ngược lên. Khi gã nhanh chóng quay trở về bàn của mình, cuối cùng cũng không chịu nổi nữa, há miệng ra "òà" một tiếng nôn ra ào ạt.

Anh Long không thèm để ý đến đối phương nữa, anh ta quay sang nhìn cô gái đang ngồi bên cạnh, hỏi: "Cô không sao chứ?"

Cô gái mỉm cười lắc đầu, sau đó nói một câu đầy cảm kích: "Cảm ơn anh."

"Không cần khách sáo. Chỗ này rất loạn, cô gái xinh đẹp như cô thì lại càng phải đặc biệt cẩn thận hơn mới được." Anh Long vừa dặn dò đầy vẻ quan tâm, vừa ngồi xuống đối diện cô gái hết sức tự nhiên.

Cô gái lại cười, mang theo chút e thẹn. Bất luận thế nào, được người khác khen "xinh đẹp" thì luôn khiến cho phụ nữ cảm thấy vui vẻ.

Anh Long lại hỏi: "Cô đến một mình à?"

"Không, tôi đến cùng với bạn." Thấy anh Long có vẻ hơi thất vọng, cô gái lại bổ sung thêm, "Là cô bạn tôi dẫn tôi đến đây."

"Ồ. Sao cô ấy lại để cô lại một mình thế này?" Anh Long hình như là muốn tỏ ý bất bình cho đối phương.

"Cô ấy nhảy cùng với một người đàn ông rồi, làm gì có thể để ý được đến tôi chứ?" Cô gái cười tự trào, "Cô ấy thích những nơi này, còn tôi thì không quen, chỉ đi cùng thôi."

"Thảo nào, khí chất của cô đúng là không giống với những người đến đây vui chơi."

Cô gái cúi đầu nhìn cách ăn mặc của mình, hỏi vẻ hơi sượng sùng: "Là tôi quá quê mùa phải không?"

Trên người cô gái mặc một chiếc áo sơ mi nữ màu trắng, một chiếc quần màu đen, để mái bằng, tóc dài xõa ngang vai, nhìn trông rất giống cô nữ sinh ngoan hiền.

"Trông cô rất dịu dàng thuần khiết, cách ăn mặc này cũng rất đẹp." Anh Long khen ngợi hai câu, sau đó lại nói thêm, "Nhưng ở trong môi trường này thì không phù hợp lắm, bởi vì ánh sáng ở đây rất tối, cô cần phải trang điểm đậm, quần áo sặc sỡ thì mới có thể hấp dẫn được ánh mắt của nhiều người đàn ông hơn."

Cô gái dường như đã hiểu, cô nhún vai cười nói: "Hấp dẫn nhiều người đàn ông làm gì chứ? Tôi chả có hứng."

"Cô rất đặc biệt." Anh Long nhìn chăm chú cô gái một lúc, lại hỏi: "Cô tên là gì?"

Cô gái mím đôi môi nhỏ xinh: "Tôi tên Tiểu Tịnh. Còn anh thì sao? Máy người đó hình như gọi anh là anh Long?"

Anh Long gật đầu.

"Sao bọn họ lại sợ anh như thế?" Cô gái nghiêng đầu, đôi mắt mở to, bộ dạng như thể rất hiếu kỳ.

Anh Long mỉm cười. Những người thường xuyên đến hộp đêm có thể là không quen mình, nhưng những người mà chưa từng nghe đến danh hiệu "anh Long" thì lại không nhiều. Anh ta càng tin tưởng cô gái xinh đẹp đang ngồi đối diện đây là một "chú chim non" ngây ngô không hiểu biết gì về xã hội, và cô gái như thế này trong con mắt anh ta rõ ràng là một miếng thịt béo ngậy tươi mềm.

"Sau này cô sẽ biết." Anh Long đưa ra một đáp án chung chung. Anh ta không muốn để cho thân phận của mình làm cho cô gái sợ hãi bỏ chạy,

đồng thời anh ta cũng biết: Muốn đối phó với những cô gái thế này, giữ được sự thần bí cần thiết là thủ đoạn vô cùng hiệu quả.

Quả nhiên, cô gái đang nhìn anh Long bằng ánh mắt như muốn thăm dò tìm hiểu thêm, như thể đã bị người đàn ông này cuốn hút.

"Tôi mời cô uống một ly nhé?" Anh Long khéo léo đề nghị.

"Không được đâu, tôi không biết uống rượu." Cô gái lắc đầu nói. Nhưng thái độ lần này của cô đã dịu dàng hơn nhiều so với lúc trước từ chối Đầu Đình.

"Để tôi bảo nhân viên pha chế rượu pha chế cho cô rượu cocktail, rất dịu, rất ngọt, giống như nước ngọt. Cô thử xem, nếu thích thì uống, còn không thích thì thôi." Anh Long cũng hoàn toàn không có ý miễn cưỡng, hơn nữa thái độ này của anh ta ngược lại lại khiến cho cô gái tiêu tan sự lo ngại, cô do dự một lát, gật đầu nói: "Cũng được."

Thế là anh Long vẫy tay, người nhân viên phục vụ vội vàng đi tới cung kính chờ đợi. Anh Long nói thêm vài câu vào tai nhân viên phục vụ, cậu ta bèn vội vàng đi đến quầy rượu đặt pha chế. Một lúc sau, khi nhân viên phục vụ quay lại thì đã bê một khay đầy các ly, trong mỗi ly rượu đều rót đầy rượu cocktail, đỏ đỏ xanh xanh, trông rất đẹp mắt.

"Sao lại gọi nhiều thế?" Cô gái hỏi đầy kinh ngạc.

"Tôi không biết cô uống khẩu vị nào, cho nên tôi dặn nhân viên pha chế rượu bê lên tất cả các loại ngon nhất, cô có thể từ từ thưởng thức."

"Tôi không biết uống, chắc chắn là không uống nổi đâu." Cô gái tỏ vẻ khổ não, "Đến lúc đó chẳng phải là đều lãng phí sao."

"Lãng phí thì cứ lãng phí thôi, có thể uống được bao nhiêu thì uống bấy nhiêu." Anh Long tỏ thái độ thản nhiên. Anh ta tin rằng sau khi mình nói

như vậy, ngược lại cô gái sẽ cố gắng hết sức để uống nhiều, bởi vì chắc chắn cô không nỡ phụ "lòng tốt" của mình.

"Vậy thì anh cũng uống đi ... Tôi thực sự không uống được bao nhiêu đâu." Cô gái đề nghị.

"Tôi đàn ông đànang, uống những thứ này làm gì chứ?" Anh Long vẫy tay hét lên với nhân viên phục vụ, "Mở một chai rượu ngoại cho tôi, loại nặng."

Người nhân viên phục vụ lại nhanh chóng đưa đến một chai rượu ngoại nồng độ cao, anh Long rót một ly cho mình, nâng ly lên nói: "Hai người quen biết nhau thì là có duyên. Nào, hãy cạn một ly cho sự quen biết của chúng ta!"

Cô gái bèn chọn một ly màu sắc tươi sáng rực rỡ nhất trong số những ly cocktail, sau khi chạm ly, cô chỉ khẽ nhấp một ngụm nhỏ, nhưng khi ngược mắt lên lại nhìn thấy anh Long đã uống sạch một ly rượu ngoại, sau đó dốc ngược ly xuống nói: "Loại rượu mạnh này tôi đã uống cạn rồi đấy."

Cô gái có vẻ hơi ngại ngùng, đành phải tiếp tục uống ly rượu của mình. May mà ly rượu đó đúng là có mùi vị ngon ngọt, uống vào cảm thấy rất dễ chịu.

Anh Long cười hỏi: "Cảm giác thế nào?"

Cô gái nói thật lòng: "Mùi vị ngon lắm."

"Tôi biết là cô sẽ thích mà, loại rượu này nồng độ rất thấp, còn nhạt hơn cả bia, cho nên cô cứ yên tâm mà uống." Anh Long vừa nói, vừa giúp cô gái chọn một ly thứ hai, "Nào, hãy thử ly này ... Trong ly này có nước ép hoa quả tươi, có tác dụng làm đẹp đấy."

"Được rồi." Cô gái đón lấy ly rượu, ngửi một lát, nói: "Ly này tôi mời anh, cảm ơn anh đã giúp tôi đuổi cổ tên đó đi."

Anh Long rót tiếp cho mình một ly rượu, uống một hơi cạn sạch. Còn cô gái cũng uống hết ly cocktail thứ hai, đôi má trắng ngần của cô đã bắt đầu có chút ánh hồng.

Anh Long quan sát thấy sự thay đổi của cô gái, trong lòng thầm đặc ý. Cần phải biết rằng, mấy ly cocktail này mặc dù khi uống vào rất ngọt, nhưng nồng độ không hề thấp như anh ta nói. Cứ uống từng ly rượu này, chắc chắn sẽ khiến cho cô gái đó uống say.

Quả nhiên sau khi uống vào hai ly rượu, ánh mắt cô gái bắt đầu trở nên nhạt nhòa, và cũng nói nhiều hơn. Còn anh Long thì lại ra sức thể hiện công lực của gái nhiều năm của mình, vừa chọn lựa các đề tài mà con gái hứng thú, vừa liên tục nâng ly rượu. Thế là hai người hăng say trò chuyện và uống rượu.

Bất giác, thật không ngờ cô gái đã uống hết tất cả số cocktail được bê đến, còn anh Long cũng đã rót quá nửa chai rượu ngoại vào trong bụng, hai người đều đã say mềm. Khi anh Long vẫn còn định gọi thêm mấy ly rượu cho cô gái, cô gái như thể chợt nhớ ra điều gì đó, cô vội vàng xem đồng hồ đeo tay, sau đó mặt mày ủ rũ, nói: "Thôi chết, hỏng rồi, ký túc xá sắp khóa cửa rồi."

"Ký túc xá?"

"Đúng vậy, tôi sống ở ký túc xá trong trường, 11 giờ tối là khóa cửa, bây giờ đã 10 giờ 50 phút rồi." Cô gái bắt đầu thu dọn đồ đạc của mình, "Tôi phải về đây."

Quả nhiên là sinh viên đại học. Anh Long thầm vui mừng, vừa giữ tay cô gái lại, vừa nói: "Cô vội gì chứ, chỉ còn mười phút, có vội nữa thì về cũng không kịp mà."

"Vậy thì phải làm thế nào? Tôi sẽ không có nơi nào để ngủ ... " Cô gái mở to mắt, bộ dạng rất đáng thương.

Anh Long bèn thuận đàn nói: "Nhà tôi rộng, có mấy phòng trống, hôm nay cô cứ đến chỗ tôi ở một tối đi, ngày mai tôi lái xe đưa cô về trường học."

Cô gái mặc dù say lãngà, nhưng vẫn giữ được tâm lý cảnh giác theo bản năng, cô rút tay lại, lưỡng lự: "Việc này ... không được tiện lắm thì phải."

"Tôi có một mình, có gì mà không tiện chứ?" A Long cuống lên, hơi đầy lưỡi, lắp bắp: "Cô ... cô không tin tôi phải không?"

"Cũng không phải ... " Cô gái đỏ mặt.

"Vậy thì đi thôi." Anh Long rướn người, lại một lần nữa nắm tay cô gái. Lần này cô gái thoáng do dự, nhưng không giằng ra nữa, cô e thẹn gật đầu.

Anh Long vui mừng, vội vàng thu dọn bàn, dìu đỡ cô gái bước ra khỏi cửa hộp đêm. Khi bước ra khỏi cổng, cơn gió lạnh xộc tới, bước chân hơi loạng quạng, chắc là men rượu đã trào lên.

Anh Long đương nhiên là hy vọng đối phương càng say càng tốt, anh ta vội đỡ cô gái vào trong xe của mình, bố trí cô ngồi trên ghế phụ. Sau đó tự mình cũng chui vào trong xe, khởi động xe lướt đi.

Hai má cô gái hây hây, đầu nghiêng xuống vai, như thể sắp chìm vào giấc ngủ. Anh Long ngửi thấy mùi hương thơm phát ra từ cơ thể cô, trong lòng đã nổi ham muốn từ lâu. Anh ta nhấn mạnh ga, hận một nỗi không thể lập tức về ngay căn hộ chung cư anh ta sống một mình.

Nơi ở của anh Long là phía đông tỉnh thành. Sau khi đi xuyên qua mấy trục đường chính đèn đuốc sáng trưng trong khu vực thành phố, chiếc xe tiến vào trong một đoạn đường vắng vẻ khá u tối. Đoạn đường này nằm ở cạnh một tòa nhà vẫn chưa hoàn thiện, vừa mới sửa xong, còn chưa kịp lắp đèn đường. Nhưng con đường này rất rộng, luồng đường xe động cơ và xe phi động cơ còn được ngăn cách bởi một hàng cây xanh, cho nên khi lái xe rất thoải mái.

Lái xe trên đoạn đường này được một lúc, cô gái chợt bừng tỉnh, cô mở to mắt nhìn xung quanh, kêu lên: "Dừng xe! Mau dừng xe!"

Anh Long giật mình, vội vàng dừng xe ở bên đường, lên tiếng hỏi: "Sao vậy?"

Cô gái mở to đôi mắt vẫn còn mơ màng, thần sắc mông lung: "Tôi ... tôi đang ở đâu?"

Xem ra đúng là uống say quên rồi ... Anh Long đoán thầm đồng thời không thể không giải thích: "Khu ký túc xá của các cô đã đóng cửa rồi, tôi đưa cô về nhà tôi để ngủ một tối."

Cô gái quay sang nhìn anh Long, đột nhiên đang ngồi ở ghế phụ rướn người sang, dùng đôi môi nóng bỏng hôn lấy miệng đối phương. Lần này thì ngay cả anh Long cũng không kịp trở tay, nhưng nụ hôn ngọt ngào của người đẹp nhanh chóng khiến anh ta say mê, thế là anh ta bèn thuận đà ôm cô gái vào lòng, tha hồ tận hưởng.

Cô gái dùng tay nâng đầu của anh Long, vuốt ve mấy cái, sau đó lại lần tay về phía sau, lặng lẽ tháo ra chiếc gối kê đầu ở ghế ngồi của anh Long. Sau khi hoàn thành công việc này, cô đột nhiên vùng ra khỏi vòng tay của anh Long, sau đó khẽ vuốt lồng ngực, khẽ nói: "Không ổn rồi, tôi uống nhiều quá rồi ... Tôi muốn nôn."

Anh Long cũng sợ làm mất chiếc xe yêu quý của mình, vội vàng rút ra mấy tờ giấy ăn đưa cho đối phương: "VẬY cô ra ngoài nôn đi, tôi ở trong xe đợi cô."

Cô gái cầm lấy giấy ăn bước ống xe, ở bên cạnh vừa vặn là hàng cây xanh, cô đứng ở đó nôn mấy hồi, đột nhiên lại nhớ ra điều gì, gõ tay vào cửa sổ xe, nói giọng nũng nịu: "Ôi, anh hãy tắt đèn xe đi, bây giờ không được phép nhìn tôi."

Anh Long thầm cảm thấy buồn cười: Đúng là sinh viên, hay xấu hổ, đã đến nước này rồi mà vẫn còn ế ý đến sĩ diện cơ đấy. Được rồi, không nhìn thì không nhìn, dù sao tối nay tôi cũng sẽ xem thấu cả cơ thể cô.

Nghĩ như vậy, anh Long bèn tắt đèn xe, sau đó ung dung dựa vào ghế. Tiếp đó anh ta liền phát hiện ra phần gối đệm đầu không biết đã đi đâu mất rồi?

Đang lúc băn khoăn, đột nhiên nghe thấy tiếng "uỳnh" thật lớn, cả thân xe lao về phía trước. Anh Long không kịp đề phòng, cái đầu tiếp đó liền theo quán tính ngửa về phía sau. Anh ta chỉ cảm thấy ở vị trí cổ truyền tới cảm giác khực lại, sau đó trước mắt tối sầm lại, không biết gì nữa cả ...

Không biết bao lâu sau, anh Long từ từ tỉnh lại trong trạng thái hôn mê. Mặc dù đã mở mắt, nhưng ký ức của anh ta vẫn hơi mơ hồ, không hiểu đã xảy ra chuyện gì, cũng không biết mình đang ở đâu, chỉ cảm thấy mình đang nằm ngửa trên một chiếc giường mềm mại, và ánh mắt cũng đang hướng thẳng lên trần nhà trắng tinh.

"A Long, A Long, anh tỉnh rồi ... " Bên tai truyền tới tiếng gọi thê lương của phụ nữ, anh Long có thể nhận được ra đó là vợ mình. Anh ta muốn quay sang nhìn vợ, nhưng cả chiếc cổ lại cảm thấy cứng đờ, không nhúc nhích được.

"Anh đừng cử động. Bây giờ vẫn đang nẹp cổ, muốn cử động cũng không cử động được đâu." Tiếp theo là giọng nói của một khuôn mặt người đàn ông xa lạ xuất hiện ở phía trên tầm mắt của anh Long. Qua màu áo blue trắng của người nam giới đó, có thể đoán được anh ta chắc là bác sĩ, và động tác tiếp theo của người đó cũng chứng thực sự phán đoán của anh Long: Anh ta lật mi mắt của anh Long lên, làm bước kiểm tra thường lệ cho những bệnh nhân vừa mới tỉnh lại.

"Tôi sao vậy?" Anh Long lên tiếng hỏi, đồng thời trong não cũng đang cố gắng lục tìm những ký ức liên quan.

"Anh bị tai nạn ... "Vị bác sĩ đó trả lời, "Chiếc xe anh lái bị một chiếc xe khác đâm vào đuôi, bởi vì không có phần gối đầu ở ghế ngồi bảo vệ, khiến cho anh bị gãy đốt sống cổ."

Anh Long thấp thoáng nhớ ra điều gì đó, và tiếng khóc thút thít của người phụ nữ ở bên cạnh khiến cho anh ta có dự cảm không lành, anh ta thấp thỏm không yên truy hỏi: "Có nghiêm trọng lắm không?"

Bác sĩ không trực tiếp trả lời câu hỏi của đối phương, mà hỏi ngược lại một câu: "Tay phải của anh hiện giờ có cảm giác gì không?"

Tay phải? Anh Long thực sự không cảm giác được là tay phải của mình đang ở đâu, anh ta chỉ có thể trả lời thật: "Không có."

Người phụ nữ ở bên cạnh khóc càng thảm thiết hơn, bởi vì cô ta đã nhìn thấy tay phải của chồng mình đang bị bác sĩ bóp chặt. Sau khi phát hiện ra bệnh nhân không hề có cảm giác, bác sĩ lại thở dài vẻ bất lực, nói: "Tổn thương tủy cao liệt tứ chi, cụ thể ở mức độ nào thì vẫn cần phải tiến hành kiểm tra thêm."

Trong đầu anh Long nổ "đoàng" một tiếng, trong khoảnh khắc chợt trở nên trống rỗng. Tiếp đến có quá nhiều suy nghĩ lại cùng ập tới, khiến cho lồng ngực anh ta như bị nghẹt thở.

"A Long ... "Người phụ nữ ở bên cạnh gào khóc, cô ta mấy lần muốn lao lên người chồng, nhưng đều bị cô y tá đứng bên cạnh giữ lại.

Anh Long biết từ bây giờ mình sẽ phải đối diện với hoàn cảnh như thế nào, anh ta tuyệt vọng nhắm mắt lại, hai giọt nước mắt đục ngầu từ từ lăn xuống.

Trong phòng bệnh nhất thời không có ai lên tiếng, cho đến khi tiếng khóc bi thương của người phụ nữ dần dần ngừng lại nhờ vào lời khuyên nhủ của y tá, anh Long mới lại nghe thấy lời của bác sĩ nói với mình.

"Bây giờ trạng thái của anh thế nào?"

Anh Long chuyển động con ngươi mắt, miễn cưỡng phác họa ra được hình ảnh của bác sĩ đang đứng bên tay phải mình, sau đó anh ta mơ màng "ừm" một tiếng.

Trạng thái? Mình đã đến nước này rồi, còn có thể có trạng thái gì đây? Cho nên anh ta không biết cần phải trả lời câu hỏi của đối phương ra sao.

May mà bác sĩ lại nói tiếp: "Các đồng chí ở đội Cảnh sát giao thông đã chờ đợi ở bệnh viện rất lâu rồi, họ muốn điều tra xác minh với anh về tình trạng lúc xảy ra tai nạn, anh cảm thấy trạng thái bây giờ của anh có thể tiếp nhận cuộc điều tra của họ không?"

"Có thể." Anh Long cũng chẳng nghĩ gì đã đưa ra câu trả lời đồng ý. Bởi vì trong lòng anh ta thực sự có quá nhiều câu hỏi cần được giải đáp.

Bác sĩ đi ra khỏi phòng, giây lát sau bên có một người cảnh sát giao thông trẻ được bác sĩ dẫn vào trong phòng bệnh. Trong tay người cảnh sát giao thông đó cầm một tập tài liệu, sau khi tiến vào phòng bên tự kéo một chiếc ghế ra ngồi xuống cạnh giường anh Long.

"Anh tên là Hàn ĐứcLong à?" Cảnh sát dùng câu hỏi theo đúng trình tự để mở đầu cuộc điều tra, đồng thời anh ta cũng giở tập tài liệu ra, lấy ra giấy bút để chuẩn bị cho việc lấy lời khai.

Anh Long đáp: "Đúng vậy." Đồng thời anh ta lại một lần nữa lại chuyển động con người mắt - Đây là một trong số ít cơ quan trong cả cơ thể của anh ta đến lúc này còn có thể chịu sự chi phối của bản thân.

Cảnh sát giao thông mặt lạnh tanh, anh ta đã chứng kiến quá nhiều các kiểu tai nạn xe cộ, bao gồm cả rất nhiều nạn nhân trông vô cùng thảm, hiện trạng của anh Long không thể nào gây nên được sự đồng tình của anh ta.

"Anh có còn nhớ được những sự việc trước khi xảy ra tai nạn xe không?" Cảnh sát giao thông nhìn vào ánh mắt liếc xéo của anh Long, hỏi.

Anh Long muốn gạt đầu nhưng cổ đã nẹp cố định, anh ta bắt buộc, trả lời: "Nhớ."

"Anh hãy kể lại đi ... Quá trình xảy ra cụ thể liên quan đến vụ tai nạn."

Anh Long bèn sắp xếp lại tư duy của mình: "Tôi nhớ tôi đưa một người bạn về nhà. Khi lái xe đến nửa đường, người bạn đó của tôi muốn xuống xe để nôn, tôi bèn dừng xe ở bên đường đợi bạn, sau đó xe của tôi liền bị đâm mạnh."

Bởi vì đối diện là cảnh sát, hơn nữa vợ mình cũng ở ngay bên cạnh, cho nên nhiều chi tiết anh Long không tiện kể rõ, chỉ nói chung chung.

Nhưng người cảnh sát thì không giống phụ nữ dễ bị lừa phỉnh. Anh Long vừa mới nói xong, người cảnh sát giao thông đó liền hỏi thẳng luôn: "Lúc trước các anh đã uống rượu à?"

Anh Long do dự một lát, trả lời né tránh: "Người bạn đó của tôi đã uống nhiều."

Nhưng mục tiêu của cảnh sát giao thông vẫn rất rõ ràng: "Còn anh thì sao?"

Anh uống bao nhiêu?"

Anh Long biết có chỗ biến cũng không được, bèn nói giảm: "Tôi uống rất ít, chắc là 100ml rượu ngoại."

Cảnh sát giao thông dừng bút: "Anh chắc chắn chứ?"

"Tâm ấy thôi."

"Anh hãy nghĩ kĩ đi."

"Chỉ khoảng 100ml ... nhiều nhất là 150ml."

Người cảnh sát giao thông lắc đầu, anh ta không có thời gian để giằng co mãi với đối phương, trực tiếp rút ra một tờ hóa nghiệm ở trong tập tài liệu giơ đến phía trên giường bệnh: "Chúng tôi đã làm kiểm tra máu cho anh, kết quả chứng thực khi xảy ra sự việc, nồng độ cồn trong máu của anh là 132mg/100ml, đã vượt xa so với tiêu chuẩn say rượu lái xe. Anh hãy nhớ lại xem, rốt cuộc anh uống bao nhiêu."

Anh Long trầm mặc một lúc, cuối cùng chịu nói thật: "Vậy thì chắc có thể là hơn 250ml."

Người cảnh sát giao thông liền ghi lại con số này vào biên bản lời khai, sau đó anh ta lại đưa ra một câu hỏi khiến anh Long khó chịu: "Người phụ nữ đi cùng xe với anh đó, có mối quan hệ thế nào với anh?"

"Không có quan hệ gì, chỉ là bạn bè bình thường."

"Anh có biết tên của cô ấy không?"

Anh Long nghĩ một lát, cuối cùng nhớ ra: "Cô ấy nói cô ấy tên là Tiểu Tịnh."

"Anh không biết tên đầy đủ à?"

"Tôi không biết."

"Ồ," Khóe miệng người cảnh sát giao thông khẽ nhếch lên thể hiện nụ cười chế giễu, "Hai người quen nhau ở trong hộp đêm nhỉ?"

"Đúng vậy."

Trong câu trả lời có vẻ bất lực của anh Long, người phụ nữ vốn dĩ đã ngừng khóc thút thít bây giờ lại vang lên khúc nhạc mới trong tâm trạng phức tạp giữa sự ghen tuông và ai oán.

Nhưng câu hỏi của người cảnh sát giao thông vẫn tiếp tục: "Ở trên xe, hai người đã thân mật với nhau phải không?"

Anh Long cuối cùng cũng không chịu đựng nổi nữa, anh ta rất muốn hằn học trợn trừng mắt nhìn đối phương, chỉ đáng tiếc trạng thái cơ thể cứng đờ lại khiến cho mắt anh ta chỉ có thể liếc xéo được mà thôi. Thế là anh ta chỉ có thể buông ra một câu: "Tôi từ chối trả lời câu hỏi này!"

Người cảnh sát thì cũng chẳng cuống vội, chỉ bình tĩnh nói tiếp theo hướng tư duy của mình: "Theo như khám xét hiện trường của chúng tôi, mức độ hai chiếc xe đâm nhau không hề nghiêm trọng, anh bị gãy đốt sống cổ, nguyên nhân chủ yếu là do sau khi chịu đựng sự va đập, phần đầu của anh đã mất đi sự bảo vệ chống đỡ. Trên ghế ngồi của anh lúc đó

không có phần đệm gối đầu - Anh có biết phần đệm gối đầu đó đã đi đâu không?"

Anh Long mơ màng trả lời: "Không biết." Anh ta nhớ ra trước khi xảy ra tai nạn mình đã phát hiện ra điều này, chiếc đệm gối đầu đó rốt cuộc đi đâu rồi?

Thấy đối phương không nói ra được, cảnh sát giao thông bèn trả lời giúp anh ta: "Người phụ nữ đi cùng xe với anh nói, lúc trước hai người ở trên xe đã ngồi thân mật với nhau trên ghế, cô ta cảm thấy phần đệm gối đầu vướng víu, cho nên đã lấy ra - Điều này có thực không?"

"... Có thể là như vậy, việc này tôi thực sự không nhớ nữa." Anh Long nuốt khan nước bọt, trong lòng cảm thấy vô cùng bức bối. Bây giờ hồi tưởng lại tất cả mọi việc trước khi xảy ra vụ tai nạn, cô gái có tên "Tiểu Tịnh" đó thật đúng là "sao chổi"!

"Được rồi." Người cảnh sát giao thông đã lấy lời khai xong bèn ngẩng đầu lên, "... Câu hỏi cuối cùng, lúc xảy ra tai nạn, xe của anh có bật đèn không?"

"Không." Anh Long bức bối trả lời. Anh ta cũng không muốn giải thích nguyên nhân tắt đèn xe, bởi vì liên kết tất cả các sự việc đó lại, ngay cả chính anh ta cũng cảm thấy là một trò cười rất ê mặt.

"Thế thì được rồi." Người cảnh sát giao thông lộ ra nét mặt thanh thản, anh ta gấp tập tài liệu ghi chép lại, rồi lại lấy từ trong tập văn bản ra mấy tờ giấy đã được in sẵn, nói: "Tất cả những lời kể của anh vừa rồi hoàn toàn phù hợp với tình hình mà chúng tôi đã tìm hiểu được. Bao gồm cả hai người trong cuộc và cả mấy người tận mắt chứng kiến ở bên đường. Cho nên việc xác định trách nhiệm của sự cố này đã rất rõ ràng, hiện giờ chúng tôi sẽ đọc kết quả nhận định của Bộ phận cảnh sát giao thông."

Anh Long đóng tai lên, người phụ nữ đang khóc ở bên cạnh cũng im bật. Mặc dù biết được tình cảnh không mấy lạc quan, nhưng trong lòng họ vẫn tồn tại sự kỳ vọng.

Chỉ đáng tiếc là sự kỳ vọng này nhanh chóng bị lời của người cảnh sát đập tan tành. Giọng nói người cảnh sát vang lên: "Giấy phán quyết xác định trách nhiệm sự cố giao thông trên đường đi, số hiệu 0312.

Vào hồi 23 giờ 28 phút ngày 28 tháng 3 năm 2003, Hàn Đức Long sau khi uống rượu lái xe, đã dừng xe trái phép trên trục đường chính dành cho xe động cơ ở đường Đông Trang khu ngoại ô phía Đông, vừa vận Nhiêu Đông Hoa lái chiếc xe Jeep Grand Cherokee với tốc độ 60km/h đi qua con đường này. Do đoạn đường này ánh sáng rất yếu, tầm nhìn kém, Nhiêu Đông Hoa không kịp phát hiện có chiếc xe con dừng ở phía trước, đến khi anh ta cuối cùng cũng phát hiện ra, mặc dù phanh xe gấp nhưng do khoảng cách quá gần, không kịp dừng lại, phần đầu của chiếc xe Jeep đã đâm vào phần đuôi của chiếc xe con, xảy ra vụ tai nạn giao thông khiến cho Hàn Đức Long ngồi ở trong chiếc xe con bị gãy đốt sống cổ, hai xe đều bị hỏng hóc.

Nguyên nhân xảy ra vụ tai nạn giao thông là: Hàn Đức Long sau khi uống rượu lái xe, đã vi phạm Điều 26 trong "Điều lệ quản lý giao thông đường bộ": "Người lái xe động cơ bắt buộc phải tuân thủ những quy định sau: (6) Sau khi uống rượu không được phép lái xe"; Hàn Đức Long dừng xe ở trên trục đường chính dành cho xe động cơ trên đường Đông Trang, vi phạm Điều 62 trong "Điều lệ quản lý giao thông đường bộ": "Xe cộ tạm thời dừng lại ở vị trí ngoài bãi gửi xe, bắt buộc phải tuân thủ quy định sau: (3) Không được dừng xe ở đoạn đường có thiết kế lan can đường (hàng cây xanh) dành cho người đi bộ, vạch đường đi sang đường cho người đi bộ, đoạn đường đang thi công (ngoại trừ xe làm công tác thi công), đối diện với những vật gây trở ngại."; Trong quá trình Hàn Đức Long tạm thời dừng xe thì lại tắt đèn xe, vi phạm Điều 62 trong "Điều lệ quản lý giao thông đường bộ": "Tạm thời dừng xe ở địa điểm ngoài bãi đỗ xe, bắt buộc phải tuân thủ những điều lệ sau: (7) Xe động cơ vào ban

đêm hay gặp bão, mưa, tuyết, trời sương mù bắt buộc phải bật đèn pha và đèn đuôi xe."

Theo như quy định của Điều 19 trong "Cách xử lý tai nạn giao thông đường bộ", Hàn Đức Long phải chịu toàn bộ trách nhiệm của vụ tai nạn giao thông, Nhiêu Đông Hoa không phải chịu trách nhiệm.

Người giải quyết: Tổng Hải, Quách Hạo Điền ngày 29 tháng 3 năm 2003."

Sau khi đọc rõ ràng văn bản này, người cảnh sát giao thông đó dừng một lát lại hỏi: "Hàn Đức Long, anh có ý kiến gì đối với Giấy phán quyết này không?"

Anh Long thở dài oán, mặc dù lúc này anh ta vô cùng ỉu dột rầu rĩ, nhưng tai nạn giao thông này đúng thực là không tìm thấy bất cứ trách nhiệm nào của đối phương, anh ta đành cười khổ não trả lời: "Không." Đồng thời trong lòng thầm suy tính: Con đường chính thống thì không đi được rồi, nhưng bất luận dùng thủ đoạn nào, cũng nhất định bắt đối phương phải nhả tiền ra để bồi thường!

Người phụ nữ lúc này cũng ngơ ngác ngược đôi mắt đắm lệ lên hỏi người cảnh sát: "Toàn bộ trách nhiệm là ý gì? Người đó đã đâm chổng tôi thành ra nông nỗi này, lẽ nào anh ta không cần bồi thường chút tiền nào sao?"

"Đứng từ góc độ pháp luật thì là như vậy." Người cảnh sát giao thông quay sang nhìn người phụ nữ đó, trong ánh mắt cuối cùng cũng lộ ra sự đồng tình. Người vi phạm có thể nói là tự làm tự chịu, nhưng người nhà của anh ta mới là nạn nhân vô tội nhất.

Người phụ nữ cúi đầu, vừa bất lực vừa tuyệt vọng.

"Thực ra không chi là anh ta không cần bồi thường tiền bạc, các vị còn phải bỏ tiền ra để sửa xe cho anh ta." Cảnh sát lại nói, "Nhưng đối

phương đã chủ động từ bỏ quyền lợi đòi bồi thường. Anh ta thậm chí còn muốn có thể vòng qua phương diện về pháp luật tiến hành bồi thường kinh tế phần nào cho anh."

Anh Long chớp mắt, rõ ràng hơi băn khoăn. Trong thiên hạ làm gì có người nào tốt như vậy chứ?

Cảnh sát giúp anh talàm rõ nỗi băn khoăn: "Người đó nói, anh ta có quen biết anh."

Anh Long càng lúc càngbăn khoăn. Nhiều Đông Hoa? Anh ta chẳng có chút ấn tượng nào đối với cái tên này cả, anh ta đoán có phải là người đó cũng đã lẫn lộn trong xã hội đen, ít nhiều cũng biết được về bối cảnh của mình, cho nên mới tích cực bỏ tiền ra để tránh tai ương?

Cảnh sát lại nói: "Bây giờ đối phương cũng đang ở trong bệnh viện. Anh ta cũng rất muốn nói chuyện với anh, để thể hiện ý xin lỗi. Tôi thấy các anh cứ trò chuyện trước, có thể nói chuyện thống nhất với nhau là tốt nhất. Pháp luật là pháp luật, tình người là tình người, hai vấn đề này có lúc không hề mâu thuẫn với nhau. Anh thấy thế nào?"

Ngay cả cảnh sát cũngcó thái độ như vậy, anh Long còn có lý do gì để từ chối chứ? Anh ta lập tức nói: "Được."

Thế là cảnh sát bèn đứngdậy ra bên ngoài gọi người. Một lúc sau, nghe thấy tiếng bước chân, chắc là người đàn ông đó bước theo cảnh sát tiến vào trong phòng bệnh.

Anh Long không thể nào nhìn được tướng mạo của người mới đến, anh ta chỉ có thể thấp thoáng cảm nhận được người đó hình như đi nửa vòng quanh chiếc giường mình, sau đó lại nghe tiếng nói đầy cảm thán của người đó: "Anh Long à, anh nói xem, giữa anh em chúng ta tại sao lại xảy ra chuyện này chứ?"

Câu nói này giống như mũi kim nhọn đâm thẳng vào màng nhĩ của anh Long, đôi mắt anh ta chợt trợn trừng, bộ dạng vô cùng kinh ngạc, đồng thời miệng anh ta cũng lắp bắp thốt ra hai chữ: "A Hoa!?"

Người mới đến chính là A Hoa. Anh ta khoanh tay sau lưng đứng ở phía cuối giường, cười khổ não vẻ tự trào: "Là tôi, ôi, bao nhiêu năm rồi, ngay cả anh cũng không biết họ tên đầy đủ của tôi, nghĩ ra cũng thật là bi thương."

Đúng vậy, cái tên A Hoa trên chốn giang hồ nghe như tiếng sấm vang rền, nhưng có mấy người biết được thì ra họ tên đầy đủ của anh ta chính là Nhiêu Đông Hoa chứ? Và tình hình này trên chốn giang hồ thực ra cũng là lẽ thường: Mọi người đều kị nói tên đầy đủ của mình ra cho người khác biết, việc xưng hô đều chỉ dùng chữ cuối.

Anh Long lúc này đây cũng không có thời gian để phụ họa với những lời cảm khái này của đối phương, trong lồng ngực anh ta lúc này đang bị mấy loại tâm trạng cùng va đập vào nhau. Những điều nghi hoặc băn khoăn vốn tồn tại trong khoảnh khắc đã được giải đáp, và tâm trạng ứ đọng bi thương của anh ta lúc trước cũng lập tức được thay thế bằng sự phấn nộ tột cùng.

"Chính là mày cố ý đâm vào tao, mày dàn dựng lên sự việc này để hãm hại tao!" Sau mấy đợt thở dốc, anh Long hét lớn.

A Hoa cũng không phản bác, chỉ thể hiện ra nét mặt vô tội với người cảnh sát đứng bên cạnh.

Người cảnh sát hắng giọng, nhắc nhở: "Hàn Đức Long, anh không được nói bừa, nói những lời như vậy cần phải có chứng cứ." Trong những vụ tai nạn giao thông, bên bị thiệt hại nếu như không được sự ủng hộ của pháp luật, thường nghĩ mọi cách để vu vạ cho phía kia, tình trạng này anh ta đã gặp rất nhiều rồi.

"Anh ta và cô gái đó, bọn chúng chắc chắn là một hội với nhau!" Anh Long nghiêng răng nghiêng lợi nói.

"Cô gái đó chúng tôi đã điều tra rồi. Có rất nhiều người làm chứng, bao gồm cả máy quay camera của hộp đêm cũng thể hiện ra: Chính là anh chủ động chuyện trò với đối phương, còn khuyên nhủ người ta uống rất nhiều rượu. Bây giờ uống rượu lái xe xảy ra chuyện, sao anh có thể đẩy toàn bộ trách nhiệm cho người khác chứ? Hơn nữa Nhiêu Đông Hoa chủ động đến gặp anh, thái độ cũng rất hòa nhã." Giọng nói của người cảnh sát thoáng lộ ra sự không hài lòng. Trong suy nghĩ của anh ta: Lời chỉ trích của anh Long không chỉ là vu cáo đối phương, anh ta còn công khai coi thường kết quả điều tra mà phía cảnh sát đưa ra.

Anh Long há miệng, không biết còn có thể nói được điều gì. Những lời cảnh sát nói đều là sự thực, đúng là mình tự ôm suy nghĩ xấu xa chủ động tiếp cận cô gái đó. Bây giờ mặc dù anh ta biết chắc đây là do A Hoa đã khéo léo bố trí, nhưng mình cũng chỉ có thể giống như kẻ cầm ăn hoàng liên, có đắng đến mấy cũng không nói ra được.

A Hoa lúc này lại nói: "Anh cảnh sát, hay là bây giờ các anh ra ngoài trước đi, tôi muốn nói chuyện riêng với anh ấy ... Sự việc này, có một số câu nói khi có mặt người ngoài thì không tiện nói ra."

Người cảnh sát lập tức gạt đầu tỏ vẻ thấu hiểu: "Ừm, vậy thì các anh cứ trò chuyện đi, chúng tôi ra ngoài đợi." Nói rồi anh ta ra hiệu bằng tay với những người khác ở trong phòng. Thế là mọi người đều theo anh ta bước ra ngoài.

"Không, các anh đừng đi!" Anh Long lại hét lên, "Anh ta sẽ hại chết tôi đấy, anh ta muốn giết người diệt khẩu!"

Cảnh sát lập tức phản bác, nói: "Anh bình tĩnh một chút, tôi ở ngay ngoài cửa, anh ta sao có thể hại anh được?"

"Các người là một tội phải không? Có phải là anh cũng bị anh ta mua chuộc rồi phải không?" Trong lúc cuống lên, anh Long nói bừa không kịp suy nghĩ. Vậy nên những câu nói này của anh ta đương nhiên gây ra sự phản cảm rất lớn đối với người cảnh sát.

"Anh đang nói linh tinh gì thế? Vợ của anh cũng ở đây, lẽ nào cô ấy cũng bị mua chuộc rồi à? Thật chẳng ra sao cả!" Sau khi buông ra câu nói này, người cảnh sát bèn bước nhanh ra ngoài cửa đứng chờ. Bác sĩ và y tá cũng ra theo. Chỉ có người phụ nữ do dự một lúc, nhưng cô suy nghĩ vẫn quyết định không nên đắc tội với cảnh sát, bèn khuyên nhủ một câu: "A Long à, anh cứ nói chuyện với anh ta xem sao, bọn em đều đứng ở ngoài cửa, sẽ không có chuyện gì đâu." Nói xong cũng đi ra ngoài.

Trong phòng bệnh chỉ còn lại hai người A Hoa và anh Long. A Hoa chậm rãi bước lên đầu giường, thò khuôn mặt lên phía trên đầu giường, như vậy thì anh Long cuối cùng cũng có thể không cần quay đầu mà vẫn nhìn thấy được đối phương.

A Hoa dùng ánh mắt sắc nhọn nhìn chăm chú anh Long, sau đó anh ta khẽ hỏi một câu: "Anh có còn muốn chơi tiếp không?"

Chỉ một câu nói đơn giản như vậy, anh Long lại nghe giống như tiếng sấm. Trên gương mặt anh ta bất giác run rẩy, sự phẫn nộ căm hận trong ánh mắt đột nhiên biến mất, thay vào đó là nỗi sợ hãi vô tận.

Có còn muốn chơi tiếp không? Lúc mình còn có thể lực hùng mạnh thì đã như thế này, bây giờ nằm liệt trên giường còn có thể chơi tiếp thế nào được đây? Đối phương muốn giết bẹp mình, e là còn đơn giản hơn giết chết một con kiến.

Thấy thần sắc của anh Long như vậy, A Hoa bèn thu ánh mắt lại. Anh ta ngồi xuống chiếc ghế mà vừa rồi cảnh sát mới kéo ra, sau đó cầm lấy tay phải của anh Long, nói: "Tôi đã hỏi kỹ về tình hình thương tật của anh

rồi. Tìm một bác sĩ tốt để làm phẫu thuật rồi tĩnh tâm điều dưỡng, thì vẫn đảm bảo hồi phục được chức năng nửa thân trên. Nếu mà may mắn hơn một chút, sau này biết đâu anh còn có thể chống nạng đứng lên được."

Anh Long liếc mắt nhìn A Hoa, không biết dụng ý câu nói này của đối phương là gì, đối với anh ta, như vậy cũng là có thể thối bùng lên nhiều tia hy vọng trên con đường tương lai tăm tối của mình.

Lúc này A Hoa đặt bàn tay phải đã không còn chút tri giác nào của anh Long trở lại giường, lại nói: "Bây giờ anh mong ngóng ai đến giúp anh? Cao Đức Sâm? Hi hi, anh ta cần một phế nhân như anh làm gì chứ? Nhưng chúng ta dù sao cũng đã từng là anh em, cho dù có chút hiểu nhầm, cũng không đến nỗi hoàn toàn bỏ mặc anh ... "

"Được rồi, cậu đừng nói nữa." Anh Long khó khăn cử động yết hầu, hồi lâu sau, anh ta lại thở dài, ghen ngào nói, "Tôi phục rồi ... "

A Hoa bèn giơ tay ra vỗ vào vai anh Long, đó là nơi hiểm hoi trên cơ thể đối phương vẫn còn có cảm giác, sau đó anh ta lại vẫy tay ra ngoài cửa: "Đồng chí cảnh sát, chúng tôi đã nói xong rồi. Anh vào đây đi, không có vấn đề gì."

"Không có vấn đề gì thì tốt." Người cảnh sát vừa tiến vào phòng vừa lật giở tờ Giấy phán quyết, "Vậy thì hai người các anh hãy ký lên bản Giấy phán quyết đi."

A Hoa ký tên trước. Anh Long không thể nào hoàn thành được động tác khó khăn này, nhờ vào sự hỗ trợ của cảnh sát đã ấn được dấu vân tay. Sau đó vợ của anh ta là người giám hộ ký thay cho anh ta trên tờ Giấy phán quyết. Sau khi làm xong những công việc này, cảnh sát bèn hài lòng cầm tài liệu quay trở về nộp báo cáo. A Hoa lại thản nhiên trò chuyện mấy câu với mọi người xung quanh không bao lâu cũng đứng dậy cáo từ.

Vừa mới bước ra khỏi phòng bệnh, còn chưa rẽ vào cầu thang đã nhìn thấy một bóng hình quen thuộc đang vội vàng chạy tới. Đó là một người đàn ông rắn rỏi vạm vỡ, trong tay cầm một bó hoa tươi và làn hoa quả, bộ dạng rất tất tưởi.

"Báo Đầu." A Hoa nhận ra người đó, bèn gọi trước.

Báo Đầu ngăn người, gãi rờ ràng không ngờ lại gặp A Hoa ở đây.

"Đến thăm anh Long à?" A Hoa thì lại hỏi thăm như không có chuyện gì.

"Đúng vậy ... Anh Hoa." Báo Đầu sượng sùng mỉm cười, hỏi: "Anh vừa mới ra à? Anh Long thế nào rồi?"

"Tàn phế rồi." A Hoa lạnh lùng nói, sau đó anh ta lại tiến bước lại gần Báo Đầu, đặc biệt bổ sung thêm: "Bị tôi đâm đấy."

Mắt Báo Đầu trợn trừng, nhất thời không nói được gì. Trong lúc tâm trạng gã vô cùng kinh ngạc, A Hoa đã bước đi, ung dung rời khỏi đó.

A Hoa một mình bước ra khỏi cổng chính bệnh viện, đứng ở bên đường một lúc. Chỉ lát sau đã có một chiếc xe hơi màu trắng đi từ bãi đỗ xe lại, dừng ở trước mặt A Hoa. Đầu Mã Lượng thò ra ngoài cửa xe từ ghế phụ: "Anh Hoa, mau lên xe đi."

A Hoa ngồi vào hàng ghế sau. Chiếc xe lập tức khởi động. Người lái xe là Nghiêm Lịch, anh ta quay sang ân cần chào hỏi: "Anh Hoa, cả ngày hôm nay anh vất vả rồi, cả đêm anh chưa ngủ phải không?"

A Hoa ngáp dài: "Không có gì, đã quen từ lâu rồi." Suốt cả đêm hôm qua anh ta bị cảnh sát giao thông lấy lời khai, dù sao thì cũng là một vụ tai nạn khá nghiêm trọng, mặc dù dàn dựng kín kẽ cẩn mật, nhưng bản thân anh ta vẫn không tránh khỏi cần phải chịu đựng chút vất vả.

Mã Lượng ở bên cạnh laubàu: "Anh cũng thật là, những việc bẩn tay này cứ tìm một người anh em nào làm là được rồi, sao phải tự mình nhúng tay vào chứ."

Nghiêm Lịch bật cười haha: "Thế thì cậu không hiểu rồi nhi? Cái tên A Long đó có thể đáng để cho anh Hoa tự mình xuất mã sao? Điều anh Hoa muốn chính là hiệu quả này. Cần phải để mọi người đều biết rằng: A Long đã phản bội lại A Hoa, A Hoa liền đâm cho anh ta trở thành tàn phế, khi đâm xong vẫn còn đến bệnh viện thăm anh ta. Sau này ai còn dám không phục chứ?"

Mã Lượng lộ ra nét mặtbừng hiểu rõ, sau đó cậu ta quay đầu nhìn A Hoa, hình như muốn nhận được sự chứng thực của đối phương, nhưng A Hoa lại trầm mặc không nói, Mã Lượng biết ý ngừng đề tài này lại.

Chiếc xe đi được một đoạn,cuối cùng dừng lại ở trước cửa nhà hàng Mộng Hương Lầu. Mã Lượng nhảy xuống xe trước, giúp A Hoa mở cửa sau xe. A Hoa sau khi xuống xe liền nhìn xung quanh, lúc này đã gần tối, thấy trước cửa nhà hàng liên tục có thực khách tiến vào, trật tự kinh doanh rõ ràng đã khôi phục lại bình thường.

A Hoa mỉm cười với MãLượng, thể hiện sự khen ngợi, Nghiêm Lịch cũng đỡ xong xe, ba người cùng bước vào trong nhà hàng.

Mã Lượng đã sắp xếpphòng ăn riêng tốt nhất từ trước, trong đó rượu và đồ ăn bày sẵn đầy bàn. Khi ba người bước vào trong phòng, thì trong đó đã có một người đang đợi sẵn.

Đó là một cô gái cógương mặt thanh tú dịu dàng, cách ăn mặc trang điểm cũng rất thuần khiết. Cô ta vừa gọi "anh Hoa" vừa đi lên đón, trong thần thái lộ ra nét dịu dàng đáng yêu.

"Cũng đúng là có chút đáng dấp của sinh viên đấy." Nghiêm Lịch nhìn ngắm cô gái đó vẻ hứng thú, nửa như bông đùa khen ngợi một câu. Cô gái đó chính là Minh Minh, người của hộp đêm Cung Quảng Hàn được đổi tên thành "Tiểu Tịnh", trang phục và hành vi tối hôm qua của cô đều được hoàn thành dưới sự dàn dựng của A Hoa. Cái tật tham rượu háo sắc của anh Long đã nổi tiếng trên chốn giang hồ, đặc biệt là những cô sinh viên đại học có gương mặt thuần khiết là khiến anh ta mê mẩn nhất. Cho nên A Hoa bèn lập ra mưu kế nhằm chuẩn vào nhược điểm của đối phương, quả nhiên vừa xuất kích đã trúng luôn. Minh Minh mời ba người ngồi xuống, sau đó vừa rót trà vừa châm thuốc. Cô vốn dĩ đã quen phục vụ khách, những việc lật vật này đương nhiên là quá thành thạo.

"Được rồi, đừng bận bịu nữa." A Hoa xua tay, "Cô cũng ngồi đi, ở đây có nhân viên phục vụ mà."

"Nhân viên phục vụ của em không nhanh nhẹn bằng Minh Minh được đâu, độ xinh đẹp thì càng không so được rồi." Mã Lượng vừa nói vừa kéo một chiếc ghế lại cho Minh Minh, hơn nữa còn đặc biệt bố trí ngồi bên cạnh A Hoa.

Sau khi nhìn thấy Minh Minh ngồi xuống, A Hoa có vẻ như tiện miệng hỏi một câu: "Thế nào, phía cảnh sát có dễ đối phó không?"

"Có gì mà khó đối phó chứ? Thì cứ giả vờ vô cùng sợ hãi, sau đó cứ khẳng khẳng nói hoàn toàn là do sự cố chẳng phải là xong hay sao?" Minh Minh rướn mày vẻ vô cùng đắc ý, lại nói thêm: "Hơn nữa, ai chưa từng gặp cảnh sát vài lần chứ, sợ gì!"

"Ha ha." Nghiêm Lịch nhìn bộ dạng của Minh Minh, mỉm cười, "Được đấy."

Nếu cô là một gã đàn ông thì sau này chắc chắn có thể làm nên trò trống đấy."

Mã Lượng cũng cười hihi, lên tiếng: "Phụ nữ cũng có điểm ích lợi của phụ nữ, bên cạnh anh Hoa cần có một người phụ nữ."

Minh Minh cúi đầu, giống như là đang thẹn thùng, đồng thời lại dùng khóe mắt liếc A Hoa, trong lòng cảm thấy rất vui mừng.

A Hoa lại không có tâm tư để bông đùa với bọn họ, anh ta nhìn Minh Minh ở bên cạnh, thần sắc có phần nghiêm nghị. Minh Minh nhanh chóng cảm thấy bầu không khí có gì đó khác lạ, bèn ngẩng đầu lên hỏi: "Sao vậy?"

"Ngày mai cô hãy rời khỏi tỉnh thành đi." Sau khi A Hoa ném ra câu nói này, lại quay sang dặn dò Mã Lượng: "Lát nữa cậu chuyển vào tài khoản cho cô ấy hai mươi nghìn tệ."

Minh Minh ngẩn người, thần sắc trên mặt ngay lập tức thay đổi 180 độ: "Tại sao lại muốn em phải đi, em đã làm sai chuyện gì?" Cô hỏi về oan ức, mắt hơi đỏ.

Nghiêm Lịch và Mã Lượng cũng nhìn nhau, trong lòng ai cũng có đáp án riêng. Nghiêm Lịch cười giải thích: "Anh Hoa chính là muốn bảo vệ cô đấy. A Long bị đâm cho trở thành tàn phế như vậy, nếu như cô còn ở bên cạnh anh Hoa, e rằng sẽ gặp phiền phức."

"Tôi không sợ." Minh Minh chu môi nói: "Cho dù tôi và anh Hoa có quen biết nhau thì sao chứ? Cũng có tìm ra được chứng cứ chúng tôi thông đồng từ trước đâu. Cảnh sát chẳng phải là đã không làm gì được tôi sao?"

Nghiêm Lịch lắc đầu: "Đây không phải là vấn đề của cảnh sát, chủ yếu là đề phòng phía Cao Đức Sâm. Anh ta liên tiếp bị ăn mấy trái đắng, chắc chắn là không chịu để yên, mấy người đàn ông chúng tôi thì chẳng sao cả, cô là phận gái thì vẫn phải cẩn thận một chút."

Minh Minh vẫn nói câu nói đó: "Tôi không sợ!" Cô nhìn A Hoa, hy vọng đối phương có thể thay đổi chủ ý.

"Đừng nói nữa, cứ quyết định như thế đi." Giọng nói của A Hoa rất kiên quyết. Thực ra nói cho cùng thì anh ta vẫn không thực sự yên tâm về Minh Minh, dù sao cũng là một người phụ nữ, ngộ nhỡ rơi vào tay Cao Đức Sâm không chịu đựng được sự uy hiếp và dụ dỗ thì sẽ rất phiền toái.

Minh Minh bĩu môi, không dám nói thêm gì nữa, chỉ làm bộ dạng buồn rầu ủ dột. Mã Lượng thấy bầu không khí có vẻ hơi sượng sùng, bèn an ủi: "Ôi dào, chỉ là bảo cô tạm thời tránh đi, đợi đến khi sự việc qua rồi thì anh Hoa chắc chắn sẽ đón cô trở về. Đến lúc đó địa vị của cô ở trong lòng anh Hoa cũng sẽ khác rồi."

Minh Minh nhìn sang Mã Lượng, câu nói cuối cùng của đối phương đã giúp cô tìm thấy chút an ủi.

"Được rồi được rồi, mau ăn đi." Mã Lượng cầm đũa lên thúc giục, "Các món ăn trên bàn ngày hôm nay đều là những món ăn ngon nhất mới đưa vào thực đơn của Mộng Hương Lâu, mọi người cùng nếm thử xem sao."

Bị giầy vò suốt cả ngày, A Hoa đúng là cũng rất đói. Lúc này cũng không tiện nói thêm gì nữa, chỉ mãi gấp đồ ăn. Mã Lượng và mọi người ngồi ở bên cạnh cùng ăn, trong khoảng thời gian đó thỉnh thoảng uống vài ly. Minh Minh ăn rất ít, chỉ mãi rót rượu châm thuốc cho A Hoa. Nghiêm Lịch để ý rất kỹ, trong lòng thầm khen ngợi. Anh ta vốn là người quản lý hộp đêm, nắm rất rõ về những cô gái phong trần, sự chăm sóc tỉ mỉ chu đáo của Minh Minh đó đúng là lộ ra tình cảm chân thành, không hề có thứ cảm giác giả tạo.

Đang giữa bữa ăn, di động của Nghiêm Lịch vang lên. Anh ta ra ngoài nghe điện thoại, khi quay trở lại phòng, sắc mặt vui mừng nói với A

Hoa: "Anh Hoa, Nguyệt Linh vừa mới gọi điện thoại đến, các cô em mà cô ta dẫn dắt bây giờ đều muốn quay về làm."

A Hoa lạnh lùng "ồ" một tiếng, nói: "Quay lại thì tốt." Qua thần thái của anh ta có thể nhận ra: Sự thay đổi này sớm đã nằm trong dự liệu của anh ta rồi.

"Hừ, đồ gió chiều nào che chiều nấy! Còn có mặt mũi mà quay về à?"
Minh Minh chửi một câu, sắc mặt tỏ ra vô cùng khinh thường.

"Nguyệt Linh nói lúc trước Cung Quảng Hàn hứa ăn chia cho bọn họ cao hơn Hoàng Cung 5%, bọn họ nhất thời hào hứng đi đến đó, bây giờ nghĩ lại thì vẫn cảm thấy anh Hoa nhân nghĩa, đi theo anh Hoa thì mới có tiền đồ." Nghiêm Lịch vừa nói vừa cười, tự mình cũng cảm thấy những câu nói này thực sự rất giả tạo, cuối cùng nhìn A Hoa nói: "Nguyệt Linh còn muốn tạ lỗi với anh."

"Tạ lỗi thì không cần đâu." A Hoa trầm ngâm giây lát nói: "Nói với bọn họ làm cho tốt, chỉ cần bọn họ làm tốt, hoa hồng của Hoàng Cung cũng quyết không thấp hơn những hộp đêm khác."

Nghiêm Lịch gật đầu nói: "Đã rõ." Trong lòng vô cùng khâm phục. Ân huệ và uy phong cùng thể hiện ra mới xứng đáng được coi là phong thái của một vị đại ca thực sự, mình còn phải học theo rất nhiều.

"Báo Đầu thì sao? Gã vẫn chưa ăn nói cho rõ?" Mã Lượng ngồi bên cạnh hỏi một câu, như thể đang mong đợi điều gì.

A Hoa lập tức lắc đầu nói: "Đừng nghĩ đến nó nữa. Báo Đầu và Nguyệt Linh là hai việc hoàn toàn khác nhau - Tình cảm giữa anh em lẽ nào lại có thể bỏ đi quay lại?"

Mã Lượng không nói gì, tự uống rượu một mình. Trước đây anh ta và Báo Đầu có mối quan hệ tốt nhất, bây giờ thành ra thế này thì cũng khó

tránh được cảm giác bi thương buồn rầu.

Mọi người lại ăn uống một lúc, sau khi đã cơm no rượu say, Nghiêm Lịch bèn đề nghị: "Lát nữa hãy đến chỗ tôi chơi một lúc. Mẹ kiếp, mấy hôm nay nhin khó chịu quá, hôm nay phải thoải mái một chút."

Mã Lượng vừa định đáp lại một tiếng "được", chợt thấy A Hoa sa sầm mặt không nói gì, vội vàng im bặt.

A Hoa chú ý thấy thần thái của Mã Lượng, mỉm cười nói: "Hai người cứ đi đi."

Nghiêm Lịch nhìn A Hoa, rồi lại nhìn Minh Minh, hình như đã hiểu ra điều gì, bèn lén ra hiệu bằng mắt với Mã Lượng. Nhưng sự suy đoán của họ nhanh chóng được chứng minh là đã sai lầm, bởi vì A Hoa lại lên tiếng: "Nhưng hai người phải hộ tống Minh Minh về đã ... Tôi còn có việc khác nữa."

Minh Minh ngẩng đầu nhìn A Hoa, gắng sức che giấu tâm trạng thất vọng. Nhưng cô không nói thêm gì cả, bởi vì cô biết mình vốn không đủ sức để làm thay đổi bất cứ suy nghĩ gì của người đàn ông này.

Một giờ đồng hồ sau, A Hoa xuất hiện trong nhà hàng Lục Dương Xuân. Bởi vì vừa ăn một bữa no, cho nên anh ta chỉ muốn uống một tách trà, từ từ thưởng thức giữa tiếng nhạc violin du dương.

Khúc nhạc đó giống như dòng suối trong vắt chảy giữa khe núi, thấm sâu vào sự hung hãn tàn bạo và máu tanh trong nơi sâu kín tâm hồn A Hoa. Anh ta khẽ nhắm hờ mắt, bắt đầu lần từng tròng hạt trong tay mình.

Tròng hạt này đã từng đeo ở cổ tay vợ Đặng Hoa, người phụ nữ đó ngày nào cũng cầu xin cho chồng mình được bình an, đáng tiếc thay, Đặng Hoa cuối cùng cũng không thoát khỏi sự trừng phạt tử hình của

Eumenides. Sau khi Đặng Hoa chết, hai vị phó tổng giám đốc của Tập đoàn Long Vũ âm mưu bá chiếm gia sản Đặng thị, kết quả là hai người cùng đều mất mạng dưới sự dàn dựng của A Hoa. Vợ Đặng Hoa sau khi biết được việc này không nói gì nhiều, cô chỉ tặng cho A Hoa tràng hạt mình đã đeo nhiều năm nay.

A Hoa đương nhiên hiểu được dụng ý của đối phương, nhưng anh ta không thể dừng lại được. Giống như chiều hôm nay, khi anh ta nghe thấy tiếng khóc bi thương tuyệt vọng của vợ anh Long, anh ta cũng nảy sinh nỗi thương xót và áy náy, nhưng anh ta lại vẫn phải nghiêm ngặt dùng ánh mắt sắc bén nhất để phá hủy tuyến phòng ngự còn sót lại của đối phương.

Đây chính là giang hồ, chỉ có kẻ giành thắng lợi mới có thể tiếp tục sinh tồn. Cho dù vì thế mà máu tanh chất chồng, không thể không vuốt ve tràng hạt để tìm kiếm phút giây an ủi ngắn ngủi.

Bất luận thế nào, cũng vẫn còn tốt hơn là để cho đối thủ vuốt ve tràng hạt này để tưởng nhớ đến mình nhỉ?

Sau khi buổi biểu diễn kết thúc, A Hoa đi theo cô gái mù đó về phía cánh gà.

"Anh đến rồi à." Cô gái nhận ra bước chân của anh ta, mỉm cười nói, "Tâm trạng của anh hôm nay hình như khá tốt."

"Cô có thể cảm nhận được à?" A Hoa rướn mào, kinh ngạc trước sự nhạy bén của đối phương.

Cô gái gật đầu: "Đối với một người mù, điều này không hề khó. Tôi có thể nghe thấy hơi thở của anh, cảm nhận được tần suất bước đi của anh ... Còn nữa, tâm trạng của Ngưu Ngưu sau khi nhìn thấy anh cũng có thể dùng để tham khảo."

A Hoa nhìn con chó dẫn đường ở dưới chân cô gái, cậu chàng này đang hướng về phía mình tỏ vẻ hưng phấn. Trước đây anh ta đã nghe nói khi con người ta vui vẻ thì trong cơ thể phát ra thứ mùi vị đặc biệt, sau khi loài chó nắm bắt được thì có thể chia sẻ tâm trạng với người chủ của mình. Hôm nay xem ra cách nói này cũng không phải là vô căn cứ.

Sau mấy câu hàn huyên, A Hoa nói vào chủ đề chính của chuyến đi này: "Việc đi Mỹ để làm phẫu thuật, tôi đã sắp xếp xong rồi. Mấy hôm tới cô hãy chuẩn bị đi, chắc là khoảng một tuần sau là có thể đi được rồi."

Cô gái ngẩn người, trong lòng chợt trào dâng thứ tâm trạng rất phức tạp: Vui mừng hân hoan, khao khát còn có cả một chút cảm giác hảo huyền phi thực. Hồi lâu sau, cô mới trả lời bằng giọng nói hết sức chân thành: "Tôi không ngờ lại nhanh như vậy ... Cảm ơn anh."

A Hoa lại không muốn chấp nhận lời cảm ơn của đối phương.

"Cô thực sự không cần cảm ơn tôi. Tôi đã nói rồi, đây chỉ là một cuộc trao đổi." Sau khi ngừng lại, anh ta thậm chí còn nói thêm: "Đứng từ góc độ của tôi, tôi còn không muốn đưa cô đến Mỹ."

"Thế à?" Cô gái lộ ra nét mặt ngạc nhiên.

"Sau khi cô đi, tôi sẽ không được nghe thấy âm nhạc này nữa." A Hoa vừa nói vừa giơ tay ra thể hiện sự thất vọng, nhưng đối phương không thể nào nhìn thấy động tác của anh ta được.

"Ra là như vậy." Cô gái mỉm cười, "Thực ra tôi cũng đã suy nghĩ đến rồi, cho nên đặc biệt chuẩn bị quà cho các anh."

Trong lúc nói, cô gái lấy ra hai chiếc đĩa CD từ trong túi đựng đàn violin của mình: "Đây đều là những bản nhạc mà tôi yêu thích nhất, tôi đã ghi vào hai đĩa CD, một đĩa cho anh, còn một đĩa nữa, xin hãy giúp tôi chuyển cho anh ấy nhé."

A Hoa đương nhiên biết "anh ấy" là ai. Anh ta do dự một lát, vẫn cứ đi đến nhận lấy hai chiếc đĩa CD đó.

"Hơn nữa tôi cũng có thể nhanh chóng quay về mà." Cô gái lại nói, "Đến lúc đó hai mắt của tôi có phải là có thể sáng trở lại được rồi không?"

"Chắc là không có vấn đề gì." Câu trả lời của A Hoa có vẻ rất chắc chắn, khiến người ta vừa nghe thấy đã tràn đầy sự tự tin. Cô gái mở to mắt, trong đôi đồng tử u ám đó hình như cũng đã phát ra chút ánh sáng.

"Vậy thì thực là quá diệu kỳ, tôi gần như không thể nào tưởng tượng nổi."

Giọng nói của cô rất thương phần.

A Hoa không kìm nổi, lên tiếng hỏi cô: "Vậy bây giờ thứ cô muốn nhìn thấy nhất là gì?"

Cô gái lưỡng lự một lát, sau đó cô trả lời: "Người." Đồng thời đặc biệt nhấn mạnh, "Ba người."

"Ba người?" A Hoa thầm đoán xem trong số này liệu có mình hay không, nhưng anh ta lại ngại không dám hỏi ra.

May mà cô gái chủ động nói rõ: "Có một người là anh, một người là anh ấy."

Còn có một người, là người tôi muốn gặp nhất ... "

Cô gái nói đến đây, ngữ khí chợt trở nên nặng nề. Còn A Hoa thì lại càng ngẩn người, anh ta không ngờ cái người đó lại không phải là người đứng ở vị trí đầu tiên mà cô gái "muốn nhìn thấy nhất".

Vậy người đứng ở vị trí đầu tiên đó là ai nhỉ?

Vẫn không cần A Hoa lên tiếng hỏi, cô gái tự mình nói tiếp: "Tôi không biết người này là ai, tôi thậm chí không biết tên của hắn, tôi chỉ biết hắn là hung thủ, trên mạng có biệt hiệu của hắn, gọi là Eumenides."

"Gì cơ?" A Hoa không thể nào kiềm chế nổi sự kinh ngạc trong lòng, anh ta cuối cùng không kìm lòng được bất giác kêu lên.

Cô gái đã hiểu nhầm tâm trạng của A Hoa, cô hít thở một hơi thật sâu, nói: "Anh nhất định cũng đã nghe thấy người này, có phải không? Tôi muốn gặp hắn nhất, bởi vì hắn đã giết chết bố của tôi."

A Hoa cảm thấy vô cùng kinh ngạc, anh ta chợt phát hiện ra mình rất ngốc, anh ta vốn không hề hay biết gì về câu chuyện giữa cô gái này và con người đó!

Lúc này cô gái lại nhớ ra điều gì, vội vàng giải thích: "Anh đừng hiểu nhầm, bố tôi là một người cảnh sát, bị giết hại trong lúc truy lùng theo tên hung thủ đó, hoàn toàn không giống với những con mồi đi săn mà hắn trưng cầu được ở trên mạng. Nhưng bất luận thế nào, tôi sẽ không tha thứ cho kẻ đó - Tôi nhất định sẽ tận tay bắt được hắn!"

"Cô có biết hắn ở đâu không?" A Hoa cảm thấy may mắn vì đối phương bị mù, nếu không thì mình quyết không thể nào che giấu được tâm trạng chấn động thể hiện trên khuôn mặt.

Cô gái lắc đầu: "Đã từng có bản tin nói hắn bị nổ chết rồi. Nhưng về sau tôi biết đó là tin giả, bởi vì hắn lại gây ra mấy vụ án nữa." Sau khi thoáng trầm mặc giây lát, cô gái lại nói, "Tôi hy vọng hắn không dừng lại, cho đến cái ngày bị tôi bắt được."

A Hoa hiểu được ý tứ của cô gái, cô quyết không tán đồng cách làm của tên sát thủ, cô chỉ là cảm thấy: Chỉ cần đối phương dừng tay thì sẽ không

thể nào lần theo dấu vết được, như vậy thì mình cũng không có cơ hội để báo thù.

A Hoa nhìn vào đôi mắt trống rỗng của cô gái, ở đó ánh lên thứ ánh sáng của sự thù hận. A Hoa cười khổ não, đồng thời cũng cảm thấy trào dâng cảm giác lạnh lạnh vô cớ.

Nhưng trong cảm giác lạnh lạnh đó lại kèm theo một thứ khoái cảm khó có thể miêu tả được thành lời, rất là kỳ quái ...

Chương 5: Chiếc bút chì mắt tích

Kể từ sau cái đêm mà Đỗ Minh Cường và mấy người bạn anh Bình dốc toàn lực cho trận đấu, cục diện nhân vật trong phòng giam 424 đã xảy ra sự thay đổi vô cùng to lớn. Hắc Tử – kẻ có địa vị oai phong lẫm liệt đã bị rơi xuống vực thẳm, chỉ có thể cùng với Tiểu Thuận nằm trên chiếc giường ở phía ngoài cùng đầy mùi hôi thối vây quanh. Anh Bình vẫn là đại ca trong phòng giam, nhưng phong cách hành xử lại thay đổi rất nhiều, không còn tùy ý và hống hách ngang ngược nữa.

Đỗ Minh Cường nghiêm nhiên đã trở thành nhân vật thứ hai ở trong phòng giam, nhưng hẳn ngoài việc quan tâm đến người bạn Hàng Văn Trị của mình, không hề muốn tham dự vào sự tranh chấp của những người khác. Anh Bình và mọi người đương nhiên cũng không còn đi gây sự với người “phóng viên” việc gì cũng biết này nữa.

A Sơn thay thế vị trí của Hắc Tử – làm cánh tay mới của anh Bình. Mặc dù có chút thực quyền, nhưng anh ta cũng không dám hống hách ngang ngược giống như Hắc Tử trước đây. Anh ta và Hắc Tử, Tiểu Thuận thực ra đã hình thành một mối quan hệ ba góc cùng kèm chặt lấy nhau: mỗi người đều nắm được bí mật của những người khác, đồng thời bí mật của mình cũng bị người khác nắm giữ.

Nhưng tháng ngày của Hàng Văn Trị thì thoải mái hơn nhiều. Những biến cố xảy ra trong một đêm này, anh ta không hề đắc tội với bất kì ai, nhưng lại trở thành người có được nhiều lợi ích nhất. Anh ta nắm được đuôi của Hắc Tử, A Sơn và Tiểu Thuận, đồng thời anh lại không có gì để cho chúng có thể khống chế. Cho dù là không có Đỗ Minh Cường bảo vệ cho anh ta, những người khác ở trong phòng giam cũng không dám tùy tiện ức hiếp anh ta nữa.

Sự thay đổi của cục diện này cũng thay đổi ở trong sự bố trí lao động sau đó. Hắc Tử và Tiểu Thuận đương nhiên bắt đầu gánh vác nhiệm vụ nặng

nề nhất. A Sơn vốn có thể thoải mái hơn nhiều, nhưng anh ta là người tẻ nhạt và thận trọng, không muốn chiếm lợi nhỏ để cho người khác gièm pha, cho nên anh ta luôn dành phần định mức giảm bớt đó cho Đỗ Minh Cường. Đỗ Minh Cường đương nhiên cũng không độc chiếm, luôn tiện thể giúp đỡ Hàng Văn Trị. Hai người này được thanh thoi thoải mái, sau khi làm xong việc liền tóm lại nói chuyện phiếm, quan hệ càng lúc càng thân mật.

Mọi việc cứ thế tiếp diễn mấy ngày, bất giác lại đến cuối tuần. Theo như chế độ quản lý trong trại giam, cuối tuần phạm nhân không phải lao động, thời gian hai ngày này, một ngày dùng để bố trí cho người thân và bạn bè đến thăm, một ngày còn lại thì tập trung tiến hành học tập bồi dưỡng về tư tưởng chính trị.

Tối thứ 6 có người quản giáo đến thông báo cho các phạm nhân về việc người thân đến thăm ngày hôm sau. Phạm nhân nào có người đến thăm đương nhiên là vui mừng hơn hở, bởi vì thông qua cơ hội này không chỉ có thể nhận được thực phẩm và đồ dùng cần thiết mà người thân và bạn bè đem đến, điều quan trọng hơn nữa là có thể tận hưởng được một lần giao lưu tình cảm bình đẳng ấm áp – đây chính là điều mà tất cả các phạm nhân đều khao khát có được.

“Đỗ Minh Cường, thời gian thăm thân: 9 giờ sáng, Hàng Văn Trị, thời gian thăm thân: 9 giờ 30 phút sáng, Chung Tiểu Thuận, thời gian thăm thân: 10 giờ sáng.” Quản giáo sau khi hét lên mấy câu trước cửa phòng giam 424, bèn đi đến các phòng giam khác.

“Được đấy, phóng viên. Mà chẳng phải là nói không có ai quan tâm đến mày sao? Giờ chẳng phải là vẫn có người đến thăm mày à?” Anh Bình nằm trên giường của mình, dùng chân chỉ về vị trí giường tầng trên ở phía đối diện – vị trí đó vốn là của Tiểu Thuận, bây giờ đã thuộc về Đỗ Minh Cường.

Anh Bình và Hắc Tử, A Sơn đã vào tù khá lâu rồi, nên rất ít người thân bạn bè đến thăm. Cho nên họ rất quan tâm đến sự đãi ngộ của các phạm nhân cùng phòng giam, bởi vì một khi có người nhận được thực phẩm của người thân và bạn bè đưa đến, theo quy định thì luôn phải lấy một ít để chia cho các “đại ca”. Người nhà của Tiểu Thuận trước nay thường rất hay đến, coi như là người có “cống hiến” lớn nhất cho phòng giam về phương diện này. Còn Đỗ Minh Cường thì thật ê mặt, kể từ khi hấn vào tù, chưa bao giờ có người đến thăm hấn. Cho nên trong danh sách có người thăm lần này thấy xuất hiện tên của Đỗ Minh Cường, anh Bình ngược lại lại cảm thấy hơi kỳ lạ.

Đỗ Minh Cường ở giường trên cười “hì” một tiếng, nói: “Chưa chắc đã là việc gì hay.” Đồng thời trong lòng cũng thầm suy ngẫm. Người biết về thân phận của mình trên đời này thực ra không nhiều, ngoài mấy người cảnh sát ở trong tổ chuyên án 4.18 đó, thì chỉ có A Hoa. Ngày mai người đến gặp mình là người nào nhỉ? Kẻ đó có mục đích gì nhỉ?

Anh Bình thấy Đỗ Minh Cường không muốn nói nhiều, cũng chẳng buồn đối đáp với hấn, quay sang nói chuyện phiếm với Hàng Văn Trị và Tiểu Thuận, hỏi bọn họ có phải là có cô em nào xinh xắn đến thăm không. Tiểu Thuận thì tươi cười hi ha ứng phó, còn Hàng Văn Trị thì lại trầm mặc không nói, như thể đã bị nói trúng vào nỗi đau.

Anh Bình đơn thuần chỉ là muốn bông đùa, thế nên bỏ mặc Hàng Văn Trị để chuyên tâm công kích Tiểu Thuận. Tiểu Thuận sau khi bị khích bác mấy câu, tâm trạng cũng trở nên hưng phấn, bắt đầu khoác lác về sự phong lưu khoáng đạt của mình trước khi vào tù, lúc đó mấy “cô em chơi bời” trong trường đã bị cậu ta xử lý hết lượt, bây giờ còn có người nhất quyết đòi đợi cậu ta ra tù cơ đấy.

Hắc Tử đang đi tiểu trong nhà vệ sinh, thấy Tiểu Thuận càng nói càng huênh hoang, bèn vừa xé quần vừa bước ra ngoài nói chen vào: “Mày cứ tha hồ mà khoác lác đi. Cái thứ mềm nhũn như mày mà còn dám xử

lý em út cơ đấy? Tao thấy mày giả vờ làm gay để kiểm chút của người khác còn được!”

“Tôi sao mà mềm nhũn?” Tiểu Thuận không phục rướn cổ lên, “Tôi ở trường cũng là một trong “tứ đại kim cương”, các cô em hồi đó cả ngày vây lấy tôi, thế nào?”

“Thế nào à? Nào, phải để ông đây kiểm tra hàng xem sao.” Hắc Tử cố tình muốn trêu chọc Tiểu Thuận, trong lúc nói còn vờ thò tay ra tóm đũng quần của Tiểu Thuận.

Trước đây trong phòng giam 424, Tiểu Thuận cũng bị bọn anh Bình, Hắc Tử trêu chọc quen rồi. Đôi khi mặc dù hơi quá đà một chút, cậu ta cũng chỉ có thể cười khan và hậm hực cho xong. Nhưng kể từ buổi đêm cái hôm mà Hắc Tử bị lộ ra thân phận “điệp báo”, thái độ của Tiểu Thuận đối với Hắc Tử bất giác đã có sự thay đổi trong tiềm thức.

Lúc này đây lại lần nữa bị đối phương làm nhục, cậu ta không thể nhẫn nhịn được nữa, đứng dậy đẩy mạnh Hắc Tử ra: “Mẹ kiếp! Để tao kiểm tra con mẹ mày!”

Hắc Tử không thể nào ngờ được Tiểu Thuận đột nhiên lại ra tay, quá bất ngờ nên bị loạn choạng. Sắc mặt đã chợt thay đổi, hần học chửi thề một câu, rồi đi đến ôm chặt Tiểu Thuận chuẩn bị ra tay, Tiểu Thuận cũng không sợ hãi, dùng cả chân cả tay quấn chặt lấy Hắc Tử.

“Làm gì thế? Chúng mày dừng tay hết cho tao!” Anh Bình thấy sự việc có vẻ mất đi tầm kiểm soát, bèn ngồi bật dậy hét lên. Tiểu Thuận và Hắc Tử dừng tay, nhưng cả hai vẫn đang tóm chặt cổ áo, mặt đỏ gay.

“Muốn làm bừa phải không?” Anh Bình trừng mắt với hai người đó.
“Thừa sức lực thì đi cọ nhà xí cho tao!”

Hắc Tử thấy anh Bình thực sự tức giận, bèn thả Tiểu Thuận ra, giải thích: “Anh Bình, anh cũng nhìn thấy rồi đấy, là nó ra tay với em trước.”

“Được rồi, được rồi.” Anh Bình không có tâm trạng nào để phán xét đúng sai giữa hai người này, chỉ bức bối xua tay, “Mày cũng thật là, tao trêu Tiểu Thuận mấy câu, mày cũng chen vào làm gì chứ?”

Hắc Tử không nói gì, gã nuốt nước bọt, tâm trạng vô cùng ủ dột. Trong lòng anh Bình, địa vị của gã rõ ràng đã kém xa lúc trước, ngay cả việc xảy ra mâu thuẫn với Tiểu Thuận, thật không ngờ anh Bình cũng chẳng đứng về phía mình.

Tiểu Thuận thấy Hắc Tử bị mắng, trong lòng đương nhiên lại thầm vui mừng sáng khoái. Nhưng cậu ta cũng biết lượng sức mình, không dám quá vênh váo. Chỉ lờ mắt với Hắc Tử một cái, sau đó bèn trèo lên giường mình giả vờ ngủ.

Xảy ra chuyện ồn ào này, anh Bình cũng chẳng có hứng thú để trêu đùa nữa. Ai về giường người nấy, nằm trên giường tẻ nhạt. Chỉ có Hàng Văn Trị ngồi vắt chân, mắt nhìn hướng ra sắc trời đêm bên ngoài cửa sổ, tâm tư khó có thể bình lặng được.

Sáng sớm hôm sau, các phạm nhân sau khi tỉnh dậy ăn bữa sáng, sau đó tập trung trong sân ở trước khu trại giam để tản bộ hoặc chơi thể thao. Những phạm nhân tối hôm qua được điểm danh thì lại lần lượt được đem đến phòng thăm để gặp bạn bè và người thân thăm nom theo như thời gian đã được quy định từ trước.

Đỗ Minh Cường là người đầu tiên trong phòng giam 424 được bố trí ra gặp người đến thăm. Khi hắn bị đưa đến phòng thăm gặp, người khách đó đã đợi hắn một lúc. Người đó khoảng chừng 30 tuổi, mặt dài góc cạnh, thân hình cao lớn vững chãi, chính là vệ sĩ đặc lực của Đặng Hoa lúc sinh thời – A Hoa.

Quản giáo mở còng tay cho Đỗ Minh Cường, sau đó lui ra bên ngoài phòng thăm gặp.

Đỗ Minh Cường lê xích chân ngồi xuống đối diện với A Hoa, hắn chỉ trầm mặc nhìn đối phương, không vội lên tiếng.

A Hoa cũng nhìn chằm chằm hắn một lúc, trong ánh mắt không lộ ra quá nhiều tâm trạng. Hai người cứ nhìn nhau như vậy, trong tầm nhìn của bọn họ, dường như không khí cũng ngừng chuyển động.

Cuối cùng, vẫn là A Hoa phá vỡ sự trầm mặc này.

“Việc mà anh ủy thác cho tôi, tôi đã bố trí xong rồi.” Lúc nói, A Hoa cũng di chuyển tầm nhìn, bắt đầu quan sát một lượt tất cả những thiết bị ở trong phòng thăm gặp.

“Ồ?” Đỗ Minh Cường vẫn nhìn đối phương, và ngữ khí câu hỏi của hắn rõ ràng hy vọng đối phương nói thêm thông tin tỉ mỉ hơn.

A Hoa nhìn Đỗ Minh Cường một cái, nói tiếp: “Tôi đã liên hệ được bác sĩ tốt nhất, thủ tục xuất ngoại cũng đã làm xong xuôi rồi, tuần sau là có thể xuất phát. Bệnh viện ở bên đó có dịch vụ phục vụ toàn bộ quá trình cho khách VIP, từ khi đón ở máy bay đến nhập viện làm phẫu thuật đều có người phụ trách, tôi còn đặc biệt yêu cầu bố trí thêm một người phiên dịch tiếng Trung.”

Trên mặt Đỗ Minh Cường lộ ra nụ cười khen ngợi: “Tốt lắm.” Nhưng hắn cũng không nói những từ ngữ khách sáo như “cảm ơn”, bởi vì giữa bọn họ chỉ là đang hoàn thành một vụ giao dịch.

A Hoa đương nhiên cũng nắm rất rõ mối quan hệ này, cho nên sau khi nhận được lời khen ngợi của đối phương, anh ta cũng chỉ lạnh lùng hỏi lại một câu: “Bây giờ giữa hai chúng ta đã hết sạch nợ nần rồi chứ?”

Đỗ Minh Cường trả lời: “Đúng vậy”. Ngay sau đó hắn lại cảm nhận được ánh mắt của đối phương, và lần này trong ánh mắt bao hàm cả cảm giác sắc nhọn như muốn châm vào người.

“Cho nên giữa chúng ta cần giải quyết một số vấn đề khác.” A Hoa nói hắn từng tiếng vẻ âm u.

Đỗ Minh Cường đương nhiên biết “một số sự việc khác” là chỉ điều gì: hắn đã dàn dựng nên kịch bản để giết chết Đặng Hoa, đối phương bất luận thế nào cũng đều phải tìm mình để báo thù. Nhưng hắn không hề phản cảm về điều này, hắn thậm chí rất khen ngợi sự trung thành của A Hoa cho nên mới giao Trịnh Giai cho đối phương để ủy thác – sự thực đã chứng minh đây là một sự lựa chọn rất chính xác. Lúc này đây, đối diện với ánh mắt phản nộ của A Hoa, Đỗ Minh Cường nghiêm túc gật đầu: “Anh có quyền như vậy, tôi sẽ đợi anh.”

A Hoa cũng gật đầu, giữa hai người chỉ dùng những lời đối thoại đơn giản như vậy để hoàn thành cuộc hẹn sinh tử. Sau đó A Hoa lấy từ trong túi áo khoác một chiếc đĩa CD đặt ở trên bàn, nói với Đỗ Minh Cường: “Cô ấy nhờ tôi đưa cho anh thứ này.”

Trái tim Đỗ Minh Cường đập “thình thịch”, hắn nheo mắt hỏi ngược lại với vẻ lãnh cảm: “Cô ấy biết tôi ở đây à?”

A Hoa chú ý đến sự thay đổi tâm trạng của Đỗ Minh Cường, đồng thời lập tức đoán được ngay đối phương đang lo lắng điều gì. Khóe môi anh khẽ nhếch lên, hiện ra nụ cười khẩy khó có thể phát giác ra được, đồng thời nói thật với đối phương: “Cô ấy không biết tình hình của anh, cô ấy vẫn mong muốn sau khi hồi phục thị lực thì có thể gặp được anh.”

Đỗ Minh Cường thở phào, hắn nắm chặt lấy đĩa CD đó ở trong tay, khẽ vuốt ve.

“Anh đưa cho anh ta thứ gì vậy?” Người quản giáo áp tải Đỗ Minh Cường vẫn đứng ở cửa phòng thăm gặp để giám sát mọi động tĩnh ở trong phòng, thấy hai người này đưa đồ vật, anh ta bèn đi đến lớn tiếng hỏi.

Đỗ Minh Cường vội vàng tươi cười: “Chỉ là một đĩa CD thôi.”

“Chúng tôi phải kiểm tra nội dung trước, đây là nội quy của trại giam, mong anh hiểu cho.” Quản giáo vừa nói vừa đưa tay về phía Đỗ Minh Cường.

Đỗ Minh Cường bất lực mím môi đưa đĩa CD đó cho quản giáo. A Hoa đã hoàn thành được sứ mệnh của chuyến đi này, thấy quản giáo vừa vắn tiến vào, anh ta cũng chào hỏi lấy lệ, sau đó mặc kệ Đỗ Minh Cường, cứ thế bỏ đi.

Đỗ Minh Cường thấy A Hoa đã đi xa, hăn chủ động giơ hai tay ra, bày ra thái độ ngoan ngoãn phối hợp để quản giáo còng tay lại.

Quản giáo cười: “Vội gì chứ? Thời gian thăm thân của anh vẫn chưa hết mà.”

Trại giam quy định thời gian thăm thân mỗi lần là nửa giờ đồng hồ, thường thì khi thăm thân cả hai bên đều cảm thấy thời gian này thật quá ngắn ngủi và trôi đi quá nhanh, tình hình thăm thân như A Hoa chưa đến năm phút đã bỏ đi thực sự rất hiếm thấy.

Đỗ Minh Cường cảm thấy hơi bất lực, hăn nhìn quản giáo cười khổ não, nói: “Vậy ý của anh là gì, tôi nhất định phải ngồi ở đây cho đủ thời gian sao?”

“Vẫn còn có người đợi để gặp anh đấy.” Quản giáo nói xong câu này bèn bắt tay sau lưng bước ra khỏi phòng thăm gặp, lát sau có một người đàn ông trung niên mặc thường phục xuất hiện ở cửa, anh gật đầu chào hỏi

người quản giáo, sau đó bước vào phòng, ngồi đối diện với Đỗ Minh Cường.

Đỗ Minh Cường nhìn đối phương mỉm cười, người đó là bạn cũ của hắn, hắn chỉ không ngờ đối phương lại đến ngay sau khi A Hoa rời khỏi đó.

“Cảnh sát La, chào anh.” Đỗ Minh Cường thậm chí chủ động chào hỏi đối phương – đó chính là đội trưởng Đội cảnh sát hình sự tỉnh thành – La Phi, cũng chính là người tận tay bắt hắn giải vào trong nhà tù này.

La Phi thì lại không nhiệt tình giống như Đỗ Minh Cường, anh nói rõ với đối phương trước: “Tôi không phải là đặc biệt đến tìm cậu đâu.”

“Ồ?” Đỗ Minh Cường nhanh chóng hiểu ra ngay, “Vậy thì là anh đi theo A Hoa đến à?”

La Phi gật đầu: “Tôi theo dõi anh ta mấy ngày rồi.”

“Anh ta lại phạm phải việc gì vậy?” Đỗ Minh Cường rướn mày, tỏ ra rất hứng thú.

“Tổ chức bang hội đánh nhau.” La Phi khái quát ngắn gọn một câu.

“Có người muốn nhân đà nuốt chửng Tập đoàn Long Vũ à?” Đỗ Minh Cường suy đoán.

La Phi không nói gì, coi như là mặc nhận.

Đỗ Minh Cường lại lắc đầu khẽ than: “Đúng là có vẻ hơi tham lam rồi, làm không khéo có khi lại khiến mình bị sặc chết.”

La Phi nhìn Đỗ Minh Cường nói vẻ nghiêm túc: “Trong thành phố gần đây đã xảy ra mấy vụ đụng độ, nếu như không khống chế, e rằng sẽ xảy ra chuyện lớn.”

Đỗ Minh Cường chớp mắt nhìn lên trần nhà, hăn mặc dù đang ở trong ngục, nhưng thông tin La Phi cung cấp đủ để hăn bắt đầu triển khai suy ngẫm. Giây lát sau, hăn nói với đội trưởng Đội cảnh sát hình sự: “A Hoa chắc chắn là biết anh đang theo dõi anh ta. Cho dù là có hành động gì, anh ta cũng quyết không để lại chứng cứ gì cho anh đâu.”

La Phi cũng không phủ nhận, anh cười đau khổ, nói: “Đúng vậy, cứ theo dõi mãi thế này, thì rất khó có được điểm đột phá mang tính thực chất, hơn nữa người của chúng tôi cũng chẳng thể lãng phí được, cho nên tôi muốn trước tiên nắm rõ mạng lưới quan hệ của anh ta, để có bước phòng bị nhằm đối phó.”

“Ừm, tạm thời cũng chỉ có thể như vậy.” Đỗ Minh Cường gật đầu, đột nhiên lại nhìn La Phi hỏi: “Vậy thì tại sao anh lại đến tìm tôi?”

Đối phương đã chủ động hỏi, La Phi cũng không tiện vòng vo, nói thẳng vào chủ đề: “Vì cuộn băng ghi âm đó.”

Đỗ Minh Cường biết rất rõ: đó là cuộn băng ghi âm vô cùng quan trọng! Lúc đó hăn vì muốn làm rõ chân tướng sự việc cái chết của bố đẻ, không sợ hiểm nguy trà trộn vào trong nội bộ của tổ chuyên án 4.18, hơn nữa còn triển khai nghe trộm động thái của phía cảnh sát. Trong khoảng thời gian đó lại xảy ra một việc trắc trở.

A Hoa vì muốn thanh trừ Lâm Hằng Cán và Mông Phương Lượng đã tâm ngày càng lớn, giả vờ danh nghĩa của Eumenides để dàn dựng nên một vụ mưu sát. Vụ mưu sát này mặc dù thao tác vô cùng kín kẽ không chút sơ hở nhưng quá trình bàn mưu tính kế lúc đầu lại bị Hàn Hạo lén ghi lại, sau đó Hàn Hạo cũng bị dàn dựng để cho mất mạng, nhưng anh ta lại nghĩ cách để gửi cuộn băng ghi âm này cho người nhà của Mông Phương Lượng, dùng hành động này để phản đòn lại A Hoa. Cảnh sát nhận được báo án lập tức đến nhà Mông Phương Lượng để lấy cuộn băng ghi âm, chỉ có điều thông tin này lại bị Đỗ Minh Cường nghe lén

được, hẳn đã tranh trước một bước cướp được cuộn băng ghi âm khiến cảnh sát đành phải trở về tay không. Mà cuộn băng ghi âm đó vừa vặn là chứng cứ có sức mạnh nhất để trừng trị A Hoa!

Thấy La Phi nhắc đến đề tài này, Đỗ Minh Cường bèn nhắm mắt mỉm cười không nói. Đây là đề tài mẫn cảm, khi chưa nắm chắc được tình hình, hẳn không tiện nói quá nhiều, nếu không rất có khả năng sẽ kéo mình vào trong.

La Phi biết suy nghĩ của Đỗ Minh Cường. Đối phương không nói gì, anh bèn chủ động công kích vào điểm yếu của đối phương: “Tôi biết người cướp đi cuộn băng ghi âm đó chính là cậu.”

Đỗ Minh Cường bừng mở mắt, dùng ngữ khí vẻ vô tội nói: “Về chuyện này, tôi chưa bao giờ thừa nhận điều gì.”

“Đúng vậy, cậu chưa thừa nhận, nếu như cậu một mực nói là không hề hay biết, vậy thì tôi cũng chẳng có cách gì cả.” La Phi giơ hai tay ra biểu thị sự bất lực, sau đó lại nói tiếp: “Nhưng lúc trước tôi vẫn cảm thấy kỳ lạ: trong sự việc này, tại sao cậu lại phải giúp A Hoa? Mối quan hệ giữa hai người, lẽ ra phải ở trạng thái một mất một còn mới phải. Cho đến hôm nay tôi mới biết được đáp án ở trong đó.”

Đỗ Minh Cường vẫn chỉ nhìn đối phương không nói.

“Cậu đã ủy thác Trịnh Giai cho A Hoa, phải vậy không? Và món hàng trao đổi của cậu chính là cuộn băng ghi âm đó, cậu dùng nó để làm điều kiện trao đổi phải không?”

Đỗ Minh Cường mỉm cười. La Phi đã theo dõi A Hoa mấy ngày nay, vậy thì có một số sự việc không thể giấu được đối phương. Sau khi cân nhắc một lúc, hẳn hỏi ngược lại: “Tôi sẽ không trả lời anh bất cứ câu hỏi nào. Anh hãy nói thẳng luôn đi, bây giờ anh muốn làm gì?”

“Tôi cũng có thể trao đổi với cậu, điều kiện tương tự.” La Phi rướn người về phía trước, muốn thể hiện ra thành ý của mình, “Tôi có thể giúp cậu chăm sóc cô gái đó.”

Đỗ Minh Cường không thể hiện điều gì. La Phi nói tiếp: “A Hoa đúng là một người biết làm tròn trách nhiệm, một số việc anh ta bố trí cho cô gái đó có thể là tôi không thể nào làm được. Nhưng cậu có từng nghĩ đến, A Hoa bất cứ lúc nào cũng có thể bị kẻ thù giết chết, hoặc là bị cảnh sát bắt giữ, đến lúc ấy, cô gái đó phải làm sao đây? Cậu lẽ ra cần phải tìm một người có thể chăm sóc cô ấy lâu dài và ổn định chứ.”

Đỗ Minh Cường trầm ngâm giây lát, sau đó hắn đưa ra đáp án của mình: “Người lâu dài nhất, ổn định nhất, chỉ có chính tôi thôi.”

La Phi ngẩn người, sau đó liền cười khổ não lắc đầu. Anh vốn dĩ rất tự tin với kết quả của cuộc nói chuyện này, nhưng câu nói này của đối phương lại dập tắt mọi hy vọng của anh. Hơn nữa, anh đã nhìn thấy rõ sự khác biệt trong tư duy của hai người xuất hiện ở đây.

Xuất phát điểm cuộc nói chuyện của La Phi chính là: chính bản thân Đỗ Minh Cường không thể nào có thể chăm sóc được cô gái đó. La Phi cho rằng giả thiết này hợp lý, bởi vì anh đã từng được Đỗ Minh Cường vào trong tù. Nhưng Đỗ Minh Cường rõ ràng không thừa nhận lần thất bại này, hắn tin rằng mình vẫn có thể trở lại được thế giới tự do, trở thành người bạn vững vàng nhất ở bên cạnh cô gái đó.

Sự trái ngược về tư duy này vốn không thể nào có khả năng để điều tiết.

Trong lúc bất đắc dĩ, La Phi đành phải thử thuyết phục đối phương từ một góc độ khác.

“Thực ra đưa cuộn băng ghi âm cho cảnh sát thì cũng có lợi cho cậu. Cậu biết A Hoa chắc chắn sẽ không tha cho cậu, mà cậu lại ở trong tù, cậu sao có thể đối kháng với anh ta được.”

“Tôi và A Hoa là chuyện giữa hai người chúng tôi, tôi không cần cảnh sát bảo vệ.” Đỗ Minh Cường lạnh lùng từ chối ý tốt của đối phương, sau đó dùng những ngôn từ kín kẽ nói: “Còn về cuộn băng ghi âm mà anh nhắc đến, cho dù nó thực sự đã từng ở trong tay tôi, tôi cũng không để lại bản sao sau khi đã tiến hành cuộc giao dịch trao đổi với A Hoa – đây không phải là phong cách hành xử của tôi.” Đối phương đã nói như vậy rồi, La Phi biết rằng mình không còn cách nào để lay chuyển được. Anh khẽ thở dài đứng dậy rời đi. Nhưng khi bước đến cửa, anh lại quay đầu lại nói: “Nếu như cậu thay đổi ý kiến, có thể nhắn quản giáo chuyển lời lại cho tôi bất cứ lúc nào.”

Đỗ Minh Cường không tiếp lời đối phương.

“Trong bất cứ lúc nào, không được thay đổi kế hoạch mình đã định sẵn bởi lời khuyên nhủ của người khác.” Đây là lời dạy dỗ của thầy giáo với hần, bao năm nay hần vẫn luôn ghi nhớ trong lòng.

Sau khi La Phi rời đi, người quản giáo đứng đợi ở ngoài cửa lại bước vào phòng. Lúc này đây đã hết thời gian thăm gặp nửa tiếng đồng hồ, quản giáo cầm tay Đỗ Minh Cường chuẩn bị áp giải hần trở về khu trại giam số 4. Khi hai người bước ra khỏi tòa lầu bố trí phòng thăm gặp, bên nhìn thấy một người quản giáo khác đang áp giải Hàng Văn Trị đứng chờ ở cửa tòa lầu.

“Anh đến rồi à? Đợi lâu chưa?” Đỗ Minh Cường nhìn Hàng Văn Trị, lên tiếng hỏi.

“Cũng mới thôi.” Hàng Văn Trị mỉm cười chân chất, sau đó hỏi, “Vừa rồi người đến thăm anh có phải là Đội trưởng La của đội cảnh sát hình sự không?”

Đỗ Minh Cường trả lời: “Cũng không thể coi là đi thăm,... anh cũng nhìn thấy anh ta à?”

“Ừ, vừa mới bước ra từ đây.” Vị trí của Hàng Văn Trị có thể nhìn thấy được cửa phòng thăm gặp, anh ta chắc chắn là nhìn thấy La Phi rời đi trước, sau đó lại nhìn thấy Đỗ Minh Cường bị áp giải ra, cho nên mới phán đoán như vậy.

“Anh cũng là bị La Phi bắt vào đây à?” Đỗ Minh Cường đoán được ngoài lý do này, hẳn không nghĩ ra được bất cứ lý do gì khiến cho Hàng Văn Trị có thể quen biết La Phi.

Hàng Văn Trị ngượng ngùng gật đầu, và lúc này người quản giáo áp giải anh ta đang ở bên cạnh thúc giục: “Được rồi, còn nói chuyện phiếm gì nữa, còn không mau vào đi!”

Hàng Văn Trị không dám nói thêm, ngoan ngoãn đi theo người quản giáo đó. Đỗ Minh Cường cũng không muốn dừng lại, đi theo người quản giáo áp giải mình trở về. Sau khi trở về khu trại giam số 4, lại nhìn thấy những người phạm nhân vẫn đang hoạt động trên quảng trường nhỏ.

Quảng trường này được quây lại từ ba bức tường vây ở phía đông tòa nhà trại giam, diện tích khoảng bảy tám trăm mét vuông. Trung tâm quảng trường có một sân bóng rổ đơn giản, một nhóm phạm nhân đang ở trong sân tranh cướp một quả bóng rổ đã rất tàn tạ.

Quản giáo dẫn Đỗ Minh Cường vào trong sân, sau khi đóng cổng sân bèn mở còng tay xích chân cho Đỗ Minh Cường. Đỗ Minh Cường không muốn đi đến sân bóng tranh cướp với bọn họ, bèn tìm một chỗ trống ở trong góc ngồi xuống, lười biếng hưởng thụ chút ánh sáng ấm áp đầu xuân.

Khoảng hai mươi phút sau, liền nghe thấy tiếng quản giáo gọi tên Tiểu Thuận. Tiểu Thuận vội vàng chạy ra khỏi sân bóng, đến trước mặt người quản giáo. Quản giáo lại còng tay xích chân Tiểu Thuận – đây là quy định đặc biệt của khu trại giam số 4, những tội phạm nghiêm trọng chỉ

cần đi ra khỏi phạm vi không chế của khu trại giam này, trên nguyên tắc đều phải tăng thêm sự kìm kẹp trên người.

Đỗ Minh Cường biết bây giờ đã đến lượt Tiểu Thuận được người thân thăm gặp, điều này cũng có nghĩa là Hàng Văn Trị sẽ nhanh chóng trở về khu vực trại giam.

Quả nhiên, sau khi Tiểu Thuận bị đưa đi một lúc, bèn nhìn thấy Hàng Văn Trị bị áp giải trở về. Sau khi tháo bỏ hình cụ, Hàng Văn Trị cũng không chui vào đám phạm nhân ở trên sân bóng, anh ta đứng nhìn xung quanh một lúc, nhanh chóng nhìn thấy Đỗ Minh Cường dưới ánh nắng mặt trời, thế là anh ta bèn đi về phía đối phương.

Đỗ Minh Cường dịch chỗ cho Hàng Văn Trị, nhiệt tình nói: “Nào, ngồi đây nghỉ một lát đã. Ngồi đây ánh sáng tốt nhất, còn được xem cuộc đấu bóng rổ miễn phí nữa chứ.”

Hàng Văn Trị ngồi xuống, nhưng anh ta ngẩng đầu lên nhìn bầu trời, thần sắc u ám.

“Ai đến thăm anh vậy?” Đỗ Minh Cường cố tình muốn gợi chuyện đối phương, hẳn biết khi mới vào trong tù thì rất dễ nặng nề trầm uất, đặc biệt là sau khi gặp người thân bạn bè.

Hàng Văn Trị cup mắt trả lời: “Một người đồng nghiệp của tôi, cũng là người bạn tốt của tôi.”

Đỗ Minh Cường cảm thấy hơi kì lạ: “Sao vậy? Người nhà anh không đến à?”

Hàng Văn Trị trầm mặc giây lát, nói: “Mẹ tôi ốm rồi, trúng gió.” Giọng nói của anh ta khàn khàn.

Đỗ Minh Cường nhìn đối phương, nhất thời không biết nói gì. Hắn có thể đoán được tâm trạng lúc này của đối phương, chắc chắn là tràn ngập sự tự trách và day dứt, lo lắng uất hận nhưng lại không thể nào làm được gì cả.

Hồi lâu sau, chính Hàng Văn Trị lại lên tiếng.

“Năm nay tôi đã 32 tuổi rồi, cổ nhân nói: Tam thập nhi lập. Hi, anh xem tôi lập được cái gì? Bản thân tôi sống khổ sở thì cũng coi như xong, còn liên lụy đến bố mẹ tôi cùng chịu khổ theo... Mẹ tôi từ trước nay vốn đã không được khỏe, lần này bị trúng gió, một nửa nguyên nhân là do lo lắng cho tôi, anh nói xem tôi có còn được coi là một người đàn ông không? Tôi còn có mặt mũi nào để tiếp tục sống trên cõi đời này nữa chứ?” Hàng Văn Trị càng nói càng kích động, cuối cùng giọng nói nghẹn ngào.

“Anh sai rồi.” Đỗ Minh Cường vỗ vai Hàng Văn Trị trịnh trọng nói, “Càng là tình hình này thì anh càng phải tiếp tục sống. Như vậy mới có thể coi là đàn ông thực sự.”

Hàng Văn Trị ngẩng đầu nhìn Đỗ Minh Cường, hình như cảm nhận được sức mạnh khích lệ trong câu nói của đối phương.

“Bất luận là phải chịu đựng nỗi đau khổ thể nào, bất luận là tương lai tuyệt vọng ra sao, chúng ta đều phải tiếp tục sống...” Đỗ Minh Cường nhìn vào mắt Hàng Văn Trị, “Tiếp tục sống, vì những người quan tâm chúng ta, càng là vì những người làm tổn thương chúng ta.”

Ánh mắt Hàng Văn Trị hiện lên nỗi băn khoăn, hình như không hiểu được ý tứ trong nửa câu sau của đối phương.

Thế là Đỗ Minh Cường lại giải thích: “Chúng ta sống thêm một ngày, thì những kẻ xấu đó sẽ phải giãy giụa trong tâm trạng bất an, nếu như chúng

ta chết rồi, vậy thì những kẻ đó thực sự được giải thoát, anh có hiểu không?”

Hàng Văn Trị hít thở một hơi thật sâu, lẩm nhẩm: “Đúng vậy, vì những kẻ đã làm tổn thương chúng ta, nhất định phải tiếp tục sống.” Ánh mắt anh ta từ từ nheo lại, thần sắc thê lương, than thân trách phận ban đầu dần dần chuyển hóa thành sự phẫn nộ đầy kiên cường.

Nhiều lúc, phẫn nộ chính là động lực mạnh mẽ nhất để chống đỡ một con người trải qua được tuyệt cảnh.

Thấy tâm trạng tiêu cực của đối phương đã giảm bớt, Đỗ Minh Cường bèn khéo léo chuyển đề tài, hỏi: “Bạn anh mang đến cho anh thứ gì?”

“Toàn là những đồ ăn, và còn có một số đồ dùng hằng ngày.”

“Lúc này vẫn còn có người nhớ đến anh, đó mới là người bạn thực sự, anh có thể có được người bạn như vậy, nửa quãng đời trước cũng không quá thất bại, có phải vậy không?”

Thấy khuôn mặt tươi cười của Đỗ Minh Cường, Hàng Văn Trị cũng cười. Đúng vậy, chỉ cần anh tìm kiếm một cách nghiêm túc, trong cuộc sống luôn có những thứ khiến người ta cảm thấy ấm áp.

“Thực ra tôi lại hy vọng bạn anh có thể đem đến cho anh một cặp kính.” Đỗ Minh Cường trêu chọc Hàng Văn Trị, nói: “Nếu như anh đeo kính, vậy thì hiệu suất công việc của tổ chúng ta có thể nâng cao được hai, ba lần đấy.”

Hàng Văn Trị vỗ vào đầu mình: “Vừa rồi tâm trạng không được tốt, quên mất thứ này. Ôi, chỉ có thể đợi tuần sau anh ấy đến thì nói.”

Cả hai người trò chuyện phiếm, tạm thời quên đi được hiện thực khiến người ta bị đè nén. Bây giờ mặt trời cũng càng lúc càng lên cao, đã hơn

10 giờ 30 phút sáng, người được thăm gặp cuối cùng của phòng giam 424 – Tiểu Thuận cũng đã bị áp giải trở lại. Cậu ta đi một mình ở trên quảng trường trông có vẻ lững thững không có đích đến cụ thể, nhưng đi mãi đi mãi thì lại đến bên cạnh Đỗ Minh Cường và Hàng Văn Trị.

Hai người nhìn thấy Tiểu Thuận nhưng chẳng buồn để ý đến cậu ta, tiếp tục truyện trò.

Tiểu Thuận lại cố tình muốn bắt chuyện với bọn họ: “Anh Cường, anh Trị, các anh ở đây à?”

Hai tiếng gọi anh này khiến cho Đỗ Minh Cường và Hàng Văn Trị ngẩn người. Từ buổi tối Đỗ Minh Cường nổi giận, Tiểu Thuận coi như là đã thuần phục, sau này không còn dám gây sự trước mặt hai người, nhưng gọi “anh” thân mật như vậy thì lại là lần đầu tiên, Đỗ Minh Cường không nén được dùng ánh mắt dò xét nhìn đối phương, suy ngẫm xem liệu có phải cậu ta đang suy tính điều gì.

Hàng Văn Trị thì lại lạnh lùng trả lời Tiểu Thuận một câu: “Đừng có gọi tôi là “anh”, tôi nghe không quen.”

“Không quen thì càng phải gọi, mỗi ngày gọi thêm vài lần, nghe mãi nghe mãi thì anh chẳng phải sẽ quen sao?” Tiểu Thuận cười lấy lòng, sau đó cũng không đợi người khác mời, tự ngồi xuống bên cạnh Hàng Văn Trị.

Hàng Văn Trị chau mày hỏi cậu ta: “Có việc gì không?”

“Không có việc gì, vừa rồi người nhà vào thăm đem theo một ít xúc xích lạ xướng, em muốn mời hai anh nếm trước.”

Đỗ Minh Cường toét miệng cười: “Không phù hợp lắm thì phải? Có đồ ngon gì cũng cần phải hiếu kính họ trước chứ.”

“Của họ em cũng để phần rồi.” Tiểu Thuận vội nói “Trước đây chẳng phải là có chút hiểu nhầm với anh sao? Bây giờ em xin nhận lỗi, hai anh đừng để bụng. Sau này có việc gì cần đến em, cứ việc sai bảo.” Tiểu Thuận vừa nói, vừa nhìn về phía góc đông nam. Đỗ Minh Cường nhìn theo ánh mắt của cậu ta, thì lại nhìn thấy anh Bình, A Sơn và Hắc Tử đang túm tụm ở đó. Đỗ Minh Cường liền hiểu ngay, tên Tiểu Thuận này đúng là rất tinh nhanh, nhìn thấy cục diện trong phòng giam đã thay đổi, hôm qua cậu ta lại mâu thuẫn với Hắc Tử, đây rõ ràng là muốn tìm một ngọn núi vững chãi mới để dựa dẫm vào mà.

Đỗ Minh Cường chả muốn dây vào chuyện này bèn uể oải đứng dậy, nói: “Hai người cứ nói chuyện đi, tôi nhúc nhắc tay chân một chút.”

Hàng Văn Trị thấy bộ dạng này cũng định đứng dậy, nhưng lại bị Tiểu Thuận giữ lại: “Ôi, anh Trị, sao anh cũng đi, ít ra cũng có một người ở lại để trò chuyện với em chứ.”

Hàng Văn Trị không nỡ từ chối, đành phải ngồi xuống, Đỗ Minh Cường mỉm cười như thể vui mừng trước tai họa của người khác, đi dạo ra chỗ khác. Hắn biết Tiểu Thuận này mặc dù rất dễ tiện nhưng muốn nói cậu ta thực sự xấu xa thì cũng không đến nỗi. Có cậu ta bầu bạn cùng Hàng Văn Trị thì cũng không đến nỗi, ít ra có thể khiến cuộc sống trong ngục tù của anh ta có thêm chút sắc thái.

Tình hình quả nhiên đúng như Đỗ Minh Cường suy đoán, Hàng Văn Trị ban đầu rất không muốn tiếp xúc với Tiểu Thuận, dần dần hai người cũng thực sự trò chuyện được với nhau. Cần phải biết rằng Tiểu Thuận trước nay đã quen nịnh bợ phục dịch kẻ có quyền thế, những ngón này sử dụng đối với Hàng Văn Trị thì đương nhiên anh ta khó có thể chống đỡ được.

Khi hai người đang nói chuyện vui vẻ, đột nhiên quả bóng rổ bay đến, vừa vọt đập vào đầu Tiểu Thuận. Tiểu Thuận bị đau, quay người hướng về phía quả bóng đó chửi một câu: “Ai đấy, không có mắt à?”

Nhìn thấy một người bước ra từ trong nhóm người, nhặt quả bóng rổ đã đập vào đầu Tiểu Thuận ở trong tay, đồng thời chép miệng nói: “Ai nói là tao không có mắt chứ? Không có mắt sao có thể ném chuẩn được như thế?”

Tiểu Thuận nhận ra người đó chính là Hắc Tử, biết ngay là đối phương chắc chắn cố ý. Nhìn thấy bộ dạng cố tình gây hấn đó của Hắc Tử, Tiểu Thuận vô cùng bức tức. Trước đây cậu ta thường xuyên bị đối phương ức hiếp, nhưng sự chênh lệch về địa vị khiến cậu ta dù bị thiệt thòi vẫn phải tươi cười. Bây giờ thì đã khác rồi, cậu ta cảm thấy Hắc Tử đã không còn đủ tư cách để cười lên đầu lên cổ mình nữa.

Tiểu Thuận nhổ một bãi nước bọt xuống đất, cong môi lên chửi một câu: “Thằng ngốc!” Mặc dù chỉ là một câu chửi bình thường, nhưng thần thái và ngữ khí của cậu ta lại vừa đạt đến độ bắt bí đối phương, trong thần thái đó lộ ra sự khinh bỉ, rõ ràng là đang dùng ngôn ngữ để sỉ nhục đối phương.

Những phạm nhân quá nhàn rồi lúc này đều vây đến để xem, thấy Tiểu Thuận chửi hay như vậy, bèn hoan hô reo hò, chỉ mong thiên hạ đại loạn. Hắc Tử sao có thể chịu đựng được điều này chứ? Lập tức ném mạnh quả bóng rổ đang cầm trong tay về phía Tiểu Thuận: “Mẹ mày!” Tiểu Thuận né tránh được, quả bóng đó đập vào người Hàng Văn Trị đang đứng bên cạnh. Hàng Văn Trị xem ra cũng không muốn gây chuyện, chỉ chau mày, không nói gì. Tiểu Thuận lại không chịu để yên, chỉ vào Hắc Tử nói: “Có giỏi thì nhắm vào tao đây này, mày ném vào bạn tao làm gì chứ?”

“Bạn à?” Hắc Tử cười khẩy, “Mày cũng biết trèo cành cao đấy chứ nhỉ?”

“Mày thì hiểu cái khi gì!” Tiểu Thuận đi về phía Hắc Tử, “Có một số việc tao chả thèm nói, nếu nói ra, mày có mà khóc nức lên đấy!”

Lời nói này của Tiểu Thuận đã đâm trúng vào chỗ đau của Hắc Tử, gã lập tức thay đổi sắc mặt: “Mày muốn to mồm phải không?!” Nói rồi, gã giơ tay lên giáng một cú tát thật mạnh vào mặt Tiểu Thuận.

Tiểu Thuận nổi giận điên cuồng lao thẳng vào người Hắc Tử, cả hai người cùng đồng thời ngã xuống. Sau đó bèn túm chặt lấy nhau lăn lộn ở dưới đất. Sau mấy hồi, Hắc Tử có sức khỏe hơn dần dần chiếm ưu thế, đã đè được Tiểu Thuận xuống, ngồi thẳng lên bụng của đối phương. Bây giờ Tiểu Thuận đã hoàn toàn bị khống chế, nhất thời không thể nào phản ứng lại được.

Hàng Văn Trị nhìn thấy cảnh tượng này, bèn đi lên mấy bước. Nhưng đột nhiên lại bị một người giữ lại, quay đầu lại nhìn chính là Đỗ Minh Cường.

“Anh mặc kệ đi, cứ để bọn chúng đánh nhau.” Đỗ Minh Cường lắc đầu. Trong đám người ở phía đối diện bọn họ, anh Bình và A Sơn cũng khoanh tay đứng xem vụ ẩu đả. Dù sao đây cũng không phải là phòng giam, có làm to chuyện thì cũng không truy cứu lên đầu bọn họ được.

Lúc này Hắc Tử đã dùng tay bóp cổ Tiểu Thuận, nở nụ cười gớm ghiếc, hỏi: “Mày có phục không? Mẹ mày chứ, còn dám nói linh tinh không?”

Mặt Tiểu Thuận đỏ bừng bừng, nhưng ánh mắt lại chuyển về hướng Hàng Văn Trị, khó nhọc lên tiếng cầu xin: “Anh Trị... giúp em một tay với.”

“Thằng chó, mày tìm nó để giúp đỡ à?” Hắc Tử gần như cười ngất, “Chúng mày đúng thật là ngu tằm ngu, trong mắt người tình xuất Tây Thi, thằng bất lực quý trọng thằng bất lực.”

Trong lúc Hắc Tử đang nói mấy câu so sánh khắp khiêng đó thì nhìn thấy một bóng người lao vào giữa cuộc chiến của hai người bọn họ, người đó chẳng nói một câu nào, trực tiếp đập vào mạng sườn của Hắc

Tử. Hắc Tử bị đá mạnh, sức lực cũng giảm đi nhiều. Tiểu Thuận bèn nhân đà giăng thoát ra khỏi sự kìm kẹp của gã, gồng người lên khiến cho đối phương bị ngã nhào xuống đất.

“Hôm nay để cho mọi người nhìn thấy, ai mới là thằng bất lực!” Tiểu Thuận sau khi đứng dậy bèn đập liên mấy phát vào người Hắc Tử. Hắc Tử nhất thời không có sức để phản kháng, chỉ mơ màng nhìn cái người vừa mới đập mình một cú, như thể không tin được vào mắt mình nữa.

Người đó chính là Hàng Văn Trị – là người mà gã luôn cho rằng không làm được trò trống gì.

Lúc này đây không chỉ Hắc Tử kinh ngạc, Đỗ Minh Cường cũng cảm thấy rất khó hiểu. Khi Hàng Văn Trị giăng thoát khỏi mình lao về phía Hắc Tử, hẳn cứ tưởng đối phương cùng lắm cũng chỉ là bày ra tư thế thể hiện chút thôi. Thật không ngờ Hàng Văn Trị lại lao đến đá vào chỗ hiểm của Hắc Tử, hình ảnh đầy bạo lực này hoàn toàn khác biệt với hình tượng trước đây của anh ta.

“Tít!” Một tiếng còi cảnh sát chói tai vang lên giải tán đám người vây quanh, quản giáo trực ban cầm chiếc dùi cui điện tiến vào hiện trường hét lớn: “Làm gì thế!”

Tiểu Thuận vừa nghe thấy tiếng còi cảnh sát liền né sang một bên, tươi cười nhìn quản giáo nói: “Báo cáo quản giáo: chúng tôi không có việc gì, chỉ đùa nhau thôi!”

Quản giáo nhìn Hắc Tử mặt dính đầy đất đang nằm dưới đất, không nói gì, cầm dùi cui chọc vào Tiểu Thuận một cái. Tiểu Thuận kêu một tiếng thảm thiết, toàn thân cong lại như con tôm.

“Có kiểu đùa thế này sao?” Ánh mắt quản giáo quét một lượt cả đám người, nhanh chóng dừng lại chỗ anh Bình, “Thẩm Kiến Bình, anh nói xem là chuyện gì?!”

“Báo cáo quản giáo, thực sự là không có gì.” Anh Bình cười ha ha lấp liếm, nói: “Chính là đánh bóng quá hăng nên đã xảy ra chút xích mích, bóng vẫn còn đang rơi ở dưới đất, bọn họ đang tranh cướp. Đây đâu phải là đánh bóng rồi nữa, sắp thành bóng bầu dục rồi.”

Hắc Tử lúc này cũng gắng gượng bò dậy, biết điều phụ họa theo: “Báo cáo quản giáo, chúng tôi đang cướp bóng. Tiểu Thuận nó không hiểu quy tắc, ôm bóng mà chạy. Ai chịu được như thế chứ? Tôi nhất định phải cướp lại.”

Quản giáo bán tín bán nghi, nhưng mọi người đều nói như thế, anh ta cũng thấy là thêm một việc chẳng bằng bớt một việc, bèn thối một hồi còi dài, nói: “Cho các anh chút ánh nắng, các anh lại gây chuyện. Được rồi, thời gian thư giãn kết thúc, tất cả quay trở lại phòng giam cho tôi!”

Các phạm nhân vang lên những tiếng thở dài và oán thán nhưng không thể không ngoan ngoãn bắt đầu xếp hàng. Đỗ Minh Cường đứng xếp hàng phía sau Hàng Văn Trị, hạ giọng hỏi: “Vừa rồi anh có chuyện gì vậy?”

“Không có chuyện gì cả.” Hàng Văn Trị quay đầu lại nói thản nhiên, “Tôi chỉ là đã hiểu rồi: không có lý do gì lại bắt mình phải chịu oan ức cả, ai muốn làm tổn thương tôi, ít nhất thì tôi cũng phải khiến cho anh ta không được thoải mái.”

Đỗ Minh Cường chép miệng, không ngờ những câu nói lúc trước của mình lại khiến cho đối phương thay đổi nhanh chóng như vậy. Hắn nhất thời cũng không biết nên vui mừng hay là lo lắng.

Sau khi mọi người quay trở về phòng giam, Hắc Tử và Tiểu Thuận mặc dù vẫn còn rất bức tức, nhưng có anh Bình trấn áp, cả hai người không dám khinh suất. Hắc Tử vốn tưởng có thể xử lý được Tiểu Thuận, nhưng thật không ngờ Hàng Văn Trị lại giúp Tiểu Thuận, việc này thực sự đã

khiến gã vô cùng bất ngờ, sau này một mình mình phải chống lại hai kẻ địch, vậy thì chẳng được lợi chút nào. Huống hồ phía sau Hàng Văn Trị còn có tên Đỗ Minh Cường cao thâm khó đoán nữa chứ. Hắc Tử càng nghĩ càng thấy cảnh tượng tương lai của mình mờ mịt, vô cùng rầu rĩ.

Anh Bình cũng cảm thấy vô cùng ngạc nhiên đối với biểu hiện ngày hôm nay của Hàng Văn Trị, mới trở về phòng giam được một lúc, không kìm được nói một câu: “Được đấy, thằng nhóc mày đây cũng có gan đấy!”

Hàng Văn Trị không đáp lời, chỉ nằm yên trên giường mình, không biết đang nghĩ gì. Đỗ Minh Cường ngược lại lại lấy làm lo lắng cho anh ta, qua giọng nói của anh Bình, hẳn nhận ra có điều không ổn. Nhưng lại nghĩ thêm, địa vị của Hắc Tử và Tiểu Thuận bây giờ bị tụt dốc, anh Bình cũng không đến nỗi vì sự xung đột giữa hai người này mà làm to chuyện, thế nên cũng cảm thấy yên tâm.

Bởi vì hôm nay là cuối tuần, nhân viên trực ban ở trong trại giam cũng ít hơn, nhà ăn không nấu, thức ăn đều là đã làm sẵn từ hôm qua, đến giờ cơm thì chia cho từng phòng giam. Sau khi ăn cơm xong, quản giáo bèn phân phát vật phẩm những người thân bạn bè hôm nay đến thăm cho các phạm nhân đó. Những đồ vật này bất luận là thứ gì, tất cả đều phải bị kiểm tra an toàn hết sức nghiêm ngặt.

Hàng Văn Trị và Tiểu Thuận ở phòng giam 424 nhận được khá nhiều đồ ăn. Theo như quy định, đương nhiên phải lấy ra một ít để hiếu kính anh Bình, anh Bình chia cho A Sơn, sau đó nói: “Hai đứa chúng mày hôm nay làm cho Hắc Tử bị ngã lộn nhào, dù thế nào cũng phải thể hiện một chút chứ?”

Hàng Văn Trị và Tiểu Thuận chẳng hề muốn chút nào, nhưng biết anh Bình có ý trấn áp sự việc, cũng bắt buộc phải nể mặt đối phương. Thế nên hai người lại lấy ra đồ ăn ngon để đưa cho Hắc Tử, Hắc Tử cũng coi như là đã giữ lại được sĩ diện, cười ha ha nói mấy câu khách sáo, nhưng suy nghĩ thực sự trong lòng thì chẳng biết thế nào.

Đỗ Minh Cường chẳng có tâm tư để hưởng thụ đồ ăn của bạn tù. Hắn mong mỗi chiếc đĩa CD mà A Hoa đem đến, không biết bên trong đó là nội dung gì? Tại sao quản giáo mãi không trả đĩa CD lại cho mình chứ?

Hai giờ chiều, sau khi kết thúc giờ nghỉ trưa, quản giáo trực ban lại đến mở cửa phòng giam, chuẩn bị dẫn phạm nhân ra sân để đi bộ và hoạt động thể thao. Mọi người liền xếp hàng đi theo quản giáo lần lượt ra ngoài, đúng lúc này thì có một người quản giáo gọi: “Đỗ Minh Cường ra khỏi hàng!”

Đỗ Minh Cường bước ra khỏi hàng.

Sau khi đợi các phạm nhân đều đã bước ra khỏi khu trại giam, quản giáo đi đến trước mặt Đỗ Minh Cường, nhét vào tay hắn một chiếc đĩa CD: “Này, đây là đồ của anh.”

Đỗ Minh Cường cúi người: “Cảm ơn quản giáo.”

Quản giáo hình như chưa xong việc, trên tay trái anh ta cũng còn cầm một chiếc hộp giấy: “Cả thứ này anh cũng cầm đi, đây là đồ mà đội trưởng La của đội Cảnh sát hình sự tặng cho anh.”

La Phi? Đỗ Minh Cường hơi ngạc nhiên, hắn nhận lấy chiếc hộp xem, nhìn tiêu đề ở vỏ ngoài có thể đoán được bên trong chắc là một chiếc đầu đĩa CD mới tinh.

Đỗ Minh Cường hiểu được tâm ý của La Phi, nhất thời thật không ngờ còn hơi cảm động.

Quản giáo đứng bên cạnh quan sát phản ứng của Đỗ Minh Cường, tâm trạng mà đối phương thể hiện ra khiến cho anh ta rất hài lòng, thế là anh ta bèn gật đầu, lại nói thêm: “Đội trưởng La nhờ tôi chuyển lời cho anh:

rốt cuộc ai càng có khả năng trở thành bạn của anh, hy vọng anh nghĩ cho kỹ.”

Đỗ Minh Cường trầm mặc giây lát, trả lời: “Tôi hiểu.”

“Hiểu thì tốt.” Quân giáo xua tay, “Anh cũng ra ngoài đi.”

Đỗ Minh Cường quay người bước ra bên ngoài phòng giam, vừa đi vừa nôn nóng mở hộp đĩa CD ra. Hắn đặt đĩa CD vào trong máy, sau khi đeo tai nghe bèn ấn nút play.

Trong khoảnh khắc Đỗ Minh Cường bước ra khỏi tòa lầu trại giam, ánh nắng buổi chiều chiếu thẳng vào mặt hắn, đồng thời tiếng nhạc giống như âm thanh của thiên nhiên cũng phát ra từ trong tai nghe.

Đỗ Minh Cường nảy sinh thứ cảm giác sung sướng như được bay lượn, hắn ngây ngất ngược nhìn bầu trời, bước từng bước vào khoảng ánh nắng ấm áp đó. Xung quanh hắn, tất cả mọi việc, tất cả mọi người dường như đều không tồn tại nữa, trong thế giới của hắn chỉ còn lại ánh nắng mặt trời và âm nhạc.

Hắn đang chìm đắm trong thế giới đó, hạnh phúc rạng ngời như một bông hoa giữa cơn mưa xuân. Khi bản nhạc đó dần dần cũng đến lúc kết thúc, hắn lưu luyến ấn nút stop.

Hắn không biết trong chiếc đĩa CD đó có tất cả mấy bản nhạc, nhưng bất luận lúc này hắn tham lam nhường nào, hắn cũng không nỡ nghe một lần hết toàn bộ nội dung trong chiếc đĩa. Như vậy thì thật là quá xa xỉ! Chỉ riêng một bản nhạc này, hắn cảm thấy mình ít nhất cũng phải tận hưởng tỉ mỉ trong vòng ba ngày!

Đó là ba ngày tuyệt diệu nhường nào nhỉ!

“Anh đang làm gì vậy?” Câu nói chợt vang lên cắt ngang dòng suy nghĩ của Đỗ Minh Cường, hần dỗi theo tiếng nói, bèn nhìn thấy Hàng Văn Trị không biết đã đến trước mặt mình từ lúc nào.

“Đây là quà của tôi.” Đỗ Minh Cường đung đưa máy CD ở trong tay, “Hãy thông cảm, tôi không thể chia sẻ với anh được, bởi vì món quà này có ý nghĩa vô cùng lớn lao đối với tôi.”

Hàng Văn Trị rõ ràng là chẳng có chút hứng thú nào đối với món đồ trong tay Đỗ Minh Cường. Anh ta kéo cánh tay đối phương, hạ giọng nói: “Bây giờ anh có rảnh không? Tôi muốn nói với anh chút việc.”

“Sao vậy?” Đỗ Minh Cường nhận thấy được thần thái kỳ lạ của đối phương, hần vừa cất chiếc máy CD, vừa kéo tâm trạng bay xa lơ lửng của mình trở về thế giới hiện thực.

“Hãy tìm một nơi vắng vẻ rồi nói sau.” Hàng Văn Trị nhìn khắp sân một lượt, sau đó đi về một góc ngược sáng vắng vẻ.

Đỗ Minh Cường đi theo Hàng Văn Trị. Sau khi đến góc tường, hai người dừng lại, Đỗ Minh Cường nhìn đối phương bằng ánh mắt đầy băn khoăn.

“Tôi nghĩ rồi.” Hàng Văn Trị nói bằng giọng rất kiên định, “Tôi phải ra ngoài!”

“Cái gì?” Đỗ Minh Cường chau mày, không hiểu rõ ý đối phương.

“Tôi phải ra ngoài!” Hàng Văn Trị nói lại lần nữa, sợ đối phương không hiểu rõ ý của mình, sau khi ngừng lại một lát, anh ta nói thẳng luôn, “Tôi muốn vượt ngục!”

“Anh đang nói linh tinh gì thế?” Đỗ Minh Cường lộ ra nét mặt không thể nào tin nổi, ánh mắt hần nhanh chóng quét một lượt xung quanh, sau khi

tin chắc không có ai để ý đến bọn họ, hần hạ giọng nói, “Anh điên rồi à?”

“Tôi không điên...” Thái độ của Hàng Văn Trị vô cùng nghiêm túc, “... tôi bắt buộc phải ra ngoài. Mẹ tôi bị trúng gió, trong nhà lại không còn tích lũy, vốn không còn tiền để cho mẹ tôi chữa bệnh. Nếu như tôi không ra ngoài, e rằng cả đời này cũng không có cơ hội nhìn thấy bà nữa.”

Đỗ Minh Cường bất lực đảo mắt, nhắc nhở đối phương: “Anh có ra ngoài thì tương tự cũng không thể nào gặp được bà! Chỉ cần anh vừa vượt ngục, lập tức sẽ có nhóm cảnh sát theo dõi sát sao tất cả những mối quan hệ của anh. Anh còn hy vọng có thể gặp được mẹ anh sao? Đừng nằm mơ nữa! Chỉ cần anh dám liên hệ với người nhà, chắc chắn sẽ bị cảnh sát bắt trở lại!”

Hàng Văn Trị lắc đầu, nói: “Tôi không ngốc như thế đâu, sau khi tôi ra ngoài, đương nhiên sẽ không liên hệ với người nhà. Nhưng tôi sẽ nghĩ cách để cho người phụ nữ đó trả tiền lại cho bố mẹ tôi, chỉ cần đạt được mục đích này, tôi có chết cũng đáng.”

“Khiến cho người phụ nữ đó trả tiền?” Đỗ Minh Cường nhìn Hàng Văn Trị, “Anh có thể có cách gì chứ?”

Hàng Văn Trị do dự một lát, nói: “Tôi vẫn chưa nghĩ ra... nhưng chắc chắn sẽ có cách. Tôi ngay cả đến tính mạng cũng chẳng cần nữa, tôi không tin tôi không trị nổi một con tiện nhân!”

Đỗ Minh Cường trợn trừng mắt, như thể đang nhìn một người hoàn toàn xa lạ. Hồi lâu sau, hần cười khổ não: “Anh thực sự điên rồi...”

“Tôi không điên!” Hàng Văn Trị giơ tay ra nắm lấy cánh tay đối phương, thần sắc hơi kích động, “Chính là anh nói cho tôi biết: không thể tha cho những người đã làm hại mình. Chính anh đã khơi lên sự phẫn nộ của tôi, tôi trào dâng mong muốn được báo thù. Bây giờ anh lại nói tôi điên rồi,

lẽ nào những lời nói đó của anh vốn không phải là suy nghĩ thực sự của anh sao?!”

“Đúng vậy, chúng ta không nên tha cho những kẻ xấu đó, chúng ta phải báo thù. Nhưng báo thù không phải được hoàn thành dựa vào sự phần nộ và kích động...” Đỗ Minh Cường giơ tay chạm nhẹ vào đầu và tim Hàng Văn Trị, “Báo thù cần phải dựa vào trí tuệ và sự nhẫn nại, anh có hiểu không?”

Hàng Văn Trị trầm mặc, anh ta hình như đã bình tĩnh hơn một chút, sau đó anh ta hỏi: “Vậy thì theo anh, tôi cần phải làm thế nào?”

“Ngoan ngoãn thực thi hình phạt, biểu hiện thật tốt, để được giảm hình phạt. Sau đó nhờ bạn của anh tìm giúp anh một luật sư giỏi, thu thập chứng cứ người phụ nữ đó đã chiếm đoạt tài sản của gia đình anh, nếu như có thể chứng minh tài sản của đó vốn thuộc về anh, vậy thì tội danh bắt cóc và tổng tiền có thể được phá bỏ.”

Hàng Văn Trị “chặc” một tiếng vẻ thất vọng: “Giảm hình phạt? Có giảm thế nào thì cũng phải ngồi ở đây hơn mười năm, đến lúc đó thì đã quá muộn rồi! Lật lại vụ án thì càng không nghĩ đến nữa, nếu như có thể có chứng cứ, tôi đâu đến nỗi bị đưa vào chốn này chứ?”

Đỗ Minh Cường biết lời đối phương nói là sự thực, hẳn cũng không có cách nào để phản bác được.

Giây lát sau, Hàng Văn Trị lại hỏi: “Anh còn có kiến nghị gì không?”

Đỗ Minh Cường lắc đầu.

Hàng Văn Trị bèn nói đầy kiên định: “Vậy thì tôi chỉ có thể vượt ngục thôi!”

Đỗ Minh Cường không nói gì nữa, hấn trở tay nắm lấy cánh tay Hàng Văn Trị, kéo anh ta từ góc tường âm u ra ngoài.

Hàng Văn Trị giật mình: “Anh làm gì thế?”

“Anh nhìn đằng kia kìa.” Đỗ Minh Cường giơ tay ra chỉ về phía bắc, “Nói cho tôi biết đó là gì?”

Ai chẳng nhìn thấy rõ, đó là chòi canh cao sừng sững. Người canh sát vũ trang được trang bị đầy súng đạn đang đứng ở đó, nòng súng âm u đang toát ra ánh sáng lạnh dưới ánh nắng mặt trời.

Thấy Hàng Văn Trị không lên tiếng, Đỗ Minh Cường bèn cười khẩy nói tiếp: “Chòi canh như thế này được bố trí ở từng góc trại giam, tất cả mọi hành động của phạm nhân đều hiện ra dưới con mắt họ. Anh thử chạy mà xem? Lính gác muốn bắn chết anh thì còn dễ hơn là bắn chết một con lợn.”

Hàng Văn Trị hít thở một hơi thật sâu, nhưng niềm khao khát trong ánh mắt vẫn không hề bị dập tắt.

Đỗ Minh Cường lùi một bước, nói: “Cho dù anh có phép ẩn thân, có thể né tránh được tai mắt của lính gác, vậy thì cũng có ý nghĩa gì chứ? Muốn chạy thoát đến thế giới tự do, anh còn phải đối diện với bức tường vây của trại giam cao hai tầng và đầy những mạng lưới điện bố trí dày đặc ở trên tường, muốn trèo qua được vốn là điều không thể. Đương nhiên, anh có thể chạy về hướng phía nam, nếu như anh có thể thông qua được cửa kiểm tra an ninh bằng kiểm chứng dấu vân tay, anh có thể tiến vào khu vực văn phòng làm việc ở sân trước, nhưng tôi phải nói cho anh biết, ở đó không chỉ khắp nơi đều là canh sát trại giam, hơn nữa ở từng góc đều bố trí máy quay camera giám sát, điểm tận cùng ở phía nam của trại giam còn có một cánh cổng sắt lớn được canh phòng nghiêm ngặt, người và xe ra vào đều bị vệ binh kiểm tra. Đừng nói là một người sống sờ sờ to đùng, cho dù là một con chuột cũng đừng mong lẫn trốn ra khỏi đó.”

Từng câu nói của Đỗ Minh Cường đều giống như chậu nước lạnh, hết lần này đến lần khác hất vào sự kích động thiếu thực tế trong lòng Hàng Văn Trị. Cuối cùng hắn dùng một câu để tổng kết: “Đây là trại giam được canh giữ cẩn mật nhất toàn tỉnh, gần hai mươi năm nay chưa bao giờ xảy ra trường hợp vượt ngục thành công, anh dựa vào cái gì mà muốn thoát ra khỏi chốn này được chứ? Không phải tôi coi thường anh, anh vốn ngay cả khu vực trại giam số 4 cũng không chạy thoát nổi!”

Lần này Hàng Văn Trị trầm mặc hồi lâu, cuối cùng anh ta cũng lên tiếng: “Tôi biết rất khó, cho nên tôi hy vọng anh có thể giúp đỡ tôi, chúng ta cùng trốn ra ngoài.”

Đỗ Minh Cường lập tức ngắt lời đối phương: “Tại sao tôi lại phải chạy trốn cùng với anh? Tôi chẳng qua cũng chỉ là phạm nhân bị giam năm năm, nếu biểu hiện tốt có khi chỉ hai, ba năm là có thể được ra ngoài rồi, tôi tại sao lại phải mạo hiểm có khả năng bị bắn chết để cùng anh làm một việc hoang đường như vậy chứ?”

Hàng Văn Trị không biết nói gì, anh ta nhìn Đỗ Minh Cường, rầu rầu nói: “Tôi cứ tưởng anh sẽ giúp tôi...”

“Giúp anh? Tôi thấy tôi đã giúp anh quá nhiều rồi!” Đỗ Minh Cường cười khổ não, “Giúp anh nghĩ ra được suy nghĩ hoang đường như thế này!”

Mặc dù đối phương đã từ chối thẳng thừng, nhưng Hàng Văn Trị vẫn không cam tâm, sau khi lưỡng lự giây lát, anh ta lại nói nhỏ: “Thực ra tôi đã nghĩ ra một số cách...”

“Vậy thì anh đừng có nói với tôi, tôi sẽ đi tố giác anh đấy!” Câu nói này của Đỗ Minh Cường đã thực sự chặn đứng câu nói của Hàng Văn Trị, sau đó hắn quay người, đi một mạch rời khỏi đó.

Hàng Văn Trị một mình đứng ở một góc trên quảng trường vừa cô độc vừa bất lực. Giây lát sau, anh ta ngược đầu nhìn bức tường bao quanh cao sừng sững đó, những viên đá to bản và lưới điện đã chặn đứng lối đi ra được thế giới tự do. Cho dù là ánh nắng đầu xuân đang chiếu rọi, cũng chỉ có thể toát ra ánh sáng lạnh lẽo khiến người ta tuyệt vọng.

Trong mấy ngày sau đó, Hàng Văn Trị không nhắc đến đề tài tương tự với Đỗ Minh Cường nữa. Lúc rảnh rỗi, anh ta thường ngắm người một mình, nhưng trạng thái hoàn toàn khác biệt với lúc vừa mới vào trong ngục. Thần sắc đờ đẫn mờ mịt và bất lực không được ai giúp đỡ đã biến mất trên gương mặt anh ta, trong ánh mắt anh ta bắt đầu lấp lánh thứ ánh sáng không nắm bắt được, như thể luôn giấu giếm rất nhiều tâm sự của mình.

Đỗ Minh Cường đương nhiên có thể nhìn thấy được những sự thay đổi xảy đến với Hàng Văn Trị, nhưng hắn vẫn luôn giữ thái độ không thèm hỏi han. Trên thực tế, Hàng Văn Trị có thể nảy sinh ra suy nghĩ vượt ngục, Đỗ Minh Cường nghĩ kỹ lại, cũng không cảm thấy quá kỳ lạ, rất nhiều phạm nhân bị tội nặng lúc vừa mới vào ngục đều có sự vọng tưởng như vậy, thế nhưng thời gian sẽ dùng một thứ sức mạnh chậm rãi nhưng vô cùng mạnh mẽ mài mòn bọn họ, đến cuối cùng trong tim họ chỉ còn lại một vết chai cứng chắc. Thế là những đốm lửa rực cháy đó sẽ mất đi dũng khí của niềm khao khát, bị hủy diệt trong hiện thực tàn khốc và trở nên bình tĩnh.

Thời gian là người thầy tốt nhất, Đỗ Minh Cường cảm thấy mình không cần phải nói thêm điều gì với đối phương. Khi Hàng Văn Trị đang ảo tưởng, hắn cũng rất thích được yên tĩnh, một mình chìm đắm vào trong thế giới âm nhạc diệu kỳ.

Tiểu Thuận thì lại có ý muốn tiếp cận với Hàng Văn Trị. Nguyên nhân có lẽ chỉ cần dùng một câu nói xa xưa là có thể giải thích được: kẻ địch của kẻ địch chính là bạn. Kể từ khi liên thủ đánh Hắc Tử ở trên sân bóng rổ, Tiểu Thuận đương nhiên đã coi Hàng Văn Trị là người bạn đồng

minh thân thiết nhất của mình, thường xuyên bắt chuyện với đối phương, thái độ rất ân cần.

Hàng Văn Trị vốn dĩ chẳng có chút thiện cảm nào với Tiểu Thuận, bây giờ trong lòng lại đang cất giấu bí mật, càng không muốn đối phương lại gần. Nhưng mọi người đều ở trong một phòng giam, đối phương luôn tươi cười niềm nở, anh ta cũng không tiện nổi nóng. Có lúc Đỗ Minh Cường nhìn thấy bộ dạng mệt mỏi ửng phỏ của anh ta, không nén được cười thầm, nghĩ bụng: cứ để cho tên Tiểu Thuận này gây náo loạn với anh đi, nếu không ngày nào anh cũng suy nghĩ linh tinh, không khéo lại tẩu hỏa nhập ma thật.

Anh Bình cũng chú ý thấy Tiểu Thuận có khuynh hướng lôi kéo Hàng Văn Trị. Nghĩ đến vị trí của hai người này ở trong phòng giam đều không cao, y cũng không để tâm đến việc này. Trong phòng giam này, anh Bình chỉ e ngại duy nhất một mình Đỗ Minh Cường, chỉ cần tên này không gây ra chuyện, những người khác cũng chẳng gây ra được động tĩnh gì lớn cả.

Đương nhiên có một người rất không vui, người này chính là Hắc Tử. Hôm đó dưới ánh mắt của bao nhiêu người, gã bị Tiểu Thuận và Hàng Văn Trị đánh ngã, mất hết cả sĩ diện. Với tính cách của gã, sự việc này chắc chắn phải nghĩ cách để gỡ lại thể diện! Hàng Văn Trị có Đỗ Minh Cường bảo vệ, Hắc Tử không dám đụng tới, gã chỉ có thể nhắm vào Tiểu Thuận – thằng ôn này dựa vào đâu mà dám vênh váo với mình? Bất luận thế nào cũng phải trị cho nó một trận đến phục thì thôi.

Ngày tháng cứ thế trôi đi, trên bề mặt có vẻ rất bình lặng, nhưng dòng chảy ngầm ở dưới lại cuộn cuộn không ngơi nghỉ. Thoắt cái đã lại đến ngày cuối tuần, hôm nay Hàng Văn Trị lại có người đến thăm. Sau khi trở về phòng giam, nét mặt của anh ta trông có vẻ hơi hưng phấn.

“Ôi, anh Trị, bạn của anh đem đến thứ gì rất tốt cho anh phải không?”
Tiểu Thuận ghé đến hỏi.

“Đúng là một thứ rất tốt...” Hàng Văn Trị cố tình nói vòng vo, “Nhưng thứ tốt này chỉ có tác dụng với tôi, còn với cậu thì lại chẳng có ý nghĩa gì.”

Tiểu Thuận gãi đầu, không nghĩ ra được rốt cuộc đối phương đang nói đến thứ gì. Nhưng nỗi băn khoăn của cậu ta nhanh chóng có được đáp án: sau bữa trưa, quản giáo phát cho những phạm nhân liên quan các đồ vật được người nhà đem đến đã được kiểm tra, Hàng Văn Trị ngoài một đồng hồ ăn và đồ dùng sinh hoạt, còn có được hai chiếc hộp nhỏ giống y hệt nhau.

Hàng Văn Trị mở một chiếc hộp ra, lôi ra được một cặp kính đeo lên mắt. Kể từ sau hôm vừa mới vào ngục làm vỡ mắt kính, Hàng Văn Trị luôn sống trong trạng thái lơ mơ không rõ nét. Mặc dù độ cận thị của anh ta cũng không cao lắm, nhưng vẫn gây ra rất nhiều điều bất tiện trong cuộc sống hàng ngày.

“Ồ, lại đeo vào rồi à?” Hắc Tử lúc lắc đầu bình phẩm, “Thế này mới ra dáng chứ, lại khôi phục cảm giác người có văn hóa rồi đấy.”

Tiểu Thuận liếc xéo Hắc Tử một cái, nói: “Anh Trị cho dù không đeo kính, khí chất đó cũng khác với người thường.”

Hắc Tử nhổ một bãi nước bọt xuống đất: “Đồ nịnh bợ... gặp được bố đẻ rồi nhỉ?”

Tiểu Thuận nghiêng cổ, đang định tranh cãi với Hắc Tử, liền nghe thấy anh Bình mở miệng nói: “Sao lại đem đến những hai cái? Còn muốn để dành một cái để tự sát à?”

“Mắt kính là thứ rất dễ hỏng, dễ sơ cua.” Hàng Văn Trị vừa nói vừa mở một hộp còn lại, cầm lấy kính ở bên trong ra xem, thấy là không có vấn đề gì mới cất đi, đặt ở dưới gối của mình.

“Thứ mà mọi người đều không dùng được, đem đến nhiều thế làm gì?” Anh Bình lại bĩu môi nói. Hàng Văn Trị nhận ra ý tứ trong câu nói, vội vàng mỉm cười đưa mấy thứ đồ ăn mà bạn anh ta đem đến cho anh Bình. Anh Bình đương nhiên không chút khách khí, thu nhận ngay, đồng thời phân phát cho những người khác một ít, mọi người đều vô cùng hoan hỉ, ai nấy đều hưởng thụ “phúc lợi”, bầu không khí không mấy vui vẻ lúc trước đã tiêu tan. Đỗ Minh Cường không mấy hào hứng đối với món xúc xích được chia, hắn để đồ ăn ngon ở đầu giường, tiếp tục nghe nhạc của hắn.

Hàng Văn Trị sau khi đeo kính trở lại, không chỉ thuận tiện nhiều trong cuộc sống hàng ngày, cũng nâng cao hiệu suất làm việc của anh ta. Anh ta vốn đã có ưu thế trong việc đo vẽ, bây giờ thị lực được khôi phục, việc làm túi giấy đương nhiên là càng tăng tốc hơn. Hàng Văn Trị vốn là người thật thà trượng nghĩa, sau khi hoàn thành xong lượng công việc của mình không bỏ đi, mà tiếp tục ở lại để giúp đỡ những người khác. Hành động này của anh ta đã gây được thiện cảm tốt, ngay cả Hắc Tử cũng rất hài lòng, dần dần thay đổi thái độ.

Bởi vì mỗi ngày đều có thể hoàn thành nhiệm vụ công việc trước giờ quy định, phòng giam 424 cũng được quản giáo quản lý đội khen ngợi. Chỉ riêng điều này, anh Bình cũng phải nể mặt Hàng Văn Trị vài phần. Không chỉ như vậy, thậm chí lớp trưởng “Bánh màn thầu” – cũng không truy cứu thói quen cắn bút chì của Hàng Văn Trị nữa. Trong trại giam, chỉ cần mọi người hoàn thành nhiệm vụ lao động một cách xuất sắc, tâm trạng của quản giáo cũng tốt; tâm trạng của quản giáo tốt, đương nhiên mọi người cũng có thể được thoải mái hơn. Đây chính là đạo lý cơ bản nhất, cho dù là người có tính cách hống hách ngang ngược như “Bánh màn thầu” cũng hiểu rất rõ.

Thoắt cái lại gần đến cuối tuần, ngày hôm nay mọi người vẫn đến xưởng sản xuất bắt đầu một ngày làm việc giống như thường lệ. Sau khi ăn cơm xong, mọi người vừa ngồi yên vị, bèn nghe thấy quản giáo Hoàng phụ

trách sản xuất đứng ở trước cửa gian xưởng hét một tiếng: “Phòng giam 424, điều hai người ra để xếp hàng hóa!”

Những túi giấy mà các phạm nhân sản xuất được mỗi ngày sau khi được đóng gói, bèn được cất ở trong nhà xưởng ở cạnh nhà vệ sinh, khi sắp đến cuối tuần, phía công xưởng sẽ phái một chiếc xe chở hàng đến để chở thành phẩm tích lũy trong một tuần đi. Theo như quy định, xe của bên ngoài không được phép tiến vào trong khu vực sản xuất tập trung phạm nhân, chỉ có thể chờ đợi ở trong khu vực văn phòng khi vừa mới tiến vào cổng lớn của trại giam. Cho nên cần phải dùng sức người để vận chuyển hàng từ trong nhà xưởng sản xuất ra chiếc xe chở hàng ở cách đó mấy trăm mét. Công việc này đương nhiên phải để cho phạm nhân làm, đồng thời suy xét đến sự an toàn, mỗi lần nhiều nhất chỉ có thể phái hai phạm nhân, hai người này sẽ phải làm việc hết cả một buổi chiều, cường độ công việc lại lớn, đây là một “nhiệm vụ nặng nề”. Thông thường công việc này đều do các phòng giam luân lưu gánh vác, tuần này vừa vặn đến lượt phòng giam 424.

“Hắc Tử, Tiểu Thuận. Hai đứa chúng mày đi đi chứ.” Anh Bình hất cằm nói, đã là “nhiệm vụ nặng nề”, đương nhiên phải sai hai đứa có vị trí thấp nhất ở trong phòng giam, đây là quy định bất di bất dịch trong trại giam.

Lúc trước Hắc Tử là “tiểu đội trưởng” trên danh nghĩa của phòng giam 424, lần này chỉ đích danh sai đi làm người vận chuyển, nhất thời trên phương diện tâm lý không tiếp nhận nổi: công việc nặng nhọc cũng chỉ là thứ yếu, mấu chốt là bị mất hết sĩ diện trong cả khu trại giam này. Nhưng anh Bình đã lên tiếng, hắc lại không dám công khai trái ý, chỉ có thể cau mày nhăn trán mượn cớ: “Đêm hôm qua em ngủ bị treo cổ, cho nên vai và lưng không gồng sức được.” Trong lúc nói vẫn còn cố tình vươn cổ cứng ngắc ra, làm ra vẻ như thật.

Tiểu Thuận lập tức khinh bỉ vạch trần chiêu trò của Hắc Tử: “Cứ giả vờ đi, vừa rồi trong nhà ăn lúc nhìn thấy mùi cơm, cổ vươn ra còn dài hơn cả cổ rùa! Bây giờ thì lại treo cổ rồi à?!”

Anh Bình cũng thừa biết, ngay lập tức liền sa sầm mặt, đang định nói mấy câu để trấn áp tâm cơ của Hắc Tử, thì lại nghe thấy Đỗ Minh Cường chủ động lên tiếng: “Được rồi, Hắc Tử không đi được, vậy thì để tôi đi.”

Anh Bình liếc xéo, tuy không muốn đối chọi với Đỗ Minh Cường, nhưng lời mình nói ra nếu dễ dàng thay đổi thì e là ảnh hưởng đến uy tín, bèn hần giọng hỏi vặn lại: “Có liên quan gì đến mày vậy?”

“Tôi chỉ là muốn ra ngoài để hít thở không khí, cả ngày ngồi ở công xưởng, bí bách chết đi được!” Đỗ Minh Cường cười hi ha trả lời. Lời hần nói là thực, hơn nữa vất vả mệt nhọc chẳng là gì đối với hần, ngược lại lại có thể nhân cơ hội để luyện tập sức khỏe co giãn gân cốt.

Anh Bình do dự giây lát, đột nhiên nghĩ đến Hắc Tử và Tiểu Thuận vốn đã bất hòa, nếu như để hai đứa chúng nó đi cùng nhau, không khéo lại gây ra chuyện phiền phức. Sau khi suy nghĩ đến việc này, anh Bình bèn vui vẻ đồng ý, gật đầu nói: “Được rồi, vậy thì mày và Tiểu Thuận đi.”

Không ngờ Hàng Văn Trị lúc này cũng đứng dậy, chủ động yêu cầu: “Anh Bình, tôi cũng đi, để Tiểu Thuận nghỉ một lát.”

Lần này anh Bình chẳng buồn nghĩ ngợi, tròng mắt lên: “Mày muốn làm loạn gì thế? Mày đi chuyển đồ, nhiệm vụ sản xuất của phòng giam thì ai sẽ phụ trách hoàn thành?”

Đỗ Minh Cường biết được tâm tư của Hàng Văn Trị, đối phương muốn nghĩ cách để được ở riêng với mình. Thế là hần mỉm cười, phụ họa cùng với anh Bình: “Anh ra ngoài làm gì chứ? Bộ dạng anh thế này, chưa kịp chuyển ra bên ngoài khu trại giam thì đã toi rồi!”

Trong câu nói của Đỗ Minh Cường chứa đầy ẩn ý, người khác không cảm nhận ra điều gì, nhưng Hàng Văn Trị thì lại nghe ra rất rõ. Anh ta biết đối phương vẫn không buồn để tâm đến việc mình đưa ra ý định

vượt ngục, mặc dù rất thất vọng, nhưng anh ta cũng chỉ có thể hậm hực ngồi trở lại vị trí.

Tiểu Thuận rất mong Hàng Văn Trị có thể đi thay cho mình, nhưng thấy tình hình như vậy, lập tức lên tiếng nói những câu rất hay ho: “Anh Trị, loại công việc nặng nhọc này sao có thể để anh động tay động chân chứ? Để em và anh Cường đi là được, mọi người đều không sợ mệt nhọc, không làm cái việc bán thiu giả vờ mượn cớ để lười biếng.” Tiểu Thuận vừa nói, vừa hào hứng đứng dậy, tiện thể liếc mắt lườm Hắc Tử. Màn biểu diễn này của cậu ta là để nâng cao bản thân mình, lại rất kịp thời chọc ngoáy khiến cho Hắc Tử ê mặt. Hắc Tử trong lòng bốc hỏa, nhưng cũng tự thấy mình đuối lý, đành phải tạm thời nhẫn nhịn.

Anh Bình hiểu thấu rõ sự việc, y bực bội xì một tiếng mắng mỏ: “Đừng có nhiều lời, đi mau!”

Tiểu Thuận không dám huênh hoang đắc ý, ngoan ngoãn đi ra khỏi nhà xưởng. Đỗ Minh Cường điềm nhiên đi theo sau cậu ta, như thế tất cả những cuộc tranh cãi đều chả liên quan gì đến mình. Hắc Tử neho mắt nhìn theo bóng lưng Tiểu Thuận, nghĩ thầm: bất luận thế nào, ông mày đây cũng đã thoát khỏi chuyện khổ sai này. Thằng nhóc mày cũng chỉ được nói ngoài miệng, đợi ông mày có được cơ hội thì sẽ từ từ xử lý mày!

Ở phía lớp trưởng “Bánh màn thầu” đã đặt hai chiếc xe đẩy để vận chuyển hàng đến cửa nhà xưởng. Nhiệm vụ đầu tiên mà Tiểu Thuận và Đỗ Minh Cường cần phải hoàn thành chính là bê từng thùng giấy đã được đóng gói sẵn từ nhà xưởng ra đến chiếc xe đẩy để ở cửa nhà xưởng. Những thùng giấy để các túi giấy ở bên trong đều được ép rất chặt, trọng lượng mỗi thùng giấy phải nặng đến mấy chục cân. Hai người hoàn toàn phải vận chuyển bằng tay, Đỗ Minh Cường thì không nhằm nhò gì, còn Tiểu Thuận vô cùng nặng nhọc. Bởi vì cứ phải đi đi lại trước mặt Hắc Tử, Tiểu Thuận không muốn bị mất mặt, đành phải nghiêng chặt răng,

mỗi lần chất được một chiếc thùng giấy lên trên xe đẩy, bèn nghiêng răng há miệng đứng ở bên ngoài cửa nhà xưởng để thở dốc, than thở.

Cuối cùng cũng chất đầy chiếc xe đẩy đó, sau đó hai người bèn đẩy chiếc xe chở hàng ra khu vực văn phòng của trại giam. Đỗ Minh Cường chủ động đứng trước cán đẩy của xe, hai tay giơ ra, một mình giữ chặt cả chiếc xe đẩy. Tiểu Thuận thấy bộ dạng của đối phương như vậy, rất vui vì được nhàn rỗi, chỉ đứng bên cạnh gá tay vào thùng hàng trên xe, gần như không mất chút sức lực nào. Có một vị quản giáo trẻ bước tới, vừa dẫn đường cho hai người vừa có tác dụng quản lý giám sát. Thế là một đoàn ba người cùng chậm rãi đi theo chiếc xe đẩy đã chất đầy đồ rời khỏi nhà xưởng cải tạo, hướng về phía bên ngoài khu vực trại giam.

Phía bên ngoài khu vực trại giam số 4 là một nông trường rộng lớn, có khá đông những phạm nhân của các khu trại giam khác đang làm việc cần mẫn trên nông trường. Tầm nhìn ở đây rất rộng rãi, không hề bị cản trở, nhất cử nhất động của mỗi người đều bị lính gác ở trên chòi canh nhìn thấy rõ.

Trên thực tế, trại giam số 1 của thành phố A từ ngoài vào trong có thể chia thành ba khu vực. Sát với cổng chính của trại giam là khu vực văn phòng làm việc, tập trung các văn phòng của các cán bộ quản lý trại giam và hỗ trợ hậu cần. Phía sau khu vực văn phòng chính là khu trại giam giam giữ các phạm nhân. Nhưng khu trại giam này lại phân thành hai phần. Khu trại giam số 1, 2, 3 thì đều giam giữ những phạm nhân hình phạt nhẹ từ mười năm trở xuống, ba khu trại giam này ghép thành một mảng, là khu vực có diện tích rộng nhất ở trong cả trại giam. Những tội phạm hình phạt nhẹ chủ yếu là làm những công việc ngoài trời, khu vực mà mấy người Đỗ Minh Cường đang đi qua là khu vực này.

Khu trại giam số 4 bởi vì đang giam giữ các tội phạm hình phạt nặng từ mười năm trở lên, cho nên bị bố trí ở nơi sâu nhất trong trại giam. Khu vực này diện tích không lớn, nhưng lại là nơi được phòng bị nghiêm ngặt nhất trong cả trại giam. Lao động cải tạo của phạm nhân cũng bắt buộc

phải ở trong phòng, để bảo đảm những phần tử nguy hiểm này luôn luôn bị theo dõi giám sát bởi các máy quay camera. Khu vực nông trường ở phía bên ngoài khu trại giam của bọn họ có thể được coi là một “khu vực trung gian”, cho dù tội phạm hình phạt nặng may mắn thoát khỏi được khu trại giam số 4, hẳn muốn đi xuyên qua khu nông trường thoáng đãng rộng rãi này, chắc chắn sẽ bị lính gác ở trên chòi canh phát hiện ra.

Ba người đi bộ xuyên qua khu vực đồng ruộng. Lúc này đây đang là mùa xuân ấm áp, có cơn gió nhẹ khẽ thổi qua, mang theo mùi hương thơm tươi mới của đồng ruộng. Đỗ Minh Cường kể từ khi vào ngục rất ít khi rời khỏi khu trại giam số 4 giống như chiếc lồng cũi đó, bây giờ có cơ hội để được hít thở bầu không khí trong lành và co giãn xương cốt, không tránh khỏi cảm thấy ngây ngất. Hắn tham lam hít thở dồn dập, bên tai hình như lại vang lên những tiếng nhạc kỳ diệu du dương.

Cảm giác sung sướng luôn ngăn ngui. Đỗ Minh Cường cảm thấy mình mới đi được có mấy bước đã xuyên qua cả nông trường, khi tòa lầu văn phòng uy nghiêm của trại giam xuất hiện trước mắt hắn, cơn gió xuân và tiếng nhạc cùng biến mất tăm mất dạng.

Nói một cách chính xác, đây là một khu quần thể các tòa lầu, mười mấy tòa kiến trúc san sát nhau, cắt đứt sợi dây liên lạc giữa khu trại giam và cổng chính trại giam. Điều đặc biệt là, những tòa kiến trúc này nhìn từ bên ngoài đều không phải là hình vuông thông thường, phía bên ngoài của mỗi tòa kiến trúc đều được tạo thành từ rất nhiều mảng nghiêng, có cái thì sáu mảng, có cái tám mảng, có cái thì còn nhiều hơn nữa. Khi những tòa kiến trúc này xếp san sát nhau, giữa các tòa kiến trúc đều có một lối đi chật hẹp tạo thành một mê cung vòng vèo. Nghe nói thiết kế của những lối đi này ban đầu đã được cao nhân chỉ điểm, phù hợp với nguyên lý trận đồ bát quái trong truyền thuyết. Nếu người nào không hiểu rõ được điều kỳ diệu ở đây, sau khi tiến vào quần thể tòa lầu này, mới đi được mấy bước đã hoàn toàn mất phương hướng. Anh sẽ không biết cần phải đi về hướng nào, cũng không biết lối vào của từng tòa lầu nằm ở đâu. Nếu như anh cứ cắm đầu đi bừa, cuối cùng một là quay trở

lại khu vực nông trường của trại giam, hai là đi đến trước một cánh cổng sắt lớn có cảnh sát vũ trang canh giữ nghiêm ngặt, trở thành con cua trong rọ hết sức bí hiểm.

Đỗ Minh Cường đứng ở dưới sân quần thể các tòa nhà, ánh nắng mặt trời từ trên cao chiếu thẳng xuống khoảng giữa nhỏ hẹp, khiến cho hắn cảm thấy hơi hoa mào chóng mặt. Chính trong lúc này, bên tai hắn cũng vang lên tiếng hét nghiêm nghị của quản giáo: “Nhìn cái gì thế?! Cúi đầu xuống!” Đỗ Minh Cường biết đây là quy định đối với phạm nhân khi tiến vào trong khu lầu văn phòng: bắt buộc phải cúi đầu bước đi, nghiêm cấm việc nhìn ngó xung quanh. Thế là hắn ngoan ngoãn cúi đầu xuống theo đúng yêu cầu của quản giáo. Tiểu Thuận ở bên cạnh đương nhiên cũng không dám vi phạm, hai người đẩy xe, khoe mắt liếc nhìn quản giáo, đi sát theo bước chân của đối phương quanh đi vòng vèo vào trong khu quần thể tòa lầu.

Suốt cả dọc đường không biết rẽ bao nhiêu lượt, trong quá trình đó cũng thường thấy các nhân viên làm việc ở trong các khu trại giam khác, lên tiếng chào hỏi với người quản giáo dẫn đường. Trong quá trình này, Đỗ Minh Cường và Tiểu Thuận vẫn luôn giữ thái độ hết sức thận trọng.

Bọn họ đều hiểu rất rõ, đây không chỉ là khu vực tập trung nhiều quản giáo nhất trại giam, hơn nữa từng góc ngách đều có mạng lưới giám sát nghiêm ngặt, không thể nào khinh suất được.

Năm sáu phút sau, đột nhiên phía trước mắt sáng rực, có cảm giác như mọi thứ chợt bừng sáng rộng rãi khoáng đạt. Đỗ Minh Cường giật mình, đoán là đã bước ra khỏi khu tòa nhà văn phòng rồi. Đúng lúc đó, người quản giáo lại lên tiếng: “Được rồi, ngừng đầu lên đi.”

Đỗ Minh Cường ngược mắt nhìn xung quanh, nhận ra khu tòa lầu văn phòng quả nhiên đã ở phía sau mình. Nhìn từ đằng trước, cửa chính và cửa sổ của những tòa lầu đó đều rất sáng, không hề có chút cảm giác đè nén ức chế quái dị giống như khi nhìn từ trong trại giam. Đỗ Minh

Cường không khỏi thầm khen ngợi sự tinh tế tài hoa của người thiết kế, chỉ dùng thiết kế hai mặt trước sau của khu tòa lầu mà đã thể hiện ra được hai thế giới hoàn toàn khác biệt.

Khoảng cách giữa khu tòa lầu văn phòng và cổng chính trại giam là năm mươi mét. Trong khoảng không này, ngoài mấy cây xanh, chủ yếu dùng làm bãi đỗ xe. Chiếc xe tải chở hàng của phía công xưởng đã dừng ở chỗ cách cửa ra khu tòa lầu không xa, một người đàn ông trung niên đang dựa vào thùng xe hút thuốc lá, trông có vẻ như là tài xế.

“Các anh mau chóng qua đó chất hàng lên đi. Yêu cầu cụ thể thì cần phải nghe theo sự bố trí của sư phụ Thiệu.” Quản giáo vừa dặn dò vừa vẫy tay với người đàn ông đang hút thuốc đó, đó chính là “sư phụ Thiệu” mà anh ta vừa nhắc tới.

Sư phụ Thiệu dập điếu thuốc, đi đến cuối xe tháo nắp chắn ra. Ông ta khoảng ngoài 50 tuổi, cơ thể vẫn rất rắn rỏi, nhưng trên khuôn mặt đen sì đầy những vết nhăn nhúm, chắc là đã trải qua quá nhiều sự gian nan vất vả trong cuộc đời.

“Sư phụ, chú nói xem cần phải như thế nào?” Đỗ Minh Cường đẩy chiếc xe đẩy tới, chủ động hỏi.

Sư phụ Thiệu không trả lời ngay, ông nhảy lên thùng xe, sau đó lạnh lùng nói một câu: “Các anh đưa thùng giấy lên cho tôi là được, tôi tự xếp.”

“Hai người chúng cháu đưa, một mình chú xếp sao?” Đỗ Minh Cường truy hỏi một câu, cảm thấy hơi khó hiểu: sự bố trí như này rõ ràng không hợp lý.

Sư phụ đáp một tiếng: “Đúng thế.”, sau đó cũng không giải thích, ở trên xe bày ra sẵn tư thế đón hàng. Xem ra ông là một người không thích nói nhiều.

Đỗ Minh Cường bèn bê một thùng giấy ở trên xe đẩy đưa cho sư phụ Thiệu, để cho đối phương không mất nhiều sức lực, hẳn cố ý giơ cao thùng giấy ở trên vai. Như vậy thì sư phụ Thiệu không cần bỏ nhiều sức lực mà đã có thể đón được chiếc thùng rồi, sau đó đi mấy bước chuyển hộp giấy đó vào phía sâu nhất ở trong thùng xe.

Tiểu Thuận đứng bên cạnh cũng bắt đầu làm việc, cậu ta không đủ sức, không thể nào nâng thùng giấy lên trên vai được, Đỗ Minh Cường bèn đón lấy thùng giấy và giúp cậu ta hoàn thành công việc này. Thế là giữa ba người nhanh chóng hình thành nên sự phân công một cách rất tự nhiên. Tiểu Thuận phụ trách bê thùng từ xe đẩy đi đến xe tải, Đỗ Minh Cường giơ cao thùng giấy, còn sư phụ Thiệu thì phụ trách xếp hàng ở trên thùng xe. Ban đầu ba người làm việc vẫn rất nhịp nhàng, nhưng khi các thùng giấy xếp ở trong thùng xe càng lúc càng dâng cao, lượng công việc của sư phụ Thiệu cũng càng lúc càng nhiều, ông dần dần bắt đầu không theo kịp tiết tấu của hai người nữa.

Đỗ Minh Cường thấy động tác chất thùng giấy lên cao của sư phụ Thiệu ngày càng vất vả, thế là hẳn cũng nhảy lên thùng xe, nói với sư phụ Thiệu: “Sư phụ, chú xuống dưới để nhận thùng hàng đi, việc ở bên trên để cháu làm cho.”

Sư phụ Thiệu “ừm” một tiếng, nhìn Đỗ Minh Cường với vẻ kinh ngạc.

“Cháu trẻ, có sức khỏe hơn!” Đỗ Minh Cường vừa nói, vừa vỗ vào lồng ngực rắn chắc của mình.

Sư phụ Thiệu nhìn Đỗ Minh Cường một lượt, lộ ra ánh mắt không được yên tâm.

“Cần phải xếp như thế nào, có những yêu cầu gì, chú cứ nói rõ là được!” Đỗ Cường nhìn lại đối phương, vừa tự tin vừa chân thành.

Sư phụ Thiệu cuối cùng cũng lên tiếng: “Trước tiên hãy xếp sát vào phía trong cùng thùng xe, xếp bốn chồng, nhất định phải xếp ngay ngắn.”

“Được rồi!” Đỗ Minh Cường đáp lời, cúi lưng đón lấy một thùng từ tay Tiểu Thuận ở dưới xe, tiếp đến làm theo yêu cầu xếp thùng hàng của sư phụ Thiệu, xếp vào phía sâu bên trong. Lúc này, thùng hàng đã xếp đến chồng thứ tư, nhưng khi Đỗ Minh Cường chất hàng vẫn nhẹ như không, điều này một là nhờ vào chiều cao của hắn, hai là cũng chứng thực hẳn đúng là có một cơ thể cường tráng.

Sư phụ Thiệu nhìn thấy bộ dạng khỏe khoắn nhanh nhẹn của đối phương, trên khuôn mặt nghi hoặc cuối cùng cũng lộ ra sự khen ngợi. Đúng lúc Đỗ Minh Cường cũng chạy lại phía ông, mỉm cười hỏi: “Thế nào? Cháu làm việc này cũng được đấy chứ?”

“Chú xuống đi, việc ở trên này cứ giao cho cháu.” Đỗ Minh Cường lại một lần nữa đề nghị. Lần này sư phụ Thiệu không do dự, ông nhảy xuống xe, thay thế vị trí của Đỗ Minh Cường lúc trước, thế là ba người lại khôi phục lại trạng thái vận chuyển lúc đầu, và sau lần điều chỉnh này, năng lực của mỗi người đều được phát huy ở mức độ tối đa, tốc độ tổng thể đương nhiên cũng tăng lên rất nhiều. Chỉ mới hơn mười phút, toàn bộ số hàng ở trên chiếc xe đẩy đã được chuyển hết lên xe tải.

Hiệu quả công việc như vậy khiến cho người quản giáo đứng bên cạnh cảm thấy hơi bất ngờ, anh ta bước đến nói: “Ồ, công việc hôm nay làm nhanh đấy chứ nhỉ?”

Sư phụ Thiệu nhìn Đỗ Minh Cường nói: “Cậu chàng này khá lắm.”

Quản giáo đã nhiều lần tiếp xúc với sư phụ Thiệu, biết rằng người đàn ông này thường ngày rất kiệm lời, câu nói đơn giản này có thể coi là lời khen ngợi rất lớn đối với Đỗ Minh Cường rồi. Phạm nhân mà mình quản lý thể hiện tốt, quản giáo đương nhiên cũng nở mày nở mặt, nhưng nhu cầu công việc khiến anh ta không được thể hiện tâm trạng hài lòng ra

ngoài mặt. Ngược lại, anh ta còn thể hiện ra nét mặt nghiêm nghị, gọi Đỗ Minh Cường: “Còn không xuống đi à? Nhanh chóng chuyển chuyển thứ hai đi, làm xong sớm thì về sớm!”

Đỗ Minh Cường khễ khàng nhảy xuống dưới đất, nắm lấy xe đẩy, gọi Tiểu Thuận: “Đi thôi.”

Tiểu Thuận há miệng, muốn nói gì đó nhưng lại không tiện lên tiếng. Thấy Đỗ Minh Cường đi nhanh thoăn thoắt, cậu ta cũng đành phải cuống cuống đi theo, một tay cũng giả vờ đặt lên chiếc xe đẩy, nhưng chẳng bỏ chút sức lực nào.

Vẫn là người quản giáo dẫn đường, một đoàn ba người đi xuyên qua khu quần thể tòa lầu văn phòng và nông trường lao động, rồi lại quay trở lại xưởng sản xuất của khu trại giam số 4. Chiếc xe đẩy không vào được trong công xưởng, người quản giáo lại đứng ở ngoài cửa đợi, Đỗ Minh Cường và Tiểu Thuận đi vào phòng để đồ bắt đầu công việc vận chuyển thứ hai.

Phòng để đồ nằm sâu nhất ở trong nhà xưởng, hai người bắt buộc phải đi qua khu làm việc ở trong nhà xưởng, Hắc Tử nhìn thấy bọn họ quay về, bèn dừng tay lại, giễu cợt Tiểu Thuận, nói: “Ôi, có mệt không nhỉ?”

Tiểu Thuận cũng không nói, vuốt mồ hôi trên trán, khi đi qua Tiểu Thuận bèn hất mạnh từng giọt mồ hôi mặn giống như mưa vào người Hắc Tử.

“Mẹ kiếp!” Hắc Tử chửi, “Phụt thứ nước khỉ gì đấy? Cao trào rồi à?”

Các phạm nhân ở xung quang cười ồ, Tiểu Thuận sa sầm mặt, bực bội bước nhanh vào trong phòng chất đồ. Đến khi Đỗ Minh Cường đi tới, thấy cậu ta không làm việc, chỉ đứng chống nạnh, bộ dạng vô cùng bực bội.

Đỗ Minh Cường cười hi hi, khuyên nhủ: “Tức giận với gã làm gì chứ? Mau chuyển hàng đi.”

“Mẹ nó chứ, nó coi tôi là thằng ngốc chắc.” Tiểu Thuận tức giận nhìn về phía bên ngoài nhưng như thể muốn dùng ánh mắt khoét hai lỗ trên người Hắc Tử vậy. Giây lát sau, cậu ta quay sang nhìn Đỗ Minh Cường, ánh mắt lại trở nên hơi bất lực, nói: “Anh có thể đừng có tích cực như vậy được không? Làm gì có ai làm việc giống như anh chứ.”

“Tôi làm thêm một chút cũng chẳng sao, tôi thích thế.” Đỗ Minh Cường vừa nói vừa vung vẩy cánh tay, “Ôi, bao nhiêu ngày rồi chưa vận động, cánh tay sắp rỉ ra rồi!”

“Anh ngốc à?” Tiểu Thuận trừng mắt, nóng lòng muốn nhồi nhét đạo lý của mình cho đối phương, “Anh có làm nhanh thì cũng không được nghỉ. Những thùng hàng đó nếu như chuyển xong sớm, chúng ta lại vẫn phải quay về để dán túi giấy, đến lúc đó chẳng phải là để cho bọn Hắc Tử cười nhạo sao? Anh nhìn thấy trước đây những đũa chuyển thùng hàng, đũa nào mà chẳng làm lề rà lề rề cho đến tận lúc tan ca buổi tối chứ?” Đỗ Minh Cường đã hiểu ý của Tiểu Thuận, làm nhiều việc hơn thì cũng chấp nhận, đối phương kiêng kị nhất e là bị mất mặt trước mặt Hắc Tử. Hắn bèn cười nói: “Được, vậy thì tiếp theo chúng ta sẽ làm chậm rãi một chút.”

Tiểu Thuận chau mày khổ não kêu than: “Bây giờ thì không chậm được nữa rồi, mắt của quản giáo tinh lắm. Vừa rồi lẽ ra anh không nên nhảy lên xe để tranh việc, ôi, anh đúng là không giống với mọi người.”

“Ồ?” Đỗ Minh Cường thấy hào hứng, hỏi ngược lại, “Vậy thì theo cách nói của cậu, cần phải làm thế nào?”

“Nếu có thể trốn thì phải trốn, cho dù là quản giáo có bảo anh lên xe xếp hàng, anh cũng phải giả vờ không biết làm, rồi xếp thùng hàng lộn xộn, vậy thì cái người tên sư phụ Thiệu đó đương nhiên sẽ không bảo anh xếp

nữa. Đây cũng chẳng phải là suy nghĩ của riêng tôi, trước đây mọi người cũng đều làm như vậy.”

Đỗ Minh Cường cười thất thanh, hẫng nhớ lại ánh mắt không tin tưởng của sư phụ Thiệu lúc trước, lúc này đây cuối cùng đã hiểu rõ.

Tiểu Thuận lại nói tiếp: “Bây giờ anh có giả vờ cũng không được nữa rồi, ai bảo vừa rồi anh làm mau lẹ thế chứ? Ôi, muốn lừa dối một chút cũng không được nữa, ở cùng một tổ với anh đúng là xui xẻo.”

Thấy Tiểu Thuận ủ rũ như vậy, Đỗ Minh Cường cũng cảm thấy hơi áy náy. Hẫng nghĩ một lát, nói: “Được rồi, cậu đừng rầu rĩ nữa, lát nữa tôi sẽ có cách để cho cậu được nghỉ ngơi.”

Mắt Tiểu Thuận rực sáng: “Thật chứ?”

Đỗ Minh Cường gật đầu: “Nhưng đợi lát nữa khi chúng ta làm việc vẫn cần phải tích cực giống như lúc trước, không được lè mề, nếu không thì không nghỉ được đâu.”

Tiểu Thuận thấy thần sắc của đối phương không có vẻ như đang lừa gạt mình, bèn đáp một tiếng: “Được!”

“Vậy thì bắt đầu làm việc thôi.” Đỗ Minh Cường vừa nói vừa bê một thùng giấy, Tiểu Thuận cũng lập tức làm theo, hai người dồn toàn bộ sức lực tập trung vào công việc.

Chất thùng giấy đầy chiếc xe đẩy cần hơn hai mươi phút, thời gian đi trên đường mất hơn mười phút. Khi một đoàn ba người lại một lần nữa tiến vào bãi đỗ xe ở phía trước khu quần thể tòa lầu văn phòng, sư phụ Thiệu đã đứng ở bên cạnh thùng xe đợi bọn họ gần một giờ đồng hồ.

“Mau xếp thùng hàng lên xe.” Quản giáo thúc giục, “Đừng để sư phụ đợi các anh mãi.”

Tiểu Thuận nghiêng răng nghiêng lợi như thế đã mệt mỏi rồi.

Sư phụ Thiệu nhìn thấy hai người Đỗ Minh Cường bận rộn không được nghỉ ngơi thì lại có phần hơi ái ngại. Ông đề nghị: “Hay là nghỉ một lát trước? Tốc độ hôm nay cũng khá được, không vội.”

“Bọn họ không cần nghỉ.” Quản giáo lập tức từ chối, “Làm xong sớm về sớm vẫn còn phải làm việc khác nữa.”

Tiểu Thuận bày ra khuôn mặt đau khổ, nhưng lại không dám nói gì, đành dùng ánh mắt nhìn về phía Đỗ Minh Cường, trong lòng không tránh khỏi oán thán đối phương. Đỗ Minh Cường giả vờ không nhìn thấy, nhảy lên thùng xe, lên tiếng: “Chuyển hàng nào!”

Tiểu Thuận nhớ đến lời dặn dò của Đỗ Minh Cường lúc trước, bèn cắn chặt răng cố gắng. May mà việc vận chuyển giữa ba người, cường độ của cậu ta được coi là thấp nhất. Mặc dù nhiệm vụ của Đỗ Minh Cường nặng nhất, nhưng động tác của hắn vẫn luôn khỏe mạnh rắn rỏi như ban đầu, như thể nguồn sinh lực dồi dào mãi không vơi cạn. Ba người phối hợp rất ăn ý, không lâu sau, số thùng hàng ở trên xe đẩy đã chỉ còn một nửa.

“Chàng trai à, sau khi xếp hết số hàng lên xe, thì nghỉ ngơi một lát nhé”, khi chuyển thùng hàng sư phụ Thiệu nhìn thấy trán Đỗ Minh Cường cũng bắt đầu lấm tấm mồ hôi, bèn đưa ra đề nghị.

“Sau khi xếp xong thì không nghỉ ngơi được đâu.” Đỗ Minh Cường vừa hạ giọng nói, vừa liếc mắt về phía người quản giáo đang đứng hút thuốc ở gần đó, sau đó hắn lại quay đầu, cố ý nói thật to hỏi ngược lại sư phụ Thiệu: “Sư phụ, chú có mệt không, có cần nghỉ một lát không?”

Sư phụ Thiệu thoáng ngẩn người, lập tức hiểu ra, vội vàng lớn tiếng đáp lời: “Ôi, ôi, không được rồi, phải nghỉ một lúc thôi. Thể lực của tôi không thể nào so bì được với thanh niên các cậu.” Quản giáo nghe thấy

cuộc đối thoại này, anh ta ném mẩu thuốc xuống đất rồi giẫm lên, sau đó xua tay về phía phạm nhân của mình, nói: “Được rồi, hai người các anh cũng nghỉ theo một lát đi.”

Tiểu Thuận hoan hô một tiếng, đặt mông ngồi xuống chiếc xe đẩy, dựa người vào số thùng hàng còn lại trên xe, bộ dạng như thể đang nằm trên ghế sofa. Đỗ Minh Cường thì nhảy xuống khỏi thùng xe, gật đầu với sư phụ Thiệu, nói đầy chân thành: “Cảm ơn chú.”

Sư phụ Thiệu lôi ra hộp thuốc, giơ về phía Đỗ Minh Cường: “Hút một điếu nhé?”

Đỗ Minh Cường xua tay, cười nói: “Cháu không biết hút.”

Sư phụ Thiệu bèn châm thuốc, ông hít thở một hơi thật sâu rồi lại từ từ nhả ra, sau đó hỏi Đỗ Minh Cường: “Chàng trai, cậu vào đây vì vụ án gì vậy?”

Đỗ Minh Cường do dự giây lát sau đó trả lời rất chung chung: “Cháu không có con đường khác để đi... bởi vì có một số việc cháu bắt buộc cần phải làm.”

Sư phụ Thiệu không truy hỏi thêm, ông nheo mắt nhìn Đỗ Minh Cường: “Tôi tin cậu là bất đắc dĩ, cậu không giống với những người phạm nhân khác... cậu không phải là người xấu.”

Đỗ Minh Cường cười tự trào: “Đã phải vào khu trại giam số 4 rồi, còn không phải là người xấu sao?”

Sư phụ Thiệu lại đưa điếu thuốc lên miệng hít một hơi, sau đó chậm rãi nói: “Ở trong tù không chắc chắn đều là người xấu, như thể người xấu cũng chưa chắc đều ở trong tù vậy.”

Đỗ Minh Cường hơi xúc động, nhưng hẩn giấu kín tâm trạng của mình, chỉ trầm mặc nhìn mạng lưới điện ở trên bức tường cao ở phía xa.

“Bất luận thế nào, cậu làm việc đúng là rất nhanh nhẹn hoạt bát.” Sư phụ Thiệu chuyển đề tài, ông giơ tay vỗ vào vai Đỗ Minh Cường, “Tôi sẽ nói với quản giáo, sau này việc xếp hàng lên xe sẽ để cho cậu làm giúp tôi, thế nào, cậu có bằng lòng không?”

Đỗ Minh Cường trả lời mau lẹ: “Không vấn đề.”

Sư phụ Thiệu gật đầu hài lòng, lại nói: “Nhưng lần sau cậu đừng làm nhanh như vậy nữa. Ở đây là nhà tù, làm nhiều cũng chẳng nhận được tiền công làm thêm giờ.”

Đỗ Minh Cường bật cười: “Sư phụ Thiệu, lúc cháu vừa gặp chú, cứ tưởng chú không thích nói, thật không ngờ cũng trò chuyện rôm rả đấy chứ.”

Sư phụ Thiệu “ha” một tiếng: “Có tác dụng thì mới nói, không có tác dụng thì nói làm gì? Trước đây những phạm nhân đến giúp tôi xếp thùng hàng, toàn làm cho tôi bức bối, còn trò chuyện gì với họ chứ? Thà là tiết kiệm sức lực để làm việc còn hơn.”

Hai người chuyện trò qua lại, mặc dù thân phận không giống nhau nhưng nói chuyện lại rất ăn ý. Bất giác, thời gian hút một điếu thuốc cũng đã hết, sư phụ Thiệu giẫm đầu thuốc, vỗ vai hỏi Đỗ Minh Cường: “Thế nào, làm việc tiếp chứ?”

Đỗ Minh Cường nói “được”, sau đó gọi Tiểu Thuận. Tiểu Thuận cũng biết thời gian nghỉ không thể quá dài, nếu không, để quản giáo đợi lâu thì chẳng hay chút nào cả. Thế là cậu ta cũng nhanh nhẹn nhảy xuống khỏi chiếc xe đẩy. Bất luận thế nào, sau lần nghỉ ngơi này, gân cốt mệt mỏi cũng đã được thả lỏng ra nhiều.

Khi quay trở lại làm việc, giữa ba người cũng dần dần càng ăn ý hơn. Tiểu Thuận và Đỗ Minh Cường khi quay trở lại khu trại giam để chuyển thùng hàng luôn có biểu hiện rất tích cực để gây được ấn tượng tốt trước mặt người quản giáo. Khi xếp hàng lên xe, sư phụ Thiệu (thì) lại khéo léo đưa ra lời đề nghị nghỉ ngơi rất thích hợp, để cho hai người không đến nỗi quá mệt mỏi. Trong tiết tấu vừa phải không nhanh cũng không chậm, đến khoảng 5 giờ chiều thì vừa vận chất đầy hết một xe tải chở hàng.

Sư phụ Thiệu tạm biệt mọi người, chui vào buồng lái của xe tải và lái ra ngoài cổng trại giam. Khi đến trước cổng trại giam, có người lính gác đi đến tiến hành kiểm tra cả chiếc xe, sau đó mới mở cánh cổng điện tử.

Tiểu Thuận đẩy chiếc xe đẩy liên tục quay đầu trở lại, nhân lúc cánh cổng sắt lớn từ từ mở ra, tham lam nhìn ra thế giới bên ngoài.

“Nhìn cái gì thế?” Quản giáo mắng mỏ, “Đó là nơi mà cậu có thể nhìn à?”

Tiểu Thuận vội vàng rút cổ lại, đồng thời giơ tay lên như thể phát biểu: “Báo cáo quản giáo, tôi phát hiện ra một kẻ hở về an toàn!”

“Ồ?” Quản giáo dừng bước, “Cậu nói xem, có kẻ hở ở đâu?”

Tiểu Thuận nói: “Chiếc xe tải chở hàng vừa rồi chính là nguy cơ tiềm ẩn về an toàn, nếu như có phạm nhân thông đồng với sư phụ lái xe, trốn ở trong các thùng hàng ở trên xe, vậy chẳng phải là có thể lẩn ra ngoài trại giam được sao?”

Quản giáo nheo mắt, lạnh lùng nhìn Tiểu Thuận: “Cậu cũng nghĩ ra lắm trò thật đấy! Muốn vượt ngục có phải không?”

Tiểu Thuận mặt khổ não đáng thương, biện giải cho mình: “Tôi làm gì có cái gan đó chứ? Nếu tôi thực sự có suy nghĩ đó thì sẽ không nói ra

đâu.”

Quản giáo chỉ là cố tình muốn dọa Tiểu Thuận một chút, thấy đối phương giả vờ ngoan ngoãn, bèn cười nói: “Cậu thì hiểu cái khi gì. Ở cánh cổng lắp máy đo nhiệt chiếu tia hồng ngoại đấy, tất cả các xe ra vào đều phải đi qua, đừng nói là một con người, cho dù là một con chuột cũng đừng mong ra ngoài được.”

“Máy đo nhiệt chiếu tia hồng ngoại?” Tiểu Thuận không hiểu được ý nghĩa của mấy từ này, chớp mắt hỏi: “Có thể nhìn xuyên thấu được à?”

“Cũng gần như thế.” Quản giáo chẳng muốn mất công nói nhiều với cậu ta, chỉ giải thích qua loa: “Chỉ cần cậu là một người sống, thì có thể đo được ra.”

Đỗ Minh Cường đứng bên cạnh nghe hiểu rõ. Mục đích chính của máy đo nhiệt chiếu tia hồng ngoại là đo đặc nhiệt độ phân bố trong môi trường, bởi vì nhiệt độ cơ thể người thường cao hơn nhiệt độ môi trường, cho nên nếu như trong xe ẩn nấp một người sống, trên màn hình của máy đo nhiệt chiếu tia hồng ngoại sẽ hiện ra nguồn phát nhiệt hình người. Có thiết bị như vậy, các phạm nhân muốn lẫn trốn ở trong các chiếc xe ra vào để vượt ngục thì còn khó hơn lên trời.

Tiểu Thuận lại quay đầu nhìn về phía chiếc cổng trại giam, không biết đang suy ngẫm điều gì. Chính trong lúc này, di động của quản giáo chợt vang lên, sau khi rút điện thoại ra xem cuộc gọi đến, lập tức ấn nút nghe, nói vào trong máy: “Alô, đội trưởng Trương à?”

Phía đầu dây bên kia rõ ràng là người phụ trách của khu trại giam số 4 Trương Hải Phong. Người quản giáo trẻ sau khi nghe đối phương nói mấy câu, sắc mặt chợt trở nên nghiêm nghị, anh ta nhìn chăm chăm vào Tiểu Thuận, ánh mắt rất sắc bén.

Khoảng hai, ba phút sau, quản giáo tắt máy, sau đó bước từng bước về phía Tiểu Thuận.

“Quản giáo. Đội trưởng... đội trưởng Trương có chỉ thị gì à?” Tiểu Thuận dự cảm có điều gì xấu, sợ hãi trước uy lực của Trương Hải Phong, cậu ta nói lắp bắp.

Quản giáo hét lên: “Đứng nghiêm!”

Tiểu Thuận vội ngẩng đầu ưỡn ngực, đứng nghiêm thẳng tắp.

Quản giáo hỏi vẻ nghiêm nghị: “Cậu có cất giấu đồ gì không?”

“Cất giấu đồ?” Tiểu Thuận ngẩn người, sau đó mơ màng lắc đầu: “Không có...”

Quản giáo cũng không dây dưa với cậu ta, ra lệnh luôn: “Lộn tất cả túi áo quần ra cho tôi!”

Tiểu Thuận không dám chậm trễ, lập tức lộn tất cả túi áo quần ra. Trong đó đúng là không có gì cả. Quản giáo vẫn chưa chịu thôi, lại giơ tay ra vỗ một lượt khắp xung quanh Tiểu Thuận, nhưng vẫn không phát hiện ra gì cả. Thế là anh ta trầm ngâm giây lát, sau đó quay sang, ánh mắt lại nhìn chăm chăm Đỗ Minh Cường đứng gần đó.

Đỗ Minh Cường rất nhanh nhạy, lập tức đứng thẳng, đồng thời chủ động lộn hết túi quần áo của mình ra. Quản giáo đương nhiên cũng không khách sáo, đi đến vỗ khắp người hắn một lượt, thậm chí ngay cả đũng quần cũng không bỏ sót. Kết quả vẫn khiến cho người ta thất vọng – anh ta không tìm thấy bất cứ đồ vật nào khả nghi cả.

Quản giáo cầm điện thoại gọi lại cho Trương Hải Phong.

“Alo, đội trưởng Trương... tôi đã lục soát rồi, tạm thời không tìm thấy... được, tôi hiểu rồi.”

Cảm thấy mình đã thoát qua được vụ việc, Tiểu Thuận chột bạo dạn hơn, đợi sau khi quản giáo tắt máy, cậu ta bèn dò hỏi: “Quản giáo, đã xảy ra chuyện gì vậy?”

Quản giáo xua tay, nói: “Hãy trở về nhà xưởng hăng hay!”

Trên đoạn đường trở về, bước chân của quản giáo vừa nhanh vừa vội, điều này rõ ràng đã chứng thực đúng là đã xảy ra sự cố nào đó. Khi ba người trở về nhà xưởng sản xuất, Đỗ Minh Cường càng hiểu rõ: sự cố này vô cùng nghiêm trọng.

Tất cả những quản giáo trực ban ở khu trại giam số 4 gần như đều tập trung ở bên ngoài cửa nhà xưởng, bao gồm cả Đội trưởng Trương Hải Phong. Người đàn ông uy nghiêm được các phạm nhân đặt biệt danh “Quỷ Kiến Sâu” đang sa sầm nét mặt nói gì đó với quản giáo Hoàng – người phụ trách sản xuất. Ông Hoàng nét mặt sượng sùng, mang theo sự ủ dột và áy ngại như thể mắc lỗi.

Người quản giáo trẻ phụ trách giám sát Đỗ Minh Cường và Tiểu Thuận chủ động đi đến trước mặt Trương Hải Phong hội báo: “Đội trưởng Trương, tôi đã dẫn phạm nhân đó trở về.”

Trương Hải Phong liếc về phía bên ngoài, sau đó nói: “Lục soát lại lần nữa.”

Lập tức có cấp dưới đi đến, mỗi người lục soát một người, ản Đỗ Minh Cường và Tiểu Thuận đứng sát vào tường. Sau đó lại lục soát hai người khắp một lượt toàn thân nhưng vẫn không tìm thấy gì cả.

Người quản giáo trẻ vừa chứng kiến sự cố gắng vô ích của các đồng nghiệp, vừa hạ giọng nói với Trương Hải Phong đứng bên cạnh: “Vừa

rồi tôi đã lục soát rất kỹ lưỡng, đúng là không có trên người bọn họ.”

Trương Hải Phong “ừm” nói: “Dẫn bọn chúng vào đi.”

Đỗ Minh Cường và Tiểu Thuận theo quản giáo vào trong nhà xường, thấy tất cả các phạm nhân đều đã đứng dậy rời khỏi khu vực làm việc, đứng sát vào góc tường, xếp hai hàng ngay ngắn, còn một mình Hắc Tử thì lại quỳ ở ngay đầu đội ngũ, hai tay ôm đầu, bộ dạng vô cùng xui xẻo bi thương.

Tiểu Thuận liếc mắt nhìn Hắc Tử, trong ánh mắt lộ ra sự đắc ý vui mừng trước tai họa của kẻ khác. Hắc Tử lúc này cũng ngẩng đầu lên, vừa vặn gặp ánh mắt Tiểu Thuận, gã lập tức nhìn chăm chăm đối phương với ánh mắt căm hận, như thể có muôn vàn đốm lửa căm hờn đang muốn bắn phụt ra.

“Hai người các anh mau đứng vào trong hàng!” Lời thúc giục của quản giáo cắt ngang cuộc giao đấu vô thanh giữa hai người này. Tiểu Thuận và Đỗ Minh Cường tìm được khu vực phòng giam của mình, đứng chen vào. Hàng Văn Trị vốn đang đứng ở giữa đội ngũ đặc biệt nhường chỗ để Đỗ Minh Cường đứng ở bên cạnh mình.

Sau khi đứng ngay ngắn, Đỗ Minh Cường bèn lên hỏi một câu: “Có chuyện gì vậy?”

“Bút chì của Hắc Tử bị mất rồi.” Hàng Văn Trị ngừng một lát, lại nói thêm, “... Hôm nay anh ta vừa mới nhận bút chì mới.”

Cả hai người mặc dù đã nói rất khẽ nhưng quản giáo vẫn chú ý thấy động tĩnh ở chỗ này. Anh ta lập tức giơ tay ra chỉ, nghiêm giọng trách mắng: “Không được thì thầm, thật thà một chút!”

Hàng Văn Trị vội vàng khôi phục lại tư thế đứng ngay ngắn, mắt nhìn thẳng không dám liếc xéo. Đỗ Minh Cường thì lại khẽ nhú mào, trong

lòng thâm suy tính điều ẩn giấu sau sự việc này.

Khu trại giam số 4 là khu vực nhạy cảm nhất, chiếc bút chì các phạm nhân dùng trong lúc lao động vốn vẫn luôn là một trong những đồ vật được quản lý vô cùng nghiêm ngặt. Cần phải biết rằng những phạm nhân bị giam ở đây phần lớn đều là những kẻ gánh trọng án, chiếc bút chì vót nhọn khi nằm trong tay bọn họ rất có thể trở thành vũ khí có thể giết người được. Cho nên khi mọi người làm việc, tất cả những chiếc bút chì đều là khi dùng mới được nhận, trước lúc tan làm bắt buộc phải nộp lại mới được phép rời khỏi nhà xưởng, cho dù là một đầu mẫu bút chì cũng không được đưa đi.

Trên thực tế, khu trại giam số 4 đã từng nhận được sự giáo huấn bởi vụ án liên quan đến bút chì. Khoảng một năm trước có một phạm nhân bẻ đôi chiếc bút chì nhận được thành hai đoạn, lén đem một đoạn về phòng giam. Bởi vì lúc anh ta tan làm vẫn giao một nửa đoạn phía sau, người quản lý không phát hiện ra được mành họa này. Kết quả mấy hôm sau, nửa chiếc bút chì bị mất này đã cắm vào mắt phạm nhân trong một vụ ẩu đả. May mà đoạn bút chì đó không dài, nạn nhân chỉ bị mù một mắt, không nguy hiểm đến tính mạng. Cho dù như vậy, tất cả các quản giáo của khu trại giam số 4 đều vì thế mà bị xử phạt tùy theo từng mức độ khác nhau, đặc biệt là đội trưởng Trương Hải Phong của khu trại giam số 4, đã mất đi cơ hội được bình bầu xuất sắc, con đường công danh về sau cũng bị tì vết.

Có bài học như vậy, việc quản lý bút chì trong khu trại giam số 4 càng nghiêm ngặt hơn. Mỗi phạm nhân trước khi bắt đầu làm việc được nhận bút chì đều phải ghi rõ độ dài thực tế của chiếc bút chì mình nhận được, sau đó khi tan làm cũng phải tiến hành đối chiếu độ dài chiếc bút chì lúc nộp trở lại. Theo quy định thì sự chênh lệch giữa lúc trước và sau thời gian làm việc không được quá hai cen-ti-mét, để tránh lại xảy ra trường hợp có phạm nhân giấu đi một đoạn bút chì.

Theo như ghi chép, chiều hôm nay Hắc Tử nhận được một chiếc bút chì mới tinh, chiếc bút chì này nếu như ai đó đưa ra khỏi nhà xưởng, nó đủ để tạo nên một vụ án mạng trong khu vực trại giam.

Nhưng một chiếc bút chì mới có độ dài 20 cen-ti-mét, nó sao lại có thể bốc hơi khỏi nhà xưởng sản xuất được canh giữ quản lý nghiêm ngặt đến như thế chứ? Liên tưởng đến sự xung đột và oán hận giữa Hắc Tử và Tiểu Thuận lúc trước, ẩn tình phía sau sự việc này đúng là khiến cho người ta phải suy ngẫm.

Đúng lúc Đỗ Minh Cường đang suy ngẫm, liền nghe thấy tiếng bước chân, những người quản giáo đều đi theo Trương Hải Phong tiến vào trong nhà xưởng.

Các phạm nhân ai nấy đều đứng thẳng, trên mặt lộ ra thần sắc đau khổ nhưng vô tội. Mọi người đều có thể nắm bắt được tâm trạng lúc này của Trương Hải Phong, không ai dám tự chuốc lấy xui xẻo mà dấy vào “Quý Kiến Sầu”.

Hắc Tử càng cúi gằm mặt như thể con đà điểu bị hoảng sợ. Quản giáo Hoàng – người phụ trách giám sát đơn đốc việc sản xuất lúc trước đã khiến gã được thưởng thức mùi vị của dùi cui điện, bây giờ Trương Hải Phong đích thân đến đây, không biết còn có sự trừng phạt đáng sợ nào đang chờ đợi mình đây.

Bất luận thế nào, việc gì phải đến thì cũng không thể nào né tránh được. Tiếng giày da gõ trên nền xi măng càng lúc càng lại gần, cuối cùng những tiếng bước chân trầm đục đó dừng lại trước mặt Hắc Tử.

Hắc Tử do dự giây lát sau đó lấy hết dũng khí ngẩng đầu lên. Gã nhìn thấy Trương Hải Phong đang nhìn chăm chăm vào mình, ánh mắt lạnh lùng đến độ khiến người ta sợ hãi.

Đó là sự lạnh lùng khiến người khác ghệt thở, giống như là mặt nước biển phẳng lặng trước khi mưa giông bão táp dội đến. Hắc Tử chỉ dám liếc nhìn một cái rồi vội vàng cúi đầu xuống. Trước mắt gã là đôi giày da đen bóng, và độ cao cái đầu của gã còn chưa đến được đầu gối của đối phương.

Trương Hải Phong lên tiếng: “Anh nói lại một lần nữa, chiếc bút chì mất như thế nào?” Giọng nói của anh ta cũng vang vọng, mang theo thứ áp lực không thể nào né tránh được.

“Tôi đi vào nhà vệ sinh, để bút chì ở lại trên bàn... khi quay trở lại thì đã không thấy nữa rồi.” Hắc Tử rụt rè trả lời.

Trương Hải Phong mặt lạnh tanh “ừm” một tiếng, lại hỏi: “Anh vào nhà vệ sinh mất bao nhiêu lâu?”

“Không mất bao nhiêu thời gian...” Hắc Tử há miệng, “Tôi đi đại tiện, cũng chỉ dăm ba phút thôi.”

“Dăm ba phút?” Trương Hải Phong kéo dài giọng hỏi, rõ ràng là có điều nghi ngờ.

Hắc Tử hơi chột dạ, sau khi do dự giây lát lại thay đổi: “Có thể là nhiều hơn... mấy hôm nay tôi không được nhuận tràng.”

Trương Hải Phong không có tâm tư gì để nói chuyện phiếm với gã về việc này, chỉ truy hỏi: “Rốt cuộc là mất bao nhiêu lâu?”

Hắc Tử nghĩ một lát nói: “Nhiều nhất cũng không quá mười phút.” Lần này ngữ khí của gã rất kiên định, đồng thời lúc nói còn ngẩng đầu lên nhìn Trương Hải Phong, thể hiện ra sự thành khẩn.

Trương Hải Phong đột nhiên giơ chân lên, đập vào vai Hắc Tử, gã kêu “ôi, ôi” một tiếng rồi ngã bệt xuống đất, vị trí bị đập vô cùng đau đớn.

Nhưng gã cũng là một tên phạm nhân cáo già lợc lỏi, lập tức quay trở lại quỳ ngay ngắn trước mặt Trương Hải Phong, động tác nhanh nhẹn giống như một con lật đật.

Thấy biểu hiện của đối phương như vậy, khiến cho Trương Hải Phong lại không thể nào đáp tiếp được nữa, anh ta sa sầm mặt, chửi: “Không quá mười phút? Mày lừa ai chứ! Máy quay camera giám sát hiện rõ kìa, 3 giờ 35 phút mày vào nhà vệ sinh, 3 giờ 57 phút mới ra, hơn hai mươi phút đấy! Mày đi ỉa hay là đẻ con đấy?”

Trương Hải Phong không phải là đang dọa nạt đối phương. Sau khi anh ta nhận được báo cáo trong nhà xưởng bị mất bút chì, việc đầu tiên chính là kiểm tra máy quay camera giám sát lúc trước và sau khi xảy ra vụ việc. Theo như lời Hắc Tử nói, chiếc bút chì bị mất khi anh ta vào nhà vệ sinh, vậy thì trong khoảng thời gian này, những ai từng tiếp cận bàn làm việc của Hắc Tử đều là nghi phạm lấy đi chiếc bút chì. Nhưng điều không may chính là: bàn làm việc của Hắc Tử vừa vặn lại là giao điểm giữa hai đường đi dọc ngang trong nhà xưởng, thường xuyên có phạm nhân qua lại, cầm túi giấy đã dính xong đi đến chiếc máy đục lỗ ở phía sau để tiến hành đục lỗ. Chiếc máy quay camera giám sát đặt ở cửa nhà xưởng mặc dù tầm nhìn rất rộng rãi thoáng đạt, nhưng độ nét thì lại không được tốt, chỉ có thể nhìn thấy việc đi lại giữa mọi người, nhưng lại không thể nào phân biệt được những động tác nhỏ tinh tế, rốt cuộc là ai đã lấy đi chiếc bút để trên bàn là việc thực sự khó có thể phán đoán ra được.

Tương tự cũng do độ nét của máy quay camera, từ hình ảnh trong video vốn không nhìn rõ được vốn trên bàn có bút chì hay không, cho nên cũng không thể nào loại trừ được việc Hắc Tử có khả năng vừa ăn cắp vừa la làng. Mà Hắc Tử lại ở trong nhà vệ sinh hơn hai mươi phút đồng hồ, điều này rõ ràng là không hợp với lẽ thường, Trương Hải Phong là người có kinh nghiệm phong phú, đương nhiên không bỏ qua nghi điểm này.

Nghe nói Trương Hải Phong đã điều tra máy quay camera giám sát, Hắc Tử biết là không che giấu được, đành phải rầu rĩ nét mặt nói: “Đúng là hơi lâu một chút... nhưng tôi thực sự là đường ruột quá khô...”

“Táo bón phải không?” Trương Hải Phong vẫy tay về phía cửa, “Hai người đến đây đưa anh ta đến phòng y tế, tìm thứ gì đó để khơi thông hậu môn cho anh ta.”

“Đừng mà, đội trưởng Trương!” Hắc Tử vội vàng xin tha, gã biết rõ nếu như cứ thế đi đến phòng y tế, cả tinh thần và thể xác đều đồng thời bị tổn thương nặng nề.

Trương Hải Phong lạnh lùng hỏi ngược lại: “Anh còn không nói thật à?”

“Tôi nói, tôi nói.” Hắc Tử nín nhịn hồi lâu, cuối cùng cũng lên tiếng, gã đỏ bừng mặt nói: “Tôi chỉ là... chỉ là thêm phụ nữ, nên tự mình vào nhà vệ sinh một chút.”

Thật không ngờ là lý do như thế này. Cho dù là đang ở trong bầu không khí căng thẳng như vậy, các phạm nhân cũng không nén nổi cười ồ lên. Thậm chí có mấy người quản giáo cũng không nhịn được, cúi đầu quay lưng để che giấu thần thái không mấy đẹp đẽ của mình.

Trương Hải Phong trừng mắt nhìn xung quanh một lượt, dập tắt tiếng cười.

“Tôi thực sự không làm gì khác.” Hắc Tử lại một lần nữa ngược đầu lên, nói vẻ thề thốt. Dù sao đã vô cùng mất mặt rồi, gã bây giờ cũng chẳng còn gì để mất nữa.

Lý do này nghe ra có vẻ hợp lý. Phạm nhân ở trong ngục làm việc đó là tình trạng rất phổ biến, và nhìn thần thái của Hắc Tử cũng không giống như là vội vàng bịa ra lý do. Trương Hải Phong vắt tay sau lưng trầm

ngâm một lúc, sau đó bước ra ngoài mấy bước, quay đầu nhìn hai hàng phạm nhân đang đứng sát mép tường.

Có người cúi đầu không dám nhìn Trương Hải Phong, nhưng cũng có người cố ý ngước mắt lên, như thể muốn chứng minh mình vô tội.

Trương Hải Phong khẽ húng hắng giọng, nói với mọi người: “Tất cả mọi người trong khu trại giam số 4 đều có mặt ở đây. Chiếc bút chì không thể nào vô duyên vô cớ biến mất, trong số các anh nhất định có một người nào đó biết được chiếc bút chì đó đang ở đâu. Bây giờ tôi cho người này một cơ hội, hãy tự giao nộp chiếc bút chì ra, tôi có thể đưa ra sự trừng phạt giới hạn thấp nhất.”

Bầu không khí yên lặng bao trùm khắp cả nhà xưởng, không có ai lên tiếng. Những người lúc đầu ngước đầu lên lúc này đây cũng đều cúi xuống, lo sợ ánh mắt của mình sẽ khiến cho Trương Hải Phong hiểu nhầm.

“Bây giờ nếu giao chiếc bút chì ra thì tôi chỉ phạt hấn một trận dùi cui điện, cộng thêm một tuần nhốt phòng kín.” Trương Hải Phong lại nói thêm. Sự trừng phạt này thực ra là vô cùng nghiêm khắc, nhưng lúc này đây những câu chữ thốt ra từ miệng anh ta lại mang theo sự miêu tả hết sức nhẹ nhàng.

Vẫn không có ai lên tiếng, tất cả phạm nhân đều cúi hấn đầu xuống, né tránh mọi ánh mắt rừng rực của những người quản giáo xung quanh chiếu tới.

Trương Hải Phong cũng trầm mặc, anh ta biết trong tình cảnh này mọi người đều cần thời gian để suy ngẫm. Khoảng thời gian này càng dài, người nào đó sẽ càng phải chịu đựng áp lực nặng nề.

Nhà xưởng sản xuất của khu trại giam số 4 chưa bao giờ yên tĩnh như thế này. Yên tĩnh đến độ ngay cả không khí cũng ngừng chuyển động, đúng

là khiến cho người ta ghệt thở. Thứ mùi vị này khiến cho từng phạm nhân đều tăng thêm nỗi giày vò khổ khổ.

Hồi lâu sau, cuối cùng có người đã không nhẫn nại được nữa, từ góc tường truyền ra một tiếng hét lớn: “Ai lấy? Mau đưa ra đi! Đừng có để liên lụy tất cả mọi người cùng chịu khổ!”

Người lên tiếng chính là anh Bình. Địa vị của y trong đám phạm nhân trước nay đều khá cao, khi lên tiếng thì đúng là cũng thể hiện được khí thế.

Sau khi sự tịch mịch bị phá vỡ, áp lực đè nén không lối thoát hình như cũng đã bị xé rách một miếng. Các phạm nhân đã dần khôi phục lại chút sinh khí, có người ở bên cạnh cũng khẽ phụ họa theo, còn phần lớn mọi người đều dáo dác nhìn người khác, muốn thử thông qua sự quan sát của mình để phát hiện ra điều gì đó.

Chỉ là vẫn không có ai đề cập đến chiếc bút chì đó, tất cả mọi người trông đều vô tội giống như trẻ sơ sinh.

Trương Hải Phong chợt bật cười, “chậc” một tiếng, mang theo ý vị khinh mạn và giễu cợt. Tiếng cười này lập tức khiến cho cả nhà xưởng lại một lần nữa trở nên yên ắng, ánh mắt của các phạm nhân nhất loạt hướng về phía Trương Hải Phong, thực sự hoang mang lo sợ.

“Tôi biết kẻ lấy đi chiếc bút chì đó nghĩ như thế nào.” Trương Hải Phong bắt đầu chậm rãi nói: “Hẳn chắc chắn đã giấu chiếc bút chì đó ở chỗ bí mật nhất. Cho nên hẳn nghĩ: bất luận thế nào tôi cũng không thể tự chui đầu vào lưới. Chỉ cần không tìm ra được chiếc bút từ trên người tôi, thì không có chứng cứ chứng minh là tôi lấy. Cho dù là liên lụy tất cả mọi người cùng chịu tội, thì cũng hơn là một mình tôi phải chịu khổ.”

Những lời phân tích này rất thiết thực. Những phạm nhân có thể tiến vào khu trại giam số 4 này gần như đều là những kẻ rất giáo hoạt, biết quan

sát phân tích cục diện, rất biết cách tùy cơ ứng biến. Những người quản giáo đã xem đoạn băng video mà vẫn không tìm ra được tung tích của chiếc bút chì, vậy thì chi tiết chiếc bút chì bị mất rõ ràng là không nhìn rõ được từ trong đoạn video. Cho nên kẻ lấy đi chiếc bút chì đó đương nhiên đã hạ quyết tâm có chết cũng không mở miệng, Trương Hải Phong có lợi hại hơn nữa, không tìm được mục tiêu thì cũng có thể làm gì được chứ? Kết quả cuối cùng một là cứ thế cho qua, hai là tất cả mọi người cùng chịu vạ lây vì anh ta.

Tất cả phạm nhân đương nhiên cũng hiểu rõ được đạo lý này. Lúc này có người bắt đầu kêu than oán thán, hoặc là cúi đầu hoặc là khề chửi “Thật chẳng ra gì”, hoặc là phẫn nộ hét lên: “Dám làm không dám chịu, con mẹ nó làm con rùa rút cổ”! Ai nấy đều có bộ dạng phẫn nộ, biểu hiện ra mình đã chịu đủ sự oan ức trong sự việc này.

Trương Hải Phong lạnh lùng đứng bên quan sát, đợi sau khi sự xao động này bình ổn trở lại, nói tiếp: “Chiếc bút chì không thể nào bỗng dưng biến mất, nó chắc chắn đã được giấu ở nơi nào đó, mà nơi này không thể nào vượt qua được phạm vi hoạt động của các anh. Cho nên tôi muốn lục soát tìm thấy nó chắc cũng không phải việc gì quá khó nhỉ?”

Đám phạm nhân thi nhau gật đầu phụ họa, có người nói: “Một chiếc bút mới dài như vậy, sao có thể không tìm được chứ?”, có người thể hiện thái độ tích cực, hy vọng những người quản giáo lập tức tiến hành lục soát, không muốn lãng phí tâm tư và thời gian của mọi người nữa.

Trương Hải Phong lại xua tay, xem ra có vẻ không nóng vội, anh ta đi mấy bước trước mặt các phạm nhân, sau đó chỉ vào chiếc máy quay camera ở cửa nhà xưởng, nói: “Chiếc máy quay camera đó lúc nào cũng hoạt động, cả nhà xưởng đều bị thu vào trong ống kính, đương nhiên rồi, độ nét của thiết bị có hạn, từ trên màn hình không thể nào thấy chiếc bút chì đó. Nhưng quá trình hoạt động của từng người các anh đều có thể nhìn rõ được, chỉ cần tôi lục soát ra được chiếc bút chì đó, lẽ nào tôi không thể phán đoán ra được ai đã giấu nó sao?”

Những lời này nói rất trịnh trọng, những người quản giáo khác nghe vậy trong lòng đều bình tĩnh, đúng vậy, chỉ cần lục soát ra chiếc bút chì rồi kết hợp thêm với vị trí mà máy quay camera giám sát nơi giấu bút chì, chắc chắn sẽ phát hiện ra được nhiều điều. Dù sao thì giấu chiếc bút chì không dễ dàng giống như lấy chiếc bút chì trên bàn, nghi phạm đương nhiên sẽ lưu lại một số động tác và phản ứng khác thường ở trong máy quay.

“Được rồi.” Trương Hải Phong lúc này chợt dừng bước, quay người lại một lần nữa quét khắp một lượt nhóm phạm nhân ở trước mặt, “Bây giờ là cơ hội cuối cùng, giao bút chì ra, ăn một trận dùi cui điện, bị nhốt phòng kín một tuần, đây là sự trừng phạt nhẹ nhất. Nếu như để tôi tìm ra được là ai, vậy thì cứ đợi sự trừng phạt nặng nề nhất, nặng đến độ vượt ra khỏi sự tưởng tượng của bất cứ ai!”

Phần lớn những phạm nhân mang hình phạt nặng đều biết được mùi vị của dùi cui và nhốt phòng kín. Dùi cui chọc vào người đủ để khiến cho toàn thân co giật đau đớn, sự đau đớn đó có thể khiến cho nước dãi chảy đầm đìa, ngay cả tiểu tiện cũng không thể khống chế nổi; còn việc bị nhốt phòng kín thì lại là một sự trừng phạt dựa trên phương diện tinh thần, người bị chịu sự trừng phạt này sẽ bị nhốt trong một căn phòng tối đen chật chội, không có ánh sáng, không có âm thanh, tất cả cảm quan trên cơ thể đều gần như bị mất đi tác dụng, giống như là bị nhốt chặt trong ngôi mộ lạnh lẽo. Cho dù là người kiên cường nhất, sau một tuần, trái tim cũng sẽ bị mài mòn đến chai sạn.

“Một trận dùi cui, một tuần nhốt phòng kín.” Đây được coi là sự trừng phạt nhẹ nhất, vậy thì đám phạm nhân đúng là không thể tưởng tượng được “hình phạt nặng nhất” rốt cuộc là như thế nào.

Những thứ mà chúng ta chưa biết là đáng sợ nhất. Và “sự trừng phạt không thể nào tưởng tượng nổi” sẽ đem đến cho các phạm nhân áp lực nặng nề như thế nào, thì dễ dàng có thể đoán được.

Thế là tất cả các phạm nhân chịu án nặng hung hãn ai nấy đều im phăng phắc, cho dù là người vô tội một trăm phần trăm thì trên trán không tránh khỏi lấm tấm mồ hôi, nhờ may chiếc bút chì đó tìm thấy ở gần bàn làm việc của mình, vậy thì đúng là oan tày trời!

Nhưng dưới áp lực như vậy mà vẫn không có ai chịu nói ra tung tích của chiếc bút chì đó. Mọi người chỉ có thể lặng lẽ chờ đợi trong bầu không khí này, chờ đợi mưa to gió lớn ập tới.

Ánh mắt Trương Hải Phong lại một lần nữa lướt qua tất cả các khuôn mặt của đám phạm nhân, vẫn không có ai lên tiếng. Những điều cần nói thì đã nói hết rồi, Trương Hải Phong biết có chờ đợi thêm nữa cũng chẳng có ý nghĩa gì, nên anh ta bèn vẫy tay với các cấp dưới ở bên cạnh mình: “Các anh đều lại cả đây đi!”

Ngoài hai người cảnh sát vũ trang đứng canh ở cổng nhà xưởng, hơn mười người quản giáo đều vây quanh Trương Hải Phong, bọn họ ai nấy thần sắc nghiêm túc chờ đợi chỉ lệnh chiến đấu của đội trưởng.

Trước tiên Trương Hải Phong dặn dò: “Anh Hoàng, anh hãy dẫn một đội mười người phụ trách lục soát trong phòng, tám người ở trong nhà xưởng, một người vào nhà vệ sinh, một người vào nhà kho. Không được bỏ qua bất cứ góc nào, chỉ cần là nơi có khả năng cất giấu được cả chiếc bút chì đều cần phải tỉ mỉ lục soát một lượt! Có hiểu không?”

“Đã rõ!” Quản giáo Hoàng nghiêng rằng hô một tiếng, ông là người phụ trách ở nhà xưởng sản xuất, khó có thể né tránh được trách nhiệm đối với cục diện trước mắt, đừng thấy ông ta thường ngày đều có vẻ lười biếng, lúc này đây mong muốn được chiến đấu lại vô cùng mãnh liệt và ông ta thì rất quen thuộc đối với từng góc ngách trong nhà xưởng, muốn giấu chiếc bút chì dưới sự theo dõi giám sát của ông ta là một việc không hề đơn giản.

Trương Hải Phong lại quay sang nhìn người quản giáo ngoài 30 tuổi: “Vương Hoành. Anh dẫn hai người đi lục soát ở bên ngoài nhà xưởng, trọng điểm là bên cạnh cửa sổ, ít nhất phải lục soát hết khu vực bán kính hai mươi mét, đã hiểu chưa?”

Người có tên Vương Hoành này chính là trung đội phó của trại giam số 4, cũng là tướng lĩnh đặc lực nhất của Trương Hải Phong. Tính cách anh ta trầm tĩnh, thường ngày cũng không hay nói, lúc này đây cũng chỉ gật đầu sau đó chỉ vào hai người: “Cậu, cậu, đi theo tôi!”

Bởi vì cần phải tiến hành lục soát ở bên ngoài nhà xưởng, cho nên anh ta tìm mấy người trẻ tuổi có thị lực tinh tường nhất.

“Tiểu Trần.” Trương Hải Phong cuối cùng lên tiếng hỏi, “Vừa rồi khi đẩy hàng ra, các cậu vẫn đi đúng tuyến đường quy định chứ?”

Tiểu Trần chính là người quản giáo trẻ dẫn đường cho Đỗ Minh Cường và Tiểu Thuận đẩy chiếc xe chở hàng ra ngoài, anh ta trả lời rất chắc chắn: “Đều là tuyến đường quy định, không đi lộn xộn một bước nào.”

“Hai phạm nhân đó trong khoảng thời gian liên quan cũng không có hành động gì khác thường chứ?” Trương Hải Phong lại hỏi, “khoảng thời gian liên quan” đương nhiên là ám chỉ khoảng thời gian sau khi Hắc Tử vào nhà vệ sinh cho đến khi Tiểu Trần tiến hành lục soát người Đỗ Minh Cường và Tiểu Thuận.

“Tôi vẫn luôn theo dõi sát sao, không phát hiện ra điều gì khác thường.”

“Tốt lắm.” Trương Hải Phong khen ngợi một câu. Nếu như vậy cho dù Đỗ Minh Cường và Tiểu Thuận lấy đi chiếc bút chì, bọn họ cũng không có cách nào để vứt bỏ chiếc bút chì đến nơi cách quá xa tuyến đường quy định. Trương Hải Phong bèn tự tin dặn dò: “Cậu dẫn theo năm người lục soát một lượt các chặng đường, trọng điểm là những đoạn đường có thể giấu được đồ, ví dụ như những chỗ bờ ruộng hay dây cây xanh. Nếu như

không đủ người, hãy đến những khu trại giam khác điều động một số phạm nhân hình phạt nhẹ để giúp đỡ cùng tìm kiếm.”

“Đã rõ.” Tiểu Trần gọi năm người khác cùng bước ra ngoài nhà xưởng. Xét về lượng công việc, khu vực anh ta phụ trách là rộng nhất, nhưng chỉ cần tổ chức các phạm nhân ở các khu trại giam số 1, 2, 3 để tiến hành lục soát kỹ lưỡng và toàn diện, anh ta tin rằng chiếc bút chì đó chỉ cần nó ở trong khu vực mình phụ trách, chắc chắn sẽ không để lọt.

Sau khi bố trí rõ ràng công việc, tất cả các quản giáo đều lập tức hành động, tham gia vào công tác tìm kiếm chiếc bút chì mất tích đó, Trương Hải Phong thì lại chuyển một chiếc ghế ra, ngồi đối diện với hai hàng phạm nhân đó. Anh ta vắt chân chữ ngũ, nghịch ngợm chiếc dùi cui ở trong tay, ánh mắt chớp chớp bất định nhưng bất luận là di chuyển đến đâu, tầm nhìn của anh ta ít nhất vẫn cứ chăm chú dõi theo một phạm nhân nào đó ở gần đây.

Phần lớn các phạm nhân đều không dám nhìn thẳng vào Trương Hải Phong, chỉ biết cúi đầu khi ánh mắt của đối phương rơi tới. Trương Hải Phong thấy cảnh tượng này bèn cười khẩy, lớn tiếng nói: “Tất cả ngẩng đầu lên, nhìn vào tôi!”

Các phạm nhân đành phải ngược mắt lên, liếc mình đón lấy ánh mắt của Trương Hải Phong. Trương Hải Phong biết chắc chắn có một người nào đó trong lòng đang cất giấu bí mật, khi các quản giáo tiến hành lục soát, người này đương nhiên sẽ phải chịu áp lực ngày càng lớn, một người có thể nói dối ngoài miệng, nhưng ánh mắt của hắn thì rất khó có thể nói dối, Trương Hải Phong hy vọng thông qua cuộc giao đấu bằng ánh mắt có thể lôi được tên đó ra.

Trong những lần đo mắt, Trương Hải Phong chú ý nhất chính là mấy người ở trong phòng giam 424. Xét từ vị trí, mấy người này gần Hắc Tử nhất, chỉ cần muốn lấy trộm chiếc bút chì cũng dễ dàng nhất. Mà Đỗ Minh Cường và Tiểu Thuận lại còn có cơ hội ra bên ngoài, điểm nghi

ngờ càng tăng thêm một bậc. Và biểu hiện của mấy người này lúc này đây cũng có sự khác biệt, nhưng tất cả đều để lại ấn tượng sâu sắc cho Trương Hải Phong.

Anh Bình là anh cả trong phòng giam 424, trước khi vào ngục, y là nhân vật “đại ca” sừng sỏ xưng bá một phương chốn giang hồ. Trong ánh mắt y mang theo sự hung hãn và ngang ngược. Đương nhiên khi đối diện với Trương Hải Phong, y cũng biết đặc biệt thu ánh mắt của mình lại, nhưng thiên tính của y vẫn lấp lánh nơi đáy mắt, đó là một con sói, cho dù đã được đội lột cừu, cũng không thể che lấp được tính sói máu tanh của y.

A Sơn đứng ở cạnh anh Bình, nếu so với y, ánh mắt anh ta rõ ràng đờ đẫn hơn. Trên thực tế, trông cả con người anh ta đều toát ra một thứ khí chất lù đù. Theo sự quan sát của Trương Hải Phong, A Sơn thường ngày cũng rất ít nói, trong cả đám phạm nhân, anh ta hình như mãi mãi là một người không nổi bật nhất.

Nhưng Trương Hải Phong biết rõ bản tính của A Sơn vốn không thật thà giống như biểu hiện bên ngoài của anh ta. Đây là một tội phạm nghiêm trọng trong vụ án cướp bóc, thủ đoạn hung ác, hơn nữa phạm tội rất nhiều lần, những hành vi như vậy rõ ràng rất không phù hợp với hình tượng bên ngoài của anh ta. Trương Hải Phong đoán tên này chắc chắn là đã ngụy trang, hẳn không muốn người khác chú ý đến mình.

Trong trại giam, kẻ cố tình làm mờ nhạt bản thân mình thông thường đều gánh trên mình bí mật nào đó, hoặc là gánh vụ án nào đó chưa điều tra ra được, hoặc là đang rắp tâm lên kế hoạch vượt ngục. Nhưng hai loại tình huống này đều không khiến cho Trương Hải Phong hào hứng, trước tiên anh ta cũng chẳng cần biết có gánh vụ án hay không, đó là công việc của đội Trinh sát hình sự, còn kẻ nào muốn lên kế hoạch vượt ngục khỏi khu trại giam số 4, trong mắt anh ta đó chỉ là kẻ ngốc nói mê. Hiện nay điều Trương Hải Phong nghĩ là: A Sơn đã thích giả vờ thật thà vậy thì hẳn chắc không trộm bút chì, nói từ một góc độ khác, Trương Hải Phong tin

rằng sự việc dùng bút chì để làm bị thương người khác quyết không xảy ra đối với A Sơn.

Nếu như tiếp tục phân tích theo hướng tư duy này, Tiểu Thuận lại đáng để đặc biệt quan tâm hơn một chút. Tên này vốn chẳng có tài cán gì, nhưng trước nay vốn thích cáo mượn oai hùm, hay gây ra chuyện thị phi. Hơn nữa, ở độ tuổi lỡ cỡ như cậu ta lúc này khi làm việc gì cũng không suy xét đến hậu quả, ăn trộm bút chì để làm mình bạo gan hơn, thậm chí hành hung cũng là điều rất có khả năng xảy ra.

Sau khi nghĩ đến đây, Trương Hải Phong bèn chuyển ánh mắt về phía Tiểu Thuận. Lại thấy cậu ta đang lén dùng khước mắt liếc nhìn Hắc Tử đang quỳ dưới đất, nét mặt có vẻ rất hưng phấn. Trương Hải Phong chau mày, khi đang định lên tiếng, Tiểu Thuận đã thu ánh mắt lại, thấy “Quỷ Kiến Sâu” đang nhìn chăm chăm vào mình, Tiểu Thuận giật mình sợ hãi, cổ co rút lại như thể đột nhiên bị hụt mất một đoạn.

Trương Hải Phong thầm lắc đầu. Tiểu Thuận mặc dù không có tài cán gì, nhưng cũng được coi là một kẻ nhanh nhẹn xảo quyệt. Nếu như thực sự là cậu ta lấy bút chì của Hắc Tử, lúc này đây có lẽ không nên có biểu hiện nôn nóng như vậy.

Quay sang nhìn Hắc Tử, bất luận từ góc độ nào cũng thấy gã này cao tay hơn Tiểu Thuận rất nhiều. Trương Hải Phong biết Hắc Tử vốn dĩ cần phải ăn đạn, bởi vì đã bán đứng người bạn tốt nhất của mình nên mới giữ lại được cái mạng. Người này không những thủ đoạn bỉ ổi nham hiểm, tâm tư cũng kín kẽ cẩn mật, phạm nhân ở trong ngục nếu ai đối chọi với gã e rằng cũng chẳng được lợi lộc gì.

Một kẻ như vậy bây giờ đang ôm đầu quỳ xồm dưới đất oan ức và bất lực, nét mặt kinh hoàng sợ hãi. Điều này khiến cho Trương Hải Phong không thể không nghi ngờ về độ chân thực từ bộ dạng này của gã. Bất luận thế nào, Hắc Tử chui vào trong nhà vệ sinh hơn hai mươi phút đồng hồ, mà rốt cuộc gã đã làm những gì thì cũng không ai có thể chứng minh

được. Cho nên khả năng “vừa ăn cắp vừa la làng” cho đến lúc này vẫn không thể nào loại trừ được.

Trong phòng giam 424, vẫn còn một nhân vật rất đáng để quan tâm chú ý, người này chính là Hàng Văn Trị – người mới vào ngục. Đứng từ lập trường của quản giáo, người này vốn dĩ là một con cừu, nhưng con cừu này bây giờ đã rơi vào trong giữa bầy sói Con thỏ bị ép bức quá thì cũng sẽ cắn người, còn cừu thì sao? Có chắc chắn là cam chịu nhẫn nhịn sự ức hiếp của bầy sói không? Ngay buổi tối Hàng Văn Trị vừa mới vào ngục đã tự sát, ai cũng đều có thể nghĩ ra được ra là do nguyên nhân gì. Phần tử thức như anh ta luôn có sự kiêu hãnh của mình, đừng thấy bề ngoài anh ta chẳng nói gì, nổi thù hận có thể đã bùng phát điên cuồng ở trong lòng anh ta rồi. Nếu như chiếc bút chì đó thực sự là anh ta lấy đi, e rằng càng nguy hiểm hơn rơi vào tay bất cứ ai. Bởi vì anh ta đã từng tự sát, vậy thì việc báo thù của anh ta cũng không cần nghĩ đến hậu quả. Nói một cách khác, nếu việc xảy ra đối với người này, chắc chắn là việc lớn.

Nhưng có một việc lại khiến Trương Hải Phong cũng không cần quá lo lắng: Hàng Văn Trị dù sao cũng là người vừa mới vào ngục, không có quá nhiều kinh nghiệm đối phó với quản giáo, hơn nữa, bản tính của anh ta cũng không phải là kẻ gian xảo, chắc cũng không bày ra được quá nhiều âm mưu quỷ kế. Cho dù là anh ta lấy đi chiếc bút chì đó, anh ta có thể giấu nó ở đâu được chứ? E là chẳng cần phải mọi người gõ trống phát cờ lục soát, chỉ cần quản giáo thăm vấn là anh ta đã không đối phó nổi rồi.

Trương Hải Phong vừa nghĩ vừa đặc biệt chú ý đến biểu hiện của Hàng Văn Trị. Tâm nhìn của Hàng Văn Trị mặc dù đang nhìn về phía Trương Hải Phong, nhưng ánh mắt hoàn toàn trống rỗng, như thể đang thất thần. Hồi lâu sau Hàng Văn Trị mới đột nhiên nhận thức ra Trương Hải Phong đang quan sát mình, anh ta giơ tay lên gãi đầu, bộ dạng trông rất hoang mang.

Anh ta đang nghĩ đến chuyện khác – Trương Hải Phong thầm phán đoán. Như vậy có lẽ Hàng Văn Trị không liên quan gì đến việc chiếc bút chì bị mất, nếu không, anh ta sao có thể lơ đãng trong khi các quản giáo đang rầm rộ lục soát chứ? Cần phải biết rằng, Hàng Văn Trị chưa từng rời khỏi nhà xưởng, anh ta ăn trộm bút chì bắt buộc cần phải giấu ở trong gian phòng này. Những người quản giáo đang bận rộn lục soát trước mặt anh ta, anh ta có thể giả vờ không để ý đến, nhưng nhất quyết không thể có tâm trạng để suy nghĩ đến việc khác, trừ khi anh ta thực sự chắc chắn tin rằng việc lục soát ở đây không nảy sinh bất cứ sự ảnh hưởng nào đối với mình.

Sau khi vứt bỏ sự nghi ngờ đối với Hàng Văn Trị, Trương Hải Phong cuối cùng lại tập trung sự chú ý vào anh chàng có tên Đỗ Minh Cường. Đây là một phạm nhân nhận hình phạt nhẹ đầu tiên mà khu trại giam số 4 thu nhận trong nhiều năm nay, chỉ riêng điều này đã đủ để chứng minh hẳn không phải là một kẻ tầm thường. Trương Hải Phong ít nhiều cũng tìm hiểu về con người này – Đỗ Minh Cường không phải là tên thật của hắn, tên thật của hắn có lẽ là Văn Thành Vũ. Theo như lời Đội trưởng La của đội Cảnh sát hình sự, người này chính là tên sát thủ thần bí, đã gây nên rất nhiều vụ án gây chấn động, thậm chí ngay cả Đặng Hoa – nhân vật hùng bá chốn tỉnh thành bao năm nay cũng bị chết dưới sự dàn dựng của hắn. Nhưng những tội danh này pháp luật lại không công nhận, tính chân thực của sự việc này vẫn là điểm nghi vấn. Trương Hải Phong thực ra chẳng mấy quan tâm đến việc này – anh ta và La Phi vốn cũng chẳng có mối giao tình, hơn nữa đứng từ một góc độ khác, nếu như những sự việc này là thật nhưng La Phi lại chỉ có thể giam hắn vào trong ngục năm năm, việc này lẽ nào chẳng phải là sự thất bại của cảnh sát sao?

Mặc dù vẫn có sự hoài nghi này, nhưng Trương Hải Phong vẫn nhận lời ủy thác của La Phi, thu nạp Đỗ Minh Cường vào trong khu trại giam của mình. Bất luận thế nào, đội trưởng đội Cảnh sát hình sự đã đưa ra lời yêu cầu này, ít ra cũng thể hiện sự tín nhiệm và tôn trọng đối với mình. Cùng là đồng nghiệp ở trong hệ thống, cũng vẫn cần phải nể mặt nhau. Hơn nữa, Trương Hải Phong không hề cảm thấy sự việc này có gánh nặng gì

to lớn cả, anh ta rất tự tin đối với khả năng khống chế của mình: bất luận anh ở bên ngoài tác oai tác quái ra sao, đã đến khu trại giam số 4, cho dù anh là một con rồng, thì cũng phải cuộn lại cho tôi!

Biểu hiện của Đỗ Minh Cường sau khi vào trong ngục thì rất tuân thủ quy tắc, không những không gây thêm phiền phức, thậm chí còn tỏ ra thật thà biết điều hơn nhiều phạm nhân khác. Trương Hải Phong dần dần tin tưởng: hẳn đúng là một tên rất thông minh.

Trong khu trại giam số 4, những phạm nhân thật thà ngoan ngoãn chấp nhận sự cải tạo, không bao giờ gây thêm phiền toái cho quản giáo là kẻ thông minh nhất. Đây là tư duy logic mà Trương Hải Phong luôn nhắc tới, anh ta hy vọng tất cả mọi người đều có thể hiểu được logic này. Bởi vì những kẻ không thật thà ngoan ngoãn, hay gây phiền toái, cuối cùng vẫn là tạo ra trái đũa bắt mình nuốt vào mà thôi, kẻ thông minh sao có thể đi làm những việc ngốc nghếch chịu thiệt thòi như vậy?

Nhưng Trương Hải Phong có lúc cũng lo lắng: tên Đỗ Minh Cường này có phải là quá thông minh hay không? Sự “thật thà ngoan ngoãn” đó của hắn chỉ có thể là một trò để che mắt mình? Bởi vì qua lời miêu tả của La Phi, hắn quyết không phải là một nhân vật dễ dàng để cho người khác chi phối. Nghe nói tên này còn rất giỏi đóng kịch, đã từng thay đổi thân phận để trà trộn vào ở bên cạnh các chuyên gia trong giới cảnh sát, thật không ngờ lại không để bị phát hiện ra.

Cho nên Trương Hải Phong đặc biệt nhắc nhở bản thân: khi quan sát Đỗ Minh Cường nhất định phải lưu tâm hơn. Theo lời phản ánh của anh Hoàng: hôm nay trong lúc bố trí công việc ra ngoài vận chuyển hàng, vốn dĩ là để Hắc Tử và Tiểu Thuận đi, nhưng Đỗ Minh Cường lại chủ động yêu cầu thế chỗ cho Hắc Tử. Phía sau biểu hiện không bình thường này liệu có phải ẩn giấu loại động cơ nào đó không được bình thường? Chỉ là Đỗ Minh Cường cần chiếc bút chì đó làm gì chứ? Hắn ở trong khu trại giam chưa bao giờ gây ra chuyện, không nghe thấy giao thủ kết oán với ai... lẽ nào hắn ở trong khu trại giam lại vẫn tiếp tục thực hiện kế

hoạch giết người của mình sao? Nhưng điều này nói ra thì cũng không được thông suốt, tất cả những phạm nhân ở đây đều đã bị pháp luật trừng trị rồi, hắn còn ra tay nữa chẳng phải là một hành động thừa thãi sao? Hơn nữa trong đây được canh phòng nghiêm ngặt giống như một chiếc lồng, hắn dám hành hung ở đây, chẳng phải là tăng thêm hình phạt cho mình sao? Một kẻ thông minh quyết không làm như vậy. Hắn tất cả chỉ phải chịu năm năm hình phạt, ngoan ngoãn ngồi tù hai, ba năm, được ra sớm chẳng phải là tốt nhất sao?

Có thể chiếc bút chì này còn có tác dụng khác đối với Đỗ Minh Cường? Trương Hải Phong suy ngẫm một lúc, nhưng lại không nghĩ ra được manh mối gì mới. Sau khi do dự giây lát, anh ta đột nhiên giật mình: tư duy của mình thật không ngờ lại trở nên do dự bất định khi nghĩ về Đỗ Minh Cường, như thế ngay cả một chỗ ổn thỏa để hạ chân xuống cũng không tìm thấy. Đây là hiện tượng từ trước tới nay chưa từng xảy ra. Thế nên khi anh ta nhìn Đỗ Minh Cường một cách đăm chiêu, trong ánh mắt bèn xuất hiện thêm vài phần cảnh giác và phòng bị.

Đỗ Minh Cường vốn đang nhìn ra chỗ khác, nhưng hắn cũng nhanh chóng cảm nhận được sự chú ý của Trương Hải Phong, thế là bèn chuyển dời ánh mắt nhìn thẳng vào anh ta. Đôi mắt này của hắn rõ ràng không giống với những người phạm nhân khác, sự khác biệt nằm ở chỗ: người khác đều là thái độ chấp nhận sự dò xét, hoặc là vô tội, hoặc là sợ hãi, hoặc là điềm tĩnh, hoặc là bàng hoàng, thế nhưng trong ánh mắt của Đỗ Minh Cường thì lại bao hàm thứ gì đó sắc bén, giống như là đang thăm dò người khác. Cho dù là ánh mắt của Trương Hải Phong vừa va phải cũng không kìm nổi lập tức co lại đồng tử để thủ thế. Tiếp đó Đỗ Minh Cường biết là mình hơi thất lễ, sự sắc bén trong ánh mắt đó lập tức biến mất, đôi mắt đó lại trở nên mờ nhạt. Trương Hải Phong bèn nhân đà phản công, muốn moi được những điều ẩn mật ở trong ánh mắt đó ra. Nhưng sự cố gắng của anh ta là vô ích, bởi vì đôi mắt của Đỗ Minh Cường như thế được phủ lên một lớp màng mỏng che phủ, đã trở nên mờ lung mờ ảo không nhận ra bất cứ thứ tâm trạng nào nữa rồi.

Trương Hải Phong như thế bị người khác lấy kim châm một phát, đợi đến lúc muốn dồn sức để phản công, thì lại đâm vào cục bông gòn, điều này khiến anh ta cảm thấy hơi bức bối. Nhưng cục diện lúc này khiến anh ta không có thời gian để dồn tinh lực vào việc vật vãn này, mục tiêu đầu tiên hiện nay của anh ta vẫn là phải tìm ra được chiếc bút chì đó.

Việc thăm dò Đỗ Minh Cường đã không có được tiến triển gì, Trương Hải Phong lại chuyển dời ánh mắt nhìn về những phạm nhân khác ở trong nhà xưởng, nhưng sau khi nhìn khắp một lượt cũng không phát hiện được điều gì đặc biệt cả. Xem ra tên lấy đi chiếc bút chì đó hoặc là tự tin đã nắm chắc phần thắng về mình nên không chút sợ hãi, hoặc là quá giỏi đóng kịch, có thể che giấu được tâm trạng hoảng loạn của mình thật khéo léo.

Một đợt tấn công tâm lý đã không đạt được hiệu quả giống như dự liệu, Trương Hải Phong đành phải dồn hy vọng vào chỗ khác. Anh ta đứng dậy, bắt đầu kiểm tra công việc lục soát của các cấp dưới. Nhìn thấy các quản giáo ở trong trung đội 4 ai cũng làm việc rất nghiêm túc, mọi người tự phân công công việc của mình, sau đó lại kết thành một mạng lưới lập thể giăng kín dọc ngang, lục tìm tất cả mọi ngóc ngách trong nhà xưởng giống như thủy ngân lan chảy không sót vị trí nào cả. Chỉ cần bất cứ đồ vật nào có thể cất giấu được chiếc bút chì đó, to thì là bàn ghế, máy móc, nhỏ thì là đồng giấy, giày mũ, tất cả đều bị lục tìm vô cùng cặn kẽ.

Cuộc lục soát này kéo dài đúng hai giờ đồng hồ, từ lúc hoàng hôn cho đến tận khi trời tối hẳn, kết quả lại một lần nữa khiến cho Trương Hải Phong thất vọng, bên trong và ngoài công xưởng chỉ thiếu điều lật nền nhà lên mà thôi, nhưng vẫn không hề thấy bóng dáng chiếc bút chì đó đâu cả.

Lúc này hai nhóm tìm kiếm ở vòng ngoài cũng lục đục quay về nhà xưởng, tương tự cũng tay không, không phát hiện ra điều gì cả. Trương Hải Phong sau khi nghe xong lời hội báo của những người cấp dưới, sắc

mặt càng lúc càng sa sầm lại. Anh ta hồi lâu không nói gì, sau đó quay người, mắt nhìn chăm chăm vào hai hàng phạm nhân ở trước mặt.

Phạm nhân đã đứng gần ba giờ đồng hồ, ai nấy đều mỏi lưng mỏi gối, cơ bắp cứng đờ, như thể đám tàn quân bị bại trận. Nhưng lúc này đây nhìn thấy gương mặt của Trương Hải Phong, bọn họ lại vội vàng đứng thẳng, chỉ sợ gặp xui xẻo nếu dấy vào “Quý Kiến Sầu”.

Ánh mắt Trương Hải Phong quét đi quét lại một vòng, cuối cùng dừng ở trên gương mặt Hàng Văn Trị, anh ta khẽ hất cằm, nói: “Hàng Văn Trị, đứng ra khỏi hàng!”

Hàng Văn Trị như thể hoàn toàn không ngờ được quản giáo lại đột nhiên gọi tên mình. Anh ta chột ngẩn người, sau đó mới kịp phản ứng lại, vội vàng đáp lời: “Vâng.” Đồng thời bước đến trước mặt Trương Hải Phong.

“Anh đi theo tôi, tôi có chuyện cần hỏi anh.” Trương Hải Phong lạnh lùng nhìn Hàng Văn Trị, mặt lạnh tanh. Những người trong phòng đều lần lượt dồn ánh mắt tới, có người cảm thấy vô cùng kinh ngạc, có người lại đoán thầm: lẽ nào tên thư sinh trông có vẻ nho nhã này lại là nghi phạm lấy đi chiếc bút chì?

Trương Hải Phong cũng không giải thích cho mọi người điều gì cả, sau khi nói xong bèn bước nhanh ra khỏi phòng. Hàng Văn Trị vội vàng bước nhanh theo, quản giáo Hoàng đứng bên cạnh cũng đi tới, đuổi theo kịp Trương Hải Phong, hỏi: “Những phạm nhân này cần phải xử lý như thế nào?”

Trương Hải Phong không quay đầu lại, lên tiếng: “Tối hôm nay tăng ca, đừng có ai mong được nghỉ ngơi.”

Không được phép nghỉ ngơi, người không được nghỉ ngơi đương nhiên cũng bao gồm cả chính quản giáo Hoàng. Người đồng nghiệp già biết mình đã phạm sai lầm, ông sượng sùng xoa xoa mũi quay người truyền

đạt chỉ lệnh của đội trưởng với các phạm nhân: “Tối nay không nghỉ ngơi, làm việc tăng ca!” Các phạm nhân cùng cất lời oán thán, bọn họ sầu não vận động xương cốt, rõ ràng vừa mệt vừa đói.

Trương Hải Phong lúc này cũng đã đi đến cửa nhà xưởng, tiếng xao động khiến anh ta dừng bước, đứng khựng lại giống như ma nơ canh.

“Ít ra cũng phải được ăn cơm trước chứ, bụng xẹp lép lại rồi.” Tiểu Thuận lầm bầm một câu, lời nói của cậu ta cũng được bốn, năm người xung quanh cùng phụ họa theo.

Trương Hải Phong đột nhiên quay người lại, nheo mắt hỏi: “Ai muốn ăn cơm?” Giọng anh ta không to, nhưng hàm ý âm u lạnh lẽo đó thì lập tức khiến cho các phạm nhân đang nhón nhạo sợ hãi, ai nấy đều im thin thít. Tất cả mọi người đều ngoan ngoãn cúi đầu xuống, không dám oán thán nửa lời.

“Được rồi, tất cả mọi người, ai về vị trí nấy, chuẩn bị làm việc!” Ông Hoàng bình thường cũng coi như là rất hòa nhã đối với nhóm phạm nhân này, nhưng hôm nay chính bản thân ông cũng bị liên lụy, nỗi oan ức này cũng phải tìm chỗ để mà xả ra chứ.

Đám phạm nhân ủ rũ bước về bàn làm việc của mình, chuẩn bị một buổi tối lao động vất vả, cực nhọc. Chỉ có một mình Hàng Văn Trị đi theo Trương Hải Phong ra khỏi nhà xưởng, hòa nhập vào sắc đêm trong khu trại giam.

Trời đã tối đen, những biện pháp canh phòng ở trong khu trại giam càng nghiêm ngặt hơn. Những chiếc đèn chiếu sáng công suất cao đứng sừng sững ở trên chòi canh, chiếu từng luồng ánh sáng xuống, khiến cho mặt đất sáng bừng như ban ngày. Hàng Văn Trị hiểu rõ quy định, cúi đầu không dám nhìn lung tung, chỉ theo sát bước chân của Trương Hải Phong.

Hai người đi về phía Nam, sau khi đi xuyên qua nông trường phía bên ngoài khu trại giam số 4, khu tòa lầu văn phòng làm việc được bố trí như trận đồ bát quái đó hiện ra trước mắt họ. Chưa kịp lại gần, chợt có một luồng ánh sáng mạnh chiếu vào hai người bọn họ, đồng thời có giọng hét hỏi: “Ai đấy?”

Hàng Văn Trị cảm nhận được mình đang ở giữa trung tâm của luồng ánh sáng mạnh, còn xung quanh thì là một mảng trắng mênh mông không nhìn thấy gì cả. Điều này khiến anh ta cảm thấy mình giống như một đứa trẻ sơ sinh bị người ta dò xét. Cùng lúc này, Trương Hải Phong lôi ra thẻ chứng nhận đưa ra về hướng phát ra ánh sáng, lớn tiếng nói: “Trương Hải Phong của khu trại giam số 4, dẫn phạm nhân đến để tra hỏi.”

“Là anh Trương à? Muộn như này mà vẫn chưa về à?” Cảnh vệ trên chòi đáp lại một câu, anh ta thực hiện thao tác trên đèn chiếu sáng, ánh sáng mạnh chói mắt lập tức dịu đi rất nhiều.

“Không về được.” Trương Hải Phong cười khổ não lắc đầu, sau đó ra hiệu cho Hàng Văn Trị đứng bên cạnh: “Đi thôi!”

Hai người vào trong tòa lầu, Trương Hải Phong dẫn Hàng Văn Trị một mạch lên tầng 3, biển số ngoài căn phòng ghi 311 chính là văn phòng làm việc của Trung đội trưởng khu trại giam số 4.

Sau khi tiến vào phòng, Trương Hải Phong ngồi xuống chiếc ghế bên bàn làm việc của mình, Hàng Văn Trị thì đứng ở gần cửa ra vào. Đây cũng là quy định trong ngục: phạm nhân khi ở trong văn phòng làm việc của quản giáo, khi tiếp nhận sự tra hỏi trong văn phòng của quản giáo, không được phép đến quá gần, bắt buộc phải đứng cách bàn làm việc ít nhất là ba mét.

Nhưng Trương Hải Phong hôm nay lại cố tình muốn phá vỡ quy định này, anh ta vẫy tay về phía Hàng Văn Trị, nói: “Anh lại gần đây một chút, đến trước bàn này.”

Hàng Văn Trị ngoan ngoãn bước lên mấy bước, đứng cách Trương Hải Phong một cái bàn.

Trương Hải Phong dựa lưng vào ghế, hai tay đan vào nhau kê sau đầu, xem ra có vẻ muốn thả lỏng xương cốt, nhưng ánh mắt của anh ta vẫn luôn nhìn chăm chăm vào Hàng Văn Trị.

Hàng Văn Trị vẫn cúi đầu thật thấp, anh ta hình như quá tuân thủ quy định thì phải.

“Anh đã vào tù bao lâu rồi?” Giây lát sau, Trương Hải Phong hỏi về tình bơ.

Hàng Văn Trị lập tức trả lời: “Hơn một tháng rồi.”

Trương Hải Phong “ừm” một tiếng, lại hỏi: “Trong một tháng này, anh có cảm nhận gì?” Khóe mép Hàng Văn Trị khẽ lay động nhưng lại không phát ra âm thanh. Câu hỏi này khiến anh ta nhất thời không biết trả lời thế nào.

Trên thực tế, tất cả mọi phạm nhân khi đối diện với câu hỏi tương tự đều vô cùng thận trọng, họ bắt buộc cần phải dò xét được tâm trạng và dụng ý của quản giáo. Trương Hải Phong đương nhiên biết rất rõ về điều này, nhìn thấy bộ dạng do dự của Hàng Văn Trị, anh ta bèn cười “ha ha” một tiếng, lại nói với giọng gợi ý: “Nghe nói biểu hiện lao động của anh cũng khá lắm.”

Có lời nói này làm nền, tâm trạng của Hàng Văn Trị cũng thả lỏng ra nhiều. Anh ta vội vàng tiếp lời: “Tôi chỉ là chăm chỉ làm việc, cũng không có biểu hiện gì đặc biệt cả.”

“Ừm.” Trương Hải Phong gật đầu, “Chăm chỉ, có hai chữ này là được rồi, ít ra chứng tỏ anh cũng không lơ đãng, có thể tiếp nhận cải tạo,

không nghĩ đến những thứ linh tinh lộn xộn khác.”

Hàng Văn Trị không nói thêm, anh ta ngược mắt lén liếc về phía Trương Hải Phong. Đội trưởng mà các phạm nhân đều gọi là “Quý Kiến Sầu” này dẫn riêng mình đến văn phòng làm việc, lẽ nào chỉ muốn trò chuyện phiếm những câu vô thưởng vô phạt này sao?

Trương Hải Phong khẽ thở dài, lại nói: “Từ phương diện này, tôi có lẽ là không bằng được anh đâu.”

Lần này Hàng Văn Trị ngẩng luôn đầu lên nhìn thẳng vào Trương Hải Phong, khó có thể che giấu được nỗi kinh ngạc trong lòng. Anh ta không hiểu, giữa mình và đối phương lẽ nào lại tồn tại bất cứ điều gì có thể đem ra so sánh được sao?

“Ngục tù chẳng phải là nơi hay ho gì, đặc biệt là khu trại giam số 4, đúng là vô cùng tồi tệ.” Trương Hải Phong chau mày, như đang giải thích, lại giống như đang oán thán.

Hàng Văn Trị trong lòng thầm phụ họa với đối phương, nhưng anh ta không dám biểu lộ quá rõ ràng, chỉ thận trọng hỏi: “Anh cũng không thích ở đây à?”

“Có lũ ma quỷ mới thích được.” Trương Hải Phong bật ra một câu, sau đó anh ta lại nhìn Hàng Văn Trị, “Anh mới đến đây có một tháng, tôi đã ở đây hơn mười năm rồi. Nhưng thời gian tôi ở đây vẫn chưa được tính là lâu nhất, anh có biết người lâu nhất là ai không?”

Hàng Văn Trị nghĩ một lát, nói: “Đương nhiên là những tội phạm tù chung thân, cụ thể ai ở thời gian lâu nhất tôi vẫn chưa biết.” Khi bật ra câu nói này, khó có thể tránh được chút bi thương, bởi vì chính bản thân anh ta cũng là một trong những “tù chung thân”.

“Tất cả những phạm nhân tù chung thân cuối cùng cũng đều có thể được đổi thành có thời hạn, người ở trong tù lâu nhất cũng không quá hai mươi năm...” Trương Hải Phong vừa nói vừa xua tay về thất vọng, có phần hơi khó chịu vì đối phương không nắm bắt được ý tứ câu nói của mình, sau đó anh ta lại đưa ra đáp án, “Người ở đây lâu nhất chính là anh Hoàng, từ năm 22 tuổi anh ấy đã tham gia công việc, đến giờ thì đã hơn ba mươi năm rồi.”

Hàng Văn Trị nói: “Các anh đều là quản giáo, không giống với những phạm nhân ngồi tù như chúng tôi.”

Trương Hải Phong cười khan một tiếng: “Ha, quản giáo... anh tưởng rằng quản giáo thì dễ chịu à? Ngày nào cũng đều phải làm việc ở trong môi trường như thế này, là người có tốt đến đâu cũng sẽ bị mắc bệnh thần kinh thôi. Giống như anh Hoàng làm việc ở đây hơn ba mươi năm, như vậy mới gọi là tù chung thân thực sự đấy!”

Bởi vì không thể nào nắm bắt được dụng ý của đối phương, Hàng Văn Trị chỉ có thể lại một lần nữa trầm mặc không nói.

Trương Hải Phong cũng yên lặng giây lát, đột nhiên lại nói: “Tôi biết các anh sợ tôi, gọi tôi là “Quý Kiến Sâu”. Cái tên này thật không hay chút nào cả.”

Hàng Văn Trị vội vàng biện giải: “Đây đều là những kẻ rồi hơi gọi linh tinh...”

Trương Hải Phong ngắt lời đối phương: “Anh không cần phải giải thích, cái tên này không hay, nhưng lại có tác dụng! Nếu tôi cũng hiền lành giống như anh Hoàng, thì sao có thể quản nổi bọn người các anh được chứ?”

Hàng Văn Trị cười khổ não, coi như là thể hiện sự tán thành ngượng ngùng.

Trương Hải Phong nghỉ lấy hơi, rồi đột nhiên ngữ khí lại trở nên dịu dàng: “Thực ra tôi cũng là một người bình thường, có một gia đình bình thường, có một cuộc sống bình thường. Ở bên ngoài, chẳng có ai sợ tôi. Tôi có một người vợ hiền thực, còn có một đứa con trai ngoan. Con trai của tôi năm nay 12 tuổi, chuẩn bị lên cấp hai rồi...”

Hàng Văn Trị ngẩng đầu lên nhìn Trương Hải Phong. Sau khi nét mặt lạnh lùng kiên nghị trên khuôn mặt đối phương bị tan chảy, lộ ra bản sắc thực sự của nhân vật đúng là một người đàn ông trung niên, anh ta bình tĩnh và mệt mỏi, hoàn toàn là người đàn ông trụ cột gánh áp lực trong gia đình.

Nhưng sự thay đổi này chỉ xảy ra trong một khoảnh khắc ngắn ngủi, chiếc mặt nạ cứng rắn lại nhanh chóng bao phủ lên khuôn mặt của Trương Hải Phong: “Chỉ là tôi làm việc ở nơi này, thì bắt buộc cần phải có một số thay đổi, anh có hiểu không?”

Hàng Văn Trị gật đầu. Anh biết bất cứ người nào ở nơi này đều phải có sự thay đổi, dù là quản giáo cũng bắt buộc phải như vậy, nếu không thì không thể nào tiếp tục tồn tại một cách bình thường được.

Trương Hải Phong ngừng lại giây lát, lại nói: “Hơn mười năm nay, tôi làm việc ở trong khu trại giam số 4 vẫn luôn rất xuất sắc, cho nên lãnh đạo cũng đang xem xét điều động công việc của tôi. Nếu như thuận lợi, nửa năm sau tôi có thể được điều lên Cục Quản lý trại giam, có thể được thoải mái dễ chịu ngồi ở cơ quan rồi.”

Trong ánh mắt Hàng Văn Trị chợt hiện ra sự kinh ngạc. Điều động cán bộ thăng chức là một đề tài rất hấp dẫn, sao đối phương lại có thể nói với mình điều này chứ?

Biến hóa tâm lý của Hàng Văn Trị vẫn đang nằm trong tầm kiểm soát của Trương Hải Phong. Lúc này đây khuôn mặt anh ta rất lạnh lùng, khó

có thể nhận ra là vui mừng hay tức giận, ánh mắt anh ta thì lại nhìn chăm chăm vào khuôn mặt Hàng Văn Trị hồi lâu, cho đến tận khi đối phương sợ hãi cúi đầu mới nói tiếp: “Tôi vốn không cần phải nói với anh những điều này, nhưng tôi cảm thấy anh không giống những phạm nhân khác, anh có lẽ là một người hiểu đạo lý. Anh có hiểu ý của tôi không?”

Hàng Văn Trị vội vàng “ừm” một tiếng, bộ dạng có vẻ như hơi hoảng sợ vì nhận được sự sùng ái.

Trương Hải Phong gật đầu, nói: “Hiểu thì tốt rồi. Bởi vì anh là một người thông minh, cho nên tôi hy vọng có thể dùng một phương thức khác để giao lưu với anh, tôi hy vọng anh có thể đứng ở trên lập trường của tôi để có thể hiểu tôi, hơn nữa cũng không bị động chịu đựng những mệnh lệnh và chế độ quản lý thô bạo đó.”

Hàng Văn Trị kịp thời ngẩng đầu lên, dùng ánh mắt để thể hiện sự thấu hiểu và chân thành của mình.

Trương Hải Phong xem ra có vẻ rất hài lòng, bèn nói như thể đang tâm sự: “Năm nay 38 tuổi rồi, đây là giai đoạn rất quan trọng đối với một người đàn ông. Nếu như có một số sự việc không giải quyết ổn thỏa, tôi rất có thể sẽ giống như anh Hoàng, cả đời này sẽ phải ở trong khu trại giam số 4.”

Hàng Văn Trị mỉm cười lấy lòng: “Vừa rồi anh chẳng phải đã nói sao? Lãnh đạo chuẩn bị điều anh đến Cục Quản lý rồi mà.”

Trương Hải Phong lại không nỡ ra nụ cười nào cả: “Tôi còn nói, đó là trong tình huống thuận lợi. Nếu như không thuận lợi, thì đừng mơ gì cả! Cho nên trong khoảng thời gian này, đừng có ai gây ra chuyện phiền phức nào cho tôi!”

Trái tim Hàng Văn Trị chột co thắt lại: vòng đi vòng lại, cuối cùng cũng nói đến chủ đề chính rồi.

Nhưng lúc này Trương Hải Phong lại không lên tiếng nữa, anh ta nhìn Hàng Văn Trị hồi lâu, trong ánh mắt giống như bầu không khí bị đông cứng lại, từng tầng tầng lớp lớp liên tục dồn nén lại đè nặng lên vai đối phương, khiến đối phương vô cùng bồn chồn bất an.

Hồi lâu sau, Trương Hải Phong mới lại lên tiếng, lời nói của anh ta rất ngắn gọn: “Nói đi, là chuyện gì?”

Hàng Văn Trị lập tức lắc đầu nói: “Tôi không biết.”

Mắt Trương Hải Phong nheo lại, ánh mắt cũng trở nên càng sắc nhọn hơn.

“Anh thực sự không biết?” Anh ta trầm giọng hỏi ngược lại.

Dưới áp lực cuồn cuộn trào dâng của đối phương, Hàng Văn Trị lần này đã do dự hơn nhiều, ánh mắt anh ta khẽ lóe sáng, hình như muốn nói gì đó nhưng lại rất khó mở miệng.

Trương Hải Phong gõ tay xuống dưới mặt bàn, một lần nữa nhấn mạnh ngữ khí: “Anh là người thông minh, anh không phải là không biết đâu.” Khẩu khí đó có ba phần giống như đang khích lệ động viên, bảy phần mang theo sự uy hiếp.

“Tôi...” Trán Hàng Văn Trị thấp thoáng rịn ra mồ hôi, muốn nói nhưng lại ngừng lại.

“Biết gì thì nói nấy, cứ ấp a ấp úng làm gì?” Trương Hải Phong chợt bừng bừng hốt lớn, còn Hàng Văn Trị thì lại không hề có sự chuẩn bị đối với tiếng hét này, thật không ngờ bất giác rùng mình. Sau khi thoáng định thần lại, anh ta mặt mày khổ não nói: “Sự việc không biết rõ, tôi cũng không dám nói bừa...”

Trương Hải Phong thở hắt ra, tỏ rõ sự không hài lòng đối với Hàng Văn Trị. Nhưng ngẫm lại, sự lo ngại của đối phương cũng có thể hiểu được. Dù sao thì trong một nơi như khu trại giam số 4, nếu như nói linh tinh đả tội với người khác, những ngày tháng khốn khổ sau này của Hàng Văn Trị e rằng khó có thể vượt qua được.

Trương Hải Phong quyết định dẫn dắt chỉ đường cho đối phương, cũng coi như là tiêm cho anh chàng yếu đuối này một liều thuốc trợ tim. Thế là anh ta bèn thùng thảng hỏi một câu: “Chiếc bút chì đó không phải Đỗ Minh Cường lấy, thì chính là Tiểu Thuận lấy, tôi nói có phải không?”

Công tác bước đệm lúc trước của Trương Hải Phong đã làm đầy đủ, bây giờ đã nói đến nước này, càng khiến cho đối phương khó có thể né tránh được, Hàng Văn Trị suy ngẫm không thể giả vờ được, vội vàng phụ họa theo: “Tôi cũng đoán như vậy...”

Thấy đối phương cuối cùng lên tiếng, trong lòng Trương Hải Phong đã có đáp án.

Anh ta cũng không nóng vội, dùng phong thái như là trò chơi mèo vờn bắt chuột, hỏi: “Thế à? Tôi thấy anh đoán rất chuẩn thì phải? Anh nói xem, đoán như thế nào?”

“Những nơi cần lục soát thì đã lục soát hết cả lượt rồi, chiếc bút chì đó mãi vẫn không tìm thấy. Tôi đoán chỉ có một khả năng, chính là...” Nói đến điểm then chốt, Hàng Văn Trị vẫn hơi ấp a ấp úng, “Ừm... chính là Đỗ Minh Cường hoặc là Tiểu Thuận đi xếp thùng hàng, nhét chiếc bút chì vào giữa các thùng hàng, sau đó đã bị chuyển ra khỏi trại giam rồi.”

Đây cũng chính là sự phán đoán của Trương Hải Phong trong sự việc lần này. Nhưng trên mặt anh ta lại không thể hiện ra điều gì. Hàng Văn Trị do đó lại càng thấy không yên tâm, vội vàng bổ sung: “Đây chỉ là sự suy đoán của tôi, tốt nhất anh hãy xác định chắc chắn lại một chút.”

Trương Hải Phong đảo mắt: “Cần phải xác định thế nào?”

“Anh có thể yêu cầu tài xế chở hàng lái xe quay trở lại, sau đó tỉ mỉ kiểm tra hết tất cả số thùng hàng hôm nay chở đi, nếu như có thể tìm được chiếc bút chì đó thì tốt quá.”

“Tốt gì chứ?” Trương Hải Phong thẳng thừng phản bác lại, “Anh sợ là người khác không biết được khu trại giam số 4 của chúng ta đã gây ra chuyện phiền toái sao?”

Hàng Văn Trị không biết nói gì hơn. Đúng vậy, bây giờ Trương Hải Phong sợ nhất chính là gây ra chuyện phiền phức, nếu như làm theo cách của mình nói, thì sự phiền toái này đúng là càng lúc càng làm to ra rồi.

“Một chiếc bút chì, nếu như thực sự đã ra ngoài trại giam, vậy thì cũng chẳng có vấn đề to tát cả.” Trương Hải Phong bắt đầu trầm ngâm, giây lát sau ta lại nhìn chăm chăm vào Hàng Văn Trị, “Tôi chỉ là muốn biết, rốt cuộc là ai đã động vào chiếc bút chì này, Đỗ Minh Cường hay là Tiểu Thuận? Mục đích họ động vào chiếc bút chì này là gì?”

Hàng Văn Trị vẫn giữ ngữ khí thận trọng: “Theo cảm giác của tôi... chắc là Tiểu Thuận.”

“Tại sao?” Trương Hải Phong tỏ ra hưng phấn, anh ta cảm thấy càng lúc càng đến gần với đáp án mà mình muốn tìm kiếm rồi.

“Bởi vì Tiểu Thuận và Hắc Tử đạo này có một số mâu thuẫn, những việc mà hại người lợi mình chỉ có Tiểu Thuận mới có lý do để làm.” Hàng Văn Trị dần dần nói rõ, thần thái cũng trở nên tự nhiên hơn.

Thì ra là như vậy... Trương Hải Phong tự sắp xếp tư duy trong đầu. Nếu như Tiểu Thuận và Hắc Tử đúng là có mâu thuẫn, thì sự việc kỳ lạ ngày hôm nay có thể giải thích được rồi. Dựa vào thực lực của Tiểu Thuận chắc chắn là không đấu lại được với Hắc Tử, nhưng cậu ta lại cũng

chẳng phải là kẻ cam chịu, giờ một số chiêu trò bỉ ổi để tiến hành báo thù cũng là điều rất bình thường.

Tình huống này thì lại khiến cho Trương Hải Phong thở phào nhẹ nhõm. Ít ra chiếc bút chì mất tích đó cũng không gây ra những chuyện phiền phức lớn hơn. Nhưng với vai trò là người quản lý trong khu vực trại giam, sự mâu thuẫn giữa các phạm nhân cũng là mối hiểm họa tiềm ẩn không được coi thường, nếu không chế không tốt, rất có khả năng sẽ gây ra hậu quả xấu khó có thể dự liệu được. Cho nên chỉ hơi thả lỏng giây lát, Trương Hải Phong lại bám sát đề tài này, truy hỏi: “Chuyện giữa Tiểu Thuận và Hắc Tử là gì vậy?”

Hàng Văn Trị cân nhắc một lát, biết được có một số sự việc không thể nói quá tỉ mỉ, thế nên bèn hàm hồ nói qua loa nguyên nhân nảy sinh mâu thuẫn giữa hai người đó? “Hắc Tử luôn tìm cơ để ức hiếp Tiểu Thuận, Tiểu Thuận lại cũng không phục gã, cho nên là...”

Trương Hải Phong gật đầu: đúng vậy, Hắc Tử trước nay vốn lắm điều, không có chuyện gì cũng rất thích gây hấn khiêu khích với người khác, là nhân vật luôn gây ra chuyện thị phi; Còn Tiểu Thuận mặc dù địa vị trong trại giam không cao, nhưng tính hư vinh thì lại rất lớn, giữa hai người xảy ra mối bất hòa cũng là hợp tình hợp lý.

Hàng Văn Trị thấy bộ dạng Trương Hải Phong lạnh băng, đột nhiên hơi lo lắng, nói nửa câu thì không nói tiếp nữa, mà lại hỏi thăm dò: “Nếu như việc này đúng là do Tiểu Thuận gây nên, anh chuẩn bị xử phạt cậu ta như thế nào?”

Trương Hải Phong thoáng ngần người: “Sự việc này thì có liên quan gì đến anh sao?”

Hàng Văn Trị sợ hãi rút cổ lại, nuốt nước bọt: “Quản giáo Trương... Nếu như anh phạt mạnh tay quá, tôi e Tiểu Thuận sẽ thù hằn tôi...”

“Tôi tự có cách giải quyết, anh sợ gì chứ?” Trương Hải Phong tỉnh bơ, “Huống hồ sự việc này có liên quan gì đến anh? Cho dù anh không nói, tôi lẽ nào không điều tra ra được sao?”

Hàng Văn Trị không dám nói thêm gì nữa, trong lòng thì lại đang cảm thấy đối phương đúng là chỉ biết nghĩ đến mình. Anh ta bị gọi riêng đến văn phòng của quản giáo, nếu như sau đó Tiểu Thuận liền bị hình phạt nặng, khi anh ta trở về phòng giam thì sao có thể nói cho rõ được đây?

“Được rồi, việc này tôi sẽ giải quyết ổn thỏa.” Trương Hải Phong biết được trong lòng Hàng Văn Trị không vui, nhưng cũng không muốn nói nhiều, anh ta vẫy tay về phía đối phương, “Anh lấy một chiếc ghế lại đây ngồi, tôi còn có việc khác muốn tìm anh.”

“Ồ?” Hàng Văn Trị ngẩn người, cứ tưởng mình nghe nhầm.

Trương Hải Phong chỉ vào chỗ trống ở phía đối diện bàn làm việc, lại nhấn mạnh nói: “Anh lấy một chiếc ghế ở bàn trà, lại đây ngồi.”

Hàng Văn Trị tin chắc rằng tai mình không có vấn đề, bèn thận trọng bê chiếc ghế lại bên bàn làm việc, sau đó anh ta ngồi xuống, nhưng chỉ dám ngồi một nửa mông lên ghế, giữ tư thế rất khiêm nhường.

Cần phải biết rằng, bất cứ phạm nhân nào khi đến văn phòng làm việc của quản giáo để tiếp nhận sự tra hỏi, đều chỉ có thể đứng ở đằng xa, giống như Hàng Văn Trị được cho phép đến gần bàn làm việc đã là rất hiếm hoi, bây giờ thật không ngờ Trương Hải Phong lại tiến một bước gia ân cho anh ta được ngồi bình đẳng, điều này cứ như là có ý muốn làm tổn thọ Hàng Văn Trị. Cho nên anh ta không hề cảm thấy may mắn, ngược lại lại càng thấp thỏm bất an.

Thấy Hàng Văn Trị ngoan ngoãn ngồi yên, Trương Hải Phong mở ngăn kéo ở bên cạnh ra, rút từ trong đó ra một tờ giấy đưa đến trước mặt đối phương, nói: “Anh xem xem, mấy đề bài này anh có biết giải không?”

Hàng Văn Trị vội vàng đón lấy tờ giấy, lúc nhìn kỹ, thì ra là một tờ đề thi, anh ta thoáng lướt qua đề bài, trong lòng cũng đã suy đoán ra, không trả lời mà hỏi ngược lại: “Đây là đề thi của con trai anh phải không?”

Trương Hải Phong gật đầu, lại truy hỏi: “Anh có giải được không?”

“Có thể giải được.” Hàng Văn Trị lần này đưa ra câu trả lời chắc chắn, sau đó lại đưa ra lời bình luận: “Nhưng mấy đề này vẫn quá khó đối với học sinh tiểu học.”

“Đây là đề thi Olympic toán, tôi đã nhờ người lấy được ở lớp bồi dưỡng huấn luyện trong thành phố. Con trai tôi năm sau phải thi kỳ thi chuyển cấp, nghe nói trong đề thi toán cuối cùng sẽ có thêm một đề Olympic. Mặc dù không tính vào tổng số điểm, nhưng đề bài này lại trở thành căn cứ để phân định những học sinh xuất sắc. Tôi muốn con trai của tôi có thể vào được trường trung học tốt nhất trong thành phố, anh có hiểu không?” Trương Hải Phong giải thích một hồi. Kể từ sau khi đối phương ngồi xuống, sự uy nghiêm của người quản giáo của anh ta đã bớt đi nhiều, bây giờ xem ra lại có cảm giác giống như bạn bè đang ngồi trò chuyện về gia đình vậy.

Trong tình huống này, tâm trạng căng thẳng của Hàng Văn Trị dường như cũng được thả lỏng. Anh ta thậm chí mỉm cười với Trương Hải Phong thể hiện đã thấu hiểu. Muốn vào được trường trung học tốt nhất, thì cần phải có biểu hiện tốt nhất, cho nên cho dù là đề Olympic toán kèm thêm cũng không được bỏ qua.

“Nhưng những đề tài này con trai tôi trước đây chưa từng tiếp xúc, tôi cũng không biết giải.” Trương Hải Phong lúc này xòe hai tay ra, thể hiện ra nét mặt bất lực, “Tôi nhìn thấy hồ sơ của anh, anh từng là sinh viên khoa Công nghệ trường đại học nổi tiếng, cho nên tôi mới nghĩ đến nhờ anh đến xem thế nào.”

Quá trình này đối phương không nói thì Hàng Văn Trị cũng có thể đoán được. Nhưng ta cũng không vội huênh hoang gì cả, chỉ tỉ mỉ đọc kỹ lại đề bài một lượt, sau đó nói với vẻ rất tự tin: “Đề bài này đối với tôi có lẽ là không vấn đề gì.”

“Tốt.” Trương Hải Phong lên tiếng khen ngợi thực lòng, tươi cười.

“Vậy bây giờ tôi giải đề luôn à?” Hàng Văn Trị thể hiện ra tư thế muốn được thử sức luôn.

“Bây giờ giải cũng được.” Trương Hải Phong trầm ngâm nói, “Nhưng tôi càng hy vọng anh có thể giảng trực tiếp cho con trai tôi, như vậy mới đạt được hiệu quả cao.”

Hàng Văn Trị cũng tán thành: “Có thể trực tiếp giảng đương nhiên là tốt rồi. Nhưng... thân phận hiện nay của tôi, làm thế nào để giảng trực tiếp được?”

Trương Hải Phong thực ra đã có sự trù bị từ trước, lập tức trả lời: “Tôi có thể bảo con trai của tôi đến đây, anh giảng bài cho nó ở trong văn phòng làm việc của tôi.”

Hàng Văn Trị đương nhiên hiểu ngay: “Chỉ cần anh cảm thấy phù hợp là được, tôi hoàn toàn nghe theo sự sắp xếp của quản giáo.”

“Vậy thì tốt, cứ quyết định như thế đi.” Trương Hải Phong ngừng lại một lát, lại nói thêm, “Nhưng có một việc này tôi cần phải thương lượng rõ với anh: bởi vì con trai tôi chỉ có thể đến đây vào cuối tuần, mà cuối tuần thì là thời gian các anh được pháp luật quy định cho nghỉ ngơi, nếu như anh không muốn bị chiếm dụng thời gian này, anh có thể từ chối.”

Nói là “thương lượng”, nhưng sự “thương lượng” này hoàn toàn chỉ là lời nói lấy lệ, chỉ là vì để chứng tỏ Trương Hải Phong không muốn đặc biệt vi phạm điều lệ quản lý ở trong trại giam. Trên thực tế, Hàng Văn

Trị vốn không có quyền lựa chọn, cho dù có, anh ta cũng không ngốc nghếch đến độ vứt bỏ cơ hội tốt để lấy lòng được quản giáo như vậy, chẳng có lý do gì lại đi đắc tội với đối phương. Cho nên anh ta gần như không suy nghĩ gì, lập tức trả lời ngay: “Là tôi tự nguyện từ bỏ thời gian nghỉ ngơi, sự việc này cũng giúp ích được cho tôi, tôi có thể ôn tập lại kiến thức văn hóa.”

Những câu từ khôn khéo này khiến cho Trương Hải Phong rất hài lòng, anh ta “ừm” một tiếng, nói: “Vậy thì anh hãy cầm đề bài này về phòng, hãy chuẩn bị trước một chút. Nhưng, lát nữa anh vẫn phải đi đến nhà xưởng để làm thêm giờ – tôi biết bình thường anh biểu hiện rất tốt, trong tình huống này tốt nhất là không nên vắng mặt, đây cũng chính là đang bảo vệ anh.”

“Tôi hiểu.” Hàng Văn Trị biết ý đứng dậy, đi cách xa mấy bước, khôi phục lại tư thế cung kính.

Trương Hải Phong nhắc điện thoại trên bàn ấn số máy nội bộ, chỉ lát sau đã có một người trực ban trẻ tuổi bước vào trong phòng: “Đội trưởng Trương, có việc gì à?”

“Hãy dẫn phạm nhân này quay trở về nhà xưởng để tham gia lao động.” Trương Hải Phong vẫy tay ra chỉ thị: “Ngoài ra, hãy bắt Hắc Tử và Tiểu Thuận ở phòng giam 424 lại, nhốt mỗi người trong phòng kín mười ngày!”

“Vâng!” Người quản giáo trẻ tuổi đáp lời, liếc nhìn về Hoàng Văn Trị, “Đi chứ?”

Hàng Văn Trị ngoan ngoãn bước đi trước, trong lòng đang thầm suy nghĩ: Hắc Tử và Tiểu Thuận cùng chịu sự trừng phạt nghiêm khắc này, mối quan hệ của hai người sau này càng xung khắc như nước với lửa, là mình bị kẹt ở giữa, không biết sẽ có cục diện như thế nào?

Nhưng bất luận thế nào, chuyển đi tối nay vẫn rất bổ công, có được cơ hội luyện đề Olympic cho con trai của Trương Hải Phong, một số kế hoạch của mình có thể lại được tăng tốc tiến hành rồi!

Chương 6: Hoa lan kể

Báo Đầu đã lâu không mặc comple, bởi vì gã cảm thấy bộ trang phục đó mặc vào người không được thoải mái lắm – tay chân ngượng nghịu, ngay cả bước đi cũng không bước rộng được. Đặc biệt với kẻ thường xuyên cần phải ra tay đấm đá với người khác, thứ trang phục này thực sự là một gánh nặng.

Nhưng hôm nay Báo Đầu lại phải phá lệ mặc bộ comple mới tinh này, mặc dù không được quen lắm, nhưng trong lòng gã cảm thấy cũng rất tốt. Bởi vì bộ trang phục này đại diện cho sự thay đổi về thân phận.

Gã đã không còn thuần túy là một kẻ chuyên đánh thuê nữa, gã đã có “công việc” ở tầng lớp cao hơn, công việc này cần gã đi giày da mặc comple để tạo nên hình tượng đứng đắn.

Thậm chí gã còn có danh thiếp của riêng mình, hàng chữ nhỏ phủ nhũ ở trên danh thiếp có thể giới thiệu với mọi người về thân phận của gã: Tổng giám đốc Công ty TNHH tháo dỡ nhà thành phố Thông Đạt – Tiền Kim Bân.

Khi các tiểu đệ trước đây đối cách xưng hô, gọi “Tổng giám đốc Tiền, Báo Đầu đột nhiên phát hiện ra bộ comple này mặc ở trên người mình thật không ngờ lại vừa vặn như vậy, thứ cảm giác bất tiện gò bó lúc trước trong khoảnh khắc chợt biến mất.

Gã rất hy vọng có thể mặc bộ đồ kiểu này lâu dài, nhưng gã cũng biết rất rõ: Có thể thực hiện được nguyện vọng này hay không còn phụ thuộc vào sự cố gắng của mình.

Chức vụ tổng giám đốc này là do ông chủ Cao phong tặng cho Báo Đầu, và gã bắt buộc phải dùng biểu hiện thực tế để chứng minh mình xứng đáng với cái chức này.

Cơ hội để chứng minh ở ngay trước mắt.

“Mảnh đất ở Tân Thành đã thu mua được một số ngày rồi, đến bây giờ các bản thỏa thuận phá dỡ còn chưa ký hết. Cậu đến đó xem sao, hãy nói chuyện với đối phương, cố gắng hết sức để xử lý ổn thỏa việc này. Nếu kéo dài thời gian xây dựng, thì chúng ta sẽ phải chịu tổn thất rất lớn.”

Khi Cao Đức Sâm nói với Báo Đầu những điều này, ngữ khí rất ung dung bình thản, nhưng gã lại có thể cảm nhận rất rõ được áp lực lộ ra trong câu nói này. Đối với những người làm về xây dựng những khu chung cư mới, “hộ cứng đầu” chính là bậc chặn cửa đầu tiên khiến họ đau đầu nhất. Nếu như bởi vì không cầm được hợp đồng phá dỡ mà kéo dài thời gian thi công, vậy thì mỗi ngày bên chủ đầu tư đều phải đối diện với sự tổn thất kinh tế lên đến hàng vạn tệ.

Từ khi thế lực của Cao Đức Sâm bước chân vào đầu tư bất động sản đến nay, Công ty phá dỡ Thông Đạt liền trở thành cơ cấu thế lực mạnh mẽ dưới trướng của Tập đoàn Cao thị. Tổng giám đốc tiền nhiệm của công ty họ Hồ, nghe nói đã từng tham gia quân đội, là nhân vật đã bò lên khỏi hố tử thần. Trước đây phàm là xuất hiện “hộ cứng đầu”, chỉ cần ông Hồ đứng ra nói chuyện với đối phương, sự phiền phức có lớn hơn nữa cũng được hóa giải. Chỉ duy nhất lần này, ông Hồ lại bị mảnh đất Tân Thành đó ngáng đường – Có một hộ gia đình nghe nói là mềm rắn đều không được, thỏa thuận phá dỡ vẫn mãi không được trọn vẹn. Thời gian bắt đầu thi công ngày càng gần kề, Cao Đức Sâm cũng đứng ngồi không yên. Anh ta phế bỏ ông Hồ, điều Báo Đầu lên làm tổng giám đốc mới để đi giải quyết vấn đề nan giải này.

Cao Đức Sâm tin vào thực lực của Báo Đầu, càng tin vào ham muốn của Báo Đầu. Đây là một nhân vật từ trước nay vốn vẫn bị Đặng Hoa đánh giá thấp, gã đã từng có được địa vị không hề xứng đáng với khả năng của gã. Cho nên sau khi Cao Đức Sâm thu nạp Báo Đầu dưới trướng, gã chắc

chấn rất nôn nóng muốn thể hiện bản thân mình, càng là nhiệm vụ khó khăn thì lại càng khiến gã hào hứng.

Sự việc mà ông Hồ không làm được, nếu như Báo Đầu ra mặt có thể xử lý ổn thỏa, vậy thì đối với gã đây chính là một cơ hội chỉ một cuộc chiến đã khiến gã nổi danh, cho dù là một người mới, địa vị của gã ở trong Tập đoàn Cao thị cũng sẽ trở nên vô cùng vững chãi; Nhưng nếu ngược lại, nếu như sự việc này Báo Đầu cũng làm không tốt, e rằng gã khó có thể lại nhận được sự tín nhiệm của Cao Đức Sâm nữa.

Trong lòng Báo Đầu hiểu rất rõ mối quan hệ quan trọng này. Cho nên trước khi gã đi đến khu xây dựng ở Tân Thành, gã đã tiến hành suy nghĩ hết sức đầy đủ.

Trước đây phương thức giải quyết vấn đề mà Báo Đầu thường dùng nhất chính là dựa vào nắm đấm, nhưng bây giờ gã đã mặc bộ comple, gã hiểu rõ dùng trí não quan trọng hơn là dùng nắm đấm.

Báo Đầu đã tìm hiểu tình hình cơ bản của “hộ cứng đầu” đó, gã biết người đó không phải là chủ hộ ban đầu của căn hộ này, người này chỉ mới mua căn hộ này cách đây hai tháng mà thôi. Nếu tính thời gian, người này mua căn hộ chính là vào ngày thứ hai sau buổi phát mại mảnh đất, trong đây rõ ràng là ẩn chứa một số thông tin.

Theo như phán đoán của Báo Đầu, mục đích người này mua căn hộ vô cùng rõ ràng: Chính là muốn nhân cơ hội phá dỡ tòa nhà để vớ được một món tiền lớn. Điều này đối với chủ đầu tư đương nhiên không phải là việc tốt, nhưng nếu đứng từ góc độ khác thì cũng không phải là việc gì xấu cả.

Đối phương đã nhắm vào mục đích kiếm tiền, vậy thì khi phá dỡ, cái giá anh ta đòi chắc chắn sẽ cao hơn nhiều so với những chủ căn hộ bình thường khác, ít nhất cần phải đáp ứng được độ chênh lệch về giá nhỉ? Giá chênh lệch này có lẽ là trở ngại quan trọng nhất mà công ty phá dỡ

phải đối mặt. Nhưng thao tác của người này đủ để cho thấy rõ anh ta là một người làm ăn kinh tế có đầu óc, đã là người làm ăn, hành sự chắc chắn cần phải kiên quyết giữ vững nguyên tắc trên phương diện lợi ích, như vậy thì khi Báo Đầu suy nghĩ vấn đề liền có được hướng tư duy rõ ràng.

Đối với một người kinh doanh, lợi ích lớn nhỏ được tạo thành từ hai phần: Doanh thu và giá gốc, sự chênh lệch giữa hai yếu tố này chính là lợi nhuận ròng. Bây giờ đối phương tham lam đòi giá rất cao, chẳng qua cũng là chỉ muốn nâng cao số tiền. Nếu như anh cứ luôn nghĩ cách để làm hài lòng anh ta, vậy thì đã sai rồi, bởi vì lòng tham của kẻ kinh doanh là không có điểm dừng, anh vốn không thể nào thực sự làm hài lòng anh ta.

Anh bắt buộc cần phải đứng từ góc độ khác để giải quyết vấn đề này.

Khi anh không muốn thay đổi thu nhập của đối phương, vậy thì anh có thể thay đổi giá gốc của đối phương. Nếu như giá gốc này đủ lớn, lớn đến độ khiến cho thu nhập mà đối phương kiên trì đều trở nên không còn ý nghĩa gì, một người kinh doanh lý trí chắc chắn sẽ đưa ra sự thay đổi về chiến lược, sự thay đổi này phần lớn sẽ tạo nên cục diện cả hai bên cùng thắng lợi.

Người kinh doanh quyết không từ chối việc cả hai cùng thắng lợi, điều anh ta muốn chỉ là mình không bị thua là được. Đây chính là nền tảng hướng tư duy để giải quyết vấn đề nan giải trước mắt của Báo Đầu.

Không được nghĩ xem cần phải làm hài lòng anh ta như thế nào, mà là phải nghĩ xem làm thế nào để tăng cao giá gốc của anh ta, tăng cao đến mức độ đối phương không thể nào chịu đựng nổi. Báo Đầu tin rằng mình có thể tìm được cách thức phù hợp, dù sao thì gã cũng đã từng vào sinh tử, lăn lộn dưới tay Đặng Hoa hơn mười năm qua, đúng là cũng học được không ít thứ.

Mỗi một người đều có những sự vật mà mình để tâm nhất, sự vật này chính là giá gốc mà anh ta khó có thể vứt bỏ được nhất. Có người tham tiền, có người tham danh, có người nặng tình, có người giữ nghĩa khí... Cho nên đối với những người khác nhau thì cần phải có những cách giải quyết khác nhau, chỉ cần nhìn thật chuẩn xác xem anh ta để tâm nhất điều gì, là anh có thể khống chế được giá gốc của anh ta.

Cho nên trước khi Báo Đầu xuất phát đến Tân Thành, nguyện vọng tha thiết nhất của gã chính là có thể gặp được đối phương, gã muốn tự mình tìm ra được tử huyệt có thể tóm gọn kẻ “thương nhân” này.

Từ trong khu vực trung tâm thành phố lái xe đến Tân Thành mất khoảng bốn mươi phút đồng hồ. Với vai trò là khu vực ngoại ô thị trấn, kiến trúc ở đây phần lớn đều là những ngôi nhà mái bằng một tầng thấp lè tè. Cùng với trào lưu xây dựng chung cư đang cuộn trào trong mấy năm trở lại đây, những khu vực tương đối vắng vẻ cũng trở thành những nơi được ưa chuộng. Tiền đền bù phá dỡ cao khiến cho không ít dân bản địa trong vùng bỗng chốc trở thành người giàu có, trong bối cảnh như vậy, khó tránh khỏi có người muốn được tham gia vào để kiếm món hời.

Báo Đầu đã hẹn trước với chủ nhà về cuộc thương lượng ngày hôm nay. Khi đi được nửa đường, tiểu đệ gọi điện thoại cho đối phương để chắc chắn lại lần nữa, phía bên kia cũng rất thoải mái, nói là đã chuẩn bị xong xuôi, chỉ đợi họ đến thôi.

Báo Đầu cảm thấy tự tin hơn, ít nhất đối phương xem ra có vẻ rất mong muốn giải quyết được vấn đề này. Tiếp theo chẳng qua cũng chỉ là quá trình thương lượng giá cả mà thôi.

Khi xe ô tô đi đến một dãy các nhà mái bằng, bởi vì đoạn đường phía trước chật hẹp, không thể nào tiếp tục lái xe vào được. Báo Đầu và mọi người cùng xuống xe, có một tiểu đệ chỉ tay về phía trước, nói: “Tổng giám đốc Tiền, chính là ở trong ngõ này, số 58.”

“Ừm.” Báo Đầu nhìn xung quanh khắp một lượt, nói với các thuộc hạ bên cạnh mình: “Mấy đứa chúng mày cứ ở trong xe đợi tao đi.”

Lập tức có tiểu đệ nhắc nhở vị tổng giám đốc mới: “Tổng giám đốc Tiền, tên này phiền phức lắm, hay là thêm vài người thì an toàn hơn.”

Báo Đầu cười: “Đông người thì có tác dụng gì chứ? Chúng ta không phải đến để đánh nhau, mà đàm phán! Một cái miệng còn không đủ à? Nếu đông người, ngược lại lại không tỏ rõ thành ý.”

Bọn tiểu đệ cũng chỉ biết cười khan mấy tiếng, trong lòng ít nhiều cũng cảm thấy băn khoăn. Danh hiệu Báo Đầu trước đây họ đã từng nghe qua, biết rằng gã là tay đánh đấm đệ nhất trên chốn giang hồ tỉnh thành, hôm nay lần đầu tiên đi theo vị đại ca này ra ngoài xử lý công việc, người ta lại chỉ muốn đàm phán. Việc này còn có gì để thương lượng nữa chứ? Nếu có thể thương lượng thì trước đây Tổng giám đốc Hồ đã thương lượng xong từ lâu rồi, cần gì phải phiền đến anh xuất mã chứ?

Nhưng cũng chỉ nghĩ vậy thôi, họ không dám làm trái ý của đại ca. Thế là giữa những ánh mắt thoáng bắn khoăn của các anh em, một mình Báo Đầu đi vào phía sâu trong ngõ.

Đi bộ khoảng hơn một trăm mét, chiếc sân nhỏ của ngôi nhà mang biển số 58 đã xuất hiện trước mắt. Nhìn thấy con số đó, Báo Đầu càng tin rằng đối phương là một người làm ăn kinh doanh. 58, đọc lái âm đi chính là “Tôi phát”, người này đặc biệt chọn ngôi nhà này giữa cả một vùng này, chắc chắn là gặp được vận may.

Cổng khép hờ và không khóa. Báo Đầu đi lên trước khê đập vào cổng mấy tiếng, nhưng bên trong sân không có ai đáp lời. Suy nghĩ đến việc vừa rồi đã gọi điện thoại liên hệ, Báo Đầu cũng chẳng buồn chờ đợi lâu, cứ thế đẩy cửa, bước vào trong sân.

Đây là một tứ hợp viện không rộng lắm, được tạo thành từ bốn gian nhà mái bằng, ở giữa khoanh ra một vùng đất để làm thành một vườn hoa nho nhỏ, trồng các loại hoa cỏ bình dị. Một người nam giới đang đứng quay lưng lại phía cổng, trong tay cầm một bình nước đang tưới hoa, trông dáng điệu rất chuyên tâm.

“Xin hỏi ông là chủ nhà ở đây phải không?” Báo Đầu ngừng bước, lên tiếng hỏi.

“Các anh đến rồi à?” Người đàn ông vừa hỏi ngược lại vừa ung dung quay người lại.

“Tôi là người của Công ty phá dỡ Thông Đạt...” Câu giới thiệu thân phận của Báo Đầu vừa mới nói được một nửa đã chợt ngừng bật bởi vì gã nhận ra người đàn ông tưới hoa đó không phải là ai khác, mà chính là Giám đốc Nghiêm Lịch của hộp đêm Hoàng Cung, cũng từng là người anh em của gã.

Nghiêm Lịch thì lại không lộ ra bất cứ sự kinh ngạc nào, anh ta thậm chí cười hi ha trò chuyện: “Tôi biết, anh là Tổng giám đốc Tiền của Công ty Thông Đạt. Ha ha, vị quan mới được bổ nhiệm, anh em còn chưa kịp biểu quà chúc mừng, Tổng giám đốc Tiền đừng chê trách nhé.”

Đối diện với tình hình bất ngờ đột ngột xảy ra thế này, tất cả những dự tính ban đầu của Báo Đầu trong khoảnh khắc đều trở nên hoàn toàn vô nghĩa. Đầu óc gã như thể có luồng điện chạy qua, tất cả các loại tư duy đều nhanh chóng vận chuyển, giây lát sau, cuối cùng gã cũng trấn tĩnh lại được tinh thần, cũng cười trả lời: “Cái gì mà Tổng giám đốc Tiền chứ, anh vẫn cứ gọi tôi là Báo Đầu đi. Dem đến biểu quà càng là lời mắng chửi tôi, đúng là tôi cần phải mời mọi người uống rượu.”

Những câu nói này nghe ra vẫn rất giống như lời chuyện trò giữa những người anh em, nhưng phía sau nụ cười đó đã không còn cảm giác thân

mặt từng có trước đây, cũng không có cái ôm nhiệt tình giữa hai người nữa.

“Thân phận thay đổi rồi, cho nên cách xưng hô cũng cần phải thay đổi.” Lúc này Nghiêm Lịch lại nhìn Báo Đầu nói, trong giọng nói thấp thoáng lộ ra một vài ý tứ khác. Bầu không khí ở trong sân do đó cũng trở nên sượng sùng.

Báo Đầu khẽ ngẩn người, sau đó cố ý chuyển đề tài: “Tại sao anh lại không lo quản lý hộp đêm, chạy đến đây tưới cây làm gì?” Đương nhiên rồi, câu hỏi này của gã rõ ràng là đã biết mà vẫn cố hỏi – Nghiêm Lịch xuất hiện ở đây, rõ ràng là cố tình đợi mình đến.

Nghiêm Lịch khẽ lắc đầu, tiếp đó liền thở dài, rõ ràng vô cùng cảm khái: “Tôi ở đây trồng hoa cũng một dạo rồi, chỉ có anh không biết. Ôi, anh quá lâu không liên hệ với các anh em rồi...”

Đúng vậy, từ sau khi anh Long xảy ra chuyện, Báo Đầu tự biết mình và bọn A Hoa đã đối chọi như nước với lửa, từ đó cũng không qua lại nữa. Bây giờ Nghiêm Lịch đã nói ra như vậy, Báo Đầu bèn tiện thể đón lời: “Ồ? Hôm nay đúng là vừa vặn, anh em chúng ta lại có thể trò chuyện một phen.”

“Được!” Nghiêm Lịch vỗ tay tán đồng, anh ta đặt bình nước tưới hoa trong tay xuống, gọi Báo Đầu, “Nào nào nào, bây giờ gặp gỡ một lần cũng không dễ dàng gì, hãy ngồi trò chuyện ở chỗ tôi đây.”

Báo Đầu liếc nhìn theo hướng Nghiêm Lịch chỉ, thì nhìn thấy ở góc râm của sân đã đặt sẵn một chiếc bàn nhỏ và mấy chiếc ghế, rõ ràng là đã có sự chuẩn bị trước. Gã nhất thời không thể đoán được đối phương muốn giở trò gì, nghĩ thầm ngồi xuống nói chuyện cũng được, ít ra cũng có thể coi là kế hoãn binh.

Thế là hai người lần lượt ngồi xuống trước chiếc bàn nhỏ, chiếc bàn nhỏ đó sát bên cạnh vườn hoa, phía trên đỉnh đầu lợp mái nửa, mấy khóm mây từ vườn hoa leo lên, che khuất ánh nắng, tạo nên hình ảnh trông rất thanh nhã.

Sau khi ngồi yên vị phát hiện ra, nét tao nhã không chỉ có bối cảnh trong sân vườn, trên chiếc bàn nhỏ thật không ngờ còn bày sẵn một bộ ấm trà tử sa rất đẹp mắt. Nghiêm Lịch cầm ấm trà lên, rót hai tách trà, nói “Đây là trà Long Đỉnh thượng hạng, nào hãy thử thưởng thức.”

Báo Đầu nhìn sang Nghiêm Lịch: “Anh em chúng ta trước đây đều uống rượu, sao hôm nay lại chuyển thành uống trà thế?”

“Trước đây là trước đây.” Nghiêm Lịch nghiêm nghị trả lời, “Bây giờ anh đã là Tổng giám đốc Tiền, uống rượu chẳng phải là quá tầm thường sao? Bắt buộc phải uống trà mới có thể thể hiện ra được thân phận và phẩm vị của anh, nào, tôi mời anh một chén trước.”

Trong lúc nói, Nghiêm Lịch nâng tách trà trước mặt mình lên uống một hơi cạn sạch, mặc dù là đang uống trà, nhưng tư thế tác phong đó chẳng khác gì uống rượu. Sau khi uống xong, anh ta thậm chí còn “hà” một tiếng như thể đang tận hưởng.

Bộ dạng học đòi phong nhã thanh tao này của Nghiêm Lịch khiến cho Báo Đầu cảm thấy rất thú vị, gã cũng nâng tách trà lên nói: “Được, tôi uống cạn cùng anh!” Sau đó lại dốc toàn bộ nước trà vào trong miệng, mùi vị của loại trà Long Đỉnh rốt cuộc là gì thì chẳng thưởng thức ra nổi.

“Trà ngon lắm.” Nghiêm Lịch lúc lắc đầu, lớn tiếng khen ngợi.

“Sở thích của anh đã thay đổi từ khi nào vậy, vừa trồng hoa, vừa uống trà?” Báo Đầu hỏi vẻ đầy hứng thú, “Tôi nhớ trước đây anh chỉ thích uống rượu và chơi gái thôi mà.”

Nghiêm Lịch hình như chỉ đợi Báo Đầu hỏi câu này, anh ta lập tức khẽ đặt tách trà trong tay xuống bàn, hạ giọng nói: “Sự việc này nói ra thì dài lắm, cần phải truy ngược lại khoảng thời gian cách đây nửa năm...”

“Ồ?” Báo Đầu thấy bộ dạng thần bí đó của đối phương, chợt nảy ra sự hiểu kỳ. Gã bày ra tư thế rửa tai lắng nghe, hai người hình như đều đã vứt bỏ trạng thái đối lập.

Nghiêm Lịch rút ra một bao thuốc lá ở trong túi áo, tự châm một điếu cho mình, sau đó lại định ném một điếu cho Báo Đầu, Báo Đầu xua tay nói: “Không cần đâu, tôi vừa uống trà vừa nghe anh kể chuyện.”

Nghiêm Lịch hít sâu một hơi thuốc, sau khi nhả ra một vòng khói tròn, nói: “Nửa năm trước, tôi đã lại một lần nữa bị tổn thương trong thế giới tình cảm của mình, sự việc này chắc anh cũng biết nhỉ?”

Báo Đầu thấp thoáng có chút ấn tượng, lúc đó có một cô gái thường xuyên đến hộp đêm của Nghiêm Lịch, dần dà hai người quấn quýt lấy nhau, nhưng những sự việc này vốn dĩ đã không chắc chắn, không bao lâu thì hai người lại chia tay, mỗi người một ngả.

“Anh muốn nói đến cô gái mà ngày nào cũng đến hộp đêm đó à? Loại phụ nữ này có gì mà đáng để lưu luyến chứ? Chơi đùa chút là xong, anh vẫn thực sự để tâm sao?” Báo Đầu nhìn Nghiêm Lịch với vẻ khó hiểu. Cần phải biết rằng anh ta là một kẻ chuyên đùa giỡn tình cảm, thay phụ nữ chẳng khác gì thay áo.

“Đúng là như vậy nhưng con người tôi coi trọng tình nghĩa.” Nghiêm Lịch vất chân chữ ngũ, cánh tay đặt lên đùi búng tàn thuốc, sau đó ngược mắt nhìn lên bầu trời, nói đầy ai oán, “Khi cô ấy nói với tôi hai chữ “chia tay”, thực sự là đã chạm vào nơi yếu đuối nhất trong sâu kín trái tim tôi.”

Báo Đầu rót một tách trà mới, vừa mới định uống, bèn lĩnh giáo sự biểu diễn tinh bơ như không này của Nghiêm Lịch. Gã không nín nhịn được,

bị sắc nước trà, họ liên tục không thể nào ngừng lại được.

“Sao vậy? Anh không tin à?” Nghiêm Lịch trừng mắt nhìn Báo Đầu, cảm giác như bị sỉ nhục nặng nề.

Báo Đầu cố gắng điều chỉnh hơi thở của mình, chống đỡ: “Tôi tin, tôi tin... Được rồi, anh đừng nói với tôi về những điều này nữa. Mau nói chủ đề chính đi, sao anh lại chạy đến đây để trồng hoa?”

“Anh đừng nóng vội chứ, sự việc phải nói lần lượt từng chuyện một.”
Nghiêm Lịch lại hút một hơi thuốc, chậm rãi nói: “Tôi đây chẳng phải là bị tổn thương trong chuyện tình cảm sao? Trở nên đặc biệt ủ dột, chỉ dựa vào hơi men để sống qua ngày, ngay cả hộp đêm cũng không muốn trông coi nữa. Anh Hoa thấy thế không được, bèn cho tôi một số tiền, để tôi ra ngoài cho khuây khỏa. Tôi thấy cũng đúng là cần như vậy, Nghiêm Lịch tôi đây là một người đàn ông, không thể cứ như vậy mà bị hủy hoại được chứ nhỉ? Cho nên tôi quyết định nghe lời anh Hoa, đi du lịch, thế là tôi đã đến Vân Nam.”

Thấy mấy câu của đối phương như bị nhảy cóc, đề tài lại đến tận vùng Vân Nam cách hàng nghìn dặm xa xôi, trong lòng Báo Đầu than thầm. Nhưng thấy bộ dạng thần thái đó của Nghiêm Lịch biết rằng có gì cũng chẳng có tác dụng gì, đành phải nhẫn nại tiếp tục lắng nghe anh ta kể.

“Đến Vân Nam, tôi muốn chơi thứ gì đó. Nhìn ngắm xung quanh, phát hiện ra ở đó rất nhiều núi, được rồi, thế thì leo núi đi. Tâm trạng của tôi không được tốt, không muốn chen chúc vào những chốn đông người, thế nên bèn tìm một ngọn núi hoang dã không hề nổi tiếng ở khu vực ngoại ô Côn Minh, một mình leo quanh núi. Ngọn núi đó không cao lắm, nhưng cây cối trên núi rất rậm rạp, có nơi còn gần như không có đường. Nếu là người khác chắc chắn không dám đi, nhưng tôi cũng không quan tâm, tâm trạng lúc đó của tôi chỉ là hận một nỗi không thể chết luôn ở

trên núi cho xong. Cho nên tôi cứ nhắm vào những nơi hoang vắng mà tiến bước, tôi cứ đi như vậy, đột nhiên đến được một khe núi.”

“Khe núi?” Báo Đầu đúng là dở khóc dở cười, không biết lời nói của đối phương sẽ vòng vo đi đến đâu nữa.

“Ừm, khe núi... Nhưng không phải là khe núi bình thường, là một khe núi rất đẹp.” Nghiêm Lịch nói vẻ rất nghiêm túc, “Trong khe núi đó nở đầy hoa tươi, không chỉ rất đẹp mà còn thơm ngát, giống như là tiên cảnh chốn nhân gian.”

Báo Đầu không đưa ra lời bình luận nào, gã rất nghi ngờ thực sự tồn tại nơi này, nhưng lại nghĩ: Côn Minh được gọi là thành phố của mùa xuân, nhiều hoa cũng là việc rất bình thường. Lẽ nào Nghiêm Lịch chính là đã bị những bông hoa tươi ở khe núi làm cho lay động, cho nên bây giờ mới có những sở thích tao nhã này?

Báo Đầu nhanh chóng phát hiện ra suy nghĩ của mình quá đơn giản rồi, bởi vì câu chuyện của Nghiêm Lịch vẫn tiếp diễn.

“Lúc đó tôi hoàn toàn bị cảnh đẹp này làm cho mê mẩn, cứ thế chậm rãi bước đi trong khe núi để thưởng ngoạn, thậm chí đã quên luôn cả thời gian. Đến lúc hoàng hôn, tôi mới nhận ra cần phải quay trở về. Nhưng lúc đó tôi lại phát hiện ra một vấn đề rất nghiêm trọng: Tôi đã không tìm được đường ra nữa rồi.”

“Ồ?”

Nghiêm Lịch nhận ra Báo Đầu có vẻ không tin, bèn giải thích: “Chắc anh không biết được khe núi đó như thế nào: Nó được kẹp giữa hai ngọn núi, bốn phía xung quanh đều là cây cối rất rậm rạp, không nhìn rõ phương hướng. Thực ra con đường khi tôi đến cũng không phải là đường đi hẻm, ở đó vốn không có đường, chính là một nơi hoàn toàn tách biệt với thế giới bên ngoài.”

Báo Đầu “ừm” một tiếng, cũng không suy nghĩ gì cả, mà nhìn đối phương xem có thể nói linh tinh để ra chuyện gì.

Lại nghe thấy Nghiêm Lịch nói tiếp: “Tôi đi đi lại lại mãi ở trong khe núi, càng đi càng trở nên mơ hồ. Mặt trời càng lúc càng xuống thấp, trong lòng tôi cũng thấy hơi lo lắng: Nếu mà trời tối, những con rắn độc mãnh thú ở trong núi này, ai có thể chịu nổi chứ? Cần phải nhanh chóng nghĩ ra cách gì mới được! Đúng trong lúc này, tôi liền nghe thấy ở đằng xa có tiếng nước chảy, trong lòng đã nghĩ ra cách: Có rồi! Tiếng nước chảy đó chắc chắn là một khe suối, tôi chỉ cần đi men theo dòng chảy của khe suối, chắc chắn có thể đi xuyên ra khỏi sơn cốc. Thế là tôi liền lần theo hướng có tiếng nước chảy, đi khoảng ba, bốn mươi mét, quả nhiên nhìn thấy một con suối nhỏ. Điều càng khiến tôi vui mừng hơn chính là: Bên cạnh con suối thật không ngờ còn có một người!”

“Ha.” Báo Đầu giả vờ phụ họa lên tiếng hỏi: “Người nào thế?”

“Là một ông lão. Nhưng sau khi tôi đến gần, niềm vui mừng đó của tôi lại trở thành sự lo lắng. Bởi vì ông lão đó nằm bên con suối không hề nhúc nhích, trông như là đã chết rồi.”

Báo Đầu chau mày: “Là người chết à?”

“Nếu như là người chết, tôi sẽ không nói “giống như là người chết” chứ.” Nghiêm Lịch bất mãn chỉnh sửa lại tư duy logic của Báo Đầu, “... Ông lão đó chưa chết, chỉ là bị ngất thôi. Hơn nữa, tôi nhanh chóng biết được nguyên nhân khiến ông ta bị ngất: Trên tay trái của ông ta có một mảng thâm đen, mu bàn tay ở vị trí gần hồ khẩu còn có hai vết răng rất nhỏ.”

“Bị rắn cắn à?”

Nghiêm Lịch gật đầu: “Lúc đó tôi không dám chậm trễ lập tức dùng miệng hút chất độc cho ông ta. Ban đầu lúc hút ra toàn là máu tanh đen sì, tanh kinh khủng khiếp. Nhưng dần dần sắc máu đó càng lúc càng nhạt, mùi vị cũng dần trở lại bình thường.”

“Vậy thì anh đã cứu ông già đó một mạng rồi?”

“Nói như vậy cũng không hoàn toàn đúng, tôi chỉ là cứu ông ta nửa mạng, còn nửa mạng còn lại là do ông ta tự cứu.”

Báo Đầu lộ ra bộ dạng không thực sự hiểu: “Sao lại gọi là cứu nửa mạng chứ?”

Nghiêm Lịch nói: “Sau khi tôi giúp ông lão hút chất độc, ông ta từ từ tỉnh lại. Nhưng tay trái của ông ta vẫn sưng vù, cả cơ thể cũng không nhúc nhích được. Nhìn thấy tôi bên cạnh, ông lão ban đầu còn cảm thấy rất kỳ lạ, tôi kể cho ông ta nghe việc vừa xảy ra, ông ta liền nói: May mắn, may mắn. Sau đó ông ta lại dặn dò tôi mau giúp ông ta hái mấy loại thuốc đến để giải trừ chất độc của rắn trong cơ thể. Nhưng tôi vốn không hề biết gì về các loại thảo dược! Thế là ông lão bèn miêu tả cho tôi về hình dạng các loại thảo dược cần thiết, tôi bèn tìm kiếm ở trong đám cỏ gần đó. Lúc này trời đã tối, tôi nhờ vào chức năng chiếu sáng của di động, cuối cùng cũng đã tìm hết được mấy loại thảo dược đó. Ông lão có loại thì ăn sống, có loại thì nhai nát và đắp lên vết thương. Ôi, hiệu quả nhanh lắm, nhìn bằng mắt cũng có thể nhận ra bàn tay trái dần dần bớt sưng. Tôi lại múc cho ông ta một ít nước suối để uống, ông lão cuối cùng có thể tự mình đứng dậy. Có thể nói ông ta sống được, một là nhờ có tôi hút chất độc giúp ông ta, hai là tự ông ta biết làm thế nào để hái được thuốc giải độc, cả hai người chúng tôi mỗi người có tác dụng một nửa.”

“Vậy thì ông lão này đã dẫn anh ra khỏi khe núi à?” Báo Đầu hỏi về suy đoán.

“Sau khi ông lão có thể đi được, tôi bèn nhờ ông ta dẫn tôi ra khỏi khe núi. Nhưng ông lão lại nói với tôi, tôi lúc này đã cách quá xa lối ra duy nhất, hôm nay chắc chắn không thể đi được rồi, chỉ có thể tạm ở lại một đêm trong nhà ông ta. Ngày mai ông ta sẽ đưa tôi ra khỏi núi.”

“Ông ta ở ngay trong khe núi à?” Báo Đầu hơi kinh ngạc, gã nhớ Nghiêm Lịch vừa nói: Khe núi này gần như là hoàn toàn tách biệt với thế giới bên ngoài.

“Đúng vậy. Lúc đó tôi cũng cảm thấy vô cùng kỳ lạ, bởi vì khe núi này vốn không giống một nơi có người sinh sống. Nhưng lúc đó tôi cũng không có sự lựa chọn nào khác, đành đi theo ông lão đó. Chúng tôi vừa đi vừa nói chuyện, lúc này tôi mới biết, thì ra ông lão đã ẩn cư hơn mười năm nay, ở trong sơn cốc này, ngoài ông ta ra, quả thực không có người nào khác nữa.”

Báo Đầu cảm thấy câu chuyện càng lúc càng ly kỳ: “Một mình ông ta sống ở trong sơn cốc làm gì?”

“Làm gì?” Nghiêm Lịch cười hi ha, “Chính là làm cái việc giống như tôi đang làm ở trong mảnh sơn này.”

“Trồng hoa?” Báo Đầu khẽ giật mình, đi cả một vòng như vậy, cuối cùng cũng đã vòng trở lại rồi!

“Đúng vậy. Ông lão này không có con cái, một thân một mình. Hơn mười năm trước đã nhìn thấu được sự đời, cho nên mới tìm thấy một nơi hoàn toàn tách biệt với thế giới bên ngoài để chuyên tâm trồng hoa. Chập tối hôm đó, ông ta tìm kiếm trong sơn cốc xem có loại hoa nào mới không, không ngờ lại bị rắn độc cắn, vì vậy mới có cuộc gặp gỡ với tôi.”

“Vậy thì bây giờ anh cũng là chịu ảnh hưởng của ông ấy thích trồng hoa à?”

“Cũng không thể nói là thích. Tôi trồng hoa không được cao nhẽ giống như ông lão đó, mục đích của tôi thực ra rất là tầm thường...” Nói đến đây, Nghiêm Lịch lại giơ tay ra chỉ vào trong vườn hoa, hỏi Báo Đầu, “Ôi, anh xem mấy loại cây hoa tôi trồng, có biết là loại nào không?”

Báo Đầu lắc đầu, gã vốn không hề biết gì về các loại hoa cỏ. Càng huống hồ mấy cây Nghiêm Lịch chỉ vẫn chỉ là những cây non nhỏ xíu, hoàn toàn không nhận ra được loại nào.

Nghiêm Lịch cười đắc ý: “Tôi biết ngay là anh không hiểu, thực ra ban đầu tôi cũng không hiểu... Nhưng tôi có thể nói với anh, mấy cây hoa này đều là do ông lão đó tặng cho tôi.”

“Ừm, anh đã cứu mạng cho ông ấy, cho nên ông ấy tặng anh mấy cây hoa để coi như là báo đáp nhỉ?”

“Cũng có ý này. Nhưng lúc đó tôi cứu người thuần túy là vì nhân nghĩa, vốn không mong nhận được báo đáp gì cả. Thậm chí ông lão đó chịu cho tôi ở lại một đêm, tôi đã cảm kích không hết rồi.” Một điều thuốc của Nghiêm Lịch đã hút xong từ lâu, lúc này cảm thấy khát nước, bèn cầm ấm trà trên bàn đưa lên miệng rót, một ấm trà Long Đỉnh ngon thế mà lại bị anh ta vùi dập như vậy, sau khi uống xong, anh ta lau miệng, lại nói tiếp: “Nhà của ông lão là một ngôi nhà được dựng bằng những mảnh gỗ, xung quanh hàng rào vây quanh một cái sân, trong sân trồng đủ các loại hoa. Khi tôi đến nhà ông ấy đã là buổi tối, còn chưa nhìn rõ, chỉ ngửi thấy mùi hương hoa thơm ngào ngạt. Đến sáng hôm sau khi mặt trời chiếu rọi, thực sự đã nhìn không chớp mắt. Tôi nói với anh nhé, đó thực sự là một cảnh đẹp mà cả cuộc đời này anh chưa từng nhìn thấy. Tôi mãi mãi cũng không thể nào quên được, hơn nữa cũng không thể nào dùng ngôn ngữ để miêu tả. Lúc đó tôi cứ ngẩn người đứng ở trong sân, thứ cảm giác đó giống như là một người nam giới lần đầu tiên nhìn thấy được cơ thể trần truồng của người phụ nữ.”

Báo Đầu liếc nhìn Nghiêm Lịch, nghĩ thầm: Mẹ kiếp, cách ví von của thằng cha này mặc dù thô tục, nhưng lại rất thiết thực.

Nghiêm Lịch hào hứng châm điếu thuốc thứ hai, vừa hút vừa nói: “Tôi không biết mình đã ngăn người xem bao lâu ông lão đến ngay bên cạnh tôi mà tôi cũng không phát hiện ra. Cho đến khi ông lão hỏi tôi: “Ôi, chàng trai, anh cũng thích trồng hoa à?” Tôi tỉnh lại, trả lời một cách ngốc nghếch: “Những bông hoa này đẹp quá.” Ông lão bật cười ha ha, xem ra rất vui vẻ, sau đó ông lại nói với tôi: “Chàng trai, tôi thấy bản tính cậu không xấu, hai người chúng ta lại có duyên với nhau. Thế này đi, cậu thích loại hoa nào nhất trong số hoa này? Tôi tặng cậu!” Tôi nào biết trồng hoa chứ? Vội vàng xua tay khéo léo từ chối, ông lão thì rất hào hứng, nhất định bảo tôi chọn, cuối cùng hình như sợ tôi không chọn sẽ không nể mặt ông vậy. Tôi không có cách nào khác, nghĩ thầm: Vậy thì cứ chọn bừa mấy cây đi. Nhưng tôi lại không muốn tranh giành cái đẹp của người khác, thế là tôi cố ý chọn lựa những cây hoa bình thường nhất. Tôi xem lướt qua một lượt cảm thấy mấy cây hoa ở góc phía đông trông tầm thường nhất, lá cây mảnh dài, bông hoa cũng rất nhỏ, màu sắc không rực rỡ, trông rất giống hoa dại. Tôi bèn giơ tay ra chỉ, nói: “Được rồi, cháu lấy mấy cây đó.”

Ông lão đó vừa nghe đã ngăn người, hỏi tôi: “Chàng trai, cậu hiểu về hoa à?” Tôi nói tôi là một người thô lỗ thì hiểu được gì chứ. Ông lão lại hỏi: “Trong vườn có bao nhiêu hoa như vậy, tại sao cậu lại chỉ chọn mấy cây đó?” Tôi nói thật lòng: “Cháu thấy bông hoa này rất bé, chắc chắn không phải là cây đẹp, bị cháu trồng có vùi dập thì cũng không đáng tiếc.” Ông lão vừa nghe thấy vậy liền bật cười ha ha, cười đến độ sắp ho sặc sụa. Sau khi cười xong, ông nói: “Chàng trai, chúng ta đúng là có duyên đấy. Cậu chọn lựa hay lắm, chọn tốt lắm! Nhưng mấy cây hoa này hiện thời đã là loại cây tuyệt chủng ở trong sơn cốc này, tôi còn không nỡ cho cậu đấy.” Tôi cảm thấy không được vui lắm, nghĩ thầm: Ông bảo cháu chọn, chọn xong thì ông lại không nỡ cho, đây chẳng phải là đùa bỡn cháu sao? Ông lão nhận ra sự bất mãn của tôi, vội vàng nói: “Chàng trai, cậu đừng giận. Hôm nay cậu đến rất đúng lúc, vừa vặn mấy cây hoa này đang mọc

ra hạt giống, tôi tặng cho cậu những hạt giống này nhé. Cậu đem về trồng, cũng có thể mọc ra được những bông hoa như vậy.” Tôi nói được, hạt giống cũng được cho vào túi là đem đi được, nếu là cây hoa thì tôi còn phải nghĩ xem làm thế nào đưa nó về nhà.

Thế là ông lão bèn quay trở lại phòng gỗ, lát sau bước ra trong tay cầm thêm một túi vải nhỏ, mở túi vải nhỏ ra, bên trong có năm túi giấy dầu bé xíu. Trong túi giấy dầu chính là hạt giống hoa. Ở trên mỗi túi giấy đó còn viết chữ, cụ thể là: Mãn Hồng Hồng, Thiên Vũ Lưu Hương, Đại Đường Phượng Vũ, hoa Cúc Kim Sa, Hà Chi Quan.”

Báo Đầu nhân lúc Nghiêm Lịch dừng lại hút thuốc, hỏi xen vào: “Đây đều là tên của các loại hoa sao?”

Nghiêm Lịch nhả ra một vòng khói thuốc: “Đúng rồi. Lúc đó ông lão chỉ vào mấy cây hoa mà tôi đã chọn, bảo tôi lần lượt ghi nhớ. Tôi làm gì có tâm tư để nhớ được những thứ này chứ? Bèn nghĩ ra một cách: dùng di động để chụp những cây hoa lại, sau đó đặt tên bức ảnh theo như những cái tên mà ông lão đã chỉ cho tôi. Tôi nghĩ, sau này, những cây hoa tôi trồng ra, đối chiếu với bức ảnh, chẳng phải là sẽ biết tên của chúng sao?”

Báo Đầu cười: “Ha, cách này cũng khá ổn đấy chứ.”

“Nhưng ông lão đó vẫn chưa nói xong, lại giảng giải cho tôi cần phải trồng các loại hoa này như thế nào. Nói râm ran một hồi lâu, còn ép tôi bắt buộc phải học thuộc. Tôi không chịu học thuộc, ông lão chẳng có cách nào khác, bèn viết cho tôi một tờ giấy, dặn dò tôi nhất định phải giữ kỹ, hơn nữa cần phải thao tác theo từng bước đã được viết trên giấy, quyết không được làm sai.” Nghiêm Lịch vừa nói, vừa rút ra một tờ giấy đưa cho Báo Đầu, “Này, chính là tờ giấy này, anh xem xem, có phải là rất phiền phức không.”

Báo Đầu nhận lấy, nhìn thấy trên tờ giấy đó viết:

“Các bước trồng hoa:

Trong vòng một tháng cho hạt giống hoa vào trong chậu, đất ở trong chậu hoa gồm có đất đỏ vàng bốn phần, mùn cưa gỗ bốn phần, đất phù sa hai phần cùng trộn với nhau, trồng ở trong nhà kính nhiệt độ 20 độ, giữ độ ẩm 60%, như vậy sau một tháng, cây non sẽ nảy lên khỏi mặt đất.

Sau khi cây non lên khỏi mặt đất thì đổi đất trong chậu hoa thành bùn trong đầm nuôi cá. Tức là vớt bùn trong đầm nuôi cá, phơi khô, sau đó bóp vụn để trồng cây. Tiến hành chăm sóc vẫn giữ ở nhiệt độ và độ ẩm tương đồng, sau khi thêm một tháng nữa, mầm cây non sẽ mọc cao chừng 10 cm.

Sau khi trồng cây non cao đến 10 cm, thì cần phải rời khỏi nhà kính, chuyển ra trồng ở trong môi trường tự nhiên. Lúc này môi trường tự nhiên bắt buộc là đất có gốc của tre trúc. Tức là cần phải chuyển những cây non này đến vùng đất đã từng mọc lên rất nhiều các khóm trúc. Để ánh nắng và sương đêm nuôi dưỡng nó, không được để bất cứ thuốc sâu hay phân bón làm thay đổi tính chất thổ nhưỡng. Cứ như vậy ba năm sau, cây non có thể trưởng thành, có thể nở hoa. Trong quá trình này đặc biệt phải hết sức tỉ mỉ bảo vệ nó, trước khi hoa nở ra nhất định không được di chuyển cây non, nếu không cây non sẽ không thể nào thích ứng được với sự thay đổi của chất đất, tất cả những công sức lúc trước đều tiêu tan cả.”

Đúng là rất phiền phức – Báo Đầu nhìn lướt qua một lượt, nghĩ thầm. Hơn nữa cần phải ba năm sau mới có thể nở hoa, mất bao nhiêu công sức như thế làm gì chứ?

“Anh quay lại liền làm theo từng bước này à?” Báo Đầu hỏi về nghi hoặc. Theo như sự hiểu biết của gã về Nghiêm Lịch, đối phương không phải là người có sự nhẫn nại như thế này. Nhưng mấy cây non đó đang xuất hiện trước mặt mình, Nghiêm Lịch mất bao công sức để trồng hoa, e rằng là có dụng ý khác.

“Ban đầu tôi cũng chẳng có nhã hứng này.” Nghiêm Lịch quả nhiên lắc đầu nói: “Sau khi tôi rời khỏi khe núi đó, lại chơi mấy ngày ở thành phố Côn Minh, tâm trạng u uất cũng đã vơi bớt đi nhiều. Thế là tôi bèn quay về tỉnh thành, uống mấy trận với các anh em, về cơ bản cuộc sống đã trở về trạng thái bình thường. Túi hoa đó đã bị tôi nhét bừa vào trong ngăn kéo, sự việc trồng hoa cũng đã quên bẵng từ lâu rồi.”

Báo Đầu biết sau đó bắt buộc đã xảy ra sự thay đổi, chủ động hỏi: “Về sau thì sao?”

“Về sau...” Nghiêm Lịch vứt đầu mẫu thuốc xuống dưới chân giẫm bẹp, định nói nhưng lại ngừng, giây lát sau, anh ta nở nụ cười quái dị, nói: “Tôi lấy cho anh cái này xem nhé.”

Nói xong Nghiêm Lịch đứng dậy đi vào trong ngôi nhà mái bằng ở phía tây, một lúc sau lại bước ra ngoài, trong tay cầm mấy tờ báo. Anh ta đưa một tờ báo trong số đó đến trước mặt Báo Đầu, dùng đầu ngón tay ấn mạnh lên bên trên.

Báo Đầu chăm chú nhìn, thì thấy vị trí Nghiêm Lịch chỉ tay là một bản tin có cả hình minh họa, tiêu đề là “Hoa lan giá trên trời – một cây hàng nghìn vạn tệ, năm người bảo vệ”, dưới tiêu đề là tin tức: Sáng hôm qua, Cuộc triển lãm hoa lan lần thứ 8 của khu vực Châu Á Thái Bình Dương chính thức mở màn, trong đó, một cây hoa đến từ Đại Lý tỉnh Vân Nam có tên là Tố Quan Hà Đỉnh được định giá là mười lăm triệu nhân dân tệ, trở thành một cây hoa lan đắt giá nhất trong cả cuộc triển lãm. Cây hoa lan đắt giá này không chỉ được bảo vệ ở trong tủ kính trong suốt, mà có tới năm người bảo vệ vây xung quanh. Năm ngoái đã từng có một người đưa ra giá mười triệu nhân dân tệ, chủ nhân không nỡ bán.

Một cây hoa lan giá mười lăm triệu nhân dân tệ? Báo Đầu thoát tiên cảm thấy không thể nào hiểu nổi, sau đó gãi lại ngẩn người, liếc mắt nhìn Nghiêm Lịch: “Anh có ý gì?”

Nghiêm Lịch thò tay vào phía thắt lưng, lôi ra chiếc di động và thực hiện chút thao tác, đồng thời nói vẻ hưng phấn: “Hôm đó tôi vô tình đọc được bản tin này, tim của tôi gần như sắp nhảy bật ra ngoài! Anh nhìn xem những bức ảnh tôi chụp ở nhà ông lão đó đi, đem so với bức ảnh minh họa trong tờ bản tin này, thì anh sẽ hiểu cả thôi!”

Nghiêm Lịch sau khi giở ra bức ảnh đó, bèn đặt di động dè lên tờ báo đó, đem so sánh hình ảnh minh họa trên bản tin đó với bức ảnh trong di động, kết quả đã quá rõ ràng.

Đó là hai bông hoa giống y hệt nhau, đều là bông hoa có màu sắc nhàn nhạt và thân cành thon nhỏ, và bức ảnh trong di động của Nghiêm Lịch còn có thêm cả tên hoa mà lúc đó ông lão nói với anh ta: Hà Chi Đình.

“Việc này...” Đầu óc Báo Đầu nhất thời cũng không kịp vận chuyển, “Điều này không thể nào chứ?”

“Tôi ban đầu cũng cảm thấy là không thể nào. mấy cây hoa nhỏ mà tôi nhìn thấy ở trong khe núi sao có thể đem ra so sánh được với cây hoa lan đắt giá nhất ở trong cuộc triển lãm Châu Á Thái Bình Dương chứ? Nhưng hai bức ảnh này thực sự quá giống. Thế là tôi mang theo tâm trạng thấp thỏm, đặc biệt đi đến gặp vị đại sư chuyên giám định thưởng thức hoa lan nổi tiếng ở trong nước, tôi đưa bức ảnh ở trong di động cho ông ấy xem, anh đoán xem ông ấy nói thế nào?”

Báo Đầu gần như cũng hỏi luôn “Nói thế nào?”

Nghiêm Lịch rướn người về phía trước, hạ thật thấp giọng: “Vị chuyên gia nói: Những bông hoa trong năm bức ảnh này, chính là năm tuyệt phẩm nổi bật nhất trong các loại hoa! Cầm bất cứ một cây nào trong số đó ra bán trên thị trường, giá của nó đều không hề thấp hơn cây hoa lan cánh sen ở cuộc triển lãm Châu Á Thái Bình Dương đó.”

Báo Đầu đã không thể thốt lên được thành lời, gã quay đầu nhìn về mấy cây non ở gần đó, thực sự không dám tin bọn chúng thật không ngờ đều là những báu vật có giá hàng nghìn vạn tệ.

“Bây giờ anh nhìn những cây hoa đó thì có thể nhận ra được gì chứ? Ba năm sau mới nở hoa kia mà.” Nghiêm Lịch xua tay, kéo tư duy của đối phương quay trở lại, nói tiếp, “Sau khi tôi từ chỗ vị chuyên gia đó bước ra, dùng tốc độ nhanh nhất để trở về nhà, mở ngăn kéo ra xem: May quá, hạt giống vẫn còn ở đó. Lúc đó thời gian mà tôi chia tay với ông lão đó đã gần bốn tuần rồi, nhưng may mà vẫn chưa đầy một tháng. Thế là tôi vội vàng làm theo các bước mà ông lão ghi rõ để tiến hành trồng cây. Một tháng sau, năm mầm non cuối cùng cũng đã mọc ra khỏi đất ở trong chậu hoa, anh có thể tưởng tượng được tâm trạng lúc đó của tôi không? Tôi nhìn những mầm cây non này, đúng là còn thấy đáng yêu hơn cả con trai đẻ của mình!”

Báo Đầu nhìn thần thái khoa trương của Nghiêm Lịch, dần dần trở nên bình tĩnh hơn sau những giây phút kinh ngạc ban đầu. Gã càng nghĩ càng thấy sự việc này quá khả nghi, nhưng đối phương kể từ đầu đến giờ vẫn chưa lật giở quân bài, thế là gã cố kiên nhẫn, hỏi về phối hợp: “Sau đó thì sao chứ?”

“Còn có thể thế nào? Tôi đã trồng những bảo bối này giống như nuôi con trai vậy! Lại qua một tháng, lại cần phải di chuyển cây non rồi, tôi làm theo lời dặn dò của ông lão, tôi phải tìm được một môi trường thiên nhiên đã trồng bụi trúc trong nhiều năm, di chuyển mấy cây non này đến đó. Đất như này bởi vì có rễ trúc uốn lượn nên hơi xốp, khả năng thoát nước cũng rất tốt; lại bởi vì có sự phân hủy của lá trúc và măng trúc, rất phù hợp để làm phân bón, có lợi cho sự phát triển của hoa lan. Tôi tìm tới tìm lui, cuối cùng tôi cũng tìm được nơi này. Chủ nhà ban đầu của ngôi nhà này cũng rất thích trồng trúc, bụi trúc trong vườn này cũng trồng được bảy tám năm rồi. Tôi lập tức đưa ra giá cao và mua lại ngôi nhà. Nhổ sạch bụi trúc và để dành ra chỗ trồng năm cây non bảo bối của tôi. Từ ngày hôm đó tôi chỉ sống ở đây, toàn tâm toàn ý để canh giữ mấy

cây non này.” Sau khi Nghiêm Lịch nói xong, thở phào nhẹ nhõm, giống như đã thành công việc lớn.

Báo Đầu cuối cùng cũng đã hiểu ra được ý tứ trong đó, gã nhìn chăm chăm Nghiêm Lịch hồi lâu, sau đó lạnh lùng hỏi: “Vậy anh còn muốn sống ở đây bao lâu?”

“Ít nhất ba năm.” Nghiêm Lịch giơ hai tay ra, tỏ rõ sự bất lực, “Ông lão đó nói rồi, trước khi hoa nở ra quyết không được di chuyển nữa, nếu không thì tất cả những công lao lúc trước đều vô ích.”

“Ồ.” Báo Đầu cầm chiếc di động của Nghiêm Lịch lên nghịch một lát rồi đặt xuống, nói: “Cũng chưa chắc phải tuyệt đối như vậy chứ? Anh có thể hỏi ông lão đó, cùng chuyển đất trong vườn đi được không?”

“Cũng có thể là được, ai biết được chứ?” Nghiêm Lịch ngược mắt nhìn bầu trời, “Điều then chốt là tôi không thể nào tìm thấy được ông già đó nữa, lúc đó tôi cứ thế đi vào trong núi, vốn không hề có đường mà. Cho nên tôi không dám mạo hiểm, chỉ có thể làm đúng theo phương pháp mà ông lão đã dặn dò. Anh cần phải biết rằng, ngộ nhỡ xảy ra sai sót gì, đối với tôi mà nói đó là sự tổn thất mấy nghìn vạn tệ kia đấy.”

Báo Đầu đột nhiên bật cười, nhưng nụ cười đó lại vô cùng kỳ quái: “Vừa rồi anh nói nhiều như vậy, tôi giúp anh tổng kết lại chút nhé.” Gã rướn người về phía trước, nhìn thẳng vào Nghiêm Lịch, nói: “Ở một nơi không thể nào tìm thấy được, anh đã gặp được một ông lão mà ai cũng chưa từng gặp, ông lão ấy đưa cho anh năm hạt giống ba năm sau mới nở hoa, bây giờ anh trồng năm hạt giống này ở trong vườn này, sau đó nói với tôi, mỗi hạt giống đều có giá hàng nghìn vạn tệ, hơn nữa quyết không được phép di chuyển?”

Nghiêm Lịch giơ tay lên gãi đầu, neho mắt lại, nói: “Nghe ra đúng là có chút hơi hoang đường nhỉ? Nhưng đời người luôn là như vậy mà, những

chuyện hoang đường ngày nào cũng xảy ra. Anh chớ có nghi ngờ, sự việc này đã được lên báo rồi đấy.”

Sự việc này cũng lên báo rồi sao? Báo Đầu còn chưa kịp nghi ngờ, Nghiêm Lịch đã ném ra một tờ báo: “Anh cũng nên thay đổi thói quen đi, thỉnh thoảng cũng chịu khó đọc báo, biết đâu cũng có thể giống như tôi, cuộc đời vì thế mà thay đổi.”

Lần này là một tờ báo chiều của tỉnh thành vừa mới xuất bản, trên đó in một tiêu đề lớn “Một người đàn ông trong thành phố chúng ta đi vào trong núi sâu kỳ ngộ ngôi nhà trồng toàn loại lan quý hiếm”, bên dưới tiêu đề này, người phóng viên với bút pháp sinh động đã dùng nửa trang báo để miêu tả với độc giả câu chuyện ly kỳ mà Nghiêm Lịch vừa mới kể.

Báo Đầu chợt nảy sinh cảm giác dở khóc dở cười. Gã biết việc lên báo vốn chẳng đại diện cho bất cứ việc gì. Với năng lực của A Hoa, nhờ một phóng viên viết bài dễ như trở bàn tay, hơn nữa chính phóng viên cũng rất hứng thú đối với những tin tức kỳ lạ này, họ sẽ không mất nhiều tâm sức để xác minh độ chân thực của câu chuyện, họ chỉ quan tâm đến thị hiếu của độc giả.

Nhưng đối với phần lớn những người dân thành phố có hiểu biết nông cạn, thì báo chí lại đại diện cho thứ quyền uy đang được thịnh hành trong thành phố. Một câu chuyện như thế này sau khi được đăng báo, sẽ được mọi người truyền miệng với tốc độ đáng kinh ngạc, trở thành nguồn đề tài hấp dẫn để mọi người bàn luận.

Câu chuyện mà Nghiêm Lịch nói có thể chứng thực được hay không, không hề quan trọng, quan trọng là không ai có thể chứng thực được câu chuyện này là bịa đặt. Trong xã hội hời hợt này, mọi người đều rất thích thú những truyền kỳ kiểu sau một đêm đã trở thành triệu phú, trong tình huống không thể nào chứng thực được là thật hay giả, họ sẽ có xu hướng tin tưởng câu chuyện được báo chí đăng tải. Thế nên trong cuộc chiến

tranh giành mảnh đất trong tương lai, mấy cây hoa lan đó đã trở thành sự ủng hộ về mặt tâm lý của dân chúng đối với chủ nhà, cũng sẽ chiếm được ưu thế khó có thể nắm bắt được nhưng lại vô cùng quan trọng.

Đây đúng là một nước cờ hay, vô cùng tuyệt diệu vượt ra khỏi lẽ thường. Báo Đầu cầm tách trà lên khẽ uống một ngụm, hương thơm của Long Đình này đây lại tỏa ra cảm giác đẳng chất.

Hồi lâu sau, Báo Đầu quyết định lấy hết dũng khí để đánh ván bài cuối cùng.

“Đúng là loại hoa tốt.” Gã nhìn mấy cây non bé xíu mảnh khảnh đó, nghiêng răng nói, “Nhưng anh không cảm thấy trồng loại cây này quá nguy hiểm sao? Sẽ có bao nhiêu người nóng mắt? Có bao nhiêu người đổ kị? E rằng chả được mấy hôm, là sẽ bị người ta lao vào để đập phá cướp bóc!”

“Vấn đề này đề cập đến rất hay! Tôi đã chuẩn bị sẵn từ trước rồi...” Nghiêm Lịch hào hứng bật ngón tay, sau đó chỉ về mái nhà chếch bên phải phía trước, “Anh nhìn xem...”

Báo Đầu thầm than thở, gã nhìn thấy chiếc đầu quay camera lắp ở trên nóc nhà.

Nghiêm Lịch cười hi hi giải thích: “Theo dõi hai mươi tư tiếng đồng hồ, dung lượng lưu trữ video cực lớn. Ai dám đến đây phá hoại, ngay lập tức tôi sẽ đưa đoạn video quay được đến cho giới truyền thông, để cho nhân dân toàn thành phố lấy lại công bằng cho tôi. Đương nhiên rồi, chính bản thân tôi cũng tự phòng ngừa, có nhìn thấy mấy căn nhà ngói này không, sau này tôi sẽ dẫn anh em của tôi đến sống cùng tôi, giúp tôi trông hoa.”

Cả văn cả võ đều có, phía trong ngoài đều chiếm cứ – Đây gần như là cách phòng ngự kín kẽ không lọt một giọt nước. Báo Đầu suy nghĩ mãi, thực sự không có được kế sách nào khả thi. Cuối cùng, gã không thể

không quay trở lại hướng tư duy “thương nhân” mà hắn đã đặt ra lúc ban đầu, gặng hỏi: “Người anh em, tôi cũng không muốn vòng vo với anh nữa. Anh biết vì sao tôi đến đây, anh hãy đưa ra giá đi muốn động đến ngôi nhà và sân vườn này thì cần bao nhiêu tiền?”

“Tổng giám đốc Tiền ơi, anh nói câu này đúng là không có ý nghĩa gì rồi.” Nghiêm Lịch chợt trở nên nghiêm nghị, “Anh tưởng rằng tôi ở đây là để thương lượng về tiền với anh sao? Thương lượng về tiền có ý nghĩa gì sao? Năm cây hoa lan ở đây, mỗi cây mười triệu tệ, thương lượng thế nào đây?”

Báo Đầu không biết nói gì, gã thậm chí hơi hối hận đã đưa ra câu nói ngu ngốc này. Bởi vì đối phương vốn không phải là thương nhân, điều anh ta muốn đương nhiên cũng không phải là kết quả cả hai bên cùng thắng lợi, mục đích của anh ta chính là muốn làm cho đối phương bị bại trận một cách thê thảm, cho dù là giết kẻ địch được một nghìn tên, chính mình cũng tổn hại mất tám trăm người.

Thấy không khí có vẻ hơi ngượng ngạo, Nghiêm Lịch lại chuyển sang khuôn mặt tươi cười của người chủ nhà. Anh ta vừa nâng bình trà lên rót đầy trà Long Đỉnh cho Báo Đầu, vừa nói: “Thực ra tôi cũng không muốn gây khó dễ cho Tổng giám đốc Tiền. Dù sao thì đằng sau anh vẫn còn có thể diện của ông chủ Cao nữa. Tôi đảm bảo, tôi chỉ dùng ngôi nhà và mảnh vườn này ba năm, ba năm sau sẽ đem tặng miễn phí. Không chỉ như vậy, đến lúc đó năm cây hoa bảo bối của tôi nở ra, ông chủ Cao có thể tùy ý lựa chọn một cây đem đi coi như là tôi tạ lễ. Anh thấy thế nào?”

Khẩu khí của Nghiêm Lịch vô cùng chân thành, nhưng từng câu nói đều giống như mũi dùi đâm vào lỗ tai Báo Đầu khiến gã đau nhức. Gã liếc mắt nhìn mấy mầm cây đáng giá “nghìn vạn tệ”, hận một nỗi bây giờ không thể lao đến giẫm cho nát bét. Nhưng gã vẫn cứ kiềm chế được.

Gã biết kẻ địch mà mình đang phải đối diện hùng mạnh nhường nào, bất cứ sự kích động nào cũng đều có thể gây ra kết quả đau đớn thê thảm

nhất. Vấn đề tương tự này đã có tấm gương của anh Long, Báo Đầu gã quyết không thể nào đi vào vết xe đổ.

Mọi thứ vẫn cần phải lên kế hoạch lâu dài...

Khi Nghiêm Lịch và Báo Đầu đang ngồi ở vườn hoa nhỏ trồng mấy cây hoa lan giao đấu với nhau, A Hoa đang ngồi ở trong đại sảnh tầng 1 của đội Điều tra kinh tế Sở Công an tỉnh thành. Anh ta trầm mặc chăm chú nhìn quốc hiệu được treo ở chính giữa sảnh, thần sắc lộ ra sự cô độc và bất lực.

Với vai trò là tâm phúc đắc lực nhất của Đặng Hoa lúc sinh thời, A Hoa đã từng tận mắt chứng kiến sự thịnh vượng và huy hoàng của Tập đoàn Long Vũ, lúc đó anh ta tin tưởng sâu sắc rằng: Vinh quang to lớn thuộc về gia tộc Đặng thị sẽ vĩnh viễn được duy trì mãi trong chốn tỉnh thành này.

Thế mà chỉ trong khoảng thời gian ngắn ngủi chưa đầy một năm, tất cả mọi thứ đều đã thay đổi. Giống như là con tàu Titanic đâm vào tảng băng trôi, cơ thể càng to lớn, khi nó chìm xuống, thì càng không có cách nào thay đổi được.

Và điều khiến cho cục diện thay đổi lại chính là do Đặng Hoa bị thích sát, Tập đoàn Long Vũ từ đó mất đi cột chống. Trong những ngày tháng tiếp theo, thù trong giặc ngoài lần lượt kéo tới, gần như khiến A Hoa không có cơ hội để mà hít thở.

Trước tiên là hai vị phó tổng giám đốc lộ ra dã tâm lang sói, để bảo toàn cho sản nghiệp của Đặng thị, A Hoa không thể không dùng phương thức cực đoan nhất để tiến hành giải quyết. Sự việc đó được triển khai mặc dù rất thuận lợi nhưng vẫn bị La Phi người thấy được mùi vị khác thường. A Hoa biết rất rõ, người đội trưởng đội Cảnh sát hình sự nhanh nhạy như chú chó săn này một khi đã theo dõi con mồi thì nhất định không dễ dàng

từ bỏ. Bản thân mình cũng được định sẵn là lúc nào cũng phải đối diện với một đối thủ vô cùng đáng sợ.

Thù trong vừa dứt, cơn mưa giông bão tố thực sự lại ùn ùn kéo tới. Trận đả kích này không chỉ đột ngột hơn nữa còn được tấn công trên tất cả mọi phương diện, khí thế hung dữ tàn bạo vô cùng. Đội Điều tra kinh tế của Sở Công an ra tay tiến hành điều tra xử lý món nợ cũ của Tập đoàn Long Vũ, tài sản của Tập đoàn Long Vũ bị phong tỏa; Đồng thời Cao Đức Sâm – Con hổ dữ chiếm cứ vùng Nam Thành nhân đà xông tới, bắt đầu tiến hành tấn công thế lực của Đặng Hoa trên mọi lĩnh vực.

Thế tấn công của Cao Đức Sâm rõ ràng đã trải qua sự trù bị và kế hoạch rất chu đáo cẩn mật, bất luận là trọng điểm tấn công hay là thời cơ tấn công đều đạt được hiệu quả tốt nhất. A Hoa có phần trở tay không kịp, trong mấy hiệp giao đấu đầu thể hiện ra xu thế thất bại. Nhưng anh ta nhanh chóng thể hiện ra thực lực của mình, anh ta thoáng lùi lại mấy bước để đứng vững, sau đó bắt đầu tổ chức phản công. Đặng Hoa mặc dù đã chết, nhưng những vị tướng tài nhiều năm ở tỉnh thành vẫn tập trung ở xung quanh A Hoa. Khi họ bị dồn vào bước đường cùng thì sẽ phát ra được sức mạnh vô cùng kinh ngạc. Thế tấn công của Cao Đức Sâm bị kiềm lại, thậm chí ở trong một vài thế trận đã hình thành nên thế trận đảo ngược. Và hôm nay nước cờ được đạo diễn cho Nghiêm Lịch thể hiện khiến A Hoa cảm thấy hài lòng nhất. Anh ta tin tưởng mấy cây hoa lan đó chắc chắn sẽ trở thành một chiếc xương cá mắc ở cổ họng Cao Đức Sâm, khiến hắn lấy ra không được mà nuốt xuống cũng không trôi. Chỉ cần kéo dài thời gian khởi công miếng đất đó, chỉ riêng tiền nợ ngân hàng đã đủ để khiến cho đối thủ như kiến nằm trên chảo nóng.

Điều khiến A Hoa thực sự khó có thể chống đỡ được bắt nguồn từ áp lực to lớn của đội Điều tra kinh tế phía cảnh sát. Bởi vì Đặng Hoa lúc sinh thời gần như không để cho A Hoa nhúng tay quản lý công việc trong nội bộ của tập đoàn cho nên anh ta không hề biết rõ rất nhiều bí mật trong việc kinh doanh công ty. Chính vì như vậy cho nên khi đội Điều tra kinh tế triển khai điều tra, anh ta đương nhiên cũng không có cách nào để tổ

chức được sự phòng ngự có hiệu quả. A Hoa chỉ có thể trơ mắt đứng nhìn đội Cảnh sát điều tra kinh tế từng bước thâm nhập vào trung tâm ẩn mật nhất của Tập đoàn Long Vũ, khiến anh ta bị rơi vào cảm giác bất lực không thể nào có thể chống đỡ được sự sụp đổ của tập đoàn.

Nếu như Đặng tổng vẫn còn sống, sự việc chắc chắn sẽ không như vậy – Những người cảnh sát đó thậm chí không có cách nào để tiến vào trong tòa nhà Long Vũ một bước! Mỗi lần A Hoa nghĩ đến đây, đều cảm hận sâu sắc đối với một kẻ nào đó. Anh ta chắc chắn phải bắt tên đó tùy táng cùng với Đặng tổng, chắc chắn!

Tư duy của A Hoa chìm đắm mãi cho đến khi một người phụ nữ trung niên vịn vào tay vịn cầu thang bước xuống mới bị ngắt quãng. Người phụ nữ đó gương mặt xinh đẹp thanh tú, thân hình yếu ớt, cô nhú chặt lông mày, khuôn mặt u sầu. Phía sau lưng cô có một người đàn ông luống tuổi đeo kính, người đàn ông đó khí chất trầm tĩnh, trên mặt không nhận ra bất cứ biểu cảm gì.

A Hoa đứng dậy, bước nhanh về phía hai người nam nữ đó. Khi đi đến gần, anh ta dừng lại ở phía trước chệch về bên phải của người phụ nữ, hỏi vẻ thân thiết nhưng lại rất cung kính: “Phu nhân, không có việc gì chứ?”

Người phụ nữ đó chính là vợ của Đặng Hoa, cũng chính là chủ nhân của A Hoa. Năm ngoái sau khi A Hoa loại trừ được nội loạn trong Tập đoàn Long Vũ, vợ của Đặng Hoa trở thành cổ đông lớn nhất trong tập đoàn. Lần này cảnh sát điều tra tất cả các sổ sách của Tập đoàn Long Vũ, vợ Đặng Hoa không thể tránh được việc cũng bị gọi đến để tra hỏi.

Vợ Đặng Hoa không nói gì, cô chỉ khẽ xua tay, xem ra vô cùng mệt mỏi. A Hoa lập tức biết ý nghiêng người: “Phu nhân, chị hãy lên xe nghỉ ngơi đi.” Nói xong, anh ta đi trước dẫn đường, dẫn vợ Đặng Hoa đến trước cổng của Sở Công an.

Có một tiểu đệ nhanh nhẹn đã lái xe tới, A Hoa đi đến mở cánh cửa hàng ghế sau xe, bảo vệ nữ chủ nhân lên xe. Đứa tiểu đệ thì lại bước ra khỏi ghế lái, cúi chào A Hoa, nói: “Anh Hoa.”

A Hoa gật đầu: “Mày tự gọi taxi mà về nhé.” Chỉ cần có chủ nhân ở trong xe, A Hoa bắt buộc phải tự mình lái xe, đây chính là biểu hiện trung thành cơ bản nhất về việc anh ta là nô bộc.

Tiểu đệ nghe lời rời khỏi đó, A Hoa không lập tức lên xe ngay, anh ta quay lại nhìn người đàn ông luống tuổi đeo kính đó, nói một câu: “Luật sư Phùng, vất vả cho ông rồi.”

Luật sư Phùng khẽ mỉm cười kiểu xã giao: “Cần phải như vậy, đây là công việc của tôi.”

A Hoa cũng không hàn huyên thêm, hỏi luôn vào chủ đề chính: “Tình hình thế nào rồi?”

“Có rất nhiều vấn đề...” Luật sư Phùng nói thẳng, “Hơn nữa những chứng cứ mà phía cảnh sát nắm được cũng vô cùng đầy đủ, cho nên tình hình không được lạc quan. Tập đoàn có thể sẽ bị tịch thu, đồng thời còn phải đối diện với số tiền phạt khổng lồ. Một bộ phận quản lý cấp cao của công ty sẽ cần phải bị gán vác trách nhiệm hình sự.”

Trái tim A Hoa càng lúc càng nặng nề, đặc biệt là khi nghe đến câu nói cuối cùng, anh ta lập tức truy hỏi đầy miễn cưỡng: “Liệu có liên lụy đến phu nhân không?”

Luật sư Phùng lắc đầu: “Không đâu, phu nhân không phải là người quản lý thực tế của công ty. Còn điều này nữa anh cũng không cần phải lo lắng, phạt tiền chỉ giới hạn trong nội bộ công ty, sau khi công ty bị phá sản, thì cũng sẽ không ảnh hưởng đến tài sản cá nhân của phu nhân.”

A Hoa không nói thêm gì nữa, anh ta giơ tay ra bắt tay đối phương, tỏ ý chia tay.

Lúc Đặng Hoa còn sống, luật sư Phùng chính là cố vấn pháp luật của Tập đoàn Long Vũ, A Hoa tin vào năng lực của ông ta, cũng tin tưởng vào lòng trung thành của ông ta. Nhưng tình hình phát triển đến lúc này thì đã không còn làm gì được nữa, Tập đoàn Long Vũ và luật sư Phùng đã đến lúc cần phải chia tay rồi.

Luật sư Phùng hiểu được tình cảm của A Hoa, ông ta khẽ thở dài vỗ vai A Hoa, nói lời khích lệ động viên: “Chớ nên ủ dột, con đường phía trước của cậu vẫn còn dài lắm... còn nhiều cơ hội mà.” A Hoa siết mạnh tay hơn coi như sự hồi đáp, sau đó hai người lặng lẽ chia tay.

A Hoa mở cửa xe bước vào trong buồng lái, anh ta đặt hai tay lên vô lăng, nhưng lại không lập tức khởi động xe. Sau giây phút trầm mặc, người phụ nữ ngồi ở hàng ghế sau nghe thấy giọng nói A Hoa hơi nghẹn ngào: “Phu nhân, A Hoa vô dụng, Tập đoàn Long Vũ... không giữ được rồi.”

Vợ Đặng Hoa cười chua xót: “Việc này thì có liên quan gì đến cậu chứ? Điều gì phải đến thì sẽ đến thôi...”

Bàn tay A Hoa đặt trên vô lăng chợt nắm chặt lại: “Tôi quyết không tha cho bọn chúng!”

“Ai cơ?” Vợ Đặng Hoa ngẩng đầu lên hỏi. Cô nhìn thấy cổ tay phải của A Hoa đeo tràng hạt, từng hạt màu đỏ thẫm và đường gân xanh nổi lên do sự phẫn nộ hình thành nên hai màu sắc tương phản rõ nét. Người phụ nữ nhớ đến tràng hạt này chính là do mình tặng A Hoa, cậu ta vẫn luôn mang theo bên người, nhưng cậu ta tại sao lại không thể nào lĩnh hội được hàm ý từ bi ẩn chứa ở trong tràng hạt này chứ?

A Hoa không cảm nhận được ánh mắt mà vợ Đặng Hoa hướng tới, hẳn học nói: “Những người đã hại chết Đặng tổng, những kẻ muốn làm sụp đổ Tập đoàn Long Vũ, món nợ của chúng, tôi nhất định phải bắt chúng dùng máu để trả!”

“Trả nợ?” Vợ Đặng Hoa khẽ vặn lại, “Vậy thì cậu có bao giờ từng nghĩ tới, cái chết của Đặng Hoa thực ra cũng là đang trả nợ?”

A Hoa rõ ràng không có sự chuẩn bị đối với câu hỏi này, anh ta ngẩn người.

Vợ Đặng Hoa thở dài, không muốn nói tiếp về đề tài này: “Lái xe đi, cần phải đi đón Đặng Tiễn rồi.”

Đặng Tiễn là con trai của Đặng Hoa, cũng chính là cậu chủ nhỏ của A Hoa. Bây giờ đã gần đến giờ tan học buổi chiều, đúng là cần phải đi đến trường rồi.

A Hoa khởi động xe, lúc này cũng chưa phải là giờ cao điểm, cả chạng đường lái xe cũng khá thuận lợi. Khi đến được cổng trường học, học sinh vẫn chưa tan học. Nhà trường quy định phụ huynh đưa đón học sinh không được phép tiến vào trong trường, cho nên A Hoa phải dừng xe ở bên đường, kiên nhẫn chờ đợi.

Trước cổng trường học đã tập trung không ít các vị phụ huynh đến đón con. Trong đó có hai người đàn ông mặc bộ đồ đen khiến cho người ta đều chú ý tới, cơ thể họ to khỏe vạm vỡ, độ tuổi không quá 20, vừa nhìn là đã đoán ngay ra không phải là những bậc phụ huynh. Hai người thanh niên này nhìn thấy xe của A Hoa đi đến, bèn đi lên đón, đồng thời cúi chào.

Vợ Đặng Hoa chú ý thấy chi tiết này, bèn hỏi A Hoa: “Họ là người của cậu à?”

A Hoa gật đầu nói: “Mấy hôm nay chúng tôi đàn áp kẻ địch khá mạnh tay. Tôi e là bọn chúng chó cùng cắn giậu, cho nên tăng cường bảo hộ công tử.”

Vừa nghe nói con trai rất có khả năng rơi vào cảnh nguy hiểm, trên mặt vợ Đặng Hoa lập tức hiện lên sự lo lắng: “Các người nhất định cứ phải đánh đi đánh lại mãi thế này sao?”

A Hoa biết tâm tư của nữ chủ nhân, rất nhiều sự việc đúng là rất khó giải thích đối với phụ nữ. Sau khi cân nhắc một lúc, anh ta nói: “Nguy hiểm thì chắc chắn là có, nhưng tôi cũng là vì lo nghĩ cho tương lai của Đặng Tiễn. Hiện giờ Tập đoàn Long Vũ mặc dù đã bị sụp đổ, nhưng chúng ta vẫn còn sản nghiệp của mấy nơi ngoài tập đoàn, chỉ cần có thể dập tắt được thế tấn công lần này của kẻ địch, thì sẽ có cơ hội để gây dựng lại sự nghiệp.”

“Đúng vậy, tôi tin là cậu có khả năng này. Cậu có thể đánh bại kẻ địch, cậu có thể chấn hưng lại được thế lực của Đặng gia, có cậu, Đặng Tiễn thậm chí rất có khả năng trở thành “Thị trường Đặng” thứ hai...” Vợ Đặng Hoa nói liền một mạch những câu này, sau đó cô hít thở một hơi thật sâu, hỏi ngược lại, “Nhưng cậu tưởng rằng đây chính là thứ mà chúng tôi muốn sao?”

A Hoa cảm thấy hơi băn khoăn, anh ta nhìn bà chủ của mình qua gương chiếu hậu, lẽ nào những thứ này còn chưa đủ sao?

Vợ Đặng Hoa không nhìn A Hoa nữa, cô quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ xe. Lúc này đã đến giờ tan học, bọn trẻ vui vẻ hân hoan bước ra khỏi cổng trường, hoặc là hai ba đứa đi về cùng nhau, hoặc là thân mật lao về phía bố mẹ đang đứng chờ ở ngoài cổng trường.

“Cậu biết điều chúng tôi muốn là gì không?” Vợ Đặng Hoa lại một lần nữa lên tiếng hỏi.

A Hoa không biết cần phải trả lời thế nào, anh ta lắc đầu, sau đó cũng hướng ánh mắt về phía cổng trường học đang dần ồn ào huyên náo. Đoàn người qua lại, anh ta cố gắng tìm kiếm bóng dáng của Đặng Tiễn.

“Tôi chỉ muốn có một cuộc sống yên ổn, tôi muốn để cho Đặng Tiễn có thể giống như những đứa trẻ khác, vui vẻ nô đùa, tự do tự tại đi học, tan học. Cậu có thể giúp tôi làm được không?” Vợ Đặng Hoa cười đau khổ, dùng giọng điệu như thể cầu xin nói với A Hoa.

A Hoa quay đầu lại, ngẩn người nhìn nữ chủ nhân của mình. Anh ta chưa bao giờ nghĩ đến đối phương lại đưa ra yêu cầu như thế này, yêu cầu này xem ra có vẻ rất bình thường nhưng lại vô cùng khó khăn.

Vợ Đặng Hoa và A Hoa nhìn nhau, những sóng gió gập ghềnh trắc trở trong nửa năm nay đã khiến cho cơ thể và tinh thần cô mệt mỏi rã rời, cô biết những lời nói vừa rồi của mình chắc chắn sẽ khiến cho A Hoa cảm thấy đau lòng và bồn chồn, nhưng cô vẫn không thể nào kìm nén được nên đã nói ra. Nhìn khuôn mặt trung thành và mơ màng của đối phương, tâm trạng trào dâng trong lòng người phụ nữ cuối cùng cũng không thể nào kìm nén được, nước mắt dần dần trào ra khỏi mắt cô.

Bên ngoài xe, Đặng Tiễn mà họ chờ đợi đã lâu cuối cùng cũng bước ra khỏi cổng trường. Hai cậu chàng mặc bộ đồ đen lập tức bước tới, ngăn cách cậu công tử nhà Đặng gia với những người bạn nhỏ bên cạnh cậu. Sau đó bọn họ mỗi người một bên bảo vệ bên cạnh Đặng Tiễn, đưa Đặng Tiễn đi về phía chiếc ô tô đỗ ở gần đó. Họ thực sự đã quá cảnh giác, bước chân cũng quá nhanh, khiến cho động tác của đứa trẻ rõ ràng là không được như ý, trông lại giống như bị chính người của nhà mình “bắt cóc” vậy.

Sau khi Đặng Tiễn bị “áp tải” vội vàng lên xe, cậu bé vẫn chưa khôi phục lại được tâm trạng hoảng sợ. Cho đến tận khi bàn tay mẹ khẽ vuốt lên trán cậu, cậu bé mới gọi một tiếng “Mẹ” như trút được gánh nặng ngàn cân.

Vợ Đặng Hoa ôm con trai vào lòng, không để cho con nhìn thấy được những giọt nước mắt đang lăn dài trên má mình.

A Hoa ngẩn người nhìn cảnh tượng trước mắt, trong lồng ngực như thể bị một tảng đá đè nặng, cảm thấy vô cùng bức bối khó chịu. Anh ta vốn không cần trả lời, nét mặt kinh hoàng của hai mẹ con đã khiến cho đáp án được thể hiện ra rõ ràng. Cuộc sống yên ổn... Điều này e rằng là ước vọng xa xỉ khó có thể đạt được của những người sống trong chốn giang hồ. Cho dù trong khoảng thời gian Đặng Hoa vẫn còn thể lực hùng mạnh, ông ta cũng phải trốn trong hệ thống phòng vệ nghiêm ngặt của tòa nhà Long Vũ, vốn không thể nào được tận hưởng ánh mặt trời yên tĩnh và bầu không khí tự do giống như những người bình thường khác. Bây giờ tòa nhà Đặng thị đã lung lay sắp đổ, cuộc chiến đấu với đối phương cũng đang ở vào thời khắc thảm khốc nhất, người ở vị trí trung tâm của xoáy nước sao có thể yên ổn được chứ?

Ba người ngồi trong xe vẫn giữ sự trầm mặc ngọt ngào, giây lát sau, vợ Đặng Hoa tự khống chế được tâm trạng của mình trước, cô giơ tay lên lau khóe mắt, khẽ nói: “Thôi, tôi cũng chỉ tiện miệng nói thế thôi... Cậu cũng đừng nghĩ quá nhiều, đưa chúng tôi về nhà đi.”

A Hoa lặng lẽ quay đầu, khởi động xe và lái đi. Cả đoạn đường này anh ta lái rất chậm, như thể mang theo tâm tư vô cùng nặng nề. Những người đi bộ và các tòa kiến trúc ở hai bên đường lần lượt lướt qua cửa sổ xe, hiện ra thứ cảm giác lạ lẫm vô cớ. A Hoa cảm thấy như không nhìn rõ được con đường phía trước, anh ta chỉ biết rằng rất nhiều sự việc đang thay đổi, bằng phương thức khiến cho người ta không thể nào xoay chuyển được.

Sau khi đưa chủ nhân về nhà, A Hoa lái xe đến Mộng Hương Lâu. Khi anh ta tiến vào căn phòng ẩn mật phía sâu nhất, Nghiêm Lịch và Mã Lượng đã đợi anh ta từ trước.

“Có tình hình gì không?” A Hoa ngồi xuống đồng thời lên tiếng hỏi. Lúc trước Nghiêm Lịch đã hội báo với anh ta cả quá trình giao đấu với Báo Đầu, bây giờ anh ta hỏi như vậy, là muốn biết đối phương liệu có đưa ra chiêu gì mới để ứng phó hay không.

“Đối phương mềm nhũn rồi.” Nghiêm Lịch cười vẻ khinh mạn, nói: “Vừa rồi Báo Đầu lại gọi điện thoại đến, nói Cao Đức Sâm muốn hẹn gặp mặt anh, để cùng trò chuyện.”

“Ồ? Nói cái gì?”

“Nói về chuyện hợp tác. Cao Đức Sâm còn nói một câu của khi đó, nói là muốn tặng cho anh.”

A Hoa mặt tỉnh bơ truy hỏi: “Nói câu gì?”

“Anh ta nói: Trên đời này không có ai mãi mãi là kẻ địch, cũng không có ai mãi mãi là bạn bè, chỉ có lợi ích là mãi mãi. Chỉ có kẻ ngu xuẩn mới làm cái việc không mang lại ích lợi gì.”

“Mẹ kiếp!” Mã Lượng ngồi cạnh nhổ bãi nước bọt, “Bây giờ lại nói những câu thừa thãi này à? Tập đoàn Long Vũ đã bị hấn làm cho điêu đứng ra nông nổi này, còn hợp tác gì chứ?”

A Hoa trầm mặc một lúc, lại hỏi Nghiêm Lịch: “Vậy anh trả lời anh ta như thế nào?”

“Thế thì còn có thể run sợ được sao?” Nghiêm Lịch đảo mắt, nói: “Tôi nói chúng tôi hiện giờ không còn tiền để hợp tác, chỉ có mấy cái mạng hèn này thôi, chuẩn bị đặt cược hết để chơi đến cùng!”

“Phải rồi, cùng lắm là gây ra kết quả cá chết lưới rách!” Mã Lượng vừa phụ họa vừa nghiêng răng trềng mắt, như là muốn được thử sức.

Biểu hiện của hai người anh em thuộc hạ này vốn là trạng thái tinh thần mà A Hoa khen ngợi nhất, nhưng lúc này đây, tâm trạng của anh ta lại chột co rụt lại cùng với bốn chữ “cá chết lưới rách”.

Đúng vậy, họ từ lâu đã quá quen với trạng thái này rồi, trong những cuộc tàn sát đầy máu tanh, thà chết cũng quyết không cúi đầu trước mặt đối thủ. Nhưng bọn họ liệu đã từng thực sự suy ngẫm: Cuộc chiến đấu này rốt cuộc là vì cái gì? Nếu như người chủ nhân mà họ muốn bảo vệ ngay cả một phút yên tĩnh cũng không thể nào hưởng thụ được, vậy thì ý nghĩa hành vi của bọn họ ở đâu chứ? Bọn họ rốt cuộc là kẻ hầu trung thành hay là nỗi mệt nhọc thừa thãi?

Nghiêm Lịch nhận ra trong lòng A Hoa có gì đó đang lẩn cấn, anh ta xua tay ra hiệu cho Mã Lượng tạm thời không nên kích động, sau đó nhìn A Hoa hỏi thăm dò: “Anh Hoa, anh nghĩ thế nào?”

A Hoa lắc đầu không nói. Sự việc này chính anh ta cũng chưa nghĩ cho thông suốt được, anh ta có thể nói được gì với mấy người anh em thuộc hạ đây? Lẽ nào anh ta lại nói: Chủ nhân của chúng ta không muốn chúng ta cứ đánh đánh giết giết mãi, cô chỉ muốn có một cuộc sống yên ổn. Vậy thì những người anh em chắc chắn sẽ không thể nào hiểu được, họ vốn không biết cuộc sống yên ổn là gì, càng không biết loại cuộc sống yên ổn này thì có giá trị như thế nào.

Ngay cả chính A Hoa cũng không biết. Cuộc sống của anh ta trong hơn mười năm ở chốn giang hồ, anh ta chưa bao giờ được yên ổn. Anh ta chỉ biết đâm đá tranh đấu, chỉ biết có kẻ địch thì cần phải chiến đấu.

“Việc này còn có gì đáng để nghĩ chứ? Chúng ta đã bóp được vào cổ của kẻ địch rồi, nào còn có lý do để buông tay sao?” Mã Lượng vẫn lên tiếng, chỉ mãi bày tỏ suy nghĩ của mình, sau đó cậu ta đứng bật dậy với vẻ nôn nóng, “Được rồi, đừng có mất công về bọn đó nữa, em đi bảo nhà bếp làm mấy đồ ăn đưa lên, chúng ta phải uống với anh Hoa một chút.”

“Được.” A Hoa cũng muốn thoát ra khỏi sự suy nghĩ khổ não này, bèn gặt đầu biểu thị tán thành, tiếp đến anh ta lại bổ sung thêm một câu, “Lấy chút bia thôi, bây giờ là thời khắc then chốt, không ai được uống nhiều.”

“Đã rõ.” Mã Lượng đi ra ngoài dọn dò một hồi, một lúc sau bèn có nhân viên phục vụ đưa đồ ăn và bia vào trong phòng. A Hoa cũng cảm thấy thực sự đói, bèn bắt đầu ăn uống luôn.

Ăn được một lúc, Mã Lượng như thể chợt nhớ ra điều gì, nói: “Ôi, anh Hoa, mấy hôm trước em vừa liên hệ được một người kéo đàn violin, hay là gọi đến đây để tạo chút hứng thú?”

“Ừm?” A Hoa ngẩn người, nhất thời không hiểu được cậu ta muốn làm gì.

Mã Lượng giải thích: “Dạo trước chẳng phải là anh rất thích nghe nhạc violin sao? Em cũng tìm được một người, học ở Học viện âm nhạc, chắc chắn không thua kém gì cô gái mù đó. Sau này anh muốn nghe, cứ đến thẳng chỗ em, không cần phải đi đến “Lục Dương Xuân” nữa.”

A Hoa đã hiểu. Mã Lượng đúng là có ý tốt: Cô gái mù Trịnh Giai kéo đàn violin đó bây giờ đang đi Mỹ để chữa trị, cậu ta sợ A Hoa không nghe được bản nhạc ưng ý, cho nên đã đặc biệt đi đến Học viện âm nhạc để tìm một người thay thế.

Nhưng Mã Lượng sao có thể biết được bối cảnh thần bí của cô gái mù đó chứ? Thứ âm nhạc thuần khiết đó, người bình thường sao có thể thay thế được?

A Hoa không tiện giải thích nhiều, lại không muốn làm cụt hứng sự nhiệt tình của Mã Lượng, bèn khẽ cười, nói: “Được đấy. Nhưng để lần sau đi, hôm nay mấy anh em chúng ta uống với nhau, đừng để cho người khác làm mất hứng.”

“Cũng được.” Mã Lượng vui vẻ nâng ly lên, hô hào mọi người, “Nào, cạn ly!”

Nghiêm Lịch cũng nâng ly lên, nói: “Mã Lượng ơi, cậu chẳng hiểu biết chút gì về âm nhạc cả. Có hai kẻ thô tục chúng ta đây ngồi ở bên cạnh, âm nhạc có hay hơn nữa thì cũng chẳng có tác dụng gì đâu.”

Mã Lượng lườm một cái: “Tôi không hiểu, anh hiểu chắc?”

Nghiêm Lịch nói vẻ rất nghiêm túc: “Trước đây chúng ta đều không hiểu, nhưng mấy ngày vừa rồi tôi trồng hoa uống trà, trình độ đã vượt xa được cảnh giới của cậu rồi.”

Mã Lượng “xì” một tiếng, có vẻ không phục. Nhưng cậu ta lại nói với A Hoa: “Anh Hoa, lát nữa em sẽ đặt riêng một phòng đơn cho anh bố trí. Lúc nào anh muốn nghe nhạc, thì em sẽ gọi người kéo đàn tới, các anh ở riêng biệt trong phòng, không ai được làm phiền.”

A Hoa cười nói: “Đừng có mất công thế, Nghiêm Lịch đang trêu đùa với cậu thôi.” Nói xong liền nâng ly lên: “Uống nào!” Ba người cùng uống một hơi hết sạch.

Mặc dù đã nói trước là không được uống nhiều, nhưng mấy người anh em ngồi uống cùng nhau cũng phải uống hết mình, hai giờ đồng hồ sau, mỗi người cũng đều uống mấy chai liền. May mà tửu lượng của ba người đều rất khá, nồng độ bia lại nhẹ, đi tiểu vài lần cũng coi như hết.

Đang lúc uống ngon, di động A Hoa chợt kêu lên. Anh ta lôi điện thoại ra nhìn màn hình hiển thị, có vẻ hơi ngạc nhiên.

“Ai đấy?” Nghiêm Lịch hỏi vẻ cảnh giác.

Mã Lượng thì lại chửi một câu: “Không phải lại là Báo Đầu chứ? Mẹ kiếp, huynh đệ không thành rồi còn cứ đến làm tụt hứng của anh em

chúng ta.”

A Hoa xua tay, xem ra tình hình không giống như Mã Lượng suy đoán. Anh ta do dự giây lát, cuối cùng cũng ấn nút nghe. Anh ta gí sát máy vào tai, như thể không muốn để cho người khác nghe thấy đối phương nói. Nghiêm Lịch và Mã Lượng cũng ngoan ngoãn, chỉ mãi uống rượu, không đồng tai lên nghe ngóng.

A Hoa chỉ lắng nghe đối phương nói, còn mình chỉ thỉnh thoảng thốt ra tiếng “ừm ừm”, “ừ”, mấy phút sau kết thúc cuộc nói chuyện, anh ta nắm chặt di động, lẩm nhẩm nói với mình: “Hôm nay là sinh nhật của tôi sao?”

Nghiêm Lịch và Mã Lượng cùng nhìn nhau, nghĩ thầm: Có phải là sinh nhật của anh không mà anh còn không biết, còn hỏi bọn tôi?

Lúc này A Hoa lại tự gật đầu. Đúng vậy, hôm nay chính là sinh nhật của anh ta. Nhưng người ở trong chốn giang hồ như anh ta, vốn không hề để ý đến ngày sinh nhật, dạo này có quá nhiều việc xảy ra, càng chẳng nhớ đến ý nghĩa của cái ngày này nữa.

Qua biểu hiện của A Hoa, Nghiêm Lịch đoán ra được cuộc điện thoại đó không phải là việc gì bí mật cả, bèn lên tiếng hỏi: “Ai vậy?”

A Hoa trả lời: “Minh Minh.” Anh ta há miệng, trong lời nói mang theo chút cảm giác ấm áp.

“Minh Minh?” Nghiêm Lịch cảm thấy vui, “Cô em này đúng là có lương tâm, thật không ngờ còn nhớ được sinh nhật của anh cơ à?”

“Minh Minh là một cô gái tốt.” Mã Lượng đung đưa ngón tay, như thể đang đưa ra một định nghĩa nào đó, “Lần đó em tiễn cô ấy đi, cô ấy không chịu nhận số tiền hai vạn tệ, rất trượng nghĩa! Em thấy cô ấy thật lòng đối với anh Hoa.”

Nghiêm Lịch cũng gật đầu: “Chỉ đáng tiếc cô ấy không ở trong tình thành nữa, nếu không sẽ gọi đến đây để cùng uống một bữa.”

A Hoa tắt di động, nói: “Cô ấy trở về rồi.”

“Trở về rồi? Trở về từ khi nào?” Mã Lượng lộ ra thần sắc kinh ngạc. Sự việc đưa Minh Minh đi là do cậu ta phụ trách, đối phương quay trở lại cũng không báo cho mình một tiếng sao?

“Chính là hôm nay, vừa mới đến.”

Nghiêm Lịch vẫy tay: “Ở đâu vậy? Mau gọi đến đây đi.”

A Hoa cười có chút ngượng ngạo, do dự giây lát, nói: “Cô ấy đang ở nhà tôi đợi tôi.”

“Ồ...” Nghiêm Lịch kéo dài giọng, liếc mắt nhìn Mã Lượng. Mã Lượng hiểu ý, cứ cầm đầu uống.

“Được rồi. A Hoa khẽ hắng giọng, nói: “Hôm nay cũng uống khá khá rồi, thế này là được rồi nhé?”

Mã Lượng lập tức mặt mày ủ rũ: “Đừng chứ... Lúc trước em đã thương lượng với Nghiêm Lịch rồi, sau khi ăn cơm xong thì cùng đến chỗ anh ấy...” Lời của cậu ta chưa dứt, đã bị Nghiêm Lịch tát bốp một cái vào đầu: “Đi cái con khi, ai thương lượng với mày chứ? Lát nữa tao còn phải lên mạng tìm em gái để trò chuyện đấy.”

“Được rồi được rồi, các anh ai cũng có hoạt động riêng, chỉ có mình tôi, để tôi uống chết cho xong.” Mã Lượng cầm chai bia lên tu ừng ực.

A Hoa biết mình không nói lại với hai tên này, bèn không nói thêm gì nữa. Chỉ thu dọn đồ đạc, đứng dậy rời khỏi đó.

Suốt cả dọc đường anh ta mở cửa sổ xe ô tô, cơn gió mát lạnh thổi tới, men rượu cũng đã vơi đi quá nửa. Sau khi tiến vào tiểu khu dân cư bên đỗ xe, sau khi ra khỏi xe liền ngước nhìn lên tòa lầu, đột nhiên cảm nhận được một thứ cảm giác chưa từng có bao giờ.

Nhìn thấy căn hộ chung cư độc thân của mình ở tầng 14 sáng đèn, ánh sáng đó chiếu qua rèm cửa màu vàng rọi ra ngoài, trong màn đêm toát ra thứ ánh sáng khiến người ta cảm thấy trong lòng thật ấm áp.

A Hoa ngẩn người đứng ở dưới tầng trệt cứ thế ngắm nhìn ánh đèn ấm áp đó. Trong lòng anh ta hình như có một dòng suối trong lành từ từ tuôn chảy, rửa sạch những gợn cốt cứng đờ.

Có một người phụ nữ đang ở trong nhà mình, cô ấy bật đèn, giữa đêm khuya đang chờ đợi mình trở về.

Mắt A Hoa dần dần trở nên hơi mơ hồ, anh ta cuối cùng cũng cảm nhận được thế nào gọi là cảm giác “yên ổn”, anh ta cũng hiểu được vì sao có người lại khao khát cảm giác này như vậy.

Anh ta cứ đứng như vậy, như được tắm gội trong luồng ánh sáng đèn ấm áp đó, khoảnh khắc này đã trở thành hồi ức đẹp đẽ nhất trong cả cuộc đời anh ta, in sâu vào trong tâm trí.

Cho đến khi tiếng chuông di động lại một lần nữa vang lên mới kéo A Hoa bừng tỉnh thoát ra khỏi tâm trạng này.

Trên màn hình hiển thị cuộc gọi đến chính là cái tên đem lại sự ấm áp cho anh ta.

A Hoa nghe điện thoại, anh ta cố gắng dùng giọng nói bình thản nhất để che giấu tâm trạng của mình “A lô!”

“Anh đang ở đâu vậy? Sao anh vẫn chưa về chứ?” Minh Minh ở đầu dây bên kia dùng giọng nói hơi bức bối trách móc.

“Về ngay đây rồi... Đang đỗ xe ở dưới lầu.” Nụ cười của A Hoa lặng lẽ thấm vào trong giọng nói của anh ta.

“Vậy thì được.” Minh Minh dễ dàng tha thứ cho anh, “Vậy thì em chuẩn bị thấp nển sinh nhật nhé, nếu như nển cháy hết mà anh vẫn chưa về nhà, thì em sẽ không bao giờ gặp mặt anh nữa.”

A Hoa đợi đối phương tắt máy trước, anh ta không lên trên lầu ngay, mà tiếp tục đứng ở dưới lầu không biết đang nghĩ gì. Thế nhưng ánh đèn ở căn phòng nhỏ trên lầu lúc này chợt vụt tắt, rõ ràng Minh Minh đã chuẩn bị xong xuôi cho việc thấp nển.

A Hoa trầm ngâm suy nghĩ giây lát, sau đó anh ta cầm máy lên gọi một số điện thoại khác.

Sau khi tiếng chuông vang lên vài hồi, trong ống nghe truyền tới giọng nói của Nghiêm Lịch: “Anh Hoa? Có chuyện gì à?”

“Gọi lại cho Báo Đầu một cuộc điện thoại.” A Hoa nói, “Tôi muốn gặp mặt Cao Đức Sâm để trò chuyện.”

“Cái gì?” Nghiêm Lịch rõ ràng không thể hiểu nổi, “... Có gì đáng để nói chuyện với hắn chứ?”

“Hãy làm theo lời tôi nói đi.” Giọng nói A Hoa bình tĩnh đến lạ thường nhưng lại không thể nào kháng cự được.

“Vậy được...” Nghiêm Lịch chỉ có thể làm theo, sau đó lại hỏi: “Anh Hoa, còn có việc gì nữa không?”

“Hết rồi.” A Hoa vội vàng tắt máy, bởi vì anh ta nhìn thấy ba người đàn ông đang đi qua phía trước mặt mình, một người trong số đó mặc bộ trang phục của ban quản lý, còn hai người khác thì lại xách hộp dụng cụ, ăn mặc trông giống như người sửa chữa đồ điện.

“Sao vậy? Cầu thang máy lại hỏng rồi à?” A Hoa thoáng chau mày hỏi một câu – Cầu thang máy của đơn nguyên này đã mấy lần xảy ra sự cố, nếu như phải leo bộ lên tầng 14 thực sự là một việc rất mệt nhọc.

Người ở ban quản lý vội vàng giải thích: “Không phải... là đầu quay camera trong đơn nguyên bị hỏng, cần phải thay mới.”

A Hoa trước nay vẫn luôn phụ trách công tác bảo vệ của tòa nhà Long Vũ, cũng hiểu khá rõ về hệ thống máy quay camera, thế nên bèn hỏi kỹ hơn: “Có chuyện gì vậy? Đường điện xảy ra sự cố à?”

“Không phải là vấn đề về đường điện, là đầu quay camera bị ai đó cố ý làm hỏng – cũng không biết tên khốn nào gây ra.” Người ở ban quản lý lên tiếng oán thán.

Bị người ta cố ý làm hỏng? A Hoa thấp thoáng cảm thấy có điều gì đó không ổn: “Tất cả hỏng mấy cái?”

Người ở ban quản lý hậm hực trả lời: “Từ tầng 1 đến tầng 14, tất cả đều hỏng!”

A Hoa chợt giật nảy mình, anh ta không hề do dự, vội vàng lao về phía cầu thang máy. Thế nhưng cầu thang máy vừa vận lại vừa mới đi lên, muốn chờ nó quay trở lại tầng 1 ít nhất cũng phải mất vài ba phút.

A Hoa lôi di động ra, vừa gọi lại số máy của Minh Minh vừa lao ra khỏi tòa nhà, anh ta nhìn lên ô cửa sổ đen sì ở tầng 14, trái tim đập thình thịch trong lồng ngực! Cho đến thời khắc Minh Minh nghe điện thoại, nhịp tim của anh ta mới dần giảm xuống.

“A lô?” Minh Minh vừa mới lên tiếng đã bị A Hoa ở đầu bên kia điện thoại tranh lời: “Mau chạy ra ngoài, rời khỏi căn phòng ngay!”

“Sao thế?” Minh Minh giật nảy mình bởi ngữ khí của đối phương, “Em đang chuẩn bị châm nến sinh nhật mà!”

“Mặc kệ đi, mau...” Lời của A Hoa đột nhiên bị ngừng lại, cắt ngang lời của anh ta chính là tiếng kêu thét thất thanh kinh hãi của Minh Minh: “A...!” Gần như đồng thời ô cửa sổ tầng 14 “choang” vỡ tung ra, ngọn lửa từ ô cửa sổ phụt ra ngoài, đỏ au giống như chiếc lưỡi của con chó săn chốn địa ngục vừa đỏ au vừa tàn ác. Rèm cửa màu vàng trong khoảnh khắc đã bị ngọn lửa nuốt chửng, hóa thành những mảnh bụi bay lả tả giữa màn đêm.

...

A Hoa đợi đúng ba ngày ba đêm ở bên ngoài phòng dành cho bệnh nhân hiểm nghèo ở Bệnh viện Nhân Dân. Anh ta gần như không ăn bất cứ thứ gì, chỉ dựa vào chút nước uống để duy trì sự sống của mình. Đến sáng sớm ngày thứ ba, bác sĩ cuối cùng đã đem tới tin tức mà anh ta ngóng trông bấy lâu.

“Bệnh nhân đã tỉnh lại rồi.”

“Tỉnh lại rồi?” A Hoa nhất thời không dám tin ngay, khi anh ta liếc mình lao vào giữa ngọn lửa để cứu Minh Minh ra, anh ta nhớ đó đã là một cơ thể không còn chút dấu vết nào của sự sống nữa.

“Đúng vậy.” Bác sĩ lại lần nữa đưa ra câu trả lời khẳng định, “Khát vọng sinh tồn của bệnh nhân rất mạnh mẽ... Nhưng tình hình của cô ấy không được lạc quan.”

Không biết là do kích động hay là do thứ tâm trạng mãnh liệt nào khác đang trào dâng trong lồng ngực A Hoa, khiến cơ thể anh ta hơi run rẩy.

“Anh hãy vào xem đi.” Bác sĩ đi đến cạnh A Hoa, động viên đối phương, “Bệnh nhân rất hy vọng có thể nhìn thấy anh, biết đâu anh có thể giúp cô ấy tiếp tục kiên trì chống chọi.”

A Hoa hít thở một hơi thật sâu, anh ta hiểu ý của bác sĩ, anh ta biết trước tiên mình cần phải xuất hiện trước mặt bệnh nhân với tư thế kiên cường nhất.

Sau khi A Hoa chuẩn bị xong, anh ta bèn bước nhanh vào trong phòng bệnh. Mặc dù anh ta đã có sự chuẩn bị đầy đủ, nhưng thảm cảnh xuất hiện trước mặt anh ta vẫn khiến anh ta không thể nào chịu đựng nổi.

Cô gái xinh đẹp yếu đuối giờ đã trở thành một con quái vật xấu xí. Nước da trắng ngần đã bị bóng đen nham nhở, mái tóc dài đen bóng đã bị cháy trụi, chòm mũi tàn khuyết, môi méo xệch, bàn tay bàn chân vốn thon thả lúc này đây đã trở nên phù thũng.

Thứ duy nhất không thay đổi chính là đôi mắt đó, vẫn cứ sáng long lanh, nhưng đặt trên khuôn mặt đáng sợ đó ngược lại lại càng trở nên quái dị.

Đôi mắt đó đang cố gắng chuyển động, chăm chú nhìn vào A Hoa đang bước lại gần.

A Hoa không biết nên nói gì, anh ta chỉ cố gắng khống chế tâm trạng của mình, không để cho nỗi đau đớn và sự phẫn nộ thể hiện ra trên nét mặt mình.

“Anh Hoa...” Giọng cô gái yếu ớt và khàn khàn.

A Hoa xua tay ngăn cản đối phương: “Em hãy nghỉ ngơi đi, đừng nói gì.”

Nhưng cô gái lại không chịu nghe lời, cô chỉ nghỉ một lát, lại gắng gượng lên tiếng: “Có phải là em đã gây ra tai họa rồi không?”

“Không... không phải là em.” Bàn tay phải của A Hoa để phía sau lưng đang nắm chặt, “Là bọn chúng...”

Cô gái chớp mắt, cô đã hiểu rồi. Không cần A Hoa nói quá kỹ, cô đương nhiên hiểu “bọn chúng” là chỉ những người nào.

“Em... em không nên quay lại.” Giây lát sau, cô gái nhấp nháy mắt để thể hiện ra sự sợ hãi và áy náy của mình, “Em lẽ ra phải nghe lời của anh.”

Nhìn thấy ánh mắt này của cô gái, trong lòng A Hoa vô cùng đau xót, anh ta bắt buộc phải nói sự thực với đối phương: “Không, anh đã nói rồi, không liên quan gì đến em. Người bọn họ muốn lấy mạng, vốn là anh. Chỉ là em vừa vận lại đến đó trước.”

Cô gái “ồ” một tiếng như đã bừng hiểu ra, sau đó cô thở phào nhẹ nhõm, như thể tảng đá lớn ở trong lòng đã được đặt xuống. Sau khi trầm mặc một lúc, cô lại nghe thấy tiếng A Hoa: “Là anh đã làm liên lụy đến em.”

Cô gái nhìn A Hoa, ánh mắt hơi mỏi mệt, nhưng cô vẫn dồn sức nói: “Anh Hoa... anh đừng buồn... Em... em rất vui.”

Cái gì? Vui ư? A Hoa không thể nào hiểu nổi. Anh ta nghi ngờ đối phương liệu có phải là bị thương nặng quá nên đã hồ đồ, nhưng nét mặt của cô gái lúc nói lại rất chân thành.

“Em rất vui.” Cô gái nói lại lần nữa, sau đó cô giải thích: “Bởi vì... nếu em không ở đó, bọn chúng... bọn chúng sẽ hại được anh.”

Sau khi hiểu rõ được ý nghĩa trong câu nói của đối phương, cơ thể A Hoa rung mình một cái không thể khống chế nổi. Anh ta biết rằng đó là một câu nói chân thực nhất của một người đang ở trong cơn hiểm nghèo, tấm chân tình này nặng trĩu như một tảng đá lớn, chèn ép anh ta đến độ không thể nào thở nổi.

“Được rồi.” Bác sĩ không biết đã đến phía sau A Hoa từ lúc nào, “Đừng nói chuyện với cô ấy quá nhiều, hãy để cô ấy nghỉ ngơi trước đã.”

Gần như phối hợp với bác sĩ, mí mắt cô gái từ từ rủ xuống, cô lại một lần nữa chìm vào giấc ngủ mê man.

A Hoa ra khỏi phòng bệnh, anh ta há miệng thở dốc, trên trán lấm tấm mồ hôi.

Nghiêm Lịch và Mã Lượng cũng chờ đợi ở ngoài phòng bệnh, nhìn thấy A Hoa bước ra, họ vội vàng đi lên: “Anh Hoa, Minh Minh thế nào rồi?”

“Không chết được.” A Hoa nói rất chắc chắn: “Tôi không để cho cô ấy chết được đâu!”

Nghiêm Lịch và Mã Lượng ai nấy đều thở phào, họ rất tin tưởng A Hoa, hơn nữa ngữ khí của đối phương kiên định như vậy, tin rằng cho dù là Diêm vương cũng không dám kháng cự.

Nghiêm Lịch hình như vẫn còn chuyện khác, đợi hơi thở của A Hoa dần bình phục lại, anh ta mới ấp a ấp úng nói: “Anh Hoa... có một sự việc, em nghĩ.. em nghĩ tốt nhất anh nên biết.”

Ánh mắt A Hoa chợt ngưng lại: “Nói đi!”

“Tối hôm đó anh bảo em gọi điện cho Báo Đầu, em đã gọi rồi. mấy hôm nay Cao Đức Sâm đã gọi mấy cuộc điện thoại tìm anh, nói là muốn hẹn thời gian với anh...”

Nghe thấy cái tên Cao Đức Sâm, ánh mắt A Hoa đột nhiên trở nên sắc nhọn một cách đáng sợ, Nghiêm Lịch cũng tự biết lùi lại phía sau. Nhưng nằm ngoài dự liệu của anh ta, A Hoa chợt giơ tay ra nói: “Đưa điện thoại cho tôi.”

Ng nghiêm Lịch vội vàng lôi di động đưa ra.

A Hoa ấn mấy số, là số điện thoại của Cao Đức Sâm.

“A lô?” Trong ống nghe vang lên giọng nói trầm tĩnh đến độ hơi ngông cuồng.

A Hoa đã khôi phục lại được trạng thái vốn có của anh ta, giọng nói lạnh tanh: “Tôi là A Hoa.”

“Người anh em A Hoa đấy à?” Cao Đức Sâm ở phía bên kia nhiệt tình tươi cười, “Sao giờ mới gọi lại cho tôi chứ? Chúng ta cần phải nói chuyện từ lâu rồi mới phải.”

“Mày đã là một người chết rồi!” A Hoa vẫn nói giọng lạnh tanh.

“Gì cơ?” Cao Đức Sâm hình như chưa hiểu được câu nói của A Hoa.

A Hoa tắt máy, anh ta tin là đối phương đã nghe thấy câu nói của mình, như thế là đủ rồi. Anh ta không cần phải giải thích gì cả, trong suy nghĩ của anh ta, anh ta chỉ là đang trần thuật một sự thật vô cùng đơn giản mà thôi.

Chương 7: Cái chết của Tiểu Thuận

Trận sóng gió của việc chiếc bút chì bị mất đã gây nên sự chấn động trong khu trại giam số 4. Tất cả các phạm nhân trong khu trại giam đều bị liên lụy, vất vả làm thêm cả đêm. Ngoài sự phẫn nộ của mọi người, ai cũng muốn nhanh chóng và chính xác lời cổ được “tên đầu sỏ” ra, đến lúc đó tên này không chỉ nhận được sự trừng phạt vô cùng nghiêm khắc của “Quý Kiến Sầu” Trương Hải Phong, tất cả những nỗi khổ cực mà các phạm nhân khác phải chịu đựng cũng bắt hẵn hoàn trả hết.

Nhưng kết cục của sự việc lại khiến mọi người hơi thất vọng: Mãi vẫn không tìm thấy chiếc bút chì mất tích đó, điều này khiến cho việc xác định kẻ gây án mất đi chứng cứ then chốt nhất. Cuối cùng Trương Hải Phong chỉ có thể làm qua loa, xử phạt nhốt phòng kín đối với Hắc Tử và Tiểu Thuận mười ngày. Hai người này đều gào thét oan uổng, đau khổ như nàng Đậu Nga. Nhưng mệnh lệnh của Trương Hải Phong thì ai dám vi phạm chứ? Có thể miễn được việc hứng chịu một trận dùi cui điện đã là may mắn lắm rồi.

Đối với Hắc Tử thì việc bị chịu phạt cũng rất dễ hiểu, dù sao thì chiếc bút chì cũng là do gã làm mất, bất luận thế nào thì gã cũng đều có trách nhiệm; Thế nhưng Tiểu Thuận vô duyên vô cớ cũng lại bị nhốt vào, những người có suy nghĩ nhanh nhạy cũng có thể đoán ra được, sự việc này chắc là có liên quan đến mâu thuẫn giữa Hắc Tử và Tiểu Thuận, Trương Hải Phong bây giờ không tìm được chứng cứ, phạt mỗi người như nhau, cũng coi như là hành động công bằng, ngoài mặt thì hồ đồ nhưng trong lòng lại hiểu rất rõ.

Trong sự việc này, một người gây nên sự quan tâm chú ý của mọi người chính là Hàng Văn Trị. Anh ta bị Trương Hải Phong gọi đến gặp mặt riêng, sau đó Tiểu Thuận và Hắc Tử bèn bị xử phạt, anh ta khó tránh khỏi bị nghi ngờ là “điệp báo”. Nhưng theo như Hàng Văn Trị nói, Trương Hải Phong chỉ là muốn anh ta giúp giải mấy đề toán Olympic.

Điều này cũng có căn cứ: Khi Hàng Văn Trị quay trở lại khu vực trại giam thì đúng là trên tay cầm một đề toán Olympic, hơn nữa người quản giáo đi cùng cũng đặc biệt dặn dò anh Bình, cần phải tạo cho Hàng Văn Trị được không gian tốt, để anh ta tĩnh tâm nghiên cứu giải những đề bài đó.

Có sự nhắc nhở của quản giáo, hướng hồ còn là việc mà lão Trương giao cho, anh Bình đương nhiên không dám chậm trễ. Lúc làm thêm tối hôm đó, anh Bình liền phân chia nhiệm vụ của Hàng Văn Trị cho Đỗ Minh Cường và A Sơn.

Hàng Văn Trị ban đầu cũng cảm thấy hơi ngại ngùng, nói khách sáo quản giáo câu, kết quả là bị anh Bình trừng mắt lên nói vẻ khó chịu: “Tao phân chia công việc thế nào thì chúng mày cứ làm như thế! Lãng nhăng cái gì? Mày mau giải xong các bài tập này, thì cũng có thể lấy lại được chút thể diện cho phòng giam của chúng ta!”

Anh Bình nói xong câu này, A Sơn và Đỗ Minh Cường lập tức đều thể hiện sự tán đồng. Cần phải biết rằng, lần này Hắc Tử và Tiểu Thuận xảy ra chuyện, những người khác, đặc biệt là anh Bình – đại ca trong phòng ít nhiều cũng phải gánh chịu một chút trách nhiệm. Bây giờ Trương Hải Phong nhờ Hàng Văn Trị giải đề, điều này đối với mọi người mà nói thì chính là cơ hội lý tưởng nhất để có thể lấy lòng đối phương. Chỉ cần Hàng Văn Trị hoàn thành tốt nhiệm vụ này, liền có thể giảm bớt được áp lực mà mọi người sắp sửa phải đối diện.

Thấy những người cùng phòng đều nói như vậy, hơn nữa thái độ đúng là rất chân thành, Hàng Văn Trị cũng không thoái thác nữa, bèn tĩnh tâm nghiên cứu giải đề giữa nhà xưởng huyên náo này. Chiếc bút chì dùng để vẽ trên túi giấy vừa vặn lại trở thành công cụ để giải đề trong tay anh ta. Những đề toán Olympic dành cho học sinh tiểu học đối với Hàng Văn Trị thì không có gì khó cả, nhưng lại phải dùng những kiến thức mà học sinh tiểu học nắm vững để giải bài thì cũng phải mất thêm chút công sức. Anh ta vừa nghĩ vừa tính toán vừa viết, mất hết hơn ba giờ đồng hồ mới

giải xong toàn bộ các bài tập. Sau đó anh ta lại suy nghĩ xem cần phải giảng giải như thế nào, cho đến tận khi tất cả mọi chi tiết đều được suy nghĩ thấu đáo kín kẽ, anh ta bèn ngậm bút vào trong miệng theo thói quen, hai tay đan vào nhau vươn vai để co giãn xương cốt đang tê dại.

“Làm xong rồi à?” Anh Bình chú ý thấy hành động của anh ta, liếc mắt hỏi một câu.

Hàng Văn Trị mỉm cười gật đầu, có phần tự đắc.

Đỗ Minh Cường và A Sơn cũng nhìn về phía này. A Sơn vẫn luôn trầm mặc kiệm lời, Đỗ Minh Cường thì lại trêu đùa, nói: “Được rồi, những chiếc bút chì hôm nay đã gây sự với ai không biết? Nếu không bị mất tích thì lại bị người ta gặm đứt cho nát bét.”

Hàng Văn Trị nghe vậy tỏ ra hơi ngượng ngùng, vội vàng lấy chiếc bút từ hai hàm răng ra, nhìn thấy phần đuôi của chiếc bút chì đó quả nhiên đã bị anh ta cắn nát bét. Hàng Văn Trị nhìn Đỗ Minh Cường cười khổ nảo, sau đó lại lắc đầu tự trào – Cắn đuôi bút chì là thói quen của anh ta nhiều năm nay, càng chuyên tâm chú ý thì lại càng cắn mạnh. Giải xong những đề bài này, nổi khổ nạn mà nửa chiếc bút chì chịu đựng thì có thể gọi là nhiều không kể xiết.

Anh Bình rất thực tế. “Làm xong rồi thì làm chút việc đi.”

“Được!” Hàng Văn Trị thoải mái đáp lời. Đứng dậy đi đến bàn làm việc của Đỗ Minh Cường và A Sơn để lấy lại những nguyên liệu chưa được gia công. Nhiệm vụ của anh Bình vốn dĩ không nhiều, cứ thế ung dung mà làm, cũng chẳng cần anh ta đến giúp đỡ.

Buổi làm thêm lần này kéo dài đến tận 6 giờ sáng hôm sau, tất cả phạm nhân mới được cho phép quay trở lại phòng giam nghỉ ngơi. Hôm nay là thứ bảy, vốn là khoảng thời gian mà mọi người được thư giãn giải trí, nhưng sau cả một đêm lao động vất vả như vậy thì ai còn có sức lực nữa

chứ? Ngoài những người đã được bố trí sẵn có người thân bạn bè đến thăm, cố gắng giương đôi mắt đỏ au vì thiếu ngủ chờ đợi, những phạm nhân khác đều ngủ vùi trong phòng giam, cho đến tận trưa có người đến đưa cơm mới lục đục tỉnh dậy.

Đến hơn 2 giờ chiều, có quản giáo đến cửa phòng giam 424, hét gọi vào trong phòng: “Hàng Văn Trị!”

Hàng Văn Trị đang nằm ở trên giường nhắm mắt lại nghỉ ngơi, nghe thấy tiếng bèn nhảy xuống giường, lao ra phía cửa, đứng thẳng: “Có mặt!”

Cách cánh cửa, quản giáo lên tiếng hỏi: “Anh Trương hỏi anh đã chuẩn bị xong chưa?”

Hàng Văn Trị vội trả lời: “Chuẩn bị xong rồi!”

“Chuẩn bị xong rồi thì đi theo tôi.” Quản giáo vừa nói vừa mở cánh cửa sắt phòng giam. Hàng Văn Trị lấy tập bài giải, bước ra khỏi cửa đi theo quản giáo.

Đợi đến khi bóng lưng của hai người đó khuất khỏi tầm nhìn, Đỗ Minh Cường cảm thán một câu: “Hi, lão Trương này đúng là vội thật.”

“Việc của con trai mình, có thể không nóng vội được sao? Tao thấy mày ở độ tuổi này cũng chưa lập gia đình, có một số việc vẫn còn chưa hiểu hết đâu.” Anh Bình nằm trên giường đung đưa bàn chân, nói với giọng điệu của người từng trải. Đồng thời trong lòng anh ta cũng thầm lấy làm may mắn, may mà mình biết nhìn xa trông rộng, tối qua bảo Hàng Văn Trị làm cho xong các bài tập đó. Nếu bởi vì công việc của đêm qua mà làm nhỡ sự việc này, “Quý Kiến Sâu” chắc chắn sẽ lại trách tội mình không biết phân biệt nặng nhẹ.

Chuyến đi của Hàng Văn Trị này kéo dài hơn bốn giờ đồng hồ, đến tận khoảng 7 giờ tối mới quay trở lại. Qua biểu hiện trên nét mặt của anh ta,

có thể nhận ra chuyển đi lần này có lẽ là rất thuận lợi.

Anh Bình lại tỏ rõ uy thế, cố tình hỏi: “Thế nào? Có vì ngu dốt mà xảy ra sai sót gì không đấy?”

Hàng Văn Trị cười “hi” một tiếng, hỏi ngược lại: “Sao có thể như vậy được chứ?” Kể từ khi vào trong trại giam đến nay, anh ta vẫn luôn sống rất bí bách cam chịu, hôm nay cuối cùng cũng lộ ra được thần sắc tự tin.

“Không sai sót thì được, mà đừng có làm cho tao mất mặt.” Trong giọng nói của anh Bình đang nhấn mạnh địa vị anh cả của mình.

Đỗ Minh Cường lúc này cũng thò đầu ra khỏi góc bàn, gọi Hàng Văn Trị: “Mau đến ăn cơm đi, để dành cơm tối lại cho anh đây này.” Lúc này đã qua giờ lấy cơm của trại giam, những người khác đều đã ăn xong.

Không ngờ Hàng Văn Trị lại nói: “Không cần đâu, tôi đã ăn rồi.” Thấy thần sắc kinh ngạc của mọi người, anh ta lại giải thích thêm: “Ăn ở văn phòng làm việc của đội trưởng Trương, đội trưởng Trương đặt cơm hộp.”

“Đãi ngộ tốt đấy chứ!” Giọng điệu anh Bình nói câu này rất kỳ lạ, không nhận ra là vui mừng hay tức giận.

Đỗ Minh Cường thì lại vui mừng, hắn cầm hộp cơm vốn để phần lại cho Hàng Văn Trị ở trong tay, nói: “Anh thực sự không ăn nữa à? Thế thì chúng tôi lại được lợi phần cơm này rồi.”

Hàng Văn Trị chẳng nghĩ gì, cười nói: “Các anh ăn đi.”

Đỗ Minh Cường bèn giơ hộp cơm lên, hào hứng nói: “Ha ha, hôm nay đúng là được phát phúc lợi rồi, mọi người đều có phần. Ôi, anh Bình, anh ăn trước nhé?”

“Phì!” Anh Bình lừ mắt nhìn Đỗ Minh Cường một cái, “Đồ mà thằng Mắt Kiếng không muốn ăn, mà lại cho tao ăn à?”

Đỗ Minh Cường hậm hực nhe miệng, quay sang nói với A Sơn: “Anh Bình không thích ăn, hai người chúng ta chia nhau nhé?”

A Sơn vốn dĩ định ăn mấy miếng, bây giờ thấy thái độ của anh Bình như vậy, bèn lắc đầu thể hiện lập trường của mình.

Đỗ Minh Cường thì chẳng buồn để ý nhiều như vậy, những người khác đều không ăn, hẳn càng thích thú được tận hưởng một mình. Lúc ăn còn lúc lắc đầu, bộ dạng rất hài lòng.

Anh Bình liếc nhìn Đỗ Minh Cường, mặc dù trong lòng hơi bực nhưng lại cũng bất lực. Y biết cái tên đáng ghét này không chỉ có thân thủ giỏi, mà còn là kẻ thâm sâu khó lường. Mình mặc dù cũng có thể coi như là người hùng bá một phương, nhưng tốt nhất vẫn ít gây chuyện với kẻ này thì hơn.

Để giảm bớt đi bầu không khí sượng sùng của mình, anh Bình vẫy tay với Hàng Văn Trị: “Mắt Kiếng, mà lại đây.”

Hàng Văn Trị cũng biết mình vô tình đã mạo phạm anh Bình, vội vàng bước đến trước mặt đối phương, bày ra tư thế hiền lành ngoan ngoãn. Sắc mặt anh Bình cũng dễ chịu hơn nhiều, y chỉ vào quyển vở màu xanh Hàng Văn Trị đang cầm trong tay hỏi: “Đây là cái gì?”

“Vở bài tập của con trai đội trưởng Trương.” Hàng Văn Trị mỉm cười trả lời, “Chiều hôm nay đã giảng bài cho đứa bé đó xong rồi, đội trưởng Trương lại giao cho nhiệm vụ mới: Bảo tôi kiểm tra vở bài tập của thằng bé.”

Anh Bình giơ tay ra lấy cuốn vở bài tập đó, giả vờ lật giở mấy trang, nhưng cũng không tìm ra được manh mối nào. Thế là y gấp quyển vở lại,

đọc họ tên: “Trương Thiên Dương – Mẹ kiếp, tên của hai bố con nhà này đúng là huênh hoang.”

Đỗ Minh Cường cũng nghiêng đầu liếc nhìn, nhìn thấy ở bìa quyển vở quả nhiên viết: “Trương Thiên Dương, lớp 5B Tiểu học Phan Hà, tầng 2 phòng 203 tòa nhà số 2”.

“Hi, sao lại viết cả địa chỉ nhà lên vở bài tập thế? Để cho thầy cô tiện đến nhà à?” Đỗ Minh Cường miệng vẫn đầy cơm, nói ngồm ngoàm.

“Đây không phải là địa chỉ nhà, là số phòng học của ký túc xá trường.” Hàng Văn Trị giải thích: “Tiểu học Phan Hà là trường học quý tộc tốt nhất trong thành phố, từ lớp 3 bắt đầu thực hành chế độ ở lại ký túc xá. Bình thường học sinh đều ở trong trường, chỉ có cuối tuần mới được về nhà.”

“Ồ.” Đỗ Minh Cường lại nhìn thật kỹ hàng chữ đó, như thể muốn ghi nhớ.

Anh Bình thì lại chẳng buồn để tâm đến những chi tiết này, y vung tay trả cuốn vở bài tập lại cho Hàng Văn Trị: “Được rồi, hãy chuẩn bị thật tốt đi.”

Hàng Văn Trị cầm lấy quyển vở bài tập ngồi vào giường của mình và bắt đầu lật giở, bộ dạng chuyên tâm chú ý của anh ta thực giống như một người gia sư chuyên nghiệp.

Hôm sau là chủ nhật, sáng sớm Hàng Văn Trị đã bị quản giáo đưa đi, không cần nói, đương nhiên là đi phụ đạo bài tập cho con trai Trương Hải Phong rồi. Những phạm nhân khác thì đều có được cơ hội để vui chơi giải trí trên sân vận động. Bởi vì Hắc Tử và Tiểu Thuận đều bị nhốt, bầu không khí trong phòng giam 424 vắng vẻ hơn nhiều, cộng thêm với việc Hàng Văn Trị không ở bên cạnh mình, Đỗ Minh Cường tự tìm một

góc, vừa sưởi nắng vừa nghe nhạc, rất vui mừng vì không có ai làm phiền, yên tĩnh tự tại.

Hàng Văn Trị đến buổi trưa mới quay lại phòng, ăn cơm trưa cùng với mọi người. Buổi chiều trong khu trại giam tổ chức tiến hành bồi dưỡng tư tưởng cho phạm nhân, nội dung khô khan, không cần kể lễ nhiều.

Hai ngày nghỉ trôi đi nhanh chóng, đến sáng thứ hai, lại kéo màn cho một tuần lao động cải tạo mới. Các phạm nhân ăn sáng trong nhà ăn, đứng xếp hàng ở cửa nhà xưởng, chuẩn bị nhận công cụ cần thiết cho lao động.

Người phụ trách công việc phát công cụ vẫn là “Bánh màn thầu”. Trong tay anh ta cầm một bảng danh sách những phạm nhân, sắp xếp theo alphabet, mỗi lần gọi đến tên phạm nhân, phạm nhân đó bèn tự mình đi đến lấy một bộ công cụ: Một cái kéo, một chiếc gọt bút chì, một lọ keo dán, một cục tẩy, một chiếc thước gỗ, một chiếc bút chì.

Kéo là loại kéo dùng cho trẻ em có miếng nhựa bao quanh viền, độ sắc chỉ có thể dùng để cắt giấy; Lưỡi gọt bút chì thì lại ở sâu bên trong hình đồ chơi búp bê; Chất liệu thước gỗ thì rất lỏng lẻo, khó có thể làm người khác bị thương... Trong bộ dụng cụ này, thứ duy nhất có thể gây ra chuyện chính là chiếc bút chì nhọn đầu. Do nguyên nhân này, việc quản lý bút chì ở khu vực trại giam vô cùng nghiêm ngặt, hành vi đem bút chì ra khỏi nhà xưởng bị tuyệt đối ngăn cấm, hơn nữa mỗi chiếc bút chì khi nhận đều phải ghi rõ độ dài, để tránh trường hợp có người bẻ đôi chiếc bút chì và đem một nửa ra khỏi nhà xưởng.

Việc ghi chép lại độ dài cũng rất đơn giản. Phạm nhân sau khi lấy được chiếc bút chì từ trong thùng giấy ra thì giao cho “Bánh màn thầu”, sau đó anh ta sẽ đặt phần đuôi bút chì vào đúng tên của phạm nhân đó ở trong danh sách rồi đo dài ra, sau đó thuận đà ấn đầu bút chì xuống, ở trên danh sách liền hiện ra một ký hiệu. Như vậy thì khi phạm nhân giao nộp

lại bút chì, cũng có thể đo xem đã bị ngắn đi bao nhiêu so với ký hiệu này, chỉ có sứt đi trong khoảng hai cen-ti-mét mới được coi là hợp lệ.

Quy trình này đã thực hiện khá lâu rồi, “Bánh màn thầu” khi thực hiện thao tác này cũng rất mau lẹ thành thực. Cho nên phạm nhân mặc dù nhiều, nhưng tốc độ nhích dần lên của cả hàng cũng không hề chậm. Sau ba đến năm phút mấy thành viên của phòng giam 424 cũng đã được lên đến đầu hàng theo thứ tự.

Theo như thứ tự vào ngục, anh Bình là người đầu tiên ở phòng giam, tiếp theo đó lần lượt là A Sơn, Đỗ Minh Cường và Hàng Văn Trị. Ba người phía trước đều thuận lợi nhận được công cụ của mình, đến Hàng Văn Trị thì lại xuất hiện một chút trở ngại.

Những người phạm nhân khác khi nhận bút chì thì ít nhiều cũng đều chọn lựa một chút ở trong thùng, tìm những chiếc bút khá dài khá mới, như vậy khi sử dụng sẽ thuận tiện hơn. Nhưng “Bánh màn thầu” thấy đến lượt Hàng Văn Trị thì bèn chặn không cho đối phương lựa chọn, sau đó anh ta lục tìm một lúc, lấy một chiếc bút chì cũ nát nhất đưa cho đối phương.

Hàng Văn Trị cầm chiếc bút chì đó do dự một lát, nói với “Bánh màn thầu”: “Chiếc bút này khó sử dụng lắm, đổi chiếc khác cho tôi đi.”

“Bánh màn thầu” bĩu môi cười khẩy: “Đổi gì mà đổi, đây vốn dĩ là do chính anh cần đấy!”

Đỗ Minh Cường vốn dĩ đã nhận xong công cụ của mình đang chuẩn bị bước về bàn làm việc, nghe thấy tiếng tranh luận phía sau, bèn dừng bước quay người lại nhìn. Chỉ cần vừa liếc nhìn qua, hắn đã hiểu rõ nguyên nhân sự việc: Chiếc bút chì Hàng Văn Trị đang cầm trong tay chính là chiếc bút mà anh ta đã dùng vào lúc làm tăng ca buổi tối tuần trước. Hàng Văn Trị vẫn luôn có thói quen cắn đuôi bút chì, hôm đó bởi vì nghiên cứu đề toán Olympic, do phải tập trung suy nghĩ nên đã cắn rất

mạnh. Bây giờ cả phần đuôi bút chì đều đầy những vết răng, thậm chí ngay cả phần thân bút gần đó cũng xuất hiện những vết nứt.

Thực ra đối với sự việc cắn bút chì, trước đây “Bánh màn thầu” đã trách mắng Hàng Văn Trị rồi. Lúc đó may mà có Đỗ Minh Cường giải nguy cho anh ta. Từ đó về sau, lần nào Hàng Văn Trị cũng đều sử dụng chiếc bút chì đã bị mình cắn, mặc dù thói quen này rất phản cảm, nhưng cũng không làm ảnh hưởng đến người khác. Không biết tại sao hôm nay anh ta lại đưa ra yêu cầu cần phải đổi một chiếc bút chì khác?

Hàng Văn Trị giơ chiếc bút về phía “Bánh màn thầu”, giải thích: “Phần gỗ ở chiếc bút chì này đã bị nứt rồi, nếu còn sử dụng nữa thì không ổn xuống được, ruột bút chì rất dễ bị đứt gãy.”

“Bánh màn thầu” liếc mắt một cái, trên bút chì đúng là đã có vết nứt rất dài, nhưng anh ta không muốn nhường đối phương, ngược lại lại nói về châm chọc: “Có nứt cũng không đổi được! Cái miệng chó này của anh, đổi một trăm chiếc bút mới cũng sẽ bị cắn nát hết!”

Hàng Văn Trị bực bội, chau mày nói: “Anh không đổi thì thôi, sao phải chửi người ta thế!”

“Hi, tao chửi mày gì chứ?! Mày không phải là miệng chó thì mày mài răng làm gì chứ?” “Bánh màn thầu” đập bàn đứng dậy, khí thế hung hãn. Trong suy nghĩ của anh ta, Hàng Văn Trị chỉ là một tên tội phạm yếu đuối mới vào tù, dựa vào gì mà dám đòi co với mình chứ?

“Ồn ào gì thế?” Cùng với tiếng trách mắng ở bên ngoài, quản giáo Hoàng bước từ cửa nhà xướng lại. Ông ta sa sầm mặt, có lẽ là do sự việc chiếc bút chì mất tích tuần trước vẫn còn để lại nỗi bực bội khó chịu thì phải.

“Báo cáo quản giáo.” “Bánh màn thầu” tranh kể tội trước: “Tên phạm nhân này tự cắn hỏng bút chì, bây giờ lại đòi đổi cái mới. Tôi không đổi

thì anh ta bèn bực bội với tôi.”

Ông Hoàng bước lại nhìn, cũng cảm thấy thật chẳng ra gì: “Sao lại cần thành ra như thế này chứ?”

“Anh ta cố ý đấy. Anh ta làm như vậy là phá hoại công cụ lao động, chống đối cải tạo!” “Bánh màn thầu” nhân đà đổ oan cho Hàng Văn Trị.

“Không, tôi không có!” Hàng Văn Trị vội vàng giải thích: “Đây chỉ là thói quen từ trước của tôi mà thôi.”

“Thói quen từ trước có thể đem vào tận trong trại giam sao? Đây là nơi nào, đến đây chính là cần phải thay đổi thói quen xấu, anh nói xem anh có thái độ gì vậy?” “Bánh màn thầu” là tội phạm kinh tể, trước khi vào ngục đã từng làm lãnh đạo, khi nói ra quả nhiên là rất hùng hồn.

Ông Hoàng nghe “Bánh màn thầu” nói vậy, cũng phụ họa theo: “Ừm, là thói quen xấu thì cần phải thay đổi, nếu đều giống như anh, thì có bao nhiêu chiếc bút mới đủ để dùng cho các anh chứ?”

“Tôi sẽ sửa.” Hàng Văn Trị biết điều thể hiện thái độ tích cực, “Chỉ là chiếc bút này thực sự không thể dùng được nữa, hãy đổi cho tôi một chiếc bút khác, tôi đảm bảo sẽ không cần nữa.”

“Anh nói đổi là đổi, khu trại giam số 4 của chúng ta có cần quy định nữa hay không?” “Bánh màn thầu” vẫn cứ nói giọng quan chức.

Hàng Văn Trị cái khó ló cái khôn, cũng học theo giọng nói của đối phương: “Anh không đổi cho tôi, chiếc bút chì này không dùng được, việc sản xuất của khu trại giam số 4 chúng ta có cần đến hiệu suất hay không?”

“Bánh màn thầu” không ngờ Hàng Văn Trị lại nói câu này, nhất thời không nghĩ ra nên trả lời thế nào, chột cứng họng. Đúng lúc này có một

người đứng bên cạnh nhân cơ hội lên tiếng, người này chính là Đỗ Minh Cường. Hắn đã đứng bên cạnh quan sát rất lâu, lời nói ra đương nhiên là giúp Hàng Văn Trị.

“Nếu nói đến hiệu suất công việc, người trong cả khu vực trại giam chúng ta không có ai so được với Hàng Văn Trị. Đừng có để cho công cụ không thuận lợi đả kích vào sự tích cực của anh ấy chứ.” Đỗ Minh Cường vừa nói vừa quan sát phản ứng của ông Hoàng, gương mặt căng thẳng của ông có vẻ thả lỏng ra đôi chút. Bất luận thế nào, thái độ làm việc của Hàng Văn Trị đúng là không thể nào chê trách được.

Đỗ Minh Cường bèn nhân đà, nói thẳng luôn với ông Hoàng: “Báo cáo quản giáo, thực ra việc Hàng Văn Trị cắn đuôi bút thành như thế này là cũng có nguyên nhân: Cuối tuần trước anh ấy giúp cho đội trưởng Trương giải đề bài, là do suy nghĩ quá căng thẳng, cho nên mới gây nên việc thiếu kiểm soát trong hành động...”

Ông Hoàng khẽ giật mình, ông ta đương nhiên cũng có nghe qua việc Hàng Văn Trị giúp con trai của Trương Hải Phong phụ đạo bài tập. Nếu như Hàng Văn Trị đúng là vì nguyên nhân này mà đã cắn hỏng chiếc bút chì, vậy thì mình đương nhiên cũng cần phải nể mặt một chút. Nhưng cũng nhất định phải bảo vệ quyền uy lớp trưởng của “Bánh màn thầu”, nếu không thì sau này sao có thể còn triển khai công việc được với đám tù nhân ngang ngược này chứ? Sau khi cân nhắc, ông Hoàng nghĩ ra được một cách chu toàn.

“Thế này đi.” Ông nói với “Bánh màn thầu”, “Lần này anh hãy đổi cho anh ta một chiếc bút chì ngắn một chút, xem anh ta có còn cắn nữa hay không. Không cắn nữa thì là tốt nhất, nếu như còn cắn nữa, vậy thì lần sau sẽ không có ngoại lệ.”

“Bánh màn thầu” vẫn có vẻ không phục, nhưng quản giáo đã nói như vậy, anh ta cũng không dám trái lời, chỉ có thể đáp một tiếng “được”.

Sau đó anh ta cúi đầu lục lọi ở trong thùng để bút chì hồi lâu, cuối cùng lôi ra một đầu mẫu bút chì: “Này, cầm đi.”

Đỗ Minh Cường vừa nhìn đã không thể nhịn nổi – bởi vì đầu mẫu bút chì đó thực sự quá ngắn, chắc là cũng chỉ dài được 4cm. Đây rõ ràng là mẫu bút chì bị những phạm nhân khác sử dụng ngắn đến độ không thể nào dùng được nữa, đưa cho Hàng Văn Trị đầu mẫu bút chì này, chẳng phải là cố tình gây khó dễ cho người ta sao?

Nhưng Hàng Văn Trị hình như lại chẳng để tâm, anh ta cầm đầu mẫu bút chì đó ở trong tay, vẫn nói: “Cảm ơn quản giáo!”

Ông Hoàng cũng chẳng buồn nói nhiều lời thêm, xua tay nói: “Được rồi, mau đi làm việc đi.”

Hàng Văn Trị bèn cầm công cụ của mình, cùng với Đỗ Minh Cường đi về phía bàn làm việc. Đỗ Minh Cường vẫn có vẻ không yên tâm, đi được nửa đường bèn nhắc nhở đối phương: “Anh cầm chiếc bút chì ngắn ngắn như vậy, có làm được không?”

Hàng Văn Trị cười “hi” một tiếng, nói: “Không sao. Tôi đã dùng bút chì bao nhiêu năm rồi chứ? Chiếc bút chì ngắn hơn đây, tôi cũng vẫn dùng được mà.”

Đỗ Minh Cường biết Hàng Văn Trị là người thật thà, đối phương đã nói như vậy, thế thì chắc chắn là dùng được. Thế nên hắn cũng không quá lo lắng nữa. Hai người trở về vị trí của mình, anh Bình phân chia trách nhiệm công việc, mỗi người tự làm phần việc của mình.

Đến gần giờ ăn trưa, tất cả mọi người ngừng làm việc, lại bắt đầu xếp hàng giao nộp tất cả những công cụ lao động đã nhận lúc sáng. Đỗ Minh Cường vẫn xếp ở trước Hàng Văn Trị, hắn vẫn nói chuyện phiếm với đối phương mấy câu, sau đó chợt nhớ ra điều gì, bèn hỏi: “Ồ, hôm nay anh có còn cần bút chì nữa không?”

Hàng Văn Trị không nói gì, giơ tay phải lên vẻ hơi đắc ý, thấy giữa ngón tay anh ta kẹp một mẩu bút chì, phía đuôi bút chì đó hướng ra ngoài, không hề có lấy một vết răng nào.

Đỗ Minh Cường khen ngợi: “Được đấy, thói quen này đúng là nói sửa là sửa luôn được rồi.” Câu nói vừa dứt, hắt lại chột “ơ” một tiếng đầy vẻ ngạc nhiên.

Tiếng “ơ” này rất vang, khiến cho mọi người xung quanh đều chăm chú nhìn lại. Sau khi Đỗ Minh Cường “ơ” xong một tiếng, lấy chiếc bút chì đó ra khỏi tay Hàng Văn Trị, giơ lên trước mắt, vừa nhìn vừa cảm khái: “Giỏi quá, siêu quá rồi!”

Mọi người xung quanh đều hiểu câu cảm thán của Đỗ Minh Cường: Đầu mẩu bút chì đó thật sự là ngắn nhất kể từ khi họ sinh ra, từ phần đầu nhọn bút cho đến đuôi bút tất cả tính ra chắc cũng không quá 2cm.

“Đầu bút chì này anh vẫn có thể sử dụng sao?” Đỗ Minh Cường nhìn bút chì xong rồi lại nhìn Hàng Văn Trị, nét mặt vô cùng khâm phục.

“Không dùng thì cũng phải dùng thôi.” Hàng Văn Trị thoáng cười khố nã. Bút chì “Bánh màn thầu” phát cho anh ta cũng chỉ có 4cm, sau một buổi sáng sử dụng, đương nhiên phải ngắn hơn nữa rồi.

“Mẹ kiếp!” Có người cảm thán theo, “Mẩu bút chì ngắn thế này, để gọt còn không gọt nổi nữa.”

Đúng vậy, chiếc bút chì ngắn như vậy khiến cho phần nhọn của bút chì thậm chí còn dài hơn cả phần thân bút, chiếc bút chì như vậy đừng nói là còn có thể sử dụng được, làm thế nào để dùng gọt bút chì để gọt cũng là một việc khó. Bởi vì anh vốn không có chỗ nắm để dồn sức.

Chiếc bút chì như vậy mà Hàng Văn Trị vẫn có thể dùng, hơn nữa lượng công việc anh ta hoàn thành trong cả buổi sáng không hề kém hơn bất kỳ ai, điều này chẳng đáng để khiến cho người khác phải kinh ngạc sao?

Người duy nhất vẫn thể hiện thái độ坦然 chính là Hàng Văn Trị, anh ta nhìn mọi người mỉm cười, sau đó lại nói câu nói lúc sáng anh ta đã nói: “Tôi đã dùng bút chì bao nhiêu năm rồi chứ?”

Đỗ Minh Cường cầm lấy chiếc bút chì ngắn đến độ không thể ngắn hơn được nữa nghịch trong tay hồi lâu, đợi đến lúc xếp hàng đến lượt mình mới trả lại cho Hàng Văn Trị. Hàng Văn Trị giao cho “Bánh màn thầu” người phụ trách thu nhận công cụ. “Bánh màn thầu” cầm lấy mẫu bút chì đó ngắm nghía một hồi, nói: “Anh được đấy!”

Hàng Văn Trị đã có thể kiểm soát được thói quen của mình, từ nay về sau khi nhận bút anh ta cũng không cần phải hứng chịu cái nhìn khinh miệt của “Bánh màn thầu”. Và việc Hàng Văn Trị có thể dùng chiếc bút chì đến độ cực ngắn cũng được mọi người thi nhau truyền miệng, trở thành đề tài cho mọi người trò chuyện rôm rả lúc nhàn rỗi. Không biết là có phải cố tình muốn thể hiện sở trường của mình hay không, mấy ngày hôm sau khi nhận công cụ, Hàng Văn Trị không giống như những người khác cố tình chọn lựa những chiếc bút chì vừa dài vừa mới, anh ta luôn cầm bừa một cái lên, không hề để ý đến độ ngắn dài. Và hiệu suất công việc của anh ta cũng chưa bao giờ bị ảnh hưởng cả.

Mọi việc cứ thế trôi qua mấy ngày, loáng cái lại đến ngày thứ sáu. Sau khi ăn xong, ông Hoàng bước vào giữa nhà xưởng hét lên: “Phòng giam 424, Đỗ Minh Cường, Hàng Văn Trị, hai người các anh hôm nay phụ trách xếp hàng hóa.”

“Tại sao lại là phòng giam của chúng tôi chứ?” Anh Bình nhìn ông Hoàng hỏi. Vào thứ sáu hàng tuần chính là ngày mà phía nhà xưởng đến lấy hàng, theo như thông lệ, công việc xếp hàng hóa một nhọc này sẽ do các phòng giam luân phiên gánh vác. Tuần trước Đỗ Minh Cường và

Tiểu Thuận vừa mới xếp hàng hóa xong, tuần này cần phải đến lượt phòng 425 mới phải. Mặc dù anh Bình không bị gọi đi, nhưng với vai trò là người đứng đầu trong phòng giam, trong tình huống này thì cũng bắt buộc phải đứng ra nói mấy câu, nếu không thì sẽ bị “mất điểm”.

“Đây là người do phía công xưởng chỉ định, nói là người của phòng giam các anh làm việc tốt.” Ông Hoàng cũng biết sự việc này không hợp với quy định, bèn tốn công giải thích mấy câu. Thực ra người ở phía công xưởng chỉ nêu tên một mình Đỗ Minh Cường, nguyên nhân ông Hoàng gọi Hàng Văn Trị đi cùng là bởi vì cảm thấy anh ta cũng khá thật thà và có năng lực, cùng sai phái hai người này đi làm chắc chắn sẽ không làm xấu mặt khu trại giam.

“Phòng giam của chúng tôi sao lại toàn xuất hiện hình mẫu lao động thế.” Anh Bình như muốn dát vàng lên mặt mình, sau đó quay lại, hỏi Đỗ Minh Cường và Hàng Văn Trị với giọng điệu đại ca: “Các anh thấy thế nào? Nếu như không muốn đi, tôi có thể nói thêm.”

Đỗ Minh Cường tỏ ra không chút do dự: “Tôi đi! Tôi thích được ra ngoài hít thở không khí.” Thực ra lần trước khi hẵn xếp hàng hóa đã có hẹn trước với sư phụ Thiệu của phía công xưởng, sau này có việc gì thì cứ gọi hẵn. Nhưng sự việc này không thể nói rõ, nếu không rất có thể sẽ gây nên những sự nghi ngờ vô căn cứ của anh Bình và quản giáo.

Hàng Văn Trị thấy Đỗ Minh Cường muốn đi, bèn nói theo: “Tôi cũng đi.”

Anh Bình đã có đủ thể diện, xua tay nói: “Đi đi, làm thật tốt vào.” Bộ dạng đó cứ như thể sự việc do mình anh ta quyết định vậy.

Đỗ Minh Cường và Hàng Văn Trị đứng dậy bước về phía nhà kho. Công việc này Đỗ Minh Cường đã làm một lần, cũng đã hiểu trình tự, Hàng Văn Trị chỉ cần đứng phía sau hẵn và cùng dốc sức là được rồi. Trước tiên hai người bê thùng hàng từ nhà kho chuyển lên chiếc xe đẩy để ở

cửa nhà xưởng, đợi sau khi xếp đầy xe, có người quản giáo giám sát dẫn họ đi đến khu vực ngoài trại giam để bốc hàng lên xe. Quãng đường này vẫn lần lượt đi qua khu nông trường và khu văn phòng làm việc, cuối cùng đến được trước bãi đỗ xe gần cổng lớn của trại giam.

Người nhận hàng do công xưởng phái đến đã đỡ chiếc xe tải chở hàng vào vị trí, Đỗ Minh Cường và Hàng Văn Trị đẩy chiếc xe đến gần đó, người nhận hàng đứng ở đuôi xe vẫy tay chào Đỗ Minh Cường.

Đỗ Minh Cường tươi cười đáp lại, sau đó giới thiệu với Hàng Văn Trị: “Đây là sư phụ Thiệu, tuần trước chúng tôi đã làm cùng nhau.”

“Chào chú.” Hàng Văn Trị đẩy gọng kính, có phần hơi e dè khi ở trước mặt người lạ.

Sư phụ Thiệu hồn hậu gật đầu: “Chào cậu!” Sau đó ông giơ bàn tay to bản ra vỗ vào vai Đỗ Minh Cường, mang theo chút ái ngại: “Tôi lại bảo quản giáo gọi cậu đến đây làm, hi, vất vả cho cậu rồi.”

Đỗ Minh Cường tỉnh bơ cười “ha” một tiếng: “Chú khách sáo gì thế? Đây là chú đã nể mặt cháu lắm rồi!”

Sư phụ Thiệu lại liếc nhìn Hàng Văn Trị, lên tiếng hỏi: “Cậu chàng lần trước đổi người rồi à?”

Đỗ Minh Cường còn chưa kịp lên tiếng, người quản giáo đứng bên cạnh bèn tiếp lời: “Ồ, cậu chàng đó làm việc không được, lần này tôi không gọi anh ta đến.”

Đỗ Minh Cường biết quản giáo không muốn để cho người ngoài biết được sự việc chiếc bút chì bị mất tích, bèn biết điều thuận đà phụ họa, hắn chỉ vào Hàng Văn Trị nói: “Đây là Tiểu Hàng, chú đừng nhìn anh ta trông yếu đuối, làm việc rất nghiêm túc đấy.”

Quản giáo lo họ nói nhiều thì sẽ xảy ra sai sót, bèn thúc giục: “Được rồi được rồi, đừng trò chuyện nhiều quá, mau làm việc đi.”

“Được, làm việc thôi!” Đỗ Minh Cường xắn ống tay áo lúc lắc đầu, bộ dạng như muốn bắt tay vào làm luôn.

Sư phụ Thiệu nhìn Đỗ Minh Cường, rồi lại nhìn Hàng Văn Trị, nói: “Hôm nay hai người các cậu phải bỏ nhiều công sức hơn rồi, tôi không được khỏe lắm.” Điều ông nói là sự thực. Thực ra lời hẹn của sư phụ Thiệu với Đỗ Minh Cường tuần trước cũng chỉ là tiện miệng mà nói thôi, ông cũng không quá để tâm. Chỉ là hôm nay sức khỏe không được tốt lắm, ông mới đặc biệt yêu cầu trại giam gọi Đỗ Minh Cường đến để xếp hàng hóa. Ông biết cậu này làm việc rất tốt, không biết Hàng Văn Trị có ổn không? Điều này còn phải chờ đợi quan sát.

Nghe sư phụ Thiệu nói vậy, Đỗ Minh Cường chăm chú nhìn ông, phát hiện ra khí sắc của đối phương rõ ràng là rất kém, bèn hỏi về quan tâm: “Có chuyện gì vậy? Chú bị bệnh à?”

Sư phụ Thiệu bất lực xòe hai tay ra: “Ôi, căn bệnh mãn tính, cứ từng đợt từng đợt. Hôm nay không thể dốc sức được, những việc nặng đều do hai người các cậu gánh vác đấy.”

Đỗ Minh Cường vỗ vào lồng ngực, nói: “Không vấn đề gì, cứ để cháu lo.” Vừa nói xong bèn nhanh chóng nhảy lên trên thùng xe, sau đó hắt lại chỉ Hàng Văn Trị: “Anh hãy kéo xe đẩy lại đây, sau đó chuyển thùng hàng lên cho tôi, tôi sẽ phụ trách xếp hàng.”

Hàng Văn Trị cũng hiểu ý ngay, quay người kéo chiếc xe, chuyển từng thùng hàng từ trên xe cho Đỗ Minh Cường, động tác nhanh nhẹn, không hề tiếc sức lực. Sư phụ Thiệu là người trong ngành, chỉ nhìn một loáng là biết rõ ngay, trong lòng cảm thấy yên tâm hơn, biết rằng anh chàng mắt kiếng mới tới này đúng là còn hơn hẳn cậu chàng lần trước. Nhưng ông cũng không khoanh tay đứng nhìn, mà cũng trực tiếp tham gia giúp Hàng

Văn Trị chuyển thùng hàng. Như vậy công việc nặng nề ở trên xe chỉ do một mình Đỗ Minh Cường gánh vác, công việc ở bên dưới xe chủ yếu do Hàng Văn Trị đảm nhận, sư phụ Thiệu thỉnh thoảng giúp đỡ, ba người phối hợp, tiến độ cũng không bị chậm.

Cũng chỉ khoảng hai, ba mươi phút sau, số thùng hàng ở trên chiếc xe đẩy đã sắp hết. Đúng lúc này, sư phụ Thiệu có vẻ như không thể chống đỡ nổi nữa, xoa tay nói: “Ôi, không xong rồi, nghỉ một lát.”

Đỗ Minh Cường hiểu rõ: Sư phụ Thiệu có cố thêm chút nữa thực ra cũng không vấn đề gì cả, đợi sau khi chuyển hết số hàng ở chiếc xe đẩy lên xe tải, ông đương nhiên là có thể nghỉ ngơi, nhưng đến lúc đó mình và Hàng Văn Trị thì lại phải lập tức quay trở về trại giam để bốc hàng lên xe đẩy. Bây giờ sư phụ Thiệu đã lên tiếng đòi nghỉ ngơi, phần lớn là vì suy nghĩ đến hai người bọn họ.

Đỗ Minh Cường nhảy xuống xe, nói tiếng “cảm ơn” với sư phụ Thiệu, coi như là đã nhận lấy tấm lòng của đối phương. Ông mỉm cười, không nói thêm. Hàng Văn Trị thì đã ngồi bệt xuống xe đẩy, xoa bóp vai và cánh tay, xem ra đúng là cũng mệt lắm rồi.

Quản giáo lúc này cũng bước tới, đưa cho sư phụ Thiệu một điều thuốc, nói: “Anh Thiệu, sức khỏe anh hôm nay đúng là không ổn rồi.”

Sư phụ Thiệu vỗ vào lồng ngực, than thở, nói: “Tim của tôi không được tốt, trước đây đã từng mắc viêm cơ tim. Bây giờ tuổi đã cao rồi, khi làm việc quá vất vả thì không chịu nổi.”

“Bệnh tim là chuyện lớn đấy...” Quản giáo vừa lấy bật lửa ra lần lượt châm thuốc cho hai người, vừa nói: “Anh phải đến bệnh viện khám xem sao.”

Sư phụ Thiệu miệng ngậm thuốc, giọng nói nghe không được rõ: “Khám rồi. Bác sĩ nói muốn giải quyết vấn đề thì phải làm phẫu thuật.”

“Vậy thì làm phẫu thuật sớm đi, việc này không thể kéo dài được đâu.”
Nét mặt quản giáo tỏ vẻ nghiêm túc.

Sư phụ Thiệu cười khổ não: “Nói làm là làm ngay được à? Sao mà đơn giản được thế? Lệ phí phẫu thuật phải mấy vạn tệ, con trai tôi đang ở Đại học Bắc Kinh, học phí còn chưa nộp đủ kìa. Hơn nữa, người làm việc thời vụ như tôi đây, làm một cuộc phẫu thuật thì cũng mất luôn cả công việc. Bây giờ tìm một công việc tốt không dễ dàng chút nào, có khổ hơn nữa mệt hơn nữa thì cũng phải gắng gượng thôi.”

Quản giáo chép miệng, bộ dạng vừa đồng tình nhưng lại cũng không thể giúp đỡ được gì. Hàng Văn Trị ngồi nghỉ ở bên cạnh cũng bị cuốn theo cuộc đối thoại của hai người, anh ta nhìn khuôn mặt đen sì tang thương của sư phụ Thiệu, trong lòng chợt trào dâng nỗi chua xót. Rồi lại quay sang nhìn Đỗ Minh Cường, thấy hắn đang ngẩng đầu nhìn bầu trời, bộ dạng uể oải lười nhác không biết đang nghĩ gì.

Quản giáo hút xong điếu thuốc lá trong tay, rồi lại bắt đầu thúc giục Đỗ Minh Cường và Hàng Văn Trị làm việc.

Đỗ Minh Cường sau khi được nghỉ ngơi một lúc, làm việc càng hăng say, Hàng Văn Trị biết được bệnh tình của sư phụ Thiệu nên cũng càng gắng sức, mấy thùng hàng còn lại chỉ một loáng cái đã chuyển xong hết. Thế là quản giáo lại dẫn hai người bọn họ quay trở về khu vực trại giam tiếp tục bốc hàng, cứ đi về mấy lượt như vậy, đến khoảng 4 giờ chiều thì đã xếp hết toàn bộ số hàng tích tụ trong một tuần lên xe tải, tiến độ còn nhanh hơn tuần trước một chút.

Sau khi đã xếp hàng xong hết, sư phụ Thiệu lấy từ trong buồng lái ra một quyển sổ và một chiếc bút nước, giao cho Hàng Văn Trị nói: “Chàng trai, tôi thấy cậu giống người có văn hóa, cậu giúp tôi đếm hàng, viết số lượng giao nhận nhé.” Đây là một trong những quy trình cố định, lúc

trước đều là do sư phụ Thiệu tự mình làm, lần này đúng là ông đã quá mệt mỏi, thấy Hàng Văn Trị thật thà, bèn yên tâm giao cho đối phương.

Hàng Văn Trị nhận lấy cuốn sổ, chẳng cần đối phương giải thích, chỉ cần nhìn đã biết cần phải điền vào như thế nào. Thế là anh ta tay trái cầm cuốn sổ, tay phải cầm bút, đi một vòng quanh chiếc xe tải, vừa đếm vừa ghi chép. Quản giáo thì lại sợ anh ta điền sai, liền đến sát bên cạnh Hàng Văn Trị để đôn đốc kiểm tra giám sát.

Sư phụ Thiệu và Đỗ Minh Cường đứng ở đầu xe, lên tiếng trò chuyện. Đỗ Minh Cường nhìn quản giáo và Hàng Văn Trị đi xa dần, đột nhiên hạ giọng hỏi: “Sư phụ Thiệu, chú còn bút không?”

“Có.” Sư phụ Thiệu lôi ra một chiếc bút ở trong túi áo.

Đỗ Minh Cường nói khẽ: “Cháu đọc ra một số dãy số, chú hãy ghi lại.”

Sư phụ Thiệu ngẩn người, không biết đối phương có ý gì. Nhưng Đỗ Minh Cường đã bắt đầu đọc số, thần thái rất nghiêm túc. Sư phụ Thiệu bèn ghi lại các con số mà đối phương đọc vào lòng bàn tay trái mình. Dãy số càng lúc càng dài, đếm lướt qua, phải đến hơn hai mươi số.

Đỗ Minh Cường lướt nhìn vào tay sư phụ Thiệu, sau khi chắc chắn những con số đó không sai lệch, khẽ nói: “Được rồi.”

Sư phụ Thiệu quay sang nhìn Đỗ Minh Cường, trong ánh mắt tràn ngập nỗi băn khoăn.

Đỗ Minh Cường lúc này lại nói rất nhanh: “Mười chín số đầu là số tài khoản Ngân hàng Công thương của thành phố này, sáu con số sau chính là mật mã chuyển khoản của ngân hàng, số tiền còn ở trong thẻ có hơn sáu vạn tệ, chú hãy dùng để ứng phó việc cấp bách.”

“Cậu...” Sư phụ Thiệu kinh ngạc há to miệng, “Cậu đang làm gì vậy?”

“Cháu ở trong tù, để dành tiền cũng có tác dụng gì chứ? Đỗ Minh Cường sớm đoán được đối phương sẽ không dễ dàng đón nhận số tiền của mình, cho nên đã chuẩn bị sẵn lý do rồi.

Sư phụ Thiệu mắc bệnh mãn tính, điều kiện kinh tế trong nhà thì lại rất khó khăn, hơn sáu vạn tệ này đúng là vô cùng cấp bách. Nhưng mình và Đỗ Minh Cường không thân thích, nếu nhận số tiền này thì khó tránh khỏi thấp thỏm không yên. Hơn nữa đối phương mặc dù là phạm nhân không có tự do, nhưng sẽ có một ngày ra khỏi ngục, mình sao có thể cứ thế tiêu tiền của cậu ta được chứ?

Đỗ Minh Cường nhận ra suy nghĩ của sư phụ Thiệu, nhắm thẳng vào vấn đề dễ hóa giải: “Đợi đến khi cháu ra khỏi tù thì con trai chú chắc cũng đã tốt nghiệp rồi nhỉ? Đến lúc đó nếu cậu ấy có thể kiếm được tiền, thì hãy trả lại cho cháu vậy.” Câu nói này vô cùng đặc dụng, vừa khơi gợi lên được sự kỳ vọng vào tương lai của sư phụ Thiệu, lại vừa giảm bớt sự lo lắng nhận ơn huệ mà không có cách nào báo đáp của ông. Người đàn ông thật thà chất phác này nhất thời cũng không biết nên nói gì, chỉ nhìn Đỗ Minh Cường, trong ánh mắt tràn ngập sự cảm kích.

Quản giáo và Hàng Văn Trị lúc này cũng đã đi từ sau xe trở lại, họ đã đếm xong tất cả số hàng trên xe và điền vào biên bản giao nhận hàng. Đỗ Minh Cường thấy tâm trạng của sư phụ Thiệu khó có thể điều chỉnh được, bèn cười ha ha vỗ vào vai đối phương, nói: “Sư phụ Thiệu, lần sau làm việc vẫn phải gọi cháu đấy, hai người chúng ta có duyên!”

“Đúng vậy, có duyên có duyên.” Sư phụ Thiệu vội vàng nở nụ cười, cố gắng che giấu nỗi kích động trong lòng dưới khuôn mặt tang thương. Ông đã sống quá nửa đời người, vẫn luôn khổ sở giãy giụa để sinh tồn, không ngờ hôm nay lại có thể gặp được “quý nhân” của mình ở trong khu trại giam giam giữ trọng phạm này. Sự huyền diệu ở đây, e rằng thực sự chỉ có thể dùng hai chữ “duyên phận” để giải thích.

Sau khi tiễn sư phụ Thiệu lên xe tải, việc lao động cải tạo trong tuần này đã gần đến hồi kết thúc. Quản giáo dẫn Đỗ Minh Cường và Hàng Văn Trị quay trở lại nhà xưởng, hai người lại giúp anh Bình và A Sơn làm túi giấy. Đến khoảng 5 giờ rưỡi, mọi người cơ bản đều đã hoàn thành nhiệm vụ sản xuất của mình, sau khi kiểm tra hợp lệ, bèn lục đục giao công cụ, xếp hàng đi đến nhà ăn ăn cơm.

Sau bữa cơm tối, quản giáo tổ chức cho các phạm nhân đến phòng giải trí để xem bản tin, sau đó đưa bọn họ trở về phòng giam nghỉ ngơi. Thường thì, buổi tối thứ sáu đều là thời khắc náo nhiệt nhất trong từng phòng giam. Bởi vì ngày hôm sau không cần phải đi làm, mọi người đánh bài và trò chuyện phiếm, ai có trò của người nấy. Nhưng phòng giam 424 trước đây vốn huyền náo nhất hôm nay lại vô cùng vắng lặng. Một mình anh Bình chơi trò xếp bài bằng tú lơ khơ, sau đó cảm thấy nhàm chán, bèn liệng sang một bên, càu nhàu: “Mẹ kiếp, hai thằng ôn này, nhìn thấy thì bức bối; Nhưng nó không có mặt nữa thì lại cảm thấy tẻ nhạt.”

“Hai thằng ôn này” đương nhiên là chỉ Hắc Tử và Tiểu Thuận, hai người bọn họ bị phạt cấm cửa mười ngày, giờ tay ra đếm, cũng phải đến thứ hai tuần sau mới được thả ra.

Lúc gần 8 giờ rưỡi tối, người quản giáo trực ban cầm cuốn sổ nhỏ đi đến từng phòng giam, để bố trí lịch trình thăm nom cho ngày mai. Khi đến phòng 424, quản giáo gọi tên Đỗ Minh Cường: “Đỗ Minh Cường, 10 giờ sáng mai có người đến thăm.”

Quản giáo vừa đi, anh Bình liền trách hỏi Đỗ Minh Cường: “Thằng nhóc này, mày chẳng phải nói là bên ngoài chẳng có bạn bè gì sao? Sao lại hay có người đến thăm tù thế?”

Đỗ Minh Cường khịt mũi, nói vẻ hơi oan ức: “Người đến thăm tôi chẳng phải là bạn bè gì cả đâu.”

“Quản giáo không nói là ai, sao mà lại biết không phải là bạn bè?” Anh Bình thấy hào hứng, dù sao bây giờ cũng đang nhàn rỗi vô vị.

Đỗ Minh Cường lắc đầu, không nói thêm gì nữa. Anh Bình cảm thấy mình đã làm cho đối phương cứng họng, vô cùng đắc ý, “ha” một tiếng, rồi lại bắt đầu chơi tú lơ khơ.

Thực ra Đỗ Minh Cường chỉ là không thể nào giải thích được với anh Bình mà thôi. Trong lòng hẳn biết rất rõ, người đến đây tìm mình ngoài La Phi thì chỉ có A Hoa, hai người này đều là đối thủ của hắn. Chỉ không rõ ngày mai là ai đến? Nhưng bất luận thế nào, Đỗ Minh Cường thấy rằng mình không cần lo lắng gì cả, dù sao thì hắn cũng đã ở trong ngục rồi, hai người đó có lợi hại hơn nữa thì cũng có thể làm được gì chứ?

10 giờ sáng hôm sau, Đỗ Minh Cường bị quản giáo dẫn đến phòng thăm gặp. Không ngoài dự liệu của hắn, người hẹn gặp hắn đúng là A Hoa – một trong hai đối thủ của hắn.

Đỗ Minh Cường ngồi xuống vị trí mà người quản giáo đã quy định sẵn, mặt đối mặt với A Hoa, ở giữa cách một chiếc bàn thật lớn.

Ánh mắt A Hoa nhìn chằm chằm vào Đỗ Minh Cường, nhưng lại không nói gì. Sau khi ngồi xuống, hắn cũng nhìn đối phương, sau đó mở miệng nói luôn: “Khí sắc của anh không được tốt lắm.” Khi hắn nói còn khẽ mỉm cười, trông rất giống như bạn cũ hỏi thăm nhau.

“Thế à?” A Hoa xòe hai tay ra vuốt trán, không hề có ý che giấu sự mệt mỏi của mình.

“Có phải là La Phi đã theo dõi anh quá sát sao không?” Đỗ Minh Cường lại suy đoán. Mình đã ở trong tù, A Hoa đương nhiên sẽ trở thành mục tiêu quan trọng nhất lúc này của La Phi nhỉ? Cũng chỉ có La Phi mới có thể khiến cho vị tướng lĩnh tài giỏi dưới tay Đặng Hoa trở nên nhếch nhác như vậy nhỉ?

Nhưng A Hoa lại lắc đầu: “Không, không phải là La Phi. Đã rất lâu rồi tôi không gặp anh ta.”

Đỗ Minh Cường thoáng trầm mặc, nói giọng nhắc nhở: “Vậy thì anh càng phải cẩn thận hơn một chút.” A Hoa giật mình, anh ta hiểu ý của đối phương. La Phi chắc chắn là sẽ không buông tha cho mình, con vật bị săn bắt đã lâu không nhìn thấy dấu vết của kẻ đi săn, đó chẳng phải là vừa vạn đã đến thời khắc nguy hiểm nhất sao?

Đạo lý này mặc dù rõ ràng dễ hiểu, nhưng hiện nay đúng là A Hoa không có tinh lực nào để đi đối phó với La Phi được nữa. Mấy ngày nay, thậm chí anh ta đã gần quên đi cái tên này. Bây giờ Đỗ Minh Cường nhắc đến, trong lồng ngực A Hoa lại cảm thấy rất nặng nề, thật không ngờ có cảm giác như nghẹt thở.

“Xem ra dạo này anh rất bận nhỉ?” Đỗ Minh Cường quan sát lời nói sắc mặt, sau đó hần cười hi hi, lại biến thành tên phóng viên mồm mép tép nhảy trước khi vào ngục: “Bận như vậy vẫn đến thăm, tôi bị anh làm cho cảm động quá đi mất.”

A Hoa nhận ra bầu không khí lúc này đã gần rơi vào sự thao túng của đối phương, anh ta hít thở một hơi thật sâu, muốn điều chỉnh trạng thái của mình. Đợi đến khi cảm giác khá hơn, anh ta bèn ngước đầu nhìn Đỗ Minh Cường, lạnh lùng nói: “Khí sắc của anh thì lại rất khá, ở trong đây thoải mái lắm nhỉ?”

“Cũng không thể nói là thoải mái được.” Đỗ Minh Cường thản nhiên nói, “Nhưng cũng không cần lo lắng, rất nhàn nhã thành thời.”

“Bắt đầu từ hôm nay, anh có thể phải lo lắng chút rồi đấy.” Giọng nói của A Hoa rõ ràng là muốn cho đối phương không được thoải mái.

“Ồ?” Nét mặt Đỗ Minh Cường đông cứng lại, chờ đợi câu nói tiếp theo.

A Hoa quay đầu nhìn bầu trời bên ngoài cửa sổ, hình như đang tìm kiếm thứ gì đó ở một nơi rất xa. Giây lát sau anh ta quay lại, nói với Đỗ Minh Cường: “Cô ấy ở Mỹ đã làm xong phẫu thuật rồi, cuộc phẫu thuật rất thành công.”

Cùng với câu nói của A Hoa, trái tim Đỗ Minh Cường cũng chợt lay động. Sự tôi luyện trong suốt mười tám năm qua đã luyện cho trái tim hắn trở thành tảng đá kiên cố vững chắc, nhưng trong nơi sâu kín của tảng đá này vẫn tồn tại một vị trí yếu mềm.

“Vậy thì cô ấy có thể nhìn thấy được rồi à?” Khi Đỗ Minh Cường đưa ra câu hỏi này, nét mặt thấp thỏm giống như một cậu bé.

A Hoa gật đầu: “Bây giờ vẫn ở trong giai đoạn phục hồi. Nghe bác sĩ nói, chỉ cần không xảy ra sự cố gì, sau này chắc là có thể hoàn toàn giống như những người bình thường khác.”

Đỗ Minh Cường thở phào, dựa người vào ghế, bắt đầu tưởng tượng trên khuôn mặt xinh đẹp thanh tú của cô gái đó cuối cùng cũng xuất hiện đôi mắt sáng trong. Đó sẽ là một cảnh tượng hoàn mỹ như thế nào nhỉ?

A Hoa lại nói: “Đợi cô ấy đã hồi phục kha khá, tôi sẽ phái người đi Mỹ đón cô ấy về.”

“Tốt lắm.” Đỗ Minh Cường nhìn A Hoa, trong ánh mắt lộ ra sự khen ngợi thật lòng. Hắn biết mình đã không nhờ nhầm người, A Hoa vĩnh viễn là một người xử lý công việc đáng tin cậy nhất.

A Hoa lại không hề động lòng trước lời khen ngợi của Đỗ Minh Cường. Anh ta vẫn giữ nét mặt lạnh lùng như băng đá, sau đó anh ta chợt hỏi đối phương: “Sau khi cô ấy quay trở lại, anh đoán xem việc đầu tiên cô ấy muốn làm sẽ là gì?”

Đỗ Minh Cường ngẩn người. Hắn biết đây là câu hỏi cố tình dụ cho đối phương đặt ra câu hỏi, nên không trả lời, chỉ lặng lẽ chờ đợi.

Khóe mép A Hoa khẽ nhếch lên, mang theo ý cười tàn nhẫn, sau đó anh ta thốt ra từng chữ: “Cô ấy muốn tìm anh.”

“Tìm tôi?” Trong lòng Đỗ Minh Cường thoát tiên rất ấm áp, nhưng sau đó lại chìm sâu vào nỗi sợ hãi khôn cùng. Những xao động tình cảm của hắn đều bị A Hoa nhận ra, và anh ta vẫn muốn bồi thêm một cú đòn nặng nề hơn nữa.

“Đúng vậy, cô ấy muốn tìm anh.” A Hoa lại lặp lại lần nữa, nhưng lần này anh ta lại giải thích thêm: “Nhưng cô ấy muốn tìm không phải chàng thanh niên yêu thích nhạc violin, người cô ấy muốn tìm chính là hung thủ đã giết chết bố cô ấy.”

Trái tim Đỗ Minh Cường chìm hẳn xuống, như thể rơi xuống một vực sâu không đáy. Đúng vậy, nỗi thù hận của cô ấy đối với hung thủ giết chết bố cô ấy rõ ràng phải vượt xa sự nhung nhớ đối với một người bạn bí ẩn. Đây vốn là chuyện hết sức bình thường, hắn đã sớm nghĩ tới từ lâu rồi, nhưng tại sao hắn lại không đủ sức để chịu đựng được sự thực này chứ?

Trong lúc mơ màng, Đỗ Minh Cường lại nghe thấy giọng A Hoa: “Thị lực của cô ấy đã được hồi phục, tôi nghĩ cô ấy sẽ nhanh chóng có thể tìm được đến đây.”

Đỗ Minh Cường ngẩng đầu, thoát ra nụ cười đau khổ đầy bất lực. Cô gái đó nhanh nhạy như vậy, có lý do gì mà cô ấy không thể tìm thấy được chứ? Khi cô ấy đến tìm, mình cần phải ứng phó như thế nào đây?

Câu hỏi này khiến cho đầu Đỗ Minh Cường đau đớn như muốn nổ tung ra. Đột nhiên, hắn như thế đã hiểu ra chuyện gì, nhìn chăm chăm vào mắt A Hoa, hỏi: “Anh đang ép tôi phải không?”

“Không...” A Hoa chỉnh lại, “Tôi đang đợi anh. Anh cần phải biết rằng, sự việc giữa chúng ta bắt buộc phải giải quyết cho xong.”

Trong lúc Đỗ Minh Cường trầm mặc hồi lâu, A Hoa từ từ đứng dậy: “Nhanh lên, anh không có quá nhiều thời gian đâu.” Sau khi nói xong câu này, anh ta cứ thế bước đi, không thèm quay đầu lại nhìn đối phương một cái.

Sau khi trở về từ phòng thăm gặp, Đỗ Minh Cường quả nhiên không còn tâm trạng ung dung nhàn nhã như trước, bữa trưa nhai nuốt thật vô vị, sau bữa cơm bèn thả mình xuống giường nhưng lại không thể chìm vào giấc ngủ được, mắt cứ mở trợn trừng nhìn lên trần nhà, tâm tư xao động khó có thể bình ổn lại được.

Sau 2 giờ chiều chính là khoảng thời gian các phạm nhân được vui chơi giải trí. Đỗ Minh Cường thì vẫn theo thói quen tìm một góc vắng người để nghe nhạc, hy vọng có thể tìm lại được cảm giác yên tĩnh giây lát giữa tiếng nhạc violin. Nhưng sau khi tiếng nhạc vang lên, Đỗ Minh Cường ngược nhìn từng đám mây trắng trên bầu trời, cơ thể hình như cũng đã bay theo những nốt nhạc đó vào giữa không trung, đó đúng là một sự trải nghiệm vô cùng kỳ diệu, nhưng vẫn bị trộn lẫn chút cảm giác hụt hẫng.

Sau khi nghe hết cả đĩa CD, Đỗ Minh Cường bỏ tai nghe ra, chợt phát hiện thấy Hàng Văn Trị đã ngồi ở cạnh mình không biết từ lúc nào. Hắn đang định lên tiếng hỏi, Hàng Văn Trị đã cướp lời trước: “Hôm nay hình như anh có tâm sự phải không?”

Đỗ Minh Cường mỉm cười, coi như là mặc nhận.

“Anh có thể nói với tôi – giống như trước đây tôi nói với anh vậy.” Hàng Văn Trị nhìn Đỗ Minh Cường, thái độ rất chân thành.

Đỗ Minh Cường lắc đầu. Hẳn đúng là muốn tìm một người để dốc bầu tâm sự, nhưng những thứ ở trong đáy lòng mình thì Hàng Văn Trị sao có thể hiểu được chứ?

Hàng Văn Trị thấy đối phương như vậy, bèn do dự một lát, lại nói: “Có thể anh chỉ muốn yên tĩnh một mình? Vậy thì tôi không làm phiền anh nữa.” Nói xong bèn tự giác đứng dậy định bước đi.

Đỗ Minh Cường đột nhiên kéo anh ta lại: “Đợi đã, tôi có việc muốn nói với anh.”

Hàng Văn Trị ngồi trở lại, mỉm cười nói: “Sao thế? Anh thay đổi ý kiến rồi à?”

Đỗ Minh Cường nhìn chăm chăm vào Hàng Văn Trị, thần sắc trịnh trọng, xem ra không giống như bộ dạng muốn dốc bầu tâm sự. Hàng Văn Trị bị nhìn đến độ thấy hơi hoảng, giơ tay lên gãi đầu, hỏi: “... Sao vậy?”

“Lần trước anh nói... anh muốn vượt ngục?” Đỗ Minh Cường hạ giọng hỏi ngược lại.

Đề tài này thay đổi nhanh quá, Hàng Văn Trị hình như hơi گیет mình, len lén nhìn xung quanh một lượt.

“Đừng nhìn khắp nơi thế...” Đỗ Minh Cường nhắc nhở anh ta, “Cứ trò chuyện như bình thường là được.”

Hàng Văn Trị cố bình ổn lại tâm trạng, nói vẻ thấp thỏm: “Sao đột nhiên anh lại hỏi đến việc này?”

Đỗ Minh Cường đã đưa ra quyết định, nói thẳng: “Tôi thay đổi ý kiến rồi.”

“Ý anh là gì?” Hàng Văn Trị ghé người vào đối phương. Rõ ràng mặc dù đều là bốn chữ “thay đổi ý kiến”, nhưng lời nói của Đỗ Minh Cường và ý tứ vừa rồi của mình hoàn toàn khác nhau. Ngụ ý ẩn giấu ở trong đây khiến cho Hàng Văn Trị vô cùng kích động, giọng nói của anh ta cũng hơi run rẩy.

“Tôi cũng muốn ra ngoài...” Đỗ Minh Cường chứng thực sự suy đoán của Hàng Văn Trị, hắn nói giọng nghiêm túc: “Tôi sẽ vượt ngục cùng với anh.”

Trời ơi, đây đúng là tin tức mà Hàng Văn Trị đã chờ đợi từ lâu! Cần phải biết rằng lúc trước anh ta đã nhiều lần muốn thuyết phục Đỗ Minh Cường, nhưng đối phương vốn không cho anh ta cơ hội để mở miệng. Thật không ngờ hôm nay Đỗ Minh Cường lại chủ động thay đổi thái độ, khó tránh khiến cho Hàng Văn Trị quá vui mừng. Ngoài việc hưng phấn, anh ta cũng khó có thể tránh được sự nghi ngờ về tính chân thực của sự thay đổi này, thế là anh ta không kìm được nhắc nhở đối phương: “Anh đã nói, anh vốn dĩ cũng không cần ở đây quá lâu, vốn không cần phải vượt ngục mà.”

Câu trả lời của Đỗ Minh Cường rất ngắn gọn: “Tình hình bây giờ khác rồi.”

Hàng Văn Trị vẫn muốn hỏi cho đến cùng: “Vì sao?”

Đỗ Minh Cường không muốn dây dưa mãi vấn đề này, hắn lắc đầu nói: “Vì sao không quan trọng, điều quan trọng là: Anh chuẩn bị làm thế nào?”

“Ý anh hỏi là tôi có kế hoạch gì à?”

Đỗ Minh Cường nheo mắt: “Lần trước anh nói anh đã có một số suy nghĩ.”

Hàng Văn Trị tích cực trả lời: “Đúng vậy.” Sau đó anh ta lại một lần nữa nhìn xung quanh, thận trọng hỏi: “Chúng ta có cần phải chuyển chỗ khác không?”

Đúng vậy, đây không thể coi là nơi kín đáo... Thường xuyên có những người phạm nhân khác đi qua.

Đỗ Minh Cường thì lại không căng thẳng hoang mang giống như Hàng Văn Trị, hắn giơ tay ôm lấy vai Hàng Văn Trị, nói: “Cứ nói bình thường đi, không cần nhìn tôi, cũng không cần nhìn xung quanh, cứ thể hiện như bình thường là được.” Sau khi nói xong, còn bật cười ha ha mấy tiếng, như thể họ đang vui đùa với nhau vậy.

Dưới sự dẫn dắt của Đỗ Minh Cường, thần kinh Hàng Văn Trị cũng thả lỏng ra. Anh ta tỏ vẻ lơ đãng nhìn sân bóng rổ gần đó, hạ giọng nói: “Theo như tôi thấy, muốn vượt ngục bắt buộc phải tiến hành theo hai bước. Bước thứ nhất: Phải nghĩ ra cách để đi ra khỏi khu trại giam số 4.”

Đỗ Minh Cường gật đầu, lời nói của đối phương hoàn toàn phù hợp với suy nghĩ của hắn. Khu trại giam số 4 là nơi tập trung nghỉ ngơi, hoạt động và lao động của các phạm nhân nhận hình phạt nặng, nơi đây đương nhiên là trở thành một nơi trọng điểm bị theo dõi khống chế sát sao nhất ở trong ngục. Ngoài việc khắp nơi đều lắp đầy máy quay camera giám sát, trên bốn chòi canh ở bốn phía còn có cả cảnh sát vũ trang được trang bị đầy đủ súng đạn, các phạm nhân nếu có bất cứ hành vi khác thường nào đều sẽ lập tức bị phát hiện, cho nên muốn gây nên động tác gì ở trong khu vực này thì không được thực tế lắm. Thế nên việc rời khỏi khu trại giam số 4 đâu có dễ dàng gì?

“Đi như thế nào? Đi theo hướng nào?” Đỗ Minh Cường liền một lúc đưa ra hai câu hỏi.

“Bắt buộc phải đi theo hướng kia.” Hàng Văn Trị giơ tay ra chỉ, trả lời câu hỏi thứ hai trước. Và hướng chỉ của anh ta chính là nhắm vào quần

thể tòa nhà văn phòng được xây dựng giống như trận đồ bát quái.

Đỗ Minh Cường nhìn theo hướng tay chỉ của Hàng Văn Trị, trong miệng liền buông ra câu nói chẳng ăn khớp chút nào: “Thằng đấy à? Nó là thằng ngốc, anh cứ mặc kệ nó!”

Hàng Văn Trị thoáng ngần người, ngay sau đó liền nhìn thấy có phạm nhân đang đuổi theo quả bóng rổ chạy tới, cũng bèn hất tay phô trương thanh thế lên tiếng: “Nếu như nó còn dám gây chuyện với tôi nữa, tôi cũng chẳng phải dễ bắt nạt đâu.”

“Phì, Mắt Kiếng sắp ra oai rồi đấy!” Phạm nhân nhặt quả bóng rổ cười hi ha hét lên, có vẻ như sợ thiên hạ không đủ loạn.

Đỗ Minh Cường và Hàng Văn Trị liếc nhìn đối phương một cái, chẳng thèm để tâm đến gã. Phạm nhân đó cảm thấy tẻ nhạt bèn ôm bóng quay trở về. Đỗ Minh Cường nhìn theo thấy gã đi xa, bắt đầu phân tích theo hướng tư duy của Hàng Văn Trị: “Khu văn phòng làm việc đúng là nơi phòng bị lỏng nhất trong cả trại giam này, bởi vì phạm nhân thường thì không thể đến được chỗ đó. Ngược lại, nếu như có thể đến được chỗ đó, cơ hội vượt ngục sẽ tăng lên rất nhiều.”

“Cho nên điều then chốt chính là làm thế nào đến được chỗ đó.” Hàng Văn Trị đón lời, rồi lại quay trở lại câu hỏi đầu tiên mà Đỗ Minh Cường đưa ra, “Thực ra tôi đã nghĩ rồi, có hai cách, đi công khai hoặc là đi lén lút.”

“Ừm.” Đỗ Minh Cường cũng có thể tạm hiểu ý của Hàng Văn Trị, nhưng hẳn vẫn khuyến khích đối phương: “Anh nói kỹ xem nào.”

“Đi công khai, chính là lợi dụng một số cơ hội hợp pháp để tiến vào khu văn phòng. Ví dụ như chiều hôm qua chúng ta cùng đi xếp hàng hóa, hoặc là có lúc bị quản giáo gọi đến để hỏi chuyện, vân vân.”

“Nếu mà đi công khai...” Đỗ Minh Cường trầm ngâm nói: “...Vượt ngục, thì phải dùng đến vũ lực.”

“Vũ lực?” Hàng Văn Trị ngẩn người, nói: “Việc này tôi vẫn còn chưa suy nghĩ kỹ... Vũ lực có được từ đâu chứ?”

Đỗ Minh Cường nói: “Tôi cũng chưa suy nghĩ kỹ. Nhưng nếu đã đi là đi công khai, vậy thì lén lút chạy trốn là điều không thể. Chỉ có thể dùng đến vũ lực, tìm cơ hội để xử lý quản giáo giám sát, hoặc là cướp chiếc xe tải chở hàng, cứ lao ra khỏi cổng.”

“Việc này quá mạo hiểm thì phải?” Hàng Văn Trị vội vàng lắc đầu, “Hơn nữa... hơn nữa như vậy khó tránh khỏi làm hại đến những người vô tội.”

Đỗ Minh Cường bật cười, bày tỏ thấu hiểu. Hàng Văn Trị dù sao cũng chỉ là một kẻ thư sinh, mặc dù anh ta có sự khao khát vượt ngục cháy bỏng, nhưng nếu thực sự bảo anh ta đi hành hung giết người, chắc chắn là gây khó dễ cho anh ta rồi.

Đỗ Minh Cường bèn hỏi: “Vậy anh nói xem, đi lén lút thì đi như thế nào?”

“Nếu đi lén lút thì cần phải nghĩ cách để lén đi qua được khu nông trường phía trước mặt, tiến vào trong khu văn phòng. Như vậy thì sẽ không có người quản giáo theo dõi, muốn làm việc gì đó thì cũng có không gian hơn.”

Đỗ Minh Cường trầm mặc giây lát, lắc đầu nói: “Lén lút đi đến đó? Tôi thì chả nghĩ ra được cách nào cả. Khu trại giam số 4 vốn dĩ là có cảnh vệ canh giữ nghiêm ngặt, trên bốn bức tường xung quanh thì đều là chòi canh, cho dù chúng ta có thể đi xuyên qua nông trường, cũng chưa chắc đi được đến những tòa nhà văn phòng đó. Ở đó có cảnh vệ canh giữ, hơn nữa khu quần thể tòa nhà văn phòng được xây dựng giống như mê cung, không có quản giáo dẫn đường thì không thể nào đi thoát ra được.”

Hàng Văn Trị không vội đón lời, chỉ nhìn về phía xa, như thể đang suy nghĩ gì đó.

Đỗ Minh Cường thấy bộ dạng này của đối phương, suy đoán: “Anh có cách gì hay à?”

“Đúng là có một cách... Tôi đã nghĩ rất lâu.” Hàng Văn Trị thoáng ngừng lại, nói: “Chúng ta có thể đi dưới đường ngầm.”

“Đường ngầm?” Đỗ Minh Cường thoáng đoán được ra điều gì đó, đầu óc nhanh chóng vận động.

“Đúng vậy. Nếu đi từ dưới đường ngầm, những vấn đề mà chúng ta vừa nhắc đến đều hoàn toàn không tồn tại nữa.” Ánh mắt Hàng Văn Trị toát ra tia sáng lấp lánh, “Chúng ta có thể đi vòng qua cảnh vệ để tiến vào tòa nhà văn phòng, thậm chí có thể đi qua được tòa nhà văn phòng, đến thẳng được bãi đỗ xe ở trước tòa nhà.”

“Ý của anh là... đi ống ngầm dưới đất?”

Hàng Văn Trị gật đầu, đồng thời lại nói: “Tôi làm về thiết kế thành phố, quá quen thuộc với những loại ống ngầm ở dưới đất này.”

Đỗ Minh Cường đã quên điều này, bây giờ nghe thấy Hàng Văn Trị nhắc đến, không kìm được lên tiếng khen ngợi: “Tốt!”

Hàng Văn Trị nhận được sự cổ vũ, nói luôn: “Theo như yêu cầu của thiết kế thành phố, ống ngầm ở dưới đất của khu trại giam ít nhất sẽ có mấy loại ống nước, ống nước thải, ống nước mưa và hệ thống ống phòng hỏa, nếu như chúng ta cần phải đi ở dưới lòng đất, ống nước mưa là sự chọn lựa đầu tiên. Bởi vì lượng mưa của thành phố này khá lớn, cho nên thiết kế của ống nước mưa thường khá rộng, chỉ cần không đi đúng vào ngày trời mưa, việc đi ở trong ống nước chắc chắn không có vấn đề gì.”

Đỗ Minh Cường cũng không đến nỗi không hiểu biết gì về những loại ống này, hắn đột nhiên hỏi vẻ đầy hy vọng: “Ống nước mưa thường sẽ hướng ra con sông gần nhất phải không?”

Hàng Văn Trị lại một lần nữa gật đầu, đồng thời anh ta lại không thể không phá hủy hy vọng đẹp đẽ của đối phương: “Anh muốn thông qua ống nước để trực tiếp trốn hẳn ra khỏi nhà giam là điều không thể. Bởi vì theo như quy phạm thiết kế, khi thiết kế mạng lưới ống nước ngầm dưới lòng đất của khu vực trại giam, ở cửa thông ra thế giới bên ngoài chắc chắn phải thiết kế song sắt chặn lại. Cho nên chúng ta có đi vòng vo thế nào, cũng chỉ có thể đi loanh quanh ở dưới đường ngầm trong phạm vi khu vực trại giam mà thôi.”

“Là song sắt thế nào, có khóa không?”

“Là những song sắt rất to, đã hàn chết lại rồi, không thể mở ra được.”

Đỗ Minh Cường há miệng vẻ tiếc nuối, hắn vốn có bản lĩnh mở khóa cao siêu, đáng tiếc lại không có đất dụng võ. Sau khi suy nghĩ giây lát, hắn lại phân tích: “Anh nói phải lắm, mục tiêu hành động bước đầu tiên của chúng ta chính là rời khỏi khu vực trại giam số 4. Chúng ta có thể tìm một buổi tối nào đấy để chui vào tòa nhà văn phòng, sẽ thay bộ cảnh phục của quản giáo ở đó. Tiếp theo cần phải làm thế nào để trốn ra được khỏi trại giam... thì phải lên kế hoạch lâu dài và chắc chắn.”

“Đúng là như vậy. Trước mắt tôi cũng chỉ có thể nghĩ được đến bước thứ nhất, tiếp theo đó cần phải làm thế nào thì hoàn toàn chưa có hướng nào cả, nhưng bây giờ anh chịu giúp tôi, sự tự tin của tôi đã tăng lên rất nhiều rồi.” Khi nói câu này, trong ánh mắt Hàng Văn Trị tràn ngập sự mong đợi.

Đỗ Minh Cường thì lại trầm lắng đầu. Minh chẳng qua chỉ là vừa mới nói muốn vượt ngục, Hàng Văn Trị đã hưng phấn như vậy, lẽ nào trong ánh

mắt anh ta, mình đã trở thành một nhân vật giỏi giang xuất chúng có thể làm được tất cả mọi việc sao? Thực ra việc vượt ngục này bản thân Đỗ Minh Cường cũng không hề dám chắc, nếu không phải là xuất phát từ nguyên nhân đặc biệt đó, hẳn vốn sẽ không bao giờ hành động mạo hiểm như vậy.

Trong khi lên kế hoạch cho sự việc liên quan đến chuyện sinh tử, quá hưng phấn tuyệt đối không phải là việc gì hay ho cả. Đỗ Minh Cường cảm thấy cần phải tạt gáo nước lạnh cho Hàng Văn Trị. Thế là hắn nghiêm mặt hỏi: “Anh đã nghĩ đến bước đầu tiên này, hơn nữa còn nghĩ bao nhiêu ngày như vậy. Vậy thì anh hãy nói cho tôi biết: Chúng ta cần phải làm thế nào để chui từ ống nước mưa vào được tòa nhà văn phòng?”

“Ở trong khu trại giam số 4, tôi đã tìm thấy được hai nắp hố nước mưa, đây có thể trở thành lối vào dưới lòng đất. Nếu như may mắn, có thể tìm ra được một lối ra ở gần tòa nhà văn phòng...”

“Có thể?” Đỗ Minh Cường cười khẩy “hi” một tiếng, “Tôi không cần “có thể”, điều tôi cần là một kế hoạch có khả năng thực hiện được 100%. Tôi không cho phép tồn tại bất cứ khả năng thất bại nào, bởi vì chúng ta không có cơ hội để làm lại.”

Hàng Văn Trị gấn người, nói vẻ hơi ngượng ngùng: “Tôi vẫn còn chưa kịp nắm rõ được tình hình gần khu tòa nhà văn phòng. Hơn nữa, mỗi lần đến đó đều có người quản giáo theo sát không thể nào nhìn ngó lung tung được.”

Đỗ Minh Cường chỉ muốn làm cho Hàng Văn Trị bình tĩnh hơn, chứ không phải là thực sự muốn đả kích đối phương. Nhìn thấy đã đạt được hiệu quả, ngữ khí của hắn cũng mềm mỏng hơn. Sau khi trầm ngâm giây lát, hắn bắt đầu đưa ra lời đề nghị của mình: “Bây giờ chẳng phải anh thường xuyên đến giảng bài cho con trai của Trương Hải Phong sao? Đây là cơ hội tốt để nắm rõ được địa hình, hãy nghĩ cách để lợi dụng một chút.”

Hàng Văn Trị gật đầu nói: “Tôi hiểu.”

“Còn có một vấn đề nữa.” Đỗ Minh Cường lại nghĩ đến một chi tiết, lập tức nêu ra, “Lối ra của đường ống nước mưa chắc chắn là ở ngoài trời, cũng có nghĩa là: Chúng ta thông qua đường ống nước mưa nhiều nhất cũng chỉ có thể tiếp cận được quần thể tòa nhà văn phòng, nhưng không thể nào tiến hẳn vào được trong tòa nhà. Nếu như muốn lấy tòa nhà văn phòng làm trạm trung chuyển, cần phải suy xét đến vấn đề làm thế nào để vào được trong tòa nhà.”

Đương nhiên, lối ra vào của mỗi tòa nhà đều sẽ có cảnh vệ trực ban 24/24 giờ. Muốn lặng lẽ tiến được vào trong tòa nhà, muốn đi qua con đường chính thống thì chắc chắn là điều không thể. Hàng Văn Trị suy ngẫm một lúc, nói: “Nếu nhất định tiến vào trong tòa nhà, vẫn phải thông qua đường ống. Đường ống nước mưa sẽ không vào đến tận trong tòa nhà, phải đi đường ống thông gió tiến vào tòa nhà. Chúng ta có thể tìm một nắp cống thông gió cách đường ống nước mưa không xa mà lại ở một vị trí kín đáo gần tòa nhà văn phòng, nó sẽ là cửa giao nhau khi chuyển tuyến đường.”

Đỗ Minh Cường đã hiểu. Muốn từ trong khu trại giam số 4 đi qua được khu vực nông trường đến được quần thể tòa nhà văn phòng, chỉ có duy nhất một con đường đi qua ống nước mưa. Và muốn vào trong tòa nhà văn phòng thì lại phải chuyển thành ống thông gió. Hắn ngược mắt nhìn tòa nhà cao tầng và nông trường ở phía xa, do dự một lát, nói: “Nếu là như vậy, việc chọn lựa điểm chuyển tiếp phù hợp vô cùng quan trọng.”

Hàng Văn Trị “ừm” một tiếng, nói: “Trước khi xác định hành động, tôi bắt buộc phải có được sơ đồ thiết kế đường ống của cả khu vực trại giam, như vậy tôi mới có thể biết được vị trí của những nắp cống ở đâu. Hơn nữa khi xuống dưới lòng đất thì không thể nào phân biệt được hướng đông tây nam bắc, không có bản đồ tuyến đường ống ngầm,

chúng ta rất khó có thể nắm vững được đúng phương hướng để tiến bước.”

Đỗ Minh Cường chau mày: “Sơ đồ thiết kế đường ống? Đi đâu để lấy được thứ này chứ?”

Ánh mắt Hàng Văn Trị nhìn chéch về phía tây khu trại giam, chậm rãi nói: “Tôi có cách... nhưng vẫn phải chờ đợi cơ hội thích hợp.”

Đỗ Minh Cường giật mình, nhìn theo ánh mắt của Hàng Văn Trị. Phía tây chính là khu nấu ăn trong trại giam, ông mặt trời sau buổi trưa đang nhô lên khỏi ống khói cao sừng sững, ánh nắng chói chang khiến cho hai người đều bất giác nheo mắt lại...

Trong buổi chiều của ngày cuối xuân này, hai người Đỗ Minh Cường và Hàng Văn Trị lần đầu tiên bàn bạc sâu thêm về kế hoạch vượt ngục. Nếu xét từ lịch sử của Trại giam số 1 thành phố A này, họ hình như là đang làm một cuộc thử sức tự tìm kiếm con đường chết. Bởi vì đây là trại giam được phòng bị nghiêm ngặt nhất trong toàn tỉnh, gần hai mươi năm nay, chưa bao giờ xảy ra sự việc vượt ngục thành công. Chặn trước mặt họ không chỉ là máy giám sát được bố trí dày đặc và những người lính gác trang bị vũ trang đầy đủ, còn có bức tường vây quanh nhà ngục cao bằng hai tầng tòa nhà và lưới điện được bố trí dày đặc ở đầu tường. Trong phạm vi xung quanh bức tường vây hơn mười mét đều là khu vực cấm đi lại, cho dù là buổi đêm, cũng có hàng chục chiếc đèn chiếu sáng liên tục quét đi quét lại ở phía chân tường, chỉ cần anh dám đến gần, lập tức sẽ bị cảnh sát vũ trang ở trên đài vọng gác nổ súng bắn chết.

Và cánh cổng lớn của trại giam tương tự cũng vô cùng chắc chắn: Cánh cổng sắt dày nặng giữ nguyên trạng thái đóng kín, chỉ có khi xe động cơ đi qua mới được mở ra. Đương nhiên, trước khi mở cánh cổng sắt, bất cứ chiếc xe động cơ nào cũng đều phải trải qua sự kiểm tra nghiêm ngặt, quy trình kiểm tra thậm chí còn bao gồm cả kỹ thuật công nghệ cao, nếu như phát hiện ra điều gì bất thường, người cảnh sát vũ trang đứng ở

trước cổng sẽ lập tức chìa súng vào, vốn không để cho phạm nhân có bất cứ cơ hội nào để lẩn trốn ra ngoài.

Cánh cổng bên dành cho người bộ hành ra vào thì biện pháp kiểm tra an toàn lại càng nghiêm ngặt hơn: Cánh cổng bên được chia thành hai lối trước sau, toàn bộ được tạo thành từ kính chống đạn cường lực cao. Giữa hai cánh cổng hình thành một lối đi trong suốt dài khoảng năm mét rộng khoảng ba mét, lối đi này được gọi là khu vực trung gian. Các nhân viên nội bộ nhiều khi muốn ra khỏi trại giam qua cổng bên, trước tiên cần phải mở được cánh cửa đầu tiên bằng khóa nhận biết dấu vân tay, loại khóa này chỉ có tư liệu dấu vân tay của người quản giáo trại giam được nhập vào trước mới có thể điều khiển được. Việc thông qua được cánh cửa đầu tiên không có nghĩa là có thể rời khỏi trại giam, bởi vì phía trước vẫn còn cánh cửa thứ hai, là cánh cửa điện tử do con người thao tác đóng mở. Nhân viên đi ra khỏi trại giam sau khi đến được khu trung gian một cách an toàn, cánh cửa đầu tiên phía sau họ sẽ được đóng lại, lúc này họ chính là bị khống chế giữa hai cánh cửa, tiến thoái đều không được. Cảnh vệ trực ban ở bên ngoài cánh cửa thứ hai này sẽ thông qua cửa kính trong suốt để kiểm tra thân phận và giấy thông hành ra vào của từng người ở trong khu trung gian, sau khi xác định là không có gì bất thường mới mở cánh cửa này ra. Cho nên, nếu như thực sự có phạm nhân muốn thông qua việc bắt giữ quản giáo hoặc là đóng giả để trà trộn ra khỏi trại giam, vậy thì kết cục của hắn chỉ có thể là trở thành con cua trong rọ trong khu trung gian mà thôi.

Đỗ Minh Cường và Hàng Văn Trị có thảo luận rôm rả hơn nữa, kế hoạch chạy trốn ra ngoài của họ cũng chỉ đến được khu tòa nhà văn phòng ở bên ngoài khu vực trại giam mà thôi. Họ dựa vào cái gì để có thể vượt qua được bức tường vây và cánh cổng sắt chứ? Vấn đề then chốt này lẽ nào hai người chưa từng nghĩ đến sao? Hoặc là hai người đều ý thức được việc này quá khó khăn, cho nên tạm thời né tránh vấn đề này sao?

Hoặc có thể nói, bọn họ thực sự đều đang cất giấu những suy nghĩ khác? Tất cả một loạt câu hỏi này chỉ có thể đợi đến buổi đêm kinh thiên động

địa mới có thể lần lượt được giải đáp...

Từ sau hôm đó, Đỗ Minh Cường và Hàng Văn Trị chỉ cần có thời gian là lại túm tụm với nhau, mỗi người tự đưa ra suy nghĩ của mình để trao đổi một hồi. Mọi người đều biết mối quan hệ giữa hai người này trước nay đều rất tốt, cho nên không ai nghi ngờ gì về sự tiếp xúc thường xuyên của họ.

Cứ giống như một vòng luân hồi khô khan, cuối tuần lại kết thúc, việc lao động cải tạo của tuần mới lại bắt đầu. Đỗ Minh Cường và Hàng Văn Trị đã có suy nghĩ vượt ngục, trong lúc làm việc thì lại càng chăm chỉ nghiêm túc, không muốn lại xảy ra những việc thị phi rườm rà. Đến buổi chiều thứ hai, cả hai người đang chuyên tâm làm việc, đột nhiên ở cửa nhà xưởng vang lên những tiếng xao động, khi ngược mắt nhìn, thấy Tiểu Thuận và Hắc Tử bị quản giáo áp giải vào. Thì ra là đã đủ thời hạn nhốt phòng kín, hai người này được quay trở lại khu vực trại giam.

Trải qua cuộc sống bị nhốt trong phòng kín suốt mười ngày không nhìn thấy mặt trời, hai người này trông lại có vẻ béo trắng ra nhiều. Trắng ra đương nhiên là do không bị ánh nắng chiếu vào, còn béo ra thực ra là do nhiều ngày không được hoạt động, đồ ăn ở trong phòng kín rất tẻ, do đó đã khiến cho cơ thể bị phù thũng. Nếu như quan sát kỹ, có thể nhận ra bước chân của hai người đó khi bước đi đều liêu xiêu, đây mới là biểu hiện chân thực của tình trạng thể chất.

Tuy nhiên, đối với sự trừng phạt nhốt phòng kín này, điều khủng khiếp hơn thực ra là sự giày vò về phương diện tinh thần đối với con người. Thử tưởng tượng một chút, trong căn phòng tối đen chật chội khép kín, không tiếp xúc được đến bất cứ thông tin gì ở thế giới bên ngoài, không có bất cứ công việc gì, không có bất cứ sự tiêu khiển gì, thậm chí ngay cả người để nói chuyện cũng không có. Ngày nào cũng chỉ khi có người đến đưa cơm mới được tận hưởng chút không khí và ánh nắng tươi mới, nếu không chỉ có thể chịu đựng sự cô độc và áp lực vô tận giữa màn đêm đen kịt. Bất cứ ai sống ở trong môi trường như vậy một ngày, thế giới nội

tâm của anh ta cũng sẽ đều hoang tàn hoặc mọc đầy cỏ dại, tinh thần cũng đứng ở bên bờ của sự sụp đổ.

Các phạm nhân dùng ánh mắt để đón tiếp hai phạm nhân đã chịu đủ nỗi khổ nạn này, mọi người đều đang cười thầm trước tai họa của người khác. Tiểu Thuận và Hắc Tử cũng không còn sự huênh hoang trước đây, cả hai đều cúi đầu, dờ dẫm bước theo quản giáo, bước chân di động một cách máy móc, như thể con rối gỗ đã mất đi linh hồn. Rõ ràng, vết thương tinh thần của họ vẫn đang hoành hành phát huy uy lực cuối cùng.

“Phân cho hai bọn họ chút công việc. Bị nhốt lâu như vậy đừng để cho kỹ năng sản xuất bị hoang phế.” Lão Hoàng đứng ở cửa, hét lên với “Bánh màn thầu”. “Bánh màn thầu” hiểu ý, lập tức phát nguyên liệu và công cụ sản xuất cho Tiểu Thuận và Hắc Tử, khi phát bút chì, anh ta còn đặc biệt chế giễu Hắc Tử một câu: “Lần này phải giữ thật kỹ đấy, đừng để làm mất nữa.”

Hắc Tử mơ màng nắm chặt lấy chiếc bút chì, giây lát sau, tư duy của gã từ từ khởi động, bèn quay sang trừng mắt nhìn Tiểu Thuận một cái. Tiểu Thuận vốn cũng đang nhìn gã, ánh mắt hai người va vào nhau, lập tức có cảm giác như là bắn ra các đốm lửa.

Tiểu Thuận hần học bữu môi, lộ ra khẩu hình “hừ!”. Bởi vì quản giáo vẫn đứng ở gần đó, cậu ta không dám phát ra tiếng.

Quản giáo không chú ý đến chiêu trò của Tiểu Thuận, nhưng anh Bình đứng cạnh đó thì lại nhìn thấy rất rõ. Y lập tức đánh mặt lại trách: “Làm việc cẩn thận cho tao! Mẹ kiếp, còn lo chưa đủ ê mặt à?”

Trong con mắt của Tiểu Thuận và Hắc Tử, uy nghiêm của anh Bình không hề thấp kém so với Trương Hải Phong. Hai người vội vàng thu ánh mắt lại, cả hai đều ngoan ngoãn ngồi im. Chiều hôm nay cuối cùng cũng không xảy ra sự việc gì.

Sau khi kết thúc công việc của một ngày, quản giáo dẫn các phạm nhân đến ăn tối ở nhà ăn. Theo như yêu cầu, trên đường tiến vào nhà ăn thì bắt buộc phải xếp hàng, nhưng sau khi đã tiến vào nhà ăn thì các phạm nhân có thể tùy ý phân tán ra các vị trí. Đỗ Minh Cường và Hàng Văn Trị sau khi lấy cơm xong, tìm một góc ít người để ngồi, hai người đối diện với nhau, vừa ăn vừa nói chuyện.

Vừa mới nói được mấy câu, Đỗ Minh Cường chợt ra hiệu bằng mắt với Hàng Văn Trị, Hàng Văn Trị cảnh giác quay đầu lại nhìn, thấy anh Bình đang bê khay cơm từ từ bước tới.

Hàng Văn Trị chủ động chào một tiếng: “Anh Bình.” Đỗ Minh Cường thì lại chỉ mãi ăn cơm của mình, như thể không nhìn thấy gì cả. Anh Bình biết hăn trước nay vẫn như vậy, nên cũng không bực bội, chỉ hướng cằm về phía Hàng Văn Trị, nói: “Mày đi chỗ khác, tao nói chuyện với nó một lát.”

Hàng Văn Trị thu dọn hộp cơm của mình, nhường chỗ cho anh Bình. Đồng thời nghĩ thầm: Anh Bình muốn làm gì nhỉ? Lễ nào mấy hôm nay mình và Đỗ Minh Cường thân mật quá, khiến cho đối phương nghi kị? Trong lòng cảm thấy thấp thỏm, anh ta cũng không vội rời đi ngay, chỉ bê hộp cơm bước mấy bước, nhìn bộ dạng như đang tìm chỗ, thực ra là muốn nghe rõ cuộc anh Bình nói gì.

Anh Bình ngồi đối diện với Đỗ Minh Cường, cũng không hàn huyên, hỏi thẳng luôn: “Chiếc bút chì lần trước, có phải là mày lấy không?” Khi nói y lại quay sang liếc nhìn Hàng Văn Trị một cái, hình như rất không hài lòng đối với động tác lè mề chặm chạp của anh ta.

Hàng Văn Trị biết câu nói đầu của anh Bình không liên quan đến kế hoạch vượt ngục của mình, lập tức yên tâm, thế nên liền bước nhanh đi đến một góc khác để ăn cơm.

Ở đây này Đỗ Minh Cường đối diện với câu hỏi trực diện của anh Bình, trả lời cũng rất rõ ràng: “Không phải.”

Anh Bình lại nói: “Một chiếc bút chì mới dài như vậy, nói mất là mất luôn...” y vừa nói vừa giơ đũa trong tay để minh họa, “... Không tìm thấy được ở đâu cả, sự việc này thực sự quá kỳ lạ.”

Đỗ Minh Cường vẫn nhai ngồm ngoàm trong miệng, làu bàu phụ họa: “Ừm, đúng là rất kỳ lạ.”

Anh Bình nhìn Đỗ Minh Cường, trong ánh mắt như thể mang theo quả dọi nặng ngàn cân, tạo nên áp lực dồn nén. Nhưng Đỗ Minh Cường lại dùng ánh mắt vô tội để đón nhận, gắng hết sức để hóa giải thứ áp lực cuộn trào này.

Anh Bình nghịch ngợm đôi đũa trong tay, đột nhiên chĩa đầu đũa về phía Đỗ Minh Cường, cười khẩy nói:

“Người có thể gây ra sự việc kỳ quái này, không phải là mày thì là Tiểu Thuận.”

“Đúng vậy.” Lần này Đỗ Minh Cường không chỉ phụ họa, còn giúp anh Bình giải thích tỉ mỉ: “Hôm đó chỉ có hai người chúng tôi ra phía ngoài nhà xưởng, hơn nữa còn tiếp xúc với chiếc xe tải chở hàng. Nếu như chiếc bút chì đó không thể nào tìm thấy được, khả năng lớn nhất chính là bị người nào đó trong hai người chúng tôi kẹp vào trong hàng hóa đưa ra khỏi trại giam rồi.”

Thấy Đỗ Minh Cường hợp tác như vậy, nét mặt của anh Bình cũng dịu đi phần nào, y thậm chí còn khen ngợi đối phương một câu: “Mày đúng là một kẻ thông minh.”

Đỗ Minh Cường nhai nhanh miếng cơm, sau khi nuốt vào trong bụng bèn nói: “Anh hãy đi hỏi thẳng Tiểu Thuận đi, sự việc này không liên

quan gì đến tôi.”

Anh Bình nheo mắt: “Mày không lừa tao chứ?”

Đỗ Minh Cường mỉm cười, hỏi ngược lại: “Tôi muốn xử lý Hắc Tử, cần phải mất công tốn sức như vậy sao?”

Anh Bình “ừm” một tiếng, hiểu ý đối phương. Chiếc bút chì đó đưa ra khỏi nhà tù, ngoài việc hãm hại Hắc Tử thì còn có ý nghĩa gì chứ? Đỗ Minh Cường từ lâu đã tóm được điểm yếu của Hắc Tử, hẳn muốn xử lý Hắc Tử, vốn không cần phải đưa ra hạ sách này. Sau khi phân tích như vậy, chiếc bút chì là do Tiểu Thuận lấy đi đã chắc chắn không còn nghi ngờ gì nữa.

“Sự việc này thực ra không hề khó đoán, chỉ là không ai có được chứng cứ. Tao cũng phải cẩn thận một chút.” Anh Bình điều chỉnh đôi đũa ở trong tay mình, xem ra chuẩn bị ăn cơm.

“Tôi hiểu...” Đỗ Minh Cường rất thấu tình đạt lý, “Ở trong phòng giam anh là đại ca, có một số việc nhất định phải giải quyết ổn thỏa.”

Anh Bình gạt đầu chọc đôi đũa vào trong hộp cơm, như đưa ra kết luận có tính tổng kết: “Mày nói không phải là mày làm, tao tin mày.”

“Cảm ơn anh Bình.” Đỗ Minh Cường dù có ngang ngược thế nào, lúc này đây cũng phải lên tiếng cảm ơn.

Anh Bình giơ tay trái lên, coi như là đáp lại lời cảm ơn, sau đó lại nói: “Tối nay tao xử lý việc ở trong phòng, mày đừng có hỏi nhiều.”

Cái gọi là “việc trong phòng” đương nhiên là chỉ sự xích mích giữa Hắc Tử và Tiểu Thuận. Vốn dĩ việc mâu thuẫn giữa các phạm nhân không hề hiếm gặp, anh Bình cũng không để ý. Nhưng bây giờ sự việc càng lúc càng lớn, nếu y không nhúng tay vào được, không biết ăn nói thế nào với

quản giáo, chính bản thân mình ở trong các phạm nhân cũng sẽ mất đi uy quyền. Cho nên mặc dù Hắc Tử và Tiểu Thuận đã bị xử phạt bằng việc nhốt phòng kín, anh Bình với vai trò là nhân vật đứng đầu, vẫn cần phải có lời với quản giáo. Bây giờ y đến tìm Đỗ Minh Cường, một là thân phận của hắn cũng có chút liên quan đến sự việc này, cần phải hỏi cho rõ, ngoài ra cũng là để nói trước một câu, dù sao tên này hành sự kỳ quái, ngộ nhỡ đến lúc đó nhúng tay vào gây loạn thì không được hay lắm.

Sự việc này vốn dĩ chẳng liên quan gì đến Đỗ Minh Cường, Tiểu Thuận và Hắc Tử lại cũng không phải là những kẻ hiền lành gì, hắn cũng chẳng buồn liên quan gì đến. Anh Bình đã đặc biệt đưa ra yêu cầu, Đỗ Minh Cường càng tiện thể lấy lòng, chỉ nói: “Anh cứ tự quyết đi, sự việc này không liên quan gì tới tôi.”

Anh Bình hài lòng nói một câu: “Tốt lắm!” Sau đó bắt đầu cúi đầu ăn cơm. Đỗ Minh Cường thì đã ăn được khá khá rồi, trong lúc nhàn rỗi bèn hướng ánh mắt lướt khắp cả nhà ăn, nhìn thấy Hắc Tử và A Sơn đang ngồi với nhau, sắc mặt tối sầm, như thể vẫn đang rất buồn bực. Còn Tiểu Thuận thì lại ngồi ăn giữa một nhóm người, vừa ăn cơm vừa hoa chân múa tay mình họa gì đó. Mặc dù không nghe thấy lời nói của cậu ta, nhưng có thể đoán là trạng thái tinh thần của cậu chàng này đã hồi phục rồi, bây giờ đang khoác lác với người khác về “chiến tích huy hoàng” khi mình ở trong phòng tối.

Đỗ Minh Cường biết tối nay Tiểu Thuận chắc chắn sẽ không được yên thân. Không kìm nổi, cười hi một tiếng, thâm lắc đầu.

Sau bữa tối, phạm nhân giống như thường lệ đi đến phòng giải trí để xem bản tin, sau đó mỗi người tự quay trở về phòng giam của mình để nghỉ ngơi. Tiểu Thuận và Hắc Tử sau khi tiến vào phòng vẫn cứ chau mày quắc mắt với nhau, chỉ vì có mặt anh Bình, cho nên không dám khinh suất. Anh Bình thấy thời gian vẫn còn sớm, cũng mặc kệ hai người bọn chúng, ngồi chơi tú lơ khơ một mình. A Sơn vẫn kiêu lời như cũ. Chỉ có Đỗ Minh Cường thỉnh thoảng nói chuyện phiếm với Hàng Văn Trị vài

câu, nhưng Hàng Văn Trị cứ luôn lơ đãng, không biết là đang suy nghĩ đến kế hoạch hay là đã ngủ thấy bầu không khí khác thường ở trong phòng giam?

Chín giờ tối, tiếng chuông báo hiệu tắt đèn vang lên. Tiểu Thuận đi đến trước giường anh Bình: “Anh Bình, anh đánh răng rửa mặt không? Em lấy nước lại cho anh.”

Anh Bình xua tay, lạnh lùng nói: “Hôm nay tạm thời không rửa, lát nữa còn có việc.”

Anh Bình nói không rửa, Tiểu Thuận, Hắc Tử, A Sơn cũng không dám rửa, nhà vệ sinh thường ngày lúc này đều chen chúc hôm nay chột vẳng vẻ. Đỗ Minh Cường bèn kéo Hàng Văn Trị: “Nào chúng ta đi rửa trước thôi.”

Hàng Văn Trị hơi do dự, liếc nhìn anh Bình khẽ hỏi: “Có được không ạ?”

Đỗ Minh Cường cười: “Nghe lời tôi, không sao đâu.”

Hàng Văn Trị thấy hẳn nói thân nhiên như vậy, cũng không nghĩ nhiều nữa. Hai người đành bước vào trong nhà vệ sinh, mỗi người tự lấy kem đánh răng và nước, một người đứng ở bể nước, một người đứng ở bệ xí, đồng thời cùng đánh răng.

Bầu không khí bên ngoài phòng rất yên tĩnh, phát ra sự nặng nề ngưng tụ trước khi mưa giông bão tố kéo đến. Đỗ Minh Cường đánh rất nhanh, xong việc lại đến bên bể nước để rửa cốc. Hàng Văn Trị đang nhét bàn chải đánh răng ở trong miệng, ngừng tay, hỏi đối phương: “Tối nay có chuyện gì vậy?”

“Tiểu Thuận rất có khả năng sẽ phải ném chút trái đăng.” Đỗ Minh Cường khẽ nói, “Bất luận họ làm gì, anh đừng có nhúng tay vào.”

Hàng Văn Trị ngẩn người nói: “Tôi dính líu vào việc này làm gì chứ?”
Nói xong lại tiếp tục đánh răng.

“Đợt trước Tiểu Thuận đối xử với anh cũng không tệ.” Đỗ Minh Cường nói, “Tôi sợ anh mềm lòng. Vì tên này mà đắc tội với anh Bình thì thật không đáng chút nào.”

Đỗ Minh Cường không hề nói bừa. Tiểu Thuận cũng đã nịnh bợ Hàng Văn Trị được một khoảng thời gian rồi. Trong cả khu trại giam số 4, người gọi Hàng Văn Trị là “anh Trị”, chắc là cũng chỉ có một mình cậu ta mà thôi.

Hàng Văn Trị nhổ bọt kem đánh răng ra, lắc đầu nói: “Nói cái gì mà đối xử không tệ với tôi chứ? Chẳng qua đều là nể mặt anh mà thôi... Bọn chúng đều sợ anh.”

Đỗ Minh Cường cười hi hi, không có hứng thú để tiếp tục đề tài này. Múc một chậu nước rồi quay đi rửa mặt.

Bởi vì không có ai thúc giục, hai người Đỗ Minh Cường và Hàng Văn Trị đều rất chậm rãi. Đợi đến khi họ lễ mễ đánh răng rửa mặt xong xuôi, vừa vặn cũng đến thời gian tắt điện. Căn phòng giam sau khi tắt điện, thì có ánh trăng từ ô cửa sổ chiếu vào. Thứ ánh sáng lờ mờ này cũng chẳng ảnh hưởng gì đến những hoạt động bình thường của mọi người trong phòng, nhưng chiếc camera giám sát được lắp ở góc tường thì lại hoàn toàn mất đi tác dụng.

“Hai đứa chúng mày lại đây!” Anh Bình ném bộ bài xuống phía dưới giường, hai chân vốn đang đặt ở trên giường chột hạ xuống, quay người chuyển thành tư thế ngồi hướng ra ngoài.

Không cần gọi rõ tên, mọi người đều hiểu “hai đứa chúng mày” là chỉ ai. Tiểu Thuận và Hắc Tử vội vàng đi lên trước, cúi đầu xuôi tay gọi một

tiếng: “Anh Bình.”

“Quý xuống. Anh Bình muốn hỏi chuyện.” A Sơn đứng bên cạnh chỉ huy. Tiểu Thuận và Hắc Tử ngoan ngoãn quý xuống dưới chân anh Bình, cúi đầu không dám lên tiếng.

Đỗ Minh Cường và Hàng Văn Trị lúc này cũng bước ra khỏi nhà vệ sinh, giường của bọn họ đối diện với anh Bình, thấy thế trận này không tiện tiến vào, bèn tạm ngồi ở trên giường của Hắc Tử, lặng lẽ quan sát biến cố.

Nghe thấy anh Bình cười khẩy, nói: “Được đấy, hai đứa chúng mày lần này nổi quá rồi nhỉ?”

Tiểu Thuận mặt rầu rĩ kêu khỗ: “Đây gọi là nổi gì chứ? Em đã ở trong phòng tối sắp chết rồi đây.” Hắc Tử ở bên cạnh thì lại lời đời hơn, gã biết lần này mình làm mất chiếc bút chì, đã gây ra chuyện lớn. Trong lòng anh Bình chắc chắn là rất bức bối, vào lúc này tốt nhất là nói ít, giả vờ thật thà ngoan ngoãn là tốt nhất. Cho nên gã liếc mắt, chỉ hậm hực nhìn Tiểu Thuận, nhưng lại không lên tiếng.

Quả nhiên, Tiểu Thuận vừa mở miệng đã bị anh Bình tóm gọn: “Sắp chết rồi? Chiều nay sau khi mày được ra ngoài chả phải là rất hoạt bát sao, tao thấy mày không chết nổi đâu, tinh thần lại càng dồi dào đấy.”

Tiểu Thuận rụt cổ, không dám nói thêm gì nữa.

Anh Bình “hừ” một tiếng, bắt đầu tiến vào chủ đề chính: “Hai đứa chúng mày tự nói xem, chiếc bút chì đó là chuyện gì?”

Lần này Tiểu Thuận đã biết cách ngoan ngoãn hơn, không vội nói gì, mà nhìn Hắc Tử trước. Hắc Tử cũng rất trấn tĩnh, ngậm miệng không nói. Thế nên Tiểu Thuận lại lén nhìn anh Bình, phát hiện ra anh Bình đang trừng mắt nhìn mình, cậu ta liền hoảng hốt, vội vàng biện giải cho mình:

“Em đâu biết là có chuyện gì chứ? Hắc Tử làm mất chiếc bút chì, thế mà em lại phải bị nhốt cùng, em thật sự không hiểu “Quý Kiến Sầu” nghĩ như thế nào.”

Anh Bình tỉnh bơ “ồ” một tiếng, quay sang nhìn Hắc Tử: “Còn mày thì sao?”

Thấy anh Bình hỏi mình, Hắc Tử lúc này mới há miệng nói: “Em đúng là đã làm mất chiếc bút chì, việc này cũng chẳng có gì đáng nói cả, phạt em thì cũng không oan uổng. Chỉ là không biết cái thằng trộm nào đã ăn trộm chiếc bút chì của em, cầm về nhà mà đâm vào con mẹ nó đi.”

Câu chữ này thực sự quá bẩn thỉu, mặc dù không nói rõ họ tên, nhưng qua ánh mắt của Hắc Tử lúc nói câu này, rõ ràng là nhắm vào Tiểu Thuận. Cậu ta lập tức không nhẫn nhịn được: “Mẹ mày! Mày nhìn tao làm gì? Tao có lấy đâu!”

“Mày không cầm, chiếc bút chì biết bay à?” Hắc Tử chĩa mũi nhọn vào đối phương, “Hôm đó mày phụ trách xếp hàng hóa, đi đi lại lại qua bàn của tao không biết bao nhiêu lần. Ngoài mày ra, còn ai có thể đưa chiếc bút chì ra khỏi nhà xưởng được chứ?”

Tiểu Thuận lườm một cái: “Hừ, mày thích nói thế nào cứ nói, dù sao tao không cầm. Mày thích đâm vào con mẹ ai thì cứ đâm.”

“Tất cả im miệng!” Anh Bình hét lên cắt ngang cuộc tranh cãi giữa hai người, “Nhìn bộ dạng của hai đứa chúng mày này, đúng là đứa nào đứa nấy rất mềm móp. Đứa nào không vừa mắt đứa nào, tìm chỗ nào đó để tôi luyện. Giở ra những trò trộm gà bắt chó này để làm gì chứ?! Ông mày đây cũng bị hai đứa phế nhân chúng mày làm mất mặt lắm rồi!”

Tiểu Thuận vẫn muốn giải thích: “Anh Bình, sự việc này thực sự không hề liên quan đến em...”

“Không liên quan mà “Quý Kiến Sầu” lại có thể nhốt mày mười ngày?” Anh Bình chỉ tay vào Tiểu Thuận, xem chút nữa là chạm vào đầu cậu ta, “Chẳng có ai là thằng ngốc cả đâu. Chiếc bút chì đó không ở trong nhà xưởng, chắc chắn là bị ai đó đưa ra bên ngoài. Ngoài mày, còn có ai được chứ?”

Tiểu Thuận nuốt khan nước bọt, sự việc này đúng là khó giải thích. Cậu ta vốn muốn nói: Đỗ Minh Cường chẳng phải cũng ra ra vào vào để xếp hàng hóa sao? Nhưng nghĩ kỹ, tên đó đúng là không dễ dây vào, mình cũng chẳng cần thiết rước thêm một kẻ thù hùng mạnh. Huống hồ Đỗ Minh Cường cũng đúng là không có lý do để lấy đi chiếc bút chì của Hắc Tử.

“Anh Bình, em thực sự không hề lấy chiếc bút chì của anh ta.” Tiểu Thuận vẫn kiên trì, nhưng giọng điệu đã không còn huênh hoang như vừa rồi nữa.

Lúc này Hắc Tử nhận ra anh Bình hình như là đứng về phía mình, thái độ cũng cứng rắn hơn lúc trước mấy phần, gã bèn rướn thẳng người, dùng khí thế của kẻ bề trên hỏi Tiểu Thuận về áp đảo: “Mày không lấy? Vậy thì mày nói xem chiếc bút chì đó đi đâu rồi?”

“Bút chì của mày thì sao tao biết được đi đâu chứ?” Tiểu Thuận bị Hắc Tử nói vậy cho nên cảm thấy kích động, liếc mắt nói: “Mẹ mày hôm đó ngồi ở trong nhà xí nửa ngày trời, không khéo mày đã nhét vào trong đít rồi.”

Câu nói này thuần túy là câu nói hàm hồ càng khiến người ta nổi khùng. Anh Bình thấy Tiểu Thuận trước mặt mình mà vẫn còn dám cứng miệng như vậy, sự bức bối trong lòng càng lúc càng dâng trào. Liền vẫy tay về phía A Sơn: “Không nói gì nữa, xử lý nó!”

A Sơn hiểu ý, đi lên trước dùng cánh tay kẹp lấy cổ Tiểu Thuận mà kéo. Tiểu Thuận vốn đang quỳ, bây giờ bỗng liền chạm đất tạo nên tư thế

ngửa nằm hướng lên trần nhà. Trong lòng cậu ta vừa cuống vừa sợ, vội vàng hét lên: “Anh Bình, anh làm gì vậy? Anh hãy nghe em nói trước đi.”

“Còn nói cái cục cứt! Hãy để cho nó câm miệng lại.” Anh Bình nổi giận ùng ùng, hét lên. Cánh tay của A Sơn càng dốc sức, cổ Tiểu Thuận bị kẹp chặt, âm thanh cũng không thoát ra được nữa.

Anh Bình lại vẩy tay: “Đêm nay cho nó ngủ treo.”

Hàng Văn Trị không hiểu được ý tứ của câu nói này, anh ta lấy cùi chỏ hích vào người Đỗ Minh Cường: “Ngủ treo là ý gì vậy?”

Đỗ Minh Cường thì lại nắm rất rõ các loại từ ngữ tiếng lóng ở trong ngục. Hắn giải thích cho đối phương: “Ngủ treo chính là dùng sợi dây buộc hai tay của một người lại, sau đó treo lên trên cao. Độ dài của sợi dây cần phải được khống chế tốt, để cho người bị treo khi kiễng chân lên vừa vặn có thể cố gắng chạm được tới đất. Sau một buổi tối như vậy, có thể khiến cho xương cốt khắp cơ thể rã rời.”

Trong lúc Đỗ Minh Cường nói, A Sơn đã kéo Tiểu Thuận vào được đến cửa nhà vệ sinh, lúc đang định kéo vào bên trong tiếp, thì bị đối phương giăng hai chân ra chặn lại ở khung cửa, nhất thời kiềm chặt lại.

Hắc Tử vẫn đang quỳ vui mừng nhìn cảnh tượng đó, không ngờ bị anh Bình đá cho ngã nhào: “Thằng khốn, mày cười cái gì? Còn không mau đến giúp một tay à?”

Hắc Tử mong còn chẳng được, liền nhanh nhẹn đứng bật dậy lao thẳng vào trong trận chiến. Anh Bình cũng đứng dậy, dùng đỉnh đi ở phía sau. Chỉ có Đỗ Minh Cường và Hàng Văn Trị vẫn bình thản ngồi ở bên giường, lạnh lùng quan sát.

Hắc Tử gỡ hai chân Tiểu Thuận chặn ở khung cửa ra, cùng với A Sơn một người khiêng đầu một người khiêng chân cả hai người dễ dàng khiêng Tiểu Thuận vào trong nhà vệ sinh. Tiểu Thuận ra sức giãy giụa, nhưng sao có thể giãy thoát được chứ? Hàng Văn Trị thấy cảnh tượng này, đột nhiên nhớ đến nỗi nhục nhã mà mình phải chịu đựng vào ngày đầu tiên vào trại giam, trong lòng không nén nổi sự cảm khái và xót xa. Anh Bình cũng bước vào nhà vệ sinh, tay phải y thò vào trong túi quần, lôi ra một đoạn dây. Đoạn dây này trông xơ xác lờm xờm, thì ra là được nối từ những đoạn khăn mặt cũ bị xé ra.

Một bên thì A Sơn và Hắc Tử cùng ấn chặt Tiểu Thuận, anh Bình lôi sợi dây ra buộc chặt hai tay của cậu ta. Tiểu Thuận vẫn giãy giụa, anh Bình sa sầm mặt: “Còn giãy giụa nữa tao xử lý mày luôn!”

Tiểu Thuận biết rõ anh Bình đã bực lên thì không phải chỉ nói suông, nên không dám phản kháng nữa, nhưng trong miệng vẫn u u, như thể vẫn muốn kêu oan, chỉ tiếc là cổ đã bị A Sơn siết chặt, có muốn nói cũng không nói ra nổi.

Anh Bình buộc chặt hai tay Tiểu Thuận, sau đó cầm lấy đầu sợi dây giẫm lên thành bể nước. A Sơn và Hắc Tử hiểu ý, ép Tiểu Thuận đứng dậy. Anh Bình bước lên thành bể nước, kéo sợi dây lên trên cao, Tiểu Thuận bị ép buộc vào tư thế sừng sùng hai tay giơ cao lên trời.

Ở phía dưới trần nhà có một ống thoát nước từ phòng giam tầng trên, anh Bình lấy một đầu sợi dây vòng một vòng lên đó, sau đó y kéo mạnh, điều chỉnh chuẩn xác độ dài của sợi dây thường, đợi đến khi hai chân của Tiểu Thuận găng gượng kiễng nhón chân, bèn thắt nút vào đầu sợi dây.

Sau khi làm xong hết những việc này, anh Bình nhảy xuống khỏi thành bể nước, vỗ tay nói: “Được rồi, thả nó ra đi.” Hắc Tử và A Sơn thả Tiểu Thuận ra, lùi lại đến cạnh anh Bình. Cơ thể Tiểu Thuận mất đi sự chống đỡ, nhất thời không đứng vững, lão đảo lúc lắc. Bởi vì hai tay bị treo ở giữa không trung, cậu ta muốn ngã cũng không ngã được, chỉ có thể kiễng chân và đung đưa, bộ dạng trông vô cùng nhếch nhác.

“Được đấy, luyện thêm chút nữa là có thể múa ba lê được rồi.” Hắc Tử ở bên cạnh còn cố tình châm biếm.

Tiểu Thuận luôn miệng kêu than, nhưng không dám kêu to, chỉ có thể cầu xin: “Anh Bình, anh tha cho em đi, em thực sự bị oan mà...”

“Cút mẹ mày đi, anh Bình còn có thể nghi oan cho mày à?” Hắc Tử đập vào đùi Tiểu Thuận một cái, cậu ta vừa mới cố gắng giữ cân bằng, bây giờ lại bị tước đoạt mất sự chống đỡ của mũi chân, không thể không một lần nữa “múa ba lê”.

“Hắc Tử, mẹ mày!” Tiểu Thuận không dám chửi anh Bình, chỉ có thể phát tiết tất cả những nỗi oán hận vào Hắc Tử, cậu ta vừa quay vòng vừa chất vấn đối phương: “Mày nói tao lấy bút của mày, mày có chứng cứ gì chứ?”

Tiểu Thuận còn chưa nói gì, anh Bình đã chửi luôn: “Con mẹ mày cần chứng cứ gì chứ? Không có chứng cứ ông mày không trị được mày à?!”

Tiểu Thuận nghe thấy những câu nói này trong lòng bỗng chốc chợt lạnh tê tái, biết rằng sự việc hôm nay anh Bình hoàn toàn không có ý bao che cho mình. Trong lúc tuyệt vọng, cậu ta chợt nhìn thấy hai người ngồi ở trên giường phía đối diện nhà vệ sinh, bỗng chốc lại giống như phát hiện ra cọng cỏ cứu mạng.

“Anh Trị...” Tiểu Thuận thoát ra tên của Hàng Văn Trị, “Anh nói đỡ giúp em vài câu đi, em bị oan mà!” Hàng Văn Trị đã thương lượng với Đỗ Minh Cường từ trước, không tham gia cuộc nổi loạn của nhóm người này. Nhưng thật không ngờ Tiểu Thuận lại chủ động đá quả bóng da về phía anh ta. Hàng Văn Trị không nhúc nhích mà chỉ nói tình bơ: “Cậu bị oan hay không, tôi sao biết được chứ? Hơn nữa, chuyện giữa cậu và Hắc Tử có liên quan gì tới tôi chứ?”

“Anh Trị, em dạo này đối xử với anh rất chu đáo.” Tiểu Thuận mặt rầu rĩ nắm chặt lấy cọng cỏ cuối cùng không chịu buông tay, “Anh ít nhiều cũng nói đỡ cho em mấy câu, anh Bình có thể nể mặt anh...”

“Con mẹ mày!” Anh Bình không nghe tiếp được nữa, giơ tay ra tát cho Tiểu Thuận một cái, “Mày bị nhốt lâu quá thành ra ngớ ngẩn rồi à? Anh Bình tao đây còn phải nể mặt nó?!”

Đỗ Minh Cường cũng chau mày. Tiểu Thuận ăn nói hàm hồ, đừng có để cơn giận dữ của anh Bình lại bén sang hai người bọn họ. Đang nghĩ như vậy, thì lại nhìn thấy Hàng Văn Trị đứng dậy. Đỗ Minh Cường kinh ngạc: Sao lại vẫn không nhịn được chứ? Đây chính là kết quả mà mình lo lắng. Hắn vội vàng kéo Hàng Văn Trị lại, nhân lúc đối phương hơi ngưng lại, lắc đầu ra hiệu bằng mắt. Nhưng Hàng Văn Trị lại khẽ gỡ tay hắn ra, sau đó tiếp tục đi về phía nhà vệ sinh.

Điều này không chỉ mình Đỗ Minh Cường không ngờ được, mà cũng vượt xa ngoài dự liệu của anh Bình. Lẽ nào cái tên thư sinh nho nhã yếu đuối này thực sự muốn đứng ra giúp cho Tiểu Thuận? Anh Bình quay người nhìn chăm chăm vào Hàng Văn Trị, sắc mặt dần sa sầm. Y đương nhiên không coi đối phương ra gì, nhưng phía sau Hàng Văn Trị còn có một tên Đỗ Minh Cường, nếu như hai người này liên kết hành động với nhau, thì hơi gay đấy.

Thấy Hàng Văn Trị đứng dậy, người kích động nhất lúc này chính là Tiểu Thuận. Cậu ta vắn vẹo người, hét nói: “Anh Trị, anh phải giúp đỡ em. Lần trước em còn cứu anh một mạng đấy!”

Điều Tiểu Thuận nhắc đến chính là cơn sóng gió xảy ra vào ngày đầu tiên Hàng Văn Trị vào tù. Lúc đó Hàng Văn Trị không chịu đựng được sự sỉ nhục của bọn anh Bình, đã dùng mảnh mắt kính để cắt cổ tay tự sát trong nhà vệ sinh. Vừa vặn Tiểu Thuận nửa đêm dậy đi vệ sinh, phát hiện kịp thời, vì vậy mới giúp Hàng Văn Trị giữ lại được tính mạng. Sau đó địa vị của các phạm nhân ở trong trại giam đã xảy ra sự thay đổi lớn, Tiểu Thuận bèn thường xuyên nhắc đến sự việc này, để khoe khoang việc tốt của mình đối với Hàng Văn Trị. Bây giờ cậu ta dồn tất cả hy vọng được cứu thoát ký thác vào Hàng Văn Trị, trong lúc cuống thì lại lôi chuyện này ra.

Lúc này Hàng Văn Trị đã bước qua bậc thềm nhà vệ sinh. Hắc Tử hơi nổi giận, đi lên chặn, chỉ vào mũi anh ta nói vẻ uy hiếp: “Mắt Kiếng,

mày đừng có rồi hơi rảnh chuyện!”

Hàng Văn Trị lắc đầu với Hắc Tử, có vẻ như đang nói: Anh hiểu nhầm tôi rồi. Hắc Tử ngẩn người, nhất thời không đoán được, bèn quay sang nhìn thái độ của anh Bình. Anh Bình thì lại điềm đạm hơn nhiều, y chỉ sa sầm mặt, nhưng vẫn đang chờ xem tiếp theo Hàng Văn Trị định làm gì.

Hàng Văn Trị đi thêm mấy bước, bước đến trước mặt Tiểu Thuận. Tiểu Thuận vội tươi cười gọi: “Anh Trị!”

“Mày còn nhớ mày đã cứu tao một mạng à?” Hàng Văn Trị nhìn đối phương, nói giọng lạnh lùng: “Sao mày không nhớ cái ngày đó ai đã lột quần của tao, sau đó dùng bàn chải đánh răng và bột xà phòng để chà vò tao?”

Tiểu Thuận chột ngẩn người. Hôm đó khi chà vò Hàng Văn Trị, chính là cậu ta đã thể hiện hào hứng tích cực nhất. Nhưng sau khi việc đã xong thì chẳng ai nhắc đến nữa, cậu ta cứ tưởng Hàng Văn Trị không ghi thù kia đấy. Thật không ngờ, lúc này đây đối phương lại lôi việc này ra, đúng là khiến cho cậu ta có cảm giác càng tuyệt vọng hơn.

Hồi lâu sau, Tiểu Thuận miễn cưỡng ép ra nụ cười khổ não: “Anh Trị, đó đều là hiểu nhầm, anh đừng so đo với em...”

Hàng Văn Trị “ồ” vẻ tỉnh bơ, nói: “Tao đương nhiên không so đo với mày. Chỉ là mày cứ hét tới hét lui như vậy, mọi người không được nghỉ ngơi đã đành, nhưng đừng có gọi quản giáo đến – Tao phải giữ mồm giữ miệng mày lại.” Nói rồi anh ta lấy miếng giẻ hôi hám ở bên bể nước, vo tròn rồi nhét vào miệng Tiểu Thuận. Cậu ta bị treo hai tay nên không thể né tránh được, sau khi bắt lực kêu lên mấy tiếng “u u” thì liền bị giẻ lau nhét đầy miệng, không thể nào phát ra bất cứ âm thanh nào nữa.

“Được đấy Mắt Kiếng, coi như mày biết điều.” Hắc Tử thấy cảnh tượng đó, tâm trạng thù địch ban đầu lập tức biến mất, gã vỗ vai Hàng Văn Trị,

rồi lại bồi thêm: “Cái loại ngu ngốc hai mặt này, nhất định không được để dài với nó. Hôm nay anh nể mặt nó, ngày mai nó sẽ cười lên đầu anh mà ị.”

Sắc mặt căng thẳng của anh Bình cũng nổi lỏng, nhưng y lập tức quay sang gật đầu với Đỗ Minh Cường. Theo sự suy đoán của y, biểu hiện này của Hàng Văn Trị chính là do Đỗ Minh Cường bố trí từ trước, có thể coi đây là thái độ tốt của hai người này đối với mình, cho nên y phải có chút hồi đáp.

Hàng Văn Trị sau khi bịt miệng Tiểu Thuận xong cũng không ở lại thêm, lập tức rời khỏi nhà vệ sinh và đi về giường mình. Đỗ Minh Cường đứng dậy bước theo, hạ giọng cười nói: “Người anh em, anh coi như cũng học được cách thích ứng với cuộc sống ở đây rồi.”

Hàng Văn Trị cũng không nói gì, thả mình xuống giường, sau đó bèn ngửa mặt lên không hề nhúc nhích. Việc nhét miếng vải vào miệng Tiểu Thuận hai tay đã bị trói chặt vốn là hành động vô cùng dễ dàng, nhưng Hàng Văn Trị lại có vẻ như vô cùng mệt mỏi. Đỗ Minh Cường trầm lắc đầu, đoán rằng đối phương mặc dù có thể ô hợp cùng với bọn anh Bình, nhưng trong lòng vẫn khó tránh khỏi sự mâu thuẫn. Sự việc này chỉ có thể để cho anh ta tự mình dần dần điều chỉnh mà thôi.

Bọn anh Bình đã khống chế được Tiểu Thuận, sự việc tối nay coi như là đã giải quyết xong. Hắc Tử lại bắt đầu ân cần lấy nước đánh răng rửa mặt cho anh Bình. Tiểu Thuận mặc dù đã mất đi sự tự do, miệng cũng bị bịt chặt, nhưng mắt cậu ta lại không buông tha, vẫn luôn hẩn học chăm chăm nhìn vào Hắc Tử, hận một nỗi không thể róc được thịt đối phương ra.

Hắc Tử ban đầu cũng coi như là không nhìn thấy, đợi sau khi phục vụ anh Bình xong xuôi, hẩn lại quay trở vào nhà vệ sinh cầm bàn chải đánh răng gí vào gần mắt Tiểu Thuận uy hiếp: “Con mẹ mày nhìn cái gì mà nhìn, còn nhìn nữa ông mày xử lý luôn hai con mắt chó của mày đấy.”

Để đề phòng việc gây thương tích giữa các phạm nhân, cán bàn chải dùng ở trong nhà tù rất ngắn, phần đầu cũng tròn tù. Nhưng Tiểu Thuận lúc này đây đã không thể nào nhúc nhích được, Hắc Tử nếu quả thực muốn dùng bàn chải đánh răng để chọc vào mắt cậu ta thì cũng chả tốn công tốn sức. Cho dù là như vậy, Tiểu Thuận cũng chẳng sợ hãi trước lời đe dọa của đối phương, mắt cậu ta còn trợn trừng to hơn, trong lòng thì lại dùng những lời thâm độc nhất để hỏi thăm khắp một lượt tất cả tám đời tổ tông nữ giới của nhà Hắc Tử.

“Con mẹ mày chui vào đấy làm gì chứ? Cũng muốn được ngủ treo có phải không?” Anh Bình thấy Hắc Tử mãi không ra, bèn chửi một câu. Tối hôm nay, y xử lý Tiểu Thuận là để lập quy tắc trong phòng giam, chứ không phải là giúp cá nhân Hắc Tử được hả dạ. Y cảm thấy Hắc Tử có phần đặc ý quá đà xem ra phải tìm cơ hội để răn đe thẳng này.

Cảm nhận được anh Bình có phần bức bối, Hắc Tử cũng không dám ở lại thêm trong nhà vệ sinh nữa. Nhưng ánh mắt ngông cuồng đó của Tiểu Thuận thực sự khiến cho Hắc Tử nổi giận, trước khi rời đi, hắn vẫn cần ném lại câu nói đầy khí thế. “Thằng ôn, mày cứ đợi đấy, lần này tao nhất định phải để cho mày triệt để phục tao!”

Hắc Tử cuối cùng cũng ra khỏi nhà vệ sinh, phòng giam 424 cũng khôi phục lại được sự tĩnh mịch của đêm khuya. Ngoài Tiểu Thuận, tất cả mọi người ai nấy đều trở về giường ngủ.

Trong phòng giam này có tất cả ba chiếc giường tầng, vừa tiến vào phòng thì có một chiếc giường đối diện với nhà vệ sinh, là có điều kiện kém nhất. Chiếc giường này Tiểu Thuận nằm ở giường trên, Hắc Tử nằm ở giường dưới; Chiếc giường lùi vào phía trong được phân cho Đỗ Minh Cường và Hàng Văn Trị, Đỗ Minh Cường nằm ở giường trên còn Hàng Văn Trị nằm ở giường dưới; Còn chiếc giường còn lại nằm ở vị trí tốt nhất trong cả phòng giam, chiếc giường dưới đương nhiên thuộc về anh Bình, giường trên thì là A Sơn – kẻ tâm phúc nhất của y hiện thời.

Anh Bình nhắm mắt nằm được một lúc, vừa mới chuẩn bị ngủ, đột nhiên cảm thấy có tiếng động, mở mắt ra nhìn thì nhìn thấy Hắc Tử lại nhảy bật dậy, lao nhanh vào trong nhà vệ sinh, sau đó “bịch bịch” hai tiếng trầm đục, chắc là đập cho Tiểu Thuận mấy đập.

“Con mẹ mày đã xong chưa đấy?” Anh Bình đập giường ngồi dậy, bực bội chửi mắng.

Hắc Tử liền chạy ra khỏi nhà vệ sinh, ngồi xuống giường của mình, vội vàng giải thích: “Không phải đâu, anh Bình... Tiểu Thuận ở nhà vệ sinh cứ trừng mắt nhìn em, làm cho em không ngủ được.”

Hắn không nói bừa, vị trí chiếc giường của gã đúng là đối diện với cửa nhà vệ sinh, Tiểu Thuận bị treo ở đó, tầm nhìn về phía Hắc Tử không hề bị cản trở.

“Mày là bọn đàn bà à? Có người nhìn mày thì không ngủ được à?”

“Được rồi, anh Bình, em sai rồi.” Hắc Tử vội vàng nhận lỗi.

Anh Bình đang lúc buồn ngủ, chỉ chửi mấy câu rồi cũng chẳng buồn nói thêm, ngả lưng xuống ngủ tiếp. Hắc Tử cũng lặng lẽ nằm xuống, không dám phát ra bất cứ thanh âm nào nữa. Chỉ là Tiểu Thuận ở trong nhà vệ sinh vẫn trừng mắt nhìn hắn, khiến trong lòng hắn lộn cộn cảm thấy rất không thoải mái. Cuối cùng hắn bị nhìn kinh quá, đành phải trở người, hướng mũi ra ngoài về phía đối phương. Nhưng như vậy thì lại tỏ ra là mình có vẻ sợ hãi, vẫn cứ cảm thấy rất không thoải mái.

Trời dần vào khuya, mọi người lần lượt ngủ say. Trong đêm tối tĩnh mịch, đôi khi có người vào nhà vệ sinh lúc đêm cũng phải nhón tay nhón chân thật khế, sợ rằng lại đánh thức anh Bình dậy thì đúng là gặp vận xui.

Đối với những người ngủ say thì ban đêm luôn vô cùng ngắn ngủi. Thời gian cứ thế dần trôi, bên ngoài cửa sổ thoát khí của phòng giam đã ánh lên luồng sáng trắng. Anh Bình ngủ rất say giấc, cứ đến thời gian này thì tỉnh giấc, cơ thể cảm thấy rất thoải mái, nhưng chợt cảm thấy bàng quang hơi cứng, nên y bèn xuống giường và đi dép, uể oải bước vào nhà vệ sinh.

Khi bước vào nhà vệ sinh, chỉ nhìn thấy Tiểu Thuận vẫn ở trong tư thế bị treo, chỉ là đầu gục xuống, phía dưới chân thì không có chút sức lực nào, như thể cũng đang ngủ say. Anh Bình bèn đá cho cậu ta một cái, chửi bới: “Thằng ôn này, mày ngủ ngon đấy.” Sau đó bèn đi vòng đến bên bệ xí, sáng khoái xả ra.

Sau khi đi tiểu xong, lúc quay người định rời khỏi đó, thì nhìn thấy Tiểu Thuận vẫn mềm oặt cúi đầu, cả cơ thể khẽ lay động, rõ ràng là lực của cú đá vừa rồi vẫn chưa tan hết. Anh Bình hơi bức, túm lấy tóc Tiểu Thuận dựng lên, đồng thời lại chửi: “Ngủ say như chết, con mẹ mày tuổi lợn...” Câu chửi này mới chỉ chửi được một nửa đã chợt im bật. Không chỉ như vậy, cả cơ thể anh Bình cũng đờ đẫn ngẩn người, như thể nhìn thấy một sự việc kỳ quái nào khó có thể tưởng tượng nổi. Giây lát sau, y dần hồi phục lại thần trí, vội vàng giơ một bàn tay khác lên, giơ ngón tay trở để xuống dưới mũi Tiểu Thuận.

Vừa làm xong động tác này, trái tim anh Bình liền rơi xuống vực sâu vạn trượng. Y thả tay ra và lùi lại một bước, thở dốc, trên trán cũng rịn ra từng giọt mồ hôi lớn. Đồng thời có một thứ tâm trạng nào đấy cũng trào dâng trong lồng ngực anh Bình và dâng cao đến đỉnh điểm, y vô cùng tức giận chửi bới: “Đ. mẹ!”

“Anh Bình, có chuyện gì à?” Ở bên ngoài A Sơn cũng tỉnh giấc, nghe giọng nói thấy có gì đó khác thường, bèn lên tiếng hỏi một câu.

Anh Bình không trả lời anh ta, lao nhanh ra khỏi nhà vệ sinh, túm chặt lấy Hắc Tử đang nằm trên giường ở đối diện cửa nhà vệ sinh. Hắn chợt

bừng tỉnh giấc, hoảng hốt hỏi: “Có chuyện gì vậy ạ?”

Anh Bình tay trái túm chặt lấy áo trước ngực Hắc Tử, tay phải đấm thẳng vào mặt hắn, cú đấm này quá mạnh đập sống mũi của Hắc Tử, đánh hắn ngã lộn nhào từ trên giường lăn xuống dưới đất.

Hắc Tử kêu rên “ôi ối” thảm thiết, ôm lấy mũi mình đau đớn cùng cực. Anh Bình vẫn không tha cho hắn, lại giơ chân lên đạp mạnh vào người hắn, dồn hết sức vào từng cú đạp, hận một nỗi không thể lấy ngay được tính mạng của đối phương. Hắc Tử lăn lộn né tránh, chỉ dám kêu la thảm thiết, không có cơ hội để lên tiếng.

A Sơn nhìn thấy cảnh tượng này, cũng kinh ngạc không biết cần phải xử trí ra sao. Đỗ Minh Cường và Hàng Văn Trị cũng bị tỉnh giấc, bởi vì không nhìn thấy sự việc diễn ra ban đầu, hai người này cũng hoàn toàn không hiểu gì cả.

Giây lát sau, Đỗ Minh Cường lên tiếng: “Anh Bình, anh cứ đánh như vậy, thì sẽ làm kinh động đến quản giáo đấy.”

“Còn lo quản giáo gì chứ?” Anh Bình chỉ tay vào nhà vệ sinh, “Chúng mày xem xem việc hay ho mà nó gây ra kìa, nó sẽ làm liên lụy tất cả chúng ta đến chết mất!” Khi nói câu này, chân y vẫn không ngừng lại, vẫn cứ đá mạnh khiến cho Hắc Tử khóc lóc kêu gào.

Đỗ Minh Cường giật mình, biết rằng đã xảy ra chuyện lớn, vội vàng nhảy từ giường trên xuống đất. A Sơn và Hàng Văn Trị cũng lần lượt xuống giường, ba người chen vào trong nhà vệ sinh, vây quanh Tiểu Thuận đang đứng im bất động.

Đỗ Minh Cường giơ tay ra đỡ lấy má Tiểu Thuận, nâng đầu của cậu ta lên. Nhờ vào ánh sáng ban mai, ba người nhìn thấy con mắt của Tiểu Thuận giống như mắt con cá đã chết, đôi mắt đó trợn trừng. Và ở giữa

con người mắt bên trái của cậu ta bị cắm một chiếc bút chì, cắm vào rất sâu, chỉ để lại một đoạn đuôi ngắn ngắn.

Ba người trợn trừng mắt hình như không ai có thể ngờ được đến tình hình này. Đồng thời bọn họ cũng hiểu vì sao anh Bình lại đánh đập Hắc Tử dã man như vậy: Tối qua trước khi ngủ, Hắc Tử đã cảm thấy vô cùng khó chịu vì bị Tiểu Thuận trừng mắt nhìn hằm, hơn nữa còn buông lời phải xử lý đôi mắt của đối phương. Bây giờ trong mắt Tiểu Thuận bị cắm một chiếc bút chì, bất cứ ai cũng đều liệt Hắc Tử vào đối tượng tình nghi lớn nhất, và chiếc bút chì này rốt cuộc là từ đâu mà xuất hiện thì cũng chẳng kịp nghĩ nữa.

Lúc này những động thái ở trong phòng giam cuối cùng cũng đã gây ra sự chú ý của quản giáo trực ban, trong chiếc loa ở phía trên máy quay camera truyền ra giọng quát mắng nghiêm khắc: “Phòng giam 424, đang làm gì thế?!” Đồng thời kèm theo tiếng thúc giục: “Mau đến đó xem xem!”

Mọi người đều lạnh sống lưng, biết rằng quản giáo chỉ lát nữa sẽ đến ngay, và cảnh tượng này thì cần phải xử lý thế nào đây? Trong lúc đang bàng hoàng, anh Bình vốn đang là người điên cuồng nhất thì lại khôi phục được sự bình tĩnh, y thả Hắc Tử ra và lao trở lại nhà vệ sinh, nhảy lên thành bể nước và bắt đầu cời dây trói tay Tiểu Thuận ra, vừa cời vừa gọi: “Mau, mau thả nó xuống!” Ba người ở cạnh đó hiểu rất rõ: Anh Bình muốn tiêu hủy chứng cứ mà tối qua mọi người đã ngược đãi Tiểu Thuận, để tiện cho việc dồn toàn bộ trách nhiệm về cái chết của Tiểu Thuận lên đầu kẻ hành hung cuối cùng, như vậy thì những người khác có cơ may thoát khỏi kiếp nạn này.

A Sơn cũng chẳng nghĩ được gì, lập tức đi đến giúp anh Bình. Hàng Văn Trị do dự một lát, đi đến lôi khăn bịt miệng Tiểu Thuận ra, còn muốn làm thêm việc gì đó, Đỗ Minh Cường liền kéo anh ta ra ngoài, nói: “Cứ mặc kệ đi, ở đây không có việc của chúng ta!” Câu nói này đã quá rõ ràng: Việc giày vò Tiểu Thuận tối qua là do anh Bình cầm đầu huy động

A Sơn và Hắc Tử làm, bây giờ Tiểu Thuận chết một cách vô cớ, mặc dù vẫn chưa chắc chắn được hung thủ là ai, nhưng không liên quan gì đến hai người Đỗ Minh Cường và Hàng Văn Trị. Cho nên bọn họ không có lý do phải giúp đỡ bọn anh Bình – Việc này không khéo lại khiến cho mình bị vận xui dính vào!

Hàng Văn Trị quay đầu lại nhìn, bộ dạng có vẻ như đang lưỡng lự: Dù sao tối qua anh ta cũng đã nhét giẻ vào miệng Tiểu Thuận, sau này phía trại giam có điều tra thì cũng không thể hoàn toàn vô can giống như Đỗ Minh Cường. Nhưng thấy Đỗ Minh Cường khuyên nhủ kiên quyết như vậy, anh ta cuối cùng vẫn đi theo đối phương bước ra khỏi nhà vệ sinh.

Khi ra ngoài nhìn thấy Hắc Tử đang găng gượng đứng dậy, gã bị anh Bình đánh một trận no đòn, bây giờ mới hơi định thần lại. Đỗ Minh Cường cũng mặc kệ hăn, cứ thế kéo Hàng Văn Trị tránh xa.

Hắc Tử loạng quạng bước vào nhà vệ sinh, vừa vặn nhìn thấy anh Bình và A Sơn đang chung tay đặt Tiểu Thuận xuống dưới đất, cậu ta không hề nhúc nhích, cả người mềm nhũn giống như sợi bún. Nhưng đôi mắt đó vẫn tròn tròn giống như đêm qua, khiến cho gã cảm thấy bức bối.

Hắc Tử định thần lại, bước lên thêm mấy bước, run rẩy lên tiếng: “Việc này... việc này là thế nào vậy?”

Anh Bình cời sợi dây trói ở cổ tay Tiểu Thuận ra và ném vào bệ xí, xả nước, đồng thời hằn học chỉ vào Hắc Tử nói: “Mày giả vờ gì chứ? Tao nói cho mày biết, một thằng làm thì một thằng chịu, những việc gì không nên nói, con mẹ mày phải ngậm chặt miệng lại cho tao!”

Hắc Tử chớp mắt nhìn kỹ lại, hình như bây giờ mới phát hiện ra ở trên con người mắt trái của Tiểu Thuận cắm chiếc bút chì đó. Gã kêu lên: “Ôi mẹ ời!”

“Hừ!” Anh Bình nhổ bãi nước bọt về phía Hắc Tử tỏ ra khinh ghét.

Đúng lúc này nghe thấy tiếng leng keng ở cánh cửa sắt. Sau khi cửa được mở ra, một người quản giáo cầm dùi cui bước vào trong phòng giam, còn một người vẫn đứng ở cửa ra vào để làm công tác cảnh giới.

“Làm gì thế? Muốn tạo phản à?” Người quản giáo ở trong phòng vung vẩy chiếc dùi cui, quát hỏi, ánh mắt anh ta quan sát khắp một lượt, lúc này mới chú ý thấy phần lớn các phạm nhân đều chen chúc tập trung ở trong nhà vệ sinh.

“Báo cáo quản giáo!” Anh Bình ở giữa đám người lên tiếng trả lời: “Hắc Tử đâm vào mắt Tiểu Thuận, chúng tôi đang cấp cứu!” Giọng của y rất vang, rất khí thế, tràn ngập sự phẫn nộ của chính nghĩa.

“Không phải...” Hắc Tử nhìn anh Bình, hoảng loạn giải thích, “Việc này... việc này không phải do tôi làm đâu.”

Quản giáo chột kinh hãi, vội vàng đi đến dạt nhóm người sang bên. Quả nhiên nhìn thấy Tiểu Thuận đang nằm mềm oặt dưới đất, mắt trái bị một chiếc bút chì đâm thẳng vào. Đến tận nơi để bắt mạch, chỉ cảm thấy làn da lạnh giá, rõ ràng đã chết được khá lâu rồi.

“Giờ còn cấp cứu gì nữa?!” Quản giáo vừa cuống vừa nổi giận, mở dùi cui điện và thọc bừa vào người bọn họ, “Ra ngoài quỳ xuống cho tôi!”

Anh Bình và A Sơn vội vàng chạy ra khỏi nhà vệ sinh, ngoan ngoãn tìm một góc ôm đầu quỳ xuống. Hắc Tử vừa bị đánh một trận tơi bời, động tác không được nhanh nhẹn lắm, chiếc dùi cui điện đó phần lớn đều chọc vào người gã. Luồng điện mạnh khiến cho gã kêu khóc thảm thiết.

Người quản giáo ở bên ngoài phòng nghe thấy động tĩnh khác thường ở trong phòng giam, lên tiếng hỏi: “Đã xảy ra chuyện gì rồi?”

“Xảy ra chuyện lớn rồi, mau gọi điện thoại cho anh Trương đến đây!”
Đồng nghiệp của anh ta ở trong nhà vệ sinh hét vọng ra, hận một nỗi không thể dồn toàn bộ sức lực.

Bây giờ mới sáng sớm, khi gọi điện thoại đến, Trương Hải Phong cũng vừa mới tỉnh giấc. Quản giáo trực ban vội báo sơ qua tình hình với anh ta, Trương Hải Phong không kịp rửa mặt ăn sáng, trực tiếp lái xe, lao nhanh như bay đến trại giam số 1.

Mải miết lao nhanh suốt cả chặng đường đến được cửa phòng giam 424, nhìn thấy hai người quản giáo trẻ tên Khương Bình và Lý Minh thần sắc hoảng loạn đang đứng đó – đêm qua chính là hai người này trực ban.

Trương Hải Phong sa sầm mặt không nói, bước vào phòng giam và nhìn vào nhà vệ sinh, đồng thời hỏi: “Những phạm nhân khác đâu?”

“Đều đã nhốt vào phòng kín rồi – nhốt tách từng người.” Khương Bình vội bước theo Trương Hải Phong trả lời. Trong số những người quản giáo trẻ của khu trại giam số 4, anh ta được coi là một người khá nhanh nhẹn linh hoạt. Sau khi phát hiện ra Tiểu Thuận đã chết, anh ta lập tức đưa anh Bình và mọi người rời khỏi phòng giam và nhốt riêng từng người lại, như vậy thì vừa có thể bảo vệ được hiện trường, lại vừa có thể tránh được việc các phạm nhân cùng hợp mưu để khai gian.

Trương Hải Phong “ừm” một tiếng, hình như cũng khá hài lòng đối với cách xử lý này của Khương Bình. Sau đó anh ta lại hỏi: “Cụ thể là chuyện gì? Cậu hãy nói tỉ mỉ cho tôi nghe xem nào?”

“Khoảng lúc gần 5 giờ sáng, qua máy quay camera giám sát, chúng tôi nhìn thấy Thẩm Kiến Bình đánh đập Hắc Tử, chúng tôi vội đến để xét hỏi, kết quả là phát hiện ra Tiểu Thuận đã chết trong nhà vệ sinh. Theo như lời Thẩm Kiến Bình nói, là Hắc Tử ra tay.” Câu trả lời của Khương Bình rõ ràng không thể nào xứng đáng với hai chữ “tỉ mỉ”, nhưng anh ta

cũng chẳng có cách nào khác, bởi vì chính anh ta cũng chỉ biết có ngần ấy thôi.

Lúc này Trương Hải Phong đã đến được trung tâm hiện trường xảy ra vụ án trong nhà vệ sinh. Anh ta quỳ xồm xuống, thoáng kiểm tra thi thể của Tiểu Thuận, lập tức nảy sinh ra câu hỏi: “Người này chết ít nhất cũng đã hai giờ đồng hồ, sao 5 giờ các cậu mới phát hiện ra điều bất ổn?”

“Lúc trước thực sự không phát hiện ra gì cả.” Khương Bình thấp thỏm và nói về bất lực, “Đêm tối trong phòng giam tối đen thui, máy quay camera giám sát không có tác dụng, chúng tôi ở trong phòng ở dưới lầu không nghe thấy tiếng động gì bất thường.”

“Người đã bị giết chết rồi, còn không thấy gì bất thường?!” Trương Hải Phong quay sang trừng mắt nhìn Khương Bình một cái. Khương Bình sợ sệt cúi đầu, chính anh ta cũng cảm thấy nói thế không hợp lý. Một người đang sống sờ sờ trong nhà vệ sinh, dù thế nào cũng phải giãy giụa cầu cứu chứ. Nhưng hai người bọn họ trực ban, thật không ngờ lại không phát giác ra được.

Nhưng khi Trương Hải Phong tiếp tục kiểm tra thi thể, anh ta lại phát hiện ra rất có khả năng mình đã trách nhầm cấp dưới rồi, bởi vì ở hai cổ tay của Tiểu Thuận đều xuất hiện vết thâm tím. Dựa vào kinh nghiệm để phán đoán, đây chắc là vết tích để lại do bị dây buộc chặt. Lẽ nào nạn nhân sau khi bị trói mới bị giết hại? Nếu như vậy thì sẽ không gây ra được tiếng động gì lớn. Do có sự suy đoán như vậy, ánh mắt của Trương Hải Phong bèn tìm kiếm khắp trong phòng vệ sinh, giây lát sau, anh ta chú ý thấy ở trong bệ xí đọng một ít nước, hình như thoát nước hơi bị tắc.

Trương Hải Phong thò tay vào trong lỗ thoát nước của bệ xí dò dẫm. Anh ta cảm thấy chỗ uốn cong bị mắc thứ gì đó mềm mềm, lôi ra nhìn, đúng là một nhúm dây được kết thành bởi mấy đoạn dây xé nhỏ từ chiếc khăn mặt cũ. Khương Bình đứng ở đằng sau nhìn thấy cảnh tượng này, không

kìm được, bất giác khẽ “ồ” lên một tiếng, vừa khâm phục vừa như búng ra.

“Bọn khốn này!” Trương Hải Phong phẫn nộ chửi một câu, sau đó bèn ném nhúm dây dính đầy mùi hôi thối vào trong bể nước. Khương Bình hít thở sâu: “Xem ra không chỉ đơn giản là trận ẩu đả, là mưu sát được tính toán từ trước!”

“Cậu đã thẩm tra bọn họ chưa? Thẩm Kiến Bình nói thế nào?” Trương Hải Phong nhắc đến anh Bình đầu tiên, anh ta biết rằng, trong phòng giam xảy ra chuyện lớn như vậy, tên đầu sỏ đương nhiên cần phải gánh chịu trách nhiệm trước tiên.

Khương Bình nói: “Còn chưa kịp thẩm tra ạ.”

“Chưa thẩm tra cũng tốt.” Trương Hải Phong xua tay, “Tránh để cho bị các cậu thẩm tra làm hỏng việc mất!” Anh Bình là nhân vật vô cùng gian xảo, trước khi giao đấu với y, bắt buộc phải có sự chuẩn bị kỹ lưỡng, nếu mà bị đối phương nhìn ra sơ hở thì thật không hay chút nào.

Trương Hải Phong lại một lần nữa tập trung sự chú ý vào nạn nhân, lần này ánh mắt của anh ta nhìn chăm chăm vào chiếc bút chì cắm vào mắt trái của nạn nhân. Không còn nghi ngờ gì nữa, đây chính là đòn chí mạng gây nên cái chết của nạn nhân. Mặc dù ở bên ngoài không thể nhìn thấy hết độ dài của chiếc bút chì này, nhưng phán đoán theo lẽ thường đã có thể gây nên tử vong, chắc là đã cắm vào khu vực não bộ của Tiểu Thuận rồi. Lẽ nào đây chính là chiếc bút chì đã bị mất từ mười ngày trước? Trương Hải Phong đương nhiên đưa ra sự suy đoán này. Nhưng lúc đó bọn họ đã lục tìm vô cùng kỹ lưỡng khắp trong ngoài nhà xưởng của khu trại giam, chiếc bút chì dài như vậy, sao có thể tránh được sự lục soát toàn diện kỹ càng như vậy chứ?

Trương Hải Phong chau mày suy nghĩ hồi lâu, khó có thể hiểu nổi. Cuối cùng anh ta cảm thấy bắt buộc phải tiến hành điều tra tỉ mỉ hơn nữa, bèn

vẫy tay về phía Khương Bình: “Trước tiên hãy khiêng nạn nhân đến nhà xác của bệnh viện trại giam, tìm bác sĩ Lưu khoa Ngoại, lấy chiếc bút chì ra đưa đến phòng làm việc cho tôi.” Khương Bình gật đầu, gọi Lý Minh cùng đi đến bệnh viện để lấy túi bảo quản thi thể và cáng. Khi chuẩn bị bước ra khỏi cửa phòng giam, anh ta lại hỏi thêm một câu: “Anh Trương, có cần thông báo cho người nhà nạn nhân không?”

“Bây giờ thông báo cho người nhà nạn nhân?” Trương Hải Phong cười khẩy một tiếng, “VẬY thì bộ cảnh phục của ba người chúng ta đừng có mơ mà mong mặc được thêm nữa.”

Khương Bình chắc lưỡi, biết đối phương không hề nói đùa, trong phòng giam xảy ra vụ án phạm nhân giết phạm nhân, nếu người nhà mà làm to chuyện, những người có trách nhiệm từ trên xuống dưới đều bị lột da! Bị mất việc chỉ là chuyện nhỏ, nếu như truy cứu theo tội danh lơ là trách nhiệm gây hậu quả nghiêm trọng, e rằng còn phải bị ngồi tù!

Nhóm Khương Bình từ lâu đã biết được những điều thị phi trong chốn tù ngục, cứ nghĩ đến bản thân mình đang từ thân phận người quản giáo chuyển thành tù nhân trong trại giam, điều này khiến cho người ta không lạnh mà run. Anh ta quay sang nhìn Lý Minh, thấy cậu ta mặt xám ngoét, tuyệt vọng như thể chực khóc đến nơi rồi. Khương Bình lớn hơn Lý Minh vài tuổi, thấy tình cảnh này liền định thần lại, vỗ vai đối phương mấy cái, nói: “Không sao đâu, còn có anh Trương chống đỡ mà!” Lý Minh thoáng yên tâm, nhưng ngay lập tức bèn rầu rĩ nét mặt: “Đã như thế này rồi, anh Trương liệu có thể chống đỡ được không?”

“Anh Trương chẳng phải là không cho chúng ta thông báo cho người nhà nạn nhân sao? Như vậy chứng tỏ là anh ấy vẫn còn có cách.” Khương Bình nói vẻ rất chắc chắn, vừa là an ủi đối phương, vừa chính là an ủi bản thân mình.

Lý Minh nghe thấy những lời này, thần sắc trên mặt cuối cùng cũng thả lỏng ra. Trương Hải Phong – người đội trưởng lão luyện đã làm việc ở

khu trại giam số 4 này hơn mười năm rồi, bây giờ đương nhiên trở thành tia hy vọng cuối cùng giúp hai người quản giáo trẻ qua được cửa ải khó khăn này.

Còn Trương Hải Phong lúc này vẫn còn đang ở trong nhà vệ sinh ngăn người nhìn thi thể Tiểu Thuận. Mặc dù vừa rồi anh ta khi ở trước mặt cấp dưới của mình đã thể hiện ra sự bình tĩnh cứng rắn kiên cường của mình, nhưng trong nơi sâu kín trái tim anh ta thì lại đang phải chịu đựng áp lực nặng nề vô cùng to lớn.

Đúng như lúc trước Trương Hải Phong nói với Hàng Văn Trị, chỉ cần nửa năm nữa là anh ta có thể được điều đến ngồi ở văn phòng Cục Quản lý trại giam, từ đó có thể xa rời tuyến đầu tiên của trại giam khiến người ta vô cùng áp lực đè nén này. Cho nên, nửa năm này vô cùng quan trọng đối với anh ta, khu trại giam số 4 mà anh ta quản hạt quyết không thể xảy ra sự vụ gì, nếu không, cuộc sống yên ổn mà anh ta ngưỡng vọng từ lâu sẽ bị tuột khỏi kẽ ngón tay.

Lần trước khi bị mất chiếc bút chì ở trong nhà xưởng, Trương Hải Phong đã huy động cả đội ngũ hùng hậu, hận một nỗi không thể lục tung cả khu trại giam lên, chính là lo sợ chiếc bút chì đó sẽ trở thành công cụ gây thương tích. Nhưng sau khi nói chuyện với Hàng Văn Trị, anh ta cảm thấy yên tâm hơn, anh ta tin rằng chiếc bút chì đó đã bị Tiểu Thuận lấy đi, hơn nữa đã bị nhét cùng xe hàng đưa ra ngoài trại giam rồi. Cho nên nguy cơ tiềm ẩn sẽ không còn tồn tại nữa. Anh ta nhốt Hắc Tử và Tiểu Thuận lại, mục đích chính là cảnh báo bọn họ không được gây ra chuyện gì nữa. Thật không thể nào ngờ được, sự việc đã xảy ra ngay ngày hôm sau khi hai người đó được thả ra, hơn nữa lại nghiêm trọng nhường này!

Từ khoảnh khắc tận mắt nhìn thấy thi thể của Tiểu Thuận, Trương Hải Phong đã xót xa nhận ra: Mong ước được điều vào Cục Quản lý đã vụt tan biến mất rồi. Bất luận thế nào, trong khu trại giam xuất hiện cái chết khác thường của phạm nhân, anh ta với vai trò là trung đội trưởng thì không thể nào thoái thác trách nhiệm được. Bây giờ, điều anh ta lo lắng

nhất chính là, liệu mình có thể rút lui an toàn khỏi trận phong ba này không. Những ngày tháng hơn mười năm đều đã trải qua được rồi, lẽ nào đến cuối cùng lại bị gục ngã sao?

Đoán là Khương Bình và Lý Minh đã đi xa, Trương Hải Phong đứng dậy, đi đến bên bể nước. Sau khi đứng thẳng giây lát, anh ta mở vòi nước ra và ghé đầu mình lại. Nước lạnh chảy qua tóc của anh ta, thấm ướt da đầu đồng thời mang tới thứ cảm giác lạnh giá.

Trương Hải Phong lấy hai tay vò đầu mình, để cho nước lạnh có thể thấm thấu vào những vị trí khác. Đột nhiên, động tác của anh ta chợt ngưng lại, anh ta giơ tay phải ra trước mắt, ngón người nhìn thứ gì đó xuất hiện ở giữa kẽ ngón tay.

Đó là một sợi tóc bạc.

Đây là lần đầu tiên Trương Hải Phong nhìn thấy tóc bạc của mình, anh ta khó có thể kiềm chế được nỗi xót xa trong lòng. Hơn mười năm rồi, ở trong trại giam này, anh ta từ một chàng trai tràn đầy nhựa sống trở thành một nhân vật “Quý Kiến Sâu” khiến cho phạm nhân hung dữ nhất cũng phải sợ hãi. Nào ai biết được anh ta đã phải hy sinh những gì chứ? Và lại có ai biết được anh ta đã mất đi những gì chứ? Đây là sợi tóc bạc đầu tiên xuất hiện ở trên đầu người đàn ông trung niên 38 tuổi, chỉ có chủ nhân của sợi tóc bạc này mới có thể thấu hiểu được trong sợi tóc bạc này ẩn giấu bao nhiêu chuyện trong quá khứ, và lại gánh vác bao nhiêu niềm hy vọng. Hơi lâu sau, Trương Hải Phong giơ tay phải xuống phía dưới vòi nước, dòng nước chảy mạnh lập tức cuốn trôi sợi tóc bạc đó khỏi kẽ tay anh ta. Trương Hải Phong cứ ngẩn người nhìn theo sợi tóc bạc đang cuộn tròn vào dòng nước xoáy, cuối cùng cũng chui vào trong đường ống nước, biến mất tăm. Lúc này đây anh ta cũng cắn răng, nói với mình: Hãy phấn chấn lên! Đây là địa bàn của người, người vẫn còn có cơ hội!

Khương Bình và Lý Minh sau khi khiêng xác Tiểu Thuận đi, Trương Hải Phong cũng quay trở về văn phòng của mình. Đoán chừng chiếc bút chì

đó muốn lấy ra khỏi khoang mắt của Tiểu Thuận vẫn cần một khoảng thời gian, Trương Hải Phong quyết định nhân khoảng thời gian này hãy cứ bắt một phạm nhân của phòng 424 đến để thẩm vấn.

Đối tượng đầu tiên được thẩm vấn thì lại không phải là nhân vật đại ca trong phòng – anh Bình, mà Trương Hải Phong lại chọn lựa gọi Hàng Văn Trị đến.

Trong cái nhìn của Trương Hải Phong, Hàng Văn Trị là một kiểu người khác ở trong phòng giam 424, hoặc là có thể nói, anh ta là một kiểu người khác trong cả khu vực trại giam số 4. Anh ta không giống những phạm nhân mắc trọng tội hung dữ độc ác gian xảo, mà lại giống như một người thầy giáo hiền lành nho nhã. Trương Hải Phong thích lột bỏ chiếc áo khoác “Quỷ Kiến Sâu” của mình trước mặt con người này, để có thể tiến hành giao lưu bằng phương thức giống như những người bình thường.

Đồng thời theo như phán đoán của Trương Hải Phong: Hàng Văn Trị cũng là nhân vật không có khả năng bị cuốn vào sự tranh chấp trong phòng giam nhất. Bởi vì anh ta thực sự quá yếu ớt, yếu ớt đến độ khó có thể gây tổn thương đến bất cứ ai. Cho nên trong sự việc này, Hàng Văn Trị nhiều nhất cũng chỉ là một kẻ vô tội đứng quan sát mà thôi, hơn nữa chỉ có qua lời kể của người đứng quan sát thì anh mới có thể nhận được chân tướng sự việc chưa bị làm méo mó biến dạng đi.

Hàng Văn Trị sau khi bị áp giải vào văn phòng, Trương Hải Phong thoát tiên không nói gì, chỉ trầm mặc nhìn đối phương. Hàng Văn Trị bị nhìn cảm thấy hơi hoảng, đứng từ xa cúi đầu, tâm trạng hơi căng thẳng.

Cảm thấy áp lực đem đến cho đối phương đã tạm đủ, Trương Hải Phong lúc này mới ho khan một tiếng, lên tiếng hỏi: “Anh nói đi, là chuyện gì vậy?”

Hàng Văn Trị hoảng sợ trả lời: “Tôi... tôi không biết.” Câu nói này của anh ta rất hàm hồ, vừa nghe đã biết là câu nói dối hòng che mắt.

“Anh không biết?” Trương Hải Phong cười khẩy, “Anh là thằng ngốc à? Hay anh cho rằng tôi là thằng ngốc?”

Hàng Văn Trị không biết nói gì, chỉ cúi đầu xuống thấp hơn nữa.

Trương Hải Phong biết đối phương có điều e sợ, đồng thời cũng mong muốn có thể trốn tránh được trách nhiệm. Anh ta quyết định đập tan mộng tưởng của đối phương, thế là bèn nằm lấy một búi thứ gì đó ở trên bàn, ném xuống dưới chân Hàng Văn Trị, hỏi: “Đây là gì thì chắc anh phải biết chứ?”

Hàng Văn Trị nhìn rõ thứ đó chính là sợi dây vải anh Bình dùng để trói Tiểu Thuận, sắc mặt của anh ta lập tức thay đổi, ngẩng đầu lên ngăn người nhìn Trương Hải Phong.

“Đây là cái gì?!” Trương Hải Phong nhấn mạnh ngữ khí hỏi lại lần nữa, ánh mắt cũng trở nên sắc nhọn hơn.

Hàng Văn Trị thực sự không thể ngờ được Trương Hải Phong lại có thể nhanh chóng tìm ra được sợi dây vải mà anh Bình đã giấu, anh ta lường lự giây lát, biết rằng có một số sự việc không thể nào giấu nổi, chỉ có thể thành thực trả lời: “Là sợi dây của anh Bình kết thành...”

Trương Hải Phong đập bàn: “Anh Bình nào? Nói cho cẩn thận! Là do ai làm?”

Hàng Văn Trị vội vàng thay đổi cách nói: “Là Thẩm Kiến Bình, tối hôm qua anh ta dùng sợi dây này để trói Tiểu Thuận...”

Trương Hải Phong “hừ” một tiếng: Quả nhiên không ngoài dự liệu của mình. Sau đó lại hỏi: “Tại sao lại trói Tiểu Thuận?”

“Thẩm Kiến Bình cho rằng Tiểu Thuận đã ăn trộm chiếc bút chì của Hắc Tử, làm liên lụy đến cả phòng giam... Còn nữa, anh ta với vai trò là đại ca, cho nên anh ta muốn trừng phạt Tiểu Thuận, bắt Tiểu Thuận ngủ treo.”

“Sự việc này có những ai tham dự?”

Khi trả lời câu hỏi này, Hàng Văn Trị ấp a ấp úng: “Chủ yếu... chủ yếu là Thẩm Kiến Bình, còn có Hắc Tử và A Sơn.”

“Ồ” Trương Hải Phong nghe ra ý tứ trong câu nói này, lập tức truy hỏi, “Thế không chủ yếu thì sao? Còn ai nữa?”

Hàng Văn Trị nuốt nước bọt, bộ dạng như muốn nói lại không dám nói.

Trong lòng Trương Hải Phong thầm cảm thấy buồn cười, nghĩ bụng: Tìm cậu chàng này đến thẩm vấn quả thực đã tìm đúng người rồi – Anh ta thực sự không có chút kinh nghiệm nào để ứng phó với việc thẩm vấn, tất cả tâm tư đều thể hiện ra trên mặt. Thấy đối phương vẫn do dự, Trương Hải Phong liền hỏi thẳng luôn: “Còn anh thì sao? Có làm gì không?”

Hàng Văn Trị như thể không hề biết nói dối, nét mặt khổ não trả lời thành thật: “Tôi nhét một miếng giẻ vào trong miệng Tiểu Thuận, không để cho cậu ta nói...”

Trương Hải Phong liền châm biếm: “Anh được đấy! Mới có chút thời gian như thế, anh cũng đã học được cách ức hiếp người khác rồi à?”

“Tôi cũng là chẳng có cách nào khác.” Hàng Văn Trị biện hộ cho mình, “Tiểu Thuận cứ cầu cứu tôi, tôi không thể hiện chút thái độ gì, bọn Thẩm Kiến Bình cũng sẽ xử lý tôi mất...”

Trương Hải Phong thực ra cũng biết những quy tắc ngầm trong chốn phòng giam: Đại ca ra tay để xử lý người khác, mọi người đều phải hưởng ứng theo, nếu không thì sẽ bị nghi ngờ là có ý đồ gì khác. Chỉ là không biết tại sao còn có một người khác mà Hàng Văn Trị không hề nhắc tới, thế nên anh ta lại hỏi: “Đỗ Minh Cường làm gì?”

Lần này Hàng Văn Trị trả lời rất nhanh nhẹn: “Anh ta chẳng làm gì cả.”

“Thật à?” Trương Hải Phong tỏ ra nghi ngờ, mặc dù anh ta cũng biết Đỗ Minh Cường là kiểu người khác, nhưng trong phòng giam xảy ra chuyện lớn như vậy, anh ta thực sự có thể đứng ngoài được sao?

“Đúng vậy!” Thái độ Hàng Văn Trị rất kiên định, “Anh ta chẳng giúp bên nào cả, khi tôi nhét miếng giẻ vào mồm Tiểu Thuận, anh ta còn kéo không cho tôi đi.”

“Đây mới là người thông minh đấy!” Trương Hải Phong gõ tay xuống bàn, nói vẻ cảm khái, “Anh nên học theo anh ta từ sớm mới phải!”

Hàng Văn Trị há miệng, tỏ vẻ rất hối hận.

Trương Hải Phong vốn dĩ còn muốn dạy bảo đối phương thêm, nhưng xét theo độ nặng nhẹ, hôm nay đã không còn thời gian để nói thêm nữa. Thấy bước đệm đã chuẩn bị xong xuôi, anh ta liền nghiêm sắc mặt, bắt đầu nói thẳng vào phần then chốt nhất: “Là ai đã đâm chiếc bút chì vào mắt Tiểu Thuận?”

Hàng Văn Trị giật mình kinh hãi, rồi lập tức xua tay: “Việc này thì tôi thực sự không biết.”

Trương Hải Phong đương nhiên không tán thành câu trả lời của đối phương, sa sầm mặt hỏi vặn lại: “Anh bị mù à?”

“Tôi đi ngủ mà.” Hàng Văn Trị giải thích, “... Hơn nữa mọi người đều ngủ, sáng nay Thẩm Kiến Bình tỉnh giấc mới phát hiện ra Tiểu Thuận đã xảy ra chuyện.”

“Là như vậy à?” Trương Hải Phong cảm thấy hơi bất ngờ trước câu trả lời này. Anh ta vốn cứ tưởng bọn anh Bình và Hắc Tử cấu kết với nhau cùng giày vò Tiểu Thuận, giữa chừng không biết đã có sự mâu thuẫn nào gây nên sự kích động, hoặc là người nào nhỡ tay mới gây nên cái chết của Tiểu Thuận. Bây giờ theo như lời Hàng Văn Trị nói, thì lại là có người nhân lúc mọi người đều ngủ say đã lén lút giết chết Tiểu Thuận.

“Vâng.” Hàng Văn Trị bèn nói tỉ mỉ thêm: “Tối hôm qua, bọn Thẩm Kiến Bình treo Tiểu Thuận ở trong nhà vệ sinh, sau đó mọi người ai về giường người nấy đi ngủ. Tôi ngủ rất say, đến lúc sáng sớm bị Thẩm Kiến Bình gây ồn ào làm cho tỉnh giấc, nhìn thấy anh ta đánh Hắc Tử tới tấp, sau đó mới biết Tiểu Thuận đã chết trong nhà vệ sinh rồi.”

Qua nét mặt của Hàng Văn Trị, Trương Hải Phong phán đoán đối phương không nói dối. Cuộc sống trong nhà tù thường phải dậy sớm, nhiệm vụ sản xuất cũng rất nặng nề, những phạm nhân buổi tối thường là ngủ rất say. Hơn nữa, hai tay Tiểu Thuận bị treo lên, trong miệng thì lại bị nhét giẻ, hoàn toàn không có khả năng để phản kháng kêu cứu. Lúc này, nếu có người nhân lúc đêm khuya lén lút hành hung, những người khác mặc dù ở cùng trong một phòng giam cũng khó có thể phát giác ra được.

Trương Hải Phong cảm thấy sự việc càng khó khăn hơn, anh ta trầm ngâm giây lát, lại hỏi tiếp: “Vậy thì các anh đều không biết là do ai làm phải không?”

“Dù sao thì tôi không biết.” Hàng Văn Trị nói, “Nhưng Thẩm Kiến Bình nói là Hắc Tử giết chết Tiểu Thuận. Có thể là anh ta nhìn thấy.”

Trương Hải Phong lắc đầu, cảm thấy điều này cũng chưa chắc. Thẩm Kiến Bình đánh đập Hắc Tử dã man như vậy, chứng tỏ anh ta vô cùng phần nộ trước cái chết của Tiểu Thuận. Nếu như vậy, anh ta sao có thể cứ trơ mắt mà nhìn Hắc Tử giết chết Tiểu Thuận chứ? Cho nên lời nói của Thẩm Kiến Bình e rằng cũng chỉ là suy đoán mà thôi. Nhưng bất luận thế nào, nếu như Tiểu Thuận chết, đối tượng hiềm nghi lớn nhất chính là Hắc Tử. Tạm thời không nói đến mối ân oán giữa hai người này trước đây. Hắc Tử bởi vì bị Tiểu Thuận ăn trộm chiếc bút chì nên đã bị nhốt mười ngày, sự căm phẫn này không dễ dàng tiêu tan đi được!

Nhưng nghĩ đến đây, Trương Hải Phong chợt nhận thức ra một kết luận trái ngược: Nếu như thực sự là Tiểu Thuận đã lấy trộm chiếc bút chì của Hắc Tử, vậy thì chiếc bút chì cắm vào mắt Tiểu Thuận từ đâu mà có? Không thể nào cho rằng Tiểu Thuận đã lấy trộm chiếc bút chì rồi lại trả lại cho Hắc Tử chứ? Huống hồ chiếc bút chì sau khi bị mất thì Tiểu Thuận đã bị liệt vào đối tượng trọng điểm điều tra, nhưng đã được loại trừ, cậu ta dùng cách thức gì để có thể giấu chiếc bút chì này trong vòng mười ngày, và sau khi hết hạn giam cầm thì lại lập tức xuất hiện chứ?

Nghĩ tiếp theo hướng tư duy này, Trương Hải Phong chợt giật mình, sự nghi ngờ về một nhân vật khác chợt hiện lên.

Liệu có phải là Đỗ Minh Cường không? Trước đây đã từng phân tích, không thể nào tìm ra được chiếc bút chì bị mất đó, khả năng lớn nhất chính là đã bị đưa ra khỏi ngoài khu vực trại giam. Vào hôm đó người có thể hoàn thành việc này chỉ có hai người Tiểu Thuận và Đỗ Minh Cường. Bây giờ Tiểu Thuận đã bị chiếc bút chì đâm vào mắt dẫn đến tử vong, nếu bây giờ tìm kiếm đối tượng khả nghi, Đỗ Minh Cường chẳng phải là nhân vật số một sao? Theo như Trương Hải Phong tìm hiểu, Đỗ Minh Cường đã liên tục tham gia công việc bốc xếp hàng trong hai tuần liền, anh ta hoàn toàn có khả năng giấu chiếc bút chì đó ở góc nào đó bí mật trên chiếc xe ở tuần thứ nhất, sau đó nhân thời gian làm việc ở tuần thứ hai lấy lại!

Nghĩ kỹ thêm, khi Thẩm Kiến Bình giày vò Tiểu Thuận, ngay cả Hàng Văn Trị là người hiền lành thật thà như vậy cũng bị ép phải tham gia vào, chỉ riêng mình Đỗ Minh Cường là án binh bất động, lẽ nào hắn sớm biết sự việc này khó có thể thu xếp ổn thỏa, cho nên ngay từ đầu đã cố tình vạch rõ ranh giới liên quan đến mình sao?

Trương Hải Phong cảm thấy đã có chút manh mối, chỉ là khó có thể giải thích được nguyên nhân vì sao Đỗ Minh Cường lại phải giết chết Tiểu Thuận. Nhưng theo như lời La Phi đội trưởng đội Cảnh sát hình sự nói, tên này rất có khả năng là sát thủ Eumenides gây nên chấn động khắp tỉnh thành, nếu như lời nói này không sai, vậy thì hắn ở trong ngục giết chết một kẻ tội phạm thì cũng không có gì là lạ nhỉ? La Phi đã nhấn mạnh với mình cần phải trông coi thật kỹ tên này, lẽ nào là mình đã sơ ý, thực sự để cho hắn gây ra chuyện như thế này?

Trương Hải Phong suy ngẫm một lúc, hỏi Hàng Văn Trị: “Đỗ Minh Cường ngủ ở giường nào trong phòng giam?”

“Giường tầng trên ở góc phía tây trong phòng.” Hàng Văn Trị thoáng ngừng lại, bổ sung thêm: “Cùng giường tầng với tôi.”

Thì ra hai người bọn họ người nằm trên người nằm dưới, như vậy thì tốt quá! Trương Hải Phong nhủ thầm, lại hỏi: “Vậy thì tối hôm qua anh ta có xuống giường không?”

Hàng Văn Trị lập tức lắc đầu: “Không.”

Đối phương trả lời rõ ràng mạch lạc như vậy, Trương Hải Phong lại cảm thấy khó tin: “Anh có thể khẳng định chắc chắn như vậy sao? Chẳng phải anh nói mình ngủ rất say sao?”

Hàng Văn Trị bị hỏi như vậy, đành phải thay đổi ngữ khí: “Dù sao tôi cũng không cảm thấy là anh ta xuống giường. Khi tôi ngủ đầu chạm vào

cầu thang giường, trước đây khi anh ta đi xuống thì tôi đều có thể cảm nhận được.”

Trước đây có thể cảm nhận được, lần này chưa chắc cũng có thể cảm nhận được. Trương Hải Phong nghĩ thầm: Nếu như Đỗ Minh Cường cố tình muốn giết chết Tiểu Thuận, chắc chắn sẽ nhón tay nhón chân rất khẽ khàng, gắng hết sức để không phát ra âm thanh nào, cho dù giẫm ở vị trí gần ngay đầu anh, anh cũng chưa chắc đã phát hiện ra.

Trong lúc đang suy nghĩ, chợt nghe thấy tiếng gõ cửa, hơn nữa còn có người đứng ngoài gọi vào: “Đội trưởng Trương?”

Trương Hải Phong nghe ra giọng nói của Khương Bình, bèn nói: “Vào đi!”

Khương Bình đẩy cửa bước vào trong phòng, trong tay cầm một túi nilon: “Đội trưởng Trương, chiếc bút chì đã lấy ra được rồi, bây giờ anh có xem không?”

Trương Hải Phong không do dự mà gạt đầu luôn: “Xem!”

Khương Bình đi lên trước, đưa cho Trương Hải Phong túi nilon, anh ta nhận lấy cái túi, nhìn thấy một chiếc bút chì ở bên trong, trên thân bút vẫn dính nạo Tiểu Thuận.

Trương Hải Phong cắn răng, cảm thấy hơi ghê ghê. Khương Bình giải thích: “Sau khi lấy ra không lau rửa gì mà cho thẳng vào túi, tôi sợ phá hủy chứng cứ.”

Trương Hải Phong cũng không nói gì, cách lớp túi nilon xoay lật xem chiếc bút chì một lượt. Qua nét hoa văn trên thân bút chì có thể nhận ra đây chính là loại mà nhà xưởng ở khu trại giam vẫn thường dùng, và độ dài của chiếc bút chì thì là vừa mới sử dụng, điều này cũng vừa vặn nhất quán với chiếc bút chì mà Hắc Tử làm mất.

Trương Hải Phong đang định đào sâu suy nghĩ, đột nhiên nhớ ra Hàng Văn Trị vẫn đang đứng ở trong phòng, bèn chỉ tay vào tên phạm nhân đó, nói với Khương Bình: “Cậu hãy dẫn anh ta đi.”

Khương Bình gật đầu, quay người đi về phía Hàng Văn Trị. Hàng Văn Trị đợi đối phương đi đến chỉ cách mình vài bước, bèn tự giác đi trước. Hai người người trước kẻ sau hình thành tư thế áp giải, rời khỏi khu nhà văn phòng đi về hướng phòng giam phạt ở khu trại giam.

Chuyến đi này cả đi cả về mất hết mười phút. Khi Khương Bình lại một lần nữa quay trở lại văn phòng của đội trưởng, nhìn thấy Trương Hải Phong đang ngồi ở phía sau bàn làm việc, hai mắt nhìn chăm chăm vào chiếc bút chì đang cầm trong tay.

Khương Bình lên tiếng chào: “Đội trưởng Trương.”

Trương Hải Phong quay sang nhìn Khương Bình, thần thái đó như thể đã chờ đợi anh ta rất lâu rồi: “Cậu đến đây, tôi có điều cần hỏi cậu.”

Khương Bình thấy sắc mặt của đối phương không tốt, lòng chột nặng trĩu, đoán rằng sẽ không có việc gì hay ho cả. Nhưng vẫn cứ phải gắng gượng để đi đến đó, đứng ở trước mặt Trương Hải Phong cách một chiếc bàn làm việc.

“Lần trước ở nhà xưởng trại giam bị mất chiếc bút chì, tôi đã tổ chức mọi người tiến hành lục soát...” Trương Hải Phong nheo mắt, “Nhà vệ sinh của nhà xưởng là do cậu phụ trách lục soát phải không?”

Khương Bình gật đầu nói: “Đúng vậy.”

Trương Hải Phong lập tức hỏi vặn lại: “Cậu lục soát như thế nào?” Ngữ khí rất không thiện chí.

“Tôi đã lục soát rất kỹ mà. Bao gồm cả bể nước, bệ xí, chỉ cần là chỗ có thể giấu được bút chì, tôi đều lục soát hai lượt.” Giọng nói của Khương Bình rất rành rọt, không giống và cũng không dám nói dối.

Trương Hải Phong vẫn truy hỏi: “Vậy thì lỗ thoát nước của bệ xí cậu có lục soát không?”

Nơi gọi là lỗ thoát nước của bệ xí, chính là lỗ để khi tiểu tiện nước chảy vào hệ thống thoát nước, đó là nơi bẩn thỉu nhất của cả nhà vệ sinh. Cho dù như vậy, hôm đó Khương Bình lúc lục soát cũng không hề ngần ngại.

“Tôi lục soát rồi.” Khương Bình còn giải thích thêm, “Tôi đã bật bật lửa xem xét từng lỗ thoát nước.”

Trương Hải Phong vẫn không hài lòng: “Có thò tay vào để sờ không?”

“Điều này...” Khương Bình lắc đầu, chỉ có thể trả lời đúng sự thực, “Không.”

Trương Hải Phong thở dài nãy nê.

Ở đó nếu không phải là phân thì là nước tiểu, sao có thể cho tay để mò được chứ? Khương Bình không dám nói thẳng ra suy nghĩ này của mình, nhưng anh ta vẫn có lý do để giải thích: “Bật bật lửa thì có thể nhìn thấy được lỗ thoát nước rồi – ngay cả ở vị trí uốn cong cũng có thể nhìn thấy rõ. Một chiếc bút chì dài như vậy, nếu có thì chắc chắn sẽ phát hiện ra, cũng không nhất thiết phải thò hẳn tay vào để mò.”

Trương Hải Phong trầm mặc một lát, giơ tay chỉ vào bàn làm việc phía trước, nói: “Cậu hãy nhặt đồng dây đó lại đây cho tôi.”

Khương Bình quay đầu nhìn thấy ở dưới đất đúng là có một đồng dây. Anh ta nhận ra sợi dây đó chính là thứ mà cách đây không lâu Trương Hải Phong mới lôi ra được từ trong lỗ thoát nước của bệ xí ở phòng giam

424, không cần nghĩ cũng biết được nó bắn thiu đến nhường nào. Nhưng cũng không thể nào trái lệnh của anh Trương được, anh ta đành phải bước tới, dùng hai ngón tay kẹp lấy giữa đoạn dây, miễn cưỡng nhắc lên rồi hỏi: “Đội trưởng Trương, đặt ở đâu ạ?”

Trương Hải Phong giơ một bàn tay ra: “Lại đây, đưa cho tôi.”

Khương Bình trở lại chiếc bàn làm việc, đặt sợi dây hôi thối vào giữa lòng bàn tay đang xòe ra của Trương Hải Phong. Trương Hải Phong không hề để tâm, nắm tay lại, khiến cho sợi dây đó bị vo lại, vừa nắm chặt vừa hỏi Khương Bình: “Đây là thứ lôi ra từ trong bệ xí, vừa bắn vừa thối, có phải vậy không?”

Khương Bình không biết nên trả lời như thế nào, chỉ có thể cười gượng. Trương Hải Phong đột nhiên hất mạnh tay, ném thẳng búi dây đó vào khuôn mặt đang cười của đối phương. Khương Bình trở tay không kịp, ngẩn người kinh ngạc lên tiếng: “Đội trưởng Trương...”

“Tôi có thể mò bệ xí, tại sao cậu lại không thể mò chứ? Tôi có thể dùng cả bàn tay để nắm chặt, sao cậu chỉ có thể dùng hai ngón tay để kẹp? Cậu tự coi mình là gì chứ, cậu sinh ra đã cao quý hơn tôi sao?!” Trương Hải Phong đứng bật dậy, hét lên với Khương Bình.

Khương Bình sợ hãi lùi lại nửa bước, sắc mặt trắng nhợt, không còn dám nói nửa lời biện hộ cho mình nữa.

Trương Hải Phong sau khi hét xong lại ngồi trở về ghế của mình. Khương Bình run rẩy nhặt lấy đồng dây rơi ở dưới đất đó lên, nhưng lần này dùng cả bàn tay để nắm lấy; Trên mặt anh ta dính bắn, cũng không kịp lau đi.

Tâm trạng của Trương Hải Phong đã bình tĩnh hơn, anh ta đổi ngữ điệu hỏi Khương Bình: “Khi tôi mò sợi dây, cậu có chú ý thấy tay tôi thò vào trong lỗ thoát nước sâu thế nào không?”

Khương Bình có chút ấn tượng: “Cả bàn tay đều thò vào, hình như... còn có cả một phần nhỏ của cổ tay.”

“Cho đến chỗ này.” Trương Hải Phong ra hiệu, cũng gần giống với vị trí mà Khương Bình mô tả, “Tôi thò tay vào sâu như vậy mới mò ra được sợi dây đó. Cậu biết vì sao không?”

Khương Bình lắc đầu, đúng là hơi khó hiểu. Theo như suy nghĩ của anh ta, sợi dây này hoặc là bị tắc nghẽn lại ở chỗ thoát nước không xả được xuống dưới, hai là bị xả hần đi đến ống thoát nước, sao lại bị mắc lại ở vị trí khá sâu như vậy chứ?

“Tất cả phía trước lỗ thoát nước đều có cửa van thủy lực cong hình chữ U, đó gọi là cửa van chặn nước, có thể ngăn chặn mùi hôi thối ở trong đường ống xộc lên. Cậu tưởng rằng dùng mắt để nhìn, không nhìn thấy được gì thì là xong chuyện sao? Bất luận là búi dây hay là một chiếc bút chì, đều có thể mắc kẹt ở phần cuối cửa van thủy lực, cậu không thò tay vào để moi ra, thì sao biết được là có hay không?”

Nghe xong những lời giáo huấn trách móc này của Trương Hải Phong, Khương Bình ít nhiều cũng đã hiểu ra được một số việc, đồng thời trong lòng thầm băn khoăn: Lẽ nào chiếc bút chì mất tích lúc đó thực sự được giấu ở trong cửa van chặn nước bệ xí ở trong nhà vệ sinh sao?

Trương Hải Phong nhận ra suy nghĩ của Khương Bình, anh ta cũng không nói thêm nữa, trực tiếp cầm lấy chiếc bút chì để trước mặt giờ lên: “Cậu tự nghĩ xem.”

Chiếc túi nilon dùng để đựng chiếc bút chì đó đã bị mở ra, nửa đuôi bút chì thò ra ngoài miệng túi, Trương Hải Phong dùng tay nắm lấy phần đầu chiếc bút chì vẫn nằm trong túi nilon.

Khương Bình cúi người, ghé vào và hít thở sâu. Rõ ràng, anh ta ngửi thấy mùi hôi thối của cứt đái. Kết quả này khiến anh chàng không thể nào nói được gì nữa, anh ta mặt mày thiếu não, vô cùng ử dột và tự trách mình.

Nhìn thấy bộ dạng thuộc hạ như vậy, Trương Hải Phong cũng không muốn so đo thêm nữa. Anh ta xua tay nói: “Cậu hãy đi lấy cuộn băng video giám sát nhà xưởng trong khoảng thời gian chiếc bút chì bị biến mất đến đây, tôi muốn xem lại thật kỹ.”

“Vâng!” Khương Bình như thế được tha mạng lập tức lao ra ngoài. Anh ta nhanh chóng lấy một ổ cứng di động từ phòng giám sát trở về, trong đó lưu lại tất cả những tư liệu video mà Trương Hải Phong muốn xem.

Mở video ra xem xét thật kỹ lưỡng, thấy buổi chiều hôm đó vào lúc 3 giờ 35 phút Hắc Tử vào nhà vệ sinh, 3 giờ 57 phút mới ra. Trong khoảng thời gian này không hề có người thứ hai bước vào nhà vệ sinh. Mà Hắc Tử sau khi bước ra liền kêu lên là đã mất bút chì, tiếp đến quản giáo bèn khống chế tất cả mọi người ở trong nhà xưởng, mọi người cũng không thể nào tùy tiện di chuyển.

“Chính là Hắc Tử làm rồi!” Khương Bình nói như thế đưa ra kết luận, “Ngày hôm đó ngoài hẳn ta, không có ai bước vào nhà vệ sinh. Thảo nào hẳn ở trong đó lâu như vậy, thì ra là ở trong đó để nghiên cứu làm thế nào để giấu được chiếc bút chì!”

Trương Hải Phong gật đầu, về cơ bản tán thành lời phán đoán của Khương Bình. Vừa mới lúc trước, nghi điểm của anh ta tập trung vào Đỗ Minh Cường, nhưng động cơ giết chết Tiểu Thuận của Đỗ Minh Cường thực sự quá khiên cưỡng, nguyên nhân nghi ngờ người này chỉ vì là anh ta có thể lấy trộm chiếc bút chì thành công. Nhưng khi Trương Hải Phong nghiên cứu tỉ mỉ chiếc bút chì đã gây ra tai họa lớn, tư duy của anh ta lại một lần nữa xảy ra sự thay đổi – Bởi vì anh ta rõ ràng đã ngửi thấy mùi hôi thối tỏa ra từ chiếc bút chì. Điều này thực sự đã đưa ra một

gợi ý rất rõ ràng: Chiếc bút chì đã từng bị giấu ở trong bộ xí. Thế nên anh ta bắt đầu lo lắng xem Khương Bình – người phụ trách lục soát nhà vệ sinh liệu có làm tròn trách nhiệm hoàn thành nhiệm vụ hay không. Sự thực đã chứng minh anh ta không phải là lo lắng hão huyền: Khương Bình đúng là đã có sơ suất trong việc lục soát bộ xí, và sơ suất này rất có khả năng chính là điểm then chốt khiến cho chiếc bút chì đã biến mất lại xuất hiện.

Sau khi đem đối chiếu với video, tất cả mọi việc hình như càng rõ nét hơn: Ngày hôm đó Hắc Tử đã có tâm ý ăn trộm chiếc bút chì, anh ta mượn cơ vào nhà vệ sinh để có cơ hội giấu chiếc bút chì. Địa điểm để giấu chiếc bút chì đó đã khiến anh ta phải suy nghĩ rất lâu, điều anh ta hy vọng chính là quản giáo sợ bẩn và lại không biết rõ về cấu tạo của ống thoát nước. Sau khi nước cờ nguy hiểm này đã thành công, mặc dù anh ta bị nhốt giam mười ngày, nhưng chiếc bút chì đó cuối cùng đã được giữ lại. Hôm qua là kết thúc thời hạn bị phạt, Hắc Tử bèn lấy chiếc bút chì đó ra khỏi bộ xí, lặng lẽ mang về phòng giam. Nhân lúc đêm khuya thanh vắng, khi Tiểu Thuận không còn có sức lực phản kháng, Hắc Tử bèn lấy chiếc bút chì đâm vào con ngươi mắt Tiểu Thuận, trực tiếp dẫn đến cái chết của cậu ta.

Hắc Tử vì sao lại lấy trộm chiếc bút chì? Hắc Tử sao lại giết chết Tiểu Thuận sau khi vừa được thả ra? Đáp án của hai câu hỏi này vốn rất thống nhất. Mọi người đều biết Hắc Tử và Tiểu Thuận từ trước đã có oán thù với nhau, chỉ là không biết được mối thù hận này lại sâu sắc như vậy. Sự thù hận này khiến cho Hắc Tử nảy sinh tâm ý muốn giết chết Tiểu Thuận, anh ta tự đạo diễn nên vở kịch chiếc bút chì bị biến mất, nguyên nhân chính là như vậy. Một tội phạm mang án nặng mạo hiểm ăn trộm một chiếc bút chì, ngoài việc dùng để hành hung, còn có thể làm gì chứ? Chỉ là do việc bị nhốt giam khiến kế hoạch của Hắc Tử không thể không lùi lại mười ngày, ngay cái đêm sau khi được thả ra, Hắc Tử bèn nôn nóng thực hiện kế hoạch giết chóc của mình. Và sự giằng vò của Thẩm Kiến Bình đối với Tiểu Thuận vừa vặn lại giúp đỡ cho Hắc Tử, khiến

cho hành vi giết người của hắn lại càng dễ dàng hơn, hơn nữa còn thừa nước đục thả câu, có cơ hội che giấu được hành vi bạo hành của mình.

Khương Bình thấy Trương Hải Phong không phản đối sự suy đoán của mình, bèn vội xin chỉ thị: “Tôi sẽ đưa Hắc Tử đến đây luôn!”

Trương Hải Phong ngẩng đầu nhìn Khương Bình, hỏi: “Bây giờ cậu muốn làm thế nào?”

“Trước tiên cứ cho hắn ta ăn một trận dùi cui đã!” Khương Bình nghiêng răng nói, “Sau đó sẽ lấy lời khai cho hắn ta, nhất định cần phải ép hắn ta vào tội chết.” Anh ta giờ đây đã vô cùng căm hận Hắc Tử, hận một nỗi không thể lôi đối phương ra bắn một phát chết luôn.

Trương Hải Phong lại lắc đầu: “Muốn trị tội Hắc Tử thì không khó nhưng sau khi trị tội hắn thì sao? Chúng ta phải làm thế nào?”

Câu nói này khiến Khương Bình giật mình kinh hãi. Đúng vậy, trong trại giam lại xảy ra vụ giết người nghiêm trọng thế này là việc không hề nhỏ, sau khi định tội cho kẻ hành hung, tiếp theo sẽ phải truy cứu trách nhiệm của những người quản giáo. Đến lúc đó cấp trên từ lãnh đạo trại giam đến cấp dưới cảnh sát trực ban, chắc chắn sẽ có cả một nhóm người bị liên lụy, hơn nữa bản thân mình và Trương Hải Phong với vai trò là người có mối quan hệ trực tiếp, e là sẽ bị truy cứu trách nhiệm hình sự vì tội lơ là chức trách gây hậu quả nghiêm trọng.

Mình mới ngoài 20 tuổi, lẽ nào cuộc đời lại bị hủy hoại vì sự việc này sao? Khương Bình nghĩ đến cảnh tượng tương lai đáng sợ này, bất giác đầm đìa mồ hôi.

Ánh mắt Khương Bình mơ màng nhìn xung quanh, khi ánh mắt anh ta nhìn vào Trương Hải Phong, trong lòng lại trào dâng niềm hy vọng.

Đây là người đàn ông máu lạnh đã lăn lộn chốn này hơn mười năm, trước mặt anh ta chưa bao giờ có sự việc nào mà không giải quyết được. Bây giờ có tai họa lớn ập xuống, ít nhiều thì vẫn có con người này chống đỡ. Huống hồ vị trí của anh ta còn cao hơn mình rất nhiều, anh ta mới thực sự là người không thể nào thua cuộc được.

Sau khi nghĩ đến điều này, tâm trạng của Khương Bình lại từ từ ổn định, anh ta chăm chú nhìn Trương Hải Phong, tràn đầy hy vọng.

Trương Hải Phong lúc này đang trầm mặc suy ngẫm, đôi lông mày anh ta chau lại. Hồi lâu sau, ánh mắt của anh ta mới khẽ lay động, sau đó anh ta quay sang nhìn Khương Bình.

Khương Bình chủ động ghé lại, chờ đợi đối phương dặn dò.

Trương Hải Phong nhìn vào mắt đối phương một lúc, nói trịnh trọng: “Bắt đầu từ bây giờ, tất cả mọi việc cậu đều phải làm theo lời dặn dò của tôi, bất luận xảy ra chuyện gì, đều không được phép có bất cứ sự dao động và băn khoăn gì, cậu có hiểu không?”

Khương Bình gật đầu đầy kiên quyết, anh ta tin tưởng sâu sắc đối phương sẽ ném cho mình cọng cỏ cứu mạng cuối cùng.

“Tốt lắm.” Trương Hải Phong khen ngợi một câu, sau đó anh ta đưa ra mệnh lệnh đầu tiên trong cả kế hoạch của mình: “Cậu hãy dẫn Thẩm Kiến Bình đến đây!”

Khương Bình nhận lệnh đi ngay, một lúc sau bèn dẫn anh Bình đến văn phòng làm việc của Trương Hải Phong. Nếu so với Hàng Văn Trị, anh Bình đương nhiên lão luyện hơn nhiều. Lúc này đây mặc dù đối diện với “Quý Kiến Sầu” mà ai nấy ở khu trại giam số 4 đều sợ hãi, hơn nữa bản thân mình còn gây ra tai họa lớn, nhưng trên mặt y vẫn giữ được bộ dạng rất thản nhiên.

Đối diện với nhân vật thế này, Trương Hải Phong cũng phải thay đổi sách lược. Anh ta hơi dựa người vào ghế, tâm trạng không căng thẳng giống như trước, chỉ uể oải nhìn đối phương.

Anh Bình thấy tình hình như vậy, chủ động bước đến trước bàn làm việc cúi chào Trương Hải Phong, hét to một tiếng: “Báo cáo!”

Trương Hải Phong lại nhìn đối phương một lúc, anh Bình đón nhận ánh mắt của anh ta, không hề né tránh.

“Thẩm Kiến Bình à...” Trương Hải Phong cuối cùng cũng lên tiếng, “Anh làm đại ca cũng khá nhiều năm rồi, trước đây đều khá ổn, sao lần này lại gây ra chuyện lớn cho tôi như thế này?!”

Anh Bình toét miệng nói: “Là đã sơ suất rồi. Ai ngờ được Hắc Tử lại đem chiếc bút chì về phòng giam chứ? Hôm đó quản giáo các anh đã lục soát tung cả đất trời, tôi cứ tưởng không thể nào để lọt cơ.”

Câu nói này đúng là giấu kim trong đám bông, rõ ràng là muốn đẩy trách nhiệm về phía những người quản giáo trại giam. Trương Hải Phong hiểu ý, nhưng trên mặt vẫn không chút thay đổi, chỉ đón lời đối phương hỏi tiếp: “Anh có thể khẳng định như vậy sao? Chiếc bút chì đó chắc chắn là do Hắc Tử đem về?”

“Ngoài Hắc Tử, ai có thể ra tay giết chết Tiểu Thuận chứ?” Anh Bình tỏ vẻ như thế đó là một việc rất hiển nhiên.

“Anh nhìn thấy Hắc Tử ra tay à?”

“Không... Nếu như tôi nhìn thấy, liệu có thể để cho hắn đạt được mục đích sao? Thằng ôn đó quá xấu xa, nhân lúc mọi người đều ngủ say liền ra tay.” Từng câu nói của anh Bình đều rất cẩn mật gắng hết sức để giữ bỏ trách nhiệm của mình trong sự việc này.

“Ồ, các anh đều đã ngủ say...” Trương Hải Phong thoát tiên gật đầu, sau đó lời nói lại chuyển hướng, “Nhưng Tiểu Thuận là một người đang sống sờ sờ như vậy, bị người ta đâm cả chiếc bút chì vào con người mắt, vậy thì sẽ gây ra động tĩnh chắc không phải nhỏ chứ nhỉ? Thế nhưng ở hiện trường lại không hề có dấu vết giằng co giãy giụa, việc này kỳ lạ lắm.”

Anh Bình giật mình. Đối với y, hai câu hỏi mà Trương Hải Phong đưa ra vô cùng then chốt. Bản thân mình đã che giấu tình tiết trước khi đi ngủ đã giày vò Tiểu Thuận, mục đích là muốn dồn toàn bộ trách nhiệm cái chết của Tiểu Thuận vào một mình Hắc Tử. Nhưng việc này cũng để lại một lỗ hổng khó có thể bù đắp được: Dựa vào sức lực của một mình Hắc Tử, làm thế nào có thể đâm chiếc bút chì vào con người mắt của Tiểu Thuận mà không gây ra một chút âm thanh nào chứ?

Nhưng anh Bình đã hạ quyết tâm từ trước: Bất luận thế nào cũng nhất định phải liều mình chối biến. Y định thần lại, giả vờ nói giọng đầy băn khoăn: “Tôi cũng rất lấy làm lạ... Không biết Hắc Tử đã ra tay như thế nào. Rất có khả năng là nhân lúc Tiểu Thuận nửa đêm vào nhà vệ sinh, trong lúc mơ màng liền đánh lén thì phải?”

Trương Hải Phong đã biết rõ đầu đuôi sự tình qua lời kể của Hàng Văn Trị, lúc này đây nhìn anh Bình bịa chuyện trước mặt mình, anh ta bèn cười khẩy “hi” một tiếng, sau đó quay sang ra hiệu bằng mắt với Khương Bình đang đứng bên cạnh.

Khương Bình hiểu ý, bước lên trên ném đoạn dây ướm nhèm xuống bàn làm việc. Dù anh Bình có hung hãn xảo quyết hơn nữa, nhìn thấy nhúm dây này, khóe mắt anh ta cũng không kìm được khẽ giật một cái.

“Đây là thứ tôi moi ra được từ trong bộ xí ở hiện trường.” Trương Hải Phong nhìn chăm chăm vào anh Bình, ánh mắt dần trở nên sắc lạnh.

Anh Bình thầm kêu than, biết là sự việc đã bị bại lộ. Nhưng con người y đã trải qua quá nhiều sóng to gió lớn, cho dù bị dồn đến hoàn cảnh này

cũng quyết không khai, ngược lại còn tỏ ra tư thế phòng ngự, chuẩn bị dùng phương thức có chết cũng không thừa nhận để phản kháng.

“Đây là thứ gì vậy?” Y cố ép ra nụ cười trông thật khó coi hỏi, “E rằng cũng là thứ gì hay ho mà Hắc Tử bày ra.”

Trương Hải Phong đập bàn, hai mắt tròn tròn: “Anh đừng có cái gì cũng đồn cả lên người Hắc Tử, anh coi quần giáo chúng tôi đều là những thằng ngốc sao?!”

Sự việc đã đến lúc này, dù sao cũng không còn đường lui nữa. Anh Bình liền cắn răng, liều mình nói: “Tôi cũng không phải là cái gì cũng đều đẩy cho Hắc Tử, nhưng một người làm thì một người chịu, cứ đùn đẩy giằng co, anh đùn sang tôi, tôi đùn sang anh, khiến cho mọi người đều bị lôi vào thì hay ho sao?”

Câu nói này thấp thoáng ý tứ uy hiếp, như thể đang cảnh cáo Trương Hải Phong: Sự việc đã như thế này rồi, nếu anh cứ nhất định kéo tôi dính vào, vậy thì tôi cũng đành phải kéo mấy người vào để làm ghế đệm. Đến lúc đó chỉ e rằng mọi người chẳng ai được lợi gì cả.

Anh Bình dám nói ra những lời như vậy, đương nhiên đã hạ quyết tâm cá chết lười rách. Nhưng nằm ngoài dự liệu của y, thật không ngờ Trương Hải Phong không hề tức giận, anh ta ngược lại lại thay đổi ánh mắt nhìn anh Bình – ánh mắt dồn nén đầy áp lực khiến người ta gần như nghẹt thở dần tan biến, trong ánh mắt lại hiện lên sắc thái như mèo vờn chuột như thể từng nhất cử nhất động của mình đều nằm trong tầm kiểm soát của anh ta vậy.

Anh Bình cảm thấy mơ màng và lo sợ, y đột nhiên nhận thức ra: Mình vốn không phải là đối thủ của Trương Hải Phong. Y bắt đầu hối hận vì đã đối chọi với đối phương.

Anh Bình từ từ cúi đầu, khí thế của y lúc này đây vô tình đã bị đối phương làm cho tan biến.

Trương Hải Phong rất hài lòng về kết quả của cuộc giao đấu, anh ta dùng tư thế của kẻ thắng lợi nói: “Thẩm Kiến Bình ới là Thẩm Kiến Bình, anh hoàn toàn không hiểu được ý tứ của tôi.”

Anh Bình ngấn người, rồi lại ngẩng đầu lên nhìn với vẻ băn khoăn.

“Anh luôn nói là Hắc Tử giết chết Tiểu Thuận, nhưng từ đầu đến cuối lại không đưa ra được chứng cứ chân thực nào cả. Chỉ dựa vào sự suy đoán chủ quan của anh, hơn nữa còn có bao nhiêu sơ hở không thể nào nói cho xuôi được. Anh bảo tôi phải tin anh thế nào đây?”

Ngữ khí của Trương Hải Phong không nghiêm khắc, ngược lại lại mang theo vài phần như muốn dẫn dắt đối phương. Anh Bình giật mình, cảm thấy cần phải thuận theo ý tứ của đối phương để thăm dò, thế nên bèn rướn người lại, hỏi: “Vậy anh cho rằng ai đã gây ra chuyện này?”

“Tiểu Thuận bị một chiếc bút chì đâm vào con ngươi mắt gây nên tử vong, sự việc xảy ra vào lúc đêm khuya, nhưng ở trong phòng giam thì không có ai nghe thấy bất cứ tiếng động nào khác thường. Hơn nữa, ở hiện trường cũng không có dấu vết của sự giằng co, như vậy thì, lẽ nào không phải là khả năng tự sát lớn hơn hẳn khả năng bị người khác giết sao?” Trương Hải Phong nhìn vào mắt anh Bình, ung dung nói.

Câu nói này giống như lời nói dẫn đường chỉ lối, khiến cho tư duy của anh Bình trong khoảnh khắc như được khai sáng. Y vội vàng phụ họa theo: “Đúng vậy, đúng vậy, có lẽ là tự sát!”

“Sợi dây này chắc là do Tiểu Thuận tự chuẩn bị cho mình.” Trương Hải Phong nói tiếp, “Cậu ta nửa đêm vào nhà vệ sinh, ban đầu có khả năng là muốn treo cổ tự tử, sau đó không biết vì lý do nào lại thay đổi chủ ý, thật không ngờ dùng chiếc bút chì đâm vào mắt mình.”

“Chắc là như vậy đấy!” Anh Bình ngoài việc tán đồng, còn bắt kịp sự thay đổi, bổ sung thêm, “Chiếc bút chì dạo trước bị mất, chắc chắn là do Tiểu Thuận lấy trộm.”

“Tiểu Thuận nhân lúc Hắc Tử vào nhà vệ sinh liền lấy trộm chiếc bút chì, sau đó trước khi bị lục soát thì đã giấu chiếc bút chì đó vào trong chỗ thoát nước của bệ xí trong nhà vệ sinh. Hôm qua sau khi kết thúc việc bị bắt giam ở phòng kín, cậu ta liền lén lấy chiếc bút chì đưa trở về phòng giam. Quá trình này mặc dù không có người làm chứng, nhưng thông qua nghiên cứu đoạn băng video của máy giám sát có thể suy đoán ra được.” Trương Hải Phong nói đến đây, quay sang trưng cầu cấp dưới của anh ta, “Có phải vậy không, Khương Bình?”

Khương Bình nói: “Phải rồi. Hắc Tử vào nhà vệ sinh không lâu, Tiểu Thuận cũng vào theo. Ngoài hai người bọn họ, trong khoảng thời gian đó không có ai vào nhà vệ sinh nữa cả. Đoạn video này mặc dù không được lưu lại, nhưng lúc đó tôi và đội trưởng Trương cùng xem, nhớ rất rõ.”

“Một điểm quan trọng nhất là...” Trương Hải Phong bổ sung thêm: “Trên chiếc bút chì gây nên cái chết của Tiểu Thuận rõ ràng có mùi hôi thối của bệ xí, chứng minh chiếc bút chì này đúng là đã được giấu ở lỗ thoát nước của bệ xí.” Nói xong anh ta còn cầm chiếc bút chì để ở trên bàn giơ lên, ra hiệu cho anh Bình cũng thử ngửi xem.

Anh Bình vẫn ghi nhớ quy tắc không dám trực tiếp bước lên, Khương Bình đón lấy đưa cho anh Bình. Anh Bình cầm chiếc bút chì đưa lên trên mũi ngửi, sau đó nói lớn: “Đúng là có mùi cứt đại... Thì ra Tiểu Thuận đã giấu chiếc bút chì này ở nơi bẩn thỉu như vậy, cũng chẳng trách mà các vị quản giáo không tìm được.” Khi nói câu nói này, trong lòng y lại nghĩ: Sao tôi không nhớ là Tiểu Thuận đi theo Hắc Tử vào trong nhà vệ sinh chứ? Chiếc bút chì này rõ ràng chính là do Hắc Tử tự giấu mà.

“Cho nên, sự việc rất đơn giản và cũng rất rõ ràng...” Trương Hải Phong gõ tay xuống bàn, đưa ra kết luận: “Tiểu Thuận muốn tự sát, vừa chuẩn bị sợi dây lại vừa chuẩn bị bút chì, người khác có muốn đề phòng, e rằng cũng không thể đề phòng nổi.”

“Đúng vậy.” Anh Bình lắc đầu thờ dãi, “Cũng thật là đáng tiếc, anh nói xem, Tiểu Thuận hãy còn trẻ tuổi như vậy, sao lại nghĩ quẩn như thế được chứ?”

Trương Hải Phong nheo mắt: “Việc này thì tôi phải hỏi các anh rồi. Các anh ngày ngày ở bên cạnh Tiểu Thuận, trước đây chẳng lẽ không phát hiện ra dấu hiệu gì sao?”

“Anh nhắc đến, cũng đúng thật là có chút dấu hiệu.” Anh Bình đảo mắt ra vẻ như cố gắng nhớ lại, “Khoảng thời gian trước Tiểu Thuận cứ ngẩn nga ngẩn ngơ, tâm trạng rất bất ổn, có lúc thì tính khí rất nóng nảy, có lúc thì lại đặc biệt ủ dột, cứ một mình rầu rầu không nói; Còn có một lần tôi nghe thấy cậu ta lẩm nhẩm, nói nếu đã vĩnh viễn không ra ngoài được, chẳng thà chết cho xong; Tôi lúc đó cũng không chú ý, nào ngờ thực sự đã xảy ra chuyện.”

Trương Hải Phong “ừm” một tiếng, nói: “Anh hãy nghĩ lại thật kỹ, những sự việc này không thể nói bừa được. Phòng giam của các anh vẫn còn những người khác, cách nói của mọi người phải đủ chuẩn xác để chứng thực cho nhau... Đợi suy nghĩ kỹ rồi, thì hãy tìm quản giáo Khương để ghi chép lấy lời khai.”

“Tôi hiểu rồi.” Anh Bình thăm dò thêm, “Có cần tôi phát động những người khác cùng suy nghĩ không?”

“Cũng được.” Trương Hải Phong nhìn Khương Bình, “Cậu hãy đi sắp xếp một chút, tranh thủ thời gian.”

Khương Bình hiểu ý, quay người bước ra ngoài cửa. Anh Bình vội hỏi: “Tôi có cần đi theo không?”

Trương Hải Phong xua tay: “Anh không cần vội, tôi vẫn còn có sự việc cần hỏi anh.”

Anh Bình cung kính đáp: “Anh nói đi.”

Trương Hải Phong đợi Khương Bình đi ra ngoài và đóng cửa lại rồi mới lên tiếng hỏi: “Biểu hiện của Hắc Tử gần đây thế nào?”

Anh Bình trầm ngâm một lát, có vẻ như không hiểu ý tứ của câu nói này, bèn trả lời hàm hồ: “Những việc khác cũng chẳng có gì, chỉ là có chút mâu thuẫn với Tiểu Thuận.”

“Đây chính là vấn đề đấy. Tâm tư của anh ta không dồn vào việc học tập và cải tạo, cứ tiếp tục như vậy thì sẽ rất nguy hiểm.”

Lời nói này của Trương Hải Phong rõ ràng là đã chỉ rõ phương hướng cho anh Bình, y lập tức hiểu ý: “Thái độ tiếp nhận cải tạo của Hắc Tử từ trước nay đều không được tốt, khi lao động thì cũng không tích cực. Tôi thấy anh ta vẫn có sự hoang tưởng, mong muốn chống đối chính phủ.”

“Biểu hiện của anh ta như vậy rất không bình thường. Tôi nghi ngờ anh ta còn gánh vạ án khác nữa.” Lúc nói Trương Hải Phong nhìn anh Bình, trong ánh mắt lộ ra hàn ý âm u lạnh lẽo.

Anh Bình giật mình, đã hiểu rõ dụng ý của đối phương. Trương Hải Phong xử lý cái chết của Tiểu Thuận thành tự sát, rõ ràng là có thể ít dính líu đến những người khác. Nhưng đối với Hắc Tử – kẻ gây ra sự việc này thì quyết không thể nào tha thứ được. Mặc dù sự việc này không có cách nào để truy cứu, nhưng anh ta thông qua con đường khác cũng nhất định muốn dồn Hắc Tử vào chỗ chết. Đây chính là phong cách hành xử của “Quý Kiến Sâu” của khu trại giam số 4.

“Những vị đại ca như các anh đây hiểu biết nhiều nhất về bí mật của các phạm nhân. Cho nên muốn tiến hành đôn đốc quản giáo những người như Hắc Tử, nhiều khi còn phải nhờ vào sự phối hợp của các anh mới được.” Trương Hải Phong nói rõ thêm.

Anh Bình vỗ vào lồng ngực thể hiện thái độ: “Anh yên tâm đi. Lát nữa tôi sẽ hỏi thêm vài người, nếu như Hắc Tử thực sự đã phạm phải việc nào đó, chắc chắn không thể để anh ta thoát khỏi sự trừng trị.”

Trương Hải Phong gật đầu: “Được. Tôi tin tưởng vào khả năng này của anh.”

Anh Bình cười nói: “Anh Trương đã quá xem trọng tôi rồi. Tôi có năng lực gì chứ? Năng lực này của tôi chẳng phải đều do các anh ban cho sao?” Câu nói này rất xảo quyệt, nghe ra có vẻ rất khiêm nhường, trên thực tế lại ẩn chứa ý vị có trách nhiệm khác. Trương Hải Phong hiểu rõ, nhưng lúc này chính là lúc đang cùng lợi dụng nhau, nên cũng không tiện so đo.

Một lúc sau, Khương Bình quay trở lại văn phòng hội báo với Trương Hải Phong: “Đội trưởng Trương, đã sắp xếp xong rồi.” Trương Hải Phong bèn hất cằm về phía anh Bình: “Anh đi theo quản giáo Khương đi, tranh thủ thời gian để làm rõ chút việc.”

Anh Bình không nói thêm nữa, đi theo Khương Bình đến phòng nhốt riêng. Đây là nơi giam giữ tạm thời và trừng phạt phạm nhân của trại giam, sáng sớm sau khi xảy ra chuyện, tất cả các phạm nhân phòng 424 đều bị áp giải đến đây, mỗi người bị nhốt riêng vào một phòng để tránh cho bọn họ thông đồng đối phó với cuộc thẩm vấn sắp tới.

Nhưng lần này khi anh Bình bị áp giải về phòng, y liền nhìn thấy ba người A Sơn, Hàng Văn Trị, Đỗ Minh Cường đã cùng ở trong một

phòng, chỉ thiếu mỗi Hắc Tử – Đây đương nhiên chính là “sự bố trí” của Khương Bình.

“Mấy người các anh hãy suy nghĩ đi, lát nữa từng người đến để ghi chép lấy lời khai.” Khương Bình sau khi ném lại câu nói này, quay người bước ra khỏi phòng, đồng thời khóa trái cửa lại.

Trong phòng kín chỉ có một chiếc giường nhỏ. Ban đầu ba người trong phòng đều chen nhau ngồi ở trên giường, lúc này thấy anh Bình đến, A Sơn vội đứng dậy để nhường chỗ, đồng thời cũng hỏi về bản khoản: “Anh Bình, là chuyện gì vậy?”

Hàng Văn Trị cũng đứng dậy tránh sang bên cạnh, Đỗ Minh Cường thì ngồi ở phía bên trong dựa sát vào tường không hề nhúc nhích. Lần này anh Bình cũng chẳng có tâm trí nào mà so đo đến chi tiết này, y ngồi vào giữa giường, cảm thán một câu: “Mẹ kiếp, tên “Quý Kiến Sầu” này quả nhiên là cũng có chút tài cán.”

A Sơn mặt biến sắc, hỏi về lo lắng: “Anh ta biết việc xảy ra tối qua rồi à?”

Anh Bình lườm A Sơn một cái, nói về bức bối: “Đã lôi được cả sợi dây ra rồi, có thể không biết được sao?”

A Sơn rõ ràng là hơi căng thẳng: “Thế bây giờ phải làm thế nào?” Tối qua khi giày vò Tiểu Thuận, anh ta là người ra tay đầu tiên, lúc này đây không tránh khỏi được cảm giác bất an lo sợ.

Nhưng anh Bình lại cười “ha ha”: “Mày hoảng gì chứ? “Quý Kiến Sầu” đã đưa ra kết luận rồi, Tiểu Thuận là tự sát.”

“Tự sát?” A Sơn ngẩn người, hình như không hiểu lắm. Hàng Văn Trị đứng ở bên cạnh càng cảm thấy vô cùng kinh ngạc: Chính mình đã nói với Trương Hải Phong Tiểu Thuận bị mọi người trói tay và nhét giẻ vào

miệng, sao có thể đưa ra được kết luận là tự sát chứ? Chỉ duy nhất mình Đỗ Minh Cường khẽ vỗ tay, nói thản nhiên vẻ châm biếm: “Tự sát, tự sát tốt quá đi! Lần này thì mọi người chẳng phải đều không sao cả à?”

Câu nói này vừa đơn giản vừa rõ ràng. A Sơn “ồ” một tiếng như thể trút được gánh nặng. Hàng Văn Trị thì lại chau mày cúi đầu, như thể đang suy ngẫm điều gì.

“Được rồi.” Anh Bình lên tiếng, “Mọi người mau bàn bạc xem, lúc nữa ghi biên bản cần phải thống nhất lời khai, đừng để xảy ra sơ hở gì.”

A Sơn hưởng ứng tích cực: “Anh Bình, anh nói đi, cần phải làm như thế nào, bọn em đều nghe theo anh.”

Anh Bình quét ánh mắt một lượt về phía Hàng Văn Trị và Đỗ Minh Cường: “Hai đứa chúng mày thì sao?”

Từ sau khi nhét giẻ vào miệng Tiểu Thuận, Hàng Văn Trị bèn trở thành con châu chấu trên cùng một sợi dây thừng với anh Bình và A Sơn, cho nên anh ta lúc này cũng gật đầu, không tỏ ra có ý kiến gì khác. Đỗ Minh Cường thì uể oải đảo con ngươi mắt: “Các anh thích nói gì thì cứ nói, có liên quan gì tới tôi chứ?”

Anh Bình biết Đỗ Minh Cường tính khí dừng dừng chả buồn để tâm đến ai. Hơn nữa anh ta vô can nhất đối với cái chết của Tiểu Thuận, cho nên anh ta có tư cách lật ngửa quân bài. Lúc trước anh Bình cũng từng lo lắng: Ngộ nhỡ Đỗ Minh Cường muốn chống đối thì sẽ làm hỏng chuyện lớn. Nhưng bây giờ thái độ này của đối phương cũng vẫn còn được, ít ra cũng không có ý tứ muốn làm hỏng chuyện.

Thế nên anh Bình bèn tường thuật đầy đủ lại cuộc trò chuyện giữa anh ta và Trương Hải Phong lúc trước. Để mọi người nắm được. Trong đó vấn đề then chốt là chiếc bút chì và sợi dây được nhấn mạnh cần phải có

gắng hết sức để dồn vào Tiểu Thuận, như vậy thì mọi người mới thực sự bình yên vô sự.

Hàng Văn Trị và A Sơn vốn ngoan ngoãn nghe theo, anh Bình nói thế nào thì họ nghe thế ấy. Nhưng Đỗ Minh Cường lúc này lại nói mấy câu xen vào: “Nói chiếc bút chì là do Tiểu Thuận lấy trộm không được hợp lý thì phải? Hôm đó tôi và Tiểu Thuận làm cùng nhau, giữa chừng cậu ta không hề vào nhà vệ sinh. Đến khi làm to chuyện, điều tra máy giám sát thì sẽ lộ ngay mà.”

“Video máy quay bọn lão Trương đương nhiên có thể xử lý được... Sự việc này chỉ cần mày không lên tiếng thì sẽ không có vấn đề gì.” Anh Bình vừa nói vừa nhìn Đỗ Minh Cường bằng ánh mắt sắc nhọn.

“Tôi hiểu rồi.” Đỗ Minh Cường xua tay, có vẻ rất nể mặt, “Các anh nói tiếp đi.”

Anh Bình cười khan mấy tiếng, rồi nói tiếp: “Nếu đã nói Tiểu Thuận tự sát, thì sự việc này không thể truy cứu quá sâu. Chúng ta cần phải suy nghĩ một số tình tiết, để có thể chứng minh Tiểu Thuận lúc trước đã có khuynh hướng tự sát, nhưng mọi người không để tâm nhiều về vấn đề này.”

Hàng Văn Trị và A Sơn nghĩ giây lát, mỗi người đưa ra chút ý kiến của riêng mình. Anh Bình tổng kết quy nạp, sau đó lại phân công cho từng người cụ thể cần phải nói thế nào. Để có thể đạt được kết quả cùng trùng khớp chứng cứ với nhau đồng thời lại có vẻ như không giống như đã bàn bạc để đưa ra lời khai.

Vấn đề này sau khi được giải quyết, tiếp đến bên bắt đầu thương lượng xem làm thế nào để tuyên tạc ra tội danh của Hắc Tử. Mọi người đều nhận định chính Hắc Tử đã giết chết Tiểu Thuận, đều rất căm hận gã. Cho nên mặc dù là đang làm việc vu vạ đổ oan, nhưng trong lòng mọi người đều không hề có chút áy náy. Chỉ có điều muốn tìm được tội danh

xác thực thì đâu có dễ dàng gì? Hắc Tử bị bắt vào vì tội buôn bán thuốc phiện, ngoài việc này ra, người khác cũng thực sự không biết được hẳn còn giấu vụ án nào nữa.

Cứ thế thảo luận hồi lâu mà cũng không đưa ra được tội danh nào đáng kể. Cuối cùng anh Bình đột nhiên đập tay xuống giường, nhìn A Sơn nói: “Mày chẳng phải đang gánh một vụ án mạng sao? Cứ vu vạ cho Hắc Tử là được rồi!”

Bỗng chốc sự việc này được lôi ra, A Sơn giật nảy mình, rụt cổ lại nói: “Anh Bình, anh nhỏ tiếng một chút!”

Anh Bình tỉnh bơ: “Sợ gì chứ? Ở đây không có người ngoài.”

A Sơn chu môi hất về phía cửa, ý là Khương Bình vẫn còn đứng ở bên ngoài canh gác, không nên để anh ta nghe thấy.

Anh Bình “ồ” một tiếng: “Tên đó bây giờ đang ở cùng trên một chiếc thuyền với chúng ta.”

Mặt A Sơn rầu rĩ, nói: “Cứ cẩn thận một chút vẫn hơn.”

“Được rồi được rồi.” Anh Bình vẫn hạ bót giọng, “Mày nghĩ cho kỹ, có làm hay không?”

A Sơn do dự khó đưa ra quyết định: “Sự việc này nếu làm tốt thì ổn. Em chỉ sợ làm không tốt, lại lôi kéo em vào.”

“Mày đúng là không có chút khí khái gì.” Anh Bình lườm A Sơn với vẻ khinh bỉ, “Vụ án đó đã qua bao nhiêu năm rồi, còn sợ khí gì chứ? Mọi người đều cùng đổ tội cho Hắc Tử, sao lại kéo mày vào được chứ? Hơn nữa, bên trên chẳng phải vẫn còn lão Trương chống đỡ cho sao. Hắc Tử cho dù có một trăm cái miệng cũng đừng mơ có thể nói cho rõ được.”

A Sơn trầm mặc một lúc, lẩm nhẩm: “Dù sao năm đó em chắc chắn cũng không để lại bất cứ chứng cứ gì. Nếu không về sau lúc cướp bóc bị bắt mấy vụ án cùng lôi ra xử lý, thì đã lôi vụ việc này ra rồi.”

“Đúng là không có chứng cứ.” Đỗ Minh Cường lúc này cũng tham gia vào, Đồng bọn của anh Phan Đại Bảo cũng chết rồi, đây thực sự gọi là “chết không có đối chứng.”

Đỗ Minh Cường không hề nói bừa, bởi vì người giết chết Phan Đại Bảo chính là hắn. Năm đó hắn với thân phận là Eumenides đã lật giở điều tra lại vụ án tồn đọng này, dựa vào những manh mối tìm ra được Phan Đại Bảo, sau đó từ trong miệng Phan Đại Bảo biết được việc A Sơn dính líu đến vụ án. Nhưng nếu chỉ xét riêng từ manh mối vụ án, đúng là không hề có chứng cứ trực tiếp nhắm vào A Sơn.

A Sơn nhìn Đỗ Minh Cường, mặc dù không rõ đối phương tại sao có thể biết được những việc này, nhưng anh ta tin rằng những điều hắn nói có lẽ đều là sự thực.

“Mày thấy chưa, sự việc này thuận lợi quá còn gì?” Anh Bình nhân đà bồi thêm, “Chỉ cần thành công, sau này mày không cần lo lắng nữa. Hơn nữa, sự việc này có lão Trương giúp đỡ, loại cơ hội này tìm được ở đâu cơ chứ? Mất cơ hội này là không có cơ hội khác nữa đâu.”

A Sơn mắt sáng rực, xem ra đã bị động lòng bởi mấy câu nói cuối cùng. Đúng vậy, có Trương Hải Phong ở cùng mình trên một chiếc thuyền, việc này còn cần gì phải nghi ngại nữa chứ? Nghĩ đến đây, anh ta cuối cùng cũng cắn răng nói: “Được rồi anh Bình, tất cả đều làm theo lời anh nói.”

“Được. Vậy thì chúng ta cùng thống nhất lời khai, cứ nói là Hắc Tử lúc trước khoe khoang khoác lác đã nói đến vụ án này.” Anh Bình nghĩ một lát, lại triển khai một số chi tiết, “Ừm, nó và Tiểu Thuận chẳng phải là cùng không phục nhau sao? Tiểu Thuận lôi vụ án giết người để dè nén

Hắc Tử, Hắc Tử không vui bèn lôi sự việc này ra. Lúc đó mọi người đều có mặt, Hắc Tử nói rất rành rọt, không thể không tin được!”

“Đúng rồi!” A Sơn cảm thấy tình tiết này được dàn dựng quá khéo léo.

Anh Bình vẫy tay với A Sơn: “Bây giờ mày chính là Hắc Tử. Mày hãy kể cho chúng tao nghe về vụ án đấy đi.”

A Sơn biết được dụng ý của anh Bình, thế nên bèn kể lại một lượt cả quá trình cướp của giết người trong vụ án xảy ra năm 96 đó. Anh Bình và Hàng Văn Trị đều chăm chú lắng nghe, chỉ có Đỗ Minh Cường thì không hề hứng thú đối với việc này, hăn dựa người vào tường, nghiêng người chợp mắt.

Anh Bình không hài lòng, giơ chân ra đá Đỗ Minh Cường: “Này, mày cũng nghe đi, đừng để lát nữa khi ghi chép lấy lời khai thì lại nói không giống với bọn tao.”

“Được rồi.” Đỗ Minh Cường lúc lắc đầu nói, “Sự việc này tôi còn rõ hơn các anh nhiều.”

Anh Bình một mặt vừa thực sự không có cách nào đối với Đỗ Minh Cường, một mặt cũng tin tưởng hăn đúng là biết rất nhiều sự việc, cho nên cũng không đôi co thêm với con người này nữa, tiếp tục chăm chú lắng nghe A Sơn kể.

Đợi sau khi A Sơn kể xong, anh Bình sắp xếp lại manh mối, tổng kết hết tất cả những gì mà mọi người cần phải nắm vững. Sau khi xác định đã không còn vấn đề gì nữa, anh ta bèn đứng dậy đi đến trước cửa phòng kín gõ mạnh mấy tiếng vào cánh cửa.

Khương Bình đứng bên ngoài mở ô cửa sổ thoát khí, lộ ra nửa khuôn mặt, hỏi: “Thế nào? Đã nói cho rõ ràng chưa?”

Anh Bình trả lời với vẻ rất tự tin: “Báo cáo quản giáo, không còn vấn đề gì nữa rồi!”

Khương Bình mở cánh cửa sắt ra, ánh mắt quét một lượt vào trong phòng kín, sau đó nói với anh Bình: “Thẩm Kiến Bình, anh ra trước đi.”

Anh Bình bèn bước ra khỏi phòng kín, đi theo Khương Bình lại đến văn phòng làm việc của Trương Hải Phong, nhìn thấy người quản giáo Lý Minh lúc này cũng đang chờ đợi ở trong văn phòng. Ở phía sau bàn làm việc xếp ba chiếc ghế, trên bàn thì chuẩn bị sẵn giấy bút rồi.

Khương Bình đi đến chiếc ghế trống ở bên tay phải Trương Hải Phong và ngồi xuống, ba người quản giáo kết thành một tổ điều tra tạm thời, chính thức triển khai thẩm vấn anh Bình. Đề tài cuộc nói chuyện đương nhiên chỉ tập trung vào hai sự việc là Tiểu Thuận tự sát và trình báo vụ án bí mật của Hắc Tử.

Anh Bình sau khi kể xong, theo như thứ tự gọi A Sơn và Hàng Văn Trị vào. Ba người này trả lời rành rọt đúng như nội dung vừa mới bàn bạc kỹ lưỡng, ngôn từ cùng chứng thực cho nhau, đã khiến cho hai lời nói dối viển vông vô căn cứ đó được hòa trộn với nhau, kín kẽ không chút sơ hở.

Đã hỏi xong ba người này tiếp theo bèn đến lượt Đỗ Minh Cường. Người này khi bước vào văn phòng, thái độ rõ ràng không giống như với mấy người bạn tù của hắn. Hắn đứng uể oải, ánh mắt lướt đi lướt lại không hề cố định, bộ dạng rất lơ đãng.

Trương Hải Phong hắng giọng nói: “Đỗ Minh Cường, hôm nay gọi anh đến đây, chủ yếu là có một số sự việc muốn hỏi anh, hy vọng anh có thể hợp tác.”

Đỗ Minh Cường liếc nhìn Trương Hải Phong, kéo dài giọng: “Còn hỏi tôi làm gì chứ? Các anh chẳng phải đã cầm biên bản ghi chép sao, muốn viết thế nào thì cứ viết thế đi.”

Lý Minh vốn dĩ đã cầm bút chuẩn bị viết, nghe thấy những lời này có vẻ không ổn, bèn đặt bút xuống. Anh ta nhìn Trương Hải Phong bằng ánh mắt cầu trợ giúp, hơn nữa cũng đang chờ đợi đối phương nổi nóng như thế nào.

Trương Hải Phong nhú chặt lông mày, trách hỏi: “Đỗ Minh Cường, thái độ này của anh là gì vậy?”

Đỗ Minh Cường cười hi hi: “Thái độ hợp tác mà... Không cần biết các anh viết như thế nào, đến cuối cùng tôi vẫn ký tên chẳng phải là xong sao. Anh và tôi đều có thể bớt được chút việc.”

Trương Hải Phong trong lòng vô cùng bức bối. Mặc dù những người có mặt ở đây đều biết cuộc thẩm vấn ngày hôm nay chỉ là đang diễn kịch, nhưng anh cũng không thể nào bạo gan nói ra những lời như thế này chứ? Nếu là bình thường, anh ta đã lòi dùi cui điện ra rồi. Chỉ tiếc là sự việc hôm nay rất đặc biệt, chỉ cầu mong có thể yên ổn vượt qua được cửa ải là tốt rồi, không cần xảy ra thêm những sự cố ngoài mong muốn. Thế nên anh ta chỉ “hừ” một tiếng, nói: “Đã là thẩm vấn, đương nhiên là anh nói trước thì chúng tôi mới có thể ghi chép lại. Nếu theo như cách nói của anh thì chúng tôi viết trước, sau đó anh ký tên. Đây được coi là gì chứ? Anh coi anh là lãnh đạo, mời anh đến để phê duyệt văn kiện sao?”

Đỗ Minh Cường thở dài, bộ dạng có vẻ rất bất lực: “Các anh cứ nhất định ép tôi phải nói sao? Con người tôi đây nói ra không được hay, nếu như các anh không muốn nghe điều tôi nói, vậy thì tốt cuộc các anh có ghi chép hay không chứ?”

Những câu nói này thực sự quá huênh hoang, Khương Bình không kìm được, đập “bốp” xuống bàn: “Đỗ Minh Cường, anh...”

Trương Hải Phong xua tay, kịp thời ngăn chặn Khương Bình nổi nóng. Cùng lúc đó anh ta cũng yên lặng nhìn Đỗ Minh Cường, trong ánh mắt

như thể mang theo chiếc dù sắc nhọn.

Đỗ Minh Cường thản nhiên đón nhận ánh mắt của Trương Hải Phong không hề né tránh, trong ánh mắt tràn ngập thái độ tỉnh bơ bất cần. Hai người cứ nhìn nhau như vậy giây lát, tâm trạng Trương Hải Phong dần dần trở nên nặng nề.

Theo như cách nói của La Phi đội trưởng đội Cảnh sát hình sự, nhân vật đang đứng trước mắt đây là một kẻ rất ghê gớm, cho nên hắn mới có may mắn trở thành phạm nhân bị xử giam thời gian ngắn hạn đầu tiên được giam ở trong khu trại giam số 4. Nhưng từ khi vào ngục, Đỗ Minh Cường chưa bao giờ thể hiện ra điều gì nổi bật, hắn không tham gia sự tranh giành đấu đá giữa các phạm nhân, cũng chưa bao giờ gây phiền phức cho quản giáo. Hắn hình như chỉ muốn yên ổn để mãn hạn tù, sớm được ra khỏi ngục. Phạm nhân như thế này thực ra là kẻ thông minh sáng suốt nhất và cũng là người dễ quản lý nhất.

Nhưng hôm nay, đúng vào thời khắc then chốt như thế này, hắn tại sao lại đột nhiên gây sự thế này? Trong thời gian ngắn ngủi, Trương Hải Phong suy nghĩ một lát, hình như chỉ có một lý do có thể giải thích được.

Trong sự việc xảy ra ngoài mong muốn ngày hôm nay, Đỗ Minh Cường là kẻ duy nhất biết rõ nội tình nhưng lại không hề liên quan gì. Như vậy thì, khi những người khác bắt đầu lên kế hoạch, Đỗ Minh Cường đã được ở thế cao ngạo. Điều này e rằng chính là nguyên nhân khiến cho lúc này hắn có thể huênh hoang vênh váo được như vậy nhỉ?

Tên khốn! Cho dù bây giờ tao đang phải nhờ đến mày, mày nghĩ là như vậy là có tư cách để có thể khiêu chiến được với uy quyền của tao sao? Trương Hải Phong thầm chửi rủa trong lòng, đợi sau khi sự việc này trôi đi, tao sẽ cho mày nếm mùi vị của sự hối hận!

Nỗi hận trong lòng vẫn phải giữ ở trong lòng, lần này vẫn phải nể nang một chút. Trương Hải Phong sau khi nghĩ ra rõ nguyên nhân bèn thu ánh

mắt lại, sau đó nói với Lý Minh: “Cậu hãy kết hợp bản lời khai của những người khác rồi viết một chút đi, dù sao bọn họ cũng đều là ở trong một phòng giam, sự thực bây giờ rõ ràng như vậy, chắc là không xảy ra sai sót gì đâu.”

Lý Minh cũng đành phải làm theo lời dặn dò của Trương Hải Phong. Sau khi viết xong bản lời khai còn phải đưa cho Đỗ Minh Cường ký tên, đúng thật là giống như báo cáo công việc với lãnh đạo vậy.

Mặc dù phải chịu chút ấ ứ ứ ứ, nhưng cuối cùng cả bốn bản ghi chép lấy lời khai cũng đều được viết ra thuận lợi. Hai sự việc Tiểu Thuận tự sát và Hắc Tử dính líu đến một vụ trọng án khác cũng đã có căn cứ. Sự việc này phát triển theo hướng tư duy của Trương Hải Phong, trở ngại trước mắt có lẽ là sẽ được trôi qua êm thấm.

Còn về món nợ giữa chúng ta, sau này sẽ có lúc tính sổ! Nhìn Đỗ Minh Cường bị đưa ra khỏi văn phòng làm việc, Trương Hải Phong nhìn chăm chăm vào lưng hắn, tự thề với lòng mình.

END.

Mời bạn ghé thăm **Đào Tiểu Vũ eBook** để tải nhiều ebooks hơn nữa.

Growing Readers